

РОБЪРТ ЛЪДЛЪМ КРЪГЪТ НА МАТАРЕЗЕ

Част 1 от „Династията Матарезе“

Превод от английски: Димчо Димов, 1995

chitanka.info

ЧАСТ ПЪРВА

1.

*„Ние тримата сме Крале от Ориента.
С даровете, които носим, ще стигнем
далеч...“*

Групата певци се сгуши в ъгъла, потрепвайки с крака и трийейки ръцете си, техните млади гласове се промъкваха през студения нощен въздух между остриите писъци на автомобилните клаксони, полицейските свирки и металните звуци на коледната музика, изригвани от говорителите пред магазините. Снеговалежът беше обилен, объркваше движението, караше тълпата от закъснели купувачи да прикриват очите си с ръце. Въпреки това те успяваха да се опазят взаимно, както и от постоянно пречкащите се автомобили, а и от купчините киша. Гумите буксуваха по мокрия асфалт; автобусите се придвижваха влудяващо инч по инч, а звънците на преоблечените като Дядо Коледа мъже продължаваха да звънят безсмислено.

*„Поleta и планини
Блата и ливади...“*

Един тъмен кадилак седан зави на ъгъла и пропълзя покрай певците. Солистът, по нечия идея облечен в костюм на Дикенсовия Боб Крачит, приближи задното дясно стъкло с протегната напред ръка в ръкавица и с гримаса на лицето, което залепи на стъклото.

„Следвайки щастливата си звезда...“

Ядосаният шофьор наду клаксона си и махна на просещия певец да се разкара от пътя му, но пътникът на средна възраст от задната

седалка бръкна в джоба на върхното си палто и извади няколко банкноти. Той натисна един бутон; задното стъкло се плъзна надолу и мъжът, чиято коса посивяваше, натика парите в протегнатата ръка.

— Бог да ви благослови, сър — извика певецът. — Младежкият клуб от Източна петдесета улица ви благодари. Весела Коледа, сър!

Думите щяха да прозвучат по-ефектно, ако устата, която ги беше произнесла, не смърдеше на уиски.

— Весела Коледа — отвърна пътникът, натискайки бутона, за да сложи край на по-нататъшни разговори.

Имаше моментно отпушване на движението. Кадилакът се стрелна напред, за да бъде принуден да спре рязко, плъзгайки се трийсет фута по-надолу. Шофьорът удари по волана; това беше жест, който замести силна псувня.

— Спокойно, майоре — обади се сивокосият пътник като тонът на гласа му беше едновременно разбиращ и заповеден. — И да се ядосваш няма да си помогнеш с нищо; няма да ни откараш по-бързо там, накъдето сме тръгнали.

— Прав сте, генерале — изрече шофьорът с уважение, каквото не изпитваше. Обикновено уважението го имаше, но не и тази вечер, не и точно при това пътуване. Причината беше в самозабравянето на генерала, който с адско безгрижие го повика на разположение в коледната нощ. Да кара наета, неслужебна кола за Ню Йорк, за да може генералът да си поиграе. Майорът можеше да се сети за дузина приемливи причини, за да бъде на дежурство тази вечер, но тази не беше измежду тях.

Публичен дом. Освободена от смисловото си значение, това беше тя. Председателят на Обединения щаб на Командването отиваше в публичен дом в коледната нощ! И поради това, че се налагаше да се играят игри, най-довереният помощник на генерала трябваше да бъде там, за да оправя бъркотиите, когато игрите свършеха. Вземи го, сложи го заедно, нахрани го на следващата сутрин в някой смотан мотел и направи така, че да си адски уверен, че никой не би открил каква е играта или кой е вътре в бъркотията. И до утре на обед Председателят ще си облече униформата, ще си издава заповедите и до вечерта бъркотията ще бъде забравена.

Майорът беше правил такива пътувания многократно през последните три години — от деня, в който генералът получи странното

си назначение — но пътуванията по правило следваха винаги след важни операции в Пентагона или в моменти на национални кризи, в които генералът показваше своята професионална класа. И никога в нощ като тази. Никога в коледната нощ, за бога! Ако генералът беше някой друг, а не Антъни Блекбърн, майорът щеше да оспори повикването, изхождайки от това, че семействата на дори подчинените офицери се ползват с някакви предимства по време на празници.

Но майорът не би отправил и най-малкото възражение срещу нещо, в което генералът бе действаща фигура. „Лудият Антъни“ Блекбърн беше изнесъл на ръце ранения млад лейтенант от северновиетнамския лагер за пленници, далеч от несгодите и глада и го беше върнал през джунглите обратно при американските позиции. Това беше преди години; лейтенантът вече беше майор, старши адютант на председателя на Обединения щаб на Командването.

Военните често говорят с изключителна почит за някои офицери, които биха последвали до ада и обратно. Да, майорът вече беше стигал до ада с Лудия Антъни Блекбърн и би се върнал там, дори ако трябваше да си тегли куршума само при щракване с пръсти от страна на генерала.

Те стигнаха до Парк авеню и завиха на север. Движението не беше толкова натоварено, като в централната част на града, която беше считана за по-добра. Оставаха още петнадесет пресечки; мястото беше на Седемдесет и първа улица между Парк и Медисън.

Старшият адютант на председателя на Обединения щаб на Командването щеше да паркира кадилака на предварително подготвено място пред сградата и да наблюдава как генералът излиза от колата и се изкачва по стълбите към заключената врата. Той нямаше да каже нищо, но щеше да го обземе чувство на тъга, докато чакаше.

Една дребна жена, облечена в тъмен копринен пенъор, с диамантено колие на врата, щеше да отключи вратата след три и половина или четири часа и да запали осветлението пред сградата. Това щеше да бъде сигнал за майора да се качи по стълбите и да прибере своя пътник.

— Здравей, Тони! — Жената приближи по слабо осветения коридор и целуна генерала по бузата. — Как си, скъпи? — каза тя, сочейки към колието си като се наведе към него.

— Напрегнат — отговори Блекбърн, измъквайки ръцете си от връхното палто, подпомаган от една прислужница, облечена в униформа. Той погледна момичето; беше нова и красива.

Жената забеляза погледа му.

— Тя не е готова за теб, скъпи — каза тя, хващайки го под ръка. — Може би след месец-два. Ела сега с мен, да видим с какво можем да те разтоварим. Ние разполагаме с всичко, от което имаш нужда. Най-чистият хашиш от Анкара, ликьор от най-добрите дестилационни в Марсилия, и точно това, което докторът препоръча от нашия специален каталог. Между другото как е жена ти?

— Напрегната — каза тихо генералът. — Изпраща ти поздрави.

— Предай ѝ моята обич, скъпи.

Те минаха през коридора в една огромна стая с мека многоцветна светлина, която идваше от различни невидими източници; сини, жълти и кървавочервени кръгове бавно обикаляха по стените и тавана. Жената заговори отново.

— Има едно момиче, което бих искала да се присъедини към теб и твоята мацка. Милото просто е скроено за теб, скъпи. Не можех да повярвам, когато я интервюирах; то е невероятно. Просто ми я изпратиха от Атина. Ти ще я боготвориш.

Антъни Блекбърн лежеше гол върху голямото легло с кралски размери. Лека светлина се спускаше от тавана, покрит със синьо стъкло. Димът от хашиш се беше задържал на ароматични слоеве в неподвижния въздух на тъмната стая. Три чаши с чист ликьор бяха поставени на масичката до леглото. Тялото на генерала беше покрито с черти и кръгове от водна боя, навсякъде се виждаха отпечатьци от пръсти, имаше стрелки, сочещи слабините му; тестисите и пенисът му бяха боядисани в червено, гърдите му, както и космите на гърдите му — в черно. Зърната му, оцветени в синьо, се съединяваха от права бяла линия, нарисувана с пръст. Той стенеше, въртейки глава назад-напред в сексуално забвение, докато компаньонките му вършеха своята работа.

Двете голи жени на свой ред масажираха и разнасяха дебели слоеве боя върху гърчещото се тяло. Докато едната поднасяше гърдите си към стенещото му лице, другата беше обхванала гениталиите му и издаваше чувствени звуци с всяко движение, придружени от фалшиви приглушени стонове на удоволствие с приближаване оргазма на

генерала — задържан умело от двете професионалистки, които знаеха своята работа.

Червенокосото момиче, което стоеше при лицето му, продължаваше да шепне тихи неразбираеми фрази на гръцки. Тя грубо се отдръпна, за да вземе една чаша от масата, хвана главата на Блекбърн и изля тежката течност върху устните му. Усмихна се на своята компаньонка, която ѝ намигна, държейки боядисания в червено орган на Блекбърн.

Тогава гъркинята се отдръпна от леглото, сочейки вратата на банята. Нейната помощничка кимна, като протегна лявата си ръка към главата на генерала, вкарвайки пръстите си между устните му, за да прикрие временното неразположение на своята компаньонка. Червенокосата мина по черния килим и влезе в банята. В стаята продължаваха да се чуват стоновете на гърчещия се генерал, който беше изпаднал в еуфория.

След трийсет секунди гъркинята излезе, но вече не беше гола. Сега беше облечена в тъмно вълнено палто с качулка, която покриваше косата ѝ. Тя остана за момент в сянката, след това пристъпи към най-близкия прозорец и внимателно отдръпна тежките завеси.

Звукът от трошащо се стъкло изпълни стаята, докато вятърът изду завесите. Фигурата на широкоплещест, набит мъж изпълни прозореца; той беше разбил с крак стъклото и се провря през рамката, като на главата си носеше скиорска маска, а в ръката си държеше пистолет.

Момичето на леглото се обърна и изкрещя ужасено, когато убиецът насочи оръжието и дръпна спусъка. Изстрелът беше приглушен от заглушител; момичето се просна върху отвратително изрисуваното тяло на Антъни Блекбърн. Мъжът приближи леглото; генералът повдигна глава, опитвайки се да фокусира погледа си през мъглата от наркотици, очите му блуждаеха, а спазмени звуци изригваха от гърлото му. Убиецът стреля още веднъж. И още веднъж, и отново. Куршумите влизаха във врата на Блекбърн, в гърдите му, в корема му, като малките вулканчета кръв се смесваха с блестящите цветове на боята.

Мъжът кимна към момичето от Атина; тя се втурна към вратата, отвори я и каза на гръцки:

— Тя ще бъде долу в стаята с въртящите се светлини. Облечена е в дълга червена рокля и на врата си има диамантено колие.

Мъжът кимна отново и двамата се втурнаха по коридора.

Мислите на майора бяха прекъснати от неочаквани звуци, които като че ли идваха от вътрешността на тухлената къща. Той се послуша и дъхът му спря.

Това бяха някакви викове... крясък... писъци. Пищяха хора!

Той погледна нагоре към къщата; тежката врата се отвори рязко, а две фигури се спуснаха надолу по стълбите, мъж и жена. Тогава той го видя и остър пристъп прониза стомаха му; мъжът напъхваше пистолет в колана си.

Господи!

Майорът протегна ръка под седалката за своя автоматичен „Арми“, измъкна го и изскочи от колата. Той се втурна нагоре по стълбите право през антрето. Оттатък, отвъд арката, писъците се усиливаха; хората бягаха, някои нагоре, други надолу по стълбите.

Изтича в огромната стая с тъпо въртящите се цветни светлини. На пода видя фигурата на слабата жена с диамантите. Челото ѝ бе цялото в кръв; беше застреляна.

О, господи!

— Къде е той? — изкрещя майорът.

— Горе! — извика едно момиче, криещо се в ъгъла.

Майорът изпадна в паника и се втурна нагоре по декорираното стълбище, вземайки по три стъпала наведнъж, минавайки покрай един телефон върху малката масичка на междинната площадка; той се запечата в мозъка му. Знаеше стаята; беше винаги една и съща. Той сви по тесния коридор, достигна вратата и прелетя през нея.

О, господи! Беше извън неговото въображение. Беше поотвратително от всичко най-гадно, което беше виждал дотогава. Голият Блекбърн облян в кръв и безумно боядисан, мъртвото момиче, проснато върху него, с лице върху гениталиите му. Беше видение от ада, ако адът можеше да бъде толкова ужасен.

Майорът никога не разбра как успя да се овладее, но наистина го направи. С вдигнат автомат той затръшна вратата. Сграбчи някаква жена, която тичаше по коридора към стълбището, и ѝ кресна:

— Прави каквото ти казвам или ще те убия! Ей там има телефон. Набери номера, който ти давам! И ще предадеш думите, които ти казвам, точно тези думи.

Той злобно изблъска момичето към телефона в преддверието.

Президентът на Съединените щати премина мрачно през вратата на Овалния кабинет и стигна до бюрото си. Там вече го очакваха, стоейки един до друг, държавният секретар и директорът на Централното разузнавателно управление.

— Запознат съм с фактите — каза президентът остро с познатия провлачен тон. — И те карат стомаха ми да се обръща. А сега ми кажете какво правите по въпроса.

Директорът на ЦРУ пристъпи напред.

— Нюйоркският криминален отдел ни сътрудничи. Все пак имаме късмет, че адютантът на генерала е успял да остане при вратата и не е позволил на никой да влезе. Нашите хора пристигнаха първи на местопроизшествието. Направиха най-доброто, което можеха, за да почистят всичко.

— Това е козметика, по дяволите — отрязва президентът. — Предполагам, че е трябвало да го направят, но не това ме интересува. Какви са предположенията ти? Дали е някой от онези смотани убийци педераста или е някой друг?

— По моя преценка — отговори директорът, — бил е някой друг. Казах това и на Пол снощи. Било е много добре пресметнато и предварително подготвено убийство. Брилянтно осъществено. Дори и ако вземем убийството на собственичката на дома, която единствена би могла да загаси лампите.

— Кой мислиш, че го е направил?

— Бих казал КГБ. Изстреляните куршуми са от руски автоматичен пистолет „Граз-Буря“, тяхното любимо оръжие.

— Трябва да опровергая това, господин президент — намеси се държавният секретар. — Не мога да се съглася с изводите на Джим; може би пистолетът е необичаен, но той би могъл да бъде купен в Европа. Бях в продължение на един час със съветския посланик тази сутрин. Той, както и ние, беше потресен. Не само че отрече някакво възможно участие на Русия, но коректно посочи, че генерал Блекбърн е

бил далеч по-приемлив за тях, отколкото всеки друг, който би могъл да го наследи.

— КГБ — прекъсна го директорът, — често е в противоречия с дипломатическия корпус на Кремъл.

— Както Компанията с нас ли е? — изглежда го секретарят.

— Не повече отколкото своят собствен консултативен отдел, Пол — отговори директорът.

— По дяволите — изръмжа президентът, — не ми се слушат подобни глупости от вас двамата. Дайте ми факти. Първо ти, Джим. След като си толкова сигурен в себе си, кажи докъде си стигнал?

— Голяма работа. — Директорът отвори папката с досиетата, взе един лист и го постави пред президента. — Прегледахме последните петнайсет години и всичко, което успяхме да научим снощи, поставихме в компютрите. Съпоставихме концепциите за метода, мястото, крайните резултати, времето и екипите. Сравнихме ги с всички известни досега убийства, извършени от КГБ. Получихме профили на трима души. Трима от най-добрите убийци на съветското разузнаване. Във всеки от случаите, разбира се, те са оперирали под нормалното прикритие и са оставали неразкрити, но те и тримата са убийци. Изброени са по реда на експертизата.

Президентът погледна трите имена.

„Талеников, Василий. Последна доказана служба:
Югозападните съветски сектори.

Крилович, Николай. Последна доказана служба:
Москва, ВКР.

Жуковски, Георги. Последна доказана служба:
Източен Берлин, аташе към посолството.“

Държавният секретар беше възмутен; не можеше да премълчи това.

— Господин президент, подобна спекулация, основаваща се в най-добрия случай само на широк брой неизвестни, може само да доведе до конфронтация. А сега не е време за това.

— Сега, почакай за минутка, Пол — каза президентът. — Аз поисках факти и не ми пука дали е, или не е време за конфронтация.

Началникът на Обединения щаб беше убит. Той може и да е бил мръсно копеле в личния си живот, но беше неповторим войник. Ако убийството е дело на руснаците, бих искал да го науча.

Държавният глава остави листа на масата, като погледът му беше все още прикован върху секретаря.

— Освен това, докато научим повече — добави той, — няма да има никакво конфронтиране. Убеден съм, че Джим е успял запази това в пълна тайна.

— Разбира се — кимна директорът на ЦРУ.

На вратата на Овалния кабинет се почука бързо. Главният помощник на президента по връзките влезе, без да дочака отговора.

— Сър, премиерът на Съветска Русия е на червения телефон. Потвърдихме връзката.

— Благодаря ти — каза президентът, пресягайки се към телефона зад стола му. — Господин премиер? Тук е президентът.

Думите на руснака бяха произнесени бързо, насечено и при първата пауза преводачът се включи. Както беше обичайно, съветският преводач спря, и един друг глас — този на американския му колега — каза просто:

— Вярно, господин президент.

Разговорът между четиримата продължи.

— Господин президент — продължи премиерът, — съчувствам ви за смъртта, за убийството на генерал Антъни Блекбърн. Той беше чудесен войник, който презираше войната, също както вие и аз. Той беше уважаван у нас, силата и разбиранията му за глобалните проблеми оказваха влияние и върху нашите военни ръководители. Той със сигурност ще ни липсва.

— Благодаря ви, господин премиер. Ние също скърбим за смъртта му — за убийството му. За нас това е загуба, която трудно бихме могли да опишем.

— Това е причината за обаждането ми, господин президент. Трябва без съмнение да знаете, че смъртта, убийството на генерал Блекбърн никога не биха били желани от отговорното ръководство на СССР. Ако мога така да се изразя, само мисълта за това би била анатемосана у нас. Надявам се, че ме разбирате добре, господин президент.

— Мисля, че ви разбирам, господин премиер, и ви благодаря още веднъж. Но ако позволите, изключвате ли възможността да съществува и някакво външно, безотговорно ръководство?

— Не повече, отколкото тези във вашия Сенат, които са готови да бомбардират Украйна. Такива идиоти ги уволняваме, както се и полага.

— Тогава не съм убеден, че разбирам загадъчността в начина ви на изразяване, господин премиер.

— Ще бъде по-ясен. Вашето Централно разузнавателно управление разполага с три имена, за които счита, че са замесени в смъртта на Блекбърн. Това не е вярно, господин президент. Имате тържествената ми дума. Това са отговорни мъже, намиращи се под абсолютния контрол на своите началници. Всъщност един от тях — Жуковски, постъпи в болница преди една седмица. Другият — Крилович — бе командирован на китайската граница през последните единадесет месеца. А уважаваният Талеников е пенсиониран и не е ангажиран с никакви задачи. Понастоящем е в Москва.

Президентът спря и погледна към директора на ЦРУ.

— Благодаря ви за разяснението, господин премиер, и за акуратността на вашата информация. Разбирам, че не ви е било лесно да се обадите. Съветското разузнаване заслужава поздравления.

— Вашето също. Малко тайни остават неразкрити в наше време; някои казват, че това е добре. Разсъждавах върху ценностите и прецених, че трябва да ви се обадя. Това не е наша работа, господин президент.

— Вярвам ви. Просто се чудя кой ли го е направил.

— Разтревожен съм, господин президент. Мисля, че трябва да научим отговора на това.

2.

— Димитри Юриевич — изръмжа доста силно цоцоланестата жена, приближавайки леглото с подноса със закуската в ръка, — днес е първата сутрин от отпуската ви. Снегът стои по земята, слънцето го топи и преди да сте изтрезнели от снощната водка, горите ще са отново зелени!

Мъжът зарови лицето си във възглавницата, после се обърна и отвори очите си, примигвайки поради ослепителната белота на стаята. Навън от огромните прозорци на дачата клоните на дърветата скърцаха под тежестта на снега.

Юриевич се усмихна на жена си, докато пръстите му опипваха малката брадичка, която беше по-скоро сива, отколкото кафява.

— Мисля, че съм се изгорил снощи — каза той.

— Щеше да го направиш — изсмя се жената. — За щастие синът ни е наследил селските ми инстинкти. Виждайки огъня, той не си губи времето да анализира компонентите му, а се залавя да го изгаси!

— Спомням си как се хвърли към мен.

— Да, наистина.

Жената на Юриевич постави подноса на леглото, избутвайки краката на мъжа си, за да направи място за себе си. Тя седна и се пресегна към челото му.

— Топъл си, но ще оживееш, юнако мой.

— Дай ми една цигара.

— Не преди плодовия сок. Ти си много важен човек; шкафовете са пълни с плодов сок в кутии. Нашият лейтенант казва, че сигурно ги държиш, за да гасиш брадата си, когато я палиш с цигарите.

— Нравите на войниците никога няма да се оправят. Ние, учените, знаем това. Сокът в кутии е там, за да бъде смесван с водка.

Димитри Юриевич отново се усмихна тъжно.

— Една цигара, любов моя? Дори ще ти позволя да я запалиш.

— Ти си невъзможен!

Тя взе пакет цигари от масичката до леглото, изтръска една навън и я постави между устните на съпруга си.

— Внимавай да не издишаш като запали клечката. И двамата ще експлодирате и аз ще бъда погребана без всякакви почести като убиеца на най-значимия съветски ядрен физик.

— Трудовете ми ще останат да живеят и след мен; нека се поопуша малко.

Юриевич пое дъх, когато жена му запали клечката.

— Как е синът ни тази сутрин?

— Добре е. Стана рано, за да смаже пушките. Гостите му ще бъдат тук след около час. Ловът ще започне около обяд.

— О, господи! Съвсем забравих за това — изстена Юриевич, надигайки се от възглавницата в седнало положение. — Наистина ли трябва да отида?

— Двамата сте в един екип. Не си ли спомняш, че снощи на вечеря каза, че баща и син ще донесат вкъщи наградата от играта?

Димитри се отпусна отново в леглото.

— Трябва да е говорила съвестта ми. След всички тези години, когато той израсна някак зад гърба ми...

Жена му се усмихна.

— Ще ти се отрази добре, ако излезеш за малко на въздух. Сега си свърши цигарата, изяж си закуската и се облечи.

— Знаеш ли какво? — каза Юриевич, улавяйки ръката на жена си. — Едва сега започвам да го осъзнавам. Това е ваканция. Не мога да си спомня кога беше последната ни.

— Не съм сигурна дали изобщо е имало такава. Ти работиш повече от всички, които познавам.

Юриевич сви рамене.

— Беше хубаво, че от армията се съгласиха да пуснат сина ни.

— Той го поиска. Искаше да бъде с теб.

— Да, това е хубаво от негова страна. Обичам го, но почти не го познавам.

— Всички казват, че бил прекрасен офицер. Можеш да се гордееш с това.

— О, горд съм, наистина. Само че просто не знам какво да му кажа. Толкова малко общо имаме помежду си. Водката помогна много снощи.

— Не сте се виждали почти две години.

— Всички знаят, че трябваше да работя.

— Ти си учен. — Жена му стисна ръката му. — Но не и днес. Не и през следващите три седмици! Никакви лаборатории, никакви черни дъски, никакви нощни събрания с нетърпеливите млади професори и студенти, които искат да се похвалят на всеки, че са работили с великия Юриевич. — Тя извади цигарата измежду устните му и я угаси. — А сега си изяж закуската и се облечи. Зимният лов ще ти се отрази доста добре.

— Скъпа ми жено — запротестира Димитри, смеейки се. — Това сигурно ще ме убие. Не съм стрелял с пушка повече от двадесет години!

Лейтенант Николай Юриевич вървеше тежко през дълбокия сняг към старата сграда, която някога представляваше конюшната на дачата. Той се обърна и погледна огромната триетажна основна сграда. Тя блестеше на утринната слънчева светлина, малък мраморен палат, положен в мраморната котловина, издълбана в снежната гора.

Москва почиташе много баща му. Всеки искаше да знае за великия Юриевич, този брилянтен, иначе сприхав мъж, чието име само плашеше водачите на западния свят. Говореше се, че Димитри Юриевич носи в главата си формулите на дузина ядрени тактически оръжия; знаеше се, че ако бъде оставен в оръжеен склад с пригодена лаборатория, той би могъл да създаде такава бомба, която да унищожи централната част на Лондон, целия Вашингтон или по-голямата част от Пекин.

Това беше великият Юриевич, човек, неподвластен на никакви критики и дисциплина, освен действията и думите му, които понякога бяха невъздържани. Не ставаше въпрос за вяност и служба на държавата.

Димитри Юриевич беше петото дете на беден селянин от Куров. Без държавата той би вървял след магарето в нивата на някой аристократ. Не, той беше комунист в кръвта си, но както всички способни мъже нямаше търпимост към бюрокрацията. Говореше се за неговите привички и скандали, но никога досега не беше подвеждан под отговорност за тях. Поради това мнозина искаха да се запознаят с него.

Николай допускаше, че дори само близостта му с великия Юриевич би променила неговото отношение спрямо тях.

Лейтенантът знаеше, че това е положението днес и това го изпълваше с неприятно чувство. „Гостите“, които вече пътуваха към бащината му дача, на практика се бяха самопоканили. Единият от тях беше командирът на Николай от батальона във Вилнюс, а другия Николай дори и не познаваше. Приятел на командира от Москва, човек, който според думите на командира, би могъл да направи добра услуга на младия лейтенант, ако се наложи. Николай не се интересуваше от подобни връзки; първо той разчиташе на себе си, а след това беше и син на баща си. Сам щеше да търси начин да се оправи; за него това беше много важно. Но не би могъл да откаже на настоящия си командир, защото ако имаше някой в съветската армия, който да заслужава по-приятелско отношение, това беше полковник Янек Дригорин.

Дригорин не се страхуваше да говори срещу корупцията, която беше бич за специалните офицерски части. Клубовете в черноморските курорти бяха поддържани с фалшиви фондове, складовете бяха пълни с контрабандна стока, противно на всякакви армейски разпореждания с военни самолети в поделенията бяха докарвани жени.

Той беше изритан от Москва, изпратен във Вилнюс да гние в забвение. Докато Николай Юриевич беше двайсет и една годишен лейтенант, носещ голяма отговорност, но на нисък служебен пост, Дригорин беше висш военен талант, обречен на забрава при ниския пост, който заемаше. Ако такъв мъж пожелаеше да прекара един ден с баща му, Николай не би имал нищо против. А и в края на краищата полковникът беше разкошен човек; чудеше се само що за птица бе другият.

Николай стигна до конюшните и отвори вратата, която водеше към яслите. Пантите бяха смазани; старата врата се отвори без звук. Той тръгна покрай чудесно поддържаните клетки, в които някога бяха държани най-добрите породи коне, и се опита да си представи как е изглеждала Русия в онези времена. Почти чуваше цвиленето на жребците с огнени очи, нетърпеливото потропване на копитата, виковете на ловците, нетърпеливи да препуснат към полетата.

Такава Русия трябва да е била голяма работа. Освен ако не е трябвало да вървиш след магарето.

Той стигна до края на дългия коридор, където имаше още една врата. Отвори я и излезе на снега. В далечината нещо привлече погледа му; то изглеждаше странно и не се връзваше с нищо наоколо.

Започвайки от ъгъла на склада за зърно, към гората отиваха следи. Може би стъпки. При това двамата слуги, изпратени от Москва, не бяха напусkali основната сграда. А чистачите бяха в своите бараки, надолу по пътя.

От друга страна, мислеше си Николай, топлото утринно слънце би могло да разтопи снега във формата на странни фигури; а и ослепителната светлина би могла да заблуди погледа. Без съмнение това бяха следите на някое животно, минало отдавна оттам.

Лейтенантът се усмихна на себе си при мисълта, че някое горско животно би могло да търси зърно тук, около тази считана за реликва конюшня на дачата. Животните не бяха се променили, но Русия беше.

Николай погледна часовника си; беше време да се връща в къщата. Гостите щяха да дойдат скоро.

Всичко вървеше толкова добре, че Николай не можеше да повярва. Благодарение предимно на баща му и на човека от Москва нямаше нищо, което да им липсва. Отначало полковник Дригорин изглеждаше притеснен — командирът, който се осмеляваше да притеснява известния, или с големите връзки подчинен — но Димитри Юриевич не му даваше основание за подобни притеснения. Той посрещна началника на сина си като внимателен — макар и много уважаван навсякъде — баща, заинтересуван само от развитието на сина си. Николай не можеше да не бъде притеснен — баща му беше толкова открит. Водката беше сервирана с кафе и плодов сок, а Николай строго следеше винаги да има цигари.

Приятелят на полковника, който се казваше Брунов, висш партийен функционер във военнопromишленото планиране, беше истинска изненада, и то приятна. Не само че Брунов и бащата на Николай имаха общи приятели, но скоро стана ясно, че и двамата имаха еднакво отношение към московската бюрокрация — което естествено обясняваше и наличието на мнозина от общите им

приятели. Не след дълго започнаха да се смеят заедно, като всеки от бунтарите се опитваше да надмине другия с хапливи коментари като този за комисаря-с-куха-кутия-за-правене-на-ехо-ефекти-вместо-глава или за икономиста-който-нямал-пукната-рубла-в-джоба-си.

— Ние сме деградирали типове, Брунов! — изрева бащата на Николай, а очите му бяха налети със смях.

— Точно казано, Юриевич! — съгласи се московчанинът. — Жалко е, че сме толкова акуратни.

— Но бъди внимателен, заедно сме с войници. Ще докладват за нас!

— Тогава ще ги задраскам от списъка със заплатите, а вие ще направите бомба, с която ще им го върнем.

Смехът на Димитри Юриевич секна за миг.

— Надявам се, че няма да се стигне дотам да използваме тези, които вече са произведени.

— И аз, че такива големи разходи за заплати не са необходими.

— Да спрем дотук — каза Юриевич. — Пазачите твърдят, че мястото е великолепно за лов. Синът ми обеща да ми помага, а аз обещах да застрелям най-голямата плячка. Елате сега, тук имаме и това, което не сте си взели. Ботуши, кожи... водка.

— Не и докато ловуваме, татко.

— За бога, научили сте го и на това — каза Юриевич, усмихвайки се на полковника. — Между другото, другари, не искам и да чуя, че ще си тръгвате днес. Ще останете през нощта, разбира се. Москва е щедра; има печено месо и пресни плодове от Лени-знае-къде...

— И каси с водка, надявам се.

— Не каси, Брунов. Каски! Познавам по погледа ви. И двамата сме в отпуска. Ще останете.

— Аз бих останал — каза московчанинът.

В гората проехтяха пушечни изстрели, като вибрираха в ушите. Но те бяха изстреляни напразно; писъци и плясък на крила се прибавиха към ехото от гърмежите. Николай чуваше също и възбудените гласове, но те бяха твърде далеч, за да може да ги разбере. Обърна се към баща си.

— Би трябвало да чуем изсвирване трийсет секунди след като улучат нещо — каза той, докато пушката му сочеше надолу към снега.

— Това е подигравка! — отвърна Юриевич ядосано. — Пазачите се кълнях, че всичкият дивеч е в тази част на гората. Близко до езерото. Че там няма нищо, затова настоях те да отидат там...

— Ти си стар мошеник — каза синът, преглеждайки оръжието на баща си, — предпазителят ти е спуснат. Защо?

— Стори ми се, че чух някакъв шум там, отзад. Искях да съм готов.

— С уважение, татко, но моля те, вдигни го обратно. Почакай, докато не видиш това, което ще чуеш, преди да го спуснеш.

— С уважение, сине, но тогава ще имам твърде много неща да правя наведнъж.

Юриевич забеляза угриженост в погледа на сина си.

— Като се замисля пак, сигурно си прав. Ще падна и ще предизвикам детонацията. Това вече е нещо, от което разбирам.

— Благодаря ти — каза лейтенантът, като се обърна рязко. Баща му беше прав; имаше нещо зад тях. Шум от стъпки, чупене на клони. Той спусна предпазителя на оръжието си.

— Какво е? — попита Димитри Юриевич с възбуда в очите си.

— Шшт — прошепна Николай, взирайки се в тесните коридори на заобикалящата ги белота.

Не виждаше нищо. Щракна предпазителя в затворено положение.

— Ти го чу също, нали? — попита Димитри. — Значи не са били само моите петдесет и пет годишни уши.

— Снегът е тежък — каза синът му. — Клоните се чупят под тежестта му. Това сигурно сме чули.

— Е, това, което не чухме, е изсвирване — каза Юриевич. — Не са улучили нищо.

Чуха се три нови пушечни изстрела.

— Видели са нещо — каза лейтенантът. — Може би сега ще чуем свирката им...

Изведнъж те го чуха. Звук. Но това не беше свирка. Беше отчаян, дълъг писък, далечен, но ясен. Явно ужасен писък. Беше последван от друг, по-истеричен.

— Господи, какво става? — Юриевич сграбчи ръката на сина си.

— Не зн...

Отговорът беше прекъснат от трети вик, смразяващ и страхотен.

— Стой тук! — кресна лейтенантът на баща си. — Ще отида при тях.

— Ще те последвам — каза Юриевич. — Върви бързо, но бъди внимателен!

Николай побягна през снега по посока на виковете. Те огласяваха гората сега, не толкова ужасяващи, но по-болезнени, поради загубата на сила. Войникът използваше пушката си, за да прокарва пътя си през тежките клони, като предизвикваше облачета от сняг. Краката го боляха, студеният въздух хапеше дробовете му, погледът му беше премрежен от сълзи на умора.

Първо чу ръмженето, а после видя това, от което най-много се страхуваше и което нито един ловец не би пожелал да види.

Огромна черна мечка, чиято глава представляваше ужасяваща маса кръв, изливаше отмъщението си върху тези, които бяха причинили раните ѝ, разпаряйки, разкъсвайки и размазвайки враговете си.

Николай вдигна пушката си и стреля докато в пълнителя не остана нито един куршум.

Гигантската мечка падна. Войникът изтича към двамата мъже; дъхът му секна при вида на това, което беше останало от тях.

Московчанинът беше мъртъв, гърлото му беше разпрано, окървавената му глава едва се крепеше към тялото му. Дригорин все още беше жив, но ако не умреше в следващите няколко секунди, Николай щеше да зареди оръжието си и да довърши това, което животното не бе успяло да направи. Полковникът нямаше лице; то не беше там. На мястото му беше останала гледка, която жигоса съзнанието на войника.

Как? Как е могло да се случи?

И тогава погледът на лейтенанта се закова върху дясната ръка на Дригорин, а шокът надхвърляше всякакво въображение.

Беше разкъсана на две от лакътя, по метода на хирургическата ампутация: тежкокалибрени куршуми.

Ръката, с която полковникът стреляше, беше разкъсана с изстрели!

Николай изтича към трупа на Брунов; преобърна го.

Китката на Брунов беше непокътната, но лявата му ръка направо липсваше, само одраната окървавена длан беше останала заедно с оголените кости на пръстите. Лявата му ръка. Николай Юриевич си спомни сутринта, кафето, плодовия сок, водката и цигарите.

Московчанинът беше левичар.

Брунов и Дригорин бяха обезвредени от някого, който имаше пушка, някой, който е знаел какво има на пътя им.

Николай се изправи внимателно, войникът заговори в него, търсейки невидимия враг. И това беше враг, който той с цялото си сърце искаше да открие и убие. Съзнанието му се върна при отпечатъците от стъпки, които видя зад конюшните. Значи не бяха стъпки на изгладняло животно — въпреки че бяха животински — бяха следи на отвратителен убиец.

Кой беше той? И защо, най-вече?

Лейтенантът видя светкавицата от светлинно отражение. Слънчево отражение от цевта на пушка. Той направи движение вдясно, след това рязко сви вляво и се просна по очи върху снега, залягайки зад дънера на един дъб. Извади празния пълнител и го смени със зареден. Стрелна поглед към източника на светлина. Идваше високо от един бор.

Някаква фигура се виждаше на петнайсет метра над земята, а в ръцете ѝ имаше пушка с телескопичен мерник. Убиецът носеше снежнобяла куртка с бяла кожена качулка, а лицето му беше закрито от огромни черни слънчеви очила.

Николай мислеше, че ще повърне от гняв и омраза. Мъжът се смееше и лейтенантът знаеше, че се смее на него. Той вдигна с ярост пушката си. Заслепи го експлозия от сняг, последвана от силния трясък на мощната пушка. Последва втори изстрел; куршумът се заби в дървото над главата му. Той се отдръпна под прикритието на дънера.

Друг изстрел, този път от по-близо, не от бора на убиеца.

— Николай!

Мозъкът му се пръсна. Не остана нищо друго, освен гняв. Гласът, който викаше името му, беше на баща му.

— Николай!

Още един изстрел. Войникът скочи от земята, стреляйки по посока на дървото, и изтича през снега.

Обзе го смразяващо предчувствие. Не чуваше и не чувстваше нищо, докато не осъзна, че лицето му беше студено.

Премиерът на Съветска Русия постави ръцете си върху дългата маса под прозореца, който гледаше към Кремъл. Той се наведе и разгледа снимките, плътта на огромното му селско лице беше отпусната от изтощение, очите му бяха изпълнени с яд и гледаха шокирано.

— Ужасно — прошепна той. — Ужасно е, че тези мъже умряха по такъв начин. Поне Юриевич да беше оцелял — а то... и какъв край.

В стаята имаше още двама мъже и една жена, които седяха около друга маса, с неподвижни лица гледаха премиера. Пред всеки от тях имаше кафява папка и беше явно, че всеки беше загрижен заседанието да продължи. Но никой не си позволяваше да прекъсне мислите на премиера; злият му нрав можеше лесно да бъде предизвикан от подобни прояви на нетърпение. Той беше човек, чийто мозък работеше по-бързо от тези на останалите в стаята, но въпреки това решенията вземаше бавно, поради сложността на проблемите. Той успяваше да оцелее в един свят, в който само най-бързите и най-хитрите оцеляват.

Страхът беше оръжието, което той изключително умело използваше.

Изправи се, избутвайки настрани с отвращение снимките и закрачи към заседателната маса.

— Всички ядрени установки са в готовност, а подводниците ни приближават стрелковите позиции — каза той. — Искam тази информация да бъде предадена до всички посолства. Използвайте кодовете, които Вашингтон успя да разгадае.

Единият от мъжете на масата се наклони напред. Той беше дипломат по-стар от премиера, очевидно беше дългосрочен сътрудник и това му позволяваше да говори по-свободно от другите двама.

— Поемате риск. Който не съм сигурен, че е оправдан. Не сме сигурни за реакцията им. Американският посланик явно беше силно шокиран. Познавам го; не лъжеше.

— Тогава не е бил информиран — намеси се отсечено вторият мъж. — Що се отнася до ВКР, ние сме сигурни. Куршумите и гилзите бяха идентифицирани: седеммилиметрови — с резба за придаване на

въртеливо движение. Бяха маркирани, няма как да стгрешим. Били са изстреляни от „Браунинг Магнум“. Какво повече ви трябва?

— Доста повече от това. Не е толкова трудно да се снабдиш с такова оръжие и се съмнявам, че американски убиец би оставил визитната си картичка.

— Би могъл, ако това е оръжието, с което най-често е боравил. Имаме подобен модел.

Мъжът от ВКР се обърна към жената на средна възраст, чието лице сякаш бе изсечено от гранит.

— Ще можете ли да обясните, другарю директор.

Жената отвори своята папка и прегледа най-горния лист, преди да започне да говори. Тя обърна на следващата страница и заговори на премиера, като погледът ѝ отбягваше дипломата.

— Както знаете, имало е двама убийци, вероятно и двамата — мъже. Единият трябва да е бил изключително точен в координацията си и в стрелбата, а другият без съмнение е притежавал същите качества, но освен това е бил и експерт в областта на електронните подслушвателни средства. Има оставени следи — миниатюрни кабелчета и отпечатыци, насочващи ни към местата, където се е намирала апаратурата — това ни кара да вярваме, че разговорите в дачата са били подслушвани.

— Вие описвате експерти на ЦРУ, другарко — прекъсна я премиерът.

— Или на Консултативния оперативен отдел — отговори жената. — Важно е това да се има предвид.

— О, разбира се — съгласи се премиерът. — Малката банда от парламентъори на Държавния департамент.

— А защо не китайските Тао-пан? — предположи дипломатът съвсем искрено. — Те са едни от най-ефективните убийци в света. Китайците имаха повече основание от всеки друг да се страхуват от Юриевич.

— Страхът им просто ги вади от строя — оспори мъжът от ВКР. — Ако някой от тях бъдеше заловен дори след като е взел цианид, Пекин щеше да е наясно, че...

— Върнете се на модела, който сте разработили — прекъсна ги премиерът.

Жената продължи.

— Прекарахме всичко през компютрите на КГБ, като се ориентирахме към американските разузнавачи, за които знаехме, че са прониквали в Русия, които говорят езика перфектно и за които се знае, че са убийци. Достигнахме до четири имена. Трима от ЦРУ и един от Консултативния оперативен отдел на Държавния департамент.

Тя подаде страницата на мъжа от ВКР, който на свой ред се изправи и я подаде на премиера.

Той погледна имената.

„Скофийлд, Брендън Алън. Държавен департамент. Консултативен оперативен отдел. Известно е, че е извършил атентати в Прага, Атина, Париж, Мюнхен. Предполага се, че е работил и в Москва. Участвал в над двайсет операции.

Рандолф, Дейвид. Централно разузнавателно управление. Работи под прикритие като мениджър по трафика на вноса в западноберлинския клон на «Дайнамакс корпорейшън». Всякакви видове саботаж. Известно е, че е действал при хидроелектричните експлозии в Казан и Тигил.

Залцман, Джордж Робърт. Централно разузнавателно управление. Действал е като мним куриер и убиец във Виентян под прикритието на AID в продължение на шест години. Експерт по Ориента. Понастоящем — от пет седмици насам — в секторите на Ташкент. Прикритие — австралийски емигрант, мениджър по продажбите: «Пърт Рейдър корпорейшън».

Бегстрьом, Едуард. Централно разузнавателно управление...”

— Извинете ме — прекъсна мъжът от ВКР четенето. — Сътрудникът ми имаше предвид, че имената са подредени по степен на приоритет. По наше мнение засадата и убийството на Димитри Юриевич носят почерка на първия човек в този списък.

— Този Скофийлд?

— Да, другарю генерален секретар. Изчезнал е преди месец в Марсилия. Нанесъл е повече щети, извършил е повече операции от който и да е друг агент на Съединените щати от войната насам.

— Наистина ли?

— Да, другарю генерален секретар. — Мъжът от ВКР спря. След това продължи колебливо, като че ли не искаше да говори, но знаеше, че трябва. — Жена му е била убита преди десет години. В Източен Берлин. Оттогава той просто е маниак.

— Източен Берлин?

— Било е засада. КГБ.

Телефонът на бюрото на премиера иззвъня; той бързо прекоси стаята и вдигна слушалката.

Беше президентът на Съединените щати. Преводачите бяха на линия; започнаха да работят.

— Съжаляваме за смъртта, за ужасното убийство на този велик учен, господин премиер. Също както и за ужаса, сполетял приятелите му.

— Благодаря за думите ви, господин президент, но както знаете, тези убийства са предварително организирани. Благодарен съм за съчувствието ви, но не мога да не се изненадам, ако вие не се чувствате някак успокоен от това, че Съветският съюз загуби своя най-добър ядрен физик.

— Не съм, сър. Неговият блясък преминаваше границите и различията между нас. Той принадлежеше на всички народи.

— Да, но той избра да бъде част само от един народ, нали? Искрено ви заявявам, моята тревога не минава през границите на нашите различия. Дори ме кара да се сетя за нашите врагове.

— В такъв случай, простете ми, господин премиер, но вие търсите фантоми.

— Може би вече ги открихме, господин президент. Имаме доказателства, които изключително ме безпокоят. Толкова много, че имам...

— Простете ми още веднъж — прекъсна го президентът на Съединените щати. — Вашите доказателства са точно причината да ви се обадя, въпреки обяснимото ми нежелание да го направя. КГБ направи голяма грешка. Четири грешки, ако трябва да съм по-точен.

— Четири?

— Да, господин премиер. Става въпрос за имената Скофийлд, Рандолф, Залцман и Бергстрьом. Никой от тях не е замесен, господин премиер.

— Озадачавате ме, господин президент.

— Не повече, отколкото вие ме озадачихте миналата седмица. Има малко тайни в наше време, спомняте ли си?

— Думите не струват нищо. Доказателствата са силни.

— Това имам предвид и аз. Но нека поясня. Двама от тримата сътрудници на Централното разузнаване вече не са действащи. Рандолф и Бергстрьом понастоящем са зад бюрата си във Вашингтон. Господин Залцман е хоспитализиран в Ташкент; диагнозата му е рак. — Президентът направи пауза.

— Но остава, едно име, нали? — каза премиерът. — Вашият човек от небезизвестния Консултативен отдел. Толкова признат в дипломатическите кръгове, но въпреки това неприятен за нас.

— Това е най-болезненият аспект на разясненията ми. Просто е невъзможно господин Скофийлд да е бил замесен. Има по-малко шансове той да е замесен отколкото останалите, наистина. Казвам ви това, защото вече няма значение.

— Думите струват толкова малко.

— Трябва да продължа. През последните няколко години ние имахме пълно досие на доктор Юриевич, като почти ежедневно го допълвахме с информация, със сигурност, всеки месец. В някои отношения беше дошло вече време да се доберем до Димитри Юриевич с някои добри предложения.

— Какво!

— Да, господин премиер. Недостатъци човешки. Двамата мъже, които са били на посещение в дачата, работеха за нас. Контролираше ги Скофийлд. Това беше неговата операция.

Премиерът на Съветска Русия се втренчи в купчината снимки върху масата. Той заговори по-меко.

— Благодаря ви за откровеността.

— Търсете други врагове.

— Ще търся.

— И двамата трябва да го правим.

3.

Късното следобедно слънце представляваше огнена топка, чиито лъчи се отразяваха в ослепителна светлина от водите на канала. Хората, които вървяха на запад по амстердамската улица Калверщраат, крачеха забързано по тротоарите, присвивайки очи, благодарни на февруарското слънце и на полъха на вятъра, който идваше по безбройните канали, водещи началото си от река Амстел. Твърде често февруари носеше мъгли и дъжд, убийствена влага, а днес не беше така и гражданите на най-големия пристанищен град на Северно море изглеждаха доволни от чистия щипещ въздух, затоплен от слънцето.

Един човек обаче не беше доволен. Той не беше нито тукашен, нито се разхождаше по улиците. Казваше се Брендън Алън Скофийлд, старши аташе от Консултативния отдел на Държавния департамент на Щатите. Той стоеше до прозореца, четири етажа над канала и над Калверщраат, вирайки се с бинокъл в тълпата, и по-точно към една остъклена телефонна будка, която отразяваше ярките слънчеви лъчи. Светлината го караше да присвива очи, но бледото му лице не издаваше и най-малък признак на нетърпение, лице, чиито остри черти бяха обтегнати под небрежно сресаната светлокафява коса, посивяваща вече.

Той продължаваше да фокусира бинокъла, проклинаяки светлината и резките движения на хората долу. Очите му бяха изморени, с дълбоки тъмни кръгове под тях, резултат от твърде недостатъчния сън, за който Скофийлд имаше твърде много причини да не се замисля. Предстоеше му да свърши една работа, а той беше професионалист; не можеше да разсейва вниманието си.

Имаше още двама души в стаята. Един плешив техник стоеше на масата пред разглобен телефон, чийто кабели бяха свързани с магнетофон, а слушалката беше извадена. Някъде под улицата в телефонния комплекс вече бяха направени приготовленията; те бяха единствената помощ от страна на амстердамската полиция, техен дълг, който бе поискан от старшия аташе от Американския държавен департамент. Третият човек беше по-млад от другите двама в стаята, в

началото на трийсетте и лицето му още носеше признаци на енергия, в очите му нямаше следи на умора. Ако чертите му бяха изпити, то беше поради стръвта да се изяви; беше младеж, горящ от желание за мъст. Оръжието му беше една скоростна филмова камера, поставена върху триножник, с прикрепен телескопичен обектив. Той предпочиташе да има малко по-различно оръжие.

Долу на улицата една фигура се появи в замъгления бинокъл на Скофийлд. Фигурата се поколеба около телефонната кабина и в този кратък момент беше повлечена от тълпата към тротоара, заставайки пред блестящото стъкло така, че тялото ѝ прикри отражението, една мишена, заобиколена от ореол от слънчева светлина. За всички заинтересовани щеше да бъде много по-добре, ако мишената можеше да бъде повалена сега. Една мощна пушка, калибрована за седемдесет ярда, би свършила работа; а мъжът до прозореца щеше да натисне спусъка. Беше го правил често преди. Но въпросът не беше в удобството. Трябваше да бъде даден един урок, а друг — да бъде научен, и тези инструкции усложняваха преплитането на някои важни фактори. Тези, които щяха да дадат урока, и онези, които трябваше да го получат, трябваше да разберат ролите си. Иначе една екзекуция щеше да се окаже безполезна.

Фигурата долу беше на един застаряващ мъж, към края на шейсетте. Беше облечен в измачкани дрехи, дебело палто, чиято яка беше увита около врата му, за да го пази от вятъра, и износено бомбе, нахлупено до челото му. На уплашеното му лице беше набода брада; той беше обикновен човек и за американеца, който го наблюдаваше през бинокъла, нямаше нищо страшно или притесняващо, просто един обикновен стар мъж. Ако изключим, може би, старицата. Беше виждал и двамата. По-често, отколкото би му се искало.

Скофийлд погледна часовника си.

— Продължавай — нареди той на техника на масата. После се обърна към младежа до него. — Готов ли си?

— Да — беше краткият отговор. — Уловил съм копелето на фокус. Във Вашингтон се оказаха прави; и ти го доказва.

— Още не съм сигурен какво съм доказал. А бих искал да съм. Когато влезе в кабината, снимай устните му.

— Добре.

Техникът набра предварително подготвения номер и натисна копчетата на магнетофона. Той бързо стана от стола си и подаде на Скофийлд апарат с микрофон и слушалка.

— Звъни — поясни той.

— Знам. Оглежда се през стъклото. Не е сигурен, че иска да говори. Това ме притеснява.

— Хайде, кучи сине! — изръмжа младежът с камерата.

— Ще го направи — отвърна Скофийлд, като държеше внимателно бинокъла и слушалките. — Уплашен е. Всяка секунда му струва много и не знам защо... Ето, започва; отваря вратата. Тихо.

Скофийлд продължи да гледа през бинокъла, послуша се и заговори тихо в микрофона.

— Добрий день, приятель...

Разговорът, изцяло на руски, продължи осемнайсет секунди.

— Досвидания — каза Скофийлд, добавяйки — завтра ночью. На мосте.

Продължи да държи апарата до ухото си, докато гледаше изплашения мъж долу. Мишената изчезна в тълпата. Моторът на камерата спря, а старшият аташе остави бинокъла, подавайки апарата на техника.

— Успя ли да хванеш всичко? — попита той.

— Достатъчно ясно за експертиза на гласа — кимна оплешивяващият телефонист, проверявайки номерата.

— Ти? — Скофийлд се обърна към младежа с камерата.

— Ако разбирах езика по-добре, щях да разбера какво говори дори само по устните му.

— Добре. Другите ще направят това; те ще разберат всичко много добре.

Скофийлд бръкна в джоба си, извади малко кожено тефтерче и започна да пише.

— Искам да занесете лентата и филма в посолството. Проявете филма веднага и направете дубликати и на двете. Искам микрофилми. Ето ви параметрите.

— Съжалявам, Брей — каза техникът, поглеждайки към Скофийлд, докато навиваше телефонния кабел. — Не ми е позволено да приближавам на повече от пет пресечки от нашата зона и ти го знаеш.

— Говоря на Хари — отвърна Скофийлд, обръщайки се към по-младия мъж. Той откъсна страницата от бележника си. — Когато направиш умаленията, постави ги във водонепромокаема плоска кутия. Искam ги така опаковани, че да издържат поне седмица във вода.

— Брей — каза младежът, поемайки листа хартия. — Успях да разбера една трета от това, което каза по телефона.

— Развиваш се — прекъсна го Скофийлд, връщайки се до прозореца и бинокъла. — Когато успееш да разбереш всичко, ще те препоръчам за повишение.

— Мъжът искаше да се срещнете довечера — продължи Хари, — но ти му отказа.

— Точно така — каза Скофийлд, вдигайки бинокъла и фокусирайки го през прозореца.

— Инструкциите ни бяха да го вземем колкото може по-скоро. Шифрограмата съобщаваше точно това. Да не губим никакво време.

— Времето е относително, нали? Когато старецът чу телефона да звъни, всяка секунда за него беше минута на агония. За нас един час може да струва колкото цял ден. Във Вашингтон, за бога, дните обикновено ги отбелязват в годишните календари.

— Това не е отговор — настояваше Хари, търсейки верния тон. — Можем да умалим тези боклуци и да ги опаковаме за четирийсет и пет минути. Можехме да се свържем и довечера. Защо не го направим?

— Времето е кофти — каза Скофийлд, държейки бинокъла пред очите си.

— Времето е разкошно. Няма и един облак на небето.

— Това имам предвид. Кофти е. Една ясна нощ означава много хора, които ще се шматкат край каналите; при лошо време това го няма. Прогнозите обещаваат дъжд за утре.

— Това не ми изглежда оправдано. За десет секунди блокираме моста, той лети през перилата и е мъртъв във водата.

— Кажи на този клоун да млъкне, Брей! — кресна техникът, който стоеше до масата.

— Чу, нали? — каза Скофийлд, фокусирайки върху покривите на отсрещните къщи. — Току-що изгуби повишението. Твоето тъпо твърдение, че възнамеряваме да извършим посегателство срещу личността, уронва престижа на приятелите ни от Компанията.

Младежът направи гримаса. Упреците бяха заслужени.

— Съжалявам, но все още не виждам смисъл. Онази шифрограма беше от най-висока степен на спешност; трябваше да го приберем довечера.

Скофийлд смъкна бинокъла и погледна към Хари.

— Ще ти обясня какъв е смисълът — каза той. — Нещо повече от онези проклетите фрази, които някой е прочел на гърба на някоя кутия от бисквити. Този мъж долу беше уплашен. Не беше спал от няколко дена. Той е стигнал точката на пречупването и искам да разбера защо.

— Може да има цяла дузина причини — противопостави се младежът. — Той е стар. Неопитен. Може би мисли, че го преследваме, че малко му остава, за да бъде заловен. Какво значение има за нас?

— Един човешки живот, това е всичко.

— Хайде, Брей, не и от теб тези. Той е съветска гадина; двоен агент.

— Искам да бъда сигурен.

— А пък аз искам да се омита от тук — намеси се техникът, подавайки на Скофийлд една ролка и вдигайки машината. — Кажи на клоуна, че никога сме се срещали.

— Благодаря ви, господин Безименен. Задължен съм ви за това.

Мъжът от ЦРУ си тръгна, кимайки на Брей и отбягвайки всякакъв контакт със сътрудника му.

— Тук не е идвал никой, освен нас, птичките, Хари — каза Скофийлд, след като заключи вратата. — Разбираш това, нали?

— Той е отвратително копеле...

— Кой щеше да подслушва тоалетните на Белия дом, ако не беше той — каза Брей, подавайки ролката на Хари. — Предай нашите неоспорими доказателства на посолството. Вземи филма и остави камерата тук.

Хари не искаше да бъде изритан; той взе ролката, но не помръдна към камерата.

— Аз също ще участвам. Шифровката се отнасяше и за мен. Искам да зная отговорите, в случай че ми зададат въпроси; в случай, че нещо стане до утре.

— Ако Вашингтон не е сгрешил, нищо няма да стане. Казах ти. Искам да съм сигурен.

— Какво повече ти трябва? Обектът мисли, че току-що е влязъл в контакт с КГБ — Амстердам! Ти го изработи. Ти го доказа!

Скофийлд се загледа в сътрудника си за момент, след това се обърна и тръгна към прозореца.

— Знаеш ли, Хари? Обучението, което получаваш, думите, които чуваш, всички задачи, които ти се възлагат, никога не съвпадат с правилата.

Брей вдигна бинокъла и го фокусира върху една далечна точка на небето.

— Научи се да мислиш така, както мисли врагът ти. Не както би ти се искало да мисли, а както той наистина мисли. Не е лесно, не е като да си правиш веселото, което е нещо лесно.

Ядосан, младежът заговори.

— За бога! Какво общо има това тук? Нали имаме доказателствата...

— Така ли? Както и сам каза, нашият „клиент“ се свързва сам със себе си. Той е един гълъб, който си мисли, че е намерил пътя назад към Майка Русия. Мисли, че е в безопасност, че вече не е на студа.

— Да, това е, което си мисли!

— Тогава защо не е щастлив? — попита Брей Скофийлд, насочвайки бинокъла надолу към канала.

Мъглата и дъждът оправдаха надеждите на Амстердам за зима. Нощното небе представляваше непроницаемо платнище, чиито краища бяха избледнели от мъждукащите светлини на града. На моста нямаше разхождащи се, нямаше и лодки в канала под него; облачета от мъгла плуваха над главите — доказателство, че северноморските ветрове духаха безпрепятствено на юг. Беше три часът сутринта.

Скофийлд се наклони над желязната релса над западната страна на античния каменен мост. В лявата си ръка държеше малко транзисторно радио — не за устни комуникации, а само за приемане на сигнали. Дясната му ръка беше в джоба, като протегнатите му пръсти докосваха барабана на 22-милиметровия автоматичен пистолет, не много по-голям от пистолет за начинаещи, но изключително безшумен. За малки разстояния беше много прецизно оръжие. Стреляше мигновено, с точност, която можеше да бъде измерена в инчове, и едва можеше да бъде различен от нощните шумове.

Двеста ярда по-надолу младият сътрудник на Брей се прикриваше зад една врата на улица Зарфатищраат. Обектът трябваше да мине покрай него по пътя си към моста; друг път нямаше. Когато възрастният руснак наистина минеше, Хари щеше да натисне бутона на предавателя си — сигналът. Екзекуцията щеше да тръгне по реда си; жертвата щеше да извърви последните стотина ярда — до средата на моста, където личният й палач щеше да я поздрави, да ѝ даде водонепромокаемия пакет, който тя щеше да сложи в палтото си, и да извърши останалата част от задачата.

След ден-два пакетът щеше да отпътува за КГБ — Амстердам. Лентата щеше да бъде прослушана, филмът да бъде внимателно изгледан. И щеше да бъде усвоен още един урок.

И, естествено, да остане неразкрит, както и всички останали уроци — те винаги оставаха неразкрити. В дъното на това стоеше неефективността, мислеше си Скофийлд. Безкрайната неефективност, която убиваше чувствата с всяко повторение.

В какво се състои разликата? Един очевиден въпрос, зададен от нетърпеливия и млад, макар и не толкова схватлив колега.

В нищо, Хари. Няма никаква разлика. Не от сега нататък.

Но точно тази нощ иглите на съмнението продължаваха да пробождат съзнанието на Брей. Не моралът му; много отдавна моралът му беше заменен от практицизма. Ако вървяха работите, значи беше морално, ако не — значи, не беше практично, т.е. не беше морално. Това, което го тревожеше тази нощ, стоеше в основата на утилитарната философия. Щеше ли екзекуцията да е практична? Беше ли урокът, който трябваше да бъде предаден, най-подходящия избор? Заслужаваше ли си рисковете и евентуалния срыв, който щеше да последва със смъртта на един стар човек, който беше прекарал съзнателната част от живота си в името на космическото инженерство?

На повърхността отговорът, който се забелязваше, беше „да“. Преди шест години съветският инженер реши да дезертира по време на едно международно космическо изложение в Париж. Той поиска и получи политическо убежище; беше посрещнат добре от космическото общество в Хюстън, получи работа, закрила, къща. Въпреки това, той не беше блестящ учен. Дори всъщност руснаците си правеха шеги с идеологическото му превъплъщение, твърдейки, че талантът му бил

по-високо ценен от не дотолкова взискателните капиталистически лаборатории, отколкото от техните. Той бързо беше забравен.

Допреди шест месеца, когато беше установено, че съветските разузнавателни станции се добират до американските сателити с тревожна честота, редуцирайки стойността на фотографските проверки през добрия земен камуфлаж. Получаваше се така, като че ли руснаците предварително знаеха по-голямата част от орбиталните траектории.

И това наистина беше така. Но беше открита и следата; тя водеше към забравения мъж в Хюстън. Това, което последва, беше много просто: В Амстердам беше свикана една малка конференция, която се занимаваше изключително с тясната сфера, в която работеше забравеният учен; той беше прехвърлен с правителствен самолет, а останалото зависеше от един специалист по тези въпроси. Брендън Скофийлд, старши аташе към консултативния отдел.

Скофийлд отдавна познаваше кодовете и методите за влизане във връзка на КГБ — Амстердам. Той ги пусна в действие и беше леко изненадан от реакцията на обекта; това беше в основата на главната му грижа сега. Старецът не можеше да се отпусне по време на явките. След шест години двойствени действия, обектът имаше всички основания да очаква унищожаването си с почести, като благодарност от неговото правителство, а и за последната година от живота му, прекарана в удобства. Очакваше ада. В техните шифровани разговори Брей успя да долови това.

Но старият руснак не беше щастлив човек. И нямаше никакви близки лични контакти с никого в Хюстън. Скофийлд успя да се сдобие с досие Четири-Нула, отнасящо се за обекта, досие, което беше толкова подробно, че даваше часовете, в които той ходеше до тоалетната. В Хюстън нямаше нищо; мъжът си беше къртица — и двете значения на думата. И това също притесняваше Брей. В шпионажа къртиците нямат същите характеристики като еквивалентите им в социалния живот.

Нещо не беше в ред. Въпреки че доказателствата бяха налице и двойната игра беше потвърдена. Урокът трябваше да бъде даден.

Кратък, остър сигнал се чу в трансмитера в ръката му. Беше повторен три секунди по-късно; Скофийлд потвърди приемането с натискане на бутона. Той сложи радиото в джоба си и зачака.

Мина по-малко от минута и той забеляза фигурата на стареца, който идваше през одеялото от дъжд и мъгла; уличната светлина зад него го превръщаше във фееричен силует. Походката на обекта беше колеблива, но някак си болезнено решителна, сякаш отиваше на среща, която беше и желана, и отбягвана. Това нямаше значение.

Брей погледна вдясно от себе си. Както и очакваше, на улицата нямаше никой, никой не се виждаше в тази пустинна част на града в този час. Той тръгна наляво и започна да се качва по рампата към средата на моста, а възрастният руснак беше от другата страна. Той се придържаше към сянката; не беше трудно, тъй като първите три крушки горе бяха предварително отвити.

Дъждът заливаше античните павета. От другата страна на моста старецът стоеше, взирайки се във водата с ръце, подпрени на перилата. Скофийлд стъпи на пътя и приближи изотзад, като звукът от дъжда заглушава стъпките му. В левия джоб на шлифера си той напипа кръгла плоска кутийка — пет сантиметра в диаметър и по-малко от инч дебела. Беше увита във водонепромокаемо фолио, което беше покрито с такъв химикал, който я правеше абсолютно херметична трийсет секунди след потапянето ѝ в течност; в това състояние щеше да остане, докато не бъдеше отворена. В кутийката бяха скътани доказателствата: една филмова и една магнетофонна ролка. И двете можеха да бъдат изследвани от КГБ — Амстердам.

— Плохая нощ, старий приятель — каза Брей зад гърба на руснака, докато изваждаше пистолета от джоба си.

Старецът се обърна изненадан.

— Защо се свърза с мен? — попита той на руски. — Случило ли се е нещо?...

Видя пистолета и спря. След това продължи, като страхът в гласа му беше заменен от странна мекота.

— Да, виждам, че се е случило и аз вече съм непотребен. Направи го, другарю, и ще ми сториш голяма услуга.

Скофийлд се втренчи в стареца; в пронизващите очи, които вече не бяха изплашени. Беше виждал този поглед и преди. Брей отговори на английски.

— Добра работа свърши през последните шест години. За съжаление на нас не можа да ни направиш никаква услуга. Ти не беше толкова благодарен, колкото очаквахме да бъдеш.

Руснакът кимна.

— Американец — каза той, — чудех се. Някаква измислена конференция в Амстердам и то по проблеми, които лесно можеха да бъдат анализирани и в Хюстън. Моя милост трябваше да бъде изведен извън странната, за да бъде унищожен прикрито, а и охрана — тази закрила нямах тук. Но ти имаше всички кодове, каза верните думи. А и руският ти е безупречен, приятелю.

— Това ми е работата. А твоята каква беше?

— Ти знаеш отговора. Затова си тук...

— Искам да знам *защо*.

Старецът се усмихна тъжно.

— О, не. Няма да чуеш нищо повече от това, което вече знаеш. Виж, казах точно това, което имах предвид. Ще ми направиш услуга. Ти си моят *листок*.

— Аз съм изходът ти от какво?

— Съжалявам.

Брей вдигна пистолета; малкият му барабан лъсна на дъжда. Руснакът го погледна и задиша дълбоко. Страхът се върна в очите му, но той не трепна и не каза нито дума. Изведнъж нарочно Скофийлд опря пистолета под лявото око на мъжа, стоманата потъна в плътта му. Руснакът трепна, но остана мълчалив.

На Брей му се повдигна.

Какво значение има?

Никакво, Хари. Никакво. Не и от сега нататък.

Трябваше да бъде даден един урок...

Скофийлд свали пистолета.

— Изчезвай оттук — каза той.

— Какво?...

— Чу. Изчезвай оттук. КГБ действа на диамантената борса на Толщраат. Прикритието им е фирмата на Хасидим, Diamant Bruusteen. Разкарай се.

— Не разбирам — изхърка едва доловимо руснакът. — Това друг трик ли е?

— *Майната ти!* — извика Брей, треперейки сега. — Махай се оттук.

Изведнъж старецът залитна, след това сграбчи перилото, за да се задържи. Той странно се наклони назад, после се скри в дъжда,

бягайки.

— *Скофийлд!* — Викът дойде откъм Хари. Той беше при западната страна на моста, точно на пътя на руснака. — *Скофийлд, за бога!*

— Пусни го да си върви! — извика Брей.

Или беше твърде закъснял, или думите му се изгубиха в шума от дъжда; не знаеше кое от двете. Той чу три приглушени, остри изстрела и с отвращение видя как старецът се хвана за главата и падна към перилата.

Хари беше професионалист. Крепейки тялото, той стреля още веднъж във врата му и като повдигна трупа, го изхвърли в канала през парапета.

Какво значение има?

Никакво. Не и от сега нататък.

Скофийлд се обърна и тръгна към източната страна на моста. Прибра пистолета в джоба си; стори му се тежък.

Чуваше бягащите стъпки да приближават в дъжда. Беше ужасно изморен и не искаше да ги чува. Още по-малко искаше да слуша пискливия глас на Хари.

— Брей, какво, по дяволите, стана там? Той за малко щеше да избяга!

— Да, но не можа — каза Скофийлд, усилявайки ход. — Благодарение на теб.

— Точно така! За бога, какво ти става?

Младежът беше отляво на Брей; погледът му попадна на ръката на Скофийлд. Той видя ръба на водонепромокаемата кутийка.

— Господи, та ти не си му я пробутал!

— Какво?

Тогава Брей разбра за какво говореше Хари. Той вдигна глава, погледна малката кръгла кутийка и я хвърли покрай младежа зад перилата.

— Какво правиш?

— Върви по дяволите — каза тихо Скофийлд.

Хари спря, а Брей продължи. След секунди Хари го настигна и сграбчи края на шлифера на Скофийлд.

— Велики боже! Ти го пусна да се измъкне!

— Разкарай си ръцете от мен.

— Не, по дяволите! Ти не можеш...

Хари беше стигнал твърде далеч. Брей измъкна дясната си ръка, хвана с пръсти палеца на младежа и го пречупи.

Хари изпищя; палецът му беше счупен.

— Върви по дяволите — повтори Скофийлд. Той продължи да върви по моста.

Тайната квартира беше близо до Розенграхт, срещата щеше да бъде на втория етаж. Всекидневната беше затоплена от огъня, който освен това служеше и за изгарянето на някои бележки, които се налагаше да бъдат водени. От Вашингтон беше долетял официален представител на Държавния департамент; искаше да разпита Скофийлд за подробностите на място, такива, каквито бяха, в случай че имаше обстоятелства, които само там можеха да бъдат събрани. Беше важно да се разбере какво се беше случило, особено с човек като Брентън Скофийлд. Той беше най-добрият, с когото разполагаха, най-хладнокръвният; той беше изключително ценен за общността на американското разузнаване, ветеран с двадесет и две години, прекарани в най-сложния вид „преговори“, които можеха да съществуват. Трябваше да се отнесат с внимание към него... по въпроса. Да не се получи като оплакване, докладвано от подчинен. Той беше специалист и нещо се беше случило.

Брей осъзна това и приготвленията го озадачиха. Хари беше отведен от Амстердам още на следващата сутрин и то по начин, по който Скофийлд нямаше как да го види. Измежду малцината в посолството, които трябваше да бъдат запознати със случая, никой не даде повод на Брей да забележи по-различно отношение. Казано му беше да си вземе няколко почивни дни. Някой трябваше да долети от Вашингтон във връзка с някакъв проблем в Прага. Това беше уговореният код. Не беше ли Прага старо познато място, където му се налагаше често да ловува?

Прикритие, разбира се. И то не много добро. Скофийлд знаеше, че сега всяка негова стъпка в Амстердам се следи, най-вероятно от екипите на Компанията. И ако тръгнеше към диамантената борса на Толщраат, без съмнение щеше да бъде застрелян.

Една трудна за описание жена, на неопределена възраст, го пусна да влезе в тайната квартира, слугиня, която съобщи, че къщата принадлежи на двойка пенсионери, които живееха там и ѝ плащаха. Той каза, че има среща със собственика и с адвокатата му. Момичето кимна и го поведе нагоре по стълбите към всекидневната на втория етаж.

Старият господин беше там, но мъжът от Щатите го нямаше. Когато прислужницата затвори вратата, собственикът заговори.

— Ще изчакам няколко секунди и ще се кача в апартамента си. Ако имате нужда от нещо, натиснете бутона на телефона, той звъни горе.

— Благодаря — кимна Скофийлд, гледайки холандеца, който му напомни за другия старец на моста. — Сътрудникът ми скоро ще дойде. Няма да имаме нужда от нищо.

Мъжът кимна и излезе. Брей се заразхожда из стаята, разглеждайки разсеяно книгите върху полиците. Осъзна, че дори не се опитваше да прочете заглавията; всъщност той не ги и виждаше. И тогава осъзна, че не усеща нищо — нито студа, нито топлината, нито дори гняв или отвращение. Не чувстваше нищо. Беше някъде в облак от пара, упоен, всичките му сетива бяха притъпени. Чудеше се какво може да каже на мъжа, прелетял три хиляди и петстотин мили, за да се срещне с него.

Не му пукаше.

Чу стъпките по стълбището зад вратата. Явно прислужницата беше заменена от някой, който знаеше разположението на къщата. Вратата се отвори и човекът от Департамента влезе.

Скофийлд го познаваше. Беше от отдел „Планиране и развитие“, стратег по прикриване на операциите. Беше на възрастта на Брей, но по-слаб и по-нисък, и с огромно самочувствие, идващо още от ученическите му години, което, той се надяваше, успява да прикрие с амбиции. Но не успяваше.

— Брей, как си, стари приятелю? — каза той като почти викаше, протягайки самодоволно ръка за още по-самодоволно ръкостискане. — Господи, трябва да са минали цели две години оттогава. Дали нямам някоя и друга история да ти разкажа!

— Наистина ли?

— Да! — Самодоволно твърдение, което не допускаше никакви въпроси. — Ходих в Кеймбридж за двайсетата година от дипломирането ни и се натъкнах на някои твои приятели както от левия, така и от десния лагер. Е, стари друже, беше ми толкова тъпо, че не си спомням на кого какви лъжи разправях за теб! Велики боже, казвах им, че си анализатор по импорта в Малая, езиков специалист в Нова Гвинея, секретар на посолството в Канбера. Беше истерично! Тоест, не си спомням да ми е било толкова тъпо някога.

— На кого му е притрябвало да те разпитва за мен, Чарли?

— Ами, те знаеха, че и двамата бяхме в Департамента; всички знаеха, че бяхме приятели.

— Хайде престани. Никога не сме били приятели. Подозирам, че съм ти почти толкова противен, колкото и ти на мен. А и никога не съм те виждал пиян.

Мъжът от Департамента стоеше неподвижен; самодоволната усмивка бавно изчезна от устните му.

— Искаш да го изиграем грубо?

— Ще го играя такава, каквото е.

— Какво се случи?

— Къде? Кога? В Харвард ли?

— Знаеш за какво говоря. Онази нощ. Какво се случи онази нощ?

— Ти ми кажи. Ти пусна операцията в ход, ти първи завъртя колелото.

— Ние разкрихме опасен за сигурността ни шпионин, образец за активен шпионаж, и то от години насам, който редуцираше ефективността на космическите ни изследвания до момента, в който разбрахме, че ни се подиграват. Искахме потвърждения; ти ги даде. Ти знаеше какво трябва да последва, а просто се измете.

— Аз се изметох — съгласи се Скофийлд.

— А когато това е било оспорено от сътрудника ти, ти си му нанесъл телесна повреда. На твоя човек!

— Точно така направих. Ако бях на твое място, щях да се отърва от него. Да го пратя в Чили; там щеше да му се разкаже фамилията.

— Какво?

— От друга страна, ти няма да направиш това. Той твърде много прилича на теб, Чарли. Никога няма да се научи. Внимавай да не ти вземе работата някой ден.

— Пиян ли си?

— Не, за съжаление. Мислех да се напия, но имам киселини в стомаха. Разбира се, ако знаех, че ще изпратят теб, щях да се пребори с това и да се натряскам. В името на добрите стари времена.

— Ако не си пиян, то сигурно си излязъл от нерви.

— Пътят беше кофти, тези колела, дето ги завъртя, не можах да вземат завоя.

— Я спри с тия глупости.

— Каква неточна фраза, Чарли. В днешно време се казва тъпотии, въпреки че аз лично предпочитам думата простотии...

— Достатъчно! Твоите действия, или по-точно твоето бездействие, беше в разрез с основните положения на контрашпионажа.

— Хайде, сега ти престани с простотиите! — изръмжа Брей, тръгвайки застрашително към мъжа от Департамента. — Чух всичко, което исках да чуя от теб! Не съм нарушил нищо. Ти го направи! Ти и всички останали копелета там! Ти си открил дупка, през която ти е изтичало нещо, и реши да я запълниш с един труп. За да можеш да отидеш в Комитета на четирийсетте и да им се похвалиш колко ефикасен си бил!

— За какво ми говориш?

— Старецът е бил непотребен. Свързали са се с него, но не им е вършел работа.

— Какво имаш предвид, като казваш, че са се свързали с него?

— Не съм сигурен; бих искал да съм. Някъде в онова досие Четири-Нула нещо е било пропуснато. Може би съпругата му, която не е починала, а се е криела някъде. Или внуци, които никой не си е направил труда да проучи. Не знам, но има нещо. Заложници, Чарли! Затова е правил всичко. И аз бях неговият *листок*.

— Това пък какво означава?

— За бога, научи езика. Ти си длъжен да си експерт.

— Не ми приказвай тия глупости за езика. И без него съм експерт. Няма никакви доказателства в подкрепа на теорията ти за изнудването, обектът не е имал семейство и не се е свързвал с никого по никое време. Той е бил доброволен агент на съветското разузнаване.

— Доказателства ли? О, хайде, Чарли, ти дори по-добре го знаеш. Ако е бил достатъчно добър, за да успее да се оттегли, значи е

бил достатъчно умен, за да погребее всичко, което е трябвало да бъде погребано. Предположението ми е, че проблемът е бил във времето и нещо там се е провалило. Тайната, или тайните му, са били разкрити. Бил е разкрит; и то чрез досието му. Живял е ненормално, дори и за ненормално съществуваме.

— Ние отхвърлихме този подход — каза Чарли възбудено, — бил е ексцентрик.

Скофийлд спря и се втренчи: Ние отхвърлихме... Ексцентрик?

— По дяволите, ти си знаел. Ти сигурно си можел да използваш това, да му дадеш да клъвне нещо. Но, не, ти искаш бързо решение, за да може онзи горе да види колко си добър. Можел си да го използваш, а не да го убиваш! Но не си знаел как, затова си си мълчал и си повикал палача.

— Това е абсурдно. По никакъв начин не можеш да докажеш, че някой се е свързал с него.

— Да докажа? Няма нужда да го доказвам. Аз го знам.

— И как?

— Видях го в очите му, копеле такова.

Човекът от Департамента направи пауза и заговори меко.

— Изморен си, Брей. Имаш нужда от почивка.

— С пенсия — каза Скофийлд, — или с орден?

4.

Талеников излезе от ресторанта на студения вятър, който разпръскваше снега, вдигайки го от тротоара с такава сила, че за момент го превръщаше в мъгла, затъмняваща светлината от уличната лампа. Щеше да бъде още една мразовита нощ. Според прогнозата на Радио Москва температурата щеше да падне до минус осем градуса по Целзий.

Снегът вече беше спрял да вали тази сутрин и пистите на летище Шереметиево бяха почистени, а това беше всичко, което тревожеше Василий Талеников в момента. Полет 85 на Ер Франс за Париж беше преди десет минути. На борда му имаше един евреин, който трябваше да излети два часа по-късно с полет на Аерофлот за Атина.

Ако се беше появил на изхода за този полет, нямаше да успее да излети, защото щяха да го спрат и да го помолят да ги последва в една стая. Щеше да го поздрави един екип от Военная контра разведка и абсурдът щеше да започне.

„Беше глупаво“, мислеше си Талеников, завивайки надясно и вдигайки нагоре яката на палтото си и нахлупвайки козирката на каскета си. „Глупаво, защото ВКР нямаше да свърши нищо друго, освен да предизвика големи недоразумения. Нямаше да може да прецака никого, а още по-малко онези, които се опитваше да впечатли.“

Дисидент, който да се покае заради дисидентството си! Какви ли комедии трябва да са чели младите фанатици от ВКР? Къде ли са се дянали старите мъдреци, щом глупаците излизат с подобни схеми?

Когато Василий чу за плана, той се разсмя. Целта била да се подеме кратка, но силна кампания срещу обвиненията в ционизъм, да се покаже на всички на Запад, че евреите мислели по същия начин в Русия.

Еврейският писател предизвика известен интерес сред американската преса — нюйоркската преса, по-точно. Той бе измежду тези, които разговаряха с някакъв сенатор, който търсеше поддръжници на осем хиляди мили от района си. Но не бе нищо

особено, слаб писател, всъщност дори хората от неговата религия не можели да го разбират.

Не само че не бе подходящ избор за този случай, но дори, поради редица причини, свързани с една друга операция, беше наложително да му позволят да напусне Русия. Сенаторът беше останал с впечатлението само благодарение на това, че се познаваше с аташето от консулството, съветските емиграционни власти склониха да издадат виза на евреина; сенаторът щеше да направи капитал от този инцидент, а това беше и добра възможност да се пусне една малка уловка. Достатъчно уловки и едно странно приятелство щеше да се зароди между сенатора и *познатите* му от структурите на съветската власт; това можеше да се окаже полезно. Евреинът трябваше да напусне Москва тази вечер. След три дни сенаторът щеше да организира посрещане с пресконференция на летище Кенеди.

Но младите агресивни мислители от ВКР бяха глупаци. Писателят щеше да бъде задържан, отведен на Лублянка и операцията по прехвърлянето му да пропадне. Никой извън ВКР нямаше да научи за операцията: успехът ѝ зависеше от изненадващото му изчезване, от абсолютната тайна. Щяха да бъдат пуснати в действие няколко химикала, докато обектът стане готов за друг тип пресконференция. Такава, на която той щеше да каже, че еврейски терористи са го заплашвали с репресии срещу роднините му в Тел Авив, ако не последва инструкциите им и не предизвика общественото влияние, за да му бъде разрешено да напусне Русия.

Схемата беше абсурдна и Василий го каза при срещата си във ВКР, но му беше подшушнато, че дори изключителният Талеников не може да се меси в работата на Девета група от контраразузнаването.

И какво, в името на всички дискредитирани царе, представляваше Девета група?

Беше новата Девета група, му обясни един негов приятел. На мястото на отвратителната Девета секция от КГБ „Смърт шпионам“. Това направление от съветското разузнаване се занимаваше изключително с това да пречупва волята и разсъдъка на хората посредством насилие, тормоз и онзи най-отвратителен метод — чрез убиване на любимите хора пред очите ти.

Убиването не беше нещо непознато за Василий, но този тип убийства караха стомаха му да се преобръща. Заплахата от

използването на този метод понякога успяваше, но самият акт — никога. Държавата не го налагаше, но на садистите им доставяше удоволствие. Ако наистина имаше наследници на „Смърть шпионам“, те трябваше да знаят кои ще бъдат съперниците им от огромната сфера на действие на КГБ. Особено един от тях, „странният Талеников“. Щяха да се научат да не влизат в противоречие с човека, кръстосвал Европа в продължение на двадесет и пет години в името на държавата.

Двайсет и пет години. Беше изминал четвърт век, откак двайсет и една годишният студент с дарба към изучаването на чужди езици беше изтеглен от курса му в Ленинградския университет и изпратен в Москва на тригодишно интензивно обучение. Беше такова обучение, каквото синът на социалистите учители едва ли си представяше. Беше измъкнат от тихия си дом, където книгите и музиката бяха на почит и запратен в свят, в който конспирацията, насилието, шифрите, кодовете и физическият тормоз бяха неотменна част. Където всички форми на разузнаване и шпионаж, на саботажи и отнемане на живот — не убийства; убийство беше термин без приложение — бяха науките, които се изучаваха.

Той можеше и да не успее, ако не беше един нещастен случай, който промени живота му и го мотивира да тръгне по пътя. Беше свързан с животни — американски животни.

Беше изпратен на практическо упражнение в Източен Берлин като наблюдател на подмолните тактики за действие при границата на Студената война. Там имаше връзка с една девойка, германско момиче, което безрезервно вярваше в каузата на марксистката държава и което беше вербувано да работи за КГБ. Постът, който заемаше, беше незначителен, дори името ѝ не фигурираше в списъците за заплати; тя беше просто организатор на демонстрации, финансирани с купища дойче марки от разходния бюджет. Беше просто една обикновена студентка, по-скоро востанувана в убежденията си, отколкото способна в учението, краен радикал, мислещ се за Жана д'Арк. Но Василий я обичаше.

Живяха заедно няколко седмици и това бяха великолепни седмици, изпълнени с възторга и очакванията на всяка млада любов. И тогава, един ден, тя беше изпратена от другата страна през пункта Казимир. Беше важна протестна акция на Курфюрстендам. Едно дете водеше други деца, викащи думи, които едва ли разбираха, вълечени в

една идея, която не бяха готови да приемат. Незначителен ритуал. Безсмислен.

Но не и за животните от Американската окупационна армия, Клон G 2, които изпратиха други животни срещу нея.

Тялото ѝ беше изпратено обратно с катафалка, лицето ѝ беше наранено до неузнаваемост, беше бита, докато кожата ѝ се беше разкъсала, кръвта ѝ се беше превърнала в буци от сух, червен прах. И докторите потвърдиха най-лошото. Беше многократно изнасилена и се бяха гаврили с нея.

В ръката ѝ с гвоздей беше забита бележка със следните думи: „Право в комунистическите ви задници. Точно както в нейния“.

Животни!

Американски животни, които купуваха пътя си към победата, без нито един снаряд да беше паднал върху тяхна територия, чиято мощ се измерваше с огромната им промишленост, носеща още по-огромни печалби от заграбването на чужди земи, чиито войници продаваха консервирана храна на гладните деца, за да задоволят някои други свои апетити. Във всички армии имаше животни, но американските бяха най-отблъскващите; те прокламираха този морал. Тези, които сами си правеха морала, винаги бяха най-отблъскващите.

Талеников се върна в Москва, но спомените за ужасната смърт на момичето бяха запечатани в неговото съзнание. Той се превърна в човек, съвсем различен отпреди. Според мнозина стана най-добрият, който някога е съществувал, а по неговата собствена преценка никой ле можеше да желае да постигне нещо по-добро. Беше видял врага, а той беше мръсник. Същият този враг обаче, имаше ресурси, които никой въображение не можеше да си представи; огромно богатство, значи трябваше да бъде по-добър от врага в това, което не можеше да бъде купено с пари. Трябваше да се научи да мисли като него. И тогава щеше да може да мисли и по-добре. Василий беше разбрал това; той стана експерт по стратегиите и контрастратегии, умът му беше извор на идеи за неочаквани клопки, раздавач на неподозирани удари — убийство посред бял ден на ъгъла на някоя оживена улица.

Убийство на Унтер ден Линден в пет часа след обяд. В часа, когато движението беше най-натоварено.

Това също го беше направил той. Беше отмъстил за убийството на момичето след години; когато като директор на оперативния отдел

на КГБ в Източен Берлин беше очистил жената на един американски убиец, и то през граничния пункт. Беше унищожена чисто, професионално, безболезнено, беше далеч по-безобидна смърт от тази, която американските животни бяха натворили преди четири години.

Той одобрително беше поклатил глава, когато научи за смъртта от новините, но въпреки това не се зарадва. Знаеше какво чувства другият мъж, точно както си заслужаваше, но това не можеше да го изпълва с гордост. Защото Талеников знаеше, че мъжът няма да се спре, докато не постигне отмъщението си.

И той успя. Три години по-късно, в Прага.

Брат.

Къде ли беше омразният Скофийлд през тези дни? — чудеше се Василий. И за него бяха изминали почти двайсет и пет години. И двамата служиха добре на своите каузи, толкова можеше да бъде казано и за двамата. Но Скофийлд имаше повече късмет; във Вашингтон нещата бяха по-прости, враговете се откриваха по-лесно. Презирианият Скофийлд не трябваше да се сблъсква с такива мании аматьори като Девета група на ВКР. И в американския Държавен департамент имаше ненормални, но упражняваният контрол беше по-строг, Василий трябваше да се съгласи с това. След няколко години, ако Скофийлд оцелееше в Европа, щеше да се пенсионира и да се оттегли в някое отдалечено място, да гледа пилета или портокали, или да се напива до забрава. Не трябваше да се тревожи за оцеляването си във Вашингтон, само в Европа.

Талеников беше длъжен да мисли и за оцеляването си в Москва.

Нещата... нещата се променят за четвърт век. И той се беше променил; тази нощ беше пореден пример, не и първият. Той прикрито провали целта на другата разузнавателна единица. Преди пет години не би постъпил така — може би дори и преди две. Щеше да обори стратезите на тази единица и напълно професионално да им се противопостави. Той беше експерт и според неговата експертна оценка операцията не само че беше погрешно изчислена, но и не беше толкова значима, колкото една друга операция, с която се пресичаше.

Той не тръгна по този път днес. Не беше го правил през последните две години като директор на Югозападните сектори. Сам реши да действа, без да обръща внимание на реакциите на глупаците, които знаеха далеч по-малко от него самия. Постепенно тези реакции

започната да предизвикват недоволството на Москва; въпреки това той правеше това, което намираше за правилно. В крайна сметка тези незначителни бъркотии се превръщаха в голяма пречка и той беше извикан обратно в Кремъл зад едно бюро, където стратегиите оставаха далеч и трябваше да се занимава с абстракции, като как да се подхвърли някоя примамлива стръв в ръцете на някой американски политик.

Талеников щеше да бъде свален и той го знаеше. Беше само въпрос на време. Колко му оставаше? Щяха ли да му дадат някоя малка ферма северно от Гразнов, където да си отглежда реколтата и да си поддържа собствено стопанство? Или и тук манияците щяха да му кажат какво точно да прави? Дали щяха да обявят „странния Талеников“ за твърде опасен?

Докато вървеше надолу по улицата, Василий се почувства изморен. Дори омразата, която чувстваше към американския убиец, който беше убил брат му, беше замъглена от мрака на неговите чувства. Бяха му останали твърде малко такива.

Неочакваната снежна буря се разрази в много голям мащаб; вятърът набираше скорост, вдигайки вулкани от бяла маса по обширния Червен площад. Мавзолеят на Ленин щеше да бъде покрит до сутринта. Талеников остави мразовитите частици да масажират лицето му, когато се насочи към своя апартамент. В КГБ бяха съобразителни; стаите му бяха на десет минути път от службата на площад Дзержински, само на три пресечки от Кремъл. Беше или съобразителност, или нещо не толкова доброжелателно, но определено беше практично: апартаментът му беше на десет минути път от центъра на кризите, три минути с бърз автомобил.

Той влезе във входа на сградата, потропвайки с крака, и докато затваряше тежката врата, острият писък на вятъра секна. Както правеше винаги, провери пощенската кутия и както винаги в нея нямаше нищо. Това беше един безсмислен ритуал, който се беше превърнал в безсмислен навик в продължение на толкова години, след толкова много различни пощенски кутии и толкова много различни сгради.

Единствената лична кореспонденция, която беше получавал някога, беше само в чужбина и то на странни имена, когато беше под дълбоко прикритие. Освен това кореспонденцията беше кодирана и

зашифрована; смисълът нямаше нищо общо с думите върху хартията. Въпреки че понякога тези думи бяха топли и приятелски и на него му се искаше те наистина да означават това, което иначе означаваха. Но за не повече от няколко минути нямаше да му донесе нищо добро да си въобразява подобни неща. Особено когато ти предстои да анализираш врага.

Той се заизкачва нагоре по тясното стълбище, ядосан на мъждеещата светлина на слабата крушка. Сигурен беше, че плановиците от Московска електрическа не живееха в такива сгради.

Тогава чу скърцането. Не беше резултат от недостатъци в строителството на сградата, нямаше нищо общо и със смразяващия студ на вятъра навън. Беше звук от някого, който се движеше горе. Имаше слух на опитен в занаята си човек; веднага можеше да определи разстоянието. Звукът не идваше от горната площадка, а отнякъде по-нагоре по стълбището. Апартаментът му беше на следващия етаж и явно някой го чакаше да приближи. Може би този някой искаше той да се прибере вкъщи, странно, може би клопка.

Василий продължи да се изкачва, без да наруши ритъма на стъпките си. Годиците го бяха научили да държи в левия си джоб дори такива неща като ключове и монети, а дясната му ръка беше винаги свободна бързо да хване оръжието или самата тя да бъде използвана като оръжие. Той стигна до площадката и се обърна, вратата му беше само на сантиметри.

Скърцането отново се чу, слабо, едва доловимо, примесено със звука на далечния вятър навън. Този, който беше на стълбището, се беше отдръпнал и това му подсказа две неща: че щеше да чака, докато се убеди, че Василий е влязъл вътре, и че който и да беше, беше или непредпазлив, или неопитен, или и двете. Би трябвало да не помръдва, когато беше толкова близо до обекта си — въздухът беше проводник на всяко движение.

В лявата си ръка държеше ключа си, а с дясната разкопча копчетата на палтото и хвана дръжката на автоматичния си пистолет, който бе окачен на открит кобур около гърдите му. Вкара ключа, отвори вратата, след това я затвори с трясък, като бързо се отдръпна назад в сянката на стълбището. Облегна се на стената с вдигнат пистолет, подпрян на парапета.

Преди да се появи тичащата фигура, се чу звукът от стъпки и човекът се засили към вратата. В лявата му ръка имаше някакъв предмет; той не успя да го види, дебело облеченото тяло на човека го закриваше. Нямаше никакво време за чакане. Ако предметът беше експлозив, сигурно щеше да е от тези, които се задействат за няколко секунди. Фигурата вдигна дясната си ръка, за да почука на вратата.

— Облегни се на вратата! Лявата ти ръка — пред теб! Между корема ти и дървото! Действай!

— Моля ви! — Човекът се обърна леко настрани.

Талеников се хвърли отгоре му, като го притисна към панела. Беше младеж, по-точно момче, нямаше и двацет години, реши Василий. Беше висок за възрастта си, но лицето му не можеше да я скрие: беше бледо, очите му бяха разширени, ясни и уплашени.

— Отдръпни се бавно назад — нареди строго Талеников. — Вдигни лявата си ръка. Бавно.

Младежът се отдръпна назад, лявата му ръка се виждаше; беше стисната в юмрук.

— Не съм направил нищо лошо, другарю. Кълна ви се!

Шепотът на младежа излизаше на пресекулки от страх.

— Кой си ти?

— Андреев Данилович, другарю. Живея на Черьомушки.

— Не си ли много далече от къщи? — каза Василий.

Кварталът, за който спомена младежът, се намираше на четирийсет и пет минути южно от Червения площад.

— Времето е отвратително и някой милиционер би могъл да те прибере на твоята възраст.

— Трябваше да дойда тук, сър — отговори Андреев. — Един човек е тежко ранен. Мисля, че той умира. Трябва да предам това на вас.

Той отвори лявата си ръка; в нея имаше емблема — армейски знак, сочещ ранга на генерал.

— Старецът каза да ви предам името Крупской, Алексей Крупской. Той ме накара да го повторя няколко пъти, за да не го забравя. Това не е името, което той използва долу при нас, в Черьомушки, но каза това да предам на вас. Той каза още да ви заведе при него. Той умира, другарю!

При произнасянето на това име, съзнанието на Талеников препусна назад във времето. Алексей Крупской! Не беше чувал това име от години, име, което малцина в Москва желаеха да чуят. Някога Крупской беше най-великият учител в КГБ. Човек с изключителен талант да убива и оцелява. Той беше последният от прочутите Изстребители, тази високо специализирана група от унищожители, които бяха елитно формирование на старото НКВД и чиито корени произхождаха още от почти забравеното ОГПУ.

Но Алексей Крупской беше изчезнал — както още много други — преди поне дванайсет години. Носеха се слухове, които го обвързваха със смъртта на Берия и Журков, някои дори споменаваха и името на Сталин. Веднъж в изблик на гняв — или страх — Хрущов стана в президиума и нарече Крупской и сътрудниците му банда вманиачени убийци. Това не беше вярно; никога в работата си Изстребителите не са били манияци, тя беше твърде методична. Съответно изведнъж престанаха да виждат Алексей Крупской на Лубянка.

Е, имаше и други слухове. Такива, според които съществуваха документи, подготвени от Крупской, скрити на някакво отдалечено място и те представляваха гаранция за това, че той ще доживее до старини. Считаха се, че тези документи уличаваха различни лидери на Кремъл в убийства — докладвани, недокладвани и прикривани. Така се предполагаше, че Алексей Крупской живееше някъде северно от Гразнов в някаква ферма, където може би отглеждаше своята реколта и си държеше езика зад зъбите.

Той беше най-добрият учител, който Василий някога беше имал; без търпеливите инструкции на стария майстор, Талеников навярно отдавна щеше да е мъртъв.

— Къде е той? — попита Василий.

— Прибрахме го долу в нашия апартамент. Той чукаше по пода — по нашия таван. Ние се качихме горе и го намерихме.

— Ние?

— Сестра ми и аз. Добър старец. Беше добър с мен и със сестра ми. Родителите ми са мъртви. А мисля, че скоро и той ще бъде мъртъв. Моля ви, побързайте, другарю!

Старецът на леглото не беше същият Алексей Крупской, който Талеников помнеше. Нямаше ги вече късо подстриганата коса и гладко избръснатото лице, които някога изразяваха такава сила. Кожата му беше бледа и обтегната, набръчкана под побелялата брада, а дългата му бяла коса беше разрошена на малки сплъстени кичури, които разкриваха посивяващата плът върху черепа на Крупской. Мъжът умираше и едва можеше да говори. Той леко, но изцяло отметна завивките и махна един напоен с кръв парцал, който откри пробитата от куршум рана.

Нямаше време за поздрав; респектът и привързаността между тях, които можеха да бъдат прочетени в очите им, бяха достатъчни.

— Въвлякох и учениците си в играта на смъртта — изрече Крупской, усмихвайки се леко. — Той помисли, че съм мъртъв. Свърши си работата и изчезна.

— Кой беше?

— Един убиец. Изпратен от корсиканците.

— Корсиканците? Какви корсиканци?

Старецът болезнено пое дълбоко дъх, посочвайки на Василий да се наведе по-близо.

— Аз ще съм мъртъв още преди да изтече този час, а има някои неща, които ти трябва да чуеш. Никой друг не може да ти ги накаже. Ти си най-добрият, който имаме, и трябва да ги знаеш. Повече от всички останали ти си способен да се изправиш срещу тях. Ти и още един, но един от всяка страна. Може би вие, може би само вие сте останали.

— За какво говориш?

— За хората на Матарезе.

— На какво?

— На Матарезе. Те знаят, че аз съм наясно какво правят, какво смятат да правят. Аз съм единственият оживял, който може да ги разобличи. Който би се осмелил да говори срещу тях. Тогава аз прекъснах контактите с тях, но няхах нито амбициите, нито куража да ги издам.

— Не те разбирам...

— Ще се опитам да ти обясня. — Крупской поспря, събираше сили. — Неотдавна един генерал на име Блекбърн беше убит в Америка.

— Да, знам. Председателят на началник-щабовете. Това не беше наша работа, Алексей.

— Знаеш ли, че ти беше единият, за които американците мислеха, че са най-вероятните убийци?

— Никой не ми е казвал. Но това е глупаво...

— Вече не ти казват много неща, нали?

— Не се минавам лесно, стари приятелю. Доста съм дал. Не знам какво повече бих могъл да дам. Може би Гразнов не е толкова далече...

— Ако изобщо те оставят да стигнеш дотам — прекъсна го Крупской.

— Мисля, че ще ме пуснат.

— Няма значение... Миналия месец ученият Юриевич беше убит по време на отпуската си в дачата в Протасово заедно с полковник Дригорин и Брунов от промишленото планиране.

— Чух за това — кимна Талеников. — Трябва да е било ужасно.

— Чете ли доклада?

— Какъв доклад?

— Този, съставен от ВКР.

— Глупаци и идиоти — не се сдържа Талеников.

— Невинаги — поправи го Крупской. — В този случай те имаха някои точни факти, точни, доколкото това може да се докаже.

— И какви са тези предполагаеми точни факти?

Дишайки тежко, Крупской преглътна и продължи.

— Седеммилиметрови гилзи, американски. Носеха белезите на „Браунинг Магнум“, клас 4.

— Брутално оръжие — каза Талеников, кимайки. — Много надеждно. Но това е последният пистолет, който някой, изпратен от Вашингтон, би употребил.

Старецът като че ли не чу нищо.

— Пистолетът, с който са убили генерал Блекбърн, е бил „Граз-Буря“.

Василий повдигна вежди.

— Много ценно оръжие, ако можеш да се сдобиеш с него. — Той спря и тихо кимна. — Аз обожавам моето.

— Точно така. Както и „Магнум“, клас 4, е обожаваното оръжие на един друг човек.

Талеников възкликна.

— О?

— Да, Василий. ВКР успя да се добере до няколко имена, като мисли, че те биха могли да са замесени в убийството на Юриевич. Най-силните съмнения падат върху един мъж, когото ти презираш: „Беоулф Агейт“.

— Брендън Скофийлд, Консултативен оперативен. Кодово име, Прага — Беоулф Агейт.

— Да.

— Той ли е бил?

— Не.

Старецът се повдигна с мъка от възглавницата.

— Не повече, отколкото ти си бил въввлечен в убийството на Блекбърн. Не разбираш ли, те знаят всичко; дори функционерите ни с доказани умения, но с уморени мозъци. Те може би имат нужда да убият някоя важна клечка. Проверяват най-висшите етажи на властта, преди да пристъпят към реализиране на своя ход.

— Кой? Кой са те?

— Хората на Матарезе. Корсиканската треска.

— Но какво означава това?

— То се разраства. Доста се е променило в новата си форма. — Стариат Изстребител се отпусна на възглавницата.

— Трябва да бъдеш по-ясен, Алексей. Не разбирам нищо. Каква е тази Корсиканска треска, този... Матарезе?

Очите на Крупской бяха разширени и сега бяха втренчени в тавана. Той прошепна:

— Никой не говори; никой не се осмелява да говори. Нашият Президиум; Английският Форийн офис и Председателството на неговата МИ-6; Френската Сосиете Диабл д'Ета. И американците. О, никога не забравяй американците!... Никой не говори. А всички ги използвахме! Опетнени сме от Матарезе.

— Опетнени? Как? Какво се опитваш да кажеш? Какво, по дяволите, означава Матарезе?

Старецът обърна главата си бавно; устните му трепереха.

— Според някои всичко е започнало още в Сараево. Други се кълнат, че е още от времето на Долфус, Бернадоте... че дори Троцки е бил в техните списъци. За Сталин сме сигурни; ние сключихме договора, за да го убият.

— Сталин? Значи е вярно това, което се говори?

— О, да. Също и Берия; ние платихме. — Очите на Изстребителя като че ли блуждаеха, без да виждат нищо.

— През четирийсет и пета... светът мислеше, че Рузвелт почина от удар. — Крупской бавно поклати глава, в ъгълчетата на устата му имаше слюнка. — Имаше финансово заинтересувани хора, според които политиката му спрямо Съветите беше икономически опустошителна. Те не можеха да му позволят повече да взема подобни решения. Платиха и му беше изработена една инжекция.

Талеников се скова.

— Искаш да кажеш, че Рузвелт е бил убит? От този Матарезе?

— Отстранен, Василий Василиевич Талеников. Това е вярната дума и това е една от истините, за които никой никога няма да заговори. Толкова много... от толкова много години. Никой не дръзва да проговори за договорите, за плащанията. Подобни признания биха били катастрофални за много правителства по целия свят.

— Но защо? Защо е бил използван този Матарезе?

— Защото го е имало. И е премахвал клиента от сцената.

— Това е абсурдно. Нали са залавяли убийците. Никога това име не е било споменавано!

— Ти би трябвало да знаеш по-добре, Василий Василиевич. Ти самият си използвал тази тактика; тя не е по-различна от тази на Матарезе.

— Какво имаш предвид?

— И двамата убивате и... програмирате убийци. — Старецът потвърди кимването на Талеников. — В продължение на години Матарезе се спотайваше. После пак се появи, но вече не беше същият. Започнаха убийства без клиенти, без някой да плаща. Безсмислена касапница без какъвто и да е модел. Хора с положение биваха отвлечани и убивани, крадяха или взривяваха самолети по време на полети, парализираха цели правителства — искаха се откупи или убиваха масово. Произшествията ставаха все по-изчистени, по-професионални.

— Но ти ми описваш работата на терористите, Алексей. Тероризмът няма централен апарат.

Старият Изстребител се опита да се надигне още веднъж.

— Вече има. През последните няколко години. Баадер-Майнхоф, Червените бригади, палестинците, Африканските манияци — всички те гравитират около Матарезе. Убиват без всякаква милост. А сега хвърля двете суперсили в хаос, за да направи най-дръзкия си ход. И това — за да постигне контрол над едната или другата, а в крайна сметка и над двете.

— Откъде си толкова сигурен?

— Беше заловен един човек, бяха обезобразили тялото му, един от войниците на Матарезе. Пуснаха в действие химикалите, всички в стаята се издадоха, но не и моят човек. Аз го предупредих.

— Ти?

— Чуй ме. Има цял списък, но да ти говоря за него ще означава да разкривам миналото; никой не смее да направи това! Ще заставят Москва чрез убийства, Вашингтон — чрез политически маневри, дори и убийства, ако е необходимо. Два-три месеца най-много; всичко вече е задействано. На най-високо равнище бяха изпробвани предизвикателството и ответната реакция, в най-висшите центрове на властта има неизвестни, които са вече обхванати от тази отрова. Скоро това ще се случи и когато стане, ще бъдем свършени. Ние сме унищожени, подвластни сме на Матарезе.

— Къде е този човек?

— Мъртъв е. Химикалите се бяха износили; под кожата му е имало цианова ампула. Сам е разкъсал плътта си и я активирал.

— Отстраняване? Политически маневри, убийства? Трябва да бъдеш по-конкретен.

Дъхът на Крупской почти секна, когато отново се отпусна на възглавницата. Но странно, гласът му стана по-стабилен.

— Няма време — аз нямам време. Източникът ми е най-надеждният в Москва — в целите Съвети.

— Извини ме, скъпи Алексей, ти беше най-добрият, но ти вече не съществуващ. Всички знаят това.

— Трябва да се свържеш с Беоулф Агейт — каза старият Изтребител, като че ли Василий не беше казал нищо. — Вие двамата трябва да ги откриете. Спрете ги. Когато единият от нас бъде превзет, унищожението на другия е гарантирано... Ти и Скофийлд... Вие сега сте най-добрите, а трябва наистина най-добрите.

Талеников погледна безчувствено умирация Крупской.

— Има нещо, което никой не може да ме накара да направя. Ако Беоулф Агейт попадне пред погледа ми, ще го убия. Както и той щеше да ме убие, ако имаше възможността.

— Вие не сте чак толкова важни! — Старецът трябваше да диша бавно, отчаяно, за да върне въздуха обратно в белите си дробове. — Вие нямате време за вас самите, не разбираш ли? Те са вече в нашите тайни служби, в най-влиятелните кръгове и на двете правителства. Вече и двамата ви използваха веднъж; ще ви използват още много пъти. Те използват само най-добрите и ще убият само най-добрите! Вие сте тяхно подобие, вие и хората като вас!

— Къде са доказателствата?

— В модела им — прошепна Крупской, — аз го изучих, познавам го добре.

— Какъв модел?

— Гилзите от „Граз-Буря“ в Ню Йорк; седеммилиметровите гилзи от „Браунинг Магнум“ в Протасово. Само за часове Москва и Вашингтон се хванаха за гърлата. Това е почеркът на Матарезе. Те никога не убиват, без да оставят следи — понякога дори убийците — но никога истинските следи, никога верните, никога истинските убийци.

— Алексей, били са залавяни хора, които са натискали спусъците.

— Но по други причини. Поради причини, създадени от хората на Матарезе... Сега на нас остава да потънем в хаоса или да се отървем от него.

— Но защо?

Крупской изви главата си, очите му бяха съсредоточени, отговаряйки:

— Не зная. Имаме модела им, но не и причините. Това е, което ме плаши. Човек трябва да се върне назад във времето, за да разбере. Корените на Матарезе са в Корсика. Лудият от Корсика... От него започва всичко. Корсиканската треска. Гилом дьо Матарезе. Той е бил висшия им жрец.

— Кога? — попита Талеников. — Преди колко време?

— В началото на века. Гилом дьо Матарезе и съветът му. Жрецът и неговите министри. Те се върнаха пак. И трябва да бъдат спрени. Ти и Скофийлд!

— Кой са те? — попита Василий — Къде са те?

— Никой не знае. — Гласът на стареца отпадна отново. Той самият отпаднаше. — Корсиканската треска... Тя се разпространява.

— Алексей, слушай ме — каза Талеников, разтревожен от възможността, която не можеше да бъде пренебрегната, макар че фантазиите на един умиращ човек не биваше да бъдат приемани на сериозно.

— Кой е този твой сигурен източник? Кой е човекът в Москва, който е толкова осведомен? Как си се добрал до информацията, която ми предаде? За убийството на Блекбърн, за доклада на ВКР по повод убийството на Юриевич? И най-вече този човек, който говори за някакви графици?

През мъглата на приближаващата го смърт Крупской успя да разбере. На бледите му, треперещи устни се появи лека усмивка.

— През няколко дни — каза той, борейки се, за да го чуят, — един шофьор идва да ме види, понякога ме взема на разходка някъде из провинцията. Понякога тихо се срещам с още един човек. Това е любезността на държавата към един стар войник, чието име беше тайна. Държат ме добре информиран.

— Не разбирам, Алексей.

— Премиерът на Съветския съюз е моят източник.

— Премиерът? Но какво общо имаш ти с него?

— Той е мой син.

Талеников почувства студена вълна, която разтърси цялото му тяло. Откровението обясняваше много неща. Крупской трябваше да бъде приет на сериозно; старият Изтребител притежаваше информацията — амуницията — да елиминира всички, които стояха на пътя на сина му при марша му към премиерското кресло на Съветите.

— Той ще се срещне ли с мен?

— Никога. При първото споменаване на Матарезе, той ще те застреля. Опитай се да разбереш, той не би имал друг избор. Но той знае, че аз съм прав. Съгласява се, но никога не го показва; не може да си го позволи. Просто се чуди дали ще бъде той или американския президент този, който ще види дулото.

— Разбирам.

— Сега ме остави — промълви умиращият Крупской. — Направи това, което трябва, Талеников. Не ми остава вече дъх. Свържи

се с Беоулф Агейт, намерете Матарезе. Трябва да ги спрете. Корсиканската треска не трябва повече да се разпростира.

— Корсиканската треска?... В Корсика?

— Отговорът може да е там. Това е единственото място, откъдето трябва да се започне. Имена. Първият съвет!... Преди много години...

5.

Сърдечната недостатъчност беше приковала Робърт Уинтроп в инвалидна количка, но това по никакъв начин не беше се отразило на остротата на неговата мисъл, нито беше променило стабилния му характер. Той беше прекарал живота си в служба на своята страна; никога не липсваха проблеми, които той считаше по-важни от самия себе си. Гостите в дома му в Джорджтаун скоро забравиха за инвалидната количка. Слабата фигура с грациозни жестове и вечно любопитното лице им напомняше за човека, който той някога представляваше: енергичен аристократ, който използваше личното си богатство, за да освободи себе си от дребното ежедневие и да се посвети на обществена дейност. Вместо като един неуравновесен старши държавник с посивяваща коса и все още перфектно подстриганите мустаци, хората го възприемаха като човека от Ялта и Потсдам, като агресивния младеж от Държавния департамент, който винаги се навеждаше над стола на Рузвелт или над рамото на Труман, за да изясни една или друга точка или да предложи някоя идея.

Много хора във Вашингтон — а също в Лондон и Москва — мислеха, че светът щеше да бъде едно по-добро място за живеене, ако Робърт Уинтроп беше издигнат за държавен секретар от Айзенхауер, но политическите ветрове се смениха и той вече не беше добър избор. А по-късно Уинтроп вече не можеше да бъде избран; започна да работи в друга сфера на правителството, която изискваше пълното му концентриране. Той тихо бе издигнат като старши консултант по дипломатическите отношения в Държавния департамент.

Преди двадесет и шест години Робърт Уинтроп беше създал един обособен отдел в Държавния департамент, наречен „Консулски операции“. И след шестнайсет години на пълно себеотдаване той си подаде оставката — някои твърдят, че е бил отвратен от това, в което неговото творение се е било превърнало, докато други смятат, че твърде много се е стараел да го върне отново в правия път, но не е успял да вземе никакви конкретни решения. Въпреки това, през

десетте години от неговото оттегляне той постоянно бе търсен за съвети и напътствия. Също както и тази вечер.

„Консулски операции“ имаха нов директор. Един кариеристично ориентиран офицер от разузнаването на име Даниел Конгдън, който беше пренасочен от една незначителна длъжност в Националната агенция по сигурността към секретното кресло в Държавния департамент. Той замени наследника на Уинтроп и чудесно се нагоди към строгите отговорности, изисквани от Конс Оп. Но той беше нов; беше изпълнен с въпроси. Имаше също и проблем с един мъж на име Скофийлд и не знаеше как да го разреши. Знаеше само, че иска да унищожи Брендън Алън Скофийлд, да го отстрани от Държавния департамент и то с добро. Действията му в Амстердам бяха нетърпими; те разкриваха един опасен и нестабилен човек. Колко ли по-опасен щеше да бъде той без контрола на „Консулски операции“? Това беше сериозен въпрос. Мъжът с кодово име Беоулф Агейт знаеше повече за секретните мрежи на Държавния департамент, отколкото всеки друг измежду живите. И тъй като Скофийлд поначало беше доведен във Вашингтон преди много години от посланик Робърт Уинтроп, Конгдън отиде направо при извора.

Уинтроп с готовност се съгласи да се срещне с Конгдън, но не в някоя безлична канцелария или оперативна стая. С годините посланикът се беше научил, че хората, занимаващи се с тайни операции, съвсем инстинктивно отразяваха своята околна среда. Кратките, криптови изречения заеха мястото на свободните безгрижни разговори, докато можеше да се научи далеч повече. Поради това той покани новия директор на вечеря.

Ястието свърши, като нищо съществено не бе обсъдено. Конгдън разбра: посланикът опипваше повърхността, преди да нагази в дълбоките води.

— Какво ще кажеш, ако отидем в библиотеката? — предложи Уинтроп, отдалечавайки се върху количката си от масата.

След като влезе в стаята с плътно наредени книги, посланикът реши да не губи време.

— Значи искаш да говорим за Брендън...

— Точно така — отвърна новият директор на Конс Оп.

— И как се отблагодаряваме на хората за това, което са направили? — попита Уинтроп. — За това, което са загубили? Тази

работа им коства ужасно много.

— Те нямаше да са там, ако сами не го искаха — каза Конгдън. — Ако по някаква причина нямаша нужда от това. Но след като веднъж вече са били там и са успели да оцелеят, тогава възниква въпросът какво да правим с тях. Те са като ходещи експлозивни.

— Какво се опитваш да кажеш?

— Не съм сигурен, господин Уинтроп. Бих искал да знам повече за него. Кой е той? Що за човек е? Откъде идва?

— Всяко дете е син на баща си, нали?

— Нещо такова. Чел съм досието му — всъщност няколко пъти. Но въпреки това трябва да говоря с някой, който наистина го познава.

— Не съм сигурен дали ще намериш такъв човек. Брендън... — Старият държавник спря за малко и се усмихна. — Всъщност наричат го Брей и така и не успях да разбера причината за това. Това е последното, което той прави. Да дава обяснения. Брей, имам предвид.

— Това е едно от нещата, които успях да науча — прекъсна го директорът, като върна усмивката на лицето на Уинтроп, докато сядаше в коженото си кресло. — Като дете е имал по-малка сестра, която не е можела да казва Брендън. Наричала го е Брей. Името просто му е паснало.

— Това трябва да сте го прибавили към досието му след моето напускане. Всъщност, представям си колко много неща са били прибавени към това досие. Може би, с изключение на неговите приятели или на липсата на приятели. Той е просто един затворен в себе си човек, и то доста по-затворен след смъртта на жена му.

— Тя е била убита, нали? — попита тихо Конгдън.

— Да.

— Всъщност, през следващия месец ще се навършат десет години, откак е била убита в Източен Берлин. Нали така?

— Да.

— Следващия месец ще се навършат и десет години, откак вие се оттеглихте от управлението на „Консулски операции“ — тясно специализираната служба, която създадохте.

Уинтроп се обърна. Очите му се прицелиха в новия директор.

— Това, което създадох, и това, което се получи накрая, бяха две съвсем различни неща. „Консулски операции“ беше замислен като хуманитарен инструмент, който да подпомага преминаването на

хиляди хора от една политическа система, която те считаха за непоносима, в нашата страна. С времето — когато обстоятелствата се промениха — целите бяха сменени. Хилядите ставаха стотици, а когато се намесиха и някои външни гласове, стотиците бяха намалени до няколко дузини. Вече престанахме да се интересуваме от прехвърлянето на хора, които ежедневно се обръщаха към нас, а само от тези подбрани малцина, чийто талант и информираност бяха сметени за далеч по-важни от тези на обикновените хора. Службата се концентрира върху шепа учени, военни и специалисти от разузнаването. Точно както функционира и днес. Но ние не започнахме така.

— Но както вие посочихте, сър, обстоятелствата са наложили тази промяна.

Уинтроп кимна.

— Не изопачавайте думите ми, аз не съм наивник. Занимавах се с руснаците в Ялта, Потсдам, Казабланка. Бях свидетел на бруталността им в Унгария през 56-а година. Видях също и ужаса на Чехословакия и Гърция. Сега мисля, че знам на какво е способен Съюзът, също както и всеки специалист от тайните служби. И от години допуснах тези по-агресивни гласове да се намесят във властта. Разбиха необходимостта от това. Мислиш ли, че не я разбиха?

— Не, разбира се. Просто си мислех... — разколеба се Конгдън.

— Ти просто направи връзка между убийството на жената на Скофийлд и моята оставка — забеляза любезно държавникът.

— Да, сър. Наистина. Съжалявам, сър, не исках да ви засегна. Просто обстоятелствата наистина са се...

— Променили — довърши Уинтроп. — Това е, което се е случило, както знаеш. Аз наех Скофийлд; сигурен съм, че е отбелязано в досието му. Подозирам, че затова си тук тази вечер.

— А тогава връзката?... — Думите на Конгдън се провлачиха.

— Правилно. Чувствах се отговорен.

— Но със сигурност е имало и други инциденти, други мъже и... жени.

— Не е същото, господин Конгдън. Знаеш ли защо жената на Скофийлд е била избрана като цел онзи следобед в Източен Берлин?

— Предполагам, че е било засада, предназначена за самия Скофийлд. Само че се е появила тя, а не той. Случва се.

— Засада на Скофийлд? В Източен Берлин?

— Той е имал контакти в съветския сектор. Често е прониквал там, сам е провеждал акции. Подозирам, че са искали да го хванат заедно със списъците с контактите му. Тялото ѝ е било претърсвано, взели са портмонето ѝ. Това не е необичайно.

— Предположението ти е, че той я е използвал в своята операция? — попита Уинтроп.

Конгдън кимна:

— И това не е необичайно, сър.

— Не е необичайно? Страхувам се, че в случая това е било невъзможно. Тя беше част от прикритието му в посолството, но никога и по най-елементарния начин не е била свързана с тайните му дейности. Не, господин Конгдън, грешите. Руснаците знаеха, че никога няма да успеят да устроят засада на Брей Скофийлд в Източен Берлин. Той беше твърде добър, твърде ефикасен... твърде неуловим. Затова те примамиха жена му да пресече граничния пункт и я убиха с друга цел.

— Май не ви разбрах...

— Разяреният мъж е непредпазлив мъж. Това искаха да постигнат руснаците. Но те, както и вие, оценяваха погрешно своя обект. Неговият гняв доведе до решението му да трепе врага по всеки начин, по който можеше да стори това. Ако и да беше брутално професионален в действията си преди смъртта на жена си, след нея той стана порочно професионален.

— Все още не съм сигурен, че разбирам...

— Опитайте, господин Конгдън — каза Уинтроп. — Преди двайсет и две години срещнах един майор от правителствените части в Харвардския университет. Млад мъж с талант към изучаването на чуждите езици и с известен авторитет, който му обещаваще блестящо бъдеще. Беше вербуван чрез моя офис, изпратен в Максуел Скул в Сиракуза и след това доведен във Вашингтон, за да стане част от „Консулски операции“. Това беше чудесно начало на една може би брилянтна кариера в Държавния департамент.

Уинтроп спря, погледът му блуждаеше, като че ли се беше загубил в собствения си унес.

— Никога не съм очаквал, че той ще остане в Конс Оп; много странно, мислех си, че това ще бъде само един трамплин за него. Към дипломатическия корпус, може би до поста на посланик. Уменията

плачеха да бъдат използвани за организирането на международни конференции...

— Но нещо се случи — продължи след пауза държавникът, разсеяно поглеждайки към новия директор.

— С промяната на Конс Оп се променяше и Брендън Скофийлд. Колкото по-важни се считаха тези специализирани прехвърляния на емигранти, толкова по-бързо ескалираше и насилието. И от двете страни. Още много рано Скофийлд беше обучен като командос; той прекара пет месеца в Централна Америка, изучавайки най-тънките техники за оцеляване — както нападателни, така и отбранителни. Получи подготовка по разшифроване на кодове и шифри; беше също толкова ефикасен, колкото и всички останали криптографи на Националната агенция по сигурността. Тогава се върна в Европа и стана експерт.

— Разбирал е изискванията на своята работа — каза Конгдън впечатлен. — Бих казал, че му е било гласувано изключително доверие.

— О, да, наистина — съгласи се Уинтроп. — Защото, виждаш, той стигна своя връх. Обратен път нямаше, вече не можеше да се промени. Вече не го приемаха около масата за конференции; присъствието му би било отхвърлено с най-силни дипломатически средства, тъй като вече имаше изградена репутация. Младият способен майор, който аз бях наел за Държавния департамент, беше станал убиец. Независимо от всички оправдания, той си беше професионален убиец.

Конгдън промени позата си върху стола.

— Мнозина биха казали, че той беше войник на едно поле, на едно бойно поле, опасно... където битката никога не спираше. Трябвало е да оцелее, господин Уинтроп.

— Трябвало е и е успял — кимна старият джентълмен. — Скофийлд беше способен да се променя, да се адаптира към новите правила, но аз не бях готов. Когато убиха жена му, знаех, че мястото ми не бе вече там. Видях какво бях направил: бях избрал един надарен студент за една цел и видях как тази цел беше опорочена. Също както и благородната идея на „Консулски операции“ беше опорочена от обстоятелствата, за които вече говорихме и които доведоха до тези

промени. Аз се бях изправил пред собствените си ограничения и не можех повече да продължа.

— Но вие сте искал да ви държат в течение относно действията на Скофийлд в продължение на няколко години. Отбелязано е в досието, сър. Ще ми позволите ли да попитам защо?

Уинтроп се намръщи, като че ли се чудеше на себе си.

— Не съм сигурен. Един понятен интерес към него — дори възхищение, предполагам. Или може би наказание; и това не е изключено. Понякога сведенията стояха с дни в сейфа ми, преди да се реша да ги прочета. И, разбира се, след Прага аз вече не исках да ми ги изпращат. Сигурен съм, че и това също е отбелязано в досието.

— Да, така е. Под Прага, предполагам, че разбирате инцидента с куриера.

— Да — отговори меко Уинтроп. — „Инцидент“ е много безлична дума, нали? Точно допада на Скофийлд в онзи доклад. Професионалният убиец, мотивиран от необходимостта да оцелее — така, както оцеляват войниците, превърнали се в хладнокръвни убийци, водени единствено от желанието за отмъщение. Промяната вече беше пълна.

Новият директор на Конс Оп отново промени положението си, като неудобно си кръстоса краката.

— Беше установено, че куриерът от Прага е бил брат на агента от КГБ, който организираше убийството на жената на Скофийлд.

— Бил е братът, а не човекът, който е издал заповедта. Бил е някакво хлапе, не повече от един незначителен предавач на съобщения.

— Да, но би могъл да се превърне в нещо друго.

— И къде би свършила тази логика?

— Не мога да отговоря на този въпрос. Но бих могъл да разбера защо Скофийлд го е направил. Не съм сигурен дали и аз не бих постъпил по същия начин.

— Без никакви морални угризения? — поклати глава застаряващият държавник. — Не съм сигурен дали аз бих го направил. Нито съм убеден, че младежът от Кеймбридж отпреди двацет и две години би постъпил така. Успя ли да ти се проясни, както често задават този въпрос тези дни?

— Болезнено, сър. Но в моя защита — и в защита на днешния Скофийлд — не ние създадохме света, в който трябва да живеем днес.

Мисля, че е честно да си го признаем.

— Болезнено честно, господин Конгдън. Но вие го продължавате.

Уинтроп подкара количката си към бюрото и взе една кутия с пури. Предложи на новия директор, който поклати отрицателно глава.

— Аз също не ги обичам, но от Джак Кенеди насам от нас се очаква да поддържаме доставките на хавански пури. Не одобрявате ли това?

— Не. Доколкото си спомням, Канадският доставчик беше един от най-акуратните информационни източници по отношение на Куба за президента Кенеди.

— Още оттогава ли сте в този бизнес?

— Започнах в Националната агенция по сигурност, когато той беше сенатор... Знаехте ли, че Скофийлд е започнал да пие отскоро?

— Не зная нищо за сегашния Скофийлд, както вие го нарекохте.

— Досието му показва, че и преди е употребявал алкохол, но няма никакви сведения, че е прекалявал.

— Мисля, че не е прекалявал; в противен случай би се отразило на работата му.

— Може би сега вече се отразява.

— *Може би?* Или се отразява, или не се отразява. Не мисля, че това е нещо толкова трудно за установяване. Ако пие много, това е прекаляване; и значи се отразява. Съжалявам, че го научавам, но не мога да кажа, че съм изненадан.

— О? — Конгдън се наклони напред в стола си. Беше очевидно, че си мислеше, че вече ще изтръгне информацията, която го интересуваше.

— Тогава, когато го познавахте добре, имаше ли никакви признаци на потенциална нестабилност?

— Абсолютно никакви.

— Но вие току-що казахте, че не сте изненадан.

— Не съм. Не бих се изненадал, ако някой мислещ мъж се насочи към алкохола след толкова много години на ненормален живот. Скофийлд е — или беше — мислещ мъж и само Бог знае дали е живял нормално. Ако съм изненадан, то е само защото му е трябвало толкова дълго това да се случи и с него. Какво ли го е утешавало през тези нощи?

— Мъжете успяват да се нагодят. Както и вие подчертахте, той се е адаптирал. Изключително успешно.

— Но все още неестествено — продължи да отстоява Уинтроп. — Какво смятате да правите с него?

— Той е отзован. Искам да го отстраня от този бизнес.

— Добре. Дайте му едно бюро и атрактивна секретарка и го оставете да анализира теоретични проблеми. Не е ли това обичайният път?

Конгдън се поколеба преди да отговори.

— Господин Уинтроп, мисля, че трябва да го отстраня от Държавния департамент.

Основателят на Конс Оп смръщи вежди.

— Наистина ли? Двайсет и две години не са достатъчни за една порядъчна пенсия?

— Не в това е проблемът; днес се прави много за нашите хора. Това е всеобща практика.

— Тогава какво да прави той с живота си? На колко е той? На четирийсет и пет... шест?

— На четирийсет и шест.

— Едва ли ще е подготвен за нещо такова, нали? — каза държавникът, сочейки към своята количка. — Мога ли да ви попитам защо стигнахте до този извод?

— Не искам да е включен сред хората, занимаващи се с тайни дейности. Според последната ни информация, той е враждебно настроен към официалната ни политическа линия. Може да привнесе негативно влияние.

Уинтроп се усмихна.

— Някой сигурно се е опитал да му дава акъл. Брей никога не е имал търпение да се занимава с глупаци.

— Аз казах *официалната* политика, сър. Не става въпрос за отделни личности.

— Отделните личности, господин Конгдън, са носители на официалната политика. Те я създават. Но това може би е извън рамките на нашия разговор... поне засега. Защо се обърнахте към мен? Очевидно вече сте взели своето решение. Какво бих могъл да добавя аз?

— Вашата преценка. Как ще го възприеме той? Може ли да му се има доверие? Той знае за нашите операции, връзки, тактика повече от всеки друг в Европа.

Погледът на Уинтроп изведнъж стана студен.

— И каква е алтернативата ви, господин Конгдън? — изрече ледено той.

Новият директор се изчерви; той разбра накъде биеше събеседникът му.

— Следене отблизо. Контрол. Проверка на пощата и телефонните му разговори. Опитвам се да бъда честен с вас.

— А такъв ли сте? — Сега Уинтроп се беше втренчил в човека пред себе си. — Или чакате да ви подсказва някоя дума — или някой въпрос — че можете да изберете и друго решение?

— Не зная какво имате предвид.

— Мисля, че знаете. Чувал съм как правите това случайно, и то ме отвращава. Изпращате съобщение до Прага или Берлин, или Марсилия, че някой вече не е в играта. И с него е свършено. Но той е неукротим, пие много. Имената на свръзките биха могли да бъдат разкрити от него, да издаде целите мрежи. Или по същество тръгва слухът, че животът ви е застрашен. И така се решава, че някой друг или двама, или трима, се качват на самолетите от Прага или Берлин, или Марсилия. Те пристигат във Вашингтон само с една-единствена цел: да бъде накаран този човек да замълчи. С него е свършено. Всички се успокояват и Американската разузнавателна общност — която е успяла да остане извън *инцидента* — започва да диша спокойно. Да, господин Конгдън, това ме отвращава.

Директорът на Конс Оп остана безмълвен в стола си. Отговорът му беше тих и монотонен.

— Доколкото ми е известно, господин Уинтроп, използването на този вид решение се преувеличава далеч повече, отколкото в действителност. Отново ще бъда напълно искрен с вас. От петнайсет години насам съм чувал, че е било прилагано само два пъти, като и при двата... инцидента... агентите, които е трябвало да бъдат отстранени, са били във всякаква възможност за спасяване. Те са се били продали на Съветите; издавали са имена.

— И Скофийлд ли е „вън от всякаква възможност за спасяване“? Това е точната фраза, нали?

— Ако ме питате дали мисля, че той се е продал, разбира се, че не е. Това е последното, което той би направил. Аз наистина дойдох тук, за да науча повече за него, в това съм напълно откровен. Как ще реагира той, като му съобщя, че е във играта?

Уинтроп спря, спокойствието му се възвърна, после отново се намръщи.

— Не зная, защото не познавам сегашния Скофийлд. Това е драстично: какво ще направи? Няма ли някакво междинно решение?

— Ако зная, че има такова, което да е приемливо и за двамата ни, ще избира точно него.

— Ако бях на ваше място, щях да се опитам да го намеря.

— То не може да е в учебниците — изрече Конгдън твърдо. — Убеден съм в това.

— Тогава ще ми позволите ли да ви предложа нещо?

— Моля ви.

— Изпратете го колкото можете по-далеч. На някое място, където той ще намери мирно забвение. Предложете му го лично; той ще ви разбере.

— Дали?

— Да. Брей не се самозаблуждава, поне никога не го е правил досега. Това беше един от най-ценните му таланти. Ще разбере, защото аз мисля, че разбирам. Струва ми се, че вие описяхте един умиращ мъж.

— Няма медицински доказателства, които биха подкрепили това.

— О, за бога — изохка Робърт Уинтроп.

Скофийлд изключи телевизора. Не беше виждал американско новинарско предаване от няколко години — откакто за последен път го бяха повикали за брифинг между няколко операции — и не беше сигурен, че иска да гледа и през следващите няколко години. Не защото мислеше, че новините трябва да бъдат произнасяни с грубия тон, като на погребение, а защото усмивките и хиленето, акомпаниращи описанията на пожари или изнасилвания, го възмущаваха безкрайно.

Той погледна часовника си; беше седем и дваайсет. Знаеше го, защото часовникът му показваше дваайсет след полунощ; беше все още

настроен на амстердамско време. Срещата му в Държавния департамент беше в осем часа.

Вечерта. Беше обичайно за специалисти от неговата класа, но това, което не беше обичайно, беше мястото — самата сграда на Държавния департамент. Старшите аташета от „Консулски операции“ неизменно уреждаха срещите си във връзка със стратегически решения в тайни квартири, обичайно в провинциите на Мериленд, или в някой апартамент в центъра на Вашингтон.

Но никога в Държавния департамент. Не и за специалисти, които трябваше отново да се върнат на полето. Но тогава Брей знаеше, че не е планирано да се върне обратно на полето. Беше върнат само за една-единствена цел. Прекратяване.

Двайсет и две години и край. Безкрайно малък период от време, в който се побираше целият му съзнателен живот — всичко, което беше научил, натрупал и предал на другите. Сам очакваше собствената си реакция, но такава нямаше. Сякаш беше един зрител, наблюдаващ нечий друг образ върху бялата стена, като неизбежният извод все повече се приближаваше, но не успяваше да го въвлече в събитията такива, каквито последваха. Той просто беше умерено любопитен. Как ли щяха да го направят?

Стените на кабинета на заместник-секретаря на Държавния департамент бяха бели. В това имаше известно удобство, помисли си Скофийлд, докато слушаше с половин ухо приказките на Конгдън. Той можеше да види образите. Лице след лице, няколко дузини, появяващи се във фокус и избледняващи бързо след това. Лица на запомнени и незапомнени хора, втренчени, замислени, плачещи, смеещи се, умиращи... Смърт.

Жена му. Пет часът след обяд. Унтер ден Линден.

Мъже и жени бягащи, спираци. В сянка и в слънчева светлина.

Но къде беше той? Не беше там.

Той беше само зрител.

После изведнъж вече не беше. Не беше сигурен дали чу правилно думите. Какво му каза този студен некадърен подсекретар? Берн, Швейцария?

— Извинете?

— Фондовете ще бъдат депозирани на ваше име, като пропорционално ще бъдат правени ежегодни вноски.

— В допълнение към пенсията, която би трябвало да получавам?

— Да, господин Скофийлд. И във връзка с това са уредени и всичките ви дългове. Ще получавате максимално възможното.

— Това е много щедро.

Наистина беше. Изчислявайки набързо, Брей установи, че годишният му доход щеше да бъде повече от петдесет хиляди долара.

— Чисто практично. Тези фондове заемат мястото на всички приходи, които бихте реализирал от продажбата на книги или статии, които бихте написали за дейността си в „Консулски операции“.

— Разбирам — отрони бавно Брей. — Наскоро имаше доста такива случаи, нали? Марчети, Ейджи, Снеп.

— Точно така.

Скофийлд едва се сдържаше; кучите синове *никога* не можаха да се научат.

— Твърдите, че ако бяхте им превели подобни фондове, те нямаше да напишат тези работи, така ли?

— Мотивите се различават, но ние не изключваме възможността за това.

— Изключете я — каза Брей рязко. — Аз познавам двама от тези мъже.

— Отхвърляте ли парите?

— Не, по дяволите. Ще ги взема. Когато реша да напиша някоя книга, ще се обадя първо на вас.

— Не ви съветвам да правите това, господин Скофийлд. Подобни нарушения на правилата за сигурност са забранени. Неизбежно ще ви струва няколко години затвор.

— И ако загубите в съда, *може* да последват и някои надзаконови наказания. Куршум в главата, докато си карате в натовареното движение, например.

— Законите са ясни — сви рамене подсекретарят. — Не мога да си представя другото.

— Аз мога. Погледнете в досието ми Четири-Нула. Обучавах се заедно с един човек в Хондурас. Убих го в Мадрид. Беше от Индианаполис и се казваше...

— *Не се интересувам от предишната ви дейност* — прекъсна го рязко Конгдън. — Просто искам да се разберам взаимно.

— Разбираме се. Можете да се успокоите, няма да... наруша правилата за сигурността. Нямам сили да го направя. Освен това не съм и толкова смел.

— Вижте, Скофийлд — започна подсекретарят, облягайки се назад в креслото си с доволна усмивка на лице. — Зная, че ще ви прозвучи изтъркано, но за всички нас настъпва време, когато трябва да се оттеглим от по-активните сфери на работа. Искам да съм откровен с вас.

Брей се усмихна тъжно.

— Винаги ставам нервен, когато някой каже това.

— Какво?

— Че иска да е откровен с мен. Като че ли честността е последното нещо, което може да се очаква.

— Аз съм откровен.

— Аз също. Ако търсите някакъв аргумент, няма да го получите от мен. Просто тихо ще си изчезна.

— Но ние не искаме това от вас — каза Конгдън, навеждайки се напред и подпирайки лактите си върху бюрото.

— О?

— Разбира се. Човек с вашия опит е от изключителна ценност за нас. И в бъдеще ще възникват кризисни моменти; бихме искали да можем да се обръщаме към вас като към експерт.

Скофийлд изучаваше мъжа.

— Но не действащ. Не стратегически.

— Не. Не официално. Естествено, ще искаме да знаем къде живеете, какви пътувания предприемате.

— Обзалагам се, че ще го правите — каза меко Брей. — Но за протокола аз не съществувам.

— Да. Ще искаме да е извън протокола. Ще ги водим в Четири-Нула.

Скофийлд не помръдна. Имаше чувството, че се намира на полето и урежда някаква много чувствителна промяна.

— Почакайте за минутка, нека ви разбере правилно. Искате официално да съм вън от играта, но някой ще трябва да знае това. И

въпреки че официално ще съм вън, вие ще искате да поддържаме постоянни контакти.

— Познанията ви са безценни за нас, както знаете. И мисля, че добре си плащаме за това.

— Тогава защо ще водите Четири-Нула?

— Мислех, че и на вас би ви се искало да е така. Без официалната отговорност вие ще имате запазен някакъв статус. Все още ще бъдете част от нас.

— Бих искал да зная защо по този начин.

— Аз ще... — Конгдън спря, на лицето му се появи леко притеснена усмивка. — Ние наистина не искаме да ви загубим.

— Тогава защо ще ме отстраните?

Усмивката напусна лицето на подсекретаря.

— Ще го кажа така, както виждам нещата. Можете да се убедите в това, след като попитате един ваш стар приятел, разбира се, ако желаете. Робърт Уинтроп. Същото казах и на него.

— Уинтроп? Какво сте му казали?

— Че не искам да сте тук наоколо. И съм готов да платя от нашия бюджет, за да унищожа досиетата и да ви извадя от играта. Слушах един ваш запис, направен от Чарли Енгелхарт в Амстердам.

Брей свирна тихо с уста.

— Старият червен Чарли. Трябваше да се сетя.

— Мислех, че го знаете. Мислех, че ни изпращате лично послание. Както и да е. Получихме го. Имаме доста работа тук и вашето упорство, вашият цинизъм не са ни необходими.

— Сега вече стигнахме на друго място.

— Но всичко, казано досега, е вярно. Ние наистина имаме нужда от вас като експерт. Трябва да можем по всяко време да се свържем с вас. И вие трябва да можете да се свържете с нас по всяко време.

Брей кимна.

— И Четири-Нула ще означава, че моето отделяне е висша тайна. Полето няма да знае, че аз съм отстранен.

— Точно така.

— Добре — изрече Скофийлд, бръквайки в джоба си за цигара. — Мисля, че вие си навличате много ненужни неприятности, за да можете да ме следите, но, както и вие казахте, плащате си за това. Една

проста оперативна директива би свършила същата работа: издайте заповед за пълното ми анулиране. Специална категория.

— Тогава ще има много въпроси. По-лесно е по този начин.

— Наистина ли? — Брей запали цигарата си, а в погледа му се четеше изненада. — Много добре.

— Добре. — Конгдън промени положението си в стола. — Радвам се, че се разбираме взаимно. Вие си изработихте всичко, което сме ви дали, и съм сигурен, че ще продължите да печелите... Разглеждах досието ви тази сутрин; обичате водата. Само бог знае колко стотици явки имате организирани нощно време в лодки. Защо не пробвате и през деня? Имате парите. Защо не отидете на някое място като Карибските острови и не се наслаждавате на живота? Завиждам ви.

Брей стана от стола си; срещата беше свършила.

— Благодаря, може и така да направя. Обичам топлите страни.

Той протегна ръка; Конгдън стана и я пое. Докато си стискаха ръцете, Скофийлд продължи.

— Знаете ли, че тая работа с Четири-Нула щеше да ме нервира, ако не бяхте ме поканили тук?

— Какво имате предвид?

Ръцете им още бяха хванати, но вече неподвижни.

— Ами, нашият оперативен персонал няма да знае, че съм въвн от играта, но руснаците ще знаят. Вече няма да ме притесняват. Когато някой като мен е изваден от строя, всичко се променя. Явките, кодовете, шифрите, тайните квартири; нищо не остава същото. Те знаят правилата; ще ме оставят на мира. Благодаря ви много.

— Не съм сигурен, че ви разбрах — каза подсекретарят.

— О, хайде, казах ви, че съм ви благодарен. И двамата знаем, че КГБ държат камерите си нащрек по двайсет и четири часа в денонощието тук, на това място. Нито един от действащите специалисти, който е трябвало да продължи да функционира, не е довеждан тук. Така че от един час насам те вече знаят, че съм въвн от играта. Още веднъж ви благодаря, господин Конгдън, беше много мило от ваша страна.

Подсекретарят на „Консулски операции“ към Държавния департамент наблюдаваше как Скофийлд прекоси кабинета му и излезе през вратата.

Беше свършило. Всичко. Вече нямаше да се налага да бърза към някоя вмирисана хотелска стая, за да провери какво секретно съобщение е пристигнало. Повече нямаше да се налага да урежда смяната на три превозни средства, за да стигне от точка А до точка Б. Лъжата към Конгдън си я биваше, Съветите вероятно знаеха, че той е отстранен. Ако не знаеха, сега със сигурност щяха да научат. След няколко месеца на бездействие Съветите щяха да приемат, че той вече не струва нищо. Това правило беше постоянно; тактиката и кодовете щяха да бъдат променени. Съветите щяха да го оставят на мира; те нямаше да го убият.

Но лъжата към Конгдън беше необходима, та дори и само за да се види изражението на лицето му. *Ние бихме искали това да не влиза в протокола. Ще се записва в Четири-Нула.* Мъжът беше толкова прозрачен! Той наистина повярва, че е успял да подготви почвата за екзекуцията на собствения си човек, човек, когото той намираше за опасен. Че един предполагаемо действащ агент ще бъде убит от руснаците само заради самото убийство. Тогава — посочвайки официалното оттегляне — Държавният департамент щеше да отхвърли всякаква отговорност, като без съмнение щяха да кажат, че убийтът е отказал да има телохранители.

Кучите синове *никога* нямаше да се променят, но те знаеха толкова малко. Една екзекуция заради самата себе си нямаше никакъв смисъл, евентуалният провал би бил твърде хазартен. Хората биваха убивани с някаква цел; да научат нещо като отстранят някоя важна брънка във веригата, или за да се предотврати някакво събитие. Или за да бъде даден някой урок. Но винаги с причина.

С изключение на примери като този от Прага, въпреки че това можеше да се разглежда като урок. *Брат за жена.*

Но вече свърши. Нямаше да има разработване на стратегии, нямаше да се вземат решения за прехвърлянето или обратното връщане на някого, или на някой, който трябва да живее, или друг, който не трябва да живее. *Свърши.*

Може би вече нямаше да има и хотелски стаи. И смърдящите легла в похабените хотелски стаи на даваните под наем къщи в най-лошите части на стотици градове. Беше му писнало от тях; презираше

ги всички. С изключение само на един кратък период — толкова кратък, толкова *ужасно* кратък — той не беше живял на място, което можеше да нарече свое в продължение на двайсет и две години.

Но онзи, за съжаление кратък период, двайсет и седем месеца от целия му живот, беше достатъчен, за да го накара да понесе агонията на стотици кошмари. Спомените никога не го напускаха; щяха да живеят в него до деня на смъртта му.

Беше само един малък апартамент в Западен Берлин, но беше домът на мечтите, любовта и радостта, които не подозираше, че може да преживее. Неговата красива Карине, неговата божествена Карине. Тя, с широките любопитни очи, и със смеха, който идваше дълбоко отвътре, и тихите моменти, когато го докосваше. Той беше неин и тя беше негова и...

Смърт на Унтер ден Линден.

О, господи! Едно телефонно обаждане и една парола. Съпругът ѝ имаше нужда от нея. *Отчаяно*. Виж войника от другата страна на пункта. *Побързай!*

И свинята от КГБ без съмнение се е смяла. Докато дойде Прага. Този мъж не се е смял след Прага.

Скофийлд усещаше паренето в очите си. Няколкото ненадейни сълзи го накараха да усети допира на нощния вятър. Той ги избърса с ръкавицата си и прекоси улицата.

От другата страна беше осветената фасада на сградата на някаква пътническа агенция, чиито плакати на витрините показваха идеални, недействителни тела, които попиваха слънцето. Вашингтонският аматьор, Конгдън, си беше прав; Карибските острови не бяха лоша идея. Никоя уважаваща себе си агенция от разузнаването не изпращаше хората си на Карибите — поради страха от загуба. Долу, на островите, руснаците щяха да разберат, че той вече не е в играта. Имаше желание да прекара известно време в Гренада; защо не сега? Сутринта щеше да...

Фигурата се отразяваше в стъклото — малка, замъглена, на фона на широкия булевард, едва забележима. Всъщност Брей нямаше да го забележи, ако мъжът не беше минал под светлината на уличната лампа. Който и да беше, явно търсеше прикритието на сянката; който и да беше, явно го следеше. И беше добър. Нямаше резки движения,

никакви внезапни скоци от светлината. Походката беше свободна, ненапрегната. Чудеше се дали не бе някой, обучен от самия него.

Скофийлд уважаваше професионализма; щеше да изиграе мъжа и да му пожелае по-лесен обект за следене следващия път. Държавният департамент не губеше нито момент. Конгдън искаше докладите да започнат веднага. Брей се усмихна; щеше да осигури на подсекретаря първия му доклад. Но не такъв, какъвто той искаше, а такъв, какъвто трябваше да получи.

Забавлението започна, малка игра между двама професионалисти. Скофийлд се отдалечи от витрината, набирайки скорост, докато достигна до ъгъла, където светлинните кръгове от четирите срещуположни улични лампи се покриваха един друг. Той рязко зави наляво, като че искаше да прекоси улицата, след това спря по средата на пресечката. Застоя се по средата на уличното платно и се загледа в пътния знак — един объркан човек, който не е сигурен къде се намира. След това се обърна бързо и тръгна обратно към ъгъла, ускорявайки крачка, докато накрая, достигайки до завоя, вече практически бягаше. Продължи надолу по тротоара, докато стигна до първата неосветена витрина, тогава се шмугна в мрака на входа и зачака.

През витрината под прав ъгъл можеше добре да вижда ъгъла. Преследващият го мъж трябваше да навлезе в покриващите се светлинни кръгове; нямаше как да ги избегне. Преследваният щеше да му се изплъзне, затова нямаше много време за търсене на сянка.

Така и стана. Облечената във върхно палто фигура се появи забързана, пресичайки булеварда. Лицето му навлезе в осветения участък.

Лицето му навлезе в осветения участък.

Скофийлд замръзна. Очите го заболяха; кръвта нахлу в главата му. Цялото му тяло се разтърси, а това, което беше останало от разсъдъка му, отчаяно се мъчеше да контролира яростта и гнева, които го пронизаха. Мъжът при ъгъла не беше от Държавния департамент, осветеното лице не принадлежеше на никой, свързан с американското разузнаване.

Беше от КГБ. КГБ — Източен Берлин!

Беше лицето от една от половин дузината снимки, които беше изучавал — изучавал, докато научи всяка бръчка, всеки косъм — в

Берлин преди десет години.

Смърт на Унтер ден Линден. Неговата красива Карине, неговата божествена Карине. Попаднала в засада на граничния пункт, засада, организирана от най-мръсния убиец в Съюза. В. Талеников. Животно.

Това беше един от неговите хора. От същата група. Един от главорезите на Талеников.

Тук! Във Вашингтон! Минути след неговото оттегляне от Държавния департамент!

Значи КГБ бяха открили. И някой в Москва бе решил да допринесе за истинския край на Беоулф Агейт. Само един човек можеше да измисли това с такава драматична прецизност. В. Талеников. Животно.

Както гледаше през стъклото, Брей вече знаеше какво ще направи, какво трябва да направи. Щеше да изпрати едно последно послание до Москва; щеше да бъде точно на мястото си като последната тухла, един последен жест, който щеше да постави края на един живот и началото на друг — независимо чий щеше да бъде той.

Щеше да хване в капан убиеца от КГБ. Щеше да го убие.

Скофийлд излезе от входа и побягна надолу по тротоара, тичайки в зигзаг по безлюдната улица. Чувахе тичащите стъпки зад себе си.

6.

Самолетът, изпълняващ нощния полет на Аерофлот от Москва, наближи Азовско море, североизточно от Крим. Щеше да пристигне в Севастопол в един часа сутринта, след малко повече от час. Самолетът беше препълнен, развеселените пътници отиваха да прекарат зимната си ваканция далеч от своите канцеларии. Малцината военни — пехотинци и моряци — бяха по-малко въодушевени; за тях Черно море означаваше не ваканция, а завръщане на работа отново в морските и въздушните бази. Те бяха си изкарали отпуската в Москва.

На една от задните седалки седеше мъж с черен кожен калъф за цигулка, който държеше здраво между коленете си. Дрехите му бяха износени, безлични, някак в конфликт със здравето му лице и проницателните ясни очи, които като че ли биха подхождали повече на друг тип одежди. Според документите му, той беше Пьотр Ридуков, музикант. Бордовият му паспорт даваше да се разбере, че пътува за Севастопол, където щеше да свири в градския симфоничен оркестър.

И двата бяха фалшиви. Мъжът беше Василий Талеников, майстор стратег на съветското разузнаване.

Бивш майстор стратег. Бивш оперативен директор на КГБ — Източен Берлин, Варшава, Прага, Рига и Югозападните сектори, които обхващаха Севастопол, Босфора, Мраморно море и Дарданелите. Точно последният пост беше причината за настоящия полет за Севастопол. Беше началото на полета му да напусне Русия.

Имаше няколко маршрута, по които можеше да се напусне Съветският съюз и със своя професионализъм той ги беше открил, беше залавял и тези, които ги ползваха. Правеше го много по-често, отколкото когато му се налагаше да убива агентите на Запада, които поддържаха тези маршрути, стремейки се да изкушат отрепките, готови да предадат Русия срещу техните лъжи и обещания за пари. Винаги пари. Той никога не се колебаеше да преследва лъжците и жертвите на алчността; нямаше такъв маршрут за бягство от страната, който да се изплъзне от вниманието му.

Освен един. Една едва забележима нишка през Босфора, Мраморно море и Дарданелите. Беше я открил преди няколко месеца, през последните седмици на заеманото от него директорско място в Югозападните сектори на КГБ. В дните, когато се оказа в положение на безкрайни спорове с дебелоглавите глупаци от военните бази и със заповедите на техните шефове в Москва.

По това време той още не беше сигурен защо не избърза с разкриването; сам се опитваше да се убеди, че ако я остави отворена и я наблюдава отблизо, тя ще го изведе до някоя по-голяма мрежа. Въпреки това, с подсъзнанието си усещаше, че това не е вярно.

Настъпваше неговото време; беше си спечелил твърде много врагове на твърде много места. Щяха да се намерят и такива, които да решат, че едно тихо пенсиониране северно от Гразнов не би подходило на човек, който е длъжен да пази толкова много тайни в главата си. А сега знаеше и друга тайна, по-ужасяваща от всичко, разкрито от съветското разузнаване. Матарезе. И тази тайна беше причината, поради която напускаше Русия.

Всичко се случи толкова бързо, помисли си Талеников, отпивайки от горещия чай, сервиран от стюарда. *Всичко* се случи толкова бързо. Разговора край смъртния одър на Алексей Крупской и шокиращите неща, които умиращият му каза. Убийците, изпратени да избиват елита на нацията — и на двете нации. Насъсквайки Съветите и Щатите едни срещу други, докато започнат да контролират едните или другите. Един премиер и един президент, единият или и двамата бяха постоянно под прицел.

Но кои бяха те? Каква беше тази треска, която била започнала в началото на века в Корсика? Корсиканската треска. Хората на Матарезе.

И те съществуваха; и действаха — живи и то адски. Той вече знаеше това. Беше изрекъл името и заради него беше задействан план за арестуването му; изпълнението на екзекуцията щеше да последва.

Крупской му беше казал, че посещението при премиера е абсолютно изключено, поради това той се обърна към влиятелните някога московски лидери, които сега бяха щедро пенсионирани, а това означаваше, че никой не би се осмелил да ги притеснява. С всеки от тях беше говорил за странния феномен, наречен Матарезе, повтаряйки думите на умиращия Изтребител. Един от тях очевидно не знаеше

нищо; той беше не по-малко потресен от Талеников. Двама *не казаха* нищо, но потвърждението беше в погледите им и в изплашените им гласове, когато протестираха. Никой не искаше да бъде част от разпространяването на такава лудост; всеки беше изгонил Василий от своя дом.

Последният, един грузинец, беше най-възрастен — по-възрастен и от мъртвия Крупской — и въпреки че фигурата му беше здрава, не му оставаше много време да се радва на правия си гръб. Беше на деветдесет и шест години, умът му все още беше бодър, но вече се поддаваше на старческите страхове. При споменаването на името Матарезе, слабите му ръце със силно изпъкнали вени потръпнаха и по древното му съсухрено лице започнаха да пробягват леки мускулни спазми. Изведнъж гърлото му пресъхна; гласът му започна да дращи, думите станаха едва доловими.

Името, което старият грузинец прошепна, беше име, идващо отдалеч назад във времето, име, което никой не би искал да чуе. Той беше преживял ранните чистки, беше оцелял във времето на лудия Сталин, на злия Берия, но никой не беше оцелявал при Матарезе. В името на всичко свято в Русия, старецът беше го заклел да бяга *далеч* от Матарезе!

— Ние бяхме глупаци, но не бяхме единствените. Хората на властта навсякъде по света бяха изкушавани от сладкото удобство, когато техните врагове и пречките пред тях бяха отстранявани. Гаранцията беше абсолютна: елиминирането никога не беше отвело до този, който го беше поръчал. Споразуменията бяха правени чрез четири-пет посредници, които сключваха фиктивни сделки, без да знаят какво купуват, а после биваха отстранявани. Крупской беше видял опасността; той знаеше. Той ни предупреди през четирийсет и осма никога повече да не се свързваме с тях.

— Защо го е направил? — беше попитал Василий. — Ако гаранцията е била вече доказана. Имам предвид от професионална гледна точка.

— Защото хората на Матарезе прибавиха ново условие: съветът на Матарезе вече искаше да има право да одобрява поръчките. Това ми беше казано.

— Прерогативът на наемния убиец бих казал — размисли на глас Талеников. — Някои цели просто не са били приемливи.

— Подобно одобряване не е имало никога преди. Крупской не мислеше, че е ставало въпрос за приемливост.

— А за какво тогава?

— Непрекъснато изнудване.

— Как бяха осъществявани контактите с този съвет?

— Никога не съм знаел. Алексей също.

— *Все някой* трябва да ги е правил.

— Дори да бяха живи, пак нямаше да проговорят. Крупской беше прав за това.

— Той ги нарича Корсиканската треска. Казваше, че отговорът би могъл да бъде в Корсика.

— Възможно е. Това е мястото, откъдето са тръгнали. Гилом дьо Матарезе.

— Вие би трябвало да имате влияние върху партийните лидери... Ще ми помогнете ли? Крупской ми каза, че този Матарезе трябва да бъде...

— *Не!* — кресна старецът. — Остави ме на мира! Казах повече, отколкото трябва, признах повече, отколкото имах право. Но само за да те предупредя, да те *спра!* Матарезе няма да донесе нищо добро на Русия! Откажи се от тях!

— Не ме разбрахте. Аз съм този, който иска да *ги* спре. Тях. Този съвет на Матарезе. Дадох дума на Алексей, че...

— Но с *мен* не си разменил нито дума! — извика съсухреният, някога влиятелен лидер, като гласът му прозвуча по детски панически. — Ще отрека, че някога въобще си идвал тук, ще отрека всичко, което си казал! Ти си непознат и аз не съм те срещал!

Василий си тръгна обезпокоен, объркан. Върна се в апартамента си, възнамерявайки да анализира загатката на Матарезе и да се опита да вземе решение какво да направи след това. Както обикновено, той хвърли поглед към процепа на пощенската си кутия; дори всъщност вече беше се качил на първото стъпало, когато осъзна, че вътре имаше *нещо*.

Беше бележка от връзката му във ВКР, написана на един от елиптичните кодове, които те бяха измислили помежду си. Съобщението беше безобидно: беше уговорена среща за вечеря късно през нощта в 11:30 и беше подписана с първото име на момичето. Изключителната простота на съобщението само прикриваше неговото

значение. Имаше някакъв много сериозен проблем; използването на числото *единадесет* означаваше спешен случай. Нямахме време за губене по уреждане на срещи; приятелят му щеше да го чака на обичайното място.

Той беше там. В едно кафене близо до Ломоносовия държавен университет. Беше шумно пиянско заведение в тон с новите разрешителни разпоредби за студентите. Те се бяха изтеглили в дъното на залата; информаторът му не беше изгубил нито секунда, а направо беше преминал по същество.

— Трябва да действаш, Василий, в списъците им си. Не го разбирам, но това се говори.

— Заради евреина ли?

— Да, и не виждам никакъв смисъл в това! Когато тази идиотска пресконференция се провеждаше в Ню Йорк, момчетата от нашия отдел се смяха. Нарекохме го „изненадата на Талеников“. Дори един от секторните шефове на Девета група се възхити от това, което си направил, беше дал урок на размазаните картофени глави. Но след това, вчера, всичко се промени. Това, което беше направил, вече не беше шега, а твърде сериозно противопоставяне на официалната политическа линия.

— Вчера ли каза? — попита своя приятел Василий.

— Късно следобед. След четири часа. Тази курва, директорката, маршируваше из офисите като напечена горила. Беше подушила чукачката и явно ѝ се наслаждаваше. Каза на всички старши офицери да са в кабинета ѝ в пет часа. Когато отидохме и я чухме, просто не можахме да повярваме. Изкараха те, че ти си виновен за всеки наш неуспех през последните две години. Онези манияци от Девета група бяха там, но секционният началник го нямаше.

— Колко време ми остава?

— Три или четири дни на открито. Събират се инкриминиращи сведения срещу теб. Но тихо, никой няма да споменава нищо.

— Вчера?...

— Какво се е случило, Василий? Това не е операция на КГБ. Това е нещо различно.

Наистина беше нещо различно и Талеников го разбра веднага. През въпросния вчерашен ден той се беше срещнал с двамата бивши

служители от Кремъл, които го бяха изгонили от домовете си. Другото нещо беше Матарезе.

— Ще ти кажа някой ден, приятелю — беше отговорил Василий.
— Повярвай ми.

— Разбира се. Ти си най-добрият. Най-добрият, който изобщо сме имали.

— Точно сега имам нужда от трийсет и шест, може би четирийсет и осем часа, дали ги имам?

— Мисля, че да. Искат главата ти, но ще бъдат внимателни. Ще гледат да изфабрикуват колкото може повече документи.

— Сигурен съм, че ще го направят. Ще им трябва нещо, с което да оправдаят трупа ми. Благодаря ти. Скоро ще ти се обадя.

Василий не се беше върнал в апартамента, а вместо това беше отишъл в службата си. Беше стоял с часове в мрака, докато стигне до своето необикновено решение. Часове по-рано то би било немислимо, но не и тогава. Щом Матарезе можеха да подкупят най-висшите етажи на КГБ, значи щяха да съумеят да направят същото и във Вашингтон. Ако самото споменаване на името му се свързваше със смъртта на висшия стратег от същия ранг като неговия — а в това нямаше съмнения: смъртта беше крайната цел — тогава значи властта, с която те разполагаха, наистина беше изключителна. Ако наистина те бяха извършили убийствата на Блекбърн и Юриевич, значи Крупской беше прав. Имало е някакъв списък. Матарезе стесняваха кръга, премиерът и президентът скоро щяха да попаднат на мушка.

Трябваше да се свърже с един човек, когото ненавиждаше. Трябваше да се свърже с Брендън Алън Скофийлд, американския убиец.

Сутринта Талеников беше задействал няколко неща, едно след едно. С присъщата му — макар и ограничена в момента — свобода при избора на решения, той тихо беше пуснал мълвата, че ще пътува под прикритие към Балтийско море за някаква конференция. Тогава му беше хрумнала идеята за прикритието на музикант и беше открил името на някакъв цигулар, който се бе пенсионирил преди пет години в Урал; щеше да изиграе тази роля. Накрая беше задействал компютрите да открият вероятното местонахождение на Брендън Скофийлд. Американецът беше се изгубил някъде в Марсилия, но в Амстердам имаше инцидент, който носеше неповторимия почерк на експерта

Скофийлд. Василий беше изпратил шифровка до един агент в Брюксел, човек, на когото можеше да има доверие, защото беше спасявал живота му неведнъж.

„Свържи се със Скофийлд. Бял статус. Амстердам. Трябва да се влезе във връзка. Наложително. Остани с него. Преценявай ситуацията, кодове Югозападни сектори.“

Всичко се беше случило толкова бързо и Талеников беше благодарен, че годините го бяха научили да взема бързи решения. Оставаше по-малко от час до Севастопол. В Севастопол — и след него — тези години на тежки изпитания щяха да бъдат изпитани.

Той си нае стая в един малък хотел на булевард Черзоне и се обади на един телефон в щабквартирата на КГБ, към който нямаше свързан телефон; беше го инсталирал сам.

Все още ВКР — Москва, не бяха пуснали хайка срещу него, толкова можеше да се разбере от топлия поздрав от отсрещната страна. Един стар приятел се беше върнал, той даде на Василий информацията, която му трябваше.

— Искрено казано — каза той на офицера от нощното дежурство, един бивш сътрудник — имаме доста дълъг конфликт с ВКР. Те отново се намесиха. Ще получиш телетипно известие. Не си ме чувал, окей?

— Няма проблеми, стига да не вземеш да се появиш тук; добре че се обади на този телефон. Укриваш ли се сега?

— Да. Няма да те товаря с местоположението си. Занимаваме се с едни куриерски опити, няколко конвоирани камиони са се отправили към Одеса. Това е мрежа на ЦРУ.

— По-лесно е, отколкото рибарски лодки през Босфора. Между другото, Амстердам да ти говори нещо?

Талеников беше озадачен. Не очакваше толкова бърз отговор от своя човек там.

— Може и да ми говори. Казвай какво имаш.

— Пристигна преди два часа; толкова ми трябваше да го разгада. Нашият криптограф — човекът, когото ти доведе от Рига — разпозна един от старите ти кодове. Смятахме да го изпратим в Москва със сутрешните сводки.

— Не го правете — каза Василий, — прочети ми го.

— Чакай минутка. — Чу се шум от хартия. — Ето го. „Беоулф е изведен от орбита. Буреносни облаци над Вашингтон. По силата на заповедта се старая да установя бял контакт. Телефонни инструкции в депото.“ Това е.

— Достатъчно — каза Талеников.

— Звучи впечатляващо, Василий. Бял контакт? Улучил си някоя голяма птица, която се готви да отлети май? Добре. Има ли връзка с твоите опити?

— Мисля, че да — излъга Талеников. — Но не казвай на никого. Дръж се настрана от ВКР.

— С удоволствие. Искаш ли да ти се обадим?

— Не — отвърна Василий. — Аз ще ти се обадя. Правила. Довечера, да речем в девет и половина; би трябвало да е достатъчно време. Поздрави стария ми приятел от Рига. Никого другиги обаче. И ти благодаря.

— Когато разследването ти свърши, нека вечеряме заедно. Хубаво е да се видим пак тук, в Севастопол.

— Хубаво е, че се върнах. Ще поговорим.

Талеников затвори телефона и се концентрира върху посланието от Амстердам. Скофийлд беше отзован обратно във Вашингтон, но обстоятелствата бяха ненормални. Беоулф Агейт се беше набутал в някаква жестока каша в Държавния департамент. Дори само този факт беше достатъчен за прехвърлянето на брюкселския агент на разследване отвъд океана, средствата бяха без значение. Контакт с бял статус означаваше незабавно примирие; примирието означаваше, че някой е на път да извърши нещо драстично. И ако съществуваше дори и най-малката вероятност легендарният Скофийлд да бъде привлечен, тогава рискът си струваше труда. Човекът, който успее да привлече Беоулф Агейт, щеше да държи цялото съветско разузнаване в ръцете си.

Но Скофийлд не можеше да стане изменник... най-малко той. Врагът си беше враг; нищо не можеше да промени това.

Василий отново вдигна телефона. На морската граница в района на Лазарево имаше денонощна телефонна централа, която обслужваше гръцките и иранските бизнесмени, желаещи да се свържат с офисите в своите страни. Ако знаеш какво да кажеш, можеха да ти дадат предимство пред чакащите за свързка; след няколко часа телеграмата му щеше да стигне до „депото на Капитолийския хълм“. Това беше един хотел на Небраска авеню във Вашингтон.

Той щеше да се срещне със Скофийлд на неутрална земя. Някъде, където никой нямаше да може да се възползва от предимствата на мястото. В близост до пропуска за заминаващите пътници на някое летище, където мерките за охрана бяха най-строги; Западен Берлин или Тел Авив — нямаше значение; разстоянието също не играеше никаква роля. Но те трябваше да се срещнат и Скофийлд трябваше да бъде убеден в необходимостта от такава среща. Шифровката до Вашингтон даваше инструкции на агента от Брюксел да предаде следното на Беоулф Агейт.

„Ние се разплатихме взаимно с кръвта на най-скъпите за нас същества. Навярно аз загубих повече, но няма как ти да узнаеш това. Сега вече има и друг, който иска да ни изкара отговорни за международния тероризъм и то до такава степен, която никой от нас не може да предположи. Аз вече съм сам и действам извън закона. Трябва да обменим някои идеи с теб — това сигурно ще бъде отвращаващо и за двамата ни. Избери някое неутрално място, в района на охраната на някое летище. Предложи Ел Ал, Тел Авив или място на германска територия, Западен Берлин. Куриерът знае как да отговори.

Името ми ти е известно.“

Беше почти четири сутринта преди да успее да заспи. Не беше спал в продължение на три дни и когато накрая сънят дойде, беше дълъг и дълбок. Бе си легнал още преди слънцето да се беше появило на източното небе и се събуди час, след като то залезе на запад. Това беше добре. Умът му и тялото му имаха нужда от почивка, а му

предстоеше и пътуване през нощта до мястото в Севастопол, което трябваше да посети.

Оставаха три часа преди дежурният офицер да пристигне в КГБ; щеше да бъде по-просто, ако не се налагаше да ангажира други хора от щабквартирата. Колкото по-малко знаеха, че той е в града, толкова по-добре. Разбира се, криптографът знаеше, той беше осигурил връзката, разшифровайки съобщението от Амстердам, но той не би казал нищо. Талеников го беше обучил, извеждайки го от провинциализма на Рига към по-свободния живот в Севастопол.

Можеше добре да оползотвори времето си, помисли си Василий. Щеше да хапне и след това да уреди пътуването с един гръцки кораб, който трябваше да отплава директно за Босфора, и след това да продължи за Дарданелите. Ако в някоя от гръцките или иранските бази, поддържани от ЦРУ или САВАК го разпознаеха, щеше да действа напълно професионално. За разлика от предишния директор на тамошния сектор на КГБ, той нямаше да използва този маршрут за лични цели. Ако обаче музикантът Пьотр Ридуков не се обади през следващите два дни в Севастопол, разкриването му щеше да е сигурно, щяха да последват хайките на КГБ. Щеше да бъде срамота; можеше по-късно и други привилегирани мъже да поискат да ползват този маршрут, а си заслужаваше техният талант и информация да бъдат съхранени.

Талеников навлече износено, стоящо му зле върхно палто, нахлупи измачкана шапка. Добави също бастун и чифт очила с метални рамки. Провери как изглежда в огледалото и резултатът му се стори задоволителен. Взе в ръка и калъфа от цигулката и това допълни промяната на външния му вид; в края на краищата никой музикант нямаше да си изостави инструмента в стаята на някой евтин хотел. Излезе от стаята, спусна се по стълбите — никога не използваше асансьор — и се озова на севастополската улица. Щеше да отиде пеш до вълнолома, знаеше къде да отиде и какво трябва да каже.

Мъглата се спускаше откъм морето и се оцветяваше странно от водните отражения при кея. Беше оживено наоколо, тъй като товареха кораба. Гигантски кранове спускаха на палубата окачени на въжетата си огромни контейнери със стока. Докерите бяха руснаци, но ги

контролираха гърци. Наоколо патрулираха войници със свободно провесени на раменете им оръжия, безполезни патрули, които повече се интересуваха да наблюдават машините, отколкото да следят за нередности.

Ако го попитаха, разсъждаваше Василий, приближавайки портала, щеше да им каже. Нередностите бяха в огромните контейнери, които се товареха на борда на кораба. Мъже и жени бяха пакетирани в картонените кутии; където се налагаше, бяха прекарани тръби, за да могат да дишат, а преди няколко часа бяха инструктирани да се изходят, защото нямаше да бъдат освободени чак до полунощ, след като излезеха в открито море.

Офицерът на портала беше млад лейтенант, отегчен от работата си, а на лицето му беше изписано раздражение. Той изръмжа към опърпания очилат старец срещу него.

— Какво искаш? Забранено е да се движиш по кея, освен ако имаш пропуск. Какво е това? — посочи той към калъфа от цигулката.

— Това е насъщният ми, лейтенант. Аз съм от Севастополската филхармония.

— Не са ми съобщавали за концерти, организирани на доковете.

— Как се казваш? — каза изведнъж Василий.

— Какво?

Талеников се изправи в пълния си ръст като постепенно разбулваше първоначалното впечатление за своята немощ.

— Попитах те за името ти, лейтенант.

— За какво? — Офицерът стана някак по-малко враждебен.

Василий махна очилата и погледна строго в неговите озадачени очи.

— За да проверя самоличността ти и да докладвам за тебе.

— Но какви ги говорите? Кой сте вие?

— КГБ — Севастопол. Това е част от програмата ни за бреговото инспектиране.

Младият лейтенант беше учтиво колеблив; явно не беше глупав.

— Страхувам се, че не съм предупреден, сър. Ще трябва да ви помоля да се легитимирате.

— Ако не беше го направил, това щеше да бъде първата точка от доклада ми — каза Талеников, бръквайки в джоба си за картата от

КГБ. — Втората ще бъде, ако споменеш за посещението ми тук тази вечер. Името ти?

Лейтенантът му го каза и след това добави:

— Вие да не би да подозирате за някакви нередности тук? — Той разгледа пластмасовата карта и я върна.

— Неприятности? — Талеников се усмихна шеговито и конспиративно. — Единствената неприятност, лейтенант, е, че бях лишен от една топла вечеря в компанията на дама. Мисля, че новите директори в Севастопол ще си пръснат задниците, за да си заслужат рублиите. Вие, момчета, вършите добра работа; те знаят това, но пукната пара не дават, за да го признаят.

Успокоен, младият офицер отвърна на шегата.

— Благодаря ви. Правим всичко, което можем в тази монотонна работа.

— Но не казвай на никого, че съм бил тук, те не се шегуват с това. Миналата седмица беше докладвано за офицерите от бреговата охрана. — Василий се усмихна отново. — Тяхната сигурност зависи от думата на директора. Работата им — също.

Лейтенантът се ухили.

— Разбирам. Оръжие ли носите в тази кутия?

— Не. Всъщност това е една много добра цигулка. Бих се радвал, ако можех да свиря на нея.

Двамата мъже кимнаха разбиращо. Талеников продължи по кея през мелето от машинария, докери и контролиращ персонал. Той търсеше точно един човек от последните, един грък от Кавала на име Заимис. Което подсказваше, че човекът, когото търсеше, беше от гръцки произход и чието фамилно име беше Заимис, но гражданството му всъщност беше американско.

Карас Заимис беше агент на ЦРУ, бивш началник жп гара в Солун, а понастоящем полеви експедитор по маршрута за прекарване на дезертьори. Василий познаваше лицето на агента от няколкото снимки, които беше изтрил от досиетата в КГБ. Той се взираше между човешките фигури през мъглата и светлините. Не можеше да го забележи.

Талеников се отправи към огромния склад, минавайки покрай стрелкащите се наоколо мотокари и групите от оплакващи се работници. В грамадното помещение светлината беше оскъдна,

жичните лампи бяха накачени твърде високо на тавана, за да могат да бъдат от някаква полза. Лъчове светлина от ръчни фенерчета кръстосваха из контейнерите; хората проверяваха номерата. Василий се питаше колко ли много таланти стоят скрити в тези кашони. Колко ли много информация се изнасяше сега във от Русия. Всъщност и от двете нямаше кой знае колко, сети се той. Това беше второстепенен маршрут за осигуряване на бягство; далеч по-удобни условия за настаняване се предлагаха на сериозните таланти и носителите на важни данни за разузнаването.

Контролирайки походката си с бастуна и със странно нахлузените очила, той се извини, минавайки покрай един гръцки надзирател, който спореше за нещо с някакъв руски работник. Заскита се към дъното на склада, минавайки покрай стелажите с контейнери и пътеките между тях, блокирани от екипажа, и изучавайки лицата на тези от тях, които държаха фенерчета в ръце. Започваше да се ядосва; нямаше много време за губене. Къде беше този Заимис? Не бе имало някаква промяна на положението; гръцкият кораб щеше да бъде превозвачът, а агентът все още трябваше да бъде изпълнителя. Той беше чел всеки доклад, изпратен от Севастопол; нямаше абсолютно никакви данни за този маршрут. Къде беше той?

Изведнъж Талеников усети пронизващата болка, след като цевта на нечий пистолет се заби в десния му бъбрек. Нечии здрави пръсти сграбчиха протрития плат на палтото му и го съдраха до височината на кръста му; изблъскаха го в една от безлюдните пътеки между стелажите. Злобно прошепнатите думи бяха на английски език.

— Няма да си правя труда да говоря на английски, или да се опитвам да ти говоря на руски. Казвали са ми, че английският ти е точно толкова добър, колкото и на всеки друг във Вашингтон.

— Определено е по-добър от този на повечето от тях — каза през зъби Василий. — Заимис?

— Не съм чувал за него. Мислехме, че вече си напуснал Севастопол.

— Така е. Къде е Заимис? Трябва да говоря с него.

Американецът не обърна внимание на въпроса.

— Трябва да ти кажа, че не ти провървя. Няма никой от КГБ на десет пресечки оттук.

— Сигурни ли сте в това?

— Напълно. Имаме цяло ято нощни птици там. Те виждат и в тъмното. Те те забелязаха. Господи, калъф за цигулка!

— А наблюдават ли откъм морето?

— Чайките правят това.

— Вие, птиците, сте много организирани.

— А ти не си чак толкова печен, колкото разправят. Какво си мислеше, че ще направиш? Малко лично разследване?

Василий усети как хватката около кръста му се разхлаби и след това чу приглушеният звук на някакъв предмет, който измъкнаха от гумен калъф. Ампула с отрова. *Спринцовка!*

— Недейте! — твърдо каза той. — Не правете това! Защо мислите съм дошъл сам? Искам да се измъкна оттук.

— Точно там ще те изпратим. Подозирам, че ще те тикнат в някоя болница някъде във Виржиния, където ще изсмучат информацията от теб в продължение на три години най-много.

— *Не.* Вие не разбирате. Трябва да се свържа с някого. Но не по този начин.

— Кажи го на готините доктори. Те ще изслушат всичко, което ще им кажеш.

— Няма никакво време!

Нямаше никакво време. Талеников усети как тежестта на мъжа се премести; след секунди иглата щеше да премине през дрехите му и да се забие в плътта му. Не можеше да стане по този начин! *Нямаше* как да се свърже със Скофийлд официално!

Никой не се осмелява да говори за това. Евентуални признания биха били катастрофални... за правителствата навсякъде по света. Хората на Матарезе.

Ако можеше да бъде унищожен в Москва, американците нямаше да премислят как да го принудят да мълчи.

Василий повдигна дясното си рамо — резултат от болката от дулото в бъбрека му. Пистолетът беше още по-силно притиснат о гърба му — реакция в резултат на неговото движение. В този кратък миг, точката на налягането на ръката, държаща оръжието, падаше върху дланта, а не върху палеца. Движението на Талеников беше прицелено точно за този момент.

Той се изви надясно, като ръката му се извиси нагоре, притискайки лакътя на американеца, извивайки го около кръста му,

докато костта се счупи. С пръстите на дясната си ръка той сграбчи гърлото на мъжа и стисна дихателната му тръба. Пистолетът падна на пода, а изтракването беше заглушено от шума в склада. Василий го вдигна и натика агента от ЦРУ в една картонена кутия. В болката си американецът беше стиснал хиподермичната спринцовка в лявата си ръка; тя също падна на пода. Очите му бяха изцъклени, но все още беше в съзнание.

— Сега, ти ме *слушай*! — каза Талеников с лице, изправено срещу лицето на Заимис. — Аз знаех за „Операция Дарданели“ от почти седем месеца. Знам, че ти си Заимис. Ти се занимаваш само с трафика и не струваш нищо. Но не това е причината, поради която не те направих на парчета. Помислих си, че един ден може да ми потрѣбваш. И това време дойде. Можеш да приемеш или не.

— Талеников да дезертира? — избъбри Заимис, държейки се за гърлото. — Това не може да бъде. Ти си съветска отрова. Можеш да бъдеш двоен агент, но никога дезертьор.

— Прав си, не дезертирам. А дори и това да ми беше минало през ума, щях да се свържа с британците или с французите преди вас. Казах, че искам да се измъкна от Русия, а не да я предам.

— Лъжеш — изрече американецът, докато ръката му се плъзна надолу към ревера на тежкото му палто. — Можеш да отидеш където си поискаш.

— Страхувам се, че не и в момента. Има някои усложнения.

— Ти какво, да не си станал капиталист? Искаш да се чупиш с някой друг документ?

— Хайде, Заимис. Кой от нас няма своята малка кутийка с мангизи? Често законни; по този начин си отлагаме края. Къде е твоята? Съмнявам се, че Атина и Рим са твърде нестабилни. Предполагам Берлин или Лондон. Моите са съвсем обикновени: влогова книжка от „Чейз Манхатън“, Нью Йорк Сити.

Изражението на мъжа от ЦРУ остана непроменено, а палецът му тършуваше нещо под ревера на самото му.

— Значи са те хванали — предположи той разсеяно.

— Губим си времето! — прекъсна го Василий. — Прекарай ме през Дарданелите. Оттам ще се оправям сам. Ако не го направиш и не се получи телефонно обаждане тук в Севастопол, когато трябва, с твоята операция е свършено. Ще бъдеш...

Ръката на Заимис се стрелна нагоре към устата му; Талеников сграбчи пръстите на агента и ги разтвори грубо. За палеца на американеца имаше залепена малка таблетка.

— Ти, проклет *глупако*! Какво си мислиш, че ще направиш?!

Заимис се отпусна, болката го пронизваше.

— По-добре да стигна там, отколкото на Лубянка.

— *Смотаняк*! Ако откарат някого на Лубянка, това ще бъда аз! Защото има такива манияци като тебе, които седят зад бюрата си в Москва. И *глупаци* — точно като теб — които предпочитат хапчето пред възможността да чуят истината! Ако искаш да умреш, аз ще ти помогна. Но първо ме прекарай през Дарданелите.

Агентът погледна Талеников, дишайки трудно. Василий отпусна ръката му, отмахвайки таблетката от палеца на Заимис.

— Ти наистина ли го мислиш? — попита Заимис.

— Наистина. Ще ми помогнеш ли?

— Нямам какво да губя — изръмжа агентът, — ще те кача на кораба.

— Не забравяй. Тук трябва да се получи съобщение от другата страна на Дарданелите. Ако това не стане, с теб е свършено.

Заимис спря, после кимна.

— Добре. Уговорихме се.

— Уговорихме се — съгласи се Талеников. — Сега можеш ли да ме отведеш до някой телефон?

В склада имаше два телефона, инсталирани от руснаците, които без съмнение се следяха електронно от САВАК или от ЦРУ за подслушване, помисли си Василий. Те трябваше да са чисти; можеше да говори. Американският агент вдигна своя телефон, когато Талеников набра номера. Веднага щом му отговори, Василий заговори.

— Ти ли си, стари мой другарю?

Беше и в същото време не беше. Не беше началникът на станцията, с когото беше говорил преди; вместо него на линията слушаше криптографът, когото Талеников беше обучил преди години и прехвърлил от Рига в Севастопол. Гласът на мъжа беше тих и угрижен.

— Повикаха общия ни приятел в стаята за закодиране; беше уредено. Казах, че аз ще чакам да се обадиш. Трябва да те видя веднага. Къде си сега?

Заимис се протегна, изподраните му пръсти хванаха слушалката на телефона на Василий. Талеников поклати глава; въпреки че имаше доверие на криптографа, нямаше намерение да отговаря на въпроса му.

— Това няма значение. Пристигна ли телеграмата от депото?

— Доста повече неща от нея, стари приятелю.

— *Но тя се получи?* — настоя Василий.

— Да. Но не е в шифър, който мога да разгада. Нищо, което сме използвали по-рано. Нито през годините в Рига, нито тук.

— Прочети ми я.

— Има и още *нещо* — настоя мъжът, гласът му стана по-силен. — Търсят те съвсем *открито*. Препратих телеграмата в Москва за вътрешно потвърждение и изгорих оригинала. Ще я повторят след по-малко от два часа. Не мога да *повярвам*. Няма да го повярвам!

— Успокой се. Какво беше?

— Вдигната е тревога заради теб от Балтика до границите с Манджурия.

— ВКР? — попита Василий, разтревожен, но запазил контрол; очакваше Девета група да действа бързо, но не чак толкова бързо.

— Не само ВКР. КГБ и всички групи от разузнаването! Също и военните части. *Навсякъде*. Не може това да се отнася за теб; не е възможно. Няма да повярвам на това!

— Какво казват?

— Че си изменил на страната. Трябва да бъдеш заловен, но няма да има никакъв съд, никакви разпити. Заповядано е да бъдеш... екзекутиран... без отлагане.

— Разбирам — каза Талеников.

И наистина разбираше; очакваше го. Това не беше ВКР. Бяха силните, които го чува да произнася едно име, което никой не трябваше да чуе. *Матарезе*.

— Повярвай ми, не съм предал никого.

— Зная. Познавам те.

— Прочети ми телеграмата от „депото“.

— Добре. Имаш ли молив? Няма никакъв смисъл...

Василий бръкна в джоба за писалката си; на масата имаше хартия.

— Давай.

Мъжът заговори бавно и ясно.

— Както следва: „Покана Казимир. Schrankenwarten пет врати“... Криптографът спря; Талеников чуваше гласове в другия край на линията.

— Не мога да продължа. Идва някой — само каза.

— *Аз трябва да чуя останалата част от телеграмата!*

— След трийсет минути. Магазин „Амар“. Ще те чакам там.

Линията прекъсна.

Василий удари с юмрук по масата, после затвори телефона.

— *Трябва да я имам!* — повтори той на английски.

— Кой е магазин „Амар“? Магазинът за омари ли? — попита човекът от ЦРУ.

— Един рибен ресторант на улица Керенски, на около седем преки от щабквартирата. Никой, който познава Севастопол, не ходи там — храната е ужасна. Но става за това, което той се опита да ми каже.

— Какво е то?

— Когато криптографът има да ми покаже някакъв пристигнал материал, преди другите да го видят, винаги предлага да се срещнем в „Амар“.

— Той не идва просто в твоя офис, за да поговорите?

Талеников хвърли бърз поглед на американеца.

— Ти знаеш повече и от това.

Агентът погледна враждебно към Василий.

— Искат те мъртъв, нали?

— Това е глупава грешка.

— Винаги е така — каза Заимис, намръщвайки се. — Имаш ли му доверие?

— Нали го чу? Кога ще отплаваме?

— В единайсет и половина. След два часа. Приблизително по същото време, когато ще пристигне потвърждението от Москва.

— Ще успея да се върна.

— Знам, че ще успееш — каза агентът. — Защото аз ще дойда с теб.

— Ти какво?

— Имам прикритие там, в града. Разбира се, ще си искам пистолета обратно. И твоя. Ще видим колко много искаш да минеш през Босфора.

— И защо ще го правиш?

— Мисля си, че може да премислиш онова твоё невероятно предложение. Искам да не те изгубя.

Василий бавно поклати глава.

— Нищо никога не се променя. Това няма да стане. Аз все още мога да те разкрия, но ти не знаеш как. И като те разкрия, ще разбия на пух и прах цялата ви черноморска мрежа. Ще ви отнеме години, за да я възстановите. А времето винаги стои на преден план, нали?

— Ще видим. Искаш ли да стигнеш до Дарданелите?

— Разбира се.

— Дай ми пистолета — каза американецът.

Ресторантът беше препълнен, престилките на сервитьорите бяха толкова мръсни, колкото праха по пода. Талеников седеше сам до дясната задна стена, а Заимис беше две маси по-нататък в компанията на един гръцки търговец, на когото ЦРУ плащаше. На лицето на гърка беше изписано отвращение от обкръжението му. Василий отпи от водката с лед, която му помогна да убие вкуса на петокласния хайвер.

Криптографът влезе през вратата, забеляза Талеников и се отправи към него, провирайки се между сервитьорите и клиентите. Очите зад дебелия лещи разкриваха едновременно радост и страх, издаваха стотици незададени въпроси.

— Всичко е толкова невероятно — каза той, сядайки. — Какво са ти *сторили* те?

— Те го правят на себе си — отвърна Василий. — Не искат да слушат, не искат да чуят това, което трябва да им бъде казано, това, което трябва да бъде спряно. Това е всичко, което мога да ти кажа.

— Но да говорят за твоё *екзекутиране*! Не мога да го проумея!...

— Не се тревожи, стари приятелю. Аз ще се върна — и, както те се изразяват — ще бъда реабилитиран с почести.

Талеников се усмихна и докосна ръката на мъжа.

— Не забравяй никога, че в Москва има добри и достойни хора, повече отдадени на страната си, отколкото на своите собствени амбиции и страхове. Винаги ще ги има и тези са хората, до които ще се добера. Те ще ме посрещнат и ще ми благодарят за това, което ще

направя. Повярвай ми... Сега трябва да свършим за минути. Къде е телеграмата?

Криптографът отвори ръката си. Хартията беше стегнато прегънатата, прилепена към дланта му.

— Исках да съм в състояние да я изхвърля, ако се наложеше. Знам думите.

Той я подаде на Василий.

Ужас обзе Талеников, когато прочете посланието от Вашингтон.

„Покана Казимир. Sehrankenwarten пет врати, Унтер ден Линден. Przsescvlac нула. Прага. Повтарям текст. Нула. Повтори отново при желание. Нула.

Беоулф Агейт“

Когато свърши да чете, бившият майстор стратег от КГБ прошепна:

— Някои неща никога не се променят.

— Какво е това? — попита криптографът. — Не можах да го разбера. Такъв код никога не сме използвали.

— Няма как да го разбереш — отговори Василий, а в гласа му имаше гняв и мъка. — Това е комбинация от два кода. Наш и техен. Нашият е от времето в Източен Берлин, а техният — от Прага. Тази телеграма не е била изпратена от нашия човек в Брюксел. Изпратена е от един убиец, който няма да престане да убива.

Всичко стана толкова бързо, че имаше само няколко секунди да се реагира и гръцкият моряк реагира първи. Лицето му беше обърнато към влизащите клиенти. Той изстреля думите.

— Внимавайте! Козите са нечисти!

Талеников погледна нагоре; криптографът се изопна на стола си. Петнайсет метра по-нататък, в един коридор изпълнен със сервитьори, имаше двама души, които не бяха дошли, за да се хранят; физиономиите им бяха наострени, погледите им се стрелкаха из стаята. Те претърсваха масите, но не за приятели.

— О, господи! — прошепна криптографът, обръщайки се към Василий. — Открили са телефона и са го подслушвали. Страхувах се от това.

— Да, проследили са те — каза Талеников, поглеждайки към Заимис, който се беше полунадигнал от стола си, *идиотът*. — Знаят, че сме приятели; бил си под наблюдение. Но не са намерили телефона. Ако бяха сигурни, че съм тук, щяха да връхлетят с цяла дузина войници. Това са районните от ВКР. Познавам ги. А сега спокойно си свали шапката и се изнеси от стола си. Тръгни към задния салон, към мъжката тоалетна. Там има друг изход, нали си спомняш?

— Да, да спомням си — измънка мъжът. Той се изправи, присви рамене и се запъти към тесния коридор, няколко маси по-нататък.

Но той беше лаборант, а не оперативник и Василий се прокле за това, че се опита да го инструктира. Един от двамата от ВКР го забеляза и се приближи, разблъсквайки сервитьорите в коридора.

Тогава видя Талеников и ръката му се плъзна под сакото му за незабележимото оръжие. При това гъркът се изправи от стола си, олюлявайки се, размахвайки ръце към него, като че ли беше изпил твърде много водка. Той се блъсна в човека от ВКР, който се опита да го изблъска настрани. Гъркът симулира пиянска раздразненост и блъсна руснака с такава сила, че го просна върху масата, от която по пода се разпиляха храна и съдове.

Василий скочи и се втурна покрай стария си приятел от Рига, изблъсквайки го към тесния коридор; тогава видя американеца. Заимис се беше изправил с пистолет в ръка. *Идиот!*

— *Разкарай* това! — извика Талеников. — Не се разкривай...

Беше твърде късно. През шума от хаоса се чу изстрел, който предизвика страхотна бъркотия. Мъжът от ЦРУ се хвана за гърдите докато падаше, ризата под сакото му моментално прогизна от кръв.

Василий сграбчи криптографа за рамото, изблъсквайки го по тесния коридор. Последва и втори изстрел; кодировчикът се преви назад, вулкан от кръв изригна от гърлото му. Куршумът го беше пронизал през врата.

Талеников залегна на пода на коридора, шокиран от това, което се случи. Чу трети изстрел, последван от смразяващ писък, който проникна през какофонията от викове наоколо. И тогава гръцкият търговец се хвърли през летящата врата с автоматичен пистолет в ръка.

— Има ли изход оттук? — изрева той на развален английски. — Трябва да бягаме. Първата коза изчезна, но ще дойдат други!

Талеников скочи на крака и махна на гърка да го последва. Преминаха през една врата и влязоха в кухнята, изпълнена с ужасени готвачи и сервитьори, и излязоха отвън на алеята. Завиха наляво и побягнаха по тъмния тротоар между старите сгради, докато стигнаха задните улици на Севастопол.

Продължиха да бягат повече от миля. Василий познаваше всеки инч от града, но гъркът беше този, който извикваше накъде да завият. Когато навлязоха по една слабо осветена странична улица, търговец сграбчи ръката на Талеников, беше загубил дъх.

— Можем да починем тук за минутка — каза той задъхано. — Няма да ни намерят.

— Това не е първото място, за което се сещаме, когато трябва да търсим — съгласи се Василий, поглеждайки редицата от чисти жилищни блокове.

— Винаги се крий в някой добре поддържан квартал — каза гъркът. — Гетата бъкат от информатори; ще те предадат на минутата. Всички го знаят, затова не търсят по такива места.

— Каза, че можем да спрем за минута — каза Талеников. — Не съм сигурен къде ще можем да отидем след това. Трябва ми време да помисля.

— Значи се отказваш от кораба? — попита гъркът. — Така си и мислех.

— Да. Заимис имаше документи със себе си. Но по-лошото е, че един от пистолетите ми беше у него. ВКР ще блокират кейовете след по-малко от час.

Гъркът разгледа Василий на слабата светлина.

— Значи великият Талеников се чупи от Русия. Иначе може да остане само като труп.

— Не от Русия, а само от изплашените хора. Но трябва да се измъкна — за малко. И трябва да реша как.

— Има начин — каза търговецът просто. — Ще се насочим към северозападния бряг и тогава — на юг към планините. Ще бъдеш в Гърция след три дни.

— Как?

— Има един конвой от камиони, който ще стигне първо до Одеса...

Талеников седеше на твърдата пейка в каросерията на камиона, светлината на зората се промъкваше през короните на дърветата, строени край пътя. След малко той и останалите трябваше да се свият под дъските на пода и да останат неподвижни и безмълвни в двойното дъно между двете оси, докато преминат през следващото КПП. Но час и нещо можеха да подишат малко въздух, който не вонеше на масло и бензин, и да се отпуснат.

Той бръкна в джоба си и извади шифровката от Вашингтон, телеграмата, която вече струваше три живота.

„Покана Казимир. Schrankenwarten пет врати, Унтер ден Линден. Przsesvlac нула. Прага. Повтарям текст. Нула. Повтори отново при желание. Нула.

Беоулф Агейт“

Два кода. Едно значение.

С писалката си Василий написа значението на шифъра отдолу.

„Ела да ме заловиш, както залови някого през КПП-то на Унтер ден Линден. Хванах и убих твоя куриер, както беше убит още един куриер в Прага. Повтарям: ела. Ще те убия.

Скофийлд“

Зад бруталността на решението на американския убиец най-електризиращият аспект в телеграмата на Скофийлд беше фактът, че той не служеше вече на страната си. Беше отстранен от разузнаването. И с оглед на това, което беше свършил, и патологичните сили, които го бяха принудили да го извърши, отстраняването му без съмнение беше жестоко. Защото никой държавен професионален убиец нямаше да убие куриер при обстоятелствата на този изключително важен контакт със Съветите. А ако Скофийлд не беше нищо друго, то поне беше професионалист.

Буреносните облаци над Вашингтон се оказаха катастрофални за Беоулф Агейт. Те го бяха унищожили.

Това беше странно, борба на ръба на ужаса. Двама врагове, които се ненавиждаха, бяха избрани от Матарезе като първата от смъртоносните мишени, както старият Крупской ги беше нарекъл. Засега само единият от тези врагове го знаеше; другият — не. Той беше загрижен само да човърка раните, предизвиквайки пак да се лее кръв между тях.

Василий пхна обратно листа в джоба си и въздъхна дълбоко. Наближаващите дни щяха да бъдат изпълнени с движение и отговор на движението; двама експерти, дебнещи се един друг, докато стигнат до неизбежния сблъсък.

„Казвам се Талеников. Или ще говорим, или ще се изтрепем взаимно.“

7.

Подсекретарят на Държавния департамент Даниел Конгдън скочи от стола с телефонната слушалка в ръка. От първите си дни в НАС той се беше научил да контролира изблиците си на гняв с физически движения по време на криза. А контролът беше ключ към всичко в неговата професия; поне в това, което тя изглеждаше. Той слушаше, тъй като точно тази криза беше описана от ядосания държавен секретар.

По дяволите, *той* беше контролиран.

— Току-що се срещнах тайно със съветския посланик и двамата се съгласихме, че инцидентът не трябва да бъде огласяван. Важното сега е да спрем Скофийлд.

— *Убеден* ли сте, че е бил Скофийлд, сър? Не мога да го *повярвам*!

— Да речем, че докато той не отрече с някое неоспоримо доказателство, като например, че е бил на две хиляди мили оттук през последните четирийсет и осем часа, ние ще считаме, че *трябва* да е бил Скофийлд. Никой друг от разузнавателните служби не би извършил такова деяние. Това е немислимо.

Немислимо? *Невероятно*. Тялото на мъртвия руснак беше изпратено пред портала на съветското посолство на задната седалка на едно такси в осем и тридесет сутринта във върховото натоварване на движението във Вашингтон. И един шофьор, който не знаеше нищо, освен че беше качил *двама* пияни, не един, въпреки че единият беше в по-лошо състояние от другия. Какво, по дяволите, беше станало с другия мъж? Онзи, който приличаше на руснак и носеше тъмни очила и шапка и разправяше, че слънчевата светлина била твърде ярка след нощта, прекарана във „Водка“. Къде беше той? И беше ли добре човекът на задната седалка? Той изглеждаше като размазан.

— Кой е бил човекът, господин секретар?

— Разузнавач от съветското разузнаване, работещ в Брюксел. Посланикът беше искрен; КГБ не са знаели, че той е бил във Вашингтон.

— Вероятно дезертъорство?

— Няма абсолютно никакви доказателства в подкрепа на това.

— Тогава какъв бизнес има той със Скофийлд? Освен възможността да е бил само свръзка?

Държавният секретар спря, след това отговори внимателно.

— Трябва да разберете, господин Конгдън, че посланикът и аз се познаваме от няколко десетилетия. Често сме по-скоро приятелски настроени един към друг, отколкото служебно.

— Разбирам, сър — каза Конгдън, осъзнавайки, че отговорът, който щеше да получи, не трябваше да става официално достояние.

— Въпросният офицер от разузнаването е бил член на екипа на КГБ в Източен Берлин преди около десет години. Предполагам, че в светлината на скорошните ви решения, сте запознат с досието на Скофийлд.

— Жена му? — Конгдън седна. — Мъжът е бил един от онези, които са убили жената на Скофийлд?

— Посланикът не направи никаква връзка с жената на Скофийлд; той съвсем бегло спомена факта, че мъртвият е бил част от някаква относително автономна единица на КГБ в Източен Берлин преди десет години.

— Тази единица е била контролирана от един стратег на име Талеников. Той е издал заповедта.

— Да — потвърди държавният секретар. — До известна степен обсъдихме господин Талеников и последвалия инцидент няколко години по-късно в Прага. Търсихме връзката, която вие току-що предложихте. Възможно е и да съществува такава.

— Какво означава това, сър?

— Василий Талеников е изчезнал преди два дни.

— *Изчезнал?*

— Да, господин Конгдън. Помислете за това. Талеников е научил, че трябва официално да бъде пенсиониран, открил е някакво просто, но ефективно прикритие и е изчезнал.

— Скофийлд е бил...

Конгдън заговори меко, по-скоро на себе си, отколкото в телефона.

— Точно така — съгласи се държавният секретар. — Паралелът е нашият непосредствен довод. Двама пенсионирани специалисти, заели

се да свършат това, което не са могли да свършат преди. Да се убият взаимно. Те имат явки навсякъде, хора, които са лоялни спрямо тях поради редица причини. Личните им отмъщения могат да създадат огромни проблеми и на двете правителства през тези ценни месеци на помирение. Това не трябва да се случва.

Директорът на Конс Оп се намръщи; имаше нещо невярно в изводите на секретаря.

— Аз лично говорих със Скофийлд преди три дена. Не ми изглеждаше да е обхванат от гняв, желание за отмъщение или от нещо подобно. Той беше един уморен полеви агент, който беше живял... ненормално... в продължение на доста време. Години. Той ми каза само, че просто иска да изчезне някъде и аз му повярвах. Между другото говорих с Робърт Уинтроп за Скофийлд и той каза същите неща за него. Той каза...

— Уинтроп не знае *нищо* — прекъсна го държавният секретар с неочаквана острота. — Робърт Уинтроп е блестящ човек, но той не разбира значението на конфронтацията, освен в най-редките ѝ форми. Имайте предвид, господин Конгдън, че Скофийлд е убил онзи офицер от разузнаването от Брюксел.

— Може би е имало обстоятелства, за които не знаем.

— Така ли?

Държавният секретар отново спря и заговори, като смисълът зад изреченото не можеше да бъде погрешно разбран.

— Ако има такива обстоятелства, подозирам, че потенциално имаме далеч по-опасна ситуация, отколкото някаква лична вражда би могла да предизвика. Скофийлд и Талеников знаят повече за полевите операции и на двете разузнавания, отколкото които и да са други двама мъже измежду живите. Не трябва да им бъде позволено да се срещнат. Нито като врагове, които желаят да се убият един друг, нито, ако има такива обстоятелства, за които не знаем нищо, заради тях. Разбрахте ли ме, господин Конгдън? Като директор на „Консулски операции“ това е ваше задължение. Как ще го *предотвратите* не е моя грижа. Може би ще се наложи да го унищожите. Но това ще решите вие...

Даниел Конгдън остана неподвижен като чу прекъсването на връзката в другия край на линията. През всичките си години в тази служба той не беше получавал толкова лошо прикрита заповед. Можеше да бъде оспорен тонът, не заповедта. Той постави телефона на

мястото му и се пресегна за един друг, отляво на бюрото му. Натисна един бутон и набра трицифрен номер.

— Вътрешна охрана — докладва някакъв мъжки глас.

— Тук е подсекретарят Конгдън. Открийте Брендън Скофийлд. Имате информацията. Доведете го веднага тук.

— Една минутка, сър — вежливо отвърна мъжът. — Мисля, че преди два дни на името на Скофийлд постъпиха данни от второ равнище. Но нека проверя в компютъра. Всички данни са там.

— Преди два дни?

— Да, сър. Сега е на екрана. Скофийлд е напуснал хотела си приблизително около единайсет вечерта на шестнайсети.

— Шестнайсети. Днес е деветнайсети.

— Да, сър. Що се отнася до новопостъпилите данни, няма разминаване във времето. От хотела ни информираха за часа.

— Къде е той?

— Оставил е два следващи адреса, но без датите. Жилището на сестра си в Минеаполис и един хотел в Шарлот Амали, Сейнт Тома, Вирджинските острови.

— Адресите проверени ли са?

— Що се отнася до акуратността, да, сър. Той има сестра, която живее в Минеаполис, а от хотела в Сейнт Тома потвърдиха предплатена резервация на името на Скофийлд, започваща от седемнайсети. Парите са преведени от Вашингтон.

— Значи е там.

— Не и до днес на обяд, сър. Проверихме по телефона; не беше пристигнал.

— А при сестрата? — прекъсна го Конгдън.

— Отново проверихме по телефона. Тя потвърди факта, че Скофийлд се е обаждал и е казал, че ще се отбие, но не и кога. Тя добави също, че това било необичайно за него. Обикновено той е казвал конкретния ден на посещението си. Очаквала го някой ден от седмицата.

Директорът на Конс Оп почувства нужда да скочи още веднъж, но успя да я потисне.

— Значи, казвате ми, че не знаете къде е той?

— Ами, господин Конгдън, равнище С-2 се занимава с получените доклади, а не със следене на хората. Ще ви свържа с

равнище едно веднага. В Минеаполис няма да има никакви проблеми, но такива може да се появят на Вирджинските острови.

— Защо?

— Нямаме надеждни информатори там, сър. Никой няма такива. Даниел Конгдън стана от стола си.

— Ще се опитам да ви разбера. Твърдите, че Скофийлд е под наблюдение на равнище две. Значи инструкциите ми са били ясни; по всяко време трябваше да знаем неговото местонахождение. Защо не е бил предаден и на първо равнище? Защо не е бил поставен под постоянно наблюдение?

Човекът от вътрешна охрана отговори неохотно.

— Това не би могло да стане с мое решение, сър, но мисля, че разбирам защо не е било направено това. Ако Скофийлд е бил прехвърлен на първо равнище, той щеше да забележи и... ами, просто щеше да се избудалка с нас и да ни заблуди.

— Какво, по дяволите, си мислите, че е направил той. Открийте го! И докладвайте в офиса ми на всеки час!

Конгдън седна ядосан, затваряйки телефона с такава сила, че той звънна. Втренчи се в апарата, вдигна го още веднъж и набра нов номер.

— Външни връзки, госпожица Андрос — докладва женският глас.

— Госпожице Андрос, тук е подсекретарят Конгдън. Моля ви, изпратете незабавно специалист шифровчик в офиса ми. Класифицирайте Код А с максимална сигурност и предимство.

— Това спешен случай ли е, сър?

— Да, госпожице Андрос, спешен случай. Телеграмата трябва да бъде изпратена до трийсет минути. Отложете всички връзки с Амстердам, Марсилия... и Прага!

Скофийлд чу стъпките в коридора и стана от стола си. Приблужи до вратата и погледна през малката шпионка. Някакъв мъж премина, но не спря при отсрещната врата, която беше вход за апартамента, използван от куриера на Талеников. Брей се върна при стола и отново седна. Облегна главата си назад и се загледа в тавана.

Бяха изминали три дни от преследването по улиците, три нощи, откакто очисти куриера на Талеников — куриер допреди три дни, убиец на Унтер ден Линден преди десет години. Беше странна нощ, странно преследване, чийто край би могъл да бъде и друг.

Мъжът можеше и да бъде жив; решението да го убие постепенно изгуби смисъла си за Брей, също както и толкова много други неща. Куриерът сам си го беше изпросил. Руснакът, обзет от паника, беше извадил десетсантиметров остър като бръснач нож някъде изпод хотелския стол и се беше нахвърлил върху него. Смъртта му беше резултат от реакцията на Скофийлд; това не беше предварително планираното убийство, което той беше решил да извърши на улицата.

Нищо ново не се беше случило. Куриерът от КГБ беше използван от Талеников. Мъжът беше убеден, че Беоулф Агейт ще дезертира и че този, който щеше да го прехвърли, щеше да получи най-висшия орден в Москва.

— Бил си подведен — беше му казал Брей.

— Не е възможно! — беше извикал руснакът. — Това е Талеников!

— Ясно е, че е. И той избира човек от Унтер ден Лиден, за да осъществи контакта — човек, чието лице аз никога няма да забравя. И той го знае. Залогът е, че аз бих могъл да изгубя контрол във Вашингтон. Аз съм разкрит, уязвим... и теб те залавят.

— *Грешиш!* Това е бял контакт!

— А в Източен Берлин какъв беше, копеле такова?

— И какво смяташ да правиш?

— Ще си платя някоя от старите сметки. Ти идваш при нас.

— Не!

— Да.

Мъжът се нахвърли върху Скофийлд.

Бяха изминали три дни от този момент на насилие, три сутрини, откакто Скофийлд депозира пакета в посолството и изпрати шифъра до Севастопол. Още никой не беше идвал до вратата от другата страна на площадката, а това не беше нормално. Апартаментът беше нает от някаква брокерска къща от Берн, Швейцария, за нуждите на нейните „изпълнителски кадри“. Обикновена процедура за международните бизнесмени, но също и прозрачно прикритие за съветската бърлога.

Брей беше измислил всичко. Шифърът и трупът на куриера *трябваше* да провокират някого да провери апартамента. Все още обаче никой не беше сторил това; нещо не беше наред.

Освен ако част от телеграмата на Талеников не беше вярна: че той *действа* сам. Ако това беше вярно, имаше само едно обяснение: съветският убиец е бил премахнат и преди да се пенсионира и да се отдаде на изолирания живот някъде северно от Гразнов, вероятно е решил да уреди един стар дълг.

Беше се заклел да го направи след това, което се случи в Прага; обръщението беше ясно: „Ти си мой, Беоулф Агейт. Някой ден, някъде. Ще те видя как за последен път си поемаш дъх“.

Един брат за една жена. Съпругът заради брата. Това беше отмъщение, коренящо се в ненавистта, и тази ненавист никога нямаше да угасне. Нямаше да има покой и за двамата, докато единият от тях не си отидеше завинаги. Добре е да знам това сега, помисли си Брей, отколкото да се окажа на някоя оживена улица или на някой безлюден плаж с нож в гърба или с куршум в главата.

Смъртта на куриера беше случайност, тази на Талеников нямаше да бъде. Нямаше да има мир, докато те не се срещнеха, а тогава щеше да дойде и смъртта — от едната или от другата страна. Сега въпросът беше да се унищожи руснакът; той направи първия ход. Той беше хищникът, ролята беше ясна.

Стратегията му беше класическа: хищникът си беше набелязал пътеките, по които щеше да преследва жертвата си, но в избрания момент — най-неочаквано — пътеките нямаше да бъдат там, хищникът — озадачен, разкрит; капанът задействан.

Също както и Брей, Талеников можеше да пътува където пожелаеше, с или без официално разрешение. През годините и двамата бяха научили твърде много методи; винаги имаше за продан купчина от фалшиви документи, стотици мъже бяха готови да осигурят прикритие или транспорт, убежище или оръжие — всякакво и винаги. Имаше само две основни изисквания: да се идентифицираш и да си платиш.

Нито той, нито Талеников имаха проблеми с това. И двамата бяха професионалисти, оттук идентифицирането идваше съвсем естествено, парите — малко по-малко, но никога толкова, че да се стигне дотам да те обесят поради това, че си се забавил да се изплатиш на

бюрократичната машина. Всеки специалист от по-висок ранг имаше своите лични източници за финансиране. Заплатите биваха надувани, парите се прехвърляха и депозираха в някои стабилни страни. Целта не беше нито облагодетелстване, нито кражба, а просто — оцеляване. Хората от полето трябваше да се опарят веднъж или дважд, за да разберат необходимостта от осигуряването на икономически гръб.

Брей имаше сметки на различни имена в Париж, Мюнхен, Лондон, Женева, Лисабон. Всички избягваха Рим и комунистическия блок; Италианската банкова система представляваше лудост, а банките на източните сателити — твърде корумпирани.

Скофийлд рядко се замисляше за собствените си пари, когато трябваше да харчи за нещо; дълбоко в съзнанието той си мислеше, че един ден ще върне тези пари. Ако хищникът Конгдън не беше толкова погълнат от собствените си изкушения и не беше направил официалното отстраняване толкова сложно, Брей можеше да отиде при него на следващата сутрин и да му предаде всички банкови сметки.

Но не и сега. Действията на подсекретаря отложиха тази възможност. Човек не би се опитал да върне няколко стотици хиляди долара на човек, който се опитва да дирижира елиминирането ти и в същото време да остане вън от играта. Това беше твърде професионална концепция. Скофийлд си спомни, че преди много години тя беше доведена до своя апогей от убийците на Матарезе. Но те бяха наемни убийци; преди тях не е имало други такива от времето на Хасан ибн-ал-Сабах. И никога вече нямаше да има други като тях, а хора като Конгдън бяха бледо подобие в сравнение с тях.

Конгдън. Скофийлд се изсмя и бръкна в джоба за цигарите си. Новият директор на „Консулски операции“ не беше глупак и само един глупак можеше да го подцени, но той имаше манталитета на избраното общество на Вашингтон, което така много преобладаваше в тайните служби. Той не можеше да разбере какво правеше с хората полевата работа; би могъл да изрече фразите, но не можеше да види и най-простия ред при едно действие и при ответната му реакция. Малцина можеха това или биха искали да го правят, защото да го разберат, би означавало да признаят, че знаят за ненормалността на подчинените си, без чиито функции департаментът — или Компанията — не биха могли да минат. Твърде просто, патологичното поведение беше нещо естествено за живота на полевия човек, а на това не се обръщаше

абсолютно никакво внимание. Полевият мъж трябваше да приеме факта, че той е престъпник, още преди да е извършил каквото и да е престъпление. Поради това, още преди първоначалния си опит за действие, той вземаше мерки да се защити, преди да се е случило нещо; беше нещо като втора природа.

Брей беше направил само това. Докато куриерът на Талеников се настаняваше в другия край на хотелската стая на Небраска авеню, Скофийлд беше провел няколко телефонни разговора. Първият беше със сестра му в Минеаполис: уж щеше да лети до Средния запад след два часа и да я види през следващите дни. Второто обаждане беше до един приятел от Мериленд, който беше дълбоководен риболовец и стаята му беше изпълнена с препарирани трофеи, които висяха по стените: къде имаше едно малко добро място в Карибско море, където човек можеше да се скрие? Приятелят му имаше приятел в Шарлот Амали; притежаваше хотел и винаги пазеше една-две стаи свободни за спешни случаи като този. Риболовецът от Мериленд щеше да му се обади за Брей.

И така, за всеки случай, подобен на този от нощта на шестнайсети, той щеше да е на път или за Средния запад... или за Карибския басейн. И двете места, отдалечени на повече от хиляда и петстотин мили от Вашингтон — където той щеше да остане ненаблюдаван, без да напуска хотелската стая, на отсрещната страна срещу съветската бърлога.

Колко ли често беше набивал този урок в главите на по-младите и неопитни полеви агенти? Твърде много, за да ги преброи. Човек, стоящ неподвижно в тълпата, трудно ще бъде забелязан.

Но всеки час увеличаваше усложненията. Трябваше да бъдат прегледани всички възможни обяснения. Най-очевидното беше, че руснакът беше задействал тази бърлога, която беше позната нему и на неговия куриер; от нея биха могли тихо да бъдат изпращани инструкции до Берн, апартаментът беше нает чрез телеграма. Щеше да отнеме седмици преди информацията да бъде филтрирана обратно в Москва — една бърлога сред хилядите други по света.

Ако това беше така — и това може би беше единственото обяснение — Талеников не действаше просто сам, той действаше в конфликт с интересите на КГБ. Отмъщението му сега беше изместено на заден план от конфликта със страната му, в противен случай

апартаментът от другата страна на площадката щеше да гъмжи от руснаци. Това беше единственото обяснение. Те може би щяха да изчакат да премине наблюдението на ФБР в продължение на двайсет и четири или трийсет и шест часа, но не повече от това; имаше твърде много начини да се елиминира наблюдението на Бюрото.

Брей имаше инстинктивното усещане, че е прав, инстинкт, развиван през годините до такава степен, че можеше да му се довери напълно. Сега трябваше да се постави на мястото на Талеников и да се опита да мисли така, както Василий би мислил. Щеше да бъде защитата му от някой нож в гърба или от куршума на някой снайпер. Това щеше да бъде пътят, по който щеше да доведе всичко докрай, а не да живее ден след ден, питайки се какво ли се крие в сянката. Или в тълпата.

За човека от КГБ нямаше избор: това беше негов ход и той трябваше да бъде направен във Вашингтон. Човек започваше с физическата връзка и това беше тайната бърлога на отсрещния край на площадката. Беше въпрос на дни — сега вече може би и часове: Талеников щеше да долети на летище Дюл и преследването щеше да започне.

Но руснакът не беше идиот; той нямаше да влезе в капана. Вместо него щеше да дойде някой друг, някой, който не знае нищо, на когото щеше да се плати, за да бъде нищо незнаещата примамка. Някой неподозиращ пътник, чието приятелство щеше бъде внимателно култивирано по време на трансатлантическия полет; или някоя от дузината слепи явки, които Талеников беше използвал във Вашингтон. Мъже или жени, които нямаха представа, че европейецът, на когото щяха да свършат добре платената услуга, беше стратег на КГБ. Сред тях щеше да бъде примамката, или примамките, а също и птиците. Примамките нямаше да знаят нищо; те бяха само стръвта. Птиците щяха да наблюдават и да изпратят тревожния сигнал, когато стръвта бъде захапана. Примамките и птиците, това щяха да бъдат оръжията на Талеников.

Но някой щеше да дойде в хотела на Небраска авеню. Който и да бъдеше, той нямаше да има други инструкции, освен да проникне в онзи апартамент; нито телефонен номер, нито някое име, което да означава нещо. А наблизо птиците щяха да дебнат жертвата да тръгне след стръвта.

Когато жертвата бъдеше забелязана, птиците щяха да се свържат с ловеца. Което означаваше, че ловецът също беше някъде наблизно.

Това трябваше да бъде стратегията на Талеников, тъй като нямаше други на разположение; това щеше да е също и стратегията, която Скофийлд щеше да използва. Трима или четирима — най-много пет души, които вече бяха на разположение за такава работа. Просто решена: щяха да бъдат поставени хора на летището, които да сигнализират по телефона. Една среща някъде в центъра на града, в някой ресторант. Едно евтино упражнение за проверка на личната стойност на жертвата.

Отвън вратата се чуваше шум. Гласове. Брей стана от стола и бързо приближи до малката стъклена пролука на вратата.

В другия край на площадката една добре облечена жена разговаряше с портиера, който носеше чантата ѝ. Това не беше куфар, нямаше и следа от багаж за трансатлантически полет, само една малка вечерна дамска чанта. Примамката беше пристигнала, птиците не бяха далеч. Талеников беше се приземил; започваше се.

Жената и портиерът изчезнаха в апартамента. Сега беше моментът да започне контраупражнението. Той имаше нужда от време; два или три дни нямаше да се отразят зле.

Той позвъни на риболовеца от брега на Мериленд, като настояваше да се свърже директно с него. Той закри устата си с дясната си ръка, говорейки в слушалката през леко разтворените си пръсти. Поздравът му беше бърз, обажданият се бързаше.

— Намирам се в Кейс и не мога да се свържа с онзи забутан хотел в Шарлот Амали. Обади им се вместо мен, ще го направиш, нали? Кажи им, че ще пристигна с чартърния полет от Таверние след два дни.

— Ще го направя, Брей. На истинска ваканция си, нали?

— Повече, отколкото можеш да си представиш. И благодаря.

Следващият разговор не изискваше такива мерки. Беше с една францужойка, с която той беше живял известно време преди няколко години в Париж. Тя беше сред най-добрите от персонала за прикриване на агентите до момента, в който човекът, когото прикриваше, не беше унищожен. Сега работеше в една база на ЦРУ, дислоцирана във Вашингтон. Вече нямаше сексуално привличане между тях, но бяха останали приятели. Тя не задаваше никакви въпроси.

Той ѝ даде името на хотела на Небраска авеню.

— Обади се след петнайсет минути и поискай да те свържат с апартамент 211, ще ти отговори някаква жена. Попитай за мен.

— Ще бъде ли бясна, скъпи?

— Тя няма да знае кой съм аз, но някой друг ще знае.

Талеников се облегна на тухления зид на тъмната алея срещу хотела. За няколко мига той остави тялото си да се отпусне и разкърши врата си напред-назад, опитвайки се да успокои напрежението, да намали умората. Беше пътувал в продължение на почти три дни, беше летял осемнайсет часа, шофирал из села и градове, докато открие хората, които щяха да му осигурят фалшивите документи, позволяващи му да премине през трите емиграционни служби. От Солун до Атина, от Атина до Лондон, от Лондон до Ню Йорк. И накрая полета късно следобед, след три посещения в различни банки в центъра на Манхатън.

Той успя; хората бяха осигурени. Беше довел една скъпа проститутка от Ню Йорк, три други от Вашингтон, двама мъже и една по-възрастна жена. Всички, с изключение на един от тях бяха добре познати мошеници, това, което американците наричат продажници. Всеки беше изпълнявал някакви услуги в миналото на щедрия „бизнесмен“ от Хага, който имаше манията да следи и проверява своите сътрудници като мярка за сигурност, като за това плащаше огромни суми.

Те бяха предпочетени поради вечерните им ангажименти. Проститутката беше в апартамента, който всъщност беше депото „Берн-Вашингтон“; — след минути Скофийлд щеше да разбере това. Но Беоулф Агейт не беше аматьор; той щеше да получи новините — от администратора на хотела или от телефонния оператор — и щеше да изпрати някой друг да разпита момичето.

Който и да беше, щеше да бъде видян от една, две, или от всички птици на Талеников. Двамата мъже и по-възрастната жена. Той беше дал на всеки миниатюрни радиостанции, не по-големи от ръчно радио; беше купил пет от комплекса „Мицуби“ на Пето авеню. Те щяха да се свържат с него веднага, но без паника. Освен проститутката. Нямаше

риск, който можеше да бъде поет, за да можеха да открият този неин недостатък по-рано. Тя можеше да свърши работа само веднъж.

Единият от мъжете седеше в едно сепаре в слабо осветения коктейлбар във фойето, с малки свещници на всяка маса. До него имаше отворено дипломатическо куфарче, от което той извади няколко листа и ги поднесе към светлината от свещта; един търговец, който си прави равносметка след бизнес пътуването. Другият мъж беше в ресторанта, на маса, заредена за двама, а резервацията беше направена от високопоставен служител в Белия дом. Домакинът закъсняваше; управителят на залата беше получил и предал няколко телефонни обаждания с извинения за закъснението. За госта трябваше да се грижат така, както подобава на човек, получаващ извинения от Пенсилвания авеню 1600^[1].

Но всъщност възрастната жена беше тази, на която Талеников разчиташе най-много; на нея се плащаше доста повече, отколкото на останалите и причината за това не беше случайна. Тя не беше от онези продажници. Тя беше убиец.

Неговото неочаквано оръжие. Грациозна, изискана дама, която нямаше да има никакви задръжки да застреля някого в другия край на стаята, или да забие нож в стомаха на компаньона си за вечеря. Никой не би могъл да забележи промяната у нея — от достойната дама до убиеца — и всички нюанси между двете. Василий ѝ беше платил хиляди през последните шест години, няколко пъти я беше изпращал в Европа за случаи, за които нейният талант беше особено подходящ. Тя не беше се провалила нито веднъж; нямаше да се провали и тази нощ. Свърза се с нея скоро след като кацна на летище Кенеди; беше имала на разположение цял ден, за да се подготви за вечерта. Беше ѝ достатъчно.

Талеников се отблъсна от тухления зид, разтърсвайки пръстите си, вдишвайки дълбоко, прогонвайки мислите за сън далеч от съзнанието си. Беше си осигурил фланговете; сега можеше само да чака. Ако Скофийлд искаше да избегне срещата — която по негова преценка щеше да бъде фатална за единия от тях. А защо да я избягва? Щеше да бъде по-добре да се реши на нея, отколкото да се оглежда във всяко по-тъмно място или на всяка препълнена с хора улица и да се чуди кой ли може да се е скрил... и да се прицелва, или да изважда ножа. Не, беше далеч по-желателно да се излезе в двубой; това беше

мнението на Беоулф Агейт. И колко *грешеше*! Ако имаше само някакъв начин да се добере до него, да му *каже*! Че съществува *Матарезе*! Трябваше да се види с някои хора, да ги убеди, да ги привлече! Те биха могли да го направят заедно; имаше почтени хора и в Москва, и във Вашингтон; хора, които нямаше да се *страхуват*.

Но нямаше начин да се добере до Брендън Скофийлд на неутрална земя, тъй като никоя територия нямаше да бъде неутрална за Беоулф Агейт. При първия поглед към врага си, американецът щеше незабавно да използва каквото и да е оръжие, до което се добереше, за да го унищожи. Василий разбираше, защото ако беше на мястото на Скофийлд, той щеше да направи същото. Така че, беше въпрос на чакане, кръжене, знаейки, че всеки от тях си мисли, че другият е жертвата, която ще се разкрие първа; всеки щеше да действа така, че да накара противника си да сгреша.

Ужасната ирония беше, че единствената важна грешка, която можеше да бъде допусната, бе при положение, че спечели Скофийлд. Талеников не можеше да допусне това да се случи. Където и да беше Скофийлд, той трябваше да бъде уловен, обездвижен, *накаран да слуша*.

Това беше причината, поради която беше толкова важно да се изчака сега. А майсторът стратег от Източен Берлин, Севастопол и Рига беше експерт по търпеливост.

— Чакането си заслужаваше, господин Конгдън — каза развълнуваният глас по телефона. — Скофийлд е взел чартър от Таверние във Флорида Кейс. Очаква се да пристигне на Вирджинските острови вдругиден.

— Какъв е източникът на информацията ви? — попита директорът на „Консулски операции“ нетърпеливо, изкашляйки съня, който бяха прекъснали, поглеждайки към часовника на нощната му масичка. Беше три сутринта.

— Хотелът в Шарлот Амали.

— Какъв е източникът на тяхната информация?

— Получили са телефонно обаждане, с което е било помолено резервацията да бъде запазена. Предадено е, че той ще бъде там след два дни.

— Кой се е обадил? Откъде?

В другия край на линията на Държавния департамент настъпи мълчание.

— Предполагаме, че Скофийлд. От Кейс.

— Недейте да предполагате, а разберете това.

— Разбира се, ще проверим всичко. Нашият човек в Кейс Уескт пътува за Таверние в момента. Той ще провери всички чартърни записвания.

— Проверете онова телефонно обаждане и пак ми се обадете.

Конгдън затвори телефона и се облегна изправен на възглавницата си. Той погледна към жена си на леглото близо до неговото легло. Беше се завила през глава. Годиците я бяха научили да не се събужда по време на нощните обаждания. Замисли се за това, което току-що му бяха казали. Беше твърде просто, твърде вероятно. Скофийлд се беше скрил в мъглата, но това случайно предприето в последния момент пътуване; един изтощен мъж, който беше решил да избяга от действителността за малко. В това имаше противоречие. Скофийлд не беше човек, който да се изтощи до такава степен, че да взема случайни решения. Той нарочно беше забулил в тайнственост действията си, което означаваше, че именно той беше убил офицера от разузнаването от Брюксел, КГБ. Брюксел, Талеников.

Източен Берлин.

Талеников и човекът от Брюксел бяха работили заедно в Източен Берлин в една „относително автономна“ секция на КГБ, което означаваше Източен Берлин и отвъд него.

Във Вашингтон? Дали тази „относително автономна“ единица от Източен Берлин беше изпращала хора във Вашингтон? Не беше изключено. Думата „автономна“ имаше два смисъла. Тя не само изразяваше не носенето на отговорност от висшите началници за действията на техните подчинени, но освен това подчертаваше и факта, че те разполагаха със свободата да действат. Агент на ЦРУ в Лисабон би могъл да проследи някого до Атина. Защо не? Той беше запознат с операцията. Съответно агент на КГБ в Лондон можеше да проследи някой заподозрян в шпионаж до Ню Йорк. С някои общи разяснения това влизаше в рамките на неговите задължения. Талеников беше работил и във Вашингтон. Имаше подозрения, че беше направил дузина или дори повече пътувания до Съединените щати през

миналото десетилетие. Талеников и човекът от Брюксел, това беше връзката, която те трябваше да проверят. Конгдън се изправи още и се пресегна за телефона, но после спря. Сега всичко зависеше от времето. Телеграмите бяха приети в Амстердам, Марсилия и Прага преди почти 12 часа. Според надеждните информатори, те бяха шокирали адресатите. Секретните източници и в трите града бяха реагирали на новината за „неспасяемото“ поведение на Скофийлд с известна доза паника. Можеха да бъдат разкрити имена, мъже и жени да бъдат тероризирани, убити, да бъдат разкрити цели мрежи; не трябваше да се губи време, а да бъде елиминиран Беоулф Агейт. Бяха тръгнали слухове, предадени късно вечерта, че вече са избрани двама мъже, които да го убият. В Прага и в Марсилия. В момента те летяха за Вашингтон, бяха получили паспортите си без отлагане и бяха преминали безпроблемно през емиграционните процедури. Трети щеше да напусне Амстердам сутринта. Там вече беше сутрин.

До пладне ексекutionният екип, напълно откъснат от знанието на правителството на САЩ, щеше да бъде във Вашингтон. Всеки от тях трябваше да се обади на един и същ телефон. Един неподслушван телефон в гетото на Балтимор. Каквато и информация да беше открита за Скофийлд, тя трябваше да бъде предадена на човека от този телефон и само той можеше да ретранслира тази информация във Вашингтон; човекът, който носеше отговорността, директорът на „Консулски операции“. Никой друг в Съединените щати нямаше този номер.

„Можеше ли да бъде направена последната връзка?“, питаше се Конгдън. Имаше толкова малко време и то щеше да наложи извънредно коопериране. Можеше ли това коопериране да бъде изисквано, дори да се насочат към него? Нищо подобно на това не беше се случвало по-рано. Но ако това бъдеше сторено, местоположението би могло да бъде открито и двойната екзекуция щеше да бъде гарантирана.

Смяташе да се обади на Държавния секретар, за да му предложи една много необичайна среща със съветския посланик рано сутринта. Но това щеше да отнеме твърде много време с дипломатичните усложнения, тъй като никоя от страните не искаше да потвърди употребата на насилие. Имаше по-добър начин; беше опасен, но определено по-директен.

Конгдън тихо се измъкна от леглото си, слезе на долния етаж и влезе в малката стаичка, която му служеше за кабинет. Отиде до

бюрото си, което беше закрепено върху пода с помощта на болтове, като долните чекмеджета отдясно разкриваха сейф с шифрово заключване. Запали лампите, отвори вратата и набра кода. Ключалката изщрака, стоманената врата се отвори. Той бръкна вътре и извади една индексна карта с написан върху нея телефонен номер.

Никога не се бе и замислял дори да използва този номер. Местният номер беше 902 — Нова Скотия и на него винаги можеше да се получи отговор; беше номерът на един компютърен комплекс, централната диспечерска станция на цялото оперативно съветско разузнаване в Северна Америка. Обаждайки се на този телефон, той щеше да разкрие информация, която не трябваше да бъде разкривана; официалната версия беше, че Щатското разузнаване не знае нищо за комплекса в Нова Скотия, но изключителните обстоятелства налагаха да се рискува с мерките за сигурност. Имаше един човек в Нова Скотия, който щеше да разбере това; той нямаше да се разтревожи от подобно разкритие. Беше получавал толкова много смъртни присъди. Офицерът на КГБ зад граница с най-висок служебен пост.

Конгдън взе телефона.

— Кабът Стрейт Експортърс — изрече мъжкият глас от Нова Скотия. — Нощният диспечер.

— Тук е Даниел Конгдън, подсекретарят на Държавния департамент. От „Консулски операции“, правителството на Съединените щати. Предлагам да проверите това обаждане, за да сте сигурни, че се обаждам от частен дом в Херндън Фолз, Виржиния. Докато правите това, моля ви активирайте електронните скенери за следене на линията. Няма да намерите такива. Ще чакам колкото желаете, но трябва да говоря с Волтидж Уан, Волът Один, мисля, че така го наричат.

Думите му бяха посрещнати от тишина в Нова Скотия. Не беше необходимо много въображение, за да си представи шокирания оператор, натискащ бутоните за тревога. Най-накрая някакъв глас отговори.

— Може би имаше намеса на друга линия, моля ви, повторете съобщението.

Конгдън го повтори.

Отново тишина. И след това:

— Ако почакате малко, контролърът ще говори с вас. Въпреки това, мисля, че сте избрали погрешен номер тук, в Кейп Бретън.

— Вие не сте в Кейп Бретън. Вие сте в Сейнт Питърс Бей, остров Принц Едуард.

— Изчакайте, моля.

Чакането трая почти три минути. Конгдън седна, явно беше успял.

Волтидж Уан беше вече на другия край на линията.

— Моля, изчакайте една-две секунди — каза руснакът.

Последва приглушеният звук от свързването, връзката все още не беше прекъсната, но почти се изгуби; бяха пуснати в действие електронните проследители. Руснакът се върна отново.

— Скенерите показват, че това обаждане наистина идва от домашен телефон в Херндън Фолз, Виржиния. Не можахме да получим доказателства за каквото и било следене, но това, разбира се, не означава нищо.

— Не знам какво друго доказателство бих могъл да ви дам...

— Бъркате ме с някого, господин подсекретар. Фактът, че вие притежавате този номер, сам по себе си не може да предизвика земетресение; по-скоро фактът, че сте стигнали до там да го използвате и да се обръщате към мен с кодовото ми име, има някакво значение. Имам доказателството, което ми трябва. Какъв бизнес може да има между нас?

Конгдън му предаде с колкото можеше по-малко думи.

— Вие искате Талеников. Ние искаме Скофийлд. Контактът между тях ще се осъществи във Вашингтон, убеден съм в това. Ключът към мястото на срещата е вашият агент от Брюксел.

— Доколкото си спомням, трупът му е бил предаден на посолството преди няколко дни.

— Да.

— И вие го свързвате със Скофийлд?

— Вашият посланик го свърза с него. Той посочи, че човекът е бил част от някаква секция на КГБ в Източен Берлин през 1968 година. Единицата на Талеников. Имало и инцидент, засягащ жената на Скофийлд.

— Разбирам — каза руснакът. — Значи Беоулф Агейт все още убива, за да си отмъсти.

— Това е твърде много, не мислите ли? Ще позволите ли да ви припомня, че така излиза, че всъщност сега е ред на Талеников, а не обратно.

— Бъдете конкретен, господин подсекретар. Ако се съгласим по принцип, какво ще искате от нас?

— То се намира във вашите компютри или в някое от досиетата ви. Може би е отпреди няколко години, но е там; би трябвало да го има и в нашите. Вярваме, че някога човекът от Брюксел и Талеников са действали във Вашингтон. Трябва да знаем адреса на бърлогата им. Това е единствената връзка, която имаме между Скофийлд и Талеников. Мислим, че това е мястото, където те ще се срещнат.

— Разбирам — повтори руснакът. — И ако предположим, че такъв адрес или адреси съществуват, каква ще бъде позицията на вашето правителство?

Конгдън беше готов за този въпрос.

— Няма да има никаква позиция — отговори той монотонно. — Информацията ще бъде предадена на други, които са много загрижени от поведението на Беоулф Агейт в последно време. Освен мен, никой друг от правителството няма да бъде ангажиран.

— До три контрареволуционни групировки в Европа сте изпратили шифрована телеграма с подобно съдържание. До Прага, Марсилия и Амстердам. Такива телеграми обикновено създават убийци.

— Поздравявам ви за информираността — каза директорът на Конс Оп.

— И вие правите същото ежедневно. Няма защо да си раздаваме комплименти.

— И вие не направихте нищо, за да се намесите?

— Разбира се, че не сме, господин подсекретар. Вие щяхте ли да го направите?

— Не.

— Сега е седем часът в Москва. Ще ви се обадя до един час.

Конгдън затвори телефона и се отпусна в стола. Отчаяно искаше да пийне нещо, но нямаше да се поддаде на желанието си. За първи път през дългата си кариера той се свързваше директно с невидимия враг в Москва. Тук нямаше и следа от безотговорност; беше сам и

защитата му беше в този самотен контакт. Той затвори очите си и си представи празни стени от бял бетон.

Двайсет и две минути по-късно телефонът иззвъня. Той подскочи напред и вдигна слушалката.

— Има един малък изключителен хотел на Небраска авеню...

---

[1] Адресът на Белия дом. — Б.пр. ↑

8.

Скофийлд остави студената вода да тече, наведе се над мивката и погледна в огледалото. Очите му бяха кървясали от недоспиване, брадата му беше набола. Не беше се бръснал от почти три дни, а му се събираха и не повече от три часа почивка. Беше малко след четири сутринта и не беше време да мисли нито за сън, нито за бръснене.

От другата страна на площадката добре облечената примамка на Талеников също не спеше; на всеки петнадесет минути получаваше телефонни обаждания.

„Г-н Брендън Скофийлд, моля.

Не познавам никакъв Скофийлд! И престанете да ми се обаждате! Коя сте вие?

Една приятелка на господин Скофийлд. Трябва да говоря с него спешно.

Той не е тук! Не го познавам. Престанете! Ще ме побъркате! Ще кажа на хотела да не отговарят на повикванията повече!

Ако бях на ваше място, не бих постъпила така. Приятелят ви няма да одобри това. Няма да ви плати.

Престанете!“

Бившата любовница на Брей от Париж си вършеше работата добре. Тя беше задала само един въпрос, когато той я помоли за тези обаждания.

— Неприятности ли имаш, скъпи?

— Да.

— Тогава ще направя каквото кажеш. Кажи ми колкото можеш, за да знам какво да казвам.

— Не говори повече от двайсет секунди. Не зная кой контролира централата.

— Ти си загазил.

След един час жената от съседния апартамент щеше да се паникьоса и да изчезне от хотела. Каквото и да ѝ бяха обещали да ѝ платят, не си заслужаваше мракобесните телефонни обаждания, надигащото се у нея чувство за опасност. Така примамката щеше да бъде отстранена, а ловецът — изигран.

Тогава Талеников щеше да бъде принуден да изпрати своите птици и същият процес щеше да бъде задействан отново. Само че телефонните обаждания щяха да бъдат по-редки, може би на всеки час, точно когато се появеше желанието за сън. Птиците евентуално щяха да отлетят, имаше си ограничения за това колко време биха издържали във въздуха. Ресурсите на ловеца бяха екстензивни, но не чак толкова. Той действаше на чужда територия; колко ли примамки и птици можеше да има на разположение? Не можеше безразборно да търси слепи контакти, да предлага съмнителни сделки, като дава инструкции и срещу тях да плаща пари.

Не, той не можеше да си позволи да прави това. Разочарованието и изтощението щяха да си кажат думата и ловецът щеше да остане сам, без своите ресурси. И накрая щеше да се покаже. Нямаше избор; не можеше да остави бърлогата, без да влезе в нея. Това беше единственият капан, с който той разполагаше, единствената връзка между него и жертвата.

Рано или късно Талеников щеше да мине по коридора на хотела и да спре пред вратата на апартамент 211. А когато го направеше, това щеше да бъде последната гледка в живота му.

Съветският убиец беше добър, но щеше да загуби живота си от човека, когото той наричаше Беоулф Агейт, мислеше си Скофийлд. Той спря крана и потопа лицето си в студената вода.

Вдигна глава; чуваше се звук от движение по коридора. Той отиде до малката кръгла шпионка. От другата страна една странно изглеждаща камериерка отключваше вратата. На дясната ѝ ръка бяха праметнати няколко хавлиени кърпи и чаршафи. Камериерка в четири часа сутринта? Брей тихо се усмихна на фантазията на Талеников; той беше наел нощна камериерка да бъде неговото око вътре, късно през нощта. Беше хитро измислено, но нямаше да свърши работа. Тази фигура щеше да бъде твърде ограничена, твърде лесна за отстраняване; тя можеше да бъде повикана на рецепцията, например с някой от гостите можеше да се случи нещастие, някъде цигара да

подпали нещо, някой преобърнат съд за вода... Твърде ограничено. И много неуспешно.

На сутринта тя трябваше да завърши дежурството си. И тогава, в коридора, щеше да си получи наградата от един гостенин, настанен на същия етаж.

Скофийлд смяташе да се върне обратно при мивката, когато чу раздвижването; погледна още веднъж през стъклената шпионка.

Добре облечената жена беше излязла от стаята с нощната си чантичка в ръка. Камериерката стоеше при входа на апартамента. Скофийлд чу думите на примамката.

— Кажи му да върви по дяволите! — кресна жената. — Той е смотан педераст, скъпа. Цялото това проклето място гъмжи от педерастии!

Камериерката тихо наблюдаваше как жената си тръгва по коридора. Тогава тя затвори вратата от вътрешната страна.

Странно изглеждащата камериерка явно беше добре платена; щеше да ѝ бъде платено още по-добре от един гост, от отсрещната страна на етаж. Преговорите щяха бързо да започнат в секундата, в която тя прекрачеше прага на стаята си.

Въжето се затягаше все повече, сега всичко опираше до търпението. И до това да не заспи.

Талеников скиташе по улиците, краката му почти се подкосяваха, бореше се, за да бъде нащрек и да избягва сблъсъците по тротоара. Играеше различни умствени игри, за да поддържа вниманието си концентрирано, броеше стъпките и наветата по тротоара и пресечките между телефонните будки. Радиостанциите повече не можеха да бъдат използвани; гражданските честоти бяха изпълнени с шумове и смущения. Прокле факта, че не разполагаше с достатъчно време, за да купи някой по-добър модел. Но и не мислеше, че това бе възможно да продължи толкова дълго!

Лудост!

Беше единайсет и двамайсет преди обяд, Вашингтон вибрираше, хората вървяха забързани, автомобилите и автобусите задръстваха улиците... и все още влудяващите телефонни обаждания продължаваха да пристигат в хотела на Небраска авеню.

„Брендън Скофийлд, моля. Трябва спешно да говоря с него...“
Лудост!

Какво си мислеше, че прави Скофийлд! Къде беше той? Къде бяха посредниците му?

Само старата жена беше останала в хотела. Проститутката се разбунтува. Двата мъже отдавна бяха изтощени, присъствието им беше по-скоро смуцаващо, без да върши никаква работа. Жената остана в апартамента, без да успее да почине кой знае колко между влудяващите телефонни обаждания, предавайки всяка дума, изречена от обадиците се. Някаква жена с подчертано чужд акцент — никога не се задържаше на телефона повече от петнайсет секунди, не позволяваше да я прекъсват и беше много рязка. Тя или беше професионалистка, или беше инструктирана от професионалист; не беше възможно да бъде проследен нито номерът, нито местоположението на тези обаждания.

Василий приближи телефонната будка на петдесет ярда северно от входа на хотела, на противоположната страна на улицата.

Това беше четвъртото обаждане, което той направи от тази будка и беше запомнил странните номера, които бяха издраскани по сивия метал. Влезе, затвори стъклената врата и пусна монетата; сигналът изпищя в ухото му и той набра номера.

Прага!

Очите му изневеряваха! От другата страна на Небраска авеню някакъв мъж излезе от едно такси и застана на тротоара, гледайки надолу по улицата към хотела. Той познаваше този човек!

Поне познаваше лицето му. И го познаваше от Прага!

Историята на този човек беше преминала през насилието както политическо, така и неполитическо. Полицейското му досие беше пълно със случаи на измами, кражби и недоказани убийства, а годините, които беше прекарал в затвора, бяха почти десет. Беше работил срещу държавата, повече заради пари, отколкото по идеологически причини. Американците му плащаха добре. Стрелбата му беше добра, а с нож беше дори още по-добър.

Това, че той беше във Вашингтон, и то на по-малко от петдесет ярда от точно този хотел, можеше да означава само, че има някаква връзка със Скофийлд. Въпреки че нямаше кой знае колко смисъл в съществуването на подобна връзка. Беоулф Агейт имаше доверени

мъже и жени, към които можеше да се обърне за помощ в дузина големи градове, но не би се обадил на някой чак в Европа, а и със сигурност не би се обадил точно на този мъж; хора, които олицетворяваха садизма, бяха трудно управляеми. Защо той беше тук? Кой го беше призовал?

Кой го беше изпратил? Имаше ли и други като него?

Точно това изгаряше съзнанието на Талеников. Фактът беше силно притесняващ. Освен факта, че и депото „Берн-Вашингтон“ беше разкрито, без съмнение доста хитро от самия Скофийлд — някой, който знаеше за него, се беше свързал с Прага, за да повика този убиец, известен с това, че се занимаваше изключително само с американци.

Защо? Кой беше мишената?

Беоулф Агейт!

О, господи! Та за това си имаше метод; той и преди беше използван от Вашингтон... Макар и странно, но имаше леко подобие с начините, по които действаха хората на Матарезе. Буреносни облаци над Вашингтон...

Скофийлд се беше изправил срещу буря, толкова сурова, че беше не само отстранен, но очевидно беше заповядано да бъде екзекутиран. Василий трябваше да бъде сигурен; човекът от Прага можеше и да бъде примамка, за да може руснакът да попадне в капана, а не да убие някой американец.

Ръката му все още беше върху бутоните. Той натисна лоста за връщане на монетите и се замисли за момент, чудейки се дали би могъл да поеме риска. Тогава забеляза, че човекът от другата страна на улицата се запъти към входа на едно кафене; отиваше да се види с някого. Явно имаше и други и Василий знаеше, че не може да си позволи да поеме риска. Трябваше да разбере, но нямаше начин да разбере колко време му остава. Може би само броени минути.

В посолството имаше някакъв служител, асистент дипломат, чийто крак беше разкъсан по време на една антиправителствена операция в Рига преди няколко години. Той беше ветеран от КГБ и някога бяха приятели с Талеников. Може би не сега беше моментът да бъде поставено на изпитание това приятелство, но Василий нямаше друг избор. Той знаеше номера на посолството, не беше се променял с години. Отново пусна монетата в апарата и набра номера.

— Доста време измина от онази ужасна нощ в Рига, стари приятелю — каза Талеников, след като го бяха свързали с офиса на служителя.

— Ще задържите ли линията, моля — беше отговорът, — имам разговор на другия телефон.

Василий се втренчи в телефона. Ако чакането продължеше повече от трийсет секунди, щеше да получи необходимия му отговор; бившето приятелство нямаше да му бъде от полза. Дори руснаците си имаха свои средства за проследяване на телефонните разговори в столицата на Съединените щати. Той обърна китката си и задържа поглед върху тънката, подскачаща стрелка на часовника си. *Двайсет и осем, двапет и девет, трийсет, трийсет и една... трийсет и две.* Посегна да прекъсне връзката, когато чу гласа.

— Талеников? Това си ти?

Василий разпозна отразения звук на задействаното устройство, бързо монтирано в слушалката на телефона. То действаше на принципа на електронното разпръскване; всички прекъсвания щяха да бъдат засечени.

— Да, стари приятелю. Почти бях затворил телефона.

— Рига не беше толкова отдавна. Какво се е случило? Приказките, които достигат до нас, са пълна лудост.

— Аз не съм предател.

— Някой тук не вярва, че си. Смятаме, че си настъпил някой московски големец по мазола. Но ще можеш ли да се завърнеш?

— Да, някой ден.

— Не мога да повярвам на обвиненията. Сега си тук!

— Защото трябва да бъда тук. В името на Русия, в името на всички нас. Повярвай ми. Имам нужда от известна информация, бързо. Ако някой в посолството разполага с нея, то това ще си ти.

— Каква е тя?

— Току-що видях един човек от Прага, някой, когото американците използват заради таланта му да създава насилие. Имахме доста подробно досие за него; предполагам, че все още го пазим. Знаеш ли нещо?

— Беоулф Агейт — прекъсна го дипломатът. — Скофийлд е, нали? Това е причината, която те води насам.

— Кажи ми какво знаеш!

— Откажи се от това, Талеников. Откажи се от него. Остави го на собствените му хора; с него е свършено.

— Господи, значи съм прав — промърмори Василий, докато погледът му следеше кафенето от другата страна на Небраска авеню.

— Не знам за какво си прав, но знам, че са били изпратени три телеграми. До Прага, Марсилия и Амстердам.

— Изпратили са екип — прекъсна го Талеников.

— Дръж се настрана. Имаш твоето отмъщение, най-сладкото, което можеш да си представиш. След като мина цяла вечност, неговите хора са по петите му.

— Това не трябва да се случи! Има неща, за които не знаеш.

— То ще се случи без значение на това, което знам. Не можем да го спрем.

Внезапно вниманието на Василий беше привлечено от един пешеходец, който се канеше да пресече улицата на не повече от десет ярда от телефонната будка. Имаше нещо у човека, изразът на лицето му, очите, които шареха от единия край до другия зад тънките метални рамки — може би озадачен, но не и изгубен, изучаващ обстановката. А и дрехите на мъжа, широки, от евтин велур, плътен и здрав... те бяха френски. Очилата бяха френски, лицето на мъжа беше типично за Галия. Той погледна към другия край на улицата, към входа на хотела и закрачи натам.

Марсилия беше пристигнала.

— Ела при нас — говореше дипломатът, — каквото и да се е случило, не може да е непоправимо от гледна точка на изключителния ти принос.

Бившият приятел от Рига беше припрян. Твърде припрян. Това не беше присъщо за разговор между професионалисти.

— Фактът, че си дошъл доброволно, ще бъде в твоя полза. Бог е свидетел, че ще имаш подкрепата ни. Ще изложим идването ти тук като временно умопомрачение, силно емоционално състояние. В края на краищата Скофийлд уби брат ти.

— Аз убих жена му.

— Жената не е от същата кръв. Нещата са разбираеми. Направи правилния ход. Ела при нас, Талеников.

Прекалената припряност вече беше нелогична. Човек не се предаваше доброволно, докато доказателството за помилване не стане

по-конкретно. Не и тогава, когато е налице заповед за екзекутирането на някого. Може би, след всичко това, бившето приятелство не можеше да устои на петното, хвърлено върху него.

— Ще ме защитиш ли? — попита той служителя.

— Разбира се.

Лъжа. Такава защита не можеше да бъде обещана. Нещо не беше наред.

От другата страна на улицата човекът с очилата със стоманени рамки приближи до кафенето. Той забави ход, после спря и отиде до прозореца, като че ли разглеждаше менюто, закачено на стъклото. Запали цигара. Отвътре, почти незабележимо, поради слънчевата светлина, се мярна пламъкът на кибритена клечка. Французинът пристъпи вътре. Прага и Марсилия бяха влезли във връзка.

— Благодаря за съвета ти — изрече Василий в телефона, — ще помисля върху това и ще ти се обадя пак.

— Ще е най-добре, ако не отлагаш — отговори дипломатът, като съчувствената му припряност беше заменена от усещане за спешност. — Положението ти няма да се подобри, ако започнеш да се занимаваш със Скофийлд. По-добре е да не те виждат там долу.

Да не те виждат там долу? Талеников реагира на думите като че ли пред лицето му бяха стреляли с пистолет. Старият му приятел криеше предателството! Да не те виждат долу *къде*? Колегата му от Рига знаеше! Хотелът на Небраска авеню. Скофийлд не беше им издал за депото за Берн — нито несъзнателно, нито по друг начин. КГБ бяха *го издали*! Съветското разузнаване участваше в екзекуцията на Беоулф Агейт. *Защо?*

Матарезе? Нямаше време за мислене, само за действия.

... Хотелът! Скофийлд не стоеше сам до телефона в някакво затънтено място, чакайки новини от посредниците си. Той беше в хотела. Нямаше нужда някой да напуска хотела, за да докладва на Беоулф Агейт, нямаше възможност някоя от птиците да бъде проследена до целта. Целта беше изпълнила една блестяща маневра: той беше в прекия обхват на огъня, но оставаше незабелязан, наблюдаваше, без да могат да наблюдават него.

— Ти наистина трябва да ме изслушаш, Василий. — Думите на служителя сега бяха изречени по-бързо; очевидно той беше усетил нерешителността. Ако бившият му колега от Рига трябваше да бъде

убит, то можеше да бъде сторено по колкото си искаха начини на територията на посолството. Това беше за предпочитане, отколкото да открият трупа на другаря му в някакъв американски хотел, обвързан по някакъв начин с убийството на офицер от американското разузнаване, убит от чуждестранни агенти. Кое то означаваше, че КГБ беше разкрил местоположението на депото на американците, но не разполага с точното разписание на екзекуцията във времето.

Сега вече го знаеха. Някой от Държавния департамент им беше казал, посланието беше ясно. „Сега нямам какво да печеля, само да губя.“ Неговите сънародници трябваше да стоят далеч от хотела, също както и американците. Никой не можеше да се заеме с това. Василий трябваше да си купи няколко минути, защото минутите може би бяха всичко, което му беше останало сега. Промяна.

— Ще те послушам. — Гласът на Талеников беше пропит от искреност, в него заговори изтощеният мъж. — Прав си. Сега нямам какво да спечеля, само мога да загубя всичко. Ще се оставя в твоите ръце. Ако мога да намеря такси в това лудо движение, ще бъда в посолството след трийсет минути. Погрижи се за мен. Имам нужда от теб.

Василий прекъсна връзката и пусна друга монета. Той набра номера на хотела; не трябваше да бъде загубена нито секунда.

— Той е тук? — изрече възрастната жена, без да вярва, в отговор на това, което Талеников ѝ беше съобщил.

— Подозирам, че е някъде наблизко. Това би обяснило бързината на реакциите му, телефонните обаждания, това, че знаеше дали има някой в апартамента. Той е можел да чува шума в коридора, през стените. Все още ли си в униформата си?

— Да. Твърде съм изморена, за да я съблека.

— Провери съседните стаи.

— Господи, знаеш ли какво ме караш да правя? Какво ще стане, ако той...

— Знам за какво ти плащам; ще има и още, ако го направиш. Направи го! Няма нито момент за губене! Ще ти се обадя пак след пет минути.

— Как да го позная?

— Той няма да те пусне в стаята.

Брей стоеше гол до кръста между отворения прозорец и вратата, като оставяше хладните тръпки да пропълзят свободно по тялото му. Температурата в стаята беше спаднала до петдесет градуса по Фаренхайт, студът му беше необходим, за да го държи буден. Един уморен човек, на когото му беше студено, би бил далеч по-внимателен, отколкото един уморен човек, на когото му е топло.

Дочу тихия притъпен звук от удрянето на метал в метал, а после и отварянето на брава. Навън в коридора някой отваряше някаква врата. Скофийлд приближи прозореца и го затвори, а след това бързо се втурна до един друг прозорец — неговата шпионка, прозорецът му към един малък свят, тя скоро щеше да се превърне в свидетел на отговора му на устроения нему капан. Това трябваше да стане скоро; не беше сигурен още колко време щеше да бъде в състояние да издържи.

От другата страна на коридора приятно изглеждащата застаряваща камериерка беше излязла от апартамента, като отново върху ръката ѝ имаше наметнати хавлиени кърпи. От изражението на лицето ѝ личеше, че е объркана, но спокойна. Без съмнение, че ѝ е била предложена нечувана сума пари от някакъв чужденец, който е поискал от нея само да стои в хотелския апартамент, да стои будна и да отговаря на серията странни телефонни обаждания.

И още някой стоеше буден, за да се обаждат по телефона. Някой, комуто Брей дължеше много; един ден той щеше да ѝ се отплати. Но точно сега трябваше да се концентрира върху птичката на Талеников. Тя си тръгваше; не беше в състояние да се държи във въздуха повече.

Тя напускаше бърлогата. Сега всичко беше въпрос на време, на много малко време при това. Ловецът щеше да бъде принуден сам да провери капана си. И да попадне сам в него.

Скофийлд се прибра в стаята и взе от отворения си куфар, който беше поставен върху рафта за багаж, една нова риза. Колосана, не мека; твърдата колосана риза беше като студената стая; малко неудобство, което щеше да го държи нащрек.

Той я облече и се запъти към нощната масичка, където беше оставил пистолета си. „Браунинг Магнум“, клас 4, със специално изработен заглушител, пригоден към неговите изисквания.

Брей замръзна при появата на неочаквания звук. На вратата му някой почука колебливо. Защо? Беше си платил, за да бъде напълно изолиран. От главната рецепция бяха инструктирали тези, на които служебните задължения налагаха при нужда да влизат в стая 213, че трябва да зачитат знака върху бравата: „Не безпокойте!“.

А сега някой нарушаваше тази инструкция, подминавайки желанието на госта, което беше гарантирано от неколкостотин долара. Който и да беше това, беше или глух или неграмотен, или...

Беше камериерката. Птичката на Талеников, която все още се държеше във въздуха. Скофийлд надникна през малкото стъкълце, в което се виждаха застаряващите черти на лицето само на няколко сантиметра. Уморените очи, заобиколени от подпухнала и набръчкана плът, потънала от липсата на сън. Тя се огледа наляво, после надясно, после се наведе към долната част на вратата. Възрастната жена трябваше да се съобразява със знака „Не безпокойте“, но за нея той нямаше никакво значение. Освен необичайното в поведението, имаше нещо странно и около лицето ѝ, но Брей нямаше време да го проучва повече. При тези обстоятелства преговорите трябваше да започнат бързо. Той тикна пистолета под ризата си, така че плътният плат да прикрие подутината.

— Да? — попита той.

— Камериерски услуги, сър — беше отговорът, изречен от неопределимия плътен, по-скоро гърлен глас. — От ръководството наредиха да бъде проверено зареждането на всички стаи, сър.

Беше жалка лъжа, но птичката беше твърде изтормозена, за да може да измисли по-добра.

— Влезте — каза Скофийлд, улавяйки дръжката на пистолета си.

— Никой не отговаря в апартамент 211 — каза телефонистката, ядосана от настоятелността на обаждания се.

— Опитайте пак — отговори Талеников, докато очите му бяха приковани към входа на кафенето от другата страна на улицата. — Може да са излезли за малко, но ще се върнат веднага. Знам го. Продължавайте да звъните, аз ще чакам на телефона.

— Както желаете, сър — изсъска телефонистката.

Лудост! Бяха изминали девет минути, откакто възрастната жена беше започнала търсенето, девет минути, за да провери четирите врати на етаж. Дори в случай, че всички стаи бяха заети и се наложеше камериерката да дава обяснения, девет минути бяха доста повече, отколкото ѝ беше необходимо. Четвъртият разговор щеше да бъде кратък и тъп. „Вървете си. Не трябва да ме безпокоите.“ Освен ако...

На слънчевата светлина проблесна нещо. Силното му отражение попадна върху тъмното стъкло на кафенето; от някоя от невидимите маси вътре се получи отговор на сигнала и бързо прекъсна.

Амстердам беше тук; екипът на екзекуторите беше попълнен. Талеников разглеждаше фигурата, която вървеше към малкия ресторант. Той беше висок и облечен в черно палто, а около врата му имаше сив копринен шал. Шапката му също беше сива и прикриваше профила му.

Телефонният сигнал беше станал накъсан. Дълги и резки превключвания, идващи от вбесената телефонистка, която натискаше яростно клавиша. Нямаше отговор и Василий започна да си мисли немислимото. Беоулф Агейт беше заловил неговата стръв. Ако това беше така, американецът се намираше в опасност, по-голяма, отколкото можеше да си представи. От Европа бяха долетели трима мъже, за да му станат палачи, освен това — не по-малко опасната — безобидно изглеждаща старица, която може би той щеше да се опита да привлече на своя страна, щеше да го убие в първия момент, щом усетеше, че е застрашена. Той нямаше никога да разбере откъде щеше да дойде куршумът, нито дори и това, че тя имаше оръжие.

— Съжалявам, сър — каза ядосано телефонистката. — Все още никой не вдига телефона в апартамент 211. Предлагам ви да се обадите по-късно.

Тя не дочака отговора; връзката с телефонната централа беше прекъсната.

Централата? Телефонистката?

Беше тактика на отчаянието, такава, каквато той никога не би предприел, освен като най-крайна мярка; рискът да се саморазкрие беше твърде голям. Но това беше краен случай и дори да имаше някакви алтернативи, беше твърде изморен, за да мисли за тях. Знаеше само, че ще трябва да действа, всяко решение щеше да следва инстинктивните му рефлексии, а на подготовката на тези свои рефлексии

той можеше да се довери. Бръкна в джоба, където бяха парите му, и отдели пет стодоларови банкноти. После извади калъфа за паспорта си и измъкна от него едно писмо, което беше написал на английски още в Москва, преди пет дена. Бланката беше от някаква брокерска къща от Берн; тя представяше получателя като един от партньорите на фирмата. Не знаеше какво би могло да се случи...

Той излезе от телефонната кабина и се вля в потока от пешеходци, докато стигна точно срещу входа на хотела. Изчака докато тълпата намалее и бързо пресече Небраска авеню.

Две минути по-късно дневният мениджър представяше телефонистката на мосю Бланшар. Същият този мениджър, който беше точно толкова впечатлен от представителността на мосю Бланшар, колкото и от двестата долара, които швейцарският финансист настоя да вземе за създадените неприятности — да осигури някоя по-спокойна телефонистка, докато той разговаря насаме с настоящата?

— Моля ви да простите грубостта на един разтревожен мъж — каза Талеников, поставяйки трите стодоларови банкноти в нервно потрепващата й ръка. — Начините, по които международните финанси се развиват в наше време, могат да бъдат отблъскващи понякога. Това е една безкръвна война, постоянна борба да се предотврати възможността безскрупулни бизнесмени да се възползват от честните брокери и институции. Моята компания има точно такъв проблем. В този хотел има някой...

Минута по-късно Василий четеше списъка с телефонните сметки, записани от компютъра. Той се съсредоточи върху разговорите, направени от втория етаж; имаше два коридора; апартаменти 211 и 212, три двойни стаи срещу тях, в западното крило и четири единични стаи от другата страна. Той прегледа всички сметки, записани на стаите от 211 до 215. Имената нямаше да му подсказват нищо; местните разговори не бяха идентифицирани по номер; само разговорите с други страни биха могли да дадат някаква информация. Беоулф Агейт трябваше да си осигури прикритие и то нямаше да бъде във Вашингтон. Той беше убил човек във Вашингтон.

Хотелът, както знаеше Талеников, беше скъп. Това беше потвърдено и от обхвата на телефонните разговори, водени от гостите, за които не беше трудно да вдигнат телефона и да изберат Лондон, като

че ли се обаждат до съседния ресторант. Той прегледа листите, като се съсредоточи върху изброените зони О. О. Т.

„212 Лондон, Обединеното кралство 26,50 щ.д.
214 Дес Мойнес 4,75 щ.д.
214. Седър Рапидз 6,20 щ.д.
213 Минеаполис, Минесота 7,10 щ.д.
215 Нови Орлеан, Луизиана 11,55 щ.д.
214 Денвър, Колорадо 6,75 щ.д.
213 Ийстън, Мериленд 8,05 щ.д.
215 Атланта, Джорджия 3,15 щ.д.
212 Мюнхен, Германия 41,10 щ.д.
213 Ийстън, Мериленд 4,30 щ.д.
212 Стокхолм, Швеция 38,25 щ.д.“

Къде беше моделът? От апартамент 212 бяха правени чести разговори с Европа, но това беше твърде очевидно, твърде опасно. Скофийлд нямаше да търси такива лесно откриваеми места. Стая 214 се беше свързвала със Средния запад. 215 — с Юга. Имаше нещо тука, но той не можеше да се сети какво точно. Нещо, което се беше загнездило в паметта му.

Тогава той го видя и спомените му се появиха, избистриха се. Стаята, от която бяха говорили без модел, 213. Два разговора с Ийстън, Мериленд, и един — с Минеаполис, Минесота. Василий виждаше думите, като че ли четеше досието му. Брендън Скофийлд имаше сестра, която живееше в Минеаполис, Минесота.

Талеников си записа двата номера, в случай че му се наложеше да ги ползва, ако имаше време да ги ползва, за да се убеди, че предположенията му са верни. Той се обърна към телефонистката.

— Не зная какво да ви кажа. Вие наистина се опитахте да ми помогнете, въпреки че не виждам нещо, което може да ми бъде от полза тук.

Телефонистката от централата се беше включила в малката конспирация и се наслаждаваше на интригата с впечатляващия швейцарец.

— Ако забелязахте, мосю Бланшар, от апартамент 212 са провели няколко задгранични разговора.

— Да, виждам. За съжаление никой от тези градове не би могъл да има нещо общо със сегашната криза. Въпреки това е странно. От стая 213 са се обаждали в Ийстън и Минеаполис. Странно съвпадение е, че имам приятели и в двата града. И въпреки това, нямат никаква връзка...

Василий умишлено прекъсна мисълта си, за да предизвика коментари от другата страна.

— Само да си остане между нас, мосю Бланшар, не зная, но не мисля, че джентълменът от стая 213 е съвсем добре, ако разбирате какво имам предвид?

— О?

Жената обясни. Знакът „Не безпокойте“ върху бравата на 213 стая беше изискван по поръчка, никой не трябваше да нарушава покоя на госта. Дори от румсървиса бяха инструктирани да оставят подносите с храната до вратата в коридора, а камериерките не трябваше да влизат в стаята, освен ако не бъдат специално повикани. Доколкото телефонистката знаеше, от три дена не беше получавано такова желание. Кой можеше да живее по този начин?

— Разбира се, хора като него отсядат при нас през цялото време. Мъже, които искат да се напият до смърт, или да се отърват от жените си, или да се срещнат с други жени. Но мисля, че три дни без камериерка да влезе в стаята е направо лудост.

— Едва ли е нормално.

— Става все по-ясно — каза поверително жената. — Особено в правителството; всички са толкова откачени. И като се замислите, че за това плащаме данъци — нямам предвид вашите, мосю...

— Той е от правителството? — прекъсна я Талеников.

— Ами, така си мислим. Нощният мениджър не трябваше да казва нищо на никого, но ние тука не сме от вчера, ако разбирате какво имам предвид.

— Стари приятели, разбира се. И какво стана?

— Ами, снощи един човек дойде — всъщност беше тази сутрин, около 5 часа — и показа на мениджъра някаква снимка.

— Снимка на човека от 213 стая ли?

Телефонистката се огледа бързо наоколо; вратата на офиса беше отворена, но нямаше как да бъде чула.

— Да. Оказа се, че той наистина е болен. Алкохолик или нещо такова; случай за психиатрията. Никой не трябвало да му казва нищо; те не искат да го предупреждават. Някакъв лекар ще дойде да го види по-късно днес.

— Днес, по-късно? И разбира се, човекът, който показва снимката, се представи като служител на правителството, нали? Имам предвид, това ви накара да си помислите, че вашият гост е държавен служител?

— Когато прекарате толкова години във Вашингтон, колкото нас, мосю Бланшар, няма да е необходимо да искате да ви се легитимират. То е изписано на лицата им.

— Да, мога да си представя, че това е така. Толкова ви благодаря! Много ми помогнахте.

Василий бързо излезе от стаята и се спусна към фойето. Беше получил потвърждението си. Беше открил Беоулф Агейт.

Но имаше и други, които го бяха открили. Екзекуторите на Скофийлд бяха само на няколко метра оттук, подготвяйки се да унищожат белязания мъж.

Да нахълта в стаята му, за да го предупреди би означавало да предизвика престрелка; единият или и двамата щяха да умрат. Да се свърже с него по телефона щеше само да предизвика недоверие; как можеше да се разчита на предупреждение, идващо от презрения враг, за съществуването на трети враг, за когото все още не знаеше нищо?

Трябваше да има някакъв начин и той трябваше да бъде намерен бързо. Ако само имаше време да изпрати някой друг, който лично да може да докаже на Скофийлд каква е истината. Нещо, което Беоулф Агейт би приел...

Нямаше време. Василий видя мъжа с черното палто да влиза през входа на хотела.

9.

Скофийлд веднага разбра какво го беше притеснило относно лицето на възрастната камериерка. Бяха очите. В тях се криеше интелигентност, която беше неприсъща за една простовата домакиня, прекарваща нощите си в почистване боклуците на гостите на хотела. Тя беше изплашена или просто любопитна — но което и от двете да беше вярно, никое от тях не беше плод на нечий недоразвит мозък.

Може би просто играеше?

— Извинете ме за притеснението, сър — каза жената, забелязвайки небръснатото му лице и студената стая, като се отправи към отворената врата на банята. — Само за минутка.

Актриса. Акцентът ѝ беше само преправен, нямаше нищо общо с Ирландия. Освен това походката ѝ беше твърде лека; нямаше мускулите на краката, така типични за старите жени, които се превиваха от носенето на чаршафи и се огъваха при оправянето на леглата. А и ръцете бяха бели и нежни, не като на някой, който използва химически перилни препарати.

Брей се улови, че я съжалява, въпреки че отново откри слабия избор на Талеников. Една истинска камериерка щеше да бъде по-добра птичка.

— Кърпите ви са сменени, сър — каза старицата, излизайки от банята и отправяйки се към вратата. — Тръгвам си. И извинете за притеснението.

Скофийлд я спря с жест.

— Сър? — попита жената, докато очите ѝ бяха нащрек.

— Кажете ми от коя част на Ирландия идвате? Не мога да определя точно диалекта. Графство Уиклоу, мисля.

— Да, сър.

— Южната част на страната?

— Да, сър, много добре, сър — избърбори бързо тя, докато ръката ѝ хващаше бравата.

— Ще имате ли нещо против, ако ми оставите една допълнителна хавлия? Просто я оставете на леглото.

— О? — Старицата се обърна, а озадаченият поглед отново се върна на лицето ѝ. — Да, сър, разбира се. — Тя тръгна към леглото.

Брей отиде до вратата и я заключи, като в същото време заговори внимателно; нямаше да спечели нищо, ако уплашеше птичката на Талеников.

— Бих искал да си поговорим. Знаете ли, наблюдавах ви снощи, по-точно в четири часа тази сутрин.

Рязко движение, разкъсване на плат. Звуци, които му бяха познати. *Зад него в стаята.*

Той се завъртя, но не навреме. Той чу приглушения звук и усети как нещо като бръснач го резна по врата. Фонтан от кръв се изсипа върху лявото му рамо. Той залегна надясно; последва втори изстрел, куршумът се заби в стената над него. Той изви ръката си като мощна кука и изпрати лампата от масичката към *невъзможната* гледка, на два метра от него в средата на стаята.

Старицата беше изтървала хавлиите, а в ръката ѝ имаше пистолет. Лекото ѝ, прикрито учудване беше изчезнало, на неговото място беше спокойното, решително лице на опитния убиец. *Той трябваше да се сети!*

Пропълзя по пода, пръстите му се вкопчиха в основата на масата; отново се изви надясно, после се завъртя наляво, вдигайки масата за краката ѝ като че ли беше някаква лека дъсчица. Изправи се, спускайки се напред; бяха изстреляни още два нови куршума, разцепвайки дървото на сантиметри над главата му.

Той блъсна жената, приковавайки я към стената с такава сила, че поточе слюнка се отдели от устата ѝ в момента, когато извади дъха ѝ.

— Копеле!

Викът беше преглътнат, когато пистолетът издрънча на пода. Скофийлд пусна масата, която се стовари върху краката ѝ, и се пресегна към пистолета.

Взе го, изправи се и сграбчи превитата на две жена за косата, издърпвайки я настрани от стената. Червената перука под камериерската шапчица остана в ръката му, като го накара да изгуби равновесие. Някъде изпод униформата си сивокосата убийца беше извадила нож — тънко шило. Брей беше виждал подобни оръжия и преди; бяха толкова опасни, колкото и пистолета, остриетата бяха напоени със съксинил колин. Парализата започваше след секунди, а

смъртта настъпваше секунди по-късно. Драскотина или миниатюрно убождане бяха достатъчни на нападателя.

Тя го атакуваше, тънкият нож шареше напред, най-трудното препятствие за преодоляване, използвано от най-опитните. Той се наведе назад, замахвайки с пистолета към ръката ѝ. Тя умело се отдръпна, но болката, която ударът ѝ причини, явно не я притесни особено много.

— Не го прави! — извика той, насочвайки пистолета точно към главата ѝ. — Бяха изстреляни четири куршума, остават още два! Ще те убия!

Старицата спря и наведе ножа. Тя стоеше неподвижна, безмълвна, дишайки тежко, втрещена в него с някакво недоверие. На Скофийлд му мина през ума, че тя може би никога не беше изпадала в подобно положение досега; винаги беше побеждавала.

Птичката на Талеников беше зъл ястреб, дегизиран като малък сив гълъб. Тази защитна окраска беше нейната застраховка. Тя никога не я беше проваляла.

— Коя си ти? КГБ? — попита Брей, пресягайки се към хавлията на леглото и увивайки я около раната на врата си.

— Какво? — прошепна тя, докато очите ѝ блуждаеха.

— Ти работиш за Талеников. Къде е той?

— Плаща ми човек, който използва много имена — отговори тя, все още държейки смъртоносния нож здраво в ръката си. Гневът ѝ беше изчезнал, заменен от страх и изтощение. — Не знам кой е той.

— Но той е знаел къде да те намери. Ти работиш за него. Къде си се обучавала? Кога?

— Кога? — повтори тя с безкръвния си шепот. — Когато ти си бил дете. Къде? Край Белзен и Дахау... и други лагери и фронтове. Всички ние...

— *Господи...* — промълви тихо Скофийлд.

Всички ние. Те бяха цял легион. Момичета, вземани от лагерите, изпращани на военните фронтове, на барикадите, на летищата. Преживявайки като проститутки, обезчестявани от техните собствени хора, нежелани, подигравани. Те се бяха превърнали в щитоносците на Европа. Талеников знаеше къде да търси своите помощници.

— Защо работиш за него? Той не е по-добър от онези, които са те изпратили в лагерите.

— Аз трябва да го правя. Той ще ме убие. А сега ти казваш, че ще го направиш.

— Преди трийсет секунди щях да го направя — не ми остави друг избор. Ще се погрижа за теб. Ти поддържаш връзка с този човек. Как?

— Той се обажда. В апартамента в другия край на коридора.

— Колко често?

— Всеки десет или петнайсет минути. Ще се обади скоро отново.

— Да вървим — каза внимателно Брей. — Тръгни надясно и пусни ножа на леглото.

— И тогава ти ще стреляш — прошепна старата жена.

— Ако щях да го направя, нямаше да чакам досега — каза Скофийлд. Той имаше нужда от нея, от нейната увереност. — Нямаше да имам никаква причина да чакам, нали? Хайде, отивай при онзи телефон. Каквото и да ти е обещал да ти плати, аз ще платя двойно.

— Не мисля, че ще мога да вървя. Мисля, че съм си счупила крака.

— Ще ти помогна. — Брей смъкна хавлията и пристъпи към нея. Протегна ръката си. — Хвани се.

Старицата постави болезнено левия крак пред себе си. После внезапно, като разярена лъвица тя се хвърли напред, лицето ѝ отново стана бясно, очите ѝ подивяха.

Острието се стрелна към стомаха на Скофийлд.

Талеников последва човека от Амстердам в асансьора. В него имаше още някаква двойка. Млади, богати, наперени американци; модно облечени любовници или младоженци, отдадени само на себе си и на своите апетити. Те явно бяха пили.

Холандецът с черното палто свали сивата си шапка, когато Василий, който изви леко главата си, застана до него, облегат на стената в малкото затворено пространство. Вратите се затвориха. Момичето се изсмя тихо; придружителят ѝ натисна бутона за петия етаж. Човекът от Амстердам пристъпи и натисна втория бутон.

Когато пристъпи обратно, той се обърна леко наляво и погледът му срещна погледа на Талеников. Човекът замръзна, шокът беше

тотален, беше го разпознал. И в този шок, в това потвърждение, Василий откри една друга истина: капанът за екзекуцията беше предназначен и за него. Екипът си имаше свой приоритет и той беше Беоулф Агейт, но ако на сцената се появи агентът от КГБ, който беше известен като Талеников, той трябваше да бъде отстранен също така безцеремонно, както и Скофийлд.

Мъжът от Амстердам изви шапката си пред гърдите си, бръквайки с дясната си ръка в джоба. Василий го блъсна, забивайки го в стената, лявата му ръка сграбчи китката на ръката в джоба, плъзвайки се надолу, разделяйки я от оръжието, хващайки палеца, огъвайки го назад, докато костта изпращя и мъжът олекна. Той се отпусна на коленете си.

Момичето изпищя. Талеников заговори високо. Той се обърна към двойката.

— Няма да бъдете наранени. Повтарям, няма да бъдете наранени, ако направите това, което ви кажа. Не вдигайте шум и ни заведете до стаята ви.

Холандецът се изви надясно; Василий го удари с коляно в лицето, отнасяйки главата към стената. Той извади пистолета си и го насочи към тавана.

— Няма да използвам това. Няма да използвам това, освен ако не ми се подчините. Нашият спор не ви засяга и не желая да ви причинявам беди. Но трябва да правите това, което ви кажа.

— Исусе! Исусе Христе!... — Устните на младежа потрепериха.

— Извадете ключа си — нареди им Талеников почти добронамерено. — Когато вратите се отворят, тръгнете спокойно към стаята си. Ще сте в абсолютна безопасност, ако правите каквото ви наредя. Ако не искате, ако извикате или се опитате да вдигнете тревога, ще бъда принуден да стрелям. Няма да ви убия, ще стрелям в гръбнаците ви. Ще останете парализирани до края на живота си.

— О, господи, моля ви!... — Треперенето на младежа се разнесе по цялото му тяло, по главата му, по врата му, по раменете му.

— Моля ви, господине! Ще направим каквото ни кажете! — Момичето поне беше кротко; тя измъкна ключа от елечето на любовника си.

— Ставай! — изсъска Василий на човека от Амстердам. Бръкна в джоба на палтото му и измъкна неговото оръжие.

Вратите на асансьора се отвориха. Двойката излезе бързо, минавайки край някакъв старец, който четеше вестник, и завиха право надясно. Талеников, който прикриваше своята „Граз“ встрани от тялото си, хвана Амстердам за палтото му и го издърпа навън от асансьора.

— Само един звук, холандецо — прошепна той, — и си мъртъв. Ще ти пръсна гърба и няма да имаш време да извикаш.

В двойната стая Василий просна холандеца в един стол, насочи пистолета си срещу него и още веднъж заповяда на изплашената двойка.

— Влезте в онзи гардероб. Бързо!

По изнеженото лице на младежа се стичаха сълзи; момичето го изблъска към тяхната мрачна временна килия. Талеников пхна един стол под бравата и го ритна, докато вратата се застопори плътно. Той се обърна към холандеца.

— Имаш точно пет секунди да ми обясниш как ще бъде направено всичко — каза той, вдигайки пистолета диагонално на лицето му.

— Трябва да си по-ясен — дойде професионалният отговор.

— Разбира се. — Василий удари с цевта на „Граз“ по лицето му, разкъсвайки плътта на убиеца. Кръвта бликна; мъжът вдигна ръцете си. Талеников наведе стола и пресече успешно и двете китки.

— Не пипай! Ние току-що започнахме. Изпий я! Скоро няма да имаш устни. После зъби. После брада, скули! Накрая ще ти извадя очите! Виждал ли си някога как изглежда човек в такъв вид? Лицето е ужасен източник на болки, а извадените очи са нещо непоносимо.

Василий удари още веднъж, този път от долу нагоре, разпорвайки ноздрата на мъжа.

— Не... *Не!* Аз изпълнявах чужди *заповеди!*

— Къде ли съм чувал това и преди? — Талеников вдигна оръжието си; ръцете отново се повдигнаха нагоре и отново бяха смъкнати долу с удар. — Какви са тези заповеди, холандецо? Вие сте трима, а петте секунди изтекоха! Сега трябва да сме сериозни. — Той рязко заби дулото в лявото око на холандеца, а после и в дясното. — Няма повече време! — Отдръпна оръжието и го заби като нож в гърлото на Амстердам.

— *Спри!* — изкрещя мъжът, въздухът му секна и думата не можа да излезе. — Ще ти кажа... Той ни предава, взема пари, за да издаде имената ни. Продал се е на враговете ни!

— Да не спорим! *Заповедите!*

— Той никога не ме е виждал. Аз трябва да го очистя.

— Как?

— Ти. Аз отивах да го предупредя, че ти го търсиш. Че си тръгнал.

— Той щеше да те отстрани. Да те убие! Много плосък замисъл. Как разбра в коя стая е?

— Имаме снимка.

— Негова, но не и моя.

— Всъщност и на двама ви. Но аз показах само неговата. Нощният мениджър го разпозна.

— Кой ти даде тази снимка?

— Приятели от Прага, които действат във Вашингтон и имат връзки с руснаците. Бивши приятели на Беоулф Агейт, които знаят какво е направил.

Талеников се загледа в човека от Амстердам. Той казваше истината, защото обяснението почиваше на частичната истина. Скофийлд щеше да търси някакви компрометиращи факти, но нямаше да отхвърли думите на Амстердам; не можеше да си позволи този лукс. Щеше да вземе холандеца като заложник и след това да търси благоприятна позиция. Да чака, да наблюдава, но да остане незабелязан. Василий натисна дулото на „Граз“ върху дясното око на холандеца.

— Къде са Марсилия и Прага? Къде трябва да бъдат по-късно?

— Освен главните асансьори има само още два изхода от етажите. Стълбището и сервизният асансьор. Те ще застанат при тях.

— Кой от тях къде точно се намира?

— Прага е при стълбището, Марсилия — при сервизния асансьор.

— Каква е схемата ви, по минути.

— Тя е плаваща. Аз трябва да отида при вратата в дванайсет и десет.

Талеников погледна към старинния часовник на бюрото на хотелската стая. Беше дванайсет и единадесет.

— Те вече са заели позиция.

— Не зная, не мога да си видя часовника, кръвта влиза в очите ми.

— Как смятате да го унищожите? Ако излъжеш, ще разбера. И ще умреш по начин, за който не си и сънувал. Опиши ми го!

— Нулевият час настъпва в дванайсет и трийсет и пет. Ако Беоулф не се появи на нито едно от тези места, стаята ще бъде разбита. Честно казано, нямам доверие на Прага. Мисля, че ще накара аз и Марсилия да открием огън. Той е маниак.

Василий се изправи.

— Преценката ти превишава таланта ти.

— Казах ти всичко! Не ме удряй пак. За бога, остави ме да си избърша очите. Не виждам нищо.

— Избърши ги. Искам да виждаш ясно. Ставай!

Холандецът се изправи, ръцете закриваха лицето му, избърсвайки струйките кръв, „Граз“ беше впита във врата му.

Талеников стоеше неподвижен за момент, гледайки към телефона в другия край на стаята. Скоро щеше да говори със своя враг, когото мразеше почти от десет години, щеше да чуе неговия глас.

Щеше да се опита да спаси живота на врага си.

Скофийлд се извъртя и смъртоносното острие разпра ризата му и се спря о метала на пистолета му, втъкнат под ризата само минута преди това. Старицата беше луда, търсеше си смъртта! Той трябваше да я убие, а не искаше да прави това!

Пистолетът.

Той беше казал, че са изстреляни четири куршума и остават още два. Тя знаеше, че това не беше вярно!

Тя го атакуваше отново, замахвайки с ножа по диагонал; всичко, което попаднеше на пътя му, макар и само докоснато или одраскано — една безобидна драскотина при други обстоятелства — щеше да означава смърт. Той насочи пистолета към главата ѝ и натисна спусъка. Не се чу нищо друго, освен изщракването на ударника. Тогава замахна с десния си крак и я улучи между гръдта и мишницата, отблъсквайки я за момент, но само за момент. Тя беше дива, размахваше ножа като че ли това беше нейният паспорт към живота. Ако го докоснеше, щеше да

бъде свободна. Беше прегърбена, замахваше с лявата ръка пред себе си, за да прикрива оръжието си, което яростно размахваше с дясната ръка. Той отскочи назад, търсейки нещо, нещо, което можеше да използва, за да парира атаката ѝ.

Защо ли беше отлагала преди? Защо беше спряла внезапно, за да разговаря с него, за да му каже неща, които ще го накарат да мисли. Тогава той разбра. Старият ястреб не беше само зъл, а и мъдър; тя знаеше как да възстанови загубените си сили, знаеше, че може да го направи само като ангажира своя враг, като го забаламоса, изчаквайки момента на непредпазливост... Едно докосване с напоеното с отрова острие.

Тя се хвърли отново, ножът описваше кръгове в посока от пода към краката му. Той замахна с крак; тя отдръпна острието назад, после замахна отново, разминавайки се с неговото коляно на сантиметри. Когато ръката ѝ се изви наляво от замаха, той успя да улучи рамото ѝ с десния си крак и я отхвърли назад.

Тя падна; той грабна най-близкия изправен предмет — една настолна лампа, с тежка метална основа — захвърляйки я към нея, като замахна още веднъж към ръката, която държеше шилото.

Китката ѝ се прегъна; върхът на острието прониза тъканта на нейната камериерска униформа, навлизайки в плътта над лявата ѝ гръд.

Това, което последва, беше гледка, която той не желаше да си спомня. Очите на старицата се разшириха и изпъкнаха, устните ѝ се изтеглиха в гримаса, ужасно хилене, което нямаше нищо общо с усмивката. Тя започна да се гърчи на пода, тялото ѝ конвулсираше и се тресеше. Сви се в поза като за изхождане, притискайки тънките си крака към стомаха, агонията беше пълна. Продължителни, приглушени викове изригваха от нейното гърло когато се присви отново и започна да дъвче килима; от разкривената ѝ уста потекоха лиги, беше си глътнала езика и той ѝ пречеше да диша.

Внезапно тя пое дълбоко дъх и издъхна завинаги. Тялото ѝ се отпусна в спазми на пода, после застина; очите ѝ бяха широко отворени, гледайки към нищото; устните ѝ бяха разтворени от смъртта. Всичко това бе продължило по-малко от шейсет секунди. Брей се наведе над нея и вдигна ръката ѝ, разтваряйки костеливите и пръсти. Той махна ножа, изправи се и тръгна към бюрото, където имаше

кибрит. Запали една клечка и я поднесе към острието. Мигновено избухналият пламък беше толкова силен, че опърли косата му, горещината беше толкова непоносима, че обгори лицето му. Той изпусна шилото и започна да гаси огъня, тъпчейки с крака.

Телефонът иззвъня.

— Обажда се Талеников — каза руснакът, след като никой не отговори от другата страна. Телефонът беше вдигнат, но не се чу никакъв глас. — Надявам се, че положението ти няма да се влоши, ако приемеш да се срещнем.

— Приемам — беше отговорът.

— Ти отхвърли моята телеграма, моя бял флаг, но ако аз бях на твоето място, щях да направя същото. Но ти грешиш, впрочем аз също бих сгрешил. Кълна се, че бих те убил, Беоулф Агейт, може би един ден ще го направя, но не сега и не по този начин.

— Ти прочете моята шифровка — беше отговорът, изречен монотонно, — ти уби жена ми. Ела да ме заловиш, готов съм за теб.

— *Престани!* Ние и двамата убихме. Ти уби моя брат... а преди това и едно невинно младо момиче, което не представляваше никаква заплаха за животните, които я изнасилиха и я убиха.

— Какво?

— Нямаме време. Има хора, които искат да те убият, но аз не съм от тях. Както и да е, хванах един от убийците; сега той е при мен.

— Да, но изпрати друг — прекъсна го Скофийлд. — Тя е мъртва. Ножът се заби в нея, не в мен. И не беше необходимо да се заби много дълбоко.

— Ти сигурно си я предизвикал. Това не беше планирано! Но ние губим секунди, а не разполагаме с време. Чуй човека, който ще ти дам да говори. Той е от Амстердам. Лицето му е малко повредено и не вижда много добре, но ще може да говори. — Василий сложи слушалката до окървавените устни на холандеца и заби „Граз“ в неговия врат. — Кажи му, холандецо!

— Бяха изпратени телеграми — раненият мъж прошепна, тресейки се от страх и от кръвта, която течеше по него. — Амстердам, Марсилия, Прага. За Беоулф Агейт нямаше спасение. Всички щяхме да бъдем избити, ако той продължаваше да живее. Телеграмите носеха

обикновено обявление: това беше тревога, която ни принуждаваше да вземем предпазни мерки, но ние знаехме какво означават те. Не вземайте предпазни мерки, а отстранете проблема, елиминирайте Беоулф лично... Ти всички ни познаваш, хер Скофийлд. Издавал си подобни заповеди и на нас; знаеш, че те трябва да бъдат изпълнени.

Талеников издърпа слушалката, но продължаваше да държи дулото на оръжието си, притиснато във врата на Амстердам.

— Чу го. Капанът, който ми устрои, беше използван, за да те хванат в засада твоите собствени хора.

Мълчание. Беоулф Агейт не каза нищо. Търпението на Василий се изчерпваше.

— Не разбираш ли? Те са обменили информация, това е единственият начин, по който са могли да узнаят твоята явка — това, което ти наричаш бърлога. От Москва са им я дали, не можеш ли да разбереш. Всеки от нас е бил използван, за да бъде организирана екзекуцията на другия, за да могат да ни убият и двамата. Но моите хора са по-директни от твоите. Заповедта за моята смърт беше изпратена до всяка съветска централа, гражданска или военна. Вашият Държавен департамент го прави по различен начин. Вашите аналитици не поемат отговорността за такива неконституционни решения. Те просто изпращат предупреждение на тези, на които не им пука много от абстракции, а само за техния живот.

Тишина. Талеников експлодира.

— Какво повече искаш? Амстердам е трябвало да те очисти; нямало е да имаш никакъв избор. Щеше да се опиташ да се измъкнеш през някой от двата изхода — сервизния асансьор или стълбището. Сега, в момента, Марсилия е до сервизния асансьор, а Прага е на стълбището. Човекът от Прага ти е добре познат, Беоулф. Ти си използвал неговия пистолет и неговия нож в много случаи. Той те чака. След по-малко от петнадесет минути, ако не се появиш на някое от двете места, те ще нахлуят в стаята ти. Какво повече искаш?

Скофийлд отговори най-после:

— Искам да знам защо ми казваш всичко това?

— Прочети шифрограмата ми отново! Това не е първият път, когато ние двамата сме били използвани. Случи се нещо невероятно и то не зависи нито от мен, нито от теб. Малцина знаят за него. В

Москва и във Вашингтон. Но те не казват нищо. Никой не може да каже нищо. Признанията биха били катастрофални.

— Какви признания?

— Наетите атентатори и от двете страни. Това датира от години, от десетилетия.

— И по какъв начин ме засяга това? Не ми пука за теб.

— Димитри Юриевич.

— Какво общо има той с това?

— Казват, че ти си го убил.

— Лъжеш, Талеников. Мисля, че на теб повече ти приляга. Юриевич се поддаваше, щеше да премине при нас. Цивилният, който беше убит, беше мой агент, под мой личен контрол. Това е било операция на КГБ. По-добре един мъртъв език, отколкото дезертирал. Повтарям ти, ела и се опитай да ме хванеш.

— *Грешииш!*... По-късно! Нямаме време да спорим. Искаш доказателства. Тогава слушай. Надявам се, че с ушите си възприемаш по-добре, отколкото с мозъка си!

Руснакът бързо натика „Граз“ в своя колан и вдигна слушалката във въздуха. С лявата си ръка той сграбчи гърлото на мъжа от Амстердам, пръстът му натисна адамовата ябълка. Той продължаваше да натиска, ръката му беше като клещи, пръстите му смачкаха тъканта и костите, когато се затвориха. Холандецът се разтресе жестоко, ръцете му се размахаха, опитвайки се да се освободят от хватката на Василий; усилията му бяха безполезни. Той извика от болка и този вик премина от вой към агония. Мъжът от Амстердам падна на пода в безсъзнание. Талеников заговори отново в телефона.

— Мислиш ли, че има човешко същество, което би позволило да играе ролята на стръв и да изтърпи това, което аз направих току-що?

— А той имаше ли друга алтернатива?

— Ти си глупак, Скофийлд! Пукни сам! — Василий поклати глава в отчаяние. Това беше реакция на собствената му загуба на контрол. — Не... Не, не трябва да умираш. Ти не можеш да разбереш, а аз трябва да ти обясня така, че да ме разбереш. Ненавиждам това, което си, всичко, което стои зад теб. Но точно сега ние трябва да направим това, което малцина биха успели да направят. Да накараме хората да слушат, да ги накараме да говорят. И ако не успеем да открием друга причина, заради която да го направят, то те трябва да го

направят, защото се страхуват от нас, страхуват се от това, което знаят. Страхът стои от двете страни...

— Не зная за какво говориш — прекъсна го Скофийлд. — Развиваш ми някаква чудесна стратегийка от КГБ; може би за нея ще ти дадат някоя огромна дача в Гразнов, но нямаш късмет. Повтарям ти, ела и ме хвани.

— *Стига!* — кресна Талеников, поглеждайки към часовника на масата. — Имаш единадесет минути! Знаеш къде се намира последното ти доказателство. Ще го откриеш в сервизния асансьор или на стълбището. Освен ако не искаш да го научиш като умреш в собствената си стая. Ако предизвикаш някоя бъркотия, ще се събере тълпа. А това на тях ще им хареса дори повече, но няма защо да ти обяснявам тези неща. Ще можеш да познаеш Прага, но не и Марсилия. Не можеш да се обадиш в полицията, но съществува вероятност управителите да се обадят; и двамата знаем това. Върви и намери своето доказателство, Скофийлд! Виж дали твоят враг лъже. Ще стигнеш не по-далеч от първия завой по коридора! Ако оживееш — което е малко вероятно, аз ще бъда на петия етаж, стая 505. Направих каквото можах! — Василий тресна телефона, жест, който беше изпълнен с отчаяние и ярост. Нищо не можеше да вразуми американеца.

Сега всяка секунда беше скъпа на Талеников. Той беше казал на Беоулф Агейт, беше направил всичко, което можеше, но това не беше вярно. Коленичи и свали черното палто от безжизненото тяло на Амстердам.

Брей затвори телефона, съзнанието му беше напрегнато. Само ако можеше да поспи, или ако не се беше случила тази неочаквана атака на насилие от страна на старицата, или ако Талеников не му беше разкрил толкова много неща от истината, нещата щяха да бъдат по-ясни. Но всичко се беше случило сега и както много пъти в миналото, той трябваше да започне да действа сякаш, като взема непосредствено решения. Не му беше за пръв път да бъде обект на нападение от няколко различни места. Трябваше да свикне с това при положение, че имаше вземане-даване с враждуващи помежду си партизани от един и същи огромен лагер, въпреки че убийството досега никога не беше крайна цел. Необичайно беше и времето, обединяването на отделни убийци. А това беше толкова понятно, толкова ясно.

Подсекретарят на Държавния департамент, Даниел Конгдън, наистина го беше направил! Безобидният на пръв поглед чиновник беше намерил кураж да реализира собствените си убеждения. Дори повече, беше открил Талеников и пътя, по който Талеников да го отведе до Беоулф Агейт. За каква по-добра възможност би могъл да мечтае, без да нарушава правилата, защото елиминирането и убийството на един специалист според него беше опасно? Какъв подобър мотив да се свърже с руснаците, които само биха помогнали за отстраняването на двамата мъже.

Толкова ясно, толкова добре оркестрирано, като че ли той или Талеников лично бяха изработили тази стратегия. А после щяха да кажат колко са учудени и колко са озадачени, да вървят ръка за ръка, държавниците от Вашингтон и Москва, твърдейки, че насилието между бившите офицери от разузнаването принадлежи на друга ера. На ера, в която личната омраза беше надхвърлила националните интереси. Господи, той си представяше, той чуваше тъпите речи на хора като Конгдън, които прикриваха вонящите си решения зад своите уважавани титли.

Но най-неприятното нещо беше, че действителността щеше да подкрепи подобни речи, думите бяха потвърдени и от желанието на Талеников за отмъщение. *Кълна се, че ще те убия, Беоулф Агейт, и един ден може би ще го направя!* Този ден беше днес, „може би“ нямаше никакво значение за руснака. Талеников искаше Беоулф Агейт за себе си; той не желаше намесата на убийци, наети и програмирани от чиновниците във Вашингтон и Москва. *Ще те видя как издъхваш...* Това бяха думи на Талеников преди шест години; тогава той ги беше казал съзнателно, сега също би ги изрекъл.

Той със сигурност щеше да спаси врага си под пистолетите на Марсилия и Прага. Врагът му си заслужаваше по-добро оръжие, неговия пистолет. И нищо от това, което беше изрекъл, не беше безсмислено, нито една от думите не беше преувеличена, за да доведе врага му пред дулото на неговия пистолет.

Вече всичко му беше омръзнало, помисли си Скофийлд, отдръпвайки ръката си от телефона. Беше уморен от напрежението да действа и да противодейства. Но в крайна сметка на кого му пукаше за това? Кой би дал пукната пара за двамата застаряващи специалисти, посветили се на желанието си да видят своя противник мъртъв...

Брей затвори очи, притискайки силно клепачите си, осъзнавайки, че имаше влага в очните му кухини. Сълзи на умора, умствена и физическа; нямаше време да се замисли за изтощението, защото на кого ли му пукаше — а смъртта го дебнеше зад всеки ъгъл, той нямаше да умре под пистолетите на Марсилия, Прага или Москва. Беше по-добър от тях; винаги е бил по-добър.

Според Талеников имаше единадесет минути; две бяха минали откакто руснакът му каза това. Капанът беше в неговата стая и ако мъжът от Прага беше същият, който Талеников беше описал, нападението щеше да бъде направено бързо, с минимален риск. Преди оръжията щеше да има газови димки. Техните пари щяха да обездвижат всеки, намиращ се в стаята. Това беше тактика, използвана от пражкия убиец; той рядко играеше на хазарт.

Непосредствената цел поради това беше да се измъкне от капана. Да мине по коридора не беше разумно, може би дори да отвори вратата. Задачата на Амстердам беше да го убие и ако те не забележеха, че той е свършил това, Прага и Марсилия щяха да нападнат. Ако нямаше никой в коридора — което щеше да бъде доказано от липсата на някакъв шум — на тях не им оставаше нищо друго. Тяхната схема нямаше да бъде нарушена, само може би ускорена.

Има някой в коридора, няма никой в коридора. Хора, които се суетяха, развълнувани хора, можеха да бъдат неговото прикритие. Почесто тълпата беше предимство за убийците, а не за жертвата, особено ако жертвата беше идентифицирана, а един или повече от убийците не бяха. От друга страна, жертвата, която знаеше точно кога ще бъде проведено нападението, можеше да използва тълпата, за да се опита да избяга от смъртта. Бягство, което се базираше на объркването и на промяната в плана. Промяната нямаше да бъде голяма, но достатъчна да предизвика нерешителност. Безогледната стрелба по време на екзекуцията трябваше да бъде избягвана. *Осем минути*. Или по-малко. Всичко зависеше от подготовката. Той трябваше да вземе своите по-важни вещи, защото ако започнеше да бяга, то щеше да трае дълго; колко дълго и колко надалеч, не можеше да каже, нито можеше да мисли за това сега. Трябваше да се измъкне от капана и да заблуди четирима мъже, които искаха да го убият; единият, по-опасен от

останалите трима, защото не беше изпратен от Вашингтон или от Москва. Той беше дошъл сам.

Брей се приближи бързо до мъртвата жена на пода, завличайки я към банята, претърколи трупа вътре и затвори вратата. Той вдигна лампата с тежката основа и я запрати към бравата. Ключалката беше разбита, сега вратата можеше да бъде отворена само ако бъде разбита.

Можеше да остави дрехите си. По тях нямаше никакви знаци от обществени перални или някакви други символи, които да подсказват непосредствена връзка със Скофийлд. Отпечатъците му щяха да послужат за това, но да ги изтрива сега нямаше време. Щеше да бъде достатъчно далеко дотогава, ако успееше да се измъкне жив от хотела. Дипломатическият му куфар обаче му трябваше; той съдържаше твърде много средства, необходими за неговата професия. Затвори го, разбърка комбинацията и го хвърли на леглото. Облече си самото и се върна при телефона. Вдигна го и набра номера на централата.

— Това е стая 213 — каза той шепнейки, опитвайки се да изглежда слаб. — Не бих искал да ви тревожа, но познавам симптомите. Получих удар. Имам нужда от помощ...

Той остави телефона да падне на масата и оттам на пода.

10.

Талеников облече черното палто и взе сивия шал, който все още беше увит около врата на Амстердам. Размота го и го уви около своя врат. После вдигна сивата шапка, която беше паднала до стола. Беше твърде голяма; той нахлупи горницата ѝ, така че да стои по-нормално на главата му и тръгна към вратата, минавайки покрай гардероба. Заговори строго на двойката, която беше вътре:

— Останете там, където сте и не издавайте никакъв звук. Ще бъда вън в коридора. Ако чуя някакъв шум, ще се върна и това ще бъде най-лошото, което може да ви се случи.

В коридора той изтича към главния асансьор, а после премина покрай тях и продължи към обикновения тъмен асансьор в дъното на коридора. До стената имаше някаква маса за подноси, използвана от румсървиса. Той премести „Граз“ от своя колан и го пусна в джоба на палтото, като натисна бутона с лявата си ръка. Червената светлина над вратата светна; асансьорът беше на втория етаж. Марсилия беше заел позиция и чакаше Беоулф Агейт.

Светлината угасна и секунди по-късно светна таблото с цифра три, после номер четири. Василий се обърна с гръб към плъзгащия се панел.

Вратата се отвори, но не се чуха думи, които да изразяват, че са го разпознали. Нямаше изненадани от вида на черното палто и сивата шапка. Талеников се обърна обратно с пръст на спусъка. В асансьора нямаше никой. Той влезе и натисна бутона за втория етаж.

— Сър? Сър? Господи, това е онзи, лудият, от стая 213! — възбуденият глас на телефонистката пищеше пронизващо от телефона. — Изпратете няколко момчета! Вижте какво могат да направят. Ще се обадя на линейката. Получил е инфаркт или нещо...

Думите ѝ бяха прекъснати. Хаосът започна.

Скофийлд стоеше до вратата, отвори я и зачака. Не повече от четиридесет секунди изминаха откакто чу тичащите стъпки и виковете в коридора. Вратата се отвори; главният портиер изтича вътре, следван от един по-млад, по-голям мъж, друг портиер.

— Слава богу, че не беше затворена! Къде?...

Брей затвори вратата с шут, показвайки се на двамата мъже. Пистолетът беше в ръката му.

— Никой няма да пострада — каза той спокойно. — Само направете това, което ви кажа. Ти — обърна се Брей към по-младия мъж — свали сако си и шапката, а ти — продължи той, говорейки на старшия портиер — отиди на телефона и кажи на телефонистката да изпрати мениджъра. Ти си изплашен, не искаш да докосваш нищо. Може би тук се е случило нещо. Мислиш, че е мъртъв.

По-възрастният мъж се скова, очите му се спряха на пистолета и после побягна към телефона. Думите му бяха убедителни, наистина беше изплашен до смърт.

Брей взе шапчицата и сако на златни райета, които огромният мъж му подаде. Той свали своето сако, облече униформата като взе своето под мишница.

— Шапката — заповяда Скофийлд.

Беше му подадена.

Старият портиер свърши. Очите му диво гледаха към Брей, последното му изречение беше:

— За бога, *побързайте!* Изпратете някого тук горе!

Скофийлд посочи с оръжието си.

— Застани до вратата, до мен — каза той на изпадналия в отчаяние мъж, после се обърна към по-младия: — Там, зад леглото, има един гардероб. Влизай в него, веднага!

Огромният набит портиер се поколеба, погледна лицето на Брей и тръгна бързо към гардероба. Скофийлд, с насочен към старшия портиер пистолет, пристъпи към гардероба и затвори вратата с ритник. Той хвана лампата за нейната основа.

— Мини вдясно! Разбираш ли? Отговори ми?

— Тъх — дочу се приглушеният отговор отвътре.

— Почукай на вратата.

Почукването дойде от най-лявата част, това беше дясно за мъжа. Брей стовари основата на лампата върху бравата. Тя се счупи. После вдигна пистолета си, на който беше поставил заглушителя, и стреля от дясната страна на вратата.

— Това беше куршум! — каза той. — Без значение какво ще чуеш, дръж си устата затворена или ще последва още един. Аз съм

точно отвън тази врата.

— О, господи...

Мъжът щеше да мълчи дори и да имаше земетресение. Скофийлд отиде обратно при старшия портиер, вземайки дипломатическия си куфар.

— Къде е стълбището?

— В дъното на коридора, до асансьорите. Трябва да завиете надясно. Той е в дъното на коридора.

— А сервизния асансьор?

— На същото място, само че от другата страна, от другия край, завийте наляво.

— Слушай ме — прекъсна го Брей — и запомни това, което ще ти кажа. След няколко секунди ще чуем мениджъра заедно с няколко души вероятно, да идват по коридора. Когато отворя вратата, ти ще излезеш навън и ще извикаш — и то да крещиш така, като че ли те шибат — после ще започнеш да бягаш надолу по коридора заедно с мен.

— Господи! Какво трябва да им кажа?

— Че искаш да се махнеш оттук — отговори му Брей. — Кажи го както искаш. Не мисля, че ще ти бъде трудно.

— А къде ще отидем? Имам жена и четири деца...

— Това е чудесно! Що не си отидеш вкъщи?

— Какво?

— Кой е най-краткият път към фоайето?

— Господи, не знам!

— По асансьорите може да отнеме доста време.

— Ами стълбите? Стълбите! — Паникьосаният старши портиер откри триумф в своята идея.

— Използвай стълбището — каза Скофийлд, като прилепи ухото си на вратата.

Гласовете бяха приглушени, но приближаваха. Той чу думите „полиция“ и „линейка“, а после „спешен случай“. Бяха трима или четирима души.

Брей отвори вратата и избута старшия портиер в коридора.

— Давай — каза той.

Талеников се обърна, когато вратата на сервизния асансьор се отвори на втория етаж. Отново нямаше признаци черното палто и отличителната сива шапка да бъдат разпознати. Той отново се обърна, ръката му стискаше здраво „Граз“ в джоба. В коридора имаше подноси с недоизядена храна и мирис на кафе — останки от късната закуска — но никаква следа от Марсилия.

Една двойна летяща метална врата водеше към коридора на втория етаж, в средата на всеки от панелите имаше по един кръгъл прозорец. Василий приближи и надникна през десния.

Той беше там. Фигурата в тежък велурен костюм се движеше до стената, приближавайки ъгъла към пресечката, която водеше към стая 213. Талеников погледна часовника си. Беше дванадесет и тридесет и една. Четири минути до нападението; това щеше да трае колкото живота на Скофийлд, ако той не му повярваше. Беше необходимо нещо, с което да му отвлече вниманието; най-сигурното нещо беше огънят. Телефонно обаждане, пламтяща възглавница, натъпкана с парцали и хартия и хвърлена в коридора. Чудеше се дали Беоулф Агейт би се сетил за това.

Скофийлд беше намислил *нещо*. В дъното на коридора светлината на един от главните асансьори светна; вратата се отвори и излязоха трима мъже, говорейки разпалено. Единият беше мениджърът, който беше изпаднал в паника; друг носеше черна чанта: лекар. Третият беше ченге. Лицето му беше остро, косата му късо подстригана: частният детектив на хотела.

Те изтичаха покрай объркания Марсилия, който се обърна рязко настрани, и продължиха надолу по коридора, който водеше към стаята на Скофийлд. Французинът извади пистолета си.

В другия край на коридора под червения знак за изход една тежка врата се отвори. Фигурата на прага се появи, той кимна на Марсилия. В дясната му ръка имаше дългоцев, тежкокалибрен автоматичен пистолет, в лявата — нещо, което изглеждаше... то беше граната. Палецът беше вдигнат, притиснат към лостчето; възпламенителната игла беше извадена!

Ако имаше една граната, значи имаше и повече. Прага беше цял оръжеен арсенал. Щеше да избие всички, които бяха в тази зона до

момента, в който не убиеше Беоулф Агейт. Щеше да подхвърли гранатата в края на коридора, след това бързо ще побегне още преди да се е разнесъл димът, и да изстреля няколко куршума в главите на оцелелите, като особено щеше да се погрижи Скофийлд да е първият от тях. Без значение какво беше намислил американецът, той явно беше обграден. Нямаше никакъв път, по който да избяга от куршумите.

Освен ако Прага не беше спрял на мястото, на което се намираше, така че гранатата да експлодира под него. Василий извади „Граз“ от своя джоб и бутна летящата врата пред себе си.

Тъкмо щеше да стреля, когато чу някакъв писък... писъци на човек, изпаднал в паника.

— Махнете се оттук! За бога, трябва да се махна оттук!

Това, което последва, беше лудост. Двама мъже в хотелски униформи идваха, тичайки по коридора, единият се обърна надясно, блъскайки се в Прага, който го изблъска настрани, удряйки го с цевта на пистолета. Прага извика към Марсилия, заповядвайки му да тръгне нагоре по коридора.

Марсилия не беше глупав — не повече от Амстердам. Той видя гранатата в ръката на Прага. Двамата мъже започнаха да крещат един на друг.

Вратата на асансьора се затвори.

Тя се *затвори*. Светлината *угасна*. Тя беше позиция *задръж*.

Беоулф Агейт успя да се измъкне.

Талеников се обърна и мина зад металната врата; в объркването не бяха го забелязали. Но Прага и Марсилия бяха видели асансьора; очевидно, бяха се сетили за втория мъж, облечен в тъмночервено сако, бягайки право напред, без паника, знаейки какво прави, и *носейки нещо под лявата си ръка*. Също както Василий двамата ексекutori наблюдаваха светещите цифри над вратата на асансьора, очаквайки, както и Талеников очакваше, да светне буквата „Ф“. Но тя не светна.

Светлината стигна до три. И спря.

Какво ли правеше Скофийлд? Той можеше да избяга на улицата само за секунди, да бъде в безопасност сред тълпата, насочвайки се към някое от стотиците възможни убежища. Но беше останал в обсега на бурята! Отново *лудост*!

Тогава Василий разбра. Беоулф Агейт отиваше при него.

Той погледна през кръглия прозорец. Прага говореше нещо като бесен. Марсилия кимаше, държейки палеца си на бутона на левия асансьор, а Прага побягна нагоре по стълбите и изчезна зад вратата.

Талеников трябваше да знае какво са си казали. Можеше да му спести няколко секунди — ако можеше да научи нещо за секунди. Той сложи „Граз“, премина през летящата врата със сивия копринен шал, омотан около неговия врат, и сивата шапка, нахлупена плътно над челото му, лицето му бе прикрито.

При възбуденото състояние на Марсилия, бързината и изненадата имаха своя ефект. Черното палто, сивата шапка и коприненият шал бяха достатъчни да бъде объркан образът на един човек, с когото се беше срещал само веднъж за малко в някакво кафене. Той беше шокиран, изтича към Талеников, викайки на собствения си език. Думите бяха толкова бързо изречени, че бяха почти неразбираеми:

— Какво правиш тук? Целият ад се продъни! Някой вика в стаята на Беоулф; те трошат вратите! Той се измъкна. Прага...

Марсилия спря. Той видя лицето пред себе си и озадаченият израз на лицето му премина в шок. Ръката на Василий се стрелна напред, сграбчвайки оръжието на французина, изтръгвайки го с такава сила, че Марсилия изкрещя високо. Пистолетът беше отскубнат от пръстите му. Талеников удари мъжа, като го просна върху стената, забивайки коляното си между чатала на французина, разкъсвайки с лявата си ръка дясното ухо на Марсилия.

— Прага, какво? Имаш само една секунда да ми кажеш! — Той отново заби коляното си в слабините на французина. — Веднага!

— Ще търсим път към покрива... — Марсилия сдъвка отговора, изплювайки го между стиснатите си зъби, главата му политна назад от болка, — етаж по етаж, докато стигнем до покрива.

— Защо? — Господи, помисли си Василий. Имаше някаква метална конструкция, свързваща хотела с прилежащата му сграда. Те знаеха? Той заби коляното си отново и повтори: — Защо?

— Прага смята, че Скофийлд се страхува, че има твои хора на улицата... При вратите на хотела. Той ще чака, докато дойде полицията... Объркването. Той е направил нещо в стаята. В името на Бога, спри!

Василий заби дръжката на пистолета на французина малко зад лявото слепоочие на Марсилия. Убиецът припадна, а от раната бликна кръв. Талеников претърколи безжизненото тяло до стената, оставяйки го да падне така, че да бъде напреки на пресечния коридор. Който и да дойдеше от 213 стая, щеше да бъде посрещнат и от друга неочаквана гледка. Паниката щеше да нарасне и да бъдат спечелени ценни секунди.

Асансьорът от лявата страна пристигна при повикването на французина. Василий влезе вътре и натисна бутона за третия етаж. Вратите се затвориха, когато в същото време от долния край на коридора двама развълнувани мъже изтичаха от стая 213. Единият беше управителят на хотела. Той видя падналия французин насред прогизналия от кръв мокет. И изкрещя.

Скофийлд съблече сако и шапката, захвърляйки ги в ъгъла, и облече своето сако. Асансьорът спря на третия етаж; той се стресна при вида на младата камериерка, която влезе, носейки кърпи на ръката си. Само кимна; той се вгледа в нея. Вратата се затвори и те продължиха към четвъртия етаж, където камериерката слезе. Брей натисна този път бутона за шестия етаж. Най-горният етаж.

Ако беше възможно, една част от цялата лудост щеше да свърши с това! Той нямаше да избяга оттук, само за да започне да бяга отново след това и да се чуди къде ще бъде поставен следващият капан. Талеников беше в хотела и това бе всичко, което знаеше.

Стая 505. Талеников беше дал този номер по телефона; той каза, че ще чака. Брей се опита да си спомни, опита се да си спомни шифъра или кода за цифрите, но не можа да си спомни за такава комбинация и се усъмни дали човекът от КГБ би си играл да закодира своето положение.

5-0-5.

5-смърт-5?

Ще те чакам на петия етаж. Един от нас ще умре.

Дали беше толкова просто? Дали Талеников беше паднал до предизвикателство? Дали неговото его беше толкова накърнено, или изтощението му беше толкова пълно, че нямаше нищо друго, което да им остава, освен да си уредят един дуел?

За бога, нека да го решим веднъж завинаги! Аз идвам, Талеников! Ти може да си добър, но не си лъжица за устата на човек, който наричат Беоулф Агейт!

Толкова необходимо... Толкова изморително...

Асансьорът стигна до шестия етаж. Дъхът на Брей спря, когато двама добре облечени мъже слязоха. Те говореха за бизнес, за цифрите от миналата година, въобще върху някаква скучна тема. И двамата погледнаха набързо, неодобрително към него. Той ги разбра. Брадата, кървясалите очи. Стисна дипломатическия си куфар и избегна техните погледи. Вратата започна да се затваря и Брей влезе вътре, като държеше ръката си в самото.

— Съжалявам — измърмори той, — моят етаж.

Нямаше никой в дългия коридор, право напред, четири етажа над 211 и 213 стая. Далеч долу вдясно имаше две врати с два кръгли прозореца. Сервизният асансьор. Единият панел току беше затворен; все още се люлееше. Скофийлд извади автоматичния си пистолет наполовина от колана си; после го постави на мястото му, когато чу тракането на чинии зад люлеещите се врати. Явно вземаха някакъв поднос за храна; човек, който се прикрива и има намерение да извърши убийство, няма да вдига шум.

Долу, вляво, към стълбите, някаква чистачка току-що беше свършила стаята си. Тя затвори вратата и бавно започна да бута количката си към следващата стая.

505.

Пет-смърт-пет.

Ако имаше място, на което трябваше да се срещнат, то той беше над него, на по-високото място, но това беше високо място, което все още не виждаше, а времето течеше. Той набързо си помисли да приближи към чистачката и да я използва по някакъв начин, но след като той се появи, мисълта му се изпари. Неговото появяване решаваше твърде много неща; бръсненето беше лукс, който той не можеше да си позволи. За да се облекчи, означаваше, че трябва да се откаже от ценни мигове, далеч от капана. Малките неща ставаха големи, толкова важни по време на чакането. И той беше толкова изморен.

Използването на сервизния асансьор трябваше да бъде изключено; то беше средство твърде лесно за обездвижване, за

изолиране. Стълбището не беше много по-добро, но имаше едно предимство; с изключение на покрива — ако имаше изход към покрива — то не отиваше по-нагоре. Гледката отгоре винаги беше предимство за човека. Хищните птици кръжаха, те рядко атакуваха от долу нагоре.

Акулите обаче правеха точно това.

Разсейване. Някакъв вид разсейване. Знаеше се, че акулите атакуват подвижните предмети, плаващите останки.

Брей бързо тръгна към тежката врата на стълбището, спирайки за малко до количката на чистачката. Той взе четири стъклени пепелника, напъха ги в джобовете си и хвана дипломатическия си куфар под мишница.

Възможно най-тихо натисна бравата на вратата. Тежката стоманена врата се откряна. Тръгна надолу по стъпалата, придържайки се близо до вратата, ослушвайки се за звук от своя враг.

Той беше там. На няколко етажа по-надолу можеше да чуе бързите стъпки, отеквайки при допира с бетонните стълби. Те спряха и Скофийлд престана да се движи. Това, което последва, го обърка. Чуха се няколко звука от плъзгане, поредица от бързи движения — стържещи, металически. Какво ли беше това?

Той погледна назад към стълбите, към металната врата, през която беше преминал, и видя. Стълбището се използваше изключително като изход при пожар; бравата се отваряше само в едната посока, но не и откъм стълбището, защитавайки по този начин хотела от крадци. Човекът отдолу използваше тънка метална пластина или пластмаса, опитвайки се да отвори вратата. Методът беше универсален; повечето подобни врати можеха да бъдат манипулирани по този начин, ако действаха както трябва. А те наистина действаха както трябва в този хотел.

Стърженето спря. Вратата беше отворена.

Тишина.

Вратата се удари и се затвори. Скофийлд приближи до края на стъпалата и погледна надолу; той не видя нищо друго, освен парапетите, които чезнеха в мрака. Тихо, стъпка по стъпка, той започна да слиза, докато стигна до следващата площадка. Беше на петия етаж.

505. Един безсмислен номер. Едно безсмислено усложнение.

Стратегията на Талеников беше вече ясна. И логична. Брей също щеше сам да я използва. След като хаосът беше веднъж започнал,

руснакът чакаше във фоайето, наблюдавайки асансьорите, и ако той не се появяше, щеше да предположи, че Беоулф е изчезнал, след като може би е успял да си пробие път навън. Само след като Талеников беше сигурен, че врагът му не е излязъл от хотела, щеше да започне последното надбягване, и то по стълбището, тършувайки из коридорите, докато оръжието му щеше да бъде готово за неговата движеща се мишена.

Но руснакът не можеше да започне гонитбата от върха, той трябваше да започне от стълбището във фоайето. Беше принуден да се откаже от високата позиция, която беше смъртен недостатък на стълбището, също както би била и в някоя хълмиста местност. Скофийлд остави дипломатическия си куфар на земята и извади два стъклени пепелника от джоба си. Чакането почти свърши; мигът щеше да настъпи всяка секунда.

Вратата отдолу се отвори. Брей захвърли първия пепелник между парапетите; чупенето на стъклото отекна между бетонните стени и стоманената врата.

Чуха се стъпки. Търкането на тежко тяло, опряно о стената. Скофийлд подскочи към празното пространство; той хвърли надолу и втория пепелник. Стъклото се строши точно отдолу; фигурата отдолу се стрелна покрай ръба на парапета. Брей стреля с пистолета си; врагът му изкрещя, завъртя се във въздуха, хвърляйки се извън обсега на погледа му.

Скофийлд слезе три стъпала по-надолу, притискайки се към стената. Той забеляза крака и стреля още веднъж. Чу се песента на куршума, който рикошира в стоманата, забивайки се в цимента. Беше пропуснал; беше ранил руснака, но не беше го убил.

Тогава изведнъж се чу друг звук. Сирени. Далече. Навън. Приближаващи. И виковете, които едва достигаха през тежките врати; по коридорите и площадките някой редеше команди.

Вариантите намаляваха, шансът да се избяга намаляваше с всяка секунда. И сега беше моментът да свърши. Не оставаше нищо друго, освен една последна размяна. Стотиците уроци от миналото бяха обобщени в един: *стреляй първи, накарай пистолета да те издаде — това означава, че издаваш част от себе си. Една незначителна рана не означава нищо, ако може да спаси живота ти.*

Секундите отлитаха бързо; нямаше друга алтернатива.

Брей извади оставащите два пепелника от джоба си и ги захвърли към откритото пространство над парапета. Той стъпи надолу и при звука на първия счупен пепелник се изви с лявото рамо напред, разсичайки въздуха, описвайки полукръг, част от него в прекия обстрел на руснака. Но не и оръжието му. То беше готово за атака.

Две оглушителни експлозии изпълниха вертикалния тунел...

Пистолетът беше изтръгнат от ръката му! От *дясната му ръка!* Той гледаше безпомощно как оръжието изхвърча от пръстите му, пръски кръв по дланта му, малкото кръгче от рикоширания в метала куршум.

Беше обезоръжен от един погрешно изстрелян куршум. Убит от едно ехо.

Автоматичният „Браунинг“ затрака надолу по стълбите. Той скочи към него, въпреки че знаеше, че е твърде късно. Убиецът отдолу вече се виждаше, изправяйки се на крака, огромното дуло на неговия пистолет се изправяше, насочено към главата на Скофийлд.

Това не беше Талеников. Не лицето от хилядите снимки, лицето, което мразеше в продължение на цяло десетилетие! Това беше човекът от Прага, мъжът, който беше използвал толкова често за каузата на свободомислещите хора. Този мъж щеше да го убие сега.

Две мисли се появиха в съзнанието му, едната изпревари другата. Последните желания, това бяха те. Смъртта щеше да настъпи бързо; беше благодарен за това. А и освен това най-последно беше лишил Талеников от неговия трофей.

— Всички си вършим работата — каза човекът от Прага, трите му пръста, здраво стегнати около дръжката на пистолета. — Ти ме научи на това, Беоулф.

— Ти никога няма да се измъкнеш оттук.

— Забравяш собствените си уроци. „Хвърли оръжието си, смеси се с тълпата.“ Ще се измъкна. Но ти няма. Ако успееш да се измъкнеш, много хора ще трябва да умрат.

— Подаждите! — Гласът изгърмя някъде отгоре, без да се чуе трясък на врата преди това. Мъжът, който извика, беше се намесил бързо и тихо. Екзекуторът от Прага се изви наляво, приклякайки, обръщайки мощния си пистолет нагоре към стълбите, където беше Василий Талеников.

Руснакът стреля и проби дупка в главата на Прага. Чехът падна пред Скофийлд, когато Брей се хвърли за пистолета си, сграбчвайки го на стъпалата, претъркаляйки се бързо надолу под прикритието на стълбището. Той диво стреля към мъжа от КГБ; нямаше да позволи на Талеников да го спаси от Прага, само за да запази своя трофей.

Ще видя как издъхваш...

Не тук! Не сега! Не, докато все още мога да се движа!

И тогава почувства, че не може да се движи. Почувства удара и само разбра, как главата му широко се разтвори, очите му се изпълниха с ослепителна бяла светлина, някак смесвайки се със звуците на хаоса. Сирени, викове, крещящи гласове, долитайки от далечните етажи някъде долу.

Претъркулвайки се, за да се скрие от обстрела на Талеников, той беше ударил главата си в острия стоманен ръб в стълба на ъгъла на парапета. Един куршум, едно ехо, един идиотски стълб от арматурно желязо. Това щеше да му донесе смъртта.

Образът беше замъглен, но непогрешим. Фигурата на добре сложения руснак се появи, тичайки надолу по стълбището. Брей се опита да вдигне пистолета си, който все още държеше в ръка; не можа. Беше затиснат от нечий тежък ботуш; оръжието беше измъкнато от ръката.

— Направи го — прошепна Скофийлд. — За бога, направи го сега! Ти спечели по случайност. Това е единственият начин, по който би могъл да спечелиш.

— Не съм спечелил *нищо*! Не ми трябва такава победа. Хайде! Ставай! Полицията е тук; всеки момент ще се качат горе по стълбището.

Брей почувства как силните ръце го повдигат и сложи ръката си около здравия врат, рамото му се заби отстрани за подкрепа.

— Какво правиш, по дяволите? — Той не беше сигурен, че думите са негови; не можеше да мисли през болката.

— Ранен си. Раната на врата ти се е отворила; но не е лоша. Само че си си пукнал главата. Не знам колко зле.

— Какво?

— Има един изход. Това беше моята бърлога в продължение на две години. Познавам всеки сантиметър от сградата. Хайде! Помогни ми. Раздвижи си краката! Към покрива.

— Моят куфар...

— Взех го.

Те бяха в една голяма катраненочерна конструкция. Плътни струи от студен въздух караха заледените страни да працият, температурата, която беше близка до точката на замръзване, произвеждаше доловими вибрации. Пълзяха по металния под в мрака.

— Това е главният въздухопровод — обясни Талеников, гласът му беше тих, притесняваше се от магнитното ехо. — Инсталацията служи на хотела и на принадлежащата ѝ офис сграда. И двете са сравнително малки постройките, собственост на една и съща компания.

Скофийлд беше започнал да събира мислите си отново, резките движения го принуждаваха да изпраща импулси към своите ръце и крака. Руснакът беше разкъсал копринения шал на части, увивайки една част около главата на Брей, а другата около врата му. Кървенето не беше спряло, но беше намаляло. Той откри част от своето съзнание, но там все още нямаше яснота по това, което се случваше.

— Ти спаси живота ми. Бих искал да знам защо!

— Тихо! — прошепна мъжът от КГБ. — И продължавай да вървиш.

— Искам да ми дадеш отговор.

— Вече ти го дадох.

— Не беше убедителен.

— Ти и аз, ние живеем само с лъжи. Не виждаме нищо друго.

— От теб не очаквам и нищо друго.

— Имаш няколко минути, за да направиш своя избор. Оставям ти това.

— Какво имаш предвид?

— Ще стигнем до края на тръбата; има една решетка на три-четири метра от пода. В зоната на склада на покрива. Ако успеем да слезем долу, ще се измъкнем на улицата, но сега всяка секунда е ценна. Ако има хора около тази решетка, те трябва да бъдат подплашени. Изстрелите ще свършат тази работа; стреляй над главите им.

— *Какво?*

— Да. Ще ти дам пистолета.

— Ти уби жена ми.

— Ти уби моя брат. Преди това вашата окупационна армия върна трупа на едно младо момиче — едно дете, което обичах много.

— Не знам нищо за това.

— Сега знаеш. Направи своя избор.

Металната решетка беше широка приблизително метър и двайсет. Отдолу имаше огромна, слабо осветена стая, която служеше за склад, изпълнен с щайги и кутии с различни доставки. Не се виждаше никой. Талеников даде пистолета на Скофийлд и започна да избутва металната решетка от скобите с рамо. Руснакът изчака няколко мига за евентуална реакция на шума; такава нямаше.

Той обърна тялото си обратно с краката напред и започна да се плъзга по тръбата. Раменете и главата му минаха под мрежата, пръстите му напипаха ръба; той търсеше баланс, готов да падне на пода.

Странният звук се появи едва доловимо отначало, а после по-силно. *Стъпка... Триене. Стъпка... Триене. Стъпка... Триене. Стъпка.* Талеников замръзна, тялото му замря между решетката и пода.

— Добро утро, другарю — изрече внимателно на руски гласът, — походката ми се е подобрила от Рига? Нали? Дадоха ми нов крак.

Брей се изтегли обратно в сянката на тръбата. Отдолу, до една огромна щайга, беше застанал мъж с бастун. Инвалид, чийто крак не беше никакъв крак, а представляваше едно право дърво под панталоните. Мъжът продължи, като извади пистолет от джоба си.

— Познавах те много добре, стари приятелю. Ти беше велик учител. Даде ми един час, за да опозная твоята бърлога. Има няколко начина да се избяга, но този е единственият, който ти би използвал. Съжалявам, учителю. Не можем да си позволим да си с нас повече.

Той вдигна пистолета си.

Скофийлд стреля.

Те побягнаха към алеята от другата страна на улицата, след като излязоха от хотела на Небраска авеню. Двамата се облегнаха на тухлената стена, дишайки тежко. Очите им бяха разширени. Три патрулни коли с включени светлини бяха блокирали входа на хотела, като пропуснаха една линейка. Бяха изнесени две носилки, телата бяха покрити с плат; изнесоха и още една. Талеников видя окървавената

глава на Прага. Униформените полицаи задържаха любопитните пешеходци на разстояние, докато техните началници шареха напред-назад, викайки нещо в ръчните си радиостанции, издавайки заповеди.

Беше оформена една мрежа около хотела, всички изходи бяха покрити, всички прозорци се наблюдаваха, бяха приготвили и оръжията си за неочаквани случаи.

— Когато се почувствам достатъчно силен — говореше между вдишванията, — ще се слеем с тълпата и ще повървим няколко пресечки, докато бъдем на по-сигурно място, за да намерим такси. Трябва обаче да бъда честен с теб, не знаей къде да отидем.

— Аз знам — каза Скофийлд, отблъсквайки се от стената. — По-добре е да вървим, докато там все още цари объркване. Съвсем скоро те ще започнат да търсят из цялата околност. Те търсят някой ранен. Имаше доста изстрели.

— Един момент — руснакът се обърна към Брей. — Преди три дни бях на един камион из хълмовете около Севастопол. Тогава знаех какво ще ти кажа, когато се срещнем. Ще ти го кажа сега. Ние или ще се избием взаимно, Беоулф Агейт, или ще говорим.

Скофийлд се втренчи в Талеников.

— Можем да направим и двете — каза той. — Да вървим.

11.

Колибата се намираше в отдалечените гори на Мериленд, на брега на река Патоксен, заобиколена с полета от трите страни и вода отдолу. Тя беше изолирана, нямаше други къщи на разстояние от една миля и до нея можеше да се достигне само по един примитивен черен път, по който не можеше да бъде убеден да премине нито един шофьор на такси. А и никой не беше молен да прави това.

Вместо това Брей се обади на един човек от иранското посолство, един нерегистриран агент на САВАК, който се занимаваше с трафика на тежки наркотици и с обмяната на студенти, чиято действителна работа би смутила добронамерения шах. Той им беше оставил една кола под наем на платения паркинг на Кей стрийт, а ключовете бяха скътани под балатума на пода.

Колибата принадлежеше на един професор по политически науки от Джорджтаун, един затворен хомосексуалист, на когото Скофийлд беше услужил преди няколко години като изчисти от досието му една част, която нямаше нищо общо със способностите на човека да оценява поверителната информация за Държавния департамент. Брей беше използвал колибата няколко пъти по време на завръщанията си във Вашингтон, често, когато искаше да бъде недостъпен за чиновниците, обикновено в компанията на жена. Беше необходимо само едно телефонно обаждане до професора; нямаше никакви въпроси, беше му казано и къде да открие ключа. Онзи следобед той беше окачен на един гвоздей на втората гредя отдясно под предната стреха. Брей го взе, използвайки една стълба, която беше облежната на близкото дърво.

Вътре декорът беше типично селски; тежки греди и спартанска мебелировка, допълнени с множество възглавници на карета, бели стени и червени завеси. От двете страни на каменната камина имаше етажерки за книги, които се спускаха от тавана до пода и бяха претъпкани, разнообразните корици внасяха допълнителен колорит и топлина.

— Той е образован мъж — продума Талеников, като проследи с поглед заглавията.

— Много — кимна Брей, запалвайки газовата печка, марка „Франклин“. — Има кибрит над камината, а дървата са подредени и готови за запалване.

— Колко удобно — изрече мъжът от КГБ, взимайки една клечка от малката чашка на камината, коленичи долу и я запали.

— Включена е в наема. Който и да използва камината, почиства колибата и я зарежда отново.

— Част от наема? А какви са другите приготовления?

— Това е единственото. Недей да казваш нищо. За мястото или за собственика.

— Много удобно.

Талеников отдръпна ръката си, когато огъня запълзя по сухите дърва.

— Много — потвърди Скофийлд, нагласяйки котлона, доволен, че работеше. Той се изправи и се обърна към руснака. — Не искам да обсъждаме нищо, докато не подремна малко. Може и да не си съгласен, но ще стане точно така.

— Нямам нищо против. Не съм сигурен дали ще мога да събера мислите си точно сега, а трябва да мога да ги събера, когато говорим. Сигурно съм спал дори по-малко и от теб.

— Преди два часа можехме взаимно да се избием — промълви Брей, стоейки неподвижно. — Но никой от нас не го направи.

— Точно обратното — съгласи се мъжът от КГБ.

— Взаимно се предпазихме от други, които искаха да ни убият.

— Което обаче ни освобождава от всякакви задължения един към друг.

— Такива задължения не съществуват, разбира се. Въпреки това, подозирам, че ще научиш за едно такова, когато започнем да говорим.

— Може и да си прав, но се съмнявам. На теб може и да ти позволят да живееш в Москва, но мен няма да ме оставят след това, което се случи днес във Вашингтон. Но мога да направя нещо за това. Може би в това е разликата между нас.

— В името на двама ни — в името на всички нас — ужасно се надявам да си прав.

— Прав съм. Аз също смятам да поспя малко.

Скофийлд посочи към дивана до стената.

— Превръща се на легло; има одеяла в онзи килер. Аз ще използвам спалнята. — Той тръгна към вратата, после спря и се обърна към руснака. — Между другото, стаята ще бъде заключена, а аз спя леко.

— Условие, което важи и за двама ни, сигурен съм — каза Талеников. — Няма защо да се страхуваш от мен.

— Никога и не съм се страхувал — каза Брей.

Скофийлд дочу слабите, но остри дращещи звуци и се изви под чаршафа, сграбчвайки автоматичния „Браунинг“ до коленете си. Той го вдигна под завивките, като отдръпна краката си от леглото; беше готов да се прицели и да стреля.

В стаята нямаше никой. Лунната светлина се процеждаше през северния прозорец — струйки безцветна бяла светлина, преминаващи през дебелиите капаци в разделени лъчове от феерична луминация. За момент се почувства несигурен дали знае къде се намира, толкова пълно беше изтощението му и толкова дълбок беше сънят му. Разбра, когато краката му докоснаха пода. Врагът му беше в съседната стая. Много странен враг, който беше спасил живота му и чийто живот той беше спасил минути по-късно.

Брей погледна луминесцентния циферблат на часовника си. Беше четири и петнадесет сутринта. Спал беше почти тринадесет часа, тежестта в ръцете и краката му, влагата по очите му и изсъхналото му гърло бяха доказателство за това, че се беше движил твърде малко през това време. Той остана седнал за малко на ръба на леглото, дишайки тежко студения въздух, после остави пистолета си и разтърси ръце, преплитайки пръстите си. Погледна към заключената врата на спалнята.

Талеников беше станал и беше запалил огъня, остроото пращане беше непогрешимия звук от горящи дърва. Скофийлд реши да отложи срещата си с руснака с още няколко минути. Лицето го сърбеше, брадата му беше неприятно набола и беше причинила обрива по врата му. В банята винаги имаше прибори за бръснене; сега вече можеше да си позволи лукса да се обръсне и да смени превръзките, които беше поставил на врата и главата си преди четиринадесет часа. Това щеше

да отложи с още малко разговора с бившия — дезертирал? — човек от КГБ. За каквото и да ставаше въпрос, Брей не искаше да участва, въпреки че неочакваните събития и взетите решения през последните двадесет и четири часа му подсказваха, че той вече беше включен в играта.

Беше четири и тридесет и седем, когато отключи вратата и я отвори. Талеников стоеше до огъня, отпивайки от някаква чаша в ръката си.

— Извинявай, ако огънят те е събудил — каза руснакът. — Или звукът от вратата, ако си я чул.

— Печката е угаснала — каза Скофийлд, поглеждайки към „Франклин“-а.

— Мисля, че пропановата бутилка е празна.

— Това ли беше причината да излезеш навън?

— Не. Излязох, за да се облекча. Тук няма тоалетна.

— Бях забравил.

— Изобщо чу ли ме, когато излязох, или когато се върнах?

— Това кафе ли е?

— Да — отговори Талеников. — Лош навик, който придобих на Запад. Чаят ви е без всякакъв вкус. Джезвето е върху котлона. — Мъжът от КГБ посочи към паравана, където печката, мивката и хладилникът бяха подредени плътно до стената. — Изненадан съм, че не го подуши, когато вреше.

— Мисля, че го усетих — излъга Скофийлд, тръгвайки към печката и джезвето. — Но мирисът беше слаб.

— Сега и двамата по детински си разменихме по няколко приказчици.

— По детински — повтори Брей, наливайки си кафе. — Продължаваш ли да твърдиш, че имаш нещо да ми кажеш? Започвай.

— Първо, ще ти задам един въпрос. Чувал ли си някога за организация, наречена Матарезе?

Скофийлд спря, припомняйки си; кимна.

— Политически убийци под наем, управлявани от някакъв съвет в Корсика. Започнали са преди повече от половин век и са отмрели в средата на четиридесетте години, след войната. Какво общо имат те?

— Организацията им никога не е отмирала. Продължила е да се развива нелегално — или, ако искаш, е спряла да функционира — но е

била възстановена в далеч по-опасна форма. Започнала е да оперира в началото на петдесетте. Функционира и сега. Проникнала е в най-чувствителните и властни сфери и в двете правителства. Целта ѝ е да установи контрол и над двете страни. Матарезе са отговорни за убийствата на генерал Блекбърн тук и на Димитрий Юриевич в моята страна.

Брей отпи от кафето, разглеждайки лицето на руснака през рамката на чашата.

— Откъде знаеш? Защо вярваш на това?

— Един старец, който е видял повече в живота си, отколкото ти и аз взети заедно, ми разказа за това. Той не грешеше; беше измежду малцината, които го признаха — или които някога ще признаят — че са имали работа с Матарезе.

— Видял? Бил? Минало време.

— Той умря. Повика ме, когато умираше; искаше аз да знам това. Имаше достъп до информация, която нито ти, нито аз бихме получили при каквито и да е обстоятелства.

— Кой беше той?

— Алексей Крупской. Името е без значение, струва ми се, за това ще ти обясня.

— Без значение? — прекъсна го Скофийлд, приближавайки към креслото пред камината, в което седна. — Не е точно така. Крупской, бялата котка от Кривой Рог. Изстребителят. Последният от екстерминаторите на Девета секция от КГБ. Първоначалната девета, разбира се.

— Добре си си научил урока, но тогава, както казват, ти си бил в Харвард.

— Този тип уроци понякога помага. Крупской е изчезнал преди двадесет години. Станал е Господин Никой. Ако е бил жив, предполагам, че е вегетирал някъде в Гразнов, но в никакъв случай не е бил консултант, който да получава информация от хората в Кремъл. Не вярвам на твоята история.

— Ще повярваш сега — каза Талеников, сядайки срещу Брей. — Защото не са били хора „от Кремъл“, а само един човек. Синът му. В продължение на трийсет години той е един от най-високопоставените сред оцелелите в Политбюро. А през последните шест години премиер на Съветска Русия.

Скофийлд остави чашата си на пода и отново разгледа лицето на човека от КГБ. Беше лице на трениран лъжец, на професионален лъжец, но не лъжец по природа. Сега не лъжеше.

— Синът на Крупской е премиер? Това е... шокиращо.

— И за мен беше, но не толкова шокиращо, когато се замислиш. Направляван след всеки завой, защитаван от изключителната колекция на баща му от... да речем компрометиращи факти. Хипотетично, би могло да се случи и тук. Подозирам, че вашият Джон Едгар Хувър е имал политически амбициозен син. Кой би могъл да се изпречи на неговия път? Секретните досиета на Хувър биха застлали всеки път, дори и на този, водещ към овалния офис. Пейзажът тук е различен, но дърветата са същите. Те не са се променили особено много, откакто сенаторите са предали Рим на Калигула.

— Какво ти каза Крупской?

— Разказа ми най-напред за миналото. Имаше неща, които не можех да повярвам, докато не разговарях за тях с някои пенсионирани ръководители на Политбюро. Един изплашен старец ги потвърди, другите създадоха план, който трябваше да доведе до моето екзекутиране.

— Твоето?...

— Да. Василий Василиевич Талеников, главен стратег, КГБ. Един избухлив мъж, за когото най-добрите години бяха отминали, но на чиито знания можеше да се разчита в продължение на няколко десетилетия — черпени от някоя ферма в Гразнов. Ние сме практичен народ; това би било практично решение. Въпреки малките съмнения, които всички ние имаме, вярвах на това, знаех, че това ще бъде моето бъдеще. Но не и след като споменах за Матарезе. Внезапно всичко се промени. Аз, който бях служил добре на своята страна, внезапно се превърнах във враг.

— Какво точно каза Крупской? Какво, според твоята преценка, е било потвърдено?

Талеников си спомни за думите на умиращия Изстребител, за мисиите, които подсказват за някои от убийствата на Матарезе. Включително Сталин, Берия и Рузвелт. Как е била използвана корсиканската организация от всички големи правителства, както в рамките на техните страни, така и извън тях. Никоя не беше останала неопетнена: Съветска Русия, Англия, Франция, Германия, Италия...

САЩ; лидерите на всяка, по едно или друго време, бяха сключвали договори с Матарезе.

— С всичко това се е спекулирало преди — каза Брей. — Правени са опити, но нищо конкретно не се е получило от разследванията.

— Защото никой от големите хора никога не се е осмелявал да даде показания. По думите на Крупской признанията биха били катастрофални за всички правителства. Сега се предприема нова тактика, цялата подчинена на целта да се създаде нестабилност в центровете на властта.

— По какъв начин?

— Терористични актове. Бомбардировки, похищения, отвличания на самолети; ултиматуми, издавани от банда фанатици, заплашване с масови убийства, ако не бъдат изпълнени техните условия. Те се увеличават всеки месец и голяма част от тях са финансирани от Матарезе.

— Но как?

— Мога само да гадая. Съветът на Матарезе научава целите на ангажираните страни, изпраща експертите и осигурява финансирането на прикритие. Фанатиците не се пазарят за това откъде идват средствата, а само за самите средства. Подозирам, че аз и ти сме използвали такива мъже и жени дори по-често, отколкото си мислим.

— За определени цели — каза Брей, вдигайки чашата си от пода. — Какво общо имат Блекбърн и Юриевич с това? Какво са постигнали Матарезе, като са ги убили?

— Според Крупской те са поставили на изпитание лидерите, за да проверят дали техните собствени хора са в състояние да контролират реакциите на правителствата. Сега не съм толкова сигурен. Мисля, че е имало още нещо. Откровено казано, поради това, което ти разказа.

— Кое имаш предвид?

— Юриевич. Ти каза, че той е бил предвиден да премине на ваша страна. Вярно ли е това?

Брей се намръщи.

— Вярно е, но не беше толкова просто. Юриевич беше твърде зрял; нямаше да дезертира по нормален начин. Той беше учен, убеден, че и двете страни са отишли твърде далеч. Нямаше доверие на

манияците. Беше само проба; не бяхме сигурни докъде ще успеем да стигнем.

— А знаехте ли, че генерал Блекбърн, който беше почти унищожен от войната във Виетнам, направи това, което нито един председател на обединения щаб никога не е правил във вашата история? Той тайно се срещаше с вашите потенциални врагове. Швеция, град Склефтий, Ботаническият залив, пътувайки тайно като турист. По наша преценка той щеше да направи всичко възможно, за да предотврати повторението на безсмислените масови убийства. Мразеше войната с конвенционални оръжия и вярваше, че атомните оръжия никога няма да бъдат използвани. — Руснакът спря и се наведе напред. — Двама мъже, които дълбоко и страстно вярваха, че човечеството трябва да престане да бъде жертва, които търсеха покой — и двамата убити от Матарезе. Възможно е тази проверка да е била само част от упражнение. Възможно е да е имала и друга цел: да бъдат елиминирани влиятелни мъже, които са вярвали в стабилността.

Отначало Скофийлд не отговори; информацията за Блекбърн беше изненадваща.

— Значи с тази проверка те са уличили мен за убийството на Юриевич?

— И мен — за убийството на Блекбърн — довърши Талеников. — Един „Браунинг Магнум“ четвърти клас е бил използван при убийството на Юриевич, а „Граз“ — за убийството на Блекбърн.

— И двамата ни са обвинили за тези убийства...

— Точно така — кимна руснакът. — Защото от всички хора в разузнаването на нашите страни, ние ще сме последните, на които те ще позволят да живеят. Това никога няма да се промени, защото ние не можем да бъдем променени. Крупской беше прав: ние сме белязани; ще бъдем използвани и след това убити. Твърде сме опасни.

— Защо ли мислят така?

— Защо се занимават с нас... Знаят, че ние не можем да приемем съществуването на Матарезе, също както и на манияците в нашите собствени отдели. Ние сме мъртви, Скофийлд.

— Говори само за себе си! — Брей изведнъж се ядоса. — Аз съм изчерпан, унищожен, свършен! Не ми пука за това, което става там! Недей да ми казваш каква е преценката ти за мен!

— Преценките вече са били направени. От други.

— Защото ти твърдиш това. — Скофийлд стана, остави кафето долу, ръката му не беше далеч от браунинга в неговия колан.

— Защото вярвах на човека, който ми разказа това. За това съм тук, за това спасих живота ти, а не те убих.

— Би трябвало да съм изненадан от това, нали?

— Какво?

— Всичко е било нагласено, дори си знаел къде точно се е намирал Прага на стълбището.

— Аз убих човек, който беше насочил пистолета си в теб!

— Прага? Минимална жертва. Аз представлявам една отписана енциклопедия. Нямам доказателства, че моето правителство се е свързало с Москва, само вероятни предположения, базирани на това, което ти ми разказа. Може би пропускам очевидното, може би великият Талеников разиграва някаква малка игричка, за да привлече Беоулф Агейт.

— Майната ти, Скофийлд! — кресна мъжът от КГБ, скачайки от стола си. — Трябваше да те оставя да умреш. Чуй ме ясно! Това, което ти предлагаш, е немислимо и КГБ знае за него. Чувствата ми са твърде дълбоки. Никога не бих се захващал да те привличам. По-скоро бих те убил.

Брей гледаше втренчено към руснака, истинността в твърдението на Талеников беше очевидна.

— Вярвам ти — промълви Скофийлд, кимайки, ядът му премина в загриженост. — Но това не променя нещата. Не ми пука! Наистина не ми пука... Дори не съм сигурен дали още искам да те убия, просто искам да бъда оставен на мира. — Брей се обърна. — Вземай ключовете на колата и се разкарай оттук. Можеш да се считаш за жив.

— Благодаря ти за щедростта, Беоулф, но се страхувам, че е твърде късно.

— Какво?

Скофийлд се обърна към руснака.

— Още не съм свършил. Бил е заловен някакъв мъж, открили са химикали. Имало е някаква таблица за два или най-много три месеца. Думите били: „Москва чрез атентати; Вашингтон чрез политически маневри — и убийства, ако се налага“. Когато това се случи, нито ти, нито аз ще оцелеем. Ще ни открият дори и на края на земята.

— Почакай малко — каза Брей разгневен. — Да не би да твърдиш, че твоите хора имат човек там?

— Имали са — поправи го Талеников. — Под кожата му е имало капсулка с цианид; той я е активирал.

— Но са го чули. Успели са да го запишат. Думите му са били там!

— Чули са го. Но не са успели да запишат това. А и е бил само един човек, който е бил предупреден от баща си да не позволява никой друг да чуе за това.

— Премиерът ли?

— Да.

— Значи той знае!

— Да, знае. Но всичко, което може да направи, е да се опита да се защити — нищо особено ново за неговото положение — но той не може да говори за това. Защото който говори за това, както казва Крупской, признава за миналото. Това е векът на конспирацията, Скофийлд. На кого му трябва да се връща към договори от миналото? В моята страна има редица трупове без обяснение; и тук не сте много по-различни. Семейство Кенеди, Мартин Лутър Кинг; и може би най-шокиращото — Франклин Рузвелт. Можехме да се хванем за гърлата — по-точно да натиснем ядрените копчета — ако нашето минало беше взаимно разкрито. Ти какво би направил, ако беше премиер?

— Щях да се защитавам — каза Брей тихо. — О, господи... Сега разбираш, нали?

— Не бих искал. Наистина не бих искал. Оставам вън!

— Подозирам, че не можеш да останеш вън. Нито пък аз. Доказателството е вчера, на Небраска авеню. Ние сме белязани; те ни търсят. Успели са да убедят други да ни убият — измислили са някакви причини — но те всъщност се крият зад тяхната стратегия. Можеш ли да го оспориш?

— Бих искал да мога. Манипулаторите винаги са най-лесни за манипулиране, хората от „Консулски операции“ са най-големите глупаци. Господи! — Скофийлд отиде до печката и си наля още кафе. Внезапно му хрумна нещо, което той не беше споменавал до тогава, което не беше ясно. — Не разбирам. От малкото, което се знае за Матарезе, е започнало като култ и се е развило в бизнес. Приемали са контракти — или се предполага, че приемат контракти — на базата на

трудността за осъществяване и цената. Убивали са за пари; никога не са се интересували от властта. Защо сега се интересуват от това?

— Не знам — сви рамене мъжът от КГБ. — Крупской също не знаеше. Той умираше и не можеше да събере мислите си, но каза, че отговорът би могъл да се намери в Корсика.

— Корсика? Защо?

— Там е започнало всичко.

— Но не и мястото, където са сега. Ако изобщо съществуват. Има слухове, че Матарезе са се изнесли от Корсика в средата на тридесетте години. Договорите са били сключвани както в Лондон, така и в Ню Йорк... Дори в Берлин. Центровете на международния трафик.

— Тогава може би ключовете към този отговор са по-лесни за откриване. Съветът на Матарезе е бил свикан в Корсика, само едно име някога е било разкрито. Гилом дьо Матарезе. Кой са били другите? Защо са отишли там? Кой са те сега?

— Има и по-бърз начин да разберем това, отколкото да ходим в Корсика. Ако за Матарезе някога се е говорило във Вашингтон, има един човек, който би могъл да знае нещо. Той е мъжът, на когото ще се обадя при всички случаи. Бих искал да получа гаранции за живота си.

— Кой е той?

— Робърт Уинтроп — каза Брей.

— Създателят на „Консулски операции“ — кимна руснакът. — Добър човек, който не понасяше това, което сам беше създал.

— Конс Оп, за който споменавах, не е вече същият, като в началото. Той все още е единственият човек, за когото съм чувал, че може да позвъни в Белия дом и да се срещне с президента двадесет минути по-късно. Много малко неща се случват, за които той не знае. Или не може да разбере. — Скофийлд погледна към огъня, припомняйки си. — Странно. В известен смисъл той е отговорен за всичко, което представявам аз в момента, и той не одобрява това. Но мисля, че ще ме изслуша.

Най-близкият телефонен пост беше на три мили надолу по магистралата, от другата страна на черния път. Беше осем и десет, когато Брей влезе, засенчвайки очите си от блясъка на утринното слънце и затваряйки стъклената врата след себе си. Той откри домашния телефон на Уинтроп в дипломатическия си куфар. Не беше

се обаждал от години. Набра номера, като се надяваше да е все още същият.

Същият беше. Оттренираният глас върна много пропуснати възможности, много реализирани възможности.

— Скофийлд! Къде си?

— Страхувам се, че не мога да ви кажа. Моля ви, опитайте се да ме разберете.

— Разбирам, че си загазил здравата и че няма да направиш добре, ако се появиш наоколо. Конгдън ми се обади. Мъжът, който е бил убит в хотела, е застрелян с руски пистолет...

— Зная. Руснакът, който го уби, спаси живота ми. Убитият е бил изпратен от Конгдън; също както и другите двама. Те бяха екипът, който трябваше да ме отстрани. Прага, Марсилия и Амстердам.

— О, господи... — Застаряващият държавник помълча за миг, но Брей прекъсна мълчанието му. — Знаеш ли какво казваш? — попита Уинтроп.

— Да, сър. Познавате ме добре, за да сте сигурен, че няма да кажа нещо, ако не съм убеден. Не греша. Говорих с мъжа от Прага, преди той да умре.

— И той го потвърди?

— С други думи, да. Изпратените съобщения са били такива; думите винаги са двусмислени.

Отново настъпи миг на мълчание, преди старецът да заговори.

— Не мога да повярвам, Брей. По причина, която няма как да знаеш. Конгдън дойде при мен преди една седмица. Беше загрижен за това, как ти би приел пенсионирането. Той имаше обикновените тревоги; един доста посветен агент, отстранен срещу собствената му воля, с твърде много свободно време и може би твърде много алкохол. Той е студен, този Конгдън, и се страхувам, че ме ядоса. След всичко, през което ти премина, да ти има толкова малко доверие... Твърде язвително споменах за това, което ти току-що описа. Не че някога съм сънувал, че той би могъл да каже някога нещо подобно, просто неговото отношение ме отвращаваше. И не мога да повярвам, нали виждаш? Той знаеше, че аз ще позная. Не би поел този риск.

— Значи някой му е наредил, сър. Точно затова бих искал да поговорим. Онези трима мъже знаеха къде да ме открият и има само един начин, по който биха могли да разберат. Това беше бърлога на

КГБ, а те бяха от състава на Конс Оп. От Москва са съобщили на Конгдън; той е предал информацията.

— Конгдън се е свързал с руснаците? Това не заслужава аплодисменти. Дори и да се е опитал, защо биха му сътрудничили? Защо биха разкрили своята бърлога?

— Един от техните хора е бил част от преговорите; те са искали да го убият. А той се опитваше да се свърже с мен. Бяхме си разменили съобщения.

— Талеников?

Сега беше моментът Скофийлд да спре. Той тихо отговори:

— Да, сър.

— Бяла свръзка?

— Да. От начало не можах да разбера, но точно така си беше. Сега съм убеден.

— Ти... и Талеников? Странно...

— Обстоятелствата са странни. Спомняте ли си за организация от четиридесетте години, която е действала под името Матарезе?...

Уговориха се да се срещнат в девет часа същата вечер на една миля северно от Мисури авеню, на изхода на Рок Крий парк от източната страна. Встрани от пътя имаше едно асфалтирано разширение, където автомобилите можеха да паркират и пешеходците да навлязат по множеството пътеки, които осигуряваха добра гледка към живописния каньон. Уинтроп възнамеряваше да отложи дневните си ангажменти и да се съсредоточи върху научаването на всичко, което може, за изненадващата, макар и частична информация на Брей.

— Той ще свика комитета на четиридесетте — каза Скофийлд на Талеников, когато се връщаха към колибата.

— Може ли да стори това? — попита руснакът.

— Президентът може — отговори Брей.

Двамата мъже разговаряха малко през деня, тясното пространство беше неудобно и за двамата. Талеников прочете няколко неща от претъпканите рафтове с книги, поглеждайки от време на време към Скофийлд. Погледът му представляваше смесица от познати гняв и любопитство.

Брей чувстваше погледите; избягваше да им отговаря. Той слушаше по радиото новините: за убийството в хотела на Небраска авеню и за смъртта на руския аташе в прилежащата сграда. Те бяха

оставени на втори план, без коментар, без да се спомене за мъртвия чиновник от посолството. Беше казано, че убийствата в хотела са извършени от чужденци — толкова беше позволено — и то без съмнение, от криминално естество, най-вероятно свързани с висшите кръгове в трафика на наркотици. Убийците се издирваха; Държавният департамент работеше усилено със сигурни стъпки.

И след всеки все по-оскъден доклад, Скофийлд се чувстваше все повече притиснат в някакъв капан. Чувстваше се въввлечен в нещо, в което не искаше да участва; новият му живот не започваше след всеки ъгъл вече. Започна да се чуди къде ли се намира, или къде ще трябва да се намира. Неудържимо беше въввлечен в една загадка, наречена Матарезе.

В четири часа той излезе на разходка из полята по продължението на брега на Патоксен. Когато излезе от колибата, се убеди, че руснакът го видя как напъхва своя автоматичен „Браунинг“ в кобура. Човекът от КГБ видя; той постави своя „Граз“ на стола до масата.

В пет часа Талеников забеляза нещо.

— Мисля, че трябва добре да се разположим още преди часа на срещата.

— Аз вярвам на Уинтроп — отвърна Брей.

— Сигурно имаш основание. Но можеш ли да се довериш на тези, с които той ще се свърже?...

— Той няма да каже на никого, че ще се срещне с нас. Освен това той иска да говори и с теб. Ще ти зададе някои въпроси. Имена, заемани постове, военни чинове.

— Ще се опитам да му отговоря, само ако те имат връзка с Матарезе. Няма да навлизам в никакви други сфери.

— Толкова по-зле за теб.

— Няма значение, и без това мисля...

— Тръгваме след петнадесет минути — прекъсна го Скофийлд.

— Има едно кафене по пътя; ще ядем отделно.

В седем и тридесет и пет Брей спря колата в южния край на паркинга, на границата с Рок Крий парк. Той и мъжът от КГБ навлязоха в гората, оглеждайки просеките от пътеките, проверявайки

дърветата и скалите, и каньона отдолу за някакви следи от вмешатели. Нощта беше студена; нямаше никакви пешеходци, никой наоколо. Те се срещнаха на предварително уговореното място, на ръба на едно малко езерце. Талеников заговори пръв.

— Не видях нищо, зоната е чиста.

Скофийлд погледна часовника си в мрака.

— Сега е почти осем и половина. Ще чакам до колата; ти стой тук. Първо ще се срещна с него и ще ти дам сигнал.

— Как? Това е на неколкостотин ярда.

— Ще запаля кибритена клечка.

— Много подходящо.

— Какво?

— Нищо. Не е важно...

В девет без две лимузината на Уинтроп излезе от изхода на Рок Крий парк и навлезе в паркинга, като спря на шест метра от наетата кола. При вида на шофьора Брей се притесни, но само за момент. Скофийлд разпозна огромния мъж почти моментално; той беше с Робърт Уинтроп в продължение на повече от две десетилетия. За шофьора се носеха слухове, че е бил морски пехотинец, чиято кариера е прекъсната от няколко комисии, но Уинтроп никога не говореше за него, освен когато го наричаше „моят приятел Стенли“, а и никой не настояваше за това.

Брей излезе от сянката и тръгна към лимузината. Стенли отвори вратата и с едно движение се оказа на тротоара, като държеше дясната ръка в джоба си, а в лявата имаше фенерче. Той го включи. Скофийлд затвори очи. Само след секунди светлината угасна.

— Здравей, Стенли — поздрави Брей.

— Отдавна не сме се виждали, господин Скофийлд — отвърна шофьорът. — Приятно ми е да ви видя.

— Благодаря. Хубаво е, че те виждам.

— Посланикът ви очаква — продължи шофьорът, протягайки се да отвори ключалката. — Сега вратата е отворена.

— Чудесно. Между другото, след две минути ще изляза от колата и ще запаля една кибритена клечка. Това е сигналят за един човек, който трябва да дойде и да се присъедини към нас. Той е горе в другия край; ще излезе от една от пътеките.

— Разбрано. Посланикът каза, че вие ще бъдете двама. Окей.

— Това, което се опитвам да ти кажа, е, че ако продължаваш да пушиш от онези тънки твои цигари, ще те помоля да изчакаш, преди да запалиш. Бих искал за момент да остана насаме с господин Уинтроп.

— Имате невероятна памет — каза Стенли, потупвайки джоба на самото си с фенерчето. — Някога и с мен беше така.

Брей седна на задната седалка на колата и се изправи до мъжа, който до голяма степен беше отговорен за неговия начин на живот. Уинтроп беше остарял, но очите му все още можеха да наелектризират, все още бяха изпълнени с тревога. Те се здрависаха, като по-възрастният, държавникът, продължително задържа ръката на Скофийлд.

— Често съм си мислел за теб — каза той тихо, а погледът му затърси погледа на Скофийлд, после забеляза превръзките. — Имам смесени чувства, но не мисля, че трябва да ти казвам това.

— Не, сър, не трябва.

— Толкова неща се промениха, нали, Брей? Идеалите, възможността да направиш толкова много за толкова много хора. Ние бяхме кръстоносци, наистина. В началото. — Старецът пусна ръката на Скофийлд и се усмихна. — Спомняш ли си? Веднъж ти дойде с готов план, който трябваше да бъде вместен в рамките на една фирма за отдаване под наем. Дългове в окупираните територии за многобройната имиграция. Брилянтна концепция в икономическата дипломация, винаги съм казвал това. Човешки живот за пари, които никога нямаше да бъдат изплатени.

— И трябваше да бъде отхвърлено...

— Вероятно, но на арената на световното мнение една такава акция щеше да притисне руснаците до стената. Спомням си думите ти. Ти каза: „Ние сме определени като едно капиталистическо правителство, не се отказвайте от това, използвайте го. Определете го. Американските граждани плащаха за половината от руската армия. Подчертайте психологическата обвързаност, открийте нещо, открийте хората“. Това бяха твоите думи.

— Това беше един дипломиран студент, който се упражняваше в наивна теоретична геополитика.

— Често в подобен наивитет се среща голяма доза истина. Знаеш, че все още мога да видя онзи дипломиран студент. Чудя се за него...

— Няма време за това, сър — прекъсна го Скофийлд. — Талеников ни чака. Между другото, проверихме зоната; чиста е.

Очите на стареца премигнаха.

— Мислиш ли, че можеше да бъде другояче?

— Тревожех се да не би да подслушват телефона ви.

— Не е необходимо — каза Уинтроп. — Подобни апаратури би трябвало да бъдат изброени някъде, да бъдат заведени някъде. Не бих имал нищо против, ако бях човекът, който прави тези неща. Твърде много частни разговори се водят по моя телефон. Това е най-добрата ми защита.

— Успяхте ли да научите нещо?

— За Матарезе ли? Не... и да. Не в смисъл, че дори и най-труднодостъпните данни от разузнаването не споменават за нищо подобно, поне през последните четиридесет и три години. Президентът ме убеди в това и аз му повярвах. Той беше възмутен; притесни се от вероятността това да е вярно и постави хората си в тревога. Той беше разярен и изплашен, мисля.

— А защо да?

Старецът подбра думите си внимателно.

— Прикриват го, но то съществува. Преди да реша да се обадя на президента, се свързах с петима мъже, които в продължение на години — десетилетия — са били въввлечени в най-чувствителните сфери на разузнаването и дипломатията. От петимата трима си спомниха за Матарезе и бяха шокирани. Те предложиха да направят каквото могат, за да помогнат, тъй като вероятността от завръщането на Матарезе ги ужасяваше твърде много. Въпреки това останалите двама, хора, които, ако не друго, би трябвало да знаят доста повече от своите колеги, заявиха, че никога не са чували за него. Реакцията нямаше смисъл; те трябваше да са чували. Също както и аз — моята информация беше минимална, но със сигурност не е забравена. Когато им казах това, когато ги притиснах, и двамата се държаха странно, казвайки, че гледат на миналите ни съвместни действия не без да имат едно наум. Всеки се отнасяше с мен като че ли бях някакъв отнесен патриций, отдаден на отнесените си фантазии. Наистина, това беше изненадващо...

— Кой бяха те?

— Отново, странно...

В далечината се видя светлина. Очите на Скофийлд бяха привлечени от нея. И още веднъж... и още веднъж. Някой палеше клечки бързо една след друга.

Талеников.

Мъжът от КГБ палеше клечки една след друга и то с голяма бързина, това беше предупреждение. Талеников го предупреждаваше, че нещо се беше случило — че нещо се случваше.

Изведнъж далечният пламък се задържа за по-дълго, но прикрит от ръката пред него — в бърза последователност, по-дълго време, по-кратко. Основен морз. Точки и тирета.

Точките се повториха два пъти. S. Дълъг пламък, само веднъж. Едно тире. T.

S. T.

— Какво става — попита Уинтроп.

— Само една секунда — отвърна Скофийлд.

Три точки, пауза, после последва едно тире. Буквите S и T се повториха. S. T.

Следят. Тревога.

Пламъкът се премести наляво към пътя, който граничеше с гората до паркинга и после угасна. Руският агент променяше положението си. Брей се обърна към стареца.

— Доколко можете да сте сигурен за вашия телефон?

— Съвсем сигурен съм. Никога не са ме подслушвали, имам начини как да разбере това.

— Може би не са достатъчно успешни. — Скофийлд докосна копчето за прозореца. Стъклото се спусна надолу и той повика шофьора, който стоеше пред лимузината.

— Стан, ела тук! — Шофьорът го последва. — Когато навлезе в парка, провери ли дали някой не те следи?

— Разбира се, но нямаше никой. Винаги следя с едно от очите си огледалото за обратно виждане. Винаги. Особено когато имаме среща с някого през нощта... Видяхте ли светлината ей там? Това вашият човек ли беше?

— Да. Той ми съобщи, че там има още някой.

— Невъзможно — каза Уинтроп емоционално. — Ако има някой, то не е наша грижа. В края на краищата това е обществен паркинг.

— Сър, не искам да ви тревожа, но Талеников има опит. Не се виждат фарове, не се виждат коли. Който и да е там, явно не иска ние да разберем и със сигурност не е излязъл за случайна разходка. Страхувам се, че това ни засяга. — Брей отвори вратата. — Стен, отивам да взема куфара си от колата. Когато се върна, трябва да тръгнеш оттук. Спри за малко на северния край на паркинга, близо до пътя.

— А какво ще стане с руснака? — попита Уинтроп.

— За това ще спрем. Той ще разбере кога да скочи в колата. Добре е да разбере.

— Почакайте една минутка — каза Стенли. В гласа му нямаше вече уважение. — Ако наистина сме в беда, няма да спра за никого. Имам само една работа. Да го изведе оттук. Нито вас, нито когото и да било друг.

— Нямаме време да спорим. Пали двигателя! — Брей изтича към наетата кола, ключовете бяха в ръката му. Той отключи вратата, взе своя дипломатически куфар от предната седалка и тръгна обратно към лимузината.

Не успя да стигне до нея. Един сноп от силна светлина пресече мрака и се насочи към огромната кола на Робърт Уинтроп. Стенли беше зад волана и палеше двигателя, готов да изчезне от това място. Този, който беше насочил светлината, нямаше да позволи това да се случи. Той искаше колата и онези, които бяха в нея.

Колелетата на лимузината се завъртяха и изсвириха върху асфалта, когато огромната кола се стрелна напред. Избухна насечен откос от изстрели; прозорците се натрошиха, куршумите се забиха в метала. Лимузината започна да криволичи в полукръгове, очевидно контролът върху нея беше изгубен.

Откъм гората се чува два силни изстрела; снопът светлина секна, последва го един вик от болка. Колата на Уинтроп продължи направо за миг, после направи остър ляв завой. В светлината на фаровете се виждаха двама мъже с приготвени оръжия, на земята имаше трети.

Пистолетът на Брей беше в ръката му; той залегна на земята и стреля. Единият от двамата мъже падна. Лимузината направи пълен завой и изчезна от паркинга по южния път.

Скофийлд се претърколи надясно; бяха изстреляни два куршума, които изсвириха на асфалта точно на мястото, където беше преди

няколко секунди. Брей се изправи на крака и побягна в мрака към парапета, който ограничаваше каньона.

Той скочи над горната релса, а дипломатическият му куфар се удари в дървения стълб, издавайки отчетлив звук. Очакваше се и друг изстрел; появи се, когато той залегна на земята върху скалите.

Светлини. Светлини от фарове! Два лъча се стрелнаха нагоре, придружени от звука на бързаща кола. Чу се шум от строшено стъкло, което бе последвано от писъка на гумите и внезапно всичко спря. Един силен — неясен, истеричен... вик, пресечен от силната експлозия — последва тишина.

Двигателят беше замлъкнал, фаровете все още светеха, разкривайки картината на разнасящия се дим и двете неподвижни тела, проснати на земята. Трети човек беше коленичил, оглеждайки се наоколо в паника. Мъжът чу нещо; той се изви и вдигна пистолета си.

Откъм гората някой стреля. Това беше последният изстрел; този, който трябваше да бъде убиец, трябваше да бъде убит.

— *Скофийлд!* — извика Талеников.

— Насам!

Брей се прехвърли над парапета, откъдето долетя гласът на руснака. Талеников излезе от гората; той беше на не повече от три метра от загасналия автомобил. Двамата мъже приближиха колата внимателно. Прозорецът на шофьора беше строшен, разбит само от един изстрел от пистолета на човека от КГБ. Главата зад строшеното стъкло беше окървавена, но можеше да бъде идентифицирана. Дясната ръка беше гипсирана — след като един палец беше счупен на моста в Амстердам, в три часа сутринта, от един ядосан, изморен старец.

Беше агресивният, млад агент, Хари, който беше извършил едно безсмислено убийство в онази дъждовна нощ.

— Не мога да повярвам! — промълви Скофийлд.

— Познаваш ли го? — попита Талеников. В гласа му се долови нотка на любопитство.

— Казва се Хари, работеше за мен в Амстердам.

Руснакът замълча за момент, после заговори:

— Бил е с теб в Амстердам, но той не работеше за теб, а и името му не беше Хари. Младежът е офицер от съветското разузнаване, обучаван от деветгодишна възраст в американската единица в Новгород. Беше агент на ВКР.

Брей разгледа лицето на Талеников, после погледна през счупения прозорец към Хари.

— Поздравления. Сега нещата си отиват на мястото и всичко става по-ясно.

— Страхувам се, че за мен още не са си дошли на мястото — каза мъжът от КГБ. — Повярвай ми като ти казвам, че е почти изключено каквато и да е заповед от Москва да бъде изпратена за пряко нападение срещу Робърт Уинтроп. Ние не сме глупаци. Ние го ценим — един глас и умения, които трябва да бъдат запазени, а не унищожени. И със сигурност не за такива наемници — като теб и мен.

— Какво имаш предвид?

— Това беше екзекуционен екип, също както и онзи в хотела. Аз и ти не трябва да бъдем изолирани, не трябва да бъдем разделяни. Искат да ни убият. Уинтроп също е трябвало да бъде убит и от всичко, което знаем, той можеше да бъде убит. Подозирам, че заповедта не е дошла от Москва.

— Адски съм уверен, че не е дошла и от Държавния департамент.

— Съгласен съм. Нито Вашингтон, нито Москва, а някой мощен източник, който е в състояние да издава заповеди от името на едните или другите.

— Матарезе — попита Скофийлд.

— Матарезе — кимна руснакът.

Брей задържа дъха си, опитвайки се да мисли, да подреди нещата.

— Ако Уинтроп е все още жив, той ще бъде заловен, ще бъде вкаран в капан и ще го натикат под микроскопа. Няма да мога да се добера близо до него. Биха ме убили в момента, в който се поява пред тях.

— И с това съм съгласен. Има ли други, на които можеш да им имаш доверие и с които можеш да се свържеш?

— Това е лудост — каза Скофийлд, потрепервайки от студ. И тогава го осени мисълта: *Трябва да има, но не знам кои са те. При когото и да отида, ще трябва да ме издадат, законите са ясни относно това. Освен това им дават полицейски гаранции, тук става въпрос за националната сигурност. Делото срещу мен ще бъде съставено бързо, според законите. Подозрение в измяна, вътрешен*

шпионаж, издаване на информация на врага. Никой няма да ме докосне.

— Сигурно има хора, които биха те изслушали.

— Да изслушат какво? Какво да им кажа? Какво имам аз? Теб? Ти ще бъдеш захвърлен в някоя строго секретна болница още преди да можеш да кажеш името си. Думите на умирация Изстребител? На един комунистически убиец? Къде е логиката? По дяволите, ние сме отрязани. Всичко, което имаме, са нашите сенки!

Талеников направи крачка напред, гласът му прозвуча убедително.

— Може би старият Крупской беше прав; може би отговорът е в Корсика, въпреки всичко.

— О, господи...

— Изслушай ме. Казваш, че имаме само сенки. Дори така да е, трябва да свършим някои неща. Ако имяхме повече, ако имяхме няколко имена, щяхме да изградим нашата мрежа от вероятности — да си съставим целия случай, ако искаш. Тогава щеше ли да можеш да отидеш при някой и да го принудиш да те изслуша?

— От разстояние — отвърна Брей бавно. — Само от разстояние. Извън техния обсег.

— Естествено.

— Този случай трябва да бъде повече от вероятен. Той трябва да е адски убедителен.

— Бих могъл да раздвижа хората в Москва, ако имам такова доказателство. Надявах се, че тук произшествията приключват с по-малко доказателства. Вие сте известни с вашите безконечни сенатски разследвания. Аз просто предполагах, че това може да бъде сторено, че ти ще можеш да го направиш.

— Не сега. И не аз.

— Тогава към Корсика?

— Не знам... Трябва да помисля за това. Все още остава Уинтроп.

— Ти сам каза, че няма да можеш да се свържеш с него. Че ако се опиташ да се добереш до него, те ще те убият.

— Опитвали са се и преди. Ще се браня. Трябва да разбера какво се е случило. Той лично го видя; ако все още е жив и мога да говоря с него, той ще знае какво трябва да се направи.

— А ако не е жив или ти не можеш да се свържеш с него?

Скофийлд погледна към трупите върху асфалта.

— Може би има само едно нещо, което остава. Корсика.

Мъжът от КГБ поклати глава.

— Аз виждам шансовете дори по-ясно от теб, Беоулф. Няма да чакам. Няма да рискувам да ме захвърлят в онази „болница“, за която спомена. Отивам в Корсика.

— Ако наистина отиваш, започни от Югоизточния бряг, на север от Порто Вечео.

— Защо?

— Това е мястото, откъдето е започнало всичко. Това е страната на Матарезе.

Талеников кимна.

— Да, разбирам — уроците ти. Благодаря. Може би ще се срещнем в Корсика.

— Можеш ли да се измъкнеш от страната? — попита Брей.

— Да се вмъкна, да се измъкна... лесна работа. Няма никакви пречки. А ти, ако решиш да се присъединиш към мен?

— Мога да откупя пътя си до Лондон, до Париж. Там имам банкови сметки. Ако тръгна, брой три, най-много четири дни. По хълмовете има малки ханове. Ще те откроя...

Скофийлд спря. Двамата мъже се обърнаха бързо при звука на приближаващия се автомобил. Някаква лимузина зави откъм пътя и навлезе в зоната на паркинга. На предната седалка имаше някаква двойка, ръката на мъжа беше преметната върху рамото на жената. Светлините от фаровете попаднаха право върху неподвижните тела на тротоара. Отражението освети счупения прозорец на спряната кола и окървавената глава вътре.

Шофьорът отдръпна бързо ръката си от рамото на жената, избухвайки я надолу към седалката и сграбчи волана с две ръце. Той изви рязко надясно и подкара бързо обратно към пътя, ревът на мотора отекна из гората и откритото пространство.

— Те ще се свържат с полицията — каза Брей. — Да изчезваме оттук.

— Подозирам, че ще е по-добре да не използваме тази кола — отвърна мъжът от КГБ.

— Защо не?

— Шофьорът на Уинтроп. Ти можеш да му имаш доверие, но не съм сигурен, че аз му вярвам.

— Това е лудост! За малко не беше убит.

Талеников посочи към мъртвите върху асфалта.

— Тези бяха белязани, руснаци или американци, това е без значение, те бяха експерти — а Матарезе няма да наеме други. Стъклото на онази лимузина беше поне метър и половина широко, шофьорът беше твърде лесна цел за такива експерти. Защо не го убиха? Защо не спряха колата? Трябва да се оглеждаме за капани, Беоулф. Бяхме вкарани в такъв и не го видяхме. Може би дори от самия Уинтроп.

На Брей му прилоша. Не можеше да отговори.

— Ще се разделим. По-добре е и за двама ни. Може би Корсика?

— Може би. Ще разбереш дали съм там.

— Много добре.

— Талеников?

— Да?

— Благодаря за това, че използва кибрита.

— При тези обстоятелства, надявам се, че ти би сторил същото за мен.

— При тези обстоятелства... да, щях да го направя.

— Разбираш ли? Ние не се избихме, Беоулф Агейт. Ние разговаряхме.

— Разговаряхме.

Студеният нощен вятър им помогна да чуят самотната сирена. Скоро щяха да се чуят и други; патрулни коли щяха да блокират мястото. И двамата се обърнаха и побягнаха, Скофийлд надолу по пътеката към гората, отвъд наетата кола, а Талеников — към парапета, който ограждаше каньона в Рок Крий парк.

ЧАСТ ВТОРА

1.

Тумбестата рибарска лодка се провираше между насечените скали като странно тежко животно, което не се притесняваше от това, че водите тук бяха враждебно настроени. Вълните се плискаха в носа и бордовете ѝ, изпращайки фонтанчета от пръски във въздуха, а по лицата на мъжете, които се занимаваха с мрежите, оставаха следи от сол, изсушена от ранния утринен вятър.

Един човек, обаче, не беше под влиянието на треската на улова. Той нито теглеше въжетата, нито приготвяше куките, нито пък се присъединяваше към проклятията и смеха, на които морският живот беше научил рибарите. Седеше самотен на палубата, с термос кафе в едната ръка и цигара в другата. Беше им дал да разберат, че ако се приближат френски или италиански патрулни лодки, щеше да се преструва на рибар, но ако такива не се появяха, трябваше да бъде оставен сам. Никой не се противопостави на този странен човек без име, защото всеки член на екипажа беше станал със сто хиляди лири по-богат, благодарение на неговото присъствие. Лодката го беше взела от кея в Сан Винченцо. Тя трябваше да отплава от италианския бряг рано призори, но чужденецът беше предложил ако бреговете на Корсика бъдат достигнати призори, капитанът и екипажът да получат далеч по-богат улов за своя труд. Рангът си имаше своите привилегии; капитанът получи сто и петдесет хиляди лири. Те отблъснаха от Сан Винченцо преди полунощ.

Скофийлд зави капачката на термоса и захвърли цигарата през борда. Той се изправи и се протегна, вглеждайки се в мъглата към брега. Бяха улучили добро време. Според капитана щяха да видят Солензара след няколко минути, а след около час щяха да оставят своя потаен пътник между Сейнт Луси и Порто Вечио. Не се очакваха никакви проблеми; имаше много безлюдни заливчета в скалистия бряг, използвани от временно повредените рибарски лодки.

Брей нави кордата, омотана около дръжката на неговия дипломатически куфар, и я хвана в китката си; тя беше здрава и влажна. Раната, която беше причинила върху китката му се раздражни

от солената вода, но благодарение на солта щеше да зарасне бързо. Тези предпазни мерки може би бяха необосновани, но те биха могли да се окажат точно толкова ценни, колкото беше съдържанието на куфарчето. Някой можеше да се реши да ограби Брей, а корсиканците се славеха като хора, които можеха бързо да освободят пътниците от техния ценен багаж — особено такива пътници, които пътуваха, без да оповестяват своята самоличност, а и притежаваха много пари.

След половин час щеше да бъде в Корсика, стъпил на хълмовете, където се беше родил Матарезе. Това, че той се беше родил, беше неоспоримо, че хората му осигуряваха наемни убийци по средата на тридесетте години, се приемаше също като неопровержима възможност. Но за тези хора се знаеше толкова малко, че никой всъщност не можеше да определи каква част от цялата история беше митове и колко се базираха на действителни факти. По едно и също време легендата беше създавана и преразказвана; беше чиста загадка, тъй като никой не разбираше нейния произход. Знаеше се само, че онзи луд човек на име Гилом дьо Матарезе бил събрал някакъв съвет — никъде не беше записано откъде — и беше поставил началото на една банда от убийци, които според някои произхождаха от общността от убийци на Хасан ибн ал Сабах от деветнадесети век.

Това още повече придаваше култов привкус на историята, като по този начин подхранваше митовете и намаляваше истината. Нямаше нито едно заведено съдебно дело, нито един убиец не беше заловен, за да бъде проследена организацията, наречена Матарезе; ако беше имало признания, то те не бяха правени публично. Въпреки това съществуваха слухове. Из висшите кръгове се носеха различни истории; в отговорните вестници се появяваха статии, които биваха опровергавани с редакторска статия само в следващите няколко издания. Бяха започнали няколко независими проучвания; никой не знаеше някое от тях да беше завършено. И при това нито едно правителство не си беше позволило да коментира. Никога. *Те мълчаха.*

И за един млад офицер от разузнаването, който проучваше историята на атентатите преди няколко години, точно това мълчание беше причината хората на Матарезе да се ползват с такова доверие.

Също както и друг тип мълчание, настъпило внезапно преди три дни, което успя да го убеди, че срещата в Корсика не беше предложение, направено в разгара на насилието, а единствения

възможен изход. Матарезе оставаше загадка, но това не беше мит. Беше истина. Един властен човек беше отишъл при други властни мъже и беше бил тревога; това не беше разбрано.

Робърт Уинтроп беше изчезнал. Брей беше избягал от Рок Крий парк преди три нощи и беше отишъл в един мотел в покрайнините на Фредериксбърг. В продължение на шест часа беше пътувал по магистралата, като се опитваше да се свърже с Уинтроп от телефонни постове, стопираше различни коли под претекст, че колата му се е повредила и трябва да стигне до града. Беше разговарял с жената на Уинтроп и беше сигурен, че това я беше притеснило, но не й каза нищо съществено, само че трябва да говори с посланика. Докато се зазори и на телефона вече никой не отговаряше, само продължителен сигнал, насечен на все по-дълги и по-дълги части — или поне така му се струваше — и нямаше абсолютно никой, който да вдигне телефона.

Нямаше към кого да се обърне, при кого да отиде. Обръчът се затягаше около него. Ако го бяха открили, унищожението щеше да бъде пълно; той разбираше това. Ако му беше позволено да живее, то щеше да бъде в очертанията на четирите стени на някоя килия или още по-лошо — като някой зеленчук. Но той не мислеше, че щяха да му позволят да живее. Талеников беше прав: те и двамата бяха белязани.

Ако имаше някакъв отговор, той беше на четири хиляди мили оттук, в Средиземноморието. В дипломатическото си куфарче той носеше дузина фалшиви паспорти, пет банкови сметки под различни имена, един списък от мъже и жени, които можеха да му осигурят всякакъв вид транспорт. Беше напуснал Фредериксбърг два дни преди това, при зазоряване, беше се отбил в банките в Лондон и Париж и късно предната вечер беше се добрал до рибарския кей в Сан Винченцо.

А сега беше въпрос на няколко минути, за да се добере до Корсика. Дългите часове на неподвижност, докато летеше и докато плаваше, му бяха дали възможност да мисли или поне имаше време да организира своите мисли. Трябваше да започне с неопровержимото.

Съществуваха два установени факта:

Гилом дьо Матарезе беше съществувал, беше съществувала и група от мъже, които наричаха себе си „Съвет на Матарезе“, посветени на влудяващата теория на своя патрон. Светът се движеше напред благодарение на постоянните насилствени смени в сферата на властта.

Шокът и внезапната смърт бяха присъщи на еволюцията в историята. Все някой е трябвало да осигурява средствата. Навсякъде правителствата биха платили за политическите убийства. Атенатите — изпълнени при най-изпитаните методи, така че да не могат да бъдат проследени тези, които се договаряха за тях — можеха да станат глобален ресурс на богатства и влияние, които надхвърляха всяко въображение. Това беше теорията на Гилом дьо Матарезе.

Сред международната общност на разузнавачите малцина смятаха, че хората на Матарезе са отговорни за редицата политически убийства от второто десетилетие на века, по средата на тридесетте години, от Сараево до Мексико сити и от Токио до Берлин. Според тях колапсът на Матарезе беше предизвикан от избухването на Втората световна война, което беше породило разрастването на тайните служби, при което подобни убийства вече имаха своите източници или се считаха, че Съветът е бил погълнат от Сицилианската мафия, която сега беше пуснала пипалата си навсякъде, но се беше концентрирала в Съединените щати.

Но тази положителна преценка принадлежеше само на едно малцинство. Огромното мнозинство от професионалисти, които работеха за Интерпол, британската МИ-6 и американското Централно разузнавателно управление считаха, че властта на Матарезе е силно преувеличена. Без съмнение тя беше извършила няколко незначителни политически убийства, в мъглявините на страстните и неефективни френски и италиански политически системи, но освен това нямаше никакви твърди доказателства. Според познавачите това представляваше сбирщина от параноици, ръководени от заможен ексцентрик, който има грешна представа за философията също както и за правителствата, които сключваха възмутителните договори с него. Ако съществуваше нещо друго, продължаваха да твърдят тези професионалисти, защо никога никой не се беше свързал с тях?

Защото, мислеше си Брей преди много години, както вярваше и сега, ние бяхме последните хора на земята, с които Матарезе биха желали да правят бизнес. От самото начало ние бяхме конкуренти — под една или друга форма.

Матарезе. Беше ли възможно? Група мъже, които избираха и контролираха убийствата в глобален мащаб, обличайки тероризма в структура, пораждайки хаос навсякъде? Отговорът за Брей беше „да“.

Думите на умирация Изстребител, смъртната присъда, издадена от руснаците на Василий Талеников, екипът, който беше нает да убие самия него, събран от Марсилия, Амстердам и Прага... Всичко това беше прелюдия към изчезването на Робърт Уинтроп. Всичко беше свързано с този подновен Съвет на Матарезе. Това беше невидимият непознат „играч“.

Кои бяха те, тези криещи се мъже, които имаха ресурсите да достигнат до най-висшите кръгове на държавната власт със същата готовност, с която финансираха хладнокръвните терористи и подбираха важни личности, които трябваше да бъдат убити? По-големият въпрос беше *защо*. Защо? С каква цел или цели съществуваша те?

Но първо трябваше да бъде открит отговорът на въпроса *кои*... И които и да бяха те, трябваше да съществува някаква връзка между тях и онези фанатици, които първоначално беше събрал Гилом дьо Матарезе; откъде другаде биха могли да се появят те, как другояче биха разбрали за това? Онези първи мъже бяха дошли от хълмовете на Порто Вечио; те имаха имена. Миналото беше единственият смисъл на неговото заминаване.

Имаше и друга причина, спомни си той, но запалената кибритена клечка в горичката на Рок Крий парк я беше елиминирала. Робърт Уинтроп щеше да назове имената на двама политици от Вашингтон, които твърдо бяха отrekli да са чували за Матарезе. Това отричане създаваше усложнения; те трябваше да са чували за Матарезе — по един или по друг начин. Но Уинтроп не беше назовал тези имена; насилието беше прекъснало неговото намерение. Сега може би той никога нямаше да ги изрече.

Имената от миналото можеха да доведат до имената от настоящето; това трябваше да стане. Хората напускаха своята работа, оставяха отпечатък върху времето, в което бяха живели. Своите пари... Всичко това можеше да бъде проследено, а то водеше донякъде. Ако съществуваша ключове, които биха разкрили тайниците, пазещи отговорите за Матарезе, те трябваше да бъдат търсени между хълмовете на Порто Вечио. Той трябваше да ги открие... Също както и неговият враг, Василий Талеников, трябваше да ги открие. Никой нямаше да оцелее, ако те не успееша да го сторят. Нямаше да има

ферма в Гразнов за руснака, нито пък щеше да има нов живот за Беоулф Агейт, докато не успееш да открият отговорите.

— Ето я... — изрева капитанът, завъртвайки руля. Той се обърна, хилейки се към пътника, през облака от пръски, които вятърът беше подгонил...

— Кой?...

— Корсика.

Талеников тичаше нагоре по скалистия хълм на лунната светлина, придържайки се към стръковете висока трева, които прикриваха неговите движения, но не избягваше пътя. Не желаше тези, които го преследваха, да се откажат, просто да бъдат забавени, да се разделят, ако е възможно; ако успееше да залови един от тях, това щеше да бъде идеално.

Старият Крупской беше прав относно Корсика, Скофийлд беше точен относно хълмовете северно от Порто Вечио. Там се криеха някакви тайни; трябваше му по-малко от два дни, за да разбере това. Сега го преследваха по хълмовете в тъмнината, за да му попречат да научи нещо повече. Преди четири нощи за него Корсика беше един див пустинен остров, една алтернатива, която трябваше да бъде покорена. Порто Вечио беше просто един град на югоизточния бряг на острова, а хълмовете отвъд него напълно непознати.

Хълмовете бяха все още непознати; хората, които живеяха там, бяха затворени, странни, необщителни, техният олтрамонтанен диалект беше труден за разбиране, но спекулациите бяха отстранени. Самото споменаване на Матарезе беше достатъчно, за да запуши устите на тези, които и без това бяха враждебно настроени; това създаваше предпоставки да бъдат прекъснати разговорите, които бяха започнати и с най-безобидната информация. Като че ли това име само по себе си беше част от някакъв племенен ритуал, за който никой отвъд хълмовете не говореше, особено в присъствието на чужденци. Василий беше започнал да го усеща часове след пристигането си в скалистата провинция; това беше драматично потвърдено още първата вечер. Преди четири дни той не би повярвал на това; сега знаеше, че е така. Матарезе беше повече от легенда, повече от някакъв мистичен символ за примитивните хора от хълмовете. Името беше форма на религия.

Трябваше да е така; хората бяха готови да умрат, но да запазят неговата тайна.

Четири дни и светът се беше променил за него. Той вече не се занимаваше с интелигентни хора и модерно оборудване. Нямаше компютърни ленти, които да се завъртат в стъклените панели само при докосването на едно копче, нямаше зелени букви, които да се появяват на черни екрани, давайки непосредствена информация, необходима за следващото решение.

Търсеше миналото сред хората от миналото.

Точно това беше причината, поради която той толкова отчаяно се стремеше да залови един от преследвачите, които го гонеха по хълма в тъмнината. Прецени, че те са трима; склонът на хълма беше дълъг и широк и насечен от гори и скали. Те трябваше да се разделят, за да могат да покрият различни части, които водеха към другите хълмове и към равнината, която предхождаше планинските гори. Ако можеше да залови един от тези хора и да разполага с няколко часа, да поработи върху неговото съзнание и неговото тяло, можеше да научи много неща. Нямаше абсолютно никакви проблеми да го стори. Предната вечер дървеното легло, на което трябваше да спи, беше направено на трески, след като някакъв корсиканец, чийто силует можеше да види в очертанията на вратата, беше стрелял с автомат „Лупо“ по него. Талеников трябваше да бъде в това легло... Само един мъж — този мъж — мислеше си Василий, потискайки своята ярост, като навлезе в една малка горичка точно под подножието на хълма. Вече можеше да почине за няколко минути. Далеч отдолу можеше да види слабите светлини от фенерчетата. Едно, две... три. Трима мъже, и те се разделяха. Този отляво покриваше неговата зона; на него щяха да са му необходими десет минути, за да достигне до малката горичка. Талеников се надяваше, че това е мъжът с „Лупо“. Той се облегна на едно дърво, дишайки тежко и остави тялото си да се отпусне.

Случи се толкова бързо, тази екскурзия към примитивния свят. Имаше някаква странна симетрия в това. Беше започнал бягството си през нощта, покрай гористите брегове на един поток в Рок Крий парк във Вашингтон, а сега беше тук, на този изолиран остров, в тази гориста местност, високо в хълмовете на Корсика. През нощта. Пътешествието беше започнало бързо; той знаеше точно какво да направи и кога да го направи. В пет часа предния ден беше на

римското летище Леонардо да Винчи, където преговаряше да получи частен полет до Бонифацио на запад, на южния бряг на Корсика. Успя да стигне до Бонифацио в седем часа и едно такси го откара на север до Порто Вечио, и нагоре към един хан, навътре в хълмистата провинция. Бяха му сервирали тежко корсиканско ядене и беше увлякъл любопитния собственик в един отвлечен разговор.

— Аз изучавам родовете — беше обяснил той. — Нуждая се от информация за един падроне, живял преди много години. Един мъж на име Гилом дьо Матарезе.

— Не разбирам — беше му отговорил собственикът на хана. — Казваш, че изучаваш родовете. Струва ми се, че този човек или го е имало, или го е нямало. Ти от някой голям университет ли си?

— Всъщност съм от частна фондация, но университетите имат достъп до нашите трудове.

— ...?

— ... Моят отдел се занимава с малко познатата история на Сардиния и Корсика от края на деветнадесети и началото на двадесети век. Горедолу по това време е живял и този падроне... Гилом дьо Матарезе, който е контролирал голяма част от земята по тези хълмове, северно от Порто Вечио.

— Той притежаваше повечето земя, синьоре. Беше добър към хората, които живееха в тази земя.

— Естествено. И ние бихме искали да му посветим място в корсиканската история. Но не съм сигурен, че зная откъде трябва да започна.

— Може би... — Собственикът на хана се облегна назад в стола си, очите му се концентрираха, гласът му стана странно колеблив. — Руините на вила Матарезе. Сега нощта е ясна, синьоре. Те са твърде красиви на лунната светлина. Мога да намеря някой, който да те заведе, освен, разбира се, ако не си твърде изтощен от пътуването.

— Ни най-малко. Полетът беше кратък.

Беше заведен нагоре по хълмовете, до останките от някога процъфтяващо имение, които напомняха за голяма къща, като само тя покриваше цял акър земя. Порутените стени и разрушените огради бяха единствените останки от нея. По земята се виждаха останките от бордюра на огромен кръгъл паркинг, който наболата трева почти беше покрила. От двете страни на голямата къща каменните пътеки се

спускаха през високата трева, маркирани от изпочупените стълбове; забелязваха се и останките на някога изящно култивирани градини, които бяха унищожени.

Силуетът на руините се възправяше величествено на хълма, осветен от бледата лунна светлина. Гилом дьо Матарезе беше построил паметник на самия себе си и достолепната постройка не беше изгубила нищо от своето величие, дори и след разрушенията, които ѝ бяха нанесли времето и климатът. Дори напротив, скелетът носеше някаква собствена странна сила.

Василий беше дочул гласове зад себе си, младото момче, което го беше завело до тук, не се виждаше. Двама мъже и техният недружелюбен поздрав бяха поставили началото на един разговор, който трая повече от час. Щеше да бъде лесно за Талеников да се отърве от двамата корсиканци, но той знаеше, че щеше да научи повече, ако се държи пасивно; неопитните мъже можеха да издадат повече, отколкото да сплашат някого, когато си имаха работа с трениран субект. Той повтори историята за Организационе Академика. Накрая беше получил един очакван съвет.

— Върнете се там, откъдето сте дошъл, синьоре. Наоколо няма да намерите никакви познания, които да ви бъдат от полза, ние не знаем нищо. По тези планини преди много години премина една болест; не остана никой, който може да ви помогне.

— Трябва да има и по-възрастни хора по тези хълмове. Може би ако се разходя из тях, ще успея да се добера до някаква информация.

— Ние сме по-стари хора, синьоре, но не можем да отговорим на твоите запитвания. Върни се. Ние сме прости хора по тези земи, овчари. Не ни е приятно, когато непознати започнат да се бъркат в нашия прост живот. Върни се...

— Ще приема съвета ви, но само при едно условие...

— Не си навличай такава беля, синьоре. Просто ни остави на мира. Молим те...

На сутринта Василий беше излязъл отново из хълмовете, беше стигнал до вила Матарезе, и дори отвъд нея. Спря се в няколко фермерски къщи и задавайки своите въпроси, забеляза искрите в тъмните корсикански очи, когато му даваха отрицателни отговори. Беше забелязал също, че го следяха.

Разбира се, не бяха му казали нищо, но прогресивно втвърдяващите се реакции относно неговото присъствие му помогнаха да научи нещо впоследствие. Не само че го преследваха, но преди него бяха минали и други хора, които бяха наплашили семействата, живеещи по хълмовете, че един непознат ще дойде. Те трябваше да го отпратят и да не му казват нищо.

Онази нощ — последната нощ, мислеше си Талеников, докато гледаше вълнообразните движения от светлината на фенерчето долу вляво, която бавно се изкачваше по хълма — собственикът на хана се приближи до неговата маса.

— Страхувам се, синьоре, че не мога да ти позволя да останеш тук повече. Дадох стаята на други наематели.

Василий погледна към него. В гласа му вече нямаше колебание.

— Жалко. Стига ми само едно кресло или някаква кушетка, ако имаш свободна. Още рано сутринта ще си тръгна. Успях да открия това, за което пристигнах.

— И какво е то, синьоре?

— Скоро ще разбереш. След мен ще дойдат други хора, с подходящо оборудване и с формуляри за описване на родовете. Ще има много внимателно научно изследване. Това, което се е случило тук, е забележително. Разбира се, говоря от академична гледна точка.

— Разбира се... Може би още една нощ.

Шест часа по-късно някакъв мъж беше нахлул в стаята му и беше изстрелял два куршума от големите цеви на смъртоносното оръжие, което се наричаше „Лупо“ — Вълкът. Талеников беше чакал този момент. Той беше наблюдавал иззад леко отворената врата на килера как дървеното легло се разби на трески, твърдата имитация, която той беше сложил под завивките, беше отнесена към стената от куршумите.

Звукът беше разбиващ, една експлозия, която проехтя из малкия провинциален хан, въпреки това никой не се притича, за да види какво се бе случило. Вместо това, човекът с „Лупо“ стоеше в очертанията на вратата и тихо говореше на диалекта оолтрамонтан, като че ли изричаше някакво заклинание.

— Пер ностро сирколо — беше казал той и после беше побягнал навън.

Това не означаваше нищо, въпреки че още тогава Василий знаеше, че това означава всичко. Думите бяха изречени като клетва след отнемането на нечий живот... За нашия кръг.

Талеников събра нещата си и напусна хана. Той се беше отправил към тесния мръсен път, който водеше нагоре над Порто Вечю, и се настани в храсталака, на шест-седем метра под неговия край. Няколко стотици ярда по-надолу беше видял пламъчето на нечия цигара. Пътят се охраняваше; той беше изчакал. Трябваше да направи така.

Ако идваше Скофийлд, щеше да поеме по този път. Беше на зазоряване, на четвъртия ден. Американецът беше казал, че ако Корсика е всичко, което му остава, щеше да бъде там след три или четири дни.

До три часа на следния следобед нямаше и следа от него и един час по-късно Василий знаеше, че не може да чака повече. Надолу по пътя забързани се бяха отправили няколко мъже, които отиваха към малкия курорт. Мисията им беше ясна: досадникът беше успял да се измъкне. Трябваше да бъде намерен и убит.

Бяха организирани потери, които тършуваха из горите; двама корсиканци сечаха високата трева с планински мачете, бяха минали на десет метра от него. Скоро патрулите щяха да станат по-концентрирани, претърсването — по-старателно. Той не можеше да чака Скофийлд; нямаше гаранция, че Беоулф Агейт бе успял да избяга от мрежата, която му бяха устроили в собствената му страна, още по-малко се очакваше той да се добере до Корсика.

Василий прекара времето до залез, замисляйки своята собствена клопка за тези, които се опитваха да го вкарат в капана. Също като блатна лисица следите му се появяваха на едно място в един момент, а самият той беше на съвсем друго място. Изпочупените стръкове и утъпканата трева доказваше, че беше заграден в едно тясно блатисто пространство, изправен пред стена, която не можеше да бъде изкачена, и когато мъжете го обградиха, фигурата му можеше да бъде видяна да тича из полето една миля на запад. Появяваше се като светлоотразителна жилетка едновременно на няколко места.

Когато мракът се спусна, Талеников започна да изпълнява стратегията, която го доведе до мястото, в което се намираше в момента, скрит между няколко дървета под билото на високия хълм,

чакайки човека с фенерчето да приближи. Планът беше прост — щеше да го изпълни на три етапа, всяка фаза логически обвързана с предишната. На първо място беше разделянето на преследвачите, откъсването на по-големия брой на атакуващите възможно най-далеч; следваше откриването на тези, които бяха изостанали по-назад и откъсването им далеч зад множеството; и накрая, разделянето на тези, които бяха останали като най-малка група и залавянето на един от тях. Третата фаза трябваше да бъде завършена след запалването на огньовете на миля и половина долу на изток.

Той се отправи към горичката, спускайки се в посока към Порто Вечю, придържайки се към дясната страна на пътя. Беше събрал няколко сухи клони и листа и беше изсипал барута на куршумите от своя „Граз“ върху шумата. След като беше запалил своя огън в гората, изчака, докато той се разрасна, а след това и чу виковете на озадачените корсиканци. После се спусна на север, пресичайки пътя, в една по-гъста и по-суха местност на гористия хълм и беше повторил действието, запалвайки още по-голяма купчина от изсъхнала шума до дънера на едно сухо орехово дърво. Огънят избухна като запалителна бомба, пламъците запълзяха нагоре по дървото, обещавайки да плъзнат из цялата гора. Още веднъж се бе отправил на север и беше запалил своя последен и най-голям огън, избирайки една тополя, отдавна унищожена от насекомите. След половин час хълмовете бяха озарени от три различни места. Ловците се спускаха от единия към другия огън, като забравяха да се замислят върху това, което ставаше в името на преследването. Огън. Винаги огън.

Той пресече по диагонал, връщайки се обратно на югозапад, изкачвайки се през гората към пътя, който водеше към хана. Беше се изправил точно под прозореца, през който беше избягал миналата нощ. Беше излязъл на пътя и беше видял няколко мъже с пушки в ръце, говорейки загрижено помежду си. Последният от охраната беше объркан от хаоса по-долу, несигурен дали те трябваше да останат там, където бяха, както им беше наредено от висшестоящите, или да отидат на помощ на своите островни братя.

Иронията на съвпаденията беше помогнала на Василий, след като беше запалил клечката. Драсването на една кибритена клечка беше сложило началото преди толкова много дни във Вашингтон на

Небраска авеню; това беше знакът на клопката. Сега това означаваше друга клопка в хълмовете на Корсика.

Преследването беше започнало; сега вече приближаваше към своя край. Човекът с фенерчето беше на един хвърлей от него; той щеше да се изкачи до малката елхова горичка преди да са изминали и тридесет секунди. Долу, на склона на хълма, светлината от фенерчето в центъра се виждаше на неколкостотин ярда на юг. Лъчът му кръстосваше земята пред корсиканеца, който го държеше. Далеч долу, надясно, третото фенерче, което само преди няколко секунди се въртеше напред и назад в полукръгове, сега беше замръзнало странно, лъчът му беше насочен неподвижно към една точка на земята. Положението на светлината и нейното ярко обездвижване притесниха Талеников, но нямаше време да оценява този факт. Приближаващият корсиканец беше достигнал до първото дърво в естественото прикритие на Василий.

Мъжът кръстосваше с фенерчето по дънерите на дърветата. Талеников беше счупил няколко клона, освобождавайки място, така че да може светлината да попадне на бялото дърво. Корсиканецът пристъпи напред, следвайки следите; Василий се придвижи наляво, като се прикриваше зад едно дърво. Ловецът премина само на тридесетина сантиметра със заредена пушка. Талеников видя краката на корсиканеца, които се осветяваха от светлината на фенерчето; когато лявото му стъпало беше отделено от земята, това щеше да означава, че човекът, служещ си с лявата ръка, нямаше да има равновесие, при което нямаше и да може да реагира.

Стъпалото се отдели от земята и Василий се хвърли, сграбчвайки с ръката си врата на мъжа. Пръстите на другата му ръка моментално затвориха предпазителя и с нея той отскубна пушката от ръката на корсиканеца. Лъчът на фенерчето се стрелна нагоре към дърветата. Талеников заби дясното си коляно в бъбрека на своята жертва, повличайки го надолу към земята. Той обхвана кръста на човека със своите крака, вратът му беше обхванат в железния ключ на ръцете, а устните му бяха в непосредствена близост до ухото на корсиканеца.

— Ние двамата ще прекараме следващия час заедно — прошепна той на италиански, — през това време ти ще си казал това, което аз искам да науча, или никога няма да проговориш отново. Ще използвам собствения ти нож. Лицето ти ще бъде така обезобразено, че никой

няма да може да те познае. А сега стани бавно. Само да се опиташ да проговориш и си мъртъв!

Постепенно Василий освободи ключа около кръста и врата на мъжа. Двата започнаха да се изправят, пръстите на Талеников бяха обхванали гърлото на мъжа.

Тогава се появи внезапното изпращяване някъде горе. Звукът проехтя между дърветата. Някой беше стъпил на паднал клон. Василий се изви, взирайки се през гъстата шума. Това, което видя, го накара да изгуби дъха си. Между две дървета се виждаше силуетът на някакъв мъж, силуетът беше познат. Беше същият силует от рамката на вратата в хана. И също като онази нощ огромните цеви на „Лупо“ бяха насочени право напред. Но сега те бяха насочени към него. Измежду потока от мисли Талеников беше разбрал, че не всички професионалисти бяха обучавани в Москва и Вашингтон. Безразборно люшкащата се светлина от фенерчето в подножието на хълма, което после беше застанало неподвижно. Фенерчето явно е било завързано към някой пречупен ствол или към някой клон и от движението на вятъра създаваше илюзията за движение, а неговият притежател се беше втурнал нагоре в тъмнината, към познатото място.

— Снощи постъпи много хитро, синьоре — каза мъжът с „Лупо“. — Но тук сега няма къде да се скриеш.

— Матарезе! — изкрещя Василий с пълна сила. — Пер ностро сирколо! — добави той. После се хвърли наляво.

Двойната експлозия от „Лупо“ изпълни хълмовете.

2.

Скофийлд скочи през борда на лодката и закрачи през вълните към брега. Тук нямаше плаж, само скалите се събираха заедно и образуваха триизмерна каменна стена. Той стигна до една полегата, плоска и хлъзгава скала и се изправи срещу вълните, балансирайки със своя дипломатически куфар в лявата си ръка и с торбата в дясната. Успя да се добере до песъчливата, покрита с водорасли земя, докато нивото на водата беше достатъчно ниско, за да може да стои изправен. След това се втурна към близкия храст, който щеше да му служи за прикритие от скитащите патрули горе върху насечените скали. Капитанът го беше предупредил, че на полицията не можеше да се разчита; някои можеха да бъдат купени, но други не.

Той коленичи, извади едно сгъваемо ножче от джоба си и разреза кордата, увита около китката, освобождавайки по този начин куфара. После отвори походната торба, извади чифт сухи панталони, чифт ботуши и тъмен пуловер, една шапка и просто вълнено сако, всички купени от Париж, с изрязани етикети. Те бяха достатъчно груби на външен вид, за да бъдат приети за местно производство.

Преоблече се, нави влажните дрехи и ги натъпка в торбата заедно с дипломатическия куфар и тогава започна дългото катерене по пътя нагоре. Беше идвал в Корсика два пъти преди това — един път и в Порто Вечьо — и двете пътувания бяха свързани с един вмирисан, постоянно потящ се собственик на рибарски лодки в Бастия, на когото Държавният департамент плащаше като наблюдател на съветските операции в Легурско море. Краткото посещение в южната част на Порто Вечьо беше свързана с възможността от тайно финансиране на един проект за построяване на курорт в Тирения. Така и не разбра какво стана по-нататък. Докато беше в Порто Вечьо, беше наел една кола и беше карал горе из хълмовете. Беше видял руините от вила Матарезе на изгарящото следобедно слънце и беше се отбил за чаша бира в една таверна край пътя, но тази предишна екскурзия бързо изчезна от неговите мисли. Никога не му беше минавало през ум, че

някога ще се върне отново. Легендата за Матарезе беше не по-малко жива от руините на вилата. Не и тогава.

Той стигна до пътя и нахлупи шапката по-ниско, така че да прикрие синината в горната част на челото си, която беше резултат от удара в един железен стълб на стълбището.

Талеников. Дали беше стигнал до Корсика? Дали беше някъде из хълмовете край Порто Вечио? Нямаше да му трябва дълго време, за да разбере това. Всеки чужденец, който питаше за някаква легенда, лесно можеше да бъде проследен. От друга страна, руснакът щеше да бъде предпазлив; ако на тях двамата им беше минало през ум да се върнат към мястото на легендата, може би същата идея щеше да мине и през главите на други хора.

Брей погледна часовника си. Беше почти единадесет и половина. Той извади една карта, преценявайки своето местоположение на две мили и половина южно от Санта Лучия; най-пряката линия към хълмовете — към хълмовете на Матарезе, спомни си той — беше на запад. Но имаше нещо друго, което трябваше да открие, преди да стигне до тези хълмове. Своята база за операции. Някакво място, където да скрие нещата си и да може да разчита, че те ще бъдат там, когато се върне. Това изключваше всяко възможно място, където случаен пътник би могъл да спре. Нямаше да може да се справи с диалекта на олтрамонтан до няколко часа. Щяха да го разпознаят като чужденец, а чужденците винаги бяха белязани. Щеше да се наложи да устройва лагерите си в горите, близо до вода по възможност, и за предпочитане на такова разстояние, че да може да се добере до някой магазин или хан, откъдето да се снабдява с храна.

Предполагаше, че ще се наложи да остане в Порто Вечио за няколко дни. Нямаше друго приемливо предположение; всичко би могло да се случи, след като намери Талеников — ако успееше да го намери — но преди това трябваше да се занимае с потребностите, които имаше, преди да предприеме някакъв план. Всички дребни нещица.

Имаше някакъв път — твърде тесен, за да може да се движи кола по него, може би път, проправен от овчарите, който се отклоняваше от главния път към редицата хълмове. Водеше на запад. Той премести торбата в лявата си ръка и тръгна по пътя, като отстраняваше нискостоящите клони, докато се окажа във високата трева.

До дванадесет и четиридесет и пет измина не повече от пет или шест мили навътре в острова, но нарочно беше пътувал в зигзаг, за да може да огледа местността. Откри това, което търсеше, една гориста местност, която се издигаше рязко над един поток. Дебелите клони на корсиканския бор се спускаха до земята при брега на потока. Един човек и неговите вещи щяха да бъдат в безопасност зад тази зелена стена. На около миля на югозапад минаваше един път, който водеше към хълмовете. От това, което можеше да си спомни, той беше почти сигурен, че този е пътят, който трябваше да го отведе до руините на вила Матарезе. Имаше само един път. Освен това, ако паметта не му изневеряваше, той си спомни, че беше преминал през редица усамотени фермерски къщи по пътя към руините, и че ханът, където беше спрял да пие от местната бира през онзи горещ следобед, беше също на този път. Само че първо се минаваше край хана, близо до пътя на хълма, в мястото, където от главния път се отделяше един по-тесен. Дясното отклонение водеше нагоре, а лявото се връщаше в Порто Вечьо. Брей погледна картата си отново, видя пътя, водещ към хълма, и отклонението надясно. Вече знаеше къде се намира.

Той премина през потока и се изкачи на противоположния бряг до високите борове. Пропълзя под тях, отвори торбата и извади малка лопата, озадачен, че два пакета от тоалетна хартия изпаднаха заедно с инструмента. Малките неща — мислеше си той, като започна да копае в меката пръст.

Беше почти четири часът. Той устрои своя лагер под зелените клони, зарови торбата, смени превръзката на врата си, изми лицето и ръцете си в потока. Освен това успя да почине малко, гледайки нагоре към провиращата се през клоните слънчева светлина, която падаше на тънки снопове през игличките на дърветата. Мислите му се лутаха, нещо, което се опита да отхвърли, но не успя. Сънят така и не идваше; само мисли.

Намираше се под някакво дърво, на брега на някакъв поток в Корсика... Пътуване, което беше започнало от моста в онази нощ в Амстердам. И сега не можеше никога да се върне, докато заедно с Талеников не откриеха това, което търсеха в хълмовете край Порто Вечьо.

Нямаше да му бъде трудно да изчезне. В миналото беше уреждал толкова много изчезвания и то с по-малко пари и с по-малко опит от

този, който имаше сега. Съществуваха толкова много места — Полинезия, островите Фиджи, Нова Зеландия, Тасмания, огромните територии на Австралия, Малайзия или който и да е от дузините острови Санда — беше изпратил толкова много мъже по тези места и все още поддържаше внимателно контакти с някои от тях в продължение на години. Те започваха своя нов живот, загърбваха миналото и откриваха нови приятели, нова работа, създаваха дори семейства.

И той можеше да постъпи така, мислеше си Брей. Може би така щеше и да направи. Имаше документи и пари. Можеше да плати своя път до Полинезия или до островите Кук, да си купи някое чартърно корабче и да започне почтен живот. Можеше да бъде добър живот. Едно анонимно съществуване, един край.

Тогава видя лицето на Робърт Уинтроп, електрическите очи, търсещи неговите, и усети загрижеността в гласа на стария мъж, когато заговори за Матарезе.

Чу и нещо друго. По-близо, по-непосредствено в небето над него. Няколко птици се виеха в истерични кръгове, виковете им отекваха рязко, ядосано някак над полетата и в гората. Явно някой беше нарушил спокойствието им. Можеше да чуе и бягането на хора, техните виковете.

Дали го бяха забелязали? Той бързо се изправи на колене, вземайки своя „Браунинг“ от джоба на самото си. Загледа се през боровите иглички.

Долу, на сто ярда вляво, двама мъже проправяха пътека с мачете през високата трева на брега на потока. Те спряха за момент, на коланите си имаха пистолети, огледаха се бързо във всички посоки, като че ли бяха несигурни в своите движения. Брей въздъхна; те не преследваха него; не беше забелязан. Двамата мъже ловуваха — някакво животно, което беше нападнало техните кози, може би, или някое диво куче, но не и него. Не чужденеца, който кръстосваше хълмовете.

Тогава чу думите и разбра, че е само отчасти прав. Викът не дойде откъм двамата корсиканци с мачете в ръка; той дойде откъм брега на потока, откъм полето отдолу.

Явно не преследваха някакво животно, а човек. Човек, който бягаше от другите хора, и ако можеше да се прецени от яростта на

неговите преследвачи, този човек бягаше заради живота си.

Талеников? Дали беше Талеников? И ако беше той, защо? Дали руснакът беше успял толкова бързо да научи нещо, *нещо*, заради което корсиканците от Порто Вечио искаха да го убият.

Скофийлд забеляза как двамата мъже долу извадиха пистолетите от коланите си и се втурнаха към брега, който не се забелязваше от полето. Той пропълзя обратно до дънера на дървото и се опита да събере мислите си. Инстинктът му подсказваше, че... беше Талеников. Ако това беше така, имаше няколко варианта. Той можеше да се отправи по пътя и да стигне до хълмовете, да се представи за италиански моряк от някоя рибарска лодка, която е спряла за ремонт, и който разполагаше с време; можеше да остане там, където беше, докато се спусне нощта, и тогава да се отправи към хълма под прикритието на нощта, надявайки се да се приближи достатъчно, за да чуе разговорите на мъжете, или да тръгне сега и да проследи лова.

Последното беше най-малко привлекателно — но може би щеше да даде най-добрия резултат. Той избра този вариант.

Беше пет часът и тридесет и пет минути, когато Брей го забеляза да бяга по склона на хълма. По него стреляха, към малката криволичеща фигурка, под пламъците на залязващото слънце. Талеников, както се очакваше, вършеше неочаквани неща. Той не се опитваше да избяга, напротив, използваше преследването, за да всеобъркване, и от това объркване да се опита да научи нещо. Тактиката беше разумна; най-добрия начин да разкриеш ценна информация е като накараш врага ти да се опита да я прикрие.

Но какво ли беше успял да научи досега, което си заслужаваше този риск? Колко дълго щеше — или *можеше* — да се задържи и да се концентрира така, че да раздразни своя враг?... Отговорите бяха ясни, както и въпросите: изолирай, вкарай в капана и разбий. И то на чужда територия.

Скофийлд проучи терена от местоположението, в което се намираше в полето. Ранният вечерен бриз правеше задачата му още по-лесна. Тревата се накланяше от всеки лек повей на вятъра и му даваше по-добра видимост. Опита се да анализира изходите, пред които беше изправен Талеников, къде беше най-приемливото място, за да се срещне с него. Мъжът от КГБ бягаше на север; още миля или малко повече и той щеше да достигне до подножието на планините,

където щеше да спре. Нямаше да постигне нищо, ако започнеше да се изкачва по тях. Щеше да се върне обратно по същия път, насочвайки се на югозапад, за да избегне сблъсъка с преследвачите, които вървяха нагоре. И някъде щеше да опита да ги раздели, щеше да избере място, където да всее объркване в момент на хаос, малко след това щеше да последва и устройването на капана.

Може би срещата с Талеников трябваше да изчака до този момент, мислеше си Брей, въпреки че предпочиташе тя да стане по-рано. Щеше да има толкова много неща, които щяха да се случат за един кратък период от време. Така се правеха повече грешки. Щеше да бъде по-добре, ако можеше да се свърже с руснака по-рано. Тогава щяха да могат да създадат своята стратегия заедно. Пълзейки, Скофийлд се изправи на югозапад през високата трева.

Слънцето се спусна над далечните планини. Сенките се удължиха, докато заприличаха на дълги мастилени петна, разливащи се по хълмовете, покриващи изцяло полетата, които само мигове преди това бяха окъпани в оранжева светлина. Мракът идваше, а все още нямаше никаква следа, никакъв сигнал от Талеников. Брей се движеше бързо, в параметрите, които руснакът логически щеше да избере за своя зона на действие. Очите му се опитваха да привикнат с мрака, ушите му се ослушваха за всеки шум, който беше непривичен за полето и гората. Талеников все още го нямаше.

Дали човекът от КГБ не беше поел риска да използва някой от прашните пътища, за да може да се придвижва по-добре? Ако беше сторил това, щеше да бъде непоправима глупост, освен ако не беше избрал тактика, която беше далеч по-подходяща за ниските хълмове. Цялата местност сега беше покрита от преследвачи, разделени на групи от двама до шест души, всички въоръжени; ножове, пистолети, планински мачете висяха по техните тела, светлините от фенерчетата им кръстосваха наоколо като лазерни лъчове. Скофийлд се отправи, бягайки още по на запад към по-високите хълмове, като светлините от фенерчетата на преследвачите бяха неговата защита от евентуалното му разкриване. Той знаеше кога да спре и кога да продължи.

Бягаше, връзвайки се между две групи от преследващи мъже, когато изведнъж спря рязко при вида на някакво огромно животно с дебела козина и широки втреничени очи. Тъкмо щеше да използва ножа си, когато разбра, че това беше овчарско куче, което не се

интересуваше от човешката миризма. Въпреки че успя да го разбере, това не му помогна да изгуби дъха си; той отстрани кучето и успя да залегне тъкмо навреме, когато лъчът от нечий фенер се стрелна от гората в посока към него и продължи нагоре към спускащото се поле. Успя да стигне до някакъв ров, изкопан в земята, и скочи в него. После се изправи бавно, с ръце опрени на скалата, готов да изскочи и да побегне отново. Той погледна към сцената, която се развиваше долу, светлината от фенерчетата разкъсваше мрака, посочвайки къде точно се намират групичките на преследвачите. Успя да разбере къде се намираше грубата дървена конструкция, която някога представляваше ханът, в който се беше отбил преди много години. Покрай него минаваше примитивен, пращен път, който беше прекосил няколко часа преди да стигне до по-високия хълм. Около сто ярда вдясно от хана беше широкият, виещ се път, който се спускаше от хълмовете надолу към Порто Вечео.

Корсиканците се бяха пръснали из цялото поле. Тук и там Брей можеше да чуе лаят на кучета измежду виковете на ядосаните хора и свистенето на мачете. Беше феерична гледка, не можеха да бъдат видени хората, само лъحوвете светлина, които се стрелкаха във всички посоки. Невидими кукли, танцуващи на фосфоресциращите въжета в тъмнината. Внезапно се появи друга светлина, жълта, а не бяла, огън. Внезапна експлозия в тъмнината, вдясно от пътя, който водеше към Порто Вечео.

Трикът на Талеников, целящ да раздели преследвачите. Той успя да постигне своя ефект.

Мъжете побягнаха, крещейки, лъحوвете светлина прекосиха пътя, препускайки към разпространяващия се огън. Скофийлд остана на своето място, чудейки се — методологично, професионално — как мъжът от КГБ щеше да използва своя метод да раздели преследвачите. Какво ли щеше да направи след това? Кой ли метод щеше да използва, за да устрои капан на някои от преследвачите си?

Началото на отговора дойде три минути по-късно. Втора, по-голяма експлозия от пламъци облиза небето на около четвърт миля вляво от пътя към Порто Вечео. Към предишната точка на разделяне сега се прибави и втора, объркваща корсиканците, които участваха в преследването; огънят беше смъртоносен в хълмовете.

Сега можеше да види марионетките, техните въжета от светлина се смесваха със светлината на виещите се пламъци. Появи се и трети огън, масивен, цяло дърво гореше в топка от жълт и бял пламък, като че ли обляно с напалм. То беше на триста или на четиристотин ярда още по-наляво, трета точка на разделението, която беше още по-голяма от предишните. Хаосът се разрази точно толкова бързо, колкото и пламъците, и двете застрашаваха да излязат от контрол. Талеников покриваше всички свои бази; дори и да не успееше неговата клопка, щеше най-малко да успее да се измъкне в настъпилото объркване. Но мисълта на руснака работеше с пълна мощ, мислеше си Брей, клопката щеше да бъде поставена всеки момент. Той пропълзя до скалата и се спусна надолу към наклоненото поле, придържайки раменете си ниско към земята, движейки се като животно — ръцете и краката му работеха едновременно.

Внезапно се появи светкавица, далеч от пътя. Тя продължи не повече от секунда, тънък вулкан от светлина, някой беше запалил кибритена клечка. Като че ли тази светлина беше безсмислена, докато Брей не видя светлината на фенерчето, което се насочи отдясно, последвано от още две други. Трите лъча се отклониха в посоката на набързо запалената клечка; секунди по-късно те бяха разделени от базата, от основата на хълма, която служеше за граница на пътя отдолу.

Сега Скофийлд знаеше каква е тактиката. Преди четири нощи една клечка беше запалена в Рок Крий парк, за да заложи нечий капан; сега подобна клечка беше запалена, за да унищожи такъв капан. От същия човек. Талеников беше успял да хвърли корсиканците, които го преследваха, в хаотична парализа; сега той отклоняваше няколкото изостанали преследвачи. Финалното надбягване беше започнало; руснакът щеше да залови един от тези мъже.

Брей извади автоматичния си пистолет от кобура под самото си и бръкна в джоба за заглушителя. Завивайки го на мястото му, той освободи предпазителя и се затича по диагонала наляво по склона на хълма. Някъде там в тревата щеше да бъде заложен капанът. Въпросът беше да открие къде точно ще бъде това място и по възможност да се опита да обездвижи един от преследвачите, като по този начин увеличи шансовете за успех на клопката. Дори още по-добре, ако успееше да залови един от корсиканците. Предполага се, че два източника на информация ще дадат по-добър резултат, отколкото един.

Той тичаше по диагонал, придържайки се ниско до земята, а погледът му следеше трите фенерчета долу под него. Всяко от тях покриваше отделна секция от хълма и той можеше да види отраженията на оръжията ясно; при първата поява на преследвания щяха да бъдат дадени изстрели...

Скофийлд спря. Нещо не беше наред; беше лъчът от светлината вдясно, тази, която може би се намираше на двеста ярда точно под него. Лъчът се мятеше напред и назад твърде бързо, без да се фокусира върху някакъв предмет и нямаше никакво отражение — дори и тъпо отражение — на светлина, попаднала върху метал, дори тъп метал — нямаше никакво оръжие.

Това фенерче *не беше* държано от ръка! То беше прикрепено към някой дебел клон или ствол; измама, поставено на фалшиво място, за да прикрива фалшиво движение, което да прикрива друго движение. Брей залегна на земята, криейки се в тревата и в мрака, наблюдавайки, ослушвайки се за някакви знаци на бягащ човек. Всичко стана толкова бързо, толкова неочаквано, че Скофийлд почти стреля в инстинктивна защита. Фигурата на огромен корсиканец ненадейно застана до него, кракът му стъпи на по-малко от четиридесет сантиметра от главата му. Той се обърна наляво, за да избегне пътя на бягащия човек.

Той въздъхна дълбоко, опитвайки се да се отърси от шока и страха, после внимателно се изправи и проследи дирите на бягащия корсиканец. Мъжът се насочваше право на север през хълма, отвъд билото, както възнамеряваше да направи и Брей, разчитайки на лъحوвете светлина и на звуците — или на внезапната липса и на двете — за да открие Талеников. Корсиканецът явно познаваше терена. Скофийлд ускори крачката си, подминавайки лъча светлина в средата, който беше изостанал далеч назад и като го подминаваше, знаеше, че Талеников се беше концентрирал върху третия човек. Фенерчето, което едва можеше да се забележи — далеч на север на хълма.

Брей затича още по-бързо; инстинктът му подсказваше, че трябва да държи корсиканеца в своя поглед. Но мъжът беше изчезнал. Всичко беше тихо, твърде тихо. Скофийлд залегна на земята и се присъедини към тази тишина, взирайки се в мрака, а палецът му бе поставен на спусъка на пистолета. Щеше да се случи всеки миг. *Но как? Къде?*

На около сто и петдесет ярда от него, по диагонала вдясно, се появи трети лъч светлина, който беше ту включван, ту изключван в

серия къси, нередовни светлинни знаци. Не... Той не беше включван и изключван постоянно; светлината беше блокирана. Дървета. Този, който държеше фенерчето, вървеше между група дървета, растящи от тази страна на хълма.

Ненадейно лъчът светлина се стрелна нагоре, танцувайки бързо по високите участъци на стволите, после падна надолу и светлината замръзна, поглъщана от шумата по земята. Сега беше моментът. Капанът беше заложен, но Талеников не знаеше, че корсиканецът чакаше за сигнала от този капан. Брей се изправи на крака и побягна колкото може по-бързо. Ботушите му издаваха резки звуци при контактите си със скалистата почва по земята. Имаше само няколко секунди, а трябваше да измине толкова голямо разстояние, и то в мрака. И не знаеше къде започват дърветата. Ако можеше поне да види силуета, към който трябваше да стреля, или звука от нечий глас... Глас. Той смяташе да изкрещи, за да предупреди руснака, когато чу гласа. Думите бяха произнесени на този странен италиански, на който говореха южняците корсиканци; звукът се понесе ведно с нощния бриз.

На десет крачки под него! Той видя мъжа, който стоеше между две дървета, тялото му беше осветено от замъглената светлина на неподвижното фенерче, което беше паднало на земята. Корсиканецът държеше в ръцете си пушка. Скофийлд се насочи надясно и се нахвърли върху въоръжения човек с насочен автоматичен пистолет:

— Матарезе! — Името беше извикано от Талеников, също както и загадъчната фраза, която последва. — Пер ностро сирколо!

Брей стреля в гърба на корсиканеца. Трите бързи изстрела бяха заглушени от експлозията на пушката. Мъжът падна напред. Скофийлд заби своя крак в тялото му, готов, очаквайки нападение. Това, което видя, беше предотвратило нападението; корсиканецът, който беше заловен от Талеников, беше разкъсан от куршумите на този, който трябваше да бъде негов спасител.

— Талеников?

— Ти! Това ти ли си, Скофийлд?

— Махни това фенерче! — кресна Брей.

Руснакът се хвърли към фенерчето на земята и го изключи.

— Има още един човек на хълма; той не се движи. Чака да бъде повикан.

— Ако дойде, ще трябва да го убием. Ако не го направим, той ще отиде за помощ. Ще доведе и другите с него.

— Не съм сигурен дали приятелите му ще могат да отделят време за нас — отвърна Скофийлд, наблюдавайки сноповете светлина из мрака. — Добра работа си им намерил... Ето, започва! Той тича надолу по хълма.

— Ела! — каза руснакът, изправяйки се и приближавайки се към Брей. — Знам дузина места, където ще можем да се скрием. Имам толкова много неща да ти казвам.

— Сигурен съм, че имаш...

— Да. То е тук!

— Кое е тук?

— Не съм сигурен... Отговорът, може би. Или поне част от него. Сам го виждаш — те ме преследват; в момента, в който ме видят, ще ме убият. Аз се намесих...

— Спрете!

Внезапната команда беше извикана от някой зад Скофийлд. Брей се просна на земята; руснакът вдигна своя пистолет.

— Баста! — Втората команда беше придружена от ръмженето на някакво животно, от куче, което водеха на каишка.

— Имам двучевна пушка в ръцете си, синьори — продължи гласът. Гласът на жена, която сега говореше на английски. — Също като тази, която стреля преди няколко мига, и моята пушка е „Лупо“ и аз зная да я използвам по-добре от този, който лежи в краката ви. Но не смятам да го направя. Дръжте пистолетите си встрани от вас, синьори. Не ги пускайте, може би ще ви потрябват.

— Коя си ти? — попита Скофийлд, обръщайки поглед към жената горе. От това, което можеше едва да види на нощната светлина, разбра, че тя беше облечена в панталони и в някакво полево яке. Кучето изръмжа отново.

— Търся учения.

— Кого?

— Аз съм този — каза Талеников, — от Организационе Академика. Това е моят сътрудник.

— Какво, по дяволите, си ти!?...

— Баста — изръмжа руснакът тихо. — За какво ме търсиш, а не ме убиеш?

— Навсякъде пълзят слухове. Задаваш въпроси за падроне...

— Да. Гилом дьо Матарезе. И никой не иска да ми отговори.

— Един човек иска — отвърна момичето. — Една старица, горе в планините. Тя иска да разговаря с учения. Има да му каже някои неща.

— Но ти видя какво се случи тук — каза Талеников, изпитвайки момичето. — Хората ме преследват; опитват се да ме убият. И ти смяташ да рискуваш собствения си живот, за да ни отведеш при нея!

— Да. Предстои ни дълго пътуване, тежко пътуване. Пет или шест часа нагоре в планините.

— Моля те, отговори ми, защо поемаш този риск?

— Заради баба ми. Всеки в хълмовете я презира; тя не може да живее там долу, но аз я обичам.

— И коя е тя?

— Наричат я курвата от вила Матарезе.

3.

Те вървяха бързо през хълмовете към подножието на планините, а после продължиха нагоре по виещите се пътеки, прокарани през планинските гори. Кучето душеше двамата мъже, когато жената ги приближи. То беше освободено от нашийника си и вървеше пред тях по виещите се пътеки, сякаш беше сигурно, че познава пътя.

Скофийлд си помисли, че може да е същото куче, което беше се появило толкова внезапно и така го бе изплашило долу в полето. Той попита жената дали е така.

— Вероятно, синьоре. Ние бяхме там в продължение на няколко часа. Бях го пуснала, но то винаги беше близо до мен, в случай че ми потрябва.

— Дали щеше да ме нападне?

— Само ако му се посегне. Или пък на мен.

Минаваше полунощ, когато достигнаха до една равна отсечка, покрита с трева, след която започваха редица внушителни гористи хълмове. Ниските облаци изтъняваха; лунната светлина заливаше цялото поле, осветявайки върховете в планината, разкривайки цялото величие на този планински участък. Брей можеше да забележи, че ризата на Талеников под разкопчаното сако бе прогизнала от пот, също както и неговата, а нощта беше хладна.

— Сега можем да починем за малко — каза жената, сочейки тъмната сянка на неколкостотин метра по-нататък, в посоката, в която беше изтичало кучето. — В хълма има каменна пещера. Не е много дълбока, но поне ще ни даде подслон.

— Кучето ти я познава — добави човекът от КГБ.

— То очаква, че ще запаля огън — изсмя се момичето, — когато вали, носи съчки в устата си. Обича огъня твърде много.

Пещерата беше издълбана в мрачната скала, не повече от три метра дълбока, но поне два висока. Влязоха вътре.

— Да запаля ли огън? — попита Талеников.

— Ако желаеш. Учило ще те хареса за това, пък и аз съм твърде изморена.

— „Учило“ — попита Скофийлд. — „Птица“?

— Той лети над земята, синьоре.

— Твоят английски е много добър — каза Брей, докато руснакът събираше съчките в каменното огнище, което очевидно беше използвано и преди за палене на огън. — Къде си го учила?

— Посещавах едно училище във Весковато. Тези от нас, които желяеха да продължат във финансираните от правителството програми, трябваше да учат френски или английски.

Талеников драсна клечка под събраните дърва; огънят пламна моментално, пламъците обхванаха дървото, разпръсквайки топлина и светлина из пещерата.

— Много си добър в тези работи — каза Скофийлд към човека от КГБ.

— Благодаря. Това е един дребен талант.

— Не беше толкова дребен преди няколко часа.

Брей се обърна отново към жената, която си махна шапката и разпусна свободно дългата си тъмна коса. За момент той спря да диша и се загледа в нея. Дали беше косата? Или големите ясни, кафяви очи, които бяха с цвят на очите на елен, или високите скули, или чипият нос над сочните устни, които изглеждаха готови да се засмеят? Кое от тези неща беше, или просто той беше изморен и благодарен за възможността да види тази впечатляваща жена? Той не знаеше; знаеше само, че това корсиканско момиче от хълмовете му напомня за Карине, за жена му, чиято смърт беше заповядана от човека, който се намираше на по-малко от метър от него в тази пещера в Корсика. Той потисна мислите си и започна да диша отново.

— А ти продължи ли да учиш в тези програми — попита я.

— Дотам, докъдето ми разрешиха.

— И докъде беше това?

— До средното училище в Бонифацио. Останалото успях да постигна с помощта на другите. Парите бяха предоставени от фондовете.

— Не разбирам...

— Завършила съм университета в Болоня. Аз съм комунистка. Казвам го гордо.

— Браво — изрече почти нежно Талеников.

— Един ден ние ще устроим цяла Италия да заживее добре — продължи момичето, очите ѝ бяха ясни. — Ще сложим край на хаоса, на глупостта на християните.

— Сигурен съм, че така ще направите — съгласи се руснакът.

— Но никога като марионетките в Москва; няма да допуснем това да се случи. Ние сме независните. Ние не слушаме злите мечки, които се опитват да ни подмамят и да създадат една световна фашистка държава. Никога!

— Браво — възкликна Брей.

Разговорът секна. Младата жена неохотно отговаряше на техните въпроси за себе си. Тя им каза, че името ѝ е Антония, но не каза почти нищо повече. Когато Талеников я попита защо тя, политическата активистка от Болоня, се беше върнала в този изолиран район в Корсика, жената отговори, че е само защото е искала да бъде поне за малко с баба си.

— Разкажи ни за нея — каза Скофийлд.

— Тя ще ви разкаже това, което искате да знаете — отсече момичето, изправяйки се. — Казах ви това, което тя ме инструктира да ви кажа.

— „Курвата от вила Матарезе“ — повтори Брей.

— Да. Но това не са думите, които аз бих използвала. Никога. Хайде, имаме още два часа да вървим.

Те стигнаха до гладкото било на планината и погледнаха надолу към равния склон, който водеше към низината отдолу. Нямаше повече от сто и петдесет ярда от планинския склон до низината, която обхващаше около една квадратна миля площ. Луната беше станала все по-ярка; можеха да забележат една малка фермерска къща в центъра на пасбището, и една кошара в края на краткия път. Чуваха шума от течаща вода; един поток, който извираше от планината близо до мястото, където стояха те, и се спускаше надолу по склона — между скалите, минавайки на петнадесет метра от малката къща.

— Много е красиво — продума Талеников.

— Това е единственият свят, който тя е познавала в продължение на цял век — отговори Антония.

— Ти тук ли си израснала? — попита Скофийлд. — Това ли беше твоят дом?

— Не — каза момичето, без да се замисля много. — Елате, ще я видите. Тя сигурно чака.

— По това време на нощта? — Талеников беше изненадан.

— Няма нито ден, нито нощ за моята баба. Тя каза да ви доведе при нея колкото може по-скоро. Веднага щом пристигнем. И ние пристигнахме.

Нямаше нито ден, нито нощ за старицата, която седеше в един стол близо до пламтящата печка. Не и в смисъла на светла и тъмна част от деня. Тя беше сляпа. Очите ѝ представляваха две празни орбити от пастелносиньо, които се обръщаха към звука и към образите от миналите спомени. Чертите ѝ бяха остри и ъгловати, покрити от набръчканата плът; лицето трябва някога да е било изключително красиво.

Гласът ѝ беше мек, с приглушен шепот, качество, което принуждаваше слушателя да наблюдава нейните тънки, бели устни. Ако у нея нямаше някаква забележителна черта, това не беше нито колебливостта, нито нерешителността. Тя говореше бързо, прост разум, сигурен в собствените си знания. Имаше да разкаже някои неща, а смъртта вече чукаше на вратата ѝ; действителност, която като че ли караше мислите и реакциите ѝ да бързат. Говореше на италиански, но това беше някаква идиоматична форма от миналата ера.

Тя започна разговора като попита Талеников и Скофийлд за едно нещо — искаше всеки да ѝ отговори със собствените си думи — защо се интересуват от Гилом дьо Матарезе. Василий отговори първи, повтаряйки историята за академическата фондация в Милано, като каза, че неговият отдел се занимава с корсиканската история. Той го изложи просто, давайки така възможност на Скофийлд да импровизира по удобен за него начин. Това беше стандартна процедура, когато двама или повече офицери от разузнаването бяха задържани и разпитвани заедно. Никой от тях не трябваше да изпъква на преден план; способността им да поднасят лъжи беше тяхна втора природа.

Брей слушаше руснака и преработи основната информация, добавяйки детайли относно различни дати и средства, които вярваше, че са характерни за Гилом дьо Матарезе. Когато завърши, не само се

почувства сигурен в отговора си, но един вид по-висш от мъжа от КГБ; той беше свършил своята „домашна работа“ по-добре от Талеников.

Въпреки това старицата само продължаваше да стои, поклащайки глава мълчаливо, оправяйки един кичур бяла коса, който беше паднал върху сивото ѝ лице. Накрая тя заговори.

— Вие и двамата лъжете. Вторият джентълмен е по-малко убедителен. Той се опитва да ме впечатли с факти, които всяко дете по хълмовете на Порто Вечьо би могло да научи.

— Може би в Порто Вечьо — протестира внимателно Скофийлд, — но не и задължително в Милано.

— Да. Разбирам какво имате предвид. Но никой от вас не е от Милано.

— Точно така — прекъсна я Василий. — Ние просто работим в Милано. Аз самият съм роден в Полша... В Северна Полша. Сигурен съм, че можете да забележите несъвършенството на моя италиански.

— Не забелязвам нищо подобно. Само вашите лъжи. Въпреки това, не се тревожете, няма значение.

Талеников и Скофийлд се спогледаха, после погледнаха Антония, която седеше превита от умора върху една възглавница пред прозореца.

— Кое няма значение? — попита Брей. — Разтревожени сме. Бихме искали да говорите свободно.

— Така и ще направя — каза сляпата старица. — Защото лъжите, които ми наговорихте, не са типични за хора, които търсят нещо за себе си. Може би сте опасни хора, но не и хора, движени от жаждата за печалба. Вие не търсите информация за падроне за ваша собствена изгода.

Скофийлд не можеше да се сдържи; той се наведе напред.

— Как разбрахте?

Празните, но въпреки това властни очи на старицата, се спряха върху него. Беше трудно да се приеме фактът, че тя не вижда.

— Личи си по гласовете ви — каза тя. — Вие сте изплашени.

— А имаме ли причина да бъдем изплашени? — попита Талеников.

— Зависи в какво вярвате, нали така?

— Вярваме, че се е случило нещо ужасно — каза Брей. — Но ние знаем твърде малко. Това е, което мога съвсем честно да кажа.

— Какво знаете, синьори?

Скофийлд и Талеников отново се спогледаха; руснакът кимна първи. Брей разбра, че Антония ги наблюдава изкъсо. Той заговори, очевидно както на нея, така и на старицата.

— Преди да ви отговорим, мисля, че ще бъде добре, ако вашата внучка ни остави сами.

— Не! — каза момичето рязко, така че Учило изправи глава.

— Послушайте — продължи Скофийлд. — Нас ни доведе едно нещо тук, двама чужденци, с които баба ти искаше да се срещне. Става въпрос за нещо друго, което касае само нас. Сътрудникът ми... и аз имаме опит в тези неща. Това е за твое собствено добро.

— Остави ни, Антония. — Сляпата старица се обърна в стола си. — Нямам причина да се страхувам от тези мъже, а и ти сигурно си изморена. Вземи Учило със себе си и отидете да починете в колибата.

— Добре — каза момичето и се изправи, — но Учило ще остане тук. — Внезапно, изпод възглавницата, тя взе „Лупо“ и го насочи пред себе си. — Вие и двамата имате пистолети. Хвърлете ги на пода. Няма да ви позволя да останете тук с тях.

— Но това е глупаво! — извика Брей, така че кучето се изправи на краката си.

— Направи това, което дамата казва — изсъска Талеников, хвърляйки своя „Граз“ на пода.

Скофийлд извади своя „Браунинг“, провери предпазителя и хвърли оръжието на пода пред Антония. Тя се наведе и взе двата автоматични пистолета, като стискаше здраво „Лупо“ в ръка.

— Когато свършите, отворете вратата и ме извикайте. Аз ще извикам Учило. Ако той не дойде, вие повече няма да видите пистолетите си, освен откъм цевите им.

Тя бързо излезе; кучето изръмжа сърдито и легна отново на пода.

— Внучката ми е много чувствителна — поясни старицата, отпусайки се отново на стола си. — Кръвта на Гилом, макар и примесена на няколко пъти, все още живее в нея.

— Тя е негова внучка? — попита Талеников.

— Негова правнучка, родена е от детето на моята дъщеря, доста късно в нейния живот. Но тази първа дъщеря се появи на бял свят като резултат от нощите, прекарани от падроне със своята млада курва.

— „Курвата на вила Матарезе“ — каза Брей. — Казаха сте, че така са ви наричали.

Старицата се усмихна, отмествайки настрани кичур бяла коса. За момент тя се пренесе в онзи далечен свят и суетата я облада.

— Преди много години. Ще стигнем и до онези дни, но преди това вашите отговори, моля. Какво знаете? Какво ви води насам?

— Моят сътрудник ще говори първи — каза Талеников. — Той е по-опитен в тези неща, отколкото съм аз, въпреки че аз пристигнах при него с това, което мислех, че е зашеметяваща нова информация.

— Името ви, моля — прекъсна го сляпата жена. — Истинското ви име и мястото, откъдето идвате.

Руснакът погледна към американеца; погледите, които си размениха, им даде да разберат, че ако продължат да лъжат, това няма да ги доведе до добър край, тъкмо напротив, тази възможност можеше да бъде пропусната. Тази проста, но странно образована стара жена, беше слушала гласовете на лъжци в продължение на повече от половин век — в мрак; тя не можеше лесно да бъде измамена.

— Казвам се Василий Василевич Талеников. Бивш стратег по външните въпроси на КГБ, от съветското разузнаване.

— А вие? — Жената премести слепите си очи върху Скофийлд.

— Брендън Скофийлд. Пенсиониран офицер от разузнаването, европейски средиземноморски сектори, „Консулски операции“, Държавен департамент на САЩ.

— Разбирам.

Старата куртизанка беше сбрала своите ръце, деликатните ѝ пръсти закриваха лицето ѝ, един жест на тихо самовглъбяване.

— Аз не съм образована жена и живея отшелнически живот, но не и без новини от външния свят. Често слушам радиото си в продължение на часове. Новините от Рим се приемат достатъчно ясно, както и тези от Генуа, а понякога и от Ница. Нямам претенции да притежавам кой знае колко познания, но това, че пристигате в Корсика заедно, ми се струва странно.

— Така е, мадам — каза Талеников.

— Много е странно — съгласи се Скофийлд.

— Тогава оставете сътрудника ви да започне, синьоре.

Брей се наведе напред на стола си, ръцете му бяха поставени на коленете, очите бяха вперени в слепите очи срещу него.

— В един момент между годините хиляда и деветстотната и хиляда деветстотин и тринадесета Гилом дьо Матарезе е събрал група от хора в своето имение в Порто Вечео. Какви са били те и откъде са дошли, никога не е било установено, но те са дали на своята група едно име.

— Датата беше четвърти април хиляда деветстотин и единадесета година — прекъсна го старицата. — Те не дадоха име на своята група, а падроне го избра. Те бяха известни като Съвета на Матарезе... Продължете, моля ви.

— Вие сте била там?

— Моля ви, продължете.

Моментът беше неловък; те говореха за събитие, което беше обект на спекулации в продължение на десетилетия, без да имат никакви записки за датите или за личностите, нито един свидетел. Сега — поднесено в рамките на няколко кратки секунди — те получиха точната година, точния месец и точния ден.

— Синьоре?...

— Съжалявам. През следващите трийсет или повече години този Матарезе и неговият „съвет“ са бил обект на противодействие...

Скофийлд разказа историята бързо, без заобикалки, поднасяйки я с най-простите италиански думи, които знаеше, така че да не бъде разбран погрешно. Той призна, че мнозинството от експерти, които бяха изучавали легендата за Матарезе, смятат, че тя е по-скоро мит, отколкото действителност.

— Вие на кое вярвате, синьоре? Това е въпросът, който ви зададох в началото.

— Не съм сигурен на кое да вярвам, но знам, че един голям мъж е изчезнал преди четири дни. Мисля, че той беше убит, защото заговори на други мъже от властта за Матарезе.

— Разбирам. — Старицата кимна с глава. — Преди четири дни. Стори ми се, че казахте тридесет години... От онази първа среща... Какво се е случило тогава, синьоре? Това е твърде голям период от време.

— Според това, което знаем — или си мислим, че знаем — след като Матарезе е умрял, съветът му е продължил да функционира извън Корсика в продължение на няколко години, после се е преместил, сключвайки договори с Берлин, Лондон, Париж, Ню Йорк и господ

знае кои места още. Действията му са започнали да отмират с началото на Втората световна война. След приключването на войната, те са изчезнали; никога повече не са чули за тях.

На устните на старицата имаше следа от усмивка.

— И така отникъде те се връщат отново, това ли искате да кажете?

— Да. Сътрудникът ми може да ви обясни защо мислим така.

Брей погледна към Талеников.

— В изминалите няколко седмици двама мирни мъже от нашите две страни бяха брутално убити, така че правителствата ни да помислят, че другата страна е отговорна за това. Конфронтацията беше избегната само от бързата размяна на информация от нашите ръководители, но това бяха опасни моменти. Един скъп приятел беше изпратил да ме повикат. Той умираше и искаше да ми разкаже няколко неща. Оставаше му съвсем малко време и не можеше да събере мислите си, но това, което ми каза, ме принуди да търся помощ от други, да търся упътвания.

— Какво ви каза той?

— Че Съветът на Матарезе ни е обгърнал много здраво, че всъщност той никога не е изчезвал, а е продължил да съществува нелегално, като тихо се е разраствал и е разпростирал своето влияние. Че той е бил отговорен за стотици терористични актове и атентати в последните няколко години, за които светът обвиняваше други хора. Сред тези случаи бяха и убийствата на двамата мъже. Но Матарезе вече не убивали за пари; вместо това, те са започнали да убиват в името на свои собствени цели.

— Които са какви? — попита старицата с онзи странен, ехтящ глас.

— Той не знаеше. Знаеше само, че Матарезе е една разрастваща се болест, която трябва да бъде спряна, но не можеше да ми каже как или към кого да се обърне. Никой, който е имал работа с този съвет, няма да проговори за него.

— Значи той ти е предложил нищо?

— Последното, което ми каза, преди да умре, беше, че може би отговорът се крие в Корсика. Естествено, аз не бях убеден в това, докато не се случиха няколко последващи събития, които не ми

оставиха друга алтернатива. Както за мен, така и за сътрудника ми, агентът Скофийлд.

— Разбирам причината на вашия сътрудник: един велик мъж е изчезнал преди четири дни, защото е проговорил за Матарезе. А каква е вашата, синьоре?

— Аз също говорих за Матарезе. На онези мъже, от които потърсих съвет, а аз бях уважаван човек в моята страна. Беше издадена заповед да бъде екзекутиран.

Старицата остана безмълвна, а онази лека усмивка не слизаше от набръчканите ѝ устни.

— Падроне се завръща — прошепна тя.

— Мисля, че трябва да ни обясните — каза Талеников. — Ние бяхме искрени с вас.

— Вашият скъп приятел почина ли? — попита вместо това тя.

— На следващия ден. Беше му устроено погребение като на войник, а и той си го заслужаваше. Живя в един свят на насилие без никакъв страх. А в края му Матарезе го бяха изплашили до смърт.

— Падроне го е изплашил — промълви старицата.

— Приятелят ми не познаваше Гилом дьо Матарезе.

— Познавал е неговите служители, това е било достатъчно. Те са били той. Той беше техният Христос, и както Христос, той умря за тях.

— Падроне е бил техният Бог? — попита Брей.

— Също бе и техният пророк, синьоре. Те му вярваха.

— Вярваха на какво?

— Че те ще наследят Земята. Това беше неговото отмъщение.

4.

Празните очи на старицата се бяха втренчили в стената, когато тя заговори почти шепнешком.

— Той ме откри в един приют в Бонифацио и се споразумя на една разумна цена със светата майка. „Върнете, я на Сезар“, каза той, а тя се разписа, защото се беше съгласила, че аз не заслужавам да бъда предадена на Бог. Бях твърде своенравна и не залягах над уроците си, а и повече се оглеждах в тъмните стъкла, тъй като те ми показваха моето лице и тяло. Аз трябваше да бъда дадена на мъж, а падроне беше мъжът на всички мъже.

Бях на седемнадесет години и ми беше разкрит свят, който надхвърляше всяко въображение. Карети със сребърни колелета и златни коне с веещи се гривни ме отведоха горе над големите скали, в селата с прекрасните им магазини, където можех да купя каквото си поискам. Нямаше нещо, което не можеше да притежавам. А аз исках всичко, защото произхождах от бедно овчарско семейство — баща ми се боеше от Бог, а майка ми го оцени само тогава, когато ме отведе в приюта и не се появи повече.

И винаги до мен беше падроне. Той беше лъвът, а аз бях неговото спасено зверче. Той можеше да ме развежда из провинцията, из всички големи къщи и да ме представя като свое протеже, смеейки се, когато използваше тази дума. Всеки разбираше и се присъединяваше към смеха му. Съпругата му беше умряла, разбирате, а той беше минал седемдесетте години. Искаше хората да знаят — най-вече двамата му синове, поне така си мисля — че той все още имаше тялото и силата на младеж, че можеше да спи с млада жена и да я задоволява така, както малко мъже правеха това.

Бяха наети учители да ме обучават на обноските в неговия двор: музика, подходяща реч, дори история и математика, също както и френски език, който беше моден по онова време за дамите с положение. Беше разкошен живот. Често плавахме по море, до Рим, тогава се качвахме на влака на север към Швейцария, пътувахме до Франция, за Париж. Падроне правеше тези пътувания всеки пет-шест

месеца. Неговите предприятия бяха из тези места, разбирате. Двамата му синове бяха директори, които докладваха всичко, което вършеха за него.

В продължение на три години бях най-щастливото момиче на света, защото светът ми беше даден от падроне. И тогава светът се разпадна. Само за една седмица той се разби на парчета и Гилом дьо Матарезе полудя.

Пристигаха мъже от Цюрих, от Париж, дори от голямата борса на Лондон, за да му съобщят. Беше време на големи банкови инвестиции и спекулации. Те му казаха, че през изминалите четири месеца синовете му извършили ужасни неща, взели неразумни решения и най-ужасното от всичко — влезли в нечестни сделки, поверявайки огромни парични суми на мошеници, които действали извън законите на банките и съдилищата.

Правителствата на Франция и Англия бяха наложили заповед върху компаниите и бяха спрели техните операции, замразили всякакъв достъп до фондовете, с изключение на сметките, които той държеше в Генуа и Рим. Гилом дьо Матарезе не притежаваше вече нищо.

Той повика двамата си сина с телеграми, изисквайки да се приберат в Порто Вечьо, за да му дадат отчет за това, което са извършили.

Новините, които се върнаха обаче, бяха като гръм сред бурята, който го прониза; той вече не беше същият човек.

От властите в Париж и Лондон бяха съобщили, че и двамата му синове са мъртви, че единият се е самоубил, а другият е убит — така беше казано — от човек, който той беше разорил. Не оставаше нищо на падроне; светът около него беше пропаднал. Той се заключи в своята библиотека в продължение на няколко дни, и до края не излезе от нея, вземаше подносите с храна зад затворената врата и не говореше с никого. Не спеше с мен, тъй като вече нямаше интереси, свързани с плътта. Самоунищожаваше се, умирайки от собствената си ръка, по същия начин, както би умрял, ако беше забил нож в стомаха си.

Тогава от Париж пристигна един мъж, който настояваше да наруши самотата на падроне. Беше журналист, който беше анализирал упадъка на компаниите на Матарезе и беше донесъл със себе си една невероятна история. Ако падроне вървеше към лудостта, преди да чуе

тази история, то той със сигурност стигна отвъд нея, когато историята му беше разказана.

Унищожението на неговия свят било нарочно уредено от bankerите, които се били съюзили със своите правителства. Синовете му били измамани да подпишат незаконни документи, а след това били изнудвани — до разоряване — като всичко се отнасяло до плътта. Накрая те били убити, като били съчинени фалшиви истории за тяхната смърт, които да бъдат приемливи като официално доказателство за техните ужасни престъпления.

Всичко губеше своя смисъл. Защо бе сторено всичко това на великия падроне? Компаниите му бяха откраднати и унищожени, синовете му убити. Кой го бе пожелал?

Мъжът от Париж му даде част от отговора. „Един луд корсиканец стигаше на Европа за петстотин години“, това беше фразата, която той беше чул. Падроне разбра. В Англия Едуард беше мъртъв, но той беше поставил началото на френските и английските финансови договори, откривайки по този начин възможност за големите компании да се съберат; цели състояния бяха направени в Индия, в Африка и в Суец. Но падроне беше корсиканец. Освен печалбите, които им носеше, той нямаше никакъв друг принос за французите, а още по-малко и за англичаните. Той не само че отказваше да се присъедини към компаниите и към банките, но и им се противопоставяше на всеки техен ход, инструктирайки синовете си да маневрират със своите конкуренти. Състоянието на Матарезе възпираше мъжете на властта да прокарат своите проекти.

За падроне всичко това беше една голяма игра. За френските и английските компании неговата игра беше огромно престъпление, което трябваше да бъде наказано с още по-голямо престъпление. Компаниите и техните банки контролираха правителствата, съдилищата и полицията, политиците и държавниците, дори кралете и президентите — всички бяха лакеи и слуги на мъжете, които притежаваха огромни суми пари. Това винаги щеше да бъде така. Това бе и началото на неговата крайна лудост. Той беше открил начин как да унищожи тези, които корумпираха другите, а също и корумпираните. Щеше да хвърли правителствата навсякъде в хаос, тъй като политическите лидери бяха тези, които бяха изменници на доверието. Без съдействието на държавните служители синовете му щяха да бъдат

живи, а неговият свят щеше да е такъв, какъвто беше преди. А ако правителствата бяха хвърлени в хаос, компаниите и банките щяха да загубят своите защитници.

„Те търсят един луд корсиканец“, извика той. „Те няма да го открият, но той ще бъде там.“

Ние направихме едно последно пътуване до Рим, но не както преди в разкош, в карети със сребърни колела, а като един обикновен човек и една обикновена жена нощувахме в евтини хотели на Виа дуе Мачели. Падроне прекарваше дните си, скитайки из Борса Валори, четейки историите на големите фамилии, които бяха се разорили.

Върнахме се в Корсика. Той написа пет писма на петима мъже, за които се знаеше, че бяха живи в своите страни, като ги покани на тайно посещение в Порто Вечео, за да разрешат някои спешни въпроси, въпроси, свързани с техните лични драми.

Той беше някогашният велик Гилом дьо Матарезе. Никой не отказа.

Подготовката беше забележителна, вила Матарезе изглеждаше по-красива, отколкото някога е била. Градините бяха оформени, препълнени с цветя, ливадите бяха по-зелени от очите на кафява котка, голямата къща и конюшната бяха белосани, конете бяха ресани, докато заблестяха. Това отново беше приказната земя, падроне бягаше навсякъде, уреждайки нещата, проверявайки всичко, изисквайки съвършенство. Неговата жизненост се беше възвърнала, но това не беше жизнеността, която познавахме преди, това беше жестокостта, заговорила у него. „Ще ги накарам да ме помнят, дете мое“, ми беше извикал веднъж в спалнята. „Ще ги накарам да си спомнят това, което някога е било тяхно.“

Той дойде при мен в леглото, но духът му не беше вече същият. Имаше само брутална сила, когато проявяваше своята мъжественост; в нея нямаше никаква радост.

Ако всички ние — в къщата и в конюшната, и в полетата — знаехме това, което скоро щяхме да научим, щяхме да го убием в гората. Аз, на която всичко беше дадено от великия падроне, която го боготворях едновременно като баща и като любовник, сама бих забила ножа в него. Великият ден настъпи, корабите доплаваха призори от Лидо де Остия и каретите бяха изпратени долу в Порто Вечео, за да докарат почетните гости до вила Матарезе. Беше величествен ден —

музика в градините, огромни маси, отрупани с деликатеси и много вино. Най-добрите вина от цяла Европа, складирани в продължение на десетилетия в избите на падроне.

На гостите бяха дадени собствени апартаменти, всеки с балкон и с величествена гледка, и — не на последно място — на всеки гост беше осигурена една млада жена за следобедното удоволствие. Също както и вината, те бяха най-прелестните, не от Европа, а от Южна Корсика. Пет от най-красивите девизи, които можеха да бъдат открити сред хълмовете. Нощта настъпи и най-величественият банкет, на който вила Матарезе някога беше свидетел, беше даден в голямата зала. Когато той започна, слугите поставиха бутилките с бренди пред гостите и им беше заповядано да отидат в кухнята. На музикантите беше наредено да вземат инструментите си, да излязат в градините и да продължат да свирят. На нас, момичетата, беше казано да се качим до горната къща и да изчакаме нашите господари. Бяхме обливани с вино, момичетата и аз, но имаше разлика между мен и тях. Аз бях протежето на Гилом дьо Матарезе и знаех, че става изключително събитие. Той беше моят падроне, моят любовник и аз желаех да бъда част от него. Като допълнение към прекараните три години в обучение и макар и недостатъчно образована жена, аз получавах по-добри неща, отколкото закачките към простоватите момичета от хълмовете.

Аз се отделих от другите зад парапета на балкона, над голямата зала. Наблюдавах и слушах в продължение на часове може би, разбирайки много малко от това, което моят падроне казваше, осъзнавах само, че той беше много настоятелен. Гласът му на моменти едва се чуваше, а в други моменти крещеше като че ли обзет от треска.

Той говореше за поколения, живели в миналото, когато мъжете са управлявали империи, дадени им от Бог и от техните собствени стремежи. Как са ги управлявали с желязна мощ, защото са били в състояние да се защитават от онези, които са искали да ограбят техните кралства, плодовете на техния труд. Тези дни обаче, бяха отминали и великите фамилии, строителите на велики империи — също както тези в стаята — сега бяха разсъблечени от крадци и корумпирани правителства, които произвеждаха крадци. Те — тези в стаята — трябваше да потърсят други методи да си възвърнат това, което по право си беше тяхно.

Те трябваше да убиват — внимателно, пресметливо, с умение и старание — и да разграничават крадците и техните корумпирани защитници. Никога нямаше да убиват лично, а щяха да бъдат хората, които вземат решение, хората, които избират жертвите — където вероятните жертви трябваше да бъдат избирани измежду корумпираните. Тези в стаята бяха известни като Съвета на Матарезе и трябваше да бъде пуснат слухът сред кръговете на властта, че съществува група от неизвестни, тихи мъже, които разбират необходимостта от непосредствена промяна и насилие, които не се страхуват да осигурят всички средства и които щяха да гарантират въвн от всяко съмнение, че онези, които извършваха актовете, няма да могат да бъдат проследени до тези, които им поставят задачите.

Той продължи да говори за неща, които аз не разбирах; за убийци, обучени от великите фараони и арабските принцове преди много векове. Как хората можели да бъдат обучени да вършат ужасни неща извън тяхната воля, дори извън техните познания. Как на някои хора им било необходимо само да бъдат правилно насърчени и щели да бъдат склонни да поемат пътя на мъченичеството на убиеца. Такива щяха да бъдат методите на Матарезе, но в началото трябвало да има недоверие в кръговете на властта, така че трябвало да бъдат дадени няколко примера.

През следващите няколко години трябваше да бъдат убити някои отбрани хора. Те щяха да бъдат избрани внимателно по начин, който щеше да доведе до недоверие, хвърляйки политически сили една срещу друга, корумпираните правителства — едно срещу друго. Това щеше да бъде хаос и кръвопролития, а посланието щеше да бъде ясно: Матарезе съществува.

Падроне раздаде на всеки от гостите страници, на които беше написал своите мисли. Тези писания трябваше да бъдат източника на сила и указание за действие на Съвета, но те никога не трябваше да бъдат показвани пред нечий чужди очи. Тези страници бяха последната воля и завещанието на Гилом дьо Матарезе... А хората в стаята бяха неговите наследници.

Наследници? — попитаха гостите. Те му съчувстваха, но бяха прями. Въпреки красотата на вилата и множеството слуги, и музикантите, и голямата фиеста, на която те се бяха насладили, знаеха, че той беше разорен, тъй както и всеки от тях беше разорен. Кой

измежду тях имаше нещо останало, освен своите изби и своите земи, и рентата, която получаваха от наемателите, за да могат да водят някакво жалко подобие на живота, който бяха водили преди? Един голям банкет, но за малко и нищо повече.

Отначало падроне не им отговори. Вместо това той пожела да научи от всеки гост дали те приемат нещата, които им беше казал, дали всеки беше готов да стане консилиере^[1] на Матарезе.

Те отговориха с „да“, като всеки беше по-убеден от предходния, заклевайки се в целите на падроне, тъй като голямото зло се беше стоварило върху всеки от тях и те жадуваха отмъщение. Беше ясно, че Гилом дьо Матарезе се явяваше пред тях като светец.

Всички, с изключение на един, един силно религиозен испанец, който заговори за Бог и за неговите заповеди. Той обвини падроне в лудост, нарече го изчадие в Божиите очите.

„Аз изчадие ли съм във вашите очи, сър?“, попита падроне.

„Да, сър“, отвърна мъжът. Тук се случи първото от най-ужасните неща. Падроне извади един пистолет от колана си, насочи го срещу мъжа и стреля. Гостите скочиха от своите столове и се втрениха мълчаливо в мъртвия испанец.

„Той не можеше да напусне тази стая жив“, обясни падроне.

Като че ли нищо не беше се случило. Гостите се върнаха в своите столове, всички очи бяха съсредоточени пак върху най-могъщия мъж, който можеше да убие толкова хладнокръвно. Може би се страхуваха за собствения си живот. Трудно е да се каже. Падроне продължи. „Всички в тази стая сте мои наследници“, повтори той. Тъй като вие сте Съветът на Матарезе, и вие и вашите хора ще направите това, което аз повече не мога да сторя. Твърде съм стар и смъртта е близо, по-близо, отколкото ви се струва. Вие ще продължите това, което ще ви кажа. Вие ще разделите тези, които корумпират, от корумпираните. Вие ще разпространите хаоса и със силата на вашите постижения ще наследите далеч повече от това, което ви оставям. Вие ще наследите Земята. Ще си възвърнете това, което сте притежавали.

„Какво ще можеш да ни оставиш?“, попита един от гостите.

„Състояние в Генуа и друго състояние в Рим. Сметките са прехвърлени по начин, който е описан в документа. Всеки от вас ще получи копие от този документ в стаята си. Освен това ще видите и

условията, при които ще получите парите. За тези сметки не се знае, че съществуват. Те ще ви дадат милиони, за да започнете работата.“

Гостите бяха шокирани, но един от тях попита: „Вашата“ работа не е ли това „наша“ работа?.

„Тя винаги ще е наша, но аз няма да съм тук. Защото ви оставям нещо много по-ценно от всичкото злато на Трансваал. Пълната секретност на вашите личности. Говоря за всеки от вас. Присъствието ви тук днес никога няма да бъде разкрито на никого на земята, нито едно име, нито едно описание, нито едно подобие на вашите лица, нито начинът, по който говорите дори ще могат да бъдат проследени. Нито пък ще могат да бъдат изтрети от разума на един старец.“

Някои от гостите протестираха — съмняваха се дали да повярват — но с право. Имаше твърде много хора във вила Матарезе онзи ден — слугите, момичетата, музикантите, булките...

Падроне вдигна ръката си. Тя беше непоколебима като блясъка в очите му. „Ще ви покажа как ви гарантирам това. Никога не трябва да отстъпвате от насилието. Трябва да го приемате с такава готовност, с каквато дишате въздуха, тъй като е необходимо на живота, необходимо е за вашия живот, за работата, която трябва да свършите.“

Той отпусна ръката си и мирният, елегантен свят на вила Матарезе изригна в изстрели и смъртни писъци. Първо дойдоха откъм кухнята, оглушителните изстрели на пушките, трошенето на стъкла, трясъкът на метал, слугите биваха избивани, като се опитваха да избягат през вратата в голямата зала, лицата и гърдите им бяха покрити с кръв. После започна в градините. Музиката внезапно спря, заменена от молитвите към Бог, на които беше отговорено с буря от изстрели. И тогава — най-ужасното — високите писъци на ужас откъм горната къща, където младите простовати момичета от хълмовете бяха изстребени. Деца, които само преди часове бяха девствени, обезчестени от мъже, които никога преди това не бяха виждали, по заповед на Гилом дьо Матарезе, сега бяха заклани от повторната му заповед.

Аз се скрих зад стената в мрака на балкона и не знаех какво да правя, уплашена отвъд всякакъв страх, който можете да си представите. И тогава изстрелите спряха и тишината, която последва, беше по-ужасна от писъците, тъй като тя беше доказателство за смъртта.

Внезапно чух някой да бяга — трима или четирима мъже, не можех точно да преценя — но знаех, че това бяха убийците. Те бяха нагоре през вратите и си мислех — о, Господи на небето! — те сигурно търсят мен. Но не беше така. Те бяха към едно място, където всички щяха да се съберат заедно. Струваше ми се, на северната веранда, не бях сигурна, всичко се случи толкова бързо. Отдолу, в голямата зала четиримата гости бяха шокирани, замръзнали в своите столове, а падроне ги държеше на местата им със силата на своите блестящи очи.

Тогава настъпи това, което си мислех. Щеше да бъде последният изстрел, пред моята собствена смърт. Три изстрела — само три изстрела — заедно с ужасни викове. И тогава аз разбрах. Самите убийци бяха убити от един човек, който беше издал онази заповед.

Тишината се възвърна отново. Смъртта беше навсякъде — в сенките, танцуваше по стените, в трептящата светлина от свещите на голямата зала. Падроне заговори на гостите си.

„Всичко свърши, каза той. Или почти свърши. Всички, освен вие около тази маса, са мъртви, остана само един човек, който няма да видите никога отново. Той е този, който ще ви откара с една карета до Бонифацио, където ще можете да се смесите с нощните минувачи и да се качите на сутрешния параход за Неапол. Имате петнадесет минути да съберете нещата си и да се срещнете пред главното стълбище. Страхувам се, че няма кой да носи багажа ви.“

Един гост се обади, шепнешком: „А вие, падроне?“

„Накрая ви давам живота си като последен урок. Помнете ме! Аз съм пътят. Вървете напред и бъдете мои ученици. Разкъсвайте тези, които корумпират, и тези, които са корумпирани!“ Той беше полудял, виковете му кънтяха из голямата къща на смъртта. „Ентраре!“, изкрещя той.

Едно малко дете, овчарче от хълмовете, беше влязло през огромната врата на северната веранда. В двете си ръце то държеше пистолет; той беше тежък, а момчето беше слабо. То приближи към господаря.

Падроне повдигна очите си към небето, гласът му беше отправен към Бог. „Сторете каквото ви беше казано! — изкрещя той. — Защото едно невинно дете ще освети вашия път!“

Овчарчето вдигна тежкия пистолет и стреля в главата на Гилом дьо Матарезе.

Старицата беше свършила, немигащите ѝ очи бяха пълни със
сълзи.

— Трябва да си почина — каза.

Талеников, замръзнал в стола си, заговори тихо:

— Имаме някои въпроси, мадам. Вие със сигурност знаете това.

— По-късно — възпря го Скофийлд.

---

[1] Член на съвета (ит.). — Б.пр. ↑

5.

Слънчевата светлина успя да пробие над околните планини, когато слоевете мъгла изплуваха нагоре от полето около къщата. Талеников намери малко чай и с разрешението на старицата възвари вода.

Скофийлд отпи от своята чаша, наблюдавайки спускащия се поток през прозореца. Беше време да говорят отново; имаше твърде много несъответствия между това, което сляпата жена им беше казала, и фактите, които те знаеха. Но съществуваше и един първостепенен въпрос: защо изобщо тя им разказа за тези неща? Отговорът щеше да изясни дали част от нейния разказ можеше да бъде сметната за достоверна.

Брей се оттегли от прозореца и погледна към старицата, която стоеше на стола до печката. Талеников ѝ беше дал чай и тя го пиеше с изящество, сякаш си спомняше онези уроци по светски маниери, които бяха предадени на седемнадесетгодишното момиче преди няколко десетилетия. Руснакът коленичеше до кучето, галейки козината му, напомняйки му, че те бяха приятели. Той погледна нагоре, когато Скофийлд тръгна към старицата.

— Ние казахме нашите имена, синьора — каза Брей, говорейки на италиански. — Вие как се казвате?

— София Пасторине. Сигурна съм, че ще откриете името в записките на приюта в Бонифацио. Това е причината, поради която попитахте, нали? За да можете да проверите?

— Да — отговори Скофийлд, — ако решим, че е необходимо и ако имаме възможността да го направим.

— Ще намерите името ми. Дори е възможно падроне да е записан като мой настойник. На когото бях предадена — тъй като той възнамеряваше да ме даде за съпруга на някой от своите синове, може би. Така и не разбрах това.

— Тогава ще трябва да ви повярваме — каза Талеников, изправяйки се на крака, — иначе би било глупаво да ни насочите към

такъв източник, който няма да е верен. Досиетата, които са били манипулирани в миналото, лесно се разпознават в наше време.

Старицата се усмихна, усмивка, в чиито корени се забелязваше тъга.

— Не ги разбирам тези работи, но разбирам защо имате такива съмнения. — Тя постави своята чаша на ръба на печката. — Нямам подобни спомени. Казах ви истината.

— Тогава първият ми въпрос ще бъде точно толкова важен, колкото и всички останали, които смятаме да ви зададем — каза Брей, сядайки на стола. — Защо ни разказахте тази история?

— Защото тя трябваше да бъде разказана, а никой друг не би могъл да я разкаже. Само аз оцелях.

— Имало е и някакъв мъж — прекъсна я Скофийлд. — И някакво овчарче.

— Но те не бяха в голямата зала, за да чуят това, което аз чух.

— Разказвали ли сте някога това? — попита Талеников.

— Никога — отвърна сляпата жена.

— А защо не?

— На кого трябваше да я разкажа? Малко хора ме посещават и тези, които идват, са отдолу — от хълмовете, когато ми носят някои неща, от които имам нужда. Да им разкажа, би означавало да им донеса смърт, защото със сигурност те щяха да разкажат и на другите.

— Значи историята е позната — настоя мъжът от КГБ.

— Не и тази, която ви разказах.

— Но там долу пазят някаква тайна! Те се опитаха да ни отпъдят, а когато аз не пожелах да си отида, се опитаха и да ме убият.

— Внуцката ми не ми каза това. — Наистина изглеждаше изненадана.

— Мисля, че не е имала време да го стори — каза Брей.

Старицата явно не слушаше, все още се беше концентрирала върху думите на руснака.

— А какво казахте на хората от хълмовете?

— Просто им зададох някои въпроси.

— Сигурно сте направил повече от това.

Талеников се намръщи, опитвайки си да си спомни.

— Опитах се да провокирам собственика на хана. Казах му, че ще доведе други хора, учени, с исторически записки, да изучат по-

нататъшните въпроси, касаещи Гилом дьо Матарезе.

Старицата кимна.

— Когато си тръгвате оттук, не се връщайте по пътя, по който пристигнахте. Няма да можете да вземете и дъщерята на внучката с вас. Трябва да ми обещаете това. Защото ако ви намерят, те няма да ви оставят да живеете.

— Знаем това — каза Брей. — Но искаме да знаем защо.

— Всички земи на Гилом дьо Матарезе бяха завещани на хората от хълмовете. Наемателите бяха станали собственици на хиляди полета и пасища, потоци и гори. Записано е в съда в Бонифацио и бяха устроени големи празненства навсякъде. Но имаше една цена и другите съдилища щяха да вземат тези земи, ако цената беше известна. — Сляпата София спря, като че ли претегляше нещо. — Може би цената на измяната.

— Моля ви, синьора Пасторине — каза Талеников, навеждайки се напред в стола си.

— Да — промълви тихо тя. — Това трябва да бъде разказано...

Всичко трябваше да бъде извършено много бързо, защото съществуваше опасност да се появят неканени гости, които да заварят голямата къща на вила Матарезе и смъртта, която беше посята навсякъде около нея. Гостите събраха своите документи и напуснаха стаите си. Аз останах в сянката на балкона, тялото ми беше изпълнено с болка. Тихото отвлечение от страха пълзеше около мен. Не мога да кажа колко дълго съм останала там, но скоро чух нечий тичащи стъпки, бяха гостите, които се събираха пред стълбището, където трябваше да се срещнат. Чу се и шумът от колелетата на карета и цвиленето на коне; минути по-късно каретата изчезна, копитата известно време отекваха по твърдия камък заедно с ритмичното изплющяване на камшика, но всичко утихна скоро.

Започнах да пълзя към вратата на балкона, без да съм в състояние да мисля, очите ми бяха пълни със светлината от светкавици, главата ми трепереше така, че трудно успях да намеря пътя си. Притисках ръцете си към стената, като исках там да има скоби, за които да мога да се хвана, когато внезапно чух някакъв вик и

се хвърлих на пода отново. Това беше ужасният писък, който беше издаден от някакво дете, но въпреки това беше студен и настоятелен.

Овчарчето викаше на някого от северната веранда. Всичко беше толкова безумно до този момент, но виковете на детето усилиха тази лудост отвъд всеки понятен предел. Защото това беше едно дете... но и убиец.

Някак си успях да се изправя на крака и побягнах през вратата към горните стълби. Трябваше да изтичам надолу, защото единственото ми желание беше да се махна оттам, да изляза на въздух сред полетата и под прикритието на мрака, когато чух и други викове и видях фигурите на бягащи мъже през прозореца. Те носеха фенери и само след секунди нахлуха през вратите.

Не можех вече да сляза долу, защото щяха да ме видят, за това изтичах горе — в горната къща. Бях обхваната от такава паника, че повече не знаех какво правя. Само бягах... бягах. Като че ли направлявана от някаква невидима ръка, която искаше да живея, аз се втурнах в шивачницата и видях мъртвите. Те бяха там, облени целите в кръв, устите им бяха разтегнати в ужас и като че ли още чувах техните викове.

Виковете, които чувах, не бяха истински, това бяха виковете на мъжете от стълбите; това беше моят край. Не оставаше нищо друго, щяха да ме заловят. Щяха да ме убият...

И тогава със сигурност невидимата ръка ме заведе до онази стая, накара ме да направя най-ужасното нещо, да се присъединя към мъртвите.

Сложих ръцете си в кръвта на моите сестри и я размазах навсякъде по лицето и по дрехите си. Тогава легнах върху сестрите си и зачаках.

Мъжете дойдоха в шивачницата, някои се кръстеха, други шепнеха молитви, но всички се заловиха за работата, която трябваше да свършат. Следващите часове бяха един кошмар, който само дяволът би могъл да сътвори.

Телата на сестрите ми и аз бяхме закарани надолу по стълбите, изнесени през вратата и захвърлени пред мраморните стълби на паркинга. От конюшните бяха докарани каруци и вече имаше много от тях, пълни с тела. Сестрите ми и аз също бяхме хвърлени в една

каруца, която вече беше препълнена с труповете, които ме отвращаваха.

Миризмата на кръв и мърша беше толкова непоносима, че трябваше да стискам зъби, за да не изкрещя. През труповете над мен и около мен можех да чуя заповедите на крещящите. Не трябваше да откраднат нищо от вила Матарезе; всеки, който беше заловен да върши това, щеше да се присъедини към труповете вътре. И много тела бяха оставени там. Разложената плът и костите им бяха открити след доста време.

Каруците започнаха да се движат, отначало плавно, а после, когато стигнахме до полето, конете препуснаха безмилостно. Каруците препускаха през тревата и по камъните с непоносима скорост, като че ли всяка секунда беше секундата, в която нашите живи пазители искаха да оставят зад себе си онзи ад. Имаше смърт под мен, над мен и аз се молах на всемогъщия Бог да прибере и мен. Но не можех да извикам, въпреки че исках да умра, страхувах се от болката на умирането. Невидимата ръка ме държеше за гърлото. Но бях възнаградена с милост. Изпаднах в безсъзнание; не знам колко дълго е продължило това, но мисля, че е минало доста време.

Събудих се. Каруците бяха спрели и аз надникнах през телата и през ритлите отстрани. Все още беше тъмно, а на лунната светлина успях да забележа, че бяхме някъде далеч високо в гористите хълмове, но не и в планините. Местността беше непозната за мен. Бяхме далеч, доста далеч от вила Матарезе, но къде, не можех да кажа тогава, а не мога да ви кажа и сега.

Последната нощ на кошмара започна. Телата ни бяха издърпани от каруците и хвърлени в един общ гроб. Всеки труп се държеше от двама мъже така, че да могат да го захвърлят в най-дълбоката част. Аз паднах, пронизана от болка. Зъбите ми се бяха впили в плътта ми, за да не мога да изпадна в лудост. Отворих очите си и повърнах при вида на това, което забелязах. Навсякъде около мен имаше мъртви лица, окървавени ръце, издъхнали усти. Разрязани кървящи трупове, които само преди часове представляваха човешки същества.

Гробът беше огромен, широк и дълбок — и странно, струваше ми се в моята тиха истерия, че беше изкопан във формата на кръг.

Отвъд ръба на гроба чувах гласовете на нашите гробокопачи. Някои плачеха, докато други молеха Христос за милост. Някои искаха

светите неща да бъдат дадени на мъртвите, в името на техните души да бъде повикан някой свещеник, за да ги покае в името Божие. Но други отговориха, че това не трябва да става. Те не бяха убийци, бяха просто избрани да положат убитите във вечен покой. Бог щеше да разбере.

„Баста!“, бяха казали те. „Това не може да бъде сторено.“ Каква беше цената, която трябваше да платят за добруването на все още неродените поколения? Хълмовете бяха техни; полята, потоците и горите им принадлежаха! Нямаше връщане назад сега. Те бяха сключили своя договор с падроне и той беше дал на старейшините да разберат: само ако правителството научи за конспирацията, земята можеше да им бъде отнета. Падроне беше най-образованият от всички мъже, той познаваше законите и съда; неговите простовати наематели не знаеха това. Те трябваше да постъпят точно така, както бяха инструктирани от старейшините или висшият съд щеше да отнеме земята им.

Нямаше да има никакви свещеници от Порто Вечию, от Санта Лучия или от някое друго място. Щеше да бъде рисковано и да разнесе слухове отвъд хълмовете. Тези, които мислеха различно, щяха да се присъединят към мъртвите; тайната им не трябваше никога да напуска хълмовете. Земята бяха техни!

Беше достатъчно. Мъжете потънаха в тишина, взеха лопатите си и започнаха да хвърлят пръст върху телата. Тогава си помислих, че вече със сигурност ще умра, устата и ноздрите ми щяха да бъдат затрупани с пръст. Въпреки това си мислех, че всички, които сме пленени от смъртта, винаги откриваме начини как да се отскубнем от нейното докосване, начини, за които дори и не сме сънували, преди да попаднем в нейния плен. Това се случи и на мен.

С всеки слой пръст, който беше хвърлен върху нас, и който беше утъпкван, аз придвижвах ръцете си в тъмнината, избутвайки пръстта над мен, така че да мога да дишам. В самия край не беше останало нищо друго, освен едно малко пространство, запълнено с въздух, но това беше достатъчно. Имаше пространство около главата ми, достатъчно да задържи Божия въздух. Невидимата ръка направляваше моята и аз можех да живея.

Струва ми се, че е било часове по-късно, когато започнах да проправям пътя си нагоре, едно... сяпо... незнаещо животно, търсещо живот. Когато ръката ми достигна студения влажен въздух, аз

се разплаках извън всякакъв контрол, а част от съзнанието ми беше обзета от паника, бях изплашена, че могат да чуят моя плач.

Бог беше милостив; всички си бяха тръгнали. Изпълзях от пръстта и излязох от онази гора на смъртта обратно в полето и видях как утринното слънце изгрява над планините. Бях жива, но за мен нямаше живот. Не можех да се върна обратно в хълмовете, защото със сигурност щях да бъда убита, оставаше ми само да отида някъде другаде, на някое непознато място и просто да живея, но това не беше лесно за младо момиче в тази островна страна. Нямаше към кого да се обърна, бях прекарала три години като доброволна заложница на моя падроне. А не можех и просто да умра в онова поле, когато Божията светлина се разстилаше над небето. Тя ми каза да живея, разбирате ли?

Опитах се да помисля какво мога да направя, къде мога да отида. Отвъд хълмовете, на брега на океана, имаше други големи къщи, които принадлежаха на други падроне, приятели на Гилом. Питах се какво ще се случи, ако се появя в някоя от тях и ги помоля за подслон и милост. После разбрах в какво грешах. Онези мъже не бяха мои падроне; те бяха мъже със съпруги и семейства, а аз бях курвата от вила Матарезе. Докато Гилом беше жив, присъствието ми трябваше да бъде понасяно, дори хората трябваше да са доволни, когато ме виждат, защото великият мъж го беше пожелал по този начин. Но тъй като той беше мъртъв, аз също трябваше да съм мъртва.

Тогава си спомних. Имаше един мъж, който се грижеше за конюшните, в имението в Цонца. Той беше любезен с мен в онези времена, когато го посещавахме, и аз яздех конете на неговия работодател. Той често се усмихваше и ми обясняваше как правилно да стоя върху седлото, защото виждаше, че не бях родена за лов. Аз, разбира се, си го признавах, и заедно се смеехме на това. И всеки път виждах онова чудно нещо в неговите очи. Бях свикнала с погледи, които показваха желание, но неговите очи изразяваха повече от това. Имаше нежност и разбиране, може би дори уважение — и не за това, което бях, а за това, че не се преструвах каква съм.

Гледах към ранното слънце и знаех, че Цонца е наляво от мен, може би зад планините. Тръгнах към онези конюшни и към онзи мъж.

Той стана мой съпруг и въпреки че носех детето на Гилом дъо Матарезе, той я прие като собствена дъщеря, давайки ни любов и закрила докато беше жив. Онези години и животът ни през онези

години не ви засяга; те нямат нищо общо с падроне. Достатъчно е да кажа, че не ни се случиха никакви беди. В продължение на години ние живеехме на север от Весковато, далеч от опасностите на хората на хълмовете, никога не смеех да спомена за тяхната тайна. Мъртвите не можеха да бъдат върнати обратно, разбирате, а убиецът и неговият син убиец — мъжът и овчарчето — бяха напуснали Корсика.

Казах ви истината. Цялата. Ако все още се съмнявате, тогава не мога да успокоя съмненията ви.

Тя отново беше приключила.

Талеников стана и приближи бавно до печката и до чайника. „Пер ностро сирколо“, каза той, поглеждайки към Скофийлд.

— Изминали са седемдесет години и те, въпреки това са готови да я убият заради своя гроб.

— Прего?^[1] — Старицата не разбираше английски, така че човекът от КГБ повтори изречението на италиански. София кимна. — Тайната се предава от баща на син. Има две поколения, които са родени откакто земята е тяхна собственост. Това не е толкова отдавна. Те все още се страхуват.

— Няма никакви закони, които биха могли да им я отнемат — каза Брей. — Съмнявам се дали някога ще има такива. Мъжете могат да бъдат изпратени в затвора за прикриването на информация за онази касапница, но в онези дни кой би водил обвинението? Те са погребали мъртвите и това е била тяхната конспирация.

— Имаше и по-голяма конспирация. Те не позволиха да бъдат причестени.

— Това е друг съд. И аз не знам нищо за него. — Скофийлд погледна към руснака, после върна погледа си върху очите на спящата жена пред него. — Защо се върнахте?

— Можех да го направя и вече бях стара, когато открихме тази равнина.

— Това не е отговор...

— Хората от хълмовете вярват на лъжи. Те мислят, че падроне ме е запазил, че ме е изпратил далеч, преди да започнат убийствата. За другите аз съм източник на страх и омраза. Защото те са сигурни, че съм била пожалена от Бога, за да напомням за техните грехове, и освен

това, ослепена от Бог, за да не мога да открия техния гроб в горите. Аз съм сляпата курва от вила Матарезе, на която е позволено да живее, защото те се страхуват да отнемат живота на това Божие наказание.

Талеников заговори, застанал до печката.

— Но преди малко вие казахте, че те няма да се поколебаят да ви убият, ако разкажете историята. Може би дори поради това, че вие знаете за нея. А сега ни казвате, че искате да я разнесем извън Корсика. Защо?

— А във вашата страна не ви ли повика един човек и не ви ли разказа нещата, които искахте да знаете? — Руснакът понечи да отговори, но София Пасторине го прекъсна: — Да, синьоре. Също както и онзи мъж, когато моят живот приближава своя край... с всеки изминал дъх аз го знам. Смъртта, струва ми се, кани тези от нас, които знаят някаква част от историята на Матарезе, да я разкажат. Не съм сигурна, че мога да ви кажа защо, но за мен имаше едно знамение. Внучката ми пътуваше надолу към хълмовете, но се върна с новините за някакъв учен, който търси информация за падроне. Вие бяхте това знамение. Аз я изпратих обратно, за да ви открие.

— Тя знае ли? — попита Брей. — Казвали ли сте й някога? Тя също можеше да разнесе историята.

— Никога! Нея я познават сред хълмовете, но тя не произхожда оттам. Щяха да я пропъдят, когато и да отидеше там, щяха да я убият. Искам думата ви, синьори, и вие трябва да ми обещаете. Не трябва да имате нищо общо повече с нея.

— Имате думата ни — съгласи се Талеников. — Тя не е в тази стая заради нас.

— Какво се надявахте да постигнете, като разговаряте с моя сътрудник? — попита Брей.

— Да разбера какво е очаквал, струва ми се. Да накара хората да погледнат под вълните, към дълбоките тъмни води отдолу. Това е мястото, където мощта на морето движи вълните.

— Съветът на Матарезе — каза мъжът от КГБ, взирайки се в слепите очи.

— Да... Казах ви. Аз слушам новините от Рим, Генуа и Ница. Това става навсякъде. Пророците на Гилом дьо Матарезе се появяват отново. Не е необходимо човек да е образован, за да го забележи. От години слушам новините и се чудя. Може ли да е вярно? Възможно ли

е те все още да са оцелели? Тогава една нощ, преди много години, чух онези думи и ми се стори, че времето няма никакво значение. Внезапно се върнах отново в сянката на балкона над голямата зала и чух изстрелите и ужасените писъци, които кънтяха в ушите ми. Аз бях там с моите очи преди Бог да ми ги отнеме, наблюдавайки ужасната сцена долу. И си спомних какво беше казал падроне, няколко мига преди това: „Вие и вашите наследници ще направите това, което аз не мога повече да направя“.

Старицата спря, слепите ѝ очи блуждаеха и после започна отново, като изреченията бяха изричани бързо, като че ли от страх.

— Беше вярно! Те бяха оцелели — не Съветът, такъв, какъвто беше тогава, а такъв, какъвто е днес. „Вие и вашите наследници.“ Наследниците „бяха оцелели“! Водени от един човек, чийто глас беше по-жесток от вятъра. — София Пасторине внезапно спря отново. Нейните кокалести, но деликатни ръце опипваха дървената облегалка на стола. Тя стана и с лявата си ръка се протегна към снопа тръстика зад печката. — Списъкът. Трябва да го получите. Измъкнах го от една просмукана с кръв дреха, след като изпълзях от гроба в планините. Бях облечена с нея в онази ужасна нощ. Носех списъка със себе си, за да не забравя имената и техните титли, за да може моят падроне да се гордее с мен.

Старицата потупа тръстиката пред себе си, пресече стаята до един шкаф до стената. Дясната ѝ ръка опипваше ръба, пръстите ѝ колебливо танцуваха между различните буркани, докато накрая откри това, което търсеше. Тя махна насмолената капачка, бръкна вътре и извади някакво парче хартия, пожълтяло от годините. Обърна се.

— Това е ваше. Имена от миналото. Това е списъкът на честитите гости, които пристигнаха тайно във вила Матарезе на четвърти април хиляда деветстотин и единадесета година. Ако правя нещо ужасно като ви давам това, нека Бог има милост над душата ми.

Скофийлд и Талеников се изправиха на крака.

— Не, не грешите — каза Брей. — Постъпвате правилно.

— Единственото правилно нещо — добави Василий. Той докосна ръката ѝ. — Може ли да го взема?

Тя пусна парчето хартия; руснакът го разгледа.

— Това е ключът — каза той на Скофийлд. — И е нещо съвсем различно от това, което бихме могли да очакваме.

— Защо? — попита Брей.

— Испанецът — мъжът, когото Матарезе е убил — е зачеркнат, но две от тези имена ще те озадачат. Най-малкото, защото са прочути личности. Ето, вземи.

Талеников се приближи до Скофийлд, внимателно държейки хартията между двата си пръста, така че да не я повреди. Брей я взе.

— Не мога да повярвам — каза Скофийлд, след като прочете имената, — бих искал това да се анализира, за да съм сигурен, че не е написано преди пет дни.

— Не е — каза човекът от КГБ.

— Знам. И това ме плаши много.

— Prego? — София Пасторине стоеше до шкафа.

Брей ѝ отговори на италиански.

— Ние познаваме две от тези имена. Това са известни хора...

— Но това не са мъжете! — прекъсна го старицата, като събори тръстиката на пода. — Никой от тях! Това са само наследниците! Те са контролирани от друг. Той е човекът.

— За какво говорите? Кой?

Кучето изръмжа. Нито Скофийлд, нито Талеников му обърнаха внимание; гласът му беше станал ядосан и висок. Животното се изправи на краката си, ръмжейки. Двата мъже — вниманието им беше насочено върху София — продължаваха да не му обръщат внимание. Но не и старицата. Тя повдигна ръка, жест, който изискваше тишина. Заговори отново, като гневът ѝ беше заменен от тревога.

— Отворете вратата. Извикайте внучката ми. Бързо!

— Какво става? — попита руснакът.

— Идват някакви мъже. Те минават през гората. Учило ги чува.

Брей отиде бързо до вратата.

— Колко далече са?

— От другата страна на рида. Почти тук. Побързайте!

Скофийлд отвори вратата и извика:

— Хей! Антония. Ела тук. Бързо!

Ръмженето на кучето излизаше през стиснатите му зъби. Главата му беше наведена напред, краката му — напрегнати и опънати. Готови да защитят или да атакуват. Оставяйки вратата отворена, Брей се върна при печката и взе едно марулено листо. Разряза го на две и постави жълтия лист хартия между двете части, като ги уви заедно.

— Ще сложа това в джоба си — каза той на мъжа от КГБ.

— Аз запомних имената и страните — отвърна Талеников. — Но съм сигурен, че и ти си ги запомнил.

Момичето изтича през вратата, останало без дъх. Якето ѝ беше полузакопчано, държеше „Лупо“ в ръка, пистолетите издуваха джобовете ѝ.

— Какво става?

Скофийлд се обърна откъм печката.

— Твоята... баба каза, че идват някакви мъже. Кучето ги чуло.

— От другата страна на хълма — прекъсна го старицата. — Може би на деветстотин стъпки, не повече.

— Какво ли ще правят тук? — попита момичето. — Защо ли идват тук?

— Те видяха ли те, дете мое? Видяха ли Учило?

— Трябва да са ни видели. Но аз не им казах нищо. Не съм разговаряла с тях. Те нямат причина да мислят...

— Но те те видяха онзи ден — каза София Пасторине, прекъсвайки я отново.

— Да. Донесох нещата, които ти пожела.

— Но тогава защо си се върнала? — старицата говореше реторично. — Това е, което те се опитват да разберат, и явно са го разбрали. Това са хора от хълмовете; те са забелязали следите по тревата и са разбрали, че това са стъпките не на един човек, а на трима. Трябва да заминете оттук. Всички!

— Аз няма да тръгна, бабо! — заяви Антония. — Те няма да ни направят нищо лошо. Ще кажа, че може би са ме проследили, но че не знам нищо.

Старицата гледаше право пред себе си.

— Получихте това, за което дойдохте, синьори. Вземете го. Вземете и нея. Изчезвайте!

Брей се обърна към момичето.

— Дължим ѝ това — каза той. Грабна пушката от ръцете ѝ.

Тя се опита да си я възвърне, но Талеников хвана ръцете ѝ, взе браунинга и граза от нейните джобове.

— Видя какво се случи там долу — продължи Скофийлд, — направи това, което тя ти казва.

Кучето изтича към отворената врата и започна злобно да лае. Далеч се чуваха гласове, носени от утринния бриз, някакви мъже явно викаха на други, които вървяха зад тях.

— Вървете! — настоя София Пасторине.

— Хайде. — Брей избута Антония пред себе си. — Ще се върнем отново, когато те си тръгнат. Още не сме свършили.

— Един момент, синьори — помоли сляпата жена. — Мисля, че свършихме. Имената, които притежавате сега, може да ви бъдат полезни, но това са само наследниците. Търсете онзи, чийто глас е по-жесток и от вятъра. Аз го чух! Открийте го. Това е Овчарчето. Той е!

---

[1] Моля? (ит.). — Б.пр. ↑

6.

Те изтичаха до края на пасбището на границата му с гората и се изкачиха към върха на рида. Сянката на източния склон им помогна да се скрият. Имаше само няколко секунди, през които беше възможно да бъдат забелязани; те бяха готови за това, но то не се случи. Мъжете от противоположния рид бяха насочили вниманието си към лаещото куче, чудейки се дали да не използват пушките си и да стрелят по него. Не го направиха, защото кучето беше успокоено от едно изсвирване, преди още да вземат решението си. Сега Учило лежеше на тревата до Антония, дъхът му беше ускорен, също както и нейният.

Имаше четирима мъже на противоположния рид — също както и четирите оставащи имена върху парчето пожълтяла хартия в джоба му, помисли си Скофийлд. Искаше му се откриването им и залавянето им да бъдат също толкова лесни, колкото залавянето на четиримата мъже, които сега слизаха по склона на долината. Но четиримата мъже върху списъка бяха само началото.

Трябваше да открият и овчарчето.

— Глас, по-жесток и от вятъра!... Детски глас, който трябваше да бъде сравнен десетилетия по-късно с гласа... излизащ от гърлото на човек, който сега беше много, много стар.

Чух думите и като че ли времето нямаше никакво значение...

Какви бяха тези думи, кой беше този мъж? Истинският наследник на Гилом дьо Матарезе. Старец, който беше изрекъл една фраза, която възвърна спомените на сляпата жена седемдесет години по-назад в планините на Корсика. На какъв език? Трябваше да е френски или италиански; тя не знаеше други езици.

Те трябваше да говорят с нея отново, трябваше да разберат повече. Те не бяха свършили със София Пасторине.

Брей наблюдаваше как четиримата корсиканци приближават фермерската къща, двама от тях покриваха страните, двама вървяха към вратата, всички с приготвени оръжия. Мъжете при вратата спряха за малко; този отляво вдигна ботуша си и го заби в дървото, изблъсквайки вратата навътре.

Тишина.

Чуха се два вика, някой остро задаваше въпроси. Мъжете отвън изтичаха вътре. Чуваха се още викове... И непогрешимите звуци на плът, удряща се в плът.

Антония искаше да се надигне, по лицето ѝ бе изписан гняв. Талеников я дръпна надолу, хващайки я за рамото на якето. Жилите на врата ѝ бяха изопнати; тя искаше да изкрещи. Скофийлд нямаше избор. Той сложи ръката си на устата ѝ и притисна пръстите в бузите ѝ. Викът беше приглушен в кашлица.

— Мълчи! — прошепна Брей. — Ако те чуят, те ще я използват, за да те накарат да слезеш при тях.

— Това ще бъде далеч по-лошо за нея — каза Василий, — а и за теб. Ти ще чуеш нейната болка, а теб ще те вземат с тях.

Очите на Антония премигнаха. Тя кимна. Скофийлд отпусна своята хватка, но не я освободи. Тя прошепна през ръката му:

— Те я удариха! Сляпа жена, а те я бият!

— Те са изплашени — каза Талеников. — Повече, отколкото можеш да си представиш. Освен земята си нямат нищо друго.

— Какво имаш предвид? — Пръстите на момичето хванаха китката на Брей.

— Не сега! — заповяда Скофийлд. — Има нещо странно. Те останаха вътре твърде дълго.

— Може би са открили нещо — съгласи се човекът от КГБ.

— Или тя им казва нещо. О, Исусе Христе, тя не трябва да прави това!

— Какво мислиш? — попита Талеников.

— Тя каза, че сме свършили с нея, а не сме. Но тя иска да е сигурна в това! Те ще видят нашите стъпки на пода; ние пътувахме през влажната пръст; тя не би могла да отрече, че сме били там. Със слуха си е успяла да разбере в коя посока сме тръгнали, тя ще ги изпрати в противоположната посока.

— Това е чудесно! — каза руснакът.

— По дяволите, те ще я убият!

Талеников посочи с ръка назад към фермерската къща.

— Прав си — каза той. — Ако ѝ повярват — а те ще ѝ повярват — няма да я оставят жива. Тя е източникът; а освен това ще ги остави

да го направят, само за да ги убеди. Нейният живот за овчарчето. Значи можем да намерим овчарчето!

— Но ние не знаем достатъчно! Хайде, да тръгваме!

Скофийлд скочи на крака, изваждайки пистолета от колана си. Кучето изръмжа; момичето стана и Талеников я бутна отново към земята. Не улучиха момента. Чуха се три последователни изстрела.

Антония изпищя; Брей залегна, държейки я, опитвайки се да я успокои.

— Моля ви, моля ви! — прошепна той. Видя руснака, който извади някакъв нож изпод палтото си. — Не! Всичко е наред!

Талеников прибра ножа си и коленичи. Погледът му се беше отправил към фермерската къща долу.

— Те бягат навън. Беше прав; насочват се към южния склон.

— Убийте ги!

Думите на момичето бяха прекъснати от ръката на Скофийлд.

— С каква цел? — попита човекът от КГБ. — Тя направи това, което желаше да направи, това, което чувстваше, че трябва да направи.

Кучето не искаше да тръгне след тях; виковете на Антония нямаха никакъв ефект. То се спусна надолу към фермерската къща и не се върна. Лаят му се чуваше чак горе до рида.

— Довиждане, Учило — каза момичето, плачейки. — Ще се върна за теб. Преди Бог, ще се върна отново!

Те излязоха от планината, заобикаляйки на северозапад, отвъд хълмовете на Порто Вечьо, после на юг към Санта Лучия, следвайки потока, докато достигнаха до един огромен бор, под който Брей беше заровил своя дипломатически куфар и торбата си. Те пътуваха внимателно, прикривайки се в гората, когато беше възможно, разделени, един зад друг през откритите пространства, така че никой да не ги вижда заедно.

Скофийлд измъкна лопатата изпод купчина клони, разкопа своите вещи, и тогава тръгнаха отново, следвайки потока на север към Санта Лучия. Разговорите бяха сведени до минимум; не искаха да губят време, за да се отдалечат от хълмовете.

Дългото мълчание и временните разделения им послужиха с практическа цел, мислеше си Брей, наблюдавайки момичето, което вървеше напред, озадачено, следвайки техните команди, без да мисли, със стичащи се от очите сълзи. Непрестанното движение обсебваше нейните мисли; трябваше по някакъв начин да се примири със смъртта на своята баба. Думите на непознатите не можеха да ѝ помогнат; тя искаше да се усамоти със собствените си мисли. Скофийлд подозираше, че освен в моментите, когато се справяше с „Лупо“, Антония не беше дете на насилието. По-точно тя не беше дете; на дневната светлина. Той можеше да забележи, че тя беше прехвърлила тридесетте, но освен това тя идваше от един свят на радикални академици, а не на революция. Съмняваше се, че тя ще знае какво да прави на барикадите.

— Трябва да спрем да тичаме! — извика внезапно тя. — Вие можете да правите каквото си искате, но аз се връщам в Порто Вечео. Искам да ги видя избесени.

— Има нещо много важно, което ти не знаеш — каза Талеников.

— Тя беше убита! Това е, което трябва да знам!

— Не е толкова просто — каза Брей. — Истината е, че тя сама уби себе си.

— Те я убиха!

— Тя ги принуди да го направят. — Скофийлд взе ръката ѝ, стискайки я здраво. — Опитай се да ме разбереш. Не можем да те оставим да се върнеш. Баба ти знаеше това. Това, което се случи през последните четиридесет и осем часа, трябва да бъде забравено колкото се може по-бързо. Сега ще настъпи ужасна паника горе в онези хълмове. Те ще изпратят хора, които ще се опитат да ни открият, но след няколко седмици, когато нищо не се случи, те ще се успокоят. Ще живеят със собствените си страхове, но ще бъдат тихи. Това е единственото, което могат да направят. Баба ти разбираше това. Тя разчиташе на него.

— Но защо?

— Защото ние имаме да свършим някои неща — каза руснакът. — Тя разбираше и това. За това те е изпратила обратно да ни намериш.

— Какви са тези неща? — попита Антония, после сама си отговори. — Тя каза, че вие имате имената. Говореше за някакво овчарче.

— Но ти не трябва да споменаваши за нищо от това — поръча й Талеников. — Не и ако уважаваши нейната смърт. Ние няма да ти позволим да се намесиш.

Скофийлд долови смисъла в думите на човека от КГБ и за секунда му се прииска да хване пистолета си. Тази кратка секунда, спомените от Берлин отпреди десет години изплуваха на повърхността. Талеников вече беше взел решение: ако се събудеше и най-малкото съмнение, той щеше да убие момичето.

— Тя няма да се намеси — каза Брей без сам да знае защо се чувстваше толкова уверен, защо гарантира за това, но го каза твърдо. — Да вървим. Ще спрем на едно място; трябва да видя един човек в Морато. Тогава ще се опитаме да стигнем до Бастия, оттам ще успеят да ни измъкнат.

— Накъде, синьоре? Вие не можете да ми заповядате...

— Мълчи — каза Брей. — Не си играй с късмета.

— Недей — добави мъжът от КГБ, поглеждайки към Скофийлд. — Трябва да поговорим. Както и преди, ще пътуваме разделени, ще разделяме и работата си, ще си определим схема и места за срещи. Имаме много неща за обсъждане.

— По моя преценка има около деветдесет мили оттук до Бастия. Имаме достатъчно време да разговаряме.

Скофийлд взе своя дипломатически куфар; момичето изскубна ръката си от неговата и ядосано се отдръпна. Руснакът се наведе над торбата.

— Предлагам да поговорим сами — каза той на Брей, — тя не може да ни е от полза, Беоулф.

— Ти ме разочароваш. — Скофийлд взе торбата от руснака. — Не са ли те учили някога как да превръщаш нещата без ценност в ценни?

Антония беше живяла във Весковато, на река Голо, на около двайсет мили южно от Бастия. Нейната непосредствена задача щеше да бъде да ги заведе там, без да ги забележат. Беше важно тя да взема решенията, най-малкото да освободи мисълта си от факта, че изпълнява някакви чужди заповеди, с които не беше съгласна. Тя го

направи бързо, избирайки разбити, второстепенни пътища и планински пътеки, които познаваше като дете, израсло в провинцията.

— Бавачките ни извеждаха тук на пикник — каза тя, поглеждайки надолу към преградения поток. — Тук си правехме огньове и ядахме колбаси, сменяхме се на групи, за да ходим в гората и да пушим цигари.

Те продължиха.

— На този хълм духа чудесен вятър сутрин — каза тя. — Баща ми правеше чудесни хвърчила и ние ги пускахме тук в неделя. След Мас разбира се.

— Ние? — попита Брей. — Имаш ли братя или сестри?

— Имам брат и сестра. Те са по-големи от мен и все още живеят във Весковато. Имат семейства, но не ги виждам често; нямаме за какво да говорим помежду си.

— Значи те не са ходили във висшите училища — попита Талеников.

— Мислеха, че такива амбиции са глупави. Те са добри хора, но предпочитат простия живот. Ако имаме нужда от помощ, те ще ни помогнат.

— За нас е по-добре да не търсим такава помощ — каза руснакът. — Или да не търсим тях.

— Те са от моето семейство, синьоре. Защо трябва да ги избягвам?

— Защото може да се наложи.

— Това не е отговор. Вие ме измъквате от Порто Вечьо и от справедливостта, която аз трябваше да въздам; повече не можете да ми заповядвате.

Човекът от КГБ погледна към Скофийлд, намерението му се четеше в погледа му. Брей очакваше руснакът да извади оръжието си. Той набързо се замисли каква ще бъде неговата собствена реакция. Не можеше да прецени. Но моментът отмина, Скофийлд разбра нещо, което не беше разбрал напълно преди. Василий Талеников не искаше да убива, но професионалистът в него беше в силен конфликт с мъжа. Руснакът се бореше със себе си. Той искаше да разбере как да превърне пасива в актив. Скофийлд искаше сам да знае това.

— Успокой се — каза Брей. — Никой не иска да ти казва какво да правиш, освен когато се касае за собствената ти сигурност. Казахме

ти го преди, а сега това е десет пъти по-вярно.

— Мисля, че има и още нещо. Карате ме да мълча. Да мълча за убийството на една сляпа старица.

— Твоята безопасност зависи от това. Казахме ти го. Тя разбираше.

— Тя е мъртва!

— Но ти искаш да живееш — настояваше Скофийлд внимателно. — Ако хората от хълмовете те намерят, ти няма да живееш. А ако се разбере, че си говорила с други, те също ще бъдат в опасност. Не разбираш ли това?

— Тогава какво трябва да направя?

— Просто това, което правиш сега. Да изчезнеш, да се махнеш от Корсика.

Момичето започна да се противопоставя. Брей я прекъсна.

— И повярвай ми. Трябва да ни вярваш. Баба ти ни вярваше. Тя умря, за да можем да живеем ние и да открием хора, които са били замесени в ужасни неща, случили се не само в Корсика.

— Вие не говорите на някакво дете. Какво имате предвид, като казвате „ужасни неща“?

Брей погледна към Талеников, приемайки неговото неодобрение, но кимайки, успя да го преодолее.

— Има едни хора — не знаем колко — чийто живот е посветен да убиват други хора, които разпространяват вражда и подозрение, като избират жертви и финансират убийствата им. Няма никакъв модел, никаква схема, освен насилието. Политическото насилие. Те хвърлят две сили една срещу друга, правителство срещу правителство... Хора срещу хора. — Скофийлд спря, забелязвайки концентрирането по лицето на Антония. — Ти каза, че си била политически активист, комунист. Чудесно. Добре. Такъв е и моят сътрудник. Той е бил обучен в Москва. Аз съм американец, обучен във Вашингтон. Ние сме врагове, борихме се един срещу друг доста време. Но подробностите не са важни, важен е фактът, че сега работим заедно. Хората, които се опитваме да открием, са далеч по-опасни, отколкото различията между нас, между нашите правителства. Защото тези хора използват тези различия за нещо, което никой не желае; те искат да взривят света.

— Благодаря ви, че ми казахте — изрече Антония отегчено. После се намръщи. — Но как тя е могла да знае за тези неща?

— Тя е била там, когато то е започнало — отговори Брей. — Преди почти седемдесет години, във вила Матарезе.

Думите излязоха бавно, когато Антония прошепна:

— „Курвата от вила Матарезе“... Падроне Гилом?

— Той е бил много силен мъж както в Англия, така и във Франция. Пречел е на картелите и на техните комбини. Стоял е на техния път и често е печелил, така че ги е разорявал. Те са използвали своите правителства, за да успеят да го разорят. Убили са синовете му. Той е полудял, но в своята лудост — и със средствата, които са му останали — той поставил началото на един дългосрочен план, за да си отмъсти. Повикал е други мъже, които са били разорени по същия начин като него; те са станали Съвета на Матарезе. В продължение на години тяхната специалност са били атентатите. Години по-късно се е предположило, че са умрели. Сега те се завръщат, по-смъртоносни, отколкото преди това. — Скофийлд спря; беше й казал достатъчно. — Това е, което мога накратко да ти обясня, и се надявам да разбереш. Ти искаш хората, които убиха баба ти, да си платят за това. Искане ми се да вярвам, че един ден това ще стане, но също трябва да ти кажа, че те не са толкова важни.

Антония мълча в продължение на няколко мига, интелигентните ѝ кафяви очи бяха приковани в Брей.

— Достатъчно ясен бяхте, синьор Скофийлд. Ако те са без значение, значи и аз съм без значение. Това ли искахте да кажете?

— Мисля, че да.

— И моят другар социалист — добави тя, поглеждайки към Талеников, — скоро ще отстрани моето незначително присъствие, нали?

— Аз следвам целта си — отговори Василий — и правя най-доброто, което мога, за да анализирам проблемите и да ги разреша.

— Да, разбира се. Значи мога да се обърна обратно и да тръгна към гората, очаквайки куршума да сложи край на живота ми?

— Това ще решиш ти — каза Талеников.

— Значи имам избор? Ще приемете ли думата ми, че няма да кажа нищо?

— Не — отвърна човекът от КГБ. — Няма да приема.

Брей се взря в лицето на Талеников. Дясната му ръка беше на сантиметри от автоматичния „Браунинг“ на неговия колан. Руснакът водеше нанякъде, изпитвайки момичето.

— Тогава какъв е изборът? — продължи Антония. — Да оставя едното или другото от вашите правителства да ме отстранят, докато вие откриете мъжете, които търсите?

— Страхувам се, че това не е възможно — отвърна Талеников. — Ние действаме без знанието на нашите правителства; ние нямаме тяхното одобрение. Откровено казано, те ни търсят също толкова ожесточено, както ние търсим мъжете, за които ти споменахме.

Момичето реагира на изненадващата информация на руснака като че ли беше ударено.

— Значи сте преследвани от собствените си хора — попита тя.

Талеников кимна.

— Разбирам. Сега разбирам ясно. Няма да приемете думата ми и не можете да ме вкарате в затвора. За това аз съм заплаха за вас — даже повече, отколкото си представях. Значи нямам избор, така ли?

— Може и да се намери — отговори човекът от КГБ. — Сътрудникът ми спомена за него.

— Какъв е той?

— Повярвай ми. Помогни ми да се доберем до Бастия и ми повярвай. Можем да измислим нещо дотогава. — Талеников се обърна към Скофийлд и произнесе една дума: — *Канал*.

— Ще видим — каза Брей, отдръпвайки ръката си от колана.

Те мислеха за едно и също нещо.

Агентът на Държавния департамент в Морато не беше доволен; той не желаше усложненията, срещу които беше изправен. Като собственик на рибарски лодки в Бастия, той пишеше доклади за съветските морски маневри и ги предаваше на американците. Вашингтон му плащаше добре и Вашингтон беше изпратил тревожните телеграми до всички свои хора, че Брендън Алън Скофийлд, бивш специалист в „Консулски операции“, беше счетен за изменник. При подобна класификация правилата бяха ясни: да бъде арестуван по възможност, но ако арестуването беше като изключен

вариант, да се предприемат всички възможни мерки за неговото обезвреждане.

Силвио Монтефиори се питаше дали подобни действия си заслужават труда. Но той беше практичен човек и вместо изкушението, отхвърли подобна идея. Скофийлд предлагаше на Монтефиори да обlige неговия нож, а на острието наистина имаше мед. Ако Силвио откажеше на американеца, неговите действия щяха да бъдат издадени на руснаците. Ако Силвио приемеше желанието на Скофийлд, изменникът му обещавахе десет хиляди долара, а десет хиляди долара, дори и при лошия обменен курс, бяха повече от цената, която би получил за смъртта на Скофийлд.

Освен това той щеше да живее, за да може да изхарчи тези пари.

Монтефиори стигна до склада, отвори вратата в мрачната и изоставена сграда, докато стигна до задната стена, както му беше казано. Той не виждаше американеца — светлината беше твърде оскъдна — но знаеше, че Скофийлд е там. Беше въпрос на известно чакане, докато птиците започнаха да кръжат, а това щеше да бъде сигналят.

Той извади една тънка, омачкана цигара от джоба си, потършува из панталоните си, докато намери кибрит, извади го и запали клечка. Когато повдигна пламъка до върха на цигарата, се подразни, че ръката му трепери.

— Ти се потиш, Монтефиори. — Гласът идваше откъм сенките вляво. — Светлината показва, че потта е навсякъде по лицето ти. Последния път, когато те видях, също се потеше. Тогава отговорях за разследването и ти задавах някои конкретни въпроси.

— Брендън! — възкликна Силвио, поздравът му беше пресилен. — Моят добър, стар приятел! Колко е чудесно, че те виждам отново... Ако можеш да те видя.

Високият американец излезе от сенките на бледата светлина. Монтефиори очакваше да види пистолет в ръката му, но той разбира се, не беше там. Скофийлд никога не правеше това, което се очаква от него.

— Как си, Силвио? — каза „изменникът“.

— Добре, скъпи приятелю! — Монтефиори знаеше по-добре, че не трябва да протяга ръка. — Всичко е уредено. Поемам голям риск, плащам на екипажа си десет пъти над заплатите им, но нищо не е

твърде много за такъв приятел, на който се възхищавам. Ти и провокаторът трябва да стигнете до седми кей в Бастия в един часа след полунощ. Най-добрият ми траулер ще ви отведе до Ливорно на разсъмване.

— Това обикновеният му курс ли е?

— Не, естествено. Обичайното пристанище е Пиомбино. Но плащам за допълнителното гориво с радост, без да мисля за загубата.

— Това е много щедро от твоя страна...

— А защо не? Ти винаги си бил честен с мен.

— А защо не? Ти винаги ми предаваше информация. — Скофийлд бръкна в джоба си и извади пачка банкноти. — Страхувам се, че ще има някои промени. Ще започна с това, че имам нужда от две лодки; едната ще отплава на юг от Бастия, а другата на север. Ще се срещнат на хиляда ярда от брега. Ще ги посрещне един скутер, който също трябва да бъде нает. Аз ще бъда в едната, а руснакът — в другата. Ще ти подам сигнал. След като се качим на борда, ще се отправим към открито море, където двата курса ще бъдат показани от нас, капитаните ще са единствените хора, които ще ги знаят.

— Толкова много усложнения, приятелю! Те не са необходими, имаш думата ми!

— И аз ще те възнаградя, Силвио, но докато държа ключа в сърцето си, ти ще правиш това, което ти казвам.

— Естествено! — каза Монтефиори, преглъщайки. — Но трябва да разбереш колко много разходи ще ми натрупа всичко това.

— Но те ще бъдат покрити, нали?

— Радвам се, че ме разбираш.

— О, да, Силвио. — Американецът измъкна няколко от големите банкноти. — За начало искам да знаеш, че дейността ти за Вашингтон никога няма да бъде разкрита от мен; а сама по себе си тя съдържа значителна сума, която ще ти бъде изплатена, ако цениш живота си. И искам да вземеш това. Това са пет хиляди долара. — Скофийлд подаде парите.

— Скъпи ми приятелю, ти каза десет хиляди! Разчитайки на думата ти, уредих всички тези неща, които ми струваха много! — Потта бликаше от порите на Монтефиори. Не стига че връзките му с Държавния департамент бяха в непредсказуема опасност, но тази свиня, този изменник, се канеше да го ограби безочливо!

— Още не съм свършил, Силвио. Ти май много се безпокоиш. Знам, че казах десет хиляди и ще си ги получиш. Остават още пет хиляди, без да броим допълнителните ти разходи. Нали така?

— Точно така — каза корсиканецът. — Разходите са убийствени.

— Всичко е убийствено в тези дни — съгласи се Брей. — Да кажем... петнадесет процента над цената, която си платил, това удовлетворява ли те?

— Ако беше някой друг, можеше и да споря, но с теб — никога.

— Значи, ще се разберем за допълнителни хиляда и петстотин, окей? Значи остават още шест хиляди и петстотин, които ще получиш.

— Фразата беше доста тревожна. Тя обещава да получа парите в бъдеще, а разходите съм направил сега. Те не могат да бъдат отложени.

— Хайде, стари приятелю. Сигурно мъж с твоята репутация може да спечели доверието на някого за ден-два.

— Ден-два, Брендън? Отново неопределено. Няколко дни и ти вече ще си в Сингапур или в Москва. Можеш ли да бъдеш по-конкретен?

— Разбира се. Парите ще бъдат на един от твоите траулери. Не съм решил на кой по-точно. Ще бъдат под предната преграда, вдясно от напречната греда, ще ги скрия в някое кухо пространство между обкованото със стомана дърво, прикрепени към корпуса. Ще ги намериш лесно.

— Света Дево, ами нали ще ги намерят и другите!

— Защо? Никой няма да ги търси, освен ако ти не им съобщиш.

— Твърде е рисковано! На борда няма моряк, който да се колебае да убие майка си пред своя свещеник за толкова много пари. Наистина, скъпи ми приятелю, къде ти е акълът!

— Не се тревожи, Силвио. Посрещни корабите си в пристанището. Ако не намериш дървото, търси човек с отсечена ръка; той ще държи парите.

— Смяташ да поставиш капан? — попита Монтефиори не вярвайки, потта напояваше яката на ризата му.

— Едно малко капанче; ти си го правил и преди. Просто развий гайката и то ще бъде дезактивирано.

— Ще помоля брат си... — Силвио беше потиснат. Американецът не беше приятен човек. Като че ли Скофийлд четеше неговите мисли. Ако парите бяха оставени на борда, нямаше да има

смисъл да взривява лодката; Държавният департамент можеше и да не плати пълната стойност. А дотогава и двамата щяха да са обратно в Бастия. Презираният Скофийлд щеше да си плава надолу по Волга, или по Нил. — Няма ли да размислиш, скъпи приятелю?

— Страхувам се, че не мога. А и няма да разкажа на никого колко много Вашингтон си мисли за теб. Не се инати, Силвио, парите ще бъдат там. Разбери, може би ще се чуем пак. Много скоро.

— Не бързай, Брендън. И моля те, не казвай нищо повече. Не желая да зная нищо повече. Това е такъв товар за мен! Какви са сигналите за довечера?

— Прости. Два светлинни знака, повторени няколко пъти. Или докато спрат траулерите.

— Светлините от две фенерчета, повторени... Изгубили се скутери, търсещи помощ. Не мога да отговарям за произшествие, ако се случи в морето. Чао, стари приятелю. — Монтефиори избърса врата си с носната си кърпичка, обърна се в бледата светлина на склада и тръгна обратно по бетонния под.

— Силвио?

— Да? — спря се Монтефиори.

— Смени си ризата.

Те я наблюдаваха отблизо в продължение на почти два дена, двамата мъже разбираха, че тя скоро ще направи своята преценка. Или щеше да бъде техният канал, или щеше да умре. Нямаше средно положение, нямаше затвор, който да й осигури сигурност или някой изолиран приют, в който да бъде изпратена. Щеше да бъде техен канал за прехвърлянето или щеше да настъпи студената остра необходимост.

Имаха нужда от някой, който да предава съобщенията между тях. Не можеха да се свързват пряко. Беше твърде опасно. Трябваше да има трети човек, който да се помещава някъде под прикритие, да бъде запознат с всички основни кодове, които те използваша — и най-вече да пази тайна и да бъде акуратен. Можеше ли Антония да бъде този човек? И ако можеше, дали щеше да приеме рисковете, които следваха тази работа? Така че те я изучаваха, като че ли анализираха някакъв сблъсък между двама врагове, намиращи се на неутрална земя.

Тя беше бърза и имаше достатъчно кураж — качества, които те забелязаха горе в хълмовете. Освен това винаги беше нащрек, осъзнаваше опасностите. Въпреки това си оставаше една загадка; сърцевината ѝ оставаше недостижима за тях. Тя се отбраняваше, прикриваше, мълчеше за дълги периоди от време, очите ѝ се стрелкаха във всички посоки едновременно, като че ли очакваше удар в гърба или някой да я хване за гърлото в сенките. Но нямаше никакви удари, никакви сенки на слънчевата светлина.

Антония беше странна жена и на двамата професионалисти им се стори, че тя крие нещо. Каквото и да беше то — ако изобщо го имаше — тя нямаше да им го разкрие. Моментите за почивка не носеха нищо ново; тя се затваряше в себе си — изключително в себе си — и отказваше да разговаря.

Но правеше това, което ѝ кажеха. Тя ги заведе до Бастия без никакви произшествия, дори им показва къде трябва да стопират един разбит автобус, който превозваше работници от предградията към пристанищния град. Талеников седна заедно с Антония на предната седалка, докато Скофийлд остана някъде назад, наблюдавайки останалите пътници.

Те слязоха на претъпканите с хора улици, Брей все още вървеше зад тях, наблюдаваше ги, беше нащрек за промяна в околната обстановка. Едно строго лице, чифт концентрирани очи, мъж на средна възраст, който вървеше с тъмнокосата жена на тридесет крачки пред него. Имаше само безразличие.

Той беше казал на момичето да върви към един бар, близо до пристанището, една порутена дупка, където никой не смееше да влезе при неговия приятел пияница. Дори повечето корсиканци избягваха това място; то служеше само на пияниците от кейовете.

След като влязоха вътре, те отново се разделиха. Талеников се присъедини към Брей на една маса в ъгъла, а Антония — на три метра встрани от тях — седна на друга маса, столът до нея имаше табелка „заето“. Това „заето“ не можеше да бъде преграда, която да спре желанията на пияните клиенти. Но пък беше част от нейното изпитание; беше важно да знаят как се оправя сама.

— Какво мислиш? — попита Талеников.

— Не съм сигурен — каза Скофийлд. — Твърде е прикрита. Не мога да я усетя.

— Може би търсиш твърде много. Изпаднала е в емоционален стрес; не можеш да очакваш да действа с нормални реакции. Мисля, че би могла да свърши работа. Скоро ще разберем дали няма да може; ще трябва да се застраховаме с някой предварително подготвен шифър, а пък и, съвсем искрено, към кого другото бихме могли да се обърнем? Има ли някой в някоя от вашите агентури, на които да се довериш, или да се доверя аз... Или пък някои от тези, които наричаш явки извън агентурите? Кой не би бил любопитен? Кой би устоял на натиска на Вашингтон и Москва?

— Този емоционален стрес е това, което ме притеснява — каза Брей. — Мисля, че той се е получил доста преди да се срещнем с нея. Тя каза, че е била долу, в Порто Вечию, за да избяга за известно време. Да избяга от какво?

— Могат да съществуват дузина обяснения. Безработицата пълзи из цяла Италия. Може би е останала без работа. Или може би някой неверен любовник, някоя история, която е загробяла. Тези неща нямат нищо общо с работата, която ще искаме да свърши за нас.

— Но не това са нещата, които виждам. Освен това, защо да ѝ се доверяваме, а дори и ако ние поемем риска, защо тя трябва да приеме?

— Тя беше там, когато убиха старицата — каза руснакът. — Може би това е достатъчно.

Скофийлд кимна.

— Това е началото, но само ако тя е убедена, че съществува определена връзка между това, което видя, и това, което ние правим.

— Мисля, че ѝ го изяснихме. Тя чу думите на старицата; нали ги повтори.

— Докато все още беше объркана, шокирана. Трябва да я убедим.

— Тогава убеди я.

— Аз ли?

— Тя ти вярва повече, отколкото на „социалистическия другар“, това е очевидно.

— Щеше ли да я убиеш? — Скофийлд вдигна чашата си.

— Не. Това решение трябваше да бъде взето от теб. И все още е така. Не ми беше приятно да виждам как ръката ти се спира на колана ти.

— И на мен не ми беше приятно. — Брей остави чашата и погледна към момичето. Берлин никога не беше далеч — Талеников

разбираше това — но мислите на Скофийлд и погледът му не се заблуждаваха със спомените сега; той не беше в пещерата на склона на един хълм, наблюдавайки как една жена разпуска косата си на светлината на огъня. Нямаше никакво сходство между неговата съпруга и Антония. Той можеше да я убие, ако се наложеше. — Тогава тя ще дойде с мен — каза той на руснака. — Ще разбере за четиридесет и осем часа. Първата ни връзка ще бъде пряка; следващите две ще бъдат чрез нея, по предварително подготвен код, за да мога да проверя нейната акуратност. Ако, разбира се, искаме тя да работи за нас, и тя обещае да го прави.

— А какво ще стане, ако ние не искаме или ако тя не иска?

— Това ще реша аз, нали? — Брей изрече твърдение, той не зададе въпрос. После извади листа от марулените листа от джоба на якето си и го разтвори.

Жълтата хартия беше все още цяла. Имената бяха бледи, но все още можеха да се прочетат. Без да погледне към тях, Талеников ги повтори:

— Граф Алберто Скози, Рим. Сър Джон Уейвърли, Лондон. Принц Андрей Ворошин, Сейнт Питърсбург — прибавено е името Русия, разбира се, градът сега се казва Ленинград, сеньор Мануел Ортис Ортега, Мадрид; той е задраскан. Джосуа — който всъщност трябва да бъде Джошуа Ейпълтън, щат Масачузетс, Америка. Испанецът е бил убит от падроне във вила Матарезе, затова никога не е бил част от Съвета. Останалите четирима са умрели отдавна, но двама от техните наследници са се издигнали много в момента. Дейвид Уейвърли и Джошуа Ейпълтън Четвърти. Британският секретар на Външното министерство и сенаторът от Масачузетс. Казвам да преминем към преки контакти с тях.

— Аз не мисля така — каза Брей, поглеждайки към хартията и към буквите, които бяха написани с детски почерк. — Защото знаем кои са те, а не знаем нищо за останалите. Кои са техните наследници? Къде са те? Ако има повече изненади, нека се опитаме да открием първо тях. Матарезе не се ограничава с тези двама мъже, а тези двамата конкретно може и да нямат нищо общо с него.

— Защо казваш това?

— Всичко, което знам и за двамата, отрича да имат някаква връзка с Матарезе. Уейвърли притежава това, което в Англия наричат

„приятелски маниер“; един млад командор, високо образован. Освен това има невероятно досие във Външното министерство. Винаги е бил тактичен и компромисен, никога не е създавал интриги; някак си не пасва... Ейпълтън е бостънски брамин, който е преминал през всички класи и се е издигнал до либерален реформатор в продължение на три мандата в Сената. Защищава работниците, също както и интелектуалната общност. Той е един блестящ рицар на здрав политически кон, за когото по-голямата част от Америка мисли, че ще влезе в Белия дом следващата година.

— Каква по-добра резиденция за един консилиере на Матарезе?

— Той е твърде непосредствен, твърде достъпен. Мисля, че не крие нищо.

— Изкуството да убеждаваш — и в двата примера, може би. Но ти си прав: те няма да ни избягат. Затова да започнем от Ленинград и Рим, да видим докъде ще стигнем.

— *Вие и вашите наследници ще направите това, което аз вече не мога да направя...* Това са думите на Матарезе, казани преди седемдесет години. Съмнявам се, че е толкова просто.

— „Вашите наследници“ може да означава и че те могат да бъдат избирани, не непременно кръвните наследници? — попита Талеников. — Не преките наследници?

— Да.

— Възможно е, но всички те произхождат от велики фамилии. А Уейвърли и Ейпълтън все още са. В техните родове има някои конкретни традиции, кръвта винаги стои над всичко. Да започнем с фамилиите. Те е трябвало да наследят земята; това също са негови думи. Старицата каза, че това е неговото отмъщение.

— Знам. Тя каза също, че те са били единствените оцелели, че тях ги е контролирал някой друг, че ние трябва да търсим този човек — добави Скофийлд.

— *С глас по-жесток и от вятъра* — добави руснакът. — *Това е той*, каза тя.

— Овчарчето — допълни Брей, вглеждайки се в листа пожълтяла хартия. — След всички тези години, кой ли е той? Какъв е?

— Ще започнем със семействата — повтарям семействата — ако искаме да го открием, ще го постигнем чрез тях.

— Можеш ли да се върнеш в Русия? В Ленинград.

— Лесно. През Хелзинки. Ще бъде странно завръщане за мен. Прекарах три години в университета в Ленинград. Те ме намериха там.

— Не вярвам някой да ти спретне весело парти за добре дошъл вкъщи. — Скофийлд навли парчето пожълтяла хартия в листата от марулята и го постави обратно в джоба си. Той извади едно малко тефтерче. — Когато стигнеш в Хелзинки, отседни в хотел „Тавастиян“, докато не ти се обади. Ще ти кажа с кого да се срещнеш там. Дай ми едно име.

— Ридуков, Пьотр — отговори човекът от КГБ без колебание.

— Кой е той?

— Един цигулар от севастополския симфоничен оркестър. Вече имам неговите документи.

— Надявам се, че никой няма да те кара да свириш.

— Жестокият артрит ми причинява неразположение...

— Нека сега поработим върху кодовете — каза Брей, поглеждайки към Антония, която пушеше цигара и разговаряше с някакъв млад моряк от Бастия, който стоеше до нея. Тя се държеше добре, смееше се учтиво, но хладно, поставяйки внимателно дистанция между себе си и настоящия млад мъж. Всъщност, имаше повече от наченки на елегантност в нейното поведение, които някак си не бяха на място в кафенето до нея, но радваха очите. Неговите очи, спомни си Скофийлд, без да се замисля по-нататък.

— Какво мислиш, че ще се случи? — попита Талеников, наблюдавайки Брей.

— Ще разбере след четиридесет и осем часа — каза Скофийлд.

7.

Траулерът приближи италианския град. Зимното море беше бурно, срещащите се течения бушуваха, и това забави кораба. Трябваша им почти седемнадесет часа, за да довършат пътуването от Бастия. Скоро щеше да се стъмни и малката спасителна лодка щеше да бъде спусната на вода, за да могат Скофийлд и Антония да слязат на брега.

Освен че щяха да отидат до Италия, където щеше да започне търсенето на семейството на граф Алберто Скози, мъчителното, бавно пътуване имаше и друга пауза за Брей. Той имаше време и възможност да научи повече за Антония Гравет — неочаквано се оказа, че това е нейното фамилно име, баща ѝ беше някакъв френски сержант от артилерията, който е бил на служба в Корсика по време на Втората световна война.

— Значи така — тя му беше казала, с усмивка на устните, — уроците ми по френски се оказаха много лесни. Беше необходимо само гневът на папа, който никога не се чувстваше добре с италианския на майка ми.

С изключение на онези моменти, когато мислите ѝ се лутаха назад в Порто Вечио, тя се беше променила. Започна да се смее, кафявите ѝ очи изразяваха смеха, светъл, заразителен, на моменти почти маниакален, като че ли самият акт на смеене ѝ даваше някакво отпускане, от което тя имаше нужда. Беше почти невъзможно за Скофийлд да разбере, че момичето, което седеше до него, облечено в панталони каки и протрито полево яке, беше същата жена, която беше толкова затворена и неотзивчива, или която крещеше заповеди горе в хълмовете и боравеше с „Лупо“ толкова ефикасно. Имаха няколко минути, преди да слязат в спасителната лодка. Тогава той я попита за „Лупо“.

— Преминах през една фаза; това става с всички нас, струва ми се. Време, когато драстичната обществена промяна изглежда възможна само чрез насилие. Онези манияци от Бригада Росса знаят само как да ни имитират.

— Бригадите? Ти си била в Червените бригади? Боже господи!

Тя кимна.

— Прекарах няколко седмици в един бригадирски лагер, учех се да стрелям с оръжие, да се изкачвам по стени и да крия контрабанда — никое от тях не правех особено добре, за съжаление — докато една сутрин, когато един млад студент, едно момче, наистина беше убито при това, което ръководителите нарекоха „учебно произшествие“. Едно учебно произшествие, такава военизирана фраза, но те не бяха войници. Само малки хлапета, които бяха оставени между ножове и пистолети. Той умря в ръцете ми. Кръвта се стичаше от неговата рана... Очите му бяха изплашени и озадачени. Почти не го познавах, но когато той умираше, не можех да понеса гледката. Не трябваше да става с ножове, с пики, не и по този начин. Онази нощ аз напуснах и се върнах в Болоня.

— Значи това, което си видяла в Порто Вечио, беше един акт. Беше тъмно и ти не видя страха в моите очи.

Той беше прав. Тя не ставаше за барикадите; това нямаше да бъде щастливия месец май за нея.

— Знам — каза бавно тя, — ще трябва да бъдем заедно за известно време.

Нямаше страх в очите.

— Още не сме уредили този въпрос, нали?

— Какъв въпрос?

— Къде отивам. Ти и руснакът казахте, че трябва да ви се доверявам, да правя това, което и вие правите, да напусна Корсика и да не казвам нищо. Добре, синьоре, ние напуснахме Корсика и аз ви се доверих. Не избягах.

— Защо не го направи?

Антония спря за малко.

— Страх, и вие добре знаете това. Вие не сте нормални мъже. Говорите превзето, но се движите твърде бързо за превзети мъже. Мисля, че вътре в себе си вие представлявате това, което онези, лудите от Червените бригади биха искали да бъдат. Вие ме плашите.

— Това ли те спря?

— Руснакът искаше да ме убие. Той ме наблюдаваше отблизо; щеше да ме застреля в момента, в който си помислеше, че ще избягам.

— Всъщност, той не искаше да те убива, а и нямаше да го направи. Той просто те предупреждаваше по този начин.

— Не разбирам.

— Не ти й трябва. Ти беше в пълна безопасност.

— А сега в безопасност ли съм? Ще приемете ли думата ми, че няма да кажа нищо и ще ме пуснете ли?

— Къде искаш да отидеш?

— В Болоня. Винаги бих могла да си намеря работа там.

— Като каква?

— Нищо особено. Имам договор с университета да работя за тях като изследовател. Събирам отегчителна статистика за професорите, които пишат техните отегчаващи книги и статии.

— Изследовател? — Брей се усмихна на себе си. — Сигурно си много акуратна в работата си.

— Какво толкова акуратно има в нея? Фактите са си факти. Ще ме пуснете ли да се върна в Болоня?

— Значи работата ти не е съвсем сигурна?

— Поне я обичам — отвърна Антония, — работя когато искам, като си оставям време и за други неща.

— Значи всъщност си напълно свободен рицар, който сам избира своя бизнес — каза Скофийлд, наслаждавайки се на себе си. — Това е същността на капитализма, нали?

— Ти си ненормален! Задаваш въпроси, а не отговаряш на моите!

— Съжалявам. Характерна черта на професията. Какъв ти беше въпросът?

— Ще ме пуснете ли да си отида? Ще приемете ли думата ми? Ще ми се доверите ли? Или трябва да изчакам момента, когато няма да ме наблюдават и ще мога да избягам.

— Не бих направил това, ако бях на твое място — отговори Брей с уважение. — Слушай, ти си един честен човек, а аз не срещам много такива. Преди една минута ти каза, че не си избягала, защото си се страхувала, а не защото ни имаш доверие. Това е да си честен. Ти ни отведе до Бастиа. Бъди честна с мен и сега. Знаеш каквото знаеш — видя каквото видя в Порто Вечио — колко струва твоята дума?

По средата на кораба четирима мъже издигнаха спасителната лодка над борда; Антония я наблюдаваше, когато заговори.

— Вие не постъпихте честно. Знаете какво видях и знаете какво ми казахте. Когато се замисля за това, ми иде да се разплача и да...

Тя не довърши; вместо това се обърна към него, гласът ѝ беше изморен.

— Колко струва моята дума? Не знам. Така че какво ми остава? Дали ще сте вие или руснакът, който ще изпрати куршума към мен?

— Мога да ти предложа една работа.

— Не желая работа от вас.

— Ще видим — каза Брей.

— ...

Спасителната лодка беше спусната на вода. Скофийлд взе торбата си и се изправи. Той протегна ръка на Антония.

— Хайде. Имал съм и по-лесни хора, с които да се справя.

Това беше вярно. Той можеше да убие тази жена, ако искаше да го направи. Въпреки това щеше да се опита да не го прави.

Къде беше новият живот за Беоулф Агейт сега?

Господи! Той мразеше досегашния си живот.

Брей нае едно такси в Пиомбино, шофьорът отначало не желаше да приеме поръчката до Рим, но веднага промени решението си, когато видя парите в ръката на Скофийлд. Те спряха да хапнат набързо и успяха да се доберат до центъра преди осем часа. Улиците бяха претъпкани с хора, магазините правеха добър вечерен бизнес.

— Спри на този паркинг — каза Брей на шофьора. Бяха пред един магазин за дрехи. — Чакай тук — добави той, като това се отнасяше и до Антония. — Мисля, че знам кой номер носиш.

Тя отвори вратата.

— Какво смятате да правите? — попита момичето.

— Малка промяна — отвърна Скофийлд на английски. — Не можеш да влезеш в някой изискан магазин, облечена по този начин.

Пет минути по-късно той се завърна, носейки кутия, съдържаща чифт дънки, бяла блуза и един вълнен пуловер.

— Облечи това — каза той.

— Вие сте луд!

— Скъмността ти отива, но нямаме много време за това. Магазините ще затворят след един час. Аз имам какво да облека, но ти нямаш. — Той се обърна към шофьора, чиито очи бяха съсредоточени върху огледалото за задно виждане. — Ти разбираш английски по-

добре, отколкото си мислех — каза той на италиански. — Тръгвай, ще ти кажа къде отиваме. — Той отвори своята торба и извади вълнено сако от нея.

Антония се преоблече на задната седалка на таксито, поглеждайки често към Скофийлд. Когато тя събу своя груб панталон и обу дънките, светлината от улицата попадна върху дългите крака. Брей погледна навън през прозореца, осъзнавайки, че това, което видя с периферията на погледа си, му действа. Не беше имал жена от доста време; нямаше да има и тази. Беше напълно възможно да му се наложи да я убие.

Тя облече пуловера върху блузата и въпреки че бе отпуснат, не можа да скрие формата на гърдите ѝ, затова с голяма мъка Скофийлд опитваше да държи погледа си върху нейните очи.

— Така е по-добре. Фаза първа приключи.

— Много сте щедър, но аз не бих избрала точно тези дрехи.

— До един час ще можеш да ги смениш. Ако някой те попита, пристигнала си с чартърен кораб от Ладисполи. — Той отново се обърна към шофьора. — Закарай ни до Виа Кондоти. Там ще ти платя; повече няма да ни трябваш.

Магазинът на Виа Кондоти беше скъп, предназначен за богатите и суетни хора и беше очевидно, че Антония Гравет никога не беше влизала в такъв магазин. Очевидно за Брей; той се съмняваше дали някой друг би забелязал това. Защото тя имаше много добър вкус, вроден, а не култивиран. Можеше и да се разплаче при вида на богатството от изложени украшения, но успя да се овладее. Беше същата елегантност, която Брей успя да долови в мръсното кафене на кея в Бастиа.

— Харесват ли ви? — попита тя, излизайки от пробната, облечена в една страхотна рокля от тъмна коприна, с широкопола бяла шапка и чифт бели обувки на високи токчета.

— Разкошни са — каза Скофийлд, като наистина го мислеше и за нея, и за всичко, което видя.

— Чувствам се като предател за всички неща, в които съм вярвала досега — добави тя шепнешком. — Тези цени биха могли да

хранят десет семейства в продължение на месец! Нека да отидем на друго място.

— Нямаме време. Вземи също и някакво палто или нещо друго, от което имаш нужда.

— Вие сте луд!

— Аз бързам.

От една будка на Виа Сестина той се обади на един пансион на пиаца Навона, където отсядаше често, когато идваше в Рим. Хазяинът и неговата съпруга не знаеха нищо за Скофийлд — те не любопитстваха за своите наематели — знаеха само, че Брей щедро им се разплащаше всеки път, когато го настаняваха. Собственикът беше щастлив да го настави и тази вечер.

Пиаца Навона беше претъпкана от хора; тя винаги беше претъпкана, като по този начин правеше мястото много удобно за човек с професията на Брей. Фонтаните Бернини бяха като магнит за гражданите и за туристите, наоколо имаше много кафета и други места за развлечение, изградени спонтанно или целенасочено; Скофийлд винаги беше целенасочен. Една маса на претъпкания площад винаги беше добро място за срещи или за наблюдения. Сега не беше необходимо да се тревожи нито за едното, нито за другото.

Трябваше му само да поспее малко, да остави съзнанието си да се избистри. Утре може би ще се наложи да се вземат важни решения. Животът или смъртта на жената до него, която той успя да доведе до пиаца Навона, до една стара каменна сграда и до вратата на пансиона.

Таванът на тяхната стая беше висок, прозорците бяха огромни и насочени към площада, намиращ се три етажа по-надолу. Брей избути натруфения диван до вратата и посочи към леглото от другата страна на стаята.

— Никой от нас не успя да поспее на онази проклета лодка. Почини си малко.

Антония отвори една от кутиите, които бяха взели от магазина на Виа Кондоти, и извади тъмната копринена рокля.

— Защо трябваше да ми купувате тези скъпи дрехи?

— Утре ще отидем до едно-две места, където ще ти трябват.

— И защо трябва да ходим на тези места? Те със сигурност трябва да са екстравагантни.

— Не е точно така. Има някои хора, с които трябва да се срещна и ти трябва да бъдеш с мен.

— Бих искала да ви благодаря. Никога не съм имала такива хубави дрехи.

— Моля, няма защо. — Брей отиде до леглото и дръпна завивката; той се върна при дивана. — Защо напусна Болоня и отиде в Корсика?

— Следващият въпрос, моля? — каза тя тихо.

— Просто съм любопитен, това е всичко.

— Казах ви. Исках да се измъкна за малко. Това не ви ли харесва като причина?

— Да, но не обяснява много нещо.

— Това е единственото обяснение, което предпочитам да дам. — Тя разгледа роклята в ръцете си.

Скофийлд хвърли покривката върху дивана.

— И защо Корсика?

— Вие видяхте равнината. Тя е отдалечена, мирна, едно хубаво място, където можеш да мислиш.

— Наистина е отдалечена; това я прави хубаво място и да се скриеш. Ти си се крила от някого или от нещо?

— Защо говорите такива неща?

— Трябва да знам. Криела ли си се?

— Не и от нещо, което бихте могли да разберете.

— Хайде опитай.

— Престанете! — Антония му подаде роклята. — Вземете си дрехите. Вземете всичко, което искате от мен. Не мога да ви спра! Но ме оставете на мира.

Брей се приближи до нея. За първи път той видя страха в очите ѝ.

— Мисля, че е по-добре да ми кажеш. Всички онези приказки за Болоня... бяха лъжи. Ти нямаше да се върнеш там, дори и да можеше. Защо?

Тя се втренчи в него за миг, кафявите ѝ очи заблестяха. Когато започна да говори, се обърна настрана и отиде до прозореца, гледайки към пиаца Навона.

— Всъщност, мога и да ви кажа, това повече няма значение... Вие грешите. Аз ще се върна там; те ме очакват. И ако не се върна,

един ден те ще започнат да ме търсят.

— Кой?

— Лидерите на Червените бригади. Казах ви на лодката как избягах от онзи лагер в Медицина. Това беше преди повече от година и през цялото това време живея с една лъжа, по-голяма от тази, която ви разказах. Те ме откриха и насрочиха процес срещу мен в Червения съд — наричат го Червения съд на революционната справедливост. Смъртните присъди там не са само фрази, както вече целият свят научи, съществуват съвсем истински екзекуции. Аз не заслужавах повече доверие, освен това знаех местоположението на лагера и бях свидетелка на смъртта на момчето. Но най-ужасното — бях избягала оттам. Повече не можеха да ми имат доверие. Разбира се, аз не означавах нищо в сравнение с целите на революцията. Казаха, че съм доказала, че не съм нищо повече от едно нищожество... Един предател.

Знаех какво ще последва, затова молах да ме оставят жива. Заявих, че съм била любовница на момчето и че това е било спонтанна реакция — която въпреки че не беше за възхищение — беше съвсем разбираема. Изтъкнах им, че не бях споменавала нищо на никого, още по-малко на полицията. Че се бях отдала на революцията също както и всички присъстващи на онзи съд — дори повече, отколкото много от тях, защото произхождам от наистина бедно семейство.

По свой собствен начин бях много настоятелна, но имаше и нещо друго, което също работеше в моя полза. За да го разберете, трябва да знаете как са организирани групите им. Там винаги има борба между силните мъже, един или двама от тях, които винаги се стремят към лидерство, също както и вълците мъжкар в глутницата — изтъквайки се, доминирайки, избирайки своите собствени вълчици, тъй като това беше част от процеса на доминиране. Имаше един такъв мъж, който ме желаше. Може би той беше най-злобният в цялата глутница; всички останали се страхуваха от него — аз също.

Но той можеше да спаси живота ми и аз направих своя избор. Живях с него повече от година, мразех всеки ден, презирах нощите, в които той спеше с мен, презирах себе си също толкова, колкото и него.

Обаче не можех да направя нищо. Живях със страха; с такъв ужасен страх, че и най-малко премисленият ход можеше да бъде

грешен и това да ми струва главата... Техният любим начин за екзекуции...

Антония се обърна към прозореца.

— Попитахте ме защо не съм избягала от вас или от руснака. Може би сега ще разберете по-добре. Условиата на моето оцеляване нямаше да са нови за мен. Да избягам, щеше да означава смърт; да избягам от вас сега също означава смърт. Аз бях една пленница в Болоня, станах пленница в Порто Вечио... И сега пак съм пленница в Рим. — Тя спря за малко, после продължи отново. — Омръзнахте ми всички. Не мога повече да понасям това... Ще дойде един момент и аз ще избягам... А вие ще трябва да стреляте... — Тя отново протегна ръката си с роклята. — Вземете си дрехите, синьор Скофийлд. Ще мога да бягам по-бързо с дънките, които ми дадохте.

Брей не помръдна, нито се противопостави с някакъв жест или фраза. Той понечи да се усмихне, но и това не можеше да направи.

— Радвам се, че твоето чувство за фатализъм не включва преднамереното самоубийство като изход. Имам предвид, че ти се надяваш да ми избягаш.

— Можете да разчитате на това. — Тя пусна роклята на пода.

— Аз няма да те убия, Антония.

Тя се изсмя, тихо, хитро.

— О, разбира се, че ще ме убие. Вие и руснакът сте най-лошият избор. В Болоня те убиват с огън в очите, викайки лозунги. Вие убивате дори без гняв... Не ви трябва вътрешен подтик.

— Веднъж направих така. Но това трябва да се изживее. Няма никаква принуда, само необходимост. Моля те, не говори за тези неща. Начинът, по който си живял, е единственият начин да се предпазиш от унищожение; това е всичко, което трябва да знаеш. Няма да споря с теб. Не казах, че не мога да го направя или — че не бих могъл. Просто казах, че няма да го направя. Опитвам се да ти кажа, че не трябва да бягаш.

Момичето се намръщи.

— Защо?

— Защото имам нужда от теб. — Скофийлд коленичи и вдигна роклята и ѝ я подаде. — Всичко, което трябва да направя, е да те убедя, че и ти имаш нужда от мен.

— За да спася живота си?

— За да ти го върна по някакъв начин. В каква форма, не съм сигурен, но ще е по-добър от предишния ти живот. Вероятно без страх.

— „Вероятно“ е твърде неопределено. Защо трябва да ви повярвам?

— Мисля, че нямаш голям избор. Не мога да ти дам друг отговор, докато не науча повече, но нека започнем с факта, че бригадите не се ограничават само в Болоня. Ти каза, че ако не се върнеш, те ще започнат да те търсят. Техните... глутници... са плъзнали из цяла Италия. Колко време ще можеш да се задържиш, криейки се от тях — ако те наистина искат да те открият?

— Можех да се крия с години в Корсика, в Порто Вечьо. Те никога нямаше да ме намерят там.

— Дори да е така, сега това не е възможно, пък и това ли е начинът на съществуване, за който мечтаеш? Да прекараш останалата част от живота си като някакъв отшелник сред онези проклети хълмове? Мъжете, които убиха старицата, не са по-различни от бригадите. Всички държат на своите тайни, а онова беше една мръсна малка тайна — и те ще убият човек, за да си я запазят. Другите искат да променят света — чрез терор — и убиват всеки ден, за да го постигнат. Повярвай ми, те са свързани помежду си. Това е връзката, която Талеников и аз искаме да открием. По-добре е да успеем да я открием преди манаците да са превърнали всичко в хаос. Твоята баба го каза: „Това се случва навсякъде“. Престани да се криеш. Помогни ни!

— Няма как да ви помогна.

— Но ти не знаеш какво ще те помоля.

— Да, знам. Искате да се върна обратно!

— Може би по-късно. Не сега.

— Няма да го направя. Онези свине. Той е най-голямата свиня на света!

— Тогава премахни го от света. Премахни го. Не им позволявай да се разрастват. Не им позволявай да те направят свой затворник — без значение дали това ще е в Корсика или където и да е. Не разбираш ли? Те ще те открият, ако си заплаха за тях. По този път ли искаш да се върнеш? Към своето унищожение?

Антония спря до натруфения диван. Брей го беше поставил пред вратата.

— Как ще ме открият те? Ще им помогнете ли да го направят?

— Не — каза Скофийлд, оставайки неподвижен.

— Няма да ви се наложи. Има стотици места, където бих могла да отида.

— А те имат хиляди начини, по които да те проследят.

— Това е лъжа! — Тя се обърна с лице срещу него. — Те нямат такива методи.

— Мисля, че имат. Групи като Червените бригади навсякъде получават информация, получават пари, получават достъп до модерните информационни средства и през по-голямата част от времето не знаят как или защо. Те са само едни обикновени войници, служещи на други хора и в това е иронията, но те ще те открият.

— Войници на кого?

— На Матарезе!

— Това е лудост!

— Би ми се искало да е, но се страхувам, че е истина. Твърде много неща се случиха, за да бъдат просто съвпадение. Мъжете, които вярваха на мира, бяха убити; един уважаван и от двете страни държавник отиде при други хора, за да разговаря за Матарезе. Той изчезна. Те са във Вашингтон, в Москва... В Италия и в Корсика, и бог знае къде още. Те са там, но ние не можем да ги видим. Знам само, че трябва да ги открием и онази старица сред хълмовете ни даде първата конкретна информация, с която да започнем. Тя се отказа от това, което оставаше от живота ѝ, за да ни го даде. Тя беше сляпа, но го виждаше... Защото е била там, когато всичко е започнало.

— Само думи!

— Факти. Имена.

Звук. Не беше част от шума, идващ от площада отдолу, а от другата страна на вратата. Всички звуци представляваха част от някакъв модел, или просто бяха отделни звуци; този беше отделен звук. Стъпка, преместване, търкане на кожа в камък. Брей повдигна показалеца до устните си, после посочи на Антония да се придвижи към левия край на дивана, докато той бързо тръгна към десния. Тя беше озадачена; не беше чула нищо. Той ѝ посочи да му помогне да вдигнат дивана далеч от вратата. Бавно и тихо.

Направиха го.

Скофийлд ѝ махна да отиде в ъгъла, извади своя „Браунинг“ и с нормален, обикновен разговорен глас каза, приближавайки до вратата с гръб към нея.

— Ресторантите не са много претъпкани. Нека да слезем до Тре Скалини, за да похапнем. Бог знае дали ще мога да използвам...

Той отвори вратата, но в коридора нямаше никой. Въпреки това той не грешеше. Знаеше какво беше чул; годините го бяха научили да не греши относно такива неща. Годините го бяха научили също и кога да бъде недоволен от себе си, от собственото си невнимание. След Фиумичино той беше много безгрижен, отхвърляше всяка възможност да ги проследят. Рим не беше обект с голям, с особено голям приоритет; от трудните задачи преди четири години ЦРУ, Конс Оп и КГБ бяха свели своите дейности до минимум. Бяха минали повече от единадесет месеца, откакто за последен път беше в града, и тогава скенерът не показва наличието на агенти, които да имат оперативни задачи тук. Ако не друго, Рим беше намалил разузнавателния потенциал през последните години; кой ли можеше да се навърта наоколо?

Явно е имало някой и той е бил забелязан. Само миг преди това някой беше близо до тяхната врата, подслушвайки, опитвайки се да утвърди подозренията си. Внезапното прекъсване на разговора му беше послужило като предупреждение, но, който и да беше, беше там, някъде в сенките на коридора или стълбището.

По дяволите, мислеше си Брей ядосано, като се разхождаше тихо по площадката, беше забравил, че навсякъде, до всички явки бяха разпратени телеграми. Той беше един беглец, а в същото време не внимаваше. Къде ли го бяха проследили? На Виа Кондоти, или пресичайки пиацата?

Той чу свистенето на въздуха, но дори когато го чу, инстинктът му подсказа, че вече беше твърде късно да реагира. Той напрегна тялото си и се обърна надясно, падайки надолу, за да намали силата на удара.

Една врата внезапно беше отворена зад него и някаква фигура, която само миг преди това беше зад гърба му, се втурна напред с протегнатата ръка, но само за миг. Ударът го разби, влудяващата болка се разпространи от основата на черепа му към гърдите, после се спусна

надолу към коленете, където и замря, донасяйки му мрак и неизвестност.

Той премигна, сълзите от болката бяха изпълнили очите му, карайки го да загуби ориентация, но по някакъв начин успели да му осигурят успокоение. Колко ли минути беше лежал на пода в коридора? Не можеше да каже, въпреки че усети, че не беше дълго. Внимателно се изправи и погледна към часовника си. Бяха изминали грубо около петнадесет минути; ако не беше омекотил удара, времето, което беше прекарал в безсъзнание, щеше да бъде почти час.

Защо беше там? Сам? Къде беше неговият нападател? Струваше му се безсмислено! Беше нападнат, а после беше оставен сам. Защо ли го бяха нападнали?

Той чу някакъв приглушен плач, бързо се изправи и се обърна озадачен към мястото, откъдето долиташе той. Озадачението го напусна. Не той беше мишената; той никога не е бил. Мишената беше *тя*. *Антония*. *Тя* беше единственият човек, който бяха забелязали; не и него.

Скофийлд стана, подпря се на парапета и погледна надолу към пода около себе си. Браунингът му го нямаше, естествено, той нямаше никакво друго оръжие. Но поне имаше нещо друго. Съзнание. Неговият нападател нямаше да очаква това — мъжът знаеше точно къде беше нанесъл удара; според него жертвата му щеше да остане безпомощна повече, отколкото няколкото минути, които бяха стигнали на Скофийлд. Да бъде отстранен този мъж нямаше да е голям проблем.

Брей безшумно приближи вратата на единичната стая и прилепи ухо към дървото. Стоновете бяха по-отчетливи сега. Силни писъци от болка, рязко прекъсване. Нечия силна ръка запушваше устата, пръстите се притискаха към плътта, като пресичаха всичко останало, освен гърлените стонове. А после се чуха думи, остро изречени на италиански.

— Курва! Свиня! Трябваше да бъдеш в Марсилия! Деветстотин хиляди лири! Две или три седмици най-много! Ние изпратихме нашите хора, а ти не беше там. Той не беше там. Никой от куриерите на наркотици не беше чувал за теб! Лъжкия! Куче! Къде беше по това време? Какво си правила? Изменница!

Изведнъж се чу писък, внезапно пресечен, гърленият вик, който последва, заглъхна. Какво ли, за бога, ставаше? Скофийлд блъсна с

ръка по вратата, изкрещявайки, като че ли беше в полусъзнание, зашеметен, думите му бяха провлачени и трудноразбираеми.

— Престанете! Престанете! Какво е това! Не мога... Не мога... Чакайте! Ще изтичам долу! На площада има полицаи. Ще доведе полицията!

Той започна да тропа с крака по пода, като че ли бягаше, виковете престанаха и настъпи тишина. Той се облегна отново на стената и зачака, заслушан в объркването, което настъпи. Чу удари и стонове от болка.

После внезапно се чу силен тъп удар. Нечие тяло — нейното тяло — беше изблъскано към вратата и после вратата се отвори, Антония беше изблъскана с такава сила, че се просна на земята на колене. Това, което Брей видя от нея, успя да потисне всичките му реакции. Нямаше никаква емоция, само движение... И неизбежното: той щеше да въздаде наказанието.

Мъжът се втурна през вратата с насочено напред оръжие. Скофийлд ритна дясната му ръка, улучвайки пистолета, обръщайки се и злобно забивайки левия си крак в слабините на неприятеля си. Мъжът сгърчи лицето си в шок и внезапна агония; пистолетът падна на пода, металът изтрещя при срещата с камъка. Брей хвана гърлото на мъжа, изблъсквайки главата му в стената, и хващайки го за врата, го изблъска през отворената врата. Той изправи италианеца и заби юмрука си в долните ребра, под диафрагмата. Чу как костите се строшиха. Отново заби коляното си в мъжа и с двете си ръце го изблъска, изпращайки го през вратата в стаята. Италианецът се препъна в изпречилия му се диван и рухна в безсъзнание на пода зад него. Скофийлд се обърна и изтича към Антония.

Реакцията му беше позволена едва сега — прилоша му. Лицето ѝ беше цялото посинено; вените, излизащи от синините и подутините, бяха червени. Ъгълчето на лявото ѝ око беше толкова силно ударено, че кожата се беше разкъсала; тънка струйка кръв се стичаше надолу по бузата ѝ. Свободностоящият ѝ пуловер беше насила свален, бялата блуза беше разкъсана на парчета, от нея не беше останало нищо, освен парцаливи кърпки. Под нея сутиенът ѝ беше разкъсан и висеше само на една лента, откривайки гърдите ѝ.

При вида на плътта в тази разкрита част Брей трябваше да преглътне от отвращение. Виждаха се изгаряния от цигари, грозни

малки кръгчета от обгорена кожа, които се спускаха от дясната ѝ гръд през корема и надолу към влагалището ѝ.

Мъжът, който беше направил това, не беше някой агент, търсец информация; ролята му беше второстепенна. Той беше садист, който се беше развихрил брутално и колкото се може по-бързо. А Брей не беше приключил с този мъж.

Антония изстена, клатейки главата си напред-назад, молейки се да не я удрят повече. Той я взе и отнесе обратно в стаята, като ритна вратата, за да я затвори зад себе си и мина покрай дивана и покрай мъжа в безсъзнание на пода, като стигна до леглото. Внимателно я положи, седна до нея и я притегли към себе си.

— Всичко е наред. Свърши се. Той не може повече да те докосне.

Усети нейните сълзи върху лицето си и тогава осъзна, че тя беше обхванала главата му със своите ръце. Беше го прегърнала силно, тялото ѝ се тресеше, плачът, изригващ от гърдите ѝ, не беше молба да бъде освободена от болката. Тя се молеше да бъде освободена от това, което я тормозеше в продължение на много дълго време. Но не беше сега моментът да се занимава с това; многобройните ѝ рани трябваше да бъдат прегледани и излекувани.

Имаше един лекар на Виале Регина, а освен това трябваше да се оправи и с мъжа на пода. Завеждането на Антония при лекаря можеше да се окаже трудно, ако не успееше да я успокои. Оправянето със садиста на пода щеше да е по-просто. Дори можеше да научи нещо от него.

Щеше да се обади на полицията от някоя будка в града и да ги насочи към пансиона. Те щяха да открият един мъж и неговото оръжие и един груб знак върху безжизненото му тяло.

Бригадист.

8.

Лекарят затвори вратата на кабинета си и заговори на английски. Той беше получил образованието си в Лондон и беше нает от британското разузнаване. Скофийлд го беше открил по време на една съвместна операция на Конс Оп и МИ-6. Мъжът не беше опасен. Той си мислеше, че всички тайни служби бяха ненормални до известна степен, но тъй като британците бяха платили за неговите последни две години в училището по медицина, той прие своята част от сделката. Просто работеше на повикване, за да лекува ранените хора в един много глупав бизнес. Брей го харесваше.

— Тя е успокоена и жена ми сега е с нея. Ще излезе след няколко минути и ще можете да си тръгнете.

— Как е тя?

— Боли я, но това няма да продължи дълго. Намазах изгарянията с един препарат, който действа като местен анестетик. Дадох ѝ едно бурканче от него. — Докторът запали цигара; той не беше свършил. — Един-два пакета с лед трябва да бъдат положени върху лицевите ѝ контузии; подутините ще спаднат за една нощ. Прорезните рани не са дълбоки, не са необходими шевове.

— Значи е добре — каза Скофийлд успокоен.

— Не, не е, Брей. — Лекарят вдиша от дима. — О, от медицинска гледна точка тя е добре и с малко грим и с тъмни очила вече ще може да се движи до утре до обяд. Но тя не е добре.

— Какво имаш предвид?

— Доколко я познаваш?

— Съвсем малко. Открих я преди няколко дни, без значение къде.

— Не ме интересува — прекъсна го докторът. — Никога не се интересувам от това. Аз просто искам да кажа, че не ѝ се случва за пръв път тази вечер. Има следи от предишни насилия, някои от тях са много жестоки.

— Господи... — Скофийлд моментално се замисли за виковете от мъка, които беше чул преди по-малко от час. — Какви следи?

— Белези от многобройни прорези и изгаряния. Всичките са малки, но са точно на такива места, че да причинят максимална болка.

— Отскоро ли са?

— Отпреди около година, бих казал. Част от бележките са все още меки, сравнително нови.

— Някакви предположения?

— Да. По време на жестоки травми хората говорят за някои неща. — Докторът спря, поемайки отново от цигарата си. — Не трябва да ти казвам това; ти разчиташ на него.

— Продължавай — настоя Брей.

— Мисля, че тя систематично е психологически разбита. Продължаваше да повтаря разни откъслечни думи. Във връзка с това и онова; вярност до смърт и жертвоготовност, за другари. Този тип глупости.

— Бригадистите са едни долни копелета — каза Брей.

— Какво?

— Забрави го.

— Забравено. В красивата си глава тя е много объркана.

— Не толкова, колкото си мислиш. Тя успя да се измъкне.

— Значи е поразена и все пак е успяла? — попита докторът.

— Почти.

— Значи е забележително момиче.

— По-скоро тя е точно това, от което имам нужда — кимна Скофийлд.

— Това също ли беше очакван отговор? — Гневът на доктора си беше съвсем на място. — Хора, вие не спирате да ме разочаровате! Белезите на жената не са само по кожата ѝ, Брей. Тя е била изнасилвана.

— Тя е жива. Бих искал да съм там, когато излезе от упойката. Може ли?

— За да можеш да я уловиш, докато съзнанието ѝ е още замъглено и да изтръгнеш своите отговори. — Докторът отново спря. — Съжалявам, това не е моя работа.

— Бих искал да е твоя работа, ако тя има нужда от помощ. И ако ти нямаш нищо против.

Докторът го погледна.

— Услугите ми са свързани с медицината, знаеш това.

— Разбирам. Тя няма никой друг тук. Не е от Рим. Ще може ли да дойде при теб... ако някой от белезите ѝ се разкъса?

Италианецът кимна.

— Кажи ѝ да дойде и да ме види, ако има нужда от медицински преглед или приятел.

— Благодаря ти много. Благодаря и за още нещо. Помогна ми да наредя няколко парчета от мозайката, с които не можех да се справя. Сега ще вляза, ако може.

— Върви. Кажи на жена ми да излезе оттам.

Скофийлд докосна бузата на Антония. Тя лежеше неподвижно на леглото, но при докосването обърна главата си настрана, устните ѝ се разтвориха, глух стон на протест се откъсна от гърдите ѝ. Нещата сега бяха по разбираеми, загадката, каквато представляваше Антония Гравет, ставаше по-ясна. Защото точно тази яснота липсваше; той не беше в състояние да прогледне през непрозрачната стъклена стена, която тя беше изградила между себе си и външния свят. Командващата жена сред хълмовете, която беше демонстрирала кураж без особени усилия, още повече, която можеше да се изправи лице в лице с един мъж, за когото мислеше, че иска да я убие, и да му каже да стреля. И вдетинената жена на траулера, измокрена от морето, отдадена на моменти на заразителен смях. Смяхът го беше объркал; сега не можеше да го обърка. Това беше начинът, по който тя си осигуряваше кратките периоди на спокойствие и нормален живот. Лодката беше нейният временен приют; тя не можеше да бъде наранена от морето, за това се беше опитала да се възползва от този момент. Едно пренебрегнато дете — или един затворник — на което беше позволено да поживее един час на свеж въздух и на слънчевата светлина. Да открие момента и радостта, която той можеше да донесе. Макар и само за да забрави. За тези кратки мигове.

Белязаното съзнание работеше по този начин. Скофийлд беше видял твърде много белязани съзнания, за да не открие синдрома, по който той разчиташе белезите. Докторът беше използвал фразата „голямо объркване в нейната красива глава“. А какво друго можеше да се очаква? Антония Гравет беше прекарала цяла вечност сред болка.

Това, че беше оцеляла, беше не само забележително... То носеше белезите на професионализъм.

Странно, мислеше си Брей, но това беше изводът, който можеше да бъде най-големият комплимент за нея. В известен смисъл това го накара да се чувства зле.

Тя отвори очите си, примигвайки от страх, устните ѝ трепереха. Тогава тя явно го позна; страхът намаля и треперенето престана. Той докосна бузата ѝ отново и очите ѝ показаха, че това докосване ѝ е приятно.

— Грацие^[1] — прошепна тя. — Благодаря ви, благодаря ви, благодаря ви...

Той се наведе над нея.

— Знам повечето неща — каза тихо той. — Докторът ми каза какво са ти направили. Сега ми разкажи останалото. Какво се е случило в Марсилия?

Сълзите плъзнаха от очите ѝ и треперенето отново започна.

— Не! Не, не трябва да ме питате за това!

— *Моля те*. Трябва да го знам. Те не могат да те достигнат; те повече няма да те докоснат.

— Вие видяхте какво направиха те! О, господи, болката...

— Тя свърши. — Той избърса сълзите ѝ със своите пръсти. — Изслушай ме. Сега разбирам. Казах глупави неща, защото не знаех много неща. Разбира се, ти си се опитала да се измъкнеш, да стоиш настрана, да се самоизолираш — да се отделиш от човешката раса, за бога — аз разбирам това. Но не виждаш ли, ти не можеш. Помогни ми да ги спрем! Те са ти причинили толкова много неща... Нека си платят за това, Антония. По дяволите, ядосай се. Гледам те и съм адски ядосан!

Той не бе сигурен какво беше; може би факта, че не му беше безразлично, и наистина не беше, а и той не се опитваше да прикрие това. То беше в очите му, в думите му; и той го знаеше. Каквото и да беше, сълзите спряха, кафявите ѝ очи заблестяха също както бяха заблестели на траулера. Гневът и разумът излязоха на повърхността. Тя разказа останалата част от своята история.

— Аз трябваше да бъда курвата с наркотиците — каза тя. — Жената, която да пътува с куриера, да държи очите му отворени, а тялото ѝ да бъде на разположение по всяко време. Аз трябваше да спя с

мъже — или с жени, за тях нямаше значение — и да върша всички услуги, които те пожелаеха. — Антония се намръщи, спомените ѝ я караха да ѝ се повдига. — Курвата с наркотиците е ценна за куриера. Тя може да прави неща, които той не може: да се отдава като подкуп и в същото време да бъде вярна като куче. Аз бях... обучена. Накарах ги да мислят, че не ми е останала никаква съпротивителна сила. Моят куриер беше подбран, едно вонящо животно, който не пропускаше и секунда, без да си легне с мен, защото аз бях любимката на най-силните; това му придаваше известен статус. Стомахът ми се обръщаше, когато си помислех за всичко, което ми се беше случило преди това, но броях часовете и знаех, че всеки час ме приближава по-близо до това, за което бях мечтала от месеци. Тъпият ми куриер ме заведе в Ла Специя, където успяхме нелегално да се качим на една гемия, целта ни беше Марсилия и човекът, който се занимаваше с наркобизнеса там.

Куриерът не искаше да пропусне нито миг, а аз бях готова за това. Бяхме настанени в един склад под палубата. Корабът нямаше да отплава в близките часове, затова казах на свинята, че може би е по-добре да изчакаме и да не рискуваме да ни разкрийт. Но той не пожела да слуша, а и аз знаех, че няма да иска да слуша; а и дори да искаше, аз щях да го предизвикам. Защото всяка минута беше ценна за мен. Знаех, че не мога да изляза в морето; защото окажех ли се веднъж в открито море, с моя живот щеше да бъде свършено. Бях се заклела в себе си. Щях да скоча във водата през нощта и да потъна в мир. Щях да го направя, за да не видя Марсилия и целия ужас, който щеше да започне отново. Но не ми се наложи.

Антония спря, болката от спомените започна да я гложди. Брей взе ръката ѝ и я поддържа в своята.

— Продължавай — каза той.

Тя трябваше да го каже. Това беше финалният момент, срещу който тя трябваше да се изправи и да го изживее; той го чувстваше, като че ли това беше неговият собствен живот.

— Свинята съблече палтото ми и разкъса блузата на гърдите ми. Нямаше значение дали аз исках да ги съблека, той трябваше да ми покаже своята волска сила; той трябваше да ме изнасили, защото искаше да вземе — не да му бъде дадено. Разкъса полата под кръста ми, докато застанах гола пред него. Като маниак той свали собствените

си дрехи и застана на светлина, подозирам, за да може да ме впечатли неговата голота.

Сграбчи ме за косата и ме накара да падна на колене... Пред неговия... никога не ми беше толкова зле. Но знаех, че ще дойде времето, затова си затворих очите и си изиграх ролята, като си мислех за красивите хълмове на Порто Вечио, където живееше моята баба... Където щях да мога да изживея останалата част от живота си.

То се случи. Куриерът се нахвърли върху мен. Приближавахме се все по близо до макарата с въжето, аз виках неща, които изнасилвачът ми искаше да чуе, докато приближавах ръката си към средата на макарата. Моят миг беше дошъл. Носех един нож — обикновен кухненски нож, който бях наострила на камък, и който бях скрила в макарата. Докоснах дръжката и си помислих отново за красивите хълмове на Порто Вечио.

И както това животни лежеше голо върху мен, аз вдигнах ножа зад него и го забих в неговия гръб. Той изкрещя и се опита да се надигне, но раната му беше твърде дълбока. Извадих ножа и го забих още веднъж, и още веднъж, и още веднъж... И, о, Света Дево, и отново, и отново! Не можех да спра да убивам!

Тя го беше изрекла и сега плачеше неудържимо. Скофийлд я помилва, докосвайки косата ѝ, без да казва нищо, защото нямаше нищо, което можеше да бъде казано, за да успокои болката. Накрая ужасният контрол, който тя наложи на себе си, се възвърна.

— Това е трябвало да бъде сторено. Разбираш това, нали? — каза Брей.

— Да — кимна тя.

— Той не е заслужавал да живее, това ти е ясно, нали?

— Да.

— Това е първата стъпка, Антония. Ти трябва да го приемеш. Ние не сме в никакъв съд, където адвокатите могат да оспорват различните тези. За нас принципът е — отрежеш ли го, ще изсъхне. Това е война, в която ти убиваш, защото ако не го направиш, някой друг ще убие теб.

Тя дишаше дълбоко, очите ѝ се бяха приковали върху неговото лице, ръката ѝ стоеше неподвижна в неговата.

— Вие сте странен мъж. Казвате верни неща, но аз имам чувството, че не ви харесва, когато ги изричате.

— Не. Не ми харесва това, което съм. Но не съм избрал сам моя живот, той се стовари върху мен. Аз съм в един дълбок тунел в земята и не мога да се измъкна от него. Верните думи са само едно приятно изживяване и през по-голямата част от времето имам нужда от тях, за да поддържам съвестта си.

Брей стисна ръката ѝ.

— Какво стана след това?...

— След като убих куриера?

— След като си убила животното, което те е изнасило. Което щеше да те убие?

— Грацие анкора^[2] — каза Антония. — Облякох неговите дрехи, обух панталоните му, скрих косата си в шапката му и напълних огромното сако с това, което беше останало с моите дрехи. Отправих се към палубата. Небето беше мрачно, но на кея имаше лампи. Докерите, които се мотаеха надолу-нагоре по кея, носеха различни кутии и приличаха на армия от мравки. Беше просто. Влязох в една от редиците и се измъкнах от кораба.

— Много добре — каза Скофийлд, като наистина го мислеше.

— Не беше трудно. С изключение на момента, когато стъпих на земята.

— Защо? Какво се случи?

— Искях да изкрещя. Искях да изкрещя и да се изсмея, и да избягам от кея, и да викам на всички, че бях свободна. Свободна! Останалото беше много лесно. На куриера му бяха дали пари. Те бяха в джоба на панталоните. Бяха повече, отколкото ми бяха нужни, за да стигна до Генуа, където си купих дрехи и самолетен билет за Корсика. Пристигнах в Бастия по обяд на следващия ден.

— И оттам до Порто Вечьо?

— Да. Свободна!

— Не точно. Бог знае дали затворът е по-различен, но ти все още си била една затворничка. Онези хълмове са били твоята килия.

Антония погледна настрани.

— Щях да бъда щастлива там през останалата част от живота си. Още като дете обичах равнината и планините.

— Остани със спомените си — каза Брей. — Не се опитвай да се върнеш пак.

Тя обърна главата си към него.

— Вие казахте, че един ден ще мога! Онези мъже трябва да си платят за това, което сториха! Вие сам се съгласихте с това!

— Казах, че се надявам те да си платят. Може би те ще си платят, но остави на други да свършат тази работа, а не ти. Някой ще ти пръсне главата, ако се опиташ да стъпиш сред онези хълмове. — Скофийлд отпусна ръката ѝ и отдръпна кичурите тъмна коса, които бяха паднали върху бузата ѝ, когато се беше обърнала рязко към него.

Нещо го притесняваше. Той не беше сигурен какво е то. Нещо липсваше, беше направен голям скок, но беше пропуснатата някаква стъпка.

— Не знам дали е честно да те карам да говориш за това, но съм объркан. Този трафик на наркотици... Как успяват да го поддържат? Ти каза, че куриерът е подбран, че винаги се посочва жена, която да пътува с него, че двамата се срещат с него на някакво определено място.

— Да. Жената трябва да носи нещо характерно в облеклото си и свързката установява контакт първо с нея. Той плаща, за да остане един час насаме с нея и те тръгват заедно, куриерът ги следва. Ако се случи нещо, нещо като намеса на полицията, куриерът казва, че той е сутеньор на момичето... Нейният сводник.

— И така, агентът и куриерът се срещат чрез жената. Тогава ли се предават наркотиците?

— Не, не мисля, че е тогава. Запомнете, всъщност аз никога не съм правила такъв курс, но ми се струва, че агентът само урежда схемата на доставката. Къде трябва да бъдат откарани наркотиците и кой трябва да ги получи. След това той изпраща куриера към източника, отново използвайки проститутката като свое прикритие.

— Значи, ако има някакви арести... проститутката... опира пешкира?

— Да. Отделите за наркотици не обръщат особено внимание на подобни жени. Бързо ги пускат.

— Значи източникът вече е ясен, схемата е установена, а куриерът е защитен... — Какво беше това? Брей гледаше към стената, опитвайки се да подреди фактите, опитвайки се да открие това, което го притесняваше. Дали беше в модела?

— Рисковете са сведени до минимум — каза Антония. — Дори курсовете с доставките се правят по такъв начин, че стоката може да

бъде захвърлена и при най-малката опасност. Или поне това успях да науча от другите момичета.

— Рисквете... — повтори Скофийлд — ... са сведени до минимум?

— Не всички, разбира се, но голяма част от тях. Това е много добре организирано. Всяка стъпка има вградени начини за избягване.

— Организирано? Избягване?... — Организирано! Това беше. Минимални рискове, максимална печалба! Това беше моделът, целият модел. Той се връщаше към началото, към самата концепция.

— Антония, кажи ми откъде бяха агентите? Как успяваха да се свържат с бригадите първоначално?

— Бригадите правят много пари от наркотици. Пазарът на наркотици е главният източник на приходи за тях.

— Но как е започнало всичко? Кога?

— Преди няколко години, когато бригадите започнаха да се разрастват.

— То не се е случило *просто така*. Как се е случило?

— Мога само да ви кажа това, което чух. При нашите лидери пристигнал някакъв мъж — няколко от тях бяха в затвора. Той им казал да го открият, когато излязат на свобода. Казал им, че ще им посочи големи източници на пари, без да се налага да се поемат тежките рискове, свързани с кражбите и отвлеченията.

— С други думи — каза Скофийлд, мислейки бързо, докато говореше, — той е предложил да ги финансира по значителен начин с малко усилия. Екипи от двама души, които да излязат за три или четири седмици — и да се върнат с около девет милиона лири. Седемдесет хиляди долара за един месец. Минимален риск, максимална печалба. Без да участват много хора.

— Да. В началото той осигуряваше контактите, онзи мъж. После имаше и други. Както вие се изразихте, не се налага да участват много хора, а се получават огромни количества пари.

— Така бригадите можеха да се съсредоточат върху истинската си дейност — довърши Брей саркастично. — Разпадането на обществения ред. Или с една дума — тероризъм. — Той стана от леглото. — Онзи мъж, който дошъл да се види с лидерите в затвора, продължи ли да поддържа връзки с тях?

Тя се намръщи.

— Пак мога да ви кажа това, което съм чула. След втората среща никой не го видял повече.

— Сигурен бях, че ще е така. Всички преговори се водят на пет равнища, за да се отдалечат от източника... Геометрична прогресия, за да няма една линия, която да бъде проследена. Това е начинът, по който те организират нещата.

— Кой?

— Матарезе.

Антония се втренчи в него.

— Защо казвате това?

— Защото това е единственото обяснение. Сериозните трафиканти на наркотици не биха се свързали с такива манияци като бригадите. Това е една контролирана ситуация, средство, което се използва за финансиране на тероризма, така че Матарезе да продължава да финансира убийците и убийствата. В Италия това са Червените бригади; в Германия — Баадер-Майнхоф; в Ливан — ПЛО; в моята страна това са МЕНИТЕ УЕДЪР МЕНИТЕ; ку-клукс-клан и GDL и всички проклетите глупаци, които взривяват банки, лаборатории и посолства. Всички биват финансирани различно, тайно. Всички са пешки на Матарезе — вманиачени пешки и това е, което ме плаши. Колкото повече ги подхранват, толкова по-големи стават и толкова повече щети нанасят. — Той взе ръката ѝ и се сети, че беше направил това едва след като се бяха докоснали.

— Вие сте убеден, нали, че това се случва?

— Сега повече от всякога. Ти само ми показва как една малка част от цялото бива манипулирана. Аз знаех — или си мислех, че зная — че те са манипулирани, но не знаех как. Сега знам и не ми трябва много въображение, за да се сетя за други варианти. Това е една партизанска война на хиляди бойни полета, без никое от тях да е определено.

Антония вдигна ръката му, като че ли искаше да се убеди, че тя е там, че ѝ се дава свободно. И тогава тъмнокафявите ѝ очи срещнаха неговите, внезапно питайки.

— Говорите така, като че ли тази война е нова за вас. Това със сигурност не е така. Вие сте офицер от разузнаването.

— Бях — поправи я Брей. — Вече не съм.

— Това не променя нещата, които знаете. Вие казахте само преди миг, че някои неща трябва да бъдат приети, че съдилищата и

адвокатите нямат място тук, че някои хора убиват, за да не бъдат убити. Тази война по-различна ли е сега?

— Много по-различна, отколкото бих могъл да обясня — отговори Скофийлд, поглеждайки към бялата стена. — Ние бяхме професионалисти и там има правила. Повечето от тях бяха наши, собствени, много строги, но имаше правила и ние се придържахме към тях. Ние знаехме какво правим, нищо не беше необосновано. Мисля, че знаехме кога трябва да спрем. — Той отново се обърна към нея. — А тези са диви животни, пуснати на улиците. Те нямат никакви правила. Те не знаят кога да спрат и онези, които ги финансират, няма да им кажат. Не се заблуждавай, те са способни да парализират цели правителства.

Брей усети как гласът му заглъхна. Чу собствените си думи и те го озадачиха. *Той беше го казал.* С една проста фраза го беше казал! То беше там и през цялото време нито той, нито Талеников го бяха видели. Бяха стигнали до него, бяха го заобиколили, използвали думи, с които можеха да го дефинират, но никога не бяха се изправили лице в лице с него.

... те са в състояние да парализират правителствата...

Когато парализата се разпространява, се губи контрол. Всички функции спират. Създава се вакуум за една непарализирана сила да поеме целия контрол.

Вие ще наследите земята. Ще получите своето обратно. Други думи, изречени от един луд преди седемдесет години. Но тези думи не бяха политически; всъщност, те бяха *аполитични*. Те не се отнасяха за някои определени граници, нито една нация нямаше да оцелее. Те бяха насочени към един съвет, една група от хора, обвързани от общ дълг.

Но тези мъже бяха мъртви; кои ли бяха хората сега? И какво ги обвързваше? *Сега. Днес.*

— Какво има — попита Антония, виждайки напрегнатия израз на лицето му.

— Има някакъв график — каза Брей. Гласът му беше почти шепот. — Всичко е оркестрирано. Тероризмът ескалира с всеки месец като по някаква схема. Блекбърн, Юриевич... Те бяха само проверката. Проба за реакцията на най-високите равнища. Уинтроп алармира тези кръгове; той е трябвало да бъде накаран да мълчи. Всичко пасва.

— А вие си говорите сам. Държете ръката ми, но говорите на себе си.

Скофийлд я погледна, осенен от друга идея. Той беше чул две забележителни истории от две забележителни жени, и двата разказа почиваха върху насилието, защото и двете жени бяха обвързани със света на насилието, изградено от Гилом дьо Матарезе. Умиращият Изстребител беше казал в Москва, че отговорът може би лежи в Корсика. Не беше отговорът, но първите ключове към този отговор. Без София Пасторине и Антония Гравет, любовницата и дезертюрката, нямаше да има нищо; всяка по свой собствен начин беше направила зашеметяващи признания. Загадката беше, че Матарезе все още оставаше загадка, но вече не беше необяснима. Тя имаше форма, имаше и цел. Мъжете, които бяха обвързани заедно от някаква обща кауза, чиято цел беше да парализират правителствата и да поемат контрола... *Да наследят Земята.*

Тук съществуваше възможността от катастрофа: тази същата Земя можеше да бъде взривена в процеса на получаване на това наследство.

— Говоря на себе си — съгласи се Брей, — защото промених решението си. Казах, че искам да ми помогнеш, но ти вече го направи. Има и други, аз ще ги открия.

— Разбирам. — Антония опря лактите си в леглото, изправяйки се. — Точно така, значи повече не съм необходима.

— Не.

— Защо избрахте мен изобщо?

Скофийлд спря, преди да отговори. Той се чудеше как тя ще приеме истината.

— Ти беше права преди; трябваше да е или нейното, или другото. Или да те отпишем, или да те убием.

Антония се присви.

— Но това вече не е вярно? Нали не е необходимо да ме убивате?

— Не. Ще е безсмислено. Ти няма да кажеш нищо. Ти ни излъга преди; знам какво си преживяла. Ти не искаш да се върнеш към това; ти по-скоро би се самоубила, отколкото да стигнеш до Марсилия. Вярвам, че си щяла да постъпиш така.

— Тогава какво ще стане с мен?

— Открих те, когато се криеше, сега ще те изпратя, за да се скриеш пак. Ще ти дам пари и сутринта ще ти дам паспорт и билет за самолета до някое много отдалечено място. Ще напиша едно-две писма; ще трябва да ги дадеш на хората, които ти посоча. Тогава ще бъдеш добре. — Брей спря за миг. Той не можеше да се удържи; докосна подутата ѝ буза и отметна назад кичура коса. — Дори можеш да намериш друга равнина в планината, Антония. Също толкова красива както и тази, която остави, но малко по-различна. Ти няма да бъдеш затворник там. Никой от този живот няма да те притеснява.

— Включително и вие, Брендън Скофийлд?

— Да.

— Тогава, мисля, че е по-добре да ме убиете.

— Какво?

— Аз няма да си тръгна! Не можете да ме принудите, не можете да ме изпратите оттук, защото ви е удобно така... Или още по-лошо, защото ме съжалявате... — Тъмните корсикански очи на Антония заблестяха отново. — Какво право имате? Къде бяхте вие, когато се случиха онези ужасни неща? На мен, а не на вас. Не вземайте такива решения, засягащи мен! Убийте ме първо!

— Не искам да те убивам — не ми е нужно. Ти искаше да бъдеш свободна, Антония. Вземи я своята свобода. Недей да ставаш глупава.

— Вие сте глупак! Аз бих могла да ви помогна така, както никой друг не би могъл!

— Как? Като курва на куриера?

— Ако се наложи, да! Защо не?

— За бога, защо?

Момичето стоеше неподвижно; отговорът ѝ беше изречен тихо.

— Заради нещата, които казахте...

— Знам — прекъсна я Скофийлд. — Казах ти, за да се ядосаш.

— Има и още нещо. Казахте, че навсякъде по света хора, вярващи в различни каузи — някои от тях не много целомъдрени, някои предизвикани от гняв и недоволство, биват манипулирани от други, насърчавани към насилие и убийства. Добре, видях някои от тези каузи. Не всички са нецеломъдрени, не всички, които вярват, са животни. Има много от нас, които искат да променят този несправедлив свят, наше право е да опитаме! И никой няма право да ни превръща в проститутки и убийци. Вие казахте, че тези манипулатори

са Матарезе. Аз казвам, че те са по-богати, по-властни, но не са по-добри от Бригадите, които избиват деца и правят от хора като мен лъжци и убийци. Аз ще ви помогна. Вие не можете да ме отпратите оттук!

Брей се вгледа в лицето ѝ.

— Вие всички сте едни и същи — каза той. — Не можете да престанете да държите речи.

Антония се усмихна; това беше тъжна усмивка, макар и малко срамежлива.

— През повечето време това е всичко, което ни остава. — Усмивката ѝ изчезна, заменена от тъга, която Скофийлд не беше сигурен, че разбира. — Има и още нещо.

— Какво е то?

— Вие. Наблюдавах ви. Вие сте мъж, изпълнен от толкова тъга. Тя е изписана на лицето ви, като белезите по моето тяло. Но аз си спомням кога бях щастлива, а вие можете ли?

— Въпросът няма връзка с другото.

— За мен има.

— Защо?

— Мога да кажа, че спасихте живота ми и това ще бъде достатъчно, но този живот не струваше кой знае колко. Вие ми дадохте още нещо: причина, поради която да напусна хълмовете. Никога не съм мислила, че някой ще успее да ме накара да направя това. Вие ми предложихте свобода едва сега, но вече е твърде късно. Вече я имате и ми я давате на мен. Аз дишам отново. Затова сте от значение за мен. Бих искала да си спомните, кога сте бил щастлив.

— Това куриерската... жена ли е, която говори?

— Тя не е проститутка. Никога не е била.

— Съжалявам.

— Недейте. Позволено е. И ако това е дарът, който искате, вземете го. Бих искала да мисля, че има и други.

Брей внезапно почувства болката. Непринудеността на нейното предложение го потресе, заболя го. Тя беше наранена и той я беше наранил отново и знаеше защо. Той се страхуваше; той предпочиташе проститутките; не желаше да легне в леглото с някоя друга, за която мислеше. Щеше да е по-добре да не си спомня лицата, да не си припомня гласовете им. Беше далеч по-добре да остане дълбоко в

земята; той беше там от толкова дълго време. А сега тази жена искаше да го издърпа оттам, а той се страхуваше.

— Ти научи нещата, които ти разказах, това е достатъчно голям дар.

— Значи ще ми позволите да остана?

— Ти току-що каза, че няма нещо, което бих могъл да направя против това.

— Точно това имах предвид.

— Знам. Ако мислех по друг начин, щях веднага да се обадя на един от най-добрите мошеници в Рим.

— А защо сме в Рим? Ще ми кажете ли сега?

Брей не отговори веднага; после кимна.

— Защо не? Да открия какво е останало от едно семейство на име Скози.

— Това не е ли едно от имената, което баба ми ви даде?

— Първото. Те са от Рим.

— Те все още са в Рим — каза Антония, като че ли коментираше прогнозата за времето. — Поне един клон от семейството живее недалече от Рим.

Шокиран, Скофийлд я погледна.

— Откъде знаеш?

— Червените бригади. Те отвлякоха племенника на Скози — Паравацини, от едно имение близо до Тиволи. Неговият показалец беше отсечен и беше изпратен на семейството заедно с иска за откуп.

Скофийлд си спомни историята от вестниците. Младежът беше освободен, но Брей не си спомни името Скози, само Паравацини. Въпреки това той си спомни нещо друго:

— Откупът така и не беше платен. Преговорите не бяха много усилены, един млад живот беше в основата им. Но имаше някакъв провал, някакъв дезертър беше освободил племенника от изплашените терористи, които го бяха отвлекли, няколко бригадисти бяха убити последователно, вкарани в засада от дезертъра.

Дали Червените бригади не бяха получили урок от някой от своите невидими спонсори?

— Ти беше ли замесена в това? — попита той. — По някакъв начин?

— Не. Тогава бях в лагера в Медицина.

— А дочула ли си нещо за тази история?

— Много неща. Разказваше се предимно за някакви изменници и за това, как трябва да ги избием по най-брутален начин, за да им дадем урок. Лидерите винаги говореха по този начин. Отвличането на Паравадини-Скози беше много важно за тях. Предателят беше подкупен от фашистите.

— Кого имаш предвид, като казваш „фашисти“?

— Един банкер, който представяше семейство Скози преди години. Интересите на Паравадини включваха това заплащане.

— Как ли се е свързал с него?

— Ако имаш много пари, винаги имаш начини. Никой не знае как точно.

Брей стана от леглото.

— Няма да те питам как се чувстваш, но готова ли си да излезеш оттук?

— Разбира се — отговори тя, присвивайки се, докато изпъна дългите си крака над леглото. Болката я сепна; последва остро поемане на въздух. Тя остана неподвижна в продължение на няколко мига.

Скофийлд я подхвана за раменете. Той отново не можеше да се сдържи. Докосна лицето ѝ.

— Четиридесет и осемте часа свършиха — изрече той нежно. — Ще се обадя на Талеников в Хелзинки.

— Какво означава това?

— Означава, че си добре, че си жива и че живееш в Рим. Хайде, ще ти помогна да се облечеш.

Тя го докосна с пръсти по ръката.

— Ако бяхте предложили това вчера, не съм сигурна как щях да ви отговоря.

— А как ще отговориш сега?

— Помогнете ми.

---

[1] Благодаря (ит.). — Б.пр. ↑

[2] Благодаря още веднъж (ит.). — Б.пр. ↑

9.

На Виа Праскати имаше един скъп ресторант, собственост на тримата братя Криспи, най-възрастният от които управляваше заведението с методите на съвършен крадец и с очите на гладен чакал, с ангелско лице и прациящ от ентузиазъм. Повечето от хората, населяващи кадифените слоеве на римската Долче Вита^[1], обожаваха Криспи, защото той винаги откликваше с разбиране и дискретност, дискретността беше по-ценна дори и от съчувствието. Съобщения, които му бяха оставяни, бяха предавани между мъже и техните любовници, между жени и техните любовници. Той беше една скала в морето от безотговорност и безотговорните деца от всички възрасти го обичаха.

Скофийлд го използваше. Преди пет години, когато започнаха проблемите на НАТО в Италия, Брей заложи на Криспи. Ресторантьорът беше готов да откликне търтей.

Криспи беше един от хората, които Брей искаше да види преди Антония да му беше разказала за Скоси-Паравадини; сега това беше задължително. Ако някой в Рим можеше да хвърли светлина върху аристократично семейство като това Скоси-Паравадини, то това щеше да е коронованият принц на глупостта Криспи. Те щяха да обядват в ресторанта на Виа Праскати.

Ранен обяд за Рим, реши Скофийлд, оставяйки кафето си и поглеждайки към часовника си. Беше почти 12, слънцето зад прозореца затопляше всекидневната в хотелския апартамент, шумът от трафика долиташе откъм Виа Венето отдолу. Докторът се беше обадил в „Екселсиор“ и беше направил необходимите процедури малко след полунощ, обяснявайки поверително на управителя, че един богат пациент има спешна нужда от квартира — поверително. Брей и Антония бяха посрещнати на сервизния вход и със сервизния асансьор бяха придружени до осмия етаж. Той поръча бутилка бренди и наля една след друга три чашки на Антония. Обединеният ефект на алкохола, на лекарствата, на болката и на напрежението дадоха като резултат състоянието, което според него беше най-добро: сънят. Той я

отведе в спалнята, съблече я и я постави в леглото, завивайки я, докосвайки лицето ѝ, отстоявайки на болката, която би изпитал, ако беше до нея.

На връщане към дивана във всекидневната той си припомни за дрехите от Виа Кондоти, беше ги натикал в торбата си, преди да тръгнат от пансиона. Бялата шапка беше най-трудна за пакетиране; но копринената рокля беше по-малко измачкана, отколкото той си мислеше. Окачи ги на закачалка, преди да заспи. Събуди се в десет часа и отиде в магазина в главното фоайе, за да купи грим с естествения цвят на кожата, с който щяха да намажат синините на Антония, и чифт слънчеви очила „Гучи“, които приличаха изключително на очите на скакалец. Той ги остави заедно с дрехите на стола до леглото.

Тя ги беше открила преди час, роклята беше първото, което видя, когато отвори очи.

— Вие сте личният ми панчиула^[2]! — беше му извикала тя. — Аз съм принцеса от някоя приказка и моите прислужнички чакат около мен! Какво ли ще си помислят социалистическите ми другари?

— Ще научат нещо, което не знаят — беше ѝ отговорил Брей. — Биха обесили Маркс в старанието си да сменят мястото с твоето. Изпий си кафето и се облечи. Ще обядваме в компанията на Медичите.

Сега тя се обличаше, тананикайки си фрагменти от някаква непозната мелодия, която звучеше като корсиканска рибарска песничка. Беше открила част от своето съзнание отново и смисъла на свободата; надяваше се, че ще може да запази и двете. За това обаче нямаше гаранции. Ловът щеше да продължи и в ресторанта на Виа Пескати, а тя беше част от него сега.

Тананикането спря, заместено от звука от токчетата, прекосяващи мраморния под. Тя застана в рамката на вратата и болката се върна отново в гърдите на Скофийлд. Видът ѝ го беше развълнувал и той се почувства странно безпомощен. Дори още по-странно, за момент той само искаше да я чуе как говори, да чуе гласа ѝ, като че ли той щеше по някакъв начин да потвърди нейното непосредствено присъствие. Тя обаче не заговори. Стоеше там, красива и уязвима, едно пораснало дете, търсещо одобрение, без да се притеснява от това, че имаше нужда да го търси. Копринената рокля беше изпъстрена с тъмночервено, което подходеше на кожата ѝ, бронзова от

корсиканското слънце; огромната бяла шапка беше обрамчила половината ѝ лице в бяло, а другата половина бе заградена от дългата ѝ тъмнокафява коса. В Антония Гравет се бяха смесили типичните черти за Франция и Италия; резултатът беше зашеметяващ.

— Изглеждаш чудесно — изправи се от стола си Брей.

— Гримът покрива ли белезите по лицето ми?

— Забравих за тях, значи предполагам, че ги покрива. — В болката той беше забравил. — Как се чувстваш?

— Не съм сигурна. Мисля, че брендито ми действа също толкова зле, колкото и бригадистът.

— Има един лек. Няколко чаши вино.

— О, благодаря, мисля, че не искам.

— Както кажеш. Ще ти донеса палтото, то е в гардероба. — Той прекоси стаята, после спря, забелязвайки как тя се преви. — Не ти е добре, нали? Боли те...

— Не, моля ви, наистина се чувствам чудесно. Мехлемът, който вашият приятел докторът ми даде, е много добър, много успокояващ.

— Искам да се връщаш при него винаги, когато имаш нужда от помощ — каза той. — Винаги, когато нещо те притеснява.

— Прозвуча ми така, сякаш вие няма да сте с мен — отговори тя. — Мисля, че се бяхме разбрали за това. Приех вашето предложение за работа, не си ли спомняте?

Брей се усмихна.

— Трудно бих забравил, но не сме определили каква е работата. Ще бъдем заедно за известно време в Рим, тогава, в зависимост от това, което намерим, ще продължим нататък. Работата ти ще бъде да останеш тук и да предаваш съобщения между Талеников и мен.

— Значи ще изпълнявам телеграфски услуги — попита Антония. — Що за работа е това?

— Много важна. Ще ти обясня, когато му дойде времето. Хайде, ще ти донеса палтото. — Той отново видя, че тя притвори очи. Болката я прорязваше. — Антония, изслушай ме. Когато те боли, не се опитвай да го прикриеш, това няма да донесе добро на никого. Много ли е зле?

— Не е толкова зле. Ще мине, знам. Случвало ми се е и преди това.

— Искаш ли да се върнем при доктора?

— Не. Но благодаря ви за загрижеността.

Болката все още беше там, но Скофийлд ѝ устоя.

— Загрижен съм само дотолкова, че човек не може да функционира добре, когато е наранен. Когато има болка, хората правят грешки. А на теб няма да ти е позволено да правиш грешки.

— Може би в края на краищата да взема да изпия тази чаша с вино.

— Моля те, изпий я.

Те стояха във фоайето на ресторанта, Брей се страхуваше от погледите, които Антония привличаше. Зад деликатната мраморна арка, която представляваше вход към залата за хранене, стоеше най-възрастният Криспи, цял плувнал в усмивка и любезност. Когато той видя Брей, беше очевидно изненадан; за една кратка секунда очите му станаха замъглени, сериозни, после той си възвърна предишния вид и приближи към тях.

— Бенвенуто, амиго мио!^[3] — извика той.

— Мина повече от година — каза Скофийлд, отвърщайки на здравето ръкостискане. — Тук съм по бизнес само за един-два дни и бих искал приятелката ми да опита от твоите фетучини.

Това бяха думи, които означаваха, че Брей иска да говори насаме с Криспи на масата, когато има такава възможност.

— Те са най-добрите в Рим, синьорина! — Криспи щракна с пръсти към по-младия брат, за да заведе двойката към тяхната маса. — Бих искал да чуя как го казвате моментално. Но преди това опитайте от виното, в случай, че сосът не е много добър!

Той намигна, потупвайки Скофийлд по ръката, за да му даде да разбере, че положението му е ясно. Криспи повече не се появи до масата на Брей, докато не беше повикан.

Един келнер им донесе изстудена бутилка от Поули Хюме, придружени с поздравленията на Фратели, но докато фетучините не бяха донесени и по-късно не бяха отнесени, Криспи не дойде до масата. Той седна на третия стол; представянето им и краткият разговор, който го придружи, бяха съвсем бързи.

— Антония работи с мен — обясни Скофийлд, — но за нея не трябва да споменавах никога, пред никого. Разбираш ли?

— Разбира се.

— А също и за мен. Ако някой от посолството — или откъдето и да е — попита за мен, не си ме виждал. Ясно е?

— Ясно, но странно.

— Всъщност, никой не трябва да знае, че съм тук, или че съм бил тук.

— Дори и твоите хора?

— Особено моите хора. Задачата ми надвишава интересите на посолството. Така най-просто бих могъл да ти обясня ситуацията.

Криспи смръщи веждите си, кимайки бавно.

— Дезертъори?

— Горе-долу.

Очите на Криспи станаха сериозни.

— Много добре, не съм те виждал, Брендън. Тогава защо си тук? Ще изпратиш ли някакви хора при мен?

— Само Антония. Когато има нужда от помощ, за да получи телеграми от мен... и до някой друг.

— Защо ще има нужда от моята помощ, за да изпрати тези телеграми?

— Защото ги искам преправени, адресите да са от различно място. Ще можеш ли да го направиш?

— Ако идиотите комунисти не вдигнат в стачка телефонните услуги отново, няма да е проблем. Обаждам се на един братовчед в Тиленце, той изпраща една; един износител от Атина или от Тунис, или от Тел Авив, те ще направят същото. Всеки прави това, което Криспи поиска, и никой не задава въпроси. Ти го знаеш.

— А що се отнася до твоите телефони? Те чисти ли са?

Криспи се изсмя.

— След всичко, което се говори по моите телефони, нямаше да остане нито един служител в Рим, който да не бъде изобличен. — Скофийлд си спомни за Робърт Уинтроп във Вашингтон.

— Един човек ми каза същото неотдавна, но той грешеше.

— Без съмнение — съгласи се Криспи, очите му бяха учудени. — Прости ми, Брендън, но вие се занимавате само с държавните работи. Ние от Виа Пескати се занимаваме с проблемите на сърцето. Нашите неща търсят места, където им е осигурена поверителност. Те винаги са търсили такива места.

Брей отговори на усмивката на италианеца.

— Знаеш ли, може би си прав. — Той приближи чашата с виното до устните си. — Нека да ти подсказва едно име. Скози-Паравадини. — И отпи.

Криспи кимна в отговор.

— Кръвта търси пари, а парите търсят кръв. Какво повече може да се каже?

— Кажи го по-просто.

— Скози са едни от благородническите фамилии в Рим. Благочестивата контеса и до ден-днешен се вози на нейното възстановено Бугати нагоре до Венето, а децата ѝ са претенденти за тронове, които отдавна са били отхвърлени. За съжаление всички те имат своите претенции, но не притежават повече от хиляда лири, с които да застанат зад тях. Паравадини имат пари, много пари, но нямат благородническа кръв в своите вени. Този брак беше сключен в името на небесния съд, за да бъде постигнато едно общо удобство.

— Чий брак?

— Дъщерята на контесата се омъжи за синьор Бернардо Паравадини. Беше много отдавна, зестрата беше няколко милиона и свърши добра работа на сина ѝ, графа. Той получи титлата на своя баща.

— Как се казваше той?

— Гилаго. Граф Гилаго Скози.

— Къде живее?

— Там, където интересите му — финансови или други — го отвеждат. Той има имение близо до имението на сестра си в Тиволи, но не мисля, че се застоява там много често. Защо питаш? Свързан ли е по някакъв начин с дезертьорите? Едва ли е възможно!

— Той може и да не знае за това. Може би само е използван от хората, които работят за него.

— Това е дори по-малко вероятно. Зад чаровната личност се крие съзнанието на един Боржел. Повярвай ми.

— Откъде знаеш?

— Познавам го — каза Криспи, усмихвайки се. — Той и аз не сме много различни.

Брей се наведе напред.

— Искам да се срещна с него. Не като Скофийлд, разбира се. Като някой друг. Можеш ли да ми го уредиш?

— Може би. Ако той е в Италия, а мисля, че е. Четох някъде, че жена му е настойница на Феста Вила Десте, който ще се открие утре вечер. Това е благотворителен бал за градините. Той няма да го пропусне; както твърдят, всички в Рим ще бъдат там.

— Твоят Рим, надявам се — каза Скофийлд.

— Не моят.

Той наблюдаваше от другия край на хотелската стая как извади полата от кутията и я постави в скута си, като че ли проверяваше за някакви дефекти. Разбра, че удоволствието, което беше предизвикал у нея, купувайки ѝ различни неща, беше неуместно. Дрехите бяха необходимост; това беше много просто, но то не успя да изтрие топлината, която се разля у него, докато я наблюдаваше.

Затворничката беше свободна, решенията ѝ бяха самостоятелни и въпреки че тя не се съгласи относно огромните цени в „Екселсиор“, не отказа той да ѝ накупи дрехи от магазините. Това беше една игра. Тя щеше да погледне към Брей; ако той кимнеше, тя щеше да се намръщи, изразявайки неодобрение — поглеждайки с недоверие към етикетчето на цената — после бавно щеше да промени решението си, и накрая да одобри неговия вкус.

Жена му постъпваше по същия начин в Западен Берлин. Западен Берлин беше една от *техните* игри. Неговата Карине винаги се грижеше за парите. Те щяха да имат деца един ден и парите щяха да са важни, а правителството не беше никаква щедра корпорация. На никой служител от Външното министерство, особено от Клас 12, нямаше да бъде разрешено да си открие сметка в швейцарска банка.

Разбира се, Скофийлд вече имаше такава. В Берн. И в Париж, и в Лондон, и естествено, в Берлин. Той не беше ѝ казал; неговият истински професионален живот никога не успя да се докосне до нея. Докато не се докосна завинаги. Ако нещата бяха тръгнали по различен начин, той можеше да ѝ даде някоя от тези сметки. След като беше се прехвърлил от „Консулски операции“ в някой по-цивилизован отдел в Държавния департамент. *По дяволите*, тоя нямаше да го направи! Беше въпрос само на *няколко седмици*.

— Ти си някъде далеч.

— Какво? — Брей поднесе чашата към устните си. Беше рефлексен жест, тъй като вече беше свършил с питието. Хрумна му, че беше започнал да пие твърде много.

— Гледаш ме, но не мисля, че ме виждаш.

— Разбира се, че те виждам. Липсваше ми бялата шапка.

Тя се усмихна.

— Няма защо да нося шапка, когато сме вътре. Сервитьорът, който ни донесе вечерята, щеше да си помисли, че съм глупачка.

— Но ти я носеше, когато бяхме у Криспи. И онзи сервитьор не си го помисли.

— Ресторантите са по-различни.

— Да, но и двете са „вътре“. — Той се изправи и си наля от питието.

— Още веднъж ти благодаря за тези. — Антония погледна към кутиите и към пазарските чанти до стола. — Прилича ми на коледната нощ, не знам коя да отворя сега. — Тя се засмя. — Но в Корсика никога не е имало Коледа като тази! Папа щеше да подскача цял месец при вида на тези неща. Да, наистина ти благодаря.

— Няма защо. — Скофийлд остана до масата, наливайки още уиски в чашата си. — Това е просто екипировка. Също както една канцеларска пишеща машина или нов уред, или някакви шкафове. Те вървят заедно с работата.

— Разбирам. — Тя върна полата и блузата обратно в кутията. — Но ти не го разбираш — каза тя.

— Моля?

— Ниенте.^[4] Помага ли ти уискито да се отпуснеш?

— Ти би могла да кажеш. Искаш ли малко?

— Не, благодаря. Доста по-спокойна съм, отколкото през последно време. Просто ще бъде на вятъра.

— На всеки според нуждите му. Или според желанията — каза Скофийлд, сядайки в стола. — Можеш да си легнеш, ако искаш. Утре ни предстои дълъг ден.

— Притеснява ли те компанията ми?

— Не, разбира се.

— Но предпочиташ да си сам?

— Не съм се замислил за това.

Тя също казваше така, в Западен Берлин, когато съществуваха проблеми и когато трябваше да стоя сам, опитвайки се да мисля така, както може би мислеха другите. Тя щеше да говори, а аз нямаше да я чувам. Тя се ядосваше — не се ядосваше, а я заболяваше — и щеше да каже: „Иска ти се да си сам, нали?“ и аз щях да остана сам, но нямаше да мога да ѝ го обясня. Може би ако ѝ бях обяснил... Може би едно обяснение щеше да ѝ служи като предупреждение.

— Ако нещо те притеснява, защо да не поговорим за него?

О, господи, нейните думи. В Западен Берлин.

— Престани да се опитваш да бъдеш някой друг. — Той чу как собственият му глас извика тези думи. Беше от уискито. От проклетото уиски. — Съжалявам, нямах предвид това — добави той бързо, оставяйки чашата. — Изморен съм и пих доста. Не исках да кажа това.

— Разбира се, че искаше. — Антония стана. — Мисля, че сега разбирам. Но ти трябва също да разбереш. Аз не съм някой друг. Аз трябваше да се преструвам, че съм някой друг и че не съм аз самата, а това е най-сигурният път да разбереш кой си всъщност. Аз съм си аз и ти ми помогна да открия този човек отново.

Тя се обърна и тръгна бързо към спалнята, после затвори вратата след себе си.

— Тони, съжалявам...

Брей стана, ядосан на себе си. В своя изблик беше разкрил далеч повече, отколкото трябваше. Мразеше да губи контрол над себе си.

Някой почука на вратата, на външната врата. Скофийлд се обърна и инстинктивно докосна кобура, праметнат през гърдите му, под сакото. Пъкна ръката си под сакото, махна веригата от вратата и я отвори. В коридора стоеше сервитьорът от Криспи, който беше обслужил тяхната маса. Държеше някакъв плик и го предаде на Скофийлд през отвореното пространство. Криспи не беше поел никакви рискове; неговият човек беше пощальон.

— Грацие. Уно моменто^[5] — каза Брей, бръквайки в джоба си за някаква банкнота.

Скофийлд затвори вратата и разкъса плика. Към някаква бележка имаше прикрепени два позлатени билета. Той ги махна и прочете съобщението на Криспи, почеркът беше също толкова цветист, колкото и езикът.

„Долуподписаният успя да донесе на граф Скози, че един американец на име Пастор ще му бъде представен във Вила Десте. Графът успя да разбере, че този Пастор има много широки връзки в страните от ОПЕК и се занимава като агент купувач на прогизналите от петрол шейхове. Това са начинания, за които мъжете никога не разговарят, така че само се усмихвай, но научи Арабския полуостров. Графът също така разбира, че Пастор е просто на почивка и търси приятни развлечения. Всичко е осигурено, графът може да ти предложи всичко.

Целувам ръката на белла синьорина^[6].

Чао!

Криспи“

Брей се усмихна. Криспи беше прав; никой, който изпълняваше услугите на посредник за шейховете никога не обсъждаше тези услуги. Подробностите бяха изключително малко, тъй като интересите бяха изключително големи. Щеше да разговаря за други неща с граф Гилаго Скози.

Той чу как бравата на вратата на спалнята щракна. Настъпи момент на колебание, преди Антония да я отвори. Когато го направи, Брей разбра причината. Тя стоеше в рамката на вратата по черния комбинезон, който той ѝ беше купил долу. Беше махнала сутиена си, гърдите ѝ изпъкваха под коприната, дългите ѝ крака бяха очертани под загадъчната тъмна материя. Беше боса, бронзовата кожа по раменете и глезените ѝ беше в съвършен унисон с ръцете и лицето ѝ. Красивото ѝ лице, привличащо и нежно, с тъмните очи, които бяха приковани върху неговите, без да помръднат, без да го осъждат.

— Трябва да си я обичал много — каза тя.

— Да. Беше много отдавна.

— Недостатъчно, явно. Нарече ме Тони. Това ли беше нейното име?

— Не.

— Радвам се. Не бих искала да ме вземат за някоя друга.

— Даде ми да го разбира. Това няма да се случи повече.

Антония беше безмълвна, остана неподвижна до вратата, погледът ѝ все още беше нерешителен. Тогава тя заговори, беше въпрос.

— Защо отказваш на себе си?

— Аз не съм някакво животно в трюмовете на някаква гемия.

— И двамата знаем това. Видях как ме гледаш, как после поглеждаш настрани, като че ти е било забранено. Ти си напрегнат, но не търсиш начин как да се успокоиш.

— Ако търсех този тип... успокояване... знам къде да го намеря.

— Аз ти го предлагам.

— Предложението ти трябва да бъде обсъдено.

— Престани! — кресна Антония, пристъпвайки напред. — Искаш някоя проститутка? Тогава мисли за мен като за проститутката на куриера.

— Не мога да го направя.

— Тогава гледай на мен както искаш! Част от теб с мен, друга част далеч. Какво искаш?

Моля те не прави това. Остави ме там, където бях, дълбоко в земята, удобно в мрака. Не ме докосвай, защото ако го направиш, ще умреш. Разбираш ли това? Мъжете ще те повикат от другата страна на бариерата и ще те убият. Остави ме с проститутките, с професионалистите, тъй като аз съм професионалист. Ние знаем правилата. Ти не ги знаеш.

Тя стоеше пред него; той не я беше видял кога се приближи, тя просто беше там. Когато погледна към нея, лицето ѝ беше близо до неговото, очите ѝ бяха близо, сълзите ѝ бяха близо, устните ѝ се разтвориха.

Цялото ѝ тялото трепереше; тя беше обзета от страх. Белезите бяха изчезнали; тя ги беше махнала, защото беше видяла болката в очите му.

Той не можеше да изтрие болката. Какво я караше да мисли, че той може да изтрие нейната болка?

И тогава, като че ли четеше мислите му, тя промълви отново.

— Ако си я обичал толкова много, обичай ме поне малко. Може да ти помогне.

Тя посегна към него, ръцете обхванаха лицето му, устните ѝ бяха само на сантиметри от неговите, трепетът не намаля при тази близост.

Той я обгърна с ръцете си; устните им се докоснаха и болката беше успокоена. Той беше повлечен от вихъра. Почувства как собствените му сълзи извираха от очите му и се спускаха по бузите му, смесвайки се с нейните. Остави ръцете му да се спуснат по гърба ѝ, да я галят, да я придърпват към него, да я държат, да я държат. Моля те, *по-близо*, влагата на устата ѝ го съвзе, заменяйки болката с желанието да я има до себе си. Той прокара ръката си по нейната гръд; тя спусна своята ръка надолу и я притисна върху неговата, после се притисна по-силно до неговото тяло, въвличайки го в ритъма, който ги сливаше.

Тя отдръпна устата си.

— Заведи ме до леглото. За бога, заведи ме. И ме люби. Моля те, люби ме поне малко.

— Опитах се да те предупредя — каза той. — Опитах се да предупредя и двама ни.

Той идваше откъм вътрешността на земята, а там имаше слънце, горе. Въпреки това разстоянието, което оставаше да измине, беше обгърнато с мрак. И страх; той го почувства остро. Но само за миг, той реши да остане в слънчевата светлина — дори и само за малко. С нея.

---

[1] Сладък живот (ит.). В смисъл на хайлайф. — Б.пр. ↑

[2] Камериер (ит.). — Б.пр. ↑

[3] Добре дошъл, приятелю мой! (ит.). — Б.пр. ↑

[4] Нищо (ит.). — Б.пр. ↑

[5] Благодаря. Един момент (ит.). — Б.пр. ↑

[6] Красива госпожица (ит.). — Б.пр. ↑

10.

Великолепието на Вила Десте не беше намаляло под вечерния мраз. Светлините бяха включени и преградите на фонтаните потъваха в илюминации — хиляди спускащи се потоци, уловени от светлината — като падаха от стъпаловидните стръмни склонове. В центъра на големите басейни гейзерите се стрелваха нагоре в нощта, чадърите от пръски блестяха на светлината като диадеми. И всички имаха формата на скала, като от някакъв водопад потоци от течено сребро падаха върху античните статуи — светци и кентаври, потопени във величие.

Градините бяха официално затворени за обществото; само най-известните хора на Рим бяха поканени на Феста Вила Десте. Целта беше благотворителна, но Скофийлд имаше неясното впечатление, че тук ставаше нещо друго, че има и друг мотив: да се организира вечер, когато Вила Десте ще може да зарадва своите истински наследници, необезпокоявани от туристическия свят. Криспи беше праз. Всички от Рим бяха там.

Не от неговия Рим, помисли си Брей, докосвайки кадифените ревери на смокинга си. Техният Рим.

Огромните стаи на вилата сами по себе си бяха превърнати направо в дворове, претъпкани с банкетни маси и столове, наредени до стената — места за отдих за куртизанките и техните ухажори, докато си играеха. Руски нутрии и норки, чинчила и златни лисици обгръщаха раменете, облечени от моделиери като Дивенчи и Пучи; диамантени колиета и перли се спускаха от удължените вратове, а понякога и от дебелите гуши. Стройни кавалери, блестящи в своите алени фракове и с посивяващи слепоочия, съжителстваха с дебелите, плешиви мъже, които държаха пури и повече власт, отколкото външният им вид можеше да подсказе. Музиката се осигуряваше от не по-малко от четири оркестъра, изпълняващи всичко от строгите творби на Монтеверди до скучните ритми на дискомузиката. Вила Десте принадлежеше на Белли Романи.

От всички красиви хора, най-красива беше Антония — Тони. (Вече, след двойното споразумение постигнато в леглото, тя беше

Тони.) Никакви скъпоценности не красяха врата или китките ѝ. Някак си те щяха да не подхождат на нежната бронзова кожа, върху която лежеше простата рокля в бяло и злато. Лицевите подутини бяха спаднали, както беше обещал докторът. Тя не носеше слънчеви очила. Големите ѝ кафяви очи отразяваха светлината. Беше толкова красива, колкото и всяка част от обкръжаващата я среда, по-красива от всички, които смятаха, че са ѝ равни, защото нейната красота беше неочаквана, някак разцъфтяваща с всяка секунда от погледите на наблюдаващите я.

За удобство Тони беше представена като мистериозната приятелка на господин Пастор от Лейк Комо.

Някои части на езерото бяха известни като курорти на скъпите хлапета на Средиземноморието.

Криспи беше свършил работата си добре; беше осигурил достатъчно информация да заинтригува някои от гостите. Онези, които евентуално биха искали да научат повече за тихия господин Пастор, знаеха по-малко, докато тези, които бяха твърде заети със себе си, за да се занимават с Пастор, бяха научили повече неща, повече клюки, което беше тяхно основно занятие.

Онези мъже, чиито интереси бяха по-директно — дори изключително — финансови, се чувстваха горди, когато успеяха да го хванат за лакътя и да го попитат за очаквания курс на долара или за стабилността на инвестициите в Лондон, Сан Франциско или Буенос Айрес. На този тип събеседници Скофийлд кимваше леко с глава след някое от техните предложения, а поклащаше главата си отрицателно при други. Веждите му се повдигаха незабележимо. Те притежаваха някаква информация, въпреки че Брей нямаше и представа каква беше тя.

След едно подобно запитване от страна на особено настоятелния събеседник, той хвана Тони под ръка и преминаха през огромната арка в следващата претъпкана градина. Вземайки две чаши с шампанско от подноса на сервитьора, Брей подаде една на Тони и докато отпиваше от шампанското си, се огледа наоколо през кристалната рамка.

Без да го беше виждал преди, Скофийлд знаеше, че току-що беше открил граф Гилаго Скози. Италианецът стоеше в ъгъла и разговаряше с две дългокраки момичета, очите му отбягваха техните хищни погледи, оглеждаше се наоколо притеснен. Той беше висок, слаб мъж, един истински кавалер, с опашка и посивяваща коса, която

се спускаше на кичури от слепоочията му по съвършено оформената му глава. На ревера му имаше малки цветни панделки, около кръста му имаше тънък златен колан, бродиран с тъмночервено и с голяма катарاما. Ако някой пропуснеше да забележи панделките, то със сигурност нямаше да пропусне изключителния пояс; Скоси носеше своите знаци постоянно. В края на петдесетте си години графът беше представител на Белло Романо; нито един сицилиано не беше допълзвявал до леглото на неговите наследници и за бога, светът трябваше да знае това.

— Как ще успееш да го откриеш? — попита Антония, отпивайки от виното.

— Мисля, че току-що го открих.

— Него? Онзи там ли? — попита тя. Брей кимна. — Прав си. Виждала съм снимката във вестниците. Той е любим обект на папараци. Смяташ ли да му се представиш?

— Не мисля, че ще ми се наложи. Освен ако не греша, той гледа точно към мен. — Скофийлд посочи към блок масата. — Нека отидем до края на масата при сладките. Той ще ни забележи.

— Но как ще те познае?

— Криспи. Нашият добронамерен посредник може и да не си е дал труда да ме опише, но е адски сигурно, че не е било необходимо да ме описва, когато съм с някой като теб. Не и на човек като Скоси.

— Но тогава аз носех онези слънчеви очила.

— Много си смешна — каза Брей.

Мина по-малко от минута, когато те чуха подсладения глас зад себе си.

— Синьор Пастор, надявам се.

Те се обърнаха.

— Простете ме... Срещали ли сме се преди? — попита Скофийлд.

— Мисля, че трябва да го направим — каза графът, подавайки ръката си. — Скоси. Гилаго Скоси. Приятно ми е да се запозная с вас.

Нespoменаването на титлата я беше изтъкнало още повече.

— О, разбира се. Граф Скоси. Казах на онзи прекрасен приятел, Криспи, че ще ви се обадя. Пристигнахме тука преди около час и беше доста оживено. Разбира се, щях да ви позная, но съм изненадан, че вие ме познахте.

Скози се засмя, показвайки зъбите си, които бяха съвършено бели и съвършено правилни, което говореше, че беше невъзможно да са истински.

— Криспи наистина е прекрасен човек, но се страхувам, че си пада малко мошеник. Той беше възхитен от ла белла синьорина. — Графът сведе глава към Антония. — Когато я видях, открих и вас. Както винаги, вкусът на Криспи е непогрешим.

— Извинете ме. — Скофийлд докосна ръката на Тони. — Граф Скози, моята приятелка, Антония... От Лейк Комо... — Първото име и езерото казаха всичко; графът взе ръката ѝ и я повдигна към устните си.

— Едно божествено създание. Рим трябва да ви вижда по-често.

— Твърде сте любезен, Ваше Височество — каза Антония, като че ли беше родена да присъства на Феста Вила Десте.

— Наистина, господин Пастор — продължи Скози. — Осведомиха ме, че много от моите братя са ви ядосали с въпросите си. Извинявам се от тяхно име.

— Няма нужда. Страхувам се, че описанието на Криспи включва по-важни неща. — Брей се усмихна с обезоръжаващо удоволствие. — Когато хората научат с какво се занимавам, започват да задават въпроси. Свикнал съм с това.

— Проявявате голямо разбиране.

— Не е трудно. Бих искал да съм толкова просветен, колкото много хора си мислят, че съм. Обикновено просто се опитвам да реализирам решенията, направени преди аз да се окажа там.

— Но в тези решения — каза графът — са заложени познания, нали?

— Надявам се да е така, иначе страшно много пари биха отишли на вятъра.

— Да бъдат отнесени от пустинния вятър — изясни Скози. — Защо си мисля, че всъщност сме се срещали и преди, господин Пастор?

Внезапният въпрос беше очакван от Скофийлд; винаги съществуваше вероятност подобен въпрос да бъде зададен и той беше винаги готов за него.

— Ако беше така, щях да си спомня, но мисля, че трябва да е било в американското посолство. Там празненствата никога не са били

толкова величествени, но затова пък винаги е имало толкова много хора.

— Значи вие се движите из посланическите среди?

— Едва ли може да се каже, че се движа, но понякога съм канен на техните събирания. — Брей се усмихна полунеодобрително. — Струва ми се, че понякога някои мои сънародници се интересуват от въпроси, също както и вашите приятели тук, в Тиволи.

— Информацията често е пътят към героичната национална кариера, господин Пастор. Вие сте един твърде скромнен герой — промърмори Скози.

— Не е точно така. Просто трябва да си изкарвам прехраната. Това е всичко.

— Не бих си губил времето да преговарям с вас — каза Скози. — Откривам един опитен търговец.

— Това е твърде лошо — отвърна Скофийлд, запазвайки тона в своя глас точно толкова, колкото беше необходимо, за да бъде уловено от вътрешната антена на италианеца. — Мислех си, че можем да поговорим малко.

— О? — Графът погледна към Антония. — Но ние отегчаваме белла синьорина!

— Ни най-малко — каза Тони. — Научих повече за моя приятел през последните няколко минути, отколкото през цялата минала седмица. Но аз умирам от глад...

— Не казвайте ни дума повече — прекъсна я Скози, като че ли гладът ѝ беше въпрос за оцеляване на цялата компания. Той вдигна ръката си. За секунди един млад, тъмнокож мъж, облечен във фрак, се появи до него.

— Моят адютант ще удовлетвори всички ваши нужди, синьорина. Казва се Паоло и, между другото, е чаровен танцьор. Струва ми се, че жена ми го е научила на това.

Паоло се поклони, отбягвайки погледа на графа и предложи ръката си на Антония. Тя я прие, пристъпи напред, лицето ѝ се обърна към Скози и към Брей.

— Чао — каза тя, погледът ѝ пожела на Скофийлд наслука.

— За завиждане сте, господин Пастор — отбеляза граф Гилаго Скози, наблюдавайки отдалечаващата се фигура в бяло. — Тя е божествена. Купили сте си я в Комо?

Брей погледна към италианеца. Скози имаше предвид точно това, което беше казал.

— Да си призная, не съм сигурен дали тя изобщо някога е била там — отвърна той, знаейки, че двойната лъжа щеше да бъде разобличена; графът можеше съвсем лесно да провери това. — Всъщност, един приятел от Ар Риар ми даде един телефонен номер, на който да се обадя на езерото. Тя се присъедини към мен в Ница. Откъде, никога не попитах.

— Бихте ли я попитали, въпреки това, ако нямате нещо против, за нейните ангажименти? Кажете й, че колкото по-скоро, толкова по-добре за мен. Тя ще може да се свърже с мен чрез офисите на Паравадини в Торино.

— Торино?

— Да, нашите заводи на север. Фиат на Анели привлича далеч повече вниманието, но мога да ви убедя, че Скози-Паравадини управляват Торино — също както и голяма част от Европа.

— Никога не съм го знаел.

— Наистина ли? Мислех, че поне част от вашето желание, „да си поговорим“, се дължи точно на това.

Скофийлд изпи част от шампанското си и заговори веднага щом отдели чашата от устните си.

— Мислите ли, че можем да излезем навън за минута-две? Имам поверително послание за вас от един клиент от — да речем Арабския залив. Това е причината, поради която съм тук тази вечер.

Очите на Скози се замъглиха.

— Послание за мен? Естествено, както по-голямата част от Рим и Торино, срещал съм се случайно с много джентълмени от тази зона, но не мога да си спомня някакво име. Но, разбира се, ще се поразходим. Вие ме заинтригувахте.

Графът тръгна напред, но Брей го спря с жест.

— Бих искал да не ни виждат, че излизаме заедно. Кажете ми къде ще бъдете и аз ще дойда след двадесет минути.

— Колко необичайно. Добре. — Италианецът спря. — Фонтанът на Иполито. Знаете ли го?

— Ще го намеря.

— Твърде далеч е. Би трябвало да няма никой наоколо.

— Това е чудесно. След двадесет минути.

Скофийлд кимна и двамата се обърнаха и тръгнаха в противоположни посоки през тълпата.

Нямаше никакви светлини при фонтана и никакви звуци, които да притесняват мъжа, който се изкачи по скалите и тихо тръгна през шумата. Брей се надяваше, че Скоси не беше наредил на своите адютанти да стоят наоколо. Ако беше го направил това, Скофийлд щеше да му изпрати послание да уреди втора, незабавна среща.

Бяха сами — или щяха да бъдат след няколко минути. Графът се появи, слизайки надолу по пътеката към фонтана. Брей закрачи през осяяната с бурени градина и излезе на пътеката, на петнайсет метра зад Скоси. Той се изкашля в момента, когато Скоси достигна до стената на фонтана, която беше с височината на човешки ръст. Графът се обърна; имаше достатъчно светлина, спускаща се от терасата, за да могат да се видят един друг. Скофийлд се притесняваше от мрака. Скоси можеше да избере редица далеч по-удобни места, не толкова сенчести. Брей не обичаше сенките.

— Беше ли необходимо да идваме чак тук? — попита той.

— Искях да ви видя насаме, но няхах предвид да извървя половината път обратно до Рим.

— Нито пък аз, господин Пастор, до момента, когато казахте, че не желаете да ни видят да излизаме заедно. Веднага се сетих за това, което беше очевидно. Може би няма да се окаже мое предимство да ме видят да разговарям с вас. Вие сте брокер на шейховете.

— Това пък защо ще ви притеснява?

— Защо искахте да тръгнем поотделно?

Умът на Скоси работеше бързо, потвърждавайки сравнението на Криспи за манталитета на Боржа.

— Бих казал, за да не бъде твърде очевидно. Но ако някой решише да се разходи насам и ни видеше сега, това също щеше да бъде твърде очевидно. Има и едно средно положение, случайна среща в градините, например.

— Ето я срещата, никой няма да ни види — каза графът. — Има само един вход към фонтана на Иполито. На четиридесет метра зад нас. Оставил съм един адютант. За Гилаго Скоси се знае, че се разхожда, придружен от подбран от него компаньон. Ако желаете, по

пътя с петуниите. В подобни моменти той не желае да бъде притесняван.

— Тези предпазни мерки заради моя бизнес ли са?

Графът вдигна ръка.

— Запомнете, господин Пастор, че Скози-Паравадини се занимават с бизнес из цяла Европа, а също и в двете Америки. Ние непрекъснато търсим нови пазари, но не търсим арабски капитали. Те са силно непредсказуеми; навсякъде се издигат бариери, за да се предотврати външна намеса. Ние няма да допуснем да бъдем толкова щателно проучени. Интересите на евреите в Париж и Ню Йорк ни струват достатъчно скъпо.

— Това, което имам да ви кажа, няма нищо общо със Скози-Паравадини — каза Скофийлд. — То засяга само Скози, но не и Паравадини.

— Вие нагазвате в една чувствителна зона, господин Пастор. Моля ви, бъдете по-конкретен.

— Вие сте син на граф Алберто Скози, нали?

— Това е добре известно. Също както и приносят ми към разрастването на индустрията на Паравадини. Надявам се, че не ви е убягнала промяната в значението на името Скози-Паравадини.

— Не, не е, но дори и да беше, нямаше да има значение. Аз съм само един посредник, да предположим, първият от няколко посредници, всеки от които ще бъде сменян от следващия. Доколкото ми е известно, аз се натъкнах случайно на вас, по време на едно благотворително тържество в Тиволи. Ние никога не сме разговаряли за това.

— Посланието ви наистина трябва да е драматично. Кой го изпраща?

Сега беше ред на Брей да вдигне ръката си.

— Моля ви. Така, както ние разбираме правилата, личностите не трябва да бъдат никога конкретни на първата среща. Само географската зона и политическото уравнение, което включва хипотетични противоположности.

Скози присви очи; те се концентрираха.

— Продължавайте — каза той.

— Вие сте граф, затова ще променя малко правилата. Да речем, че има един принц, който живее в една огромна страна, едно шейхство,

в действителност намиращо се на залива. Вуйчото, кралят, живее в друга ера; той е стар и сприхав, но думата му е закон, също както е било по времето, когато той е водил бедуинското племе през пустинята. Той пропилява милиони в лоши инвестиции, разпилявайки ресурсите на шейхството, отнемайки твърде много от богатствата на земята, и то твърде бързо. Да речем, че хипотетичният принц иска да го отстрани. За доброто на всички. Той се обръща към съвета на сина на Алберто Скози, наречен на името на корсиканския падроне, Гилом... Това е посланието. Сега бих искал да поговоря за себе си.

— Кой сте вие? — попита италианецът, очите му бяха се разширили. — Кой ви изпрати?

— Нека завърша — каза бързо Брей. Той трябваше да се възползва от първоначалното объркване и да прескочи на второто плато. — Като наблюдател на това... хипотетично уравнение, мога да кажа, че то достигна до своята критична точка. Няма нито ден за губене. Принцът се нуждае от вашия отговор и, откровено казано, ако аз му го занеса, това ще ме направи доста по-богат от сега. Вие, разбира се, ще трябва да посочите цената на Съвета. А аз ще ви кажа, че... петдесет милиона, американски, не са проблем.

— Петдесет милиона?

Явно задейства; вторият връх беше достигнат. Дори за човек като Гилаго Скози парите бяха шокиращи. Неговите арогантни устни бяха разтворени от учудване. Сега беше моментът да настъпи усложнението, да го обърка отново.

— Разбира се, сумата е условна. Това е максималната цифра, която изисква незабавен отговор, премахвайки необходимостта от следващи срещи и доставяне на услугата до седем дни. Няма да е лесно. Старецът се охранява денонощно от своите сабати — това са глутница луди кучета, които... — Скофийлд спря. — Но тогава аз няма да ви казвам нищо друго, свързано с Хасан ибн ал Сабах, нали? От това, което разбирам, корсиканецът го е следвал твърде плътно. Принцът предлага на всяка цена да бъде програмирано някакво убийство...

— *Стига!* — прошепна Скози. — Кой сте вие, Пастор? Трябва ли името да ми говори нещо? Пастор? Свещеник? Вие да не сте някой висш свещеник, изпратен да ме изпитва? — Гласът на италианеца се

издигна неочаквано. — Говорите за неща, погребани в миналото. Как смеете?

— Говоря за петдесет милиона щатски долара и не ми казвайте, или на клиента ми, че нещата са погребани. Баща му беше погребан като гърлото му беше разпрано от брадата до яката от някакъв маниак, изпратен от Съвета. Проверете досиетата си, ако ги пазите. Ще го откриете. Клиентът ми иска да получи своето обратно и желае да плати за това петдесет пъти повече, отколкото чичо му е платил някога. — Брей спря за миг и поклати глава неодобрително и разочаровано. — Това е лудост! Казах му, че за половината пари мога да му осигурия законна революция, подкрепена от Обединените нации. Но той го иска по този начин. Чрез вас. И мисля, че знам защо. Той ми каза нещо; не знам дали е част от посланието, но ще ви го предам. Той каза: „Пътят на Матарезе е единственият път. Те ще видят моята вяра“. Той иска да се присъедини към вас.

Гиламо Скози се отпусна; краката му се притиснаха към стената на фонтана, ръцете му висяха неподвижно край тялото.

— Какво право имате да ми говорите тези неща. Вие сте луд, ненормален. Не зная за какво ми говорите...

— Наистина ли? Значи сме сбъркали адреса. Е, ще открием верния адрес; ще го открием. Ние знаем паролата, знаем какъв ще е отговорът.

— Каква парола?

— Пер ностро... — Скофийлд приглуши гласа си, погледът му беше прикован върху устните на Скози на мъглявата светлина. Неволно устните се разтвориха. Италианецът искаше да изрече третата дума, да завърши фразата, която беше живяла в продължение на седемдесет години из отдалечените хълмове на Порто Вечио.

Думата не беше произнесена. Вместо това Скози прошепна отново, като явно шокът беше заменен от тревога, почувствана толкова дълбоко, че едва можеше да бъде чуто.

— Мили боже, вие не можете... Вие не трябва... Откъде сте дошли? Какво са ви казали?

— Достатъчно, за да разбера, че съм открил когото трябва. Един от тях, на всяка цена. Ще се споразумеем ли?

— Недейте да гадаете, господин Пастор! Или каквото и да е името ви. — Сега имаше гняв в гласа на италианеца.

— И Пастор ще свърши работата. Добре, получих моя отговор. Сега е ваш ред. Ще съобщя на клиента си — обърна се Брей.

— Алто!^[1]

— Перке? Ке коза?^[2] — подхвърли Скофийлд през рамо, без да се помръдне.

— Италианският ви е много бърз, много плавен.

— Същото важи и за още няколко езика. Това помага, когато пътуваш много. Аз пътувам много. Какво искате?

— Ще останете тук, докато кажа, че можете да си тръгнете.

— Наистина ли? — каза Скофийлд, обръщайки се с лице към Скоси отново. — Каква е целта? Нали получих отговора си?

— Ще направите това, което ви кажа. Трябва само да извикам и адютантът ми ще бъде до вас, за да не ви позволи да си тръгнете, както възнамерявате.

Брей се опита да разбере. Този властен консилиере можеше да отрича всичко — в края на краищата, той не каза нищо, а и някакъв странен американец го следваше при това. Той също можеше да извика и за помощ; или просто да си тръгне и да изпрати въоръжените си хора да го намерят. Можеше да направи което и да е от тези неща. То беше част от Матарезе. Признанието беше част от Матарезе. Но той не избра нито едно от тях.

Тогава Скофийлд си помисли, че разбира. Гиламо Скоси, бързо мислещият индустриален пират с манталитета на Боржа, не беше сигурен как да постъпи. Той беше завладян от една дилема, която внезапно го обърка. Всичко се беше случило толкова бързо, че той не беше готов да вземе някакво решение, затова и не взе никакво.

Което означаваше, че има и още някой — някой наблизо, с когото да се свърже — който можеше да реши.

Някой във Вила Десте тази вечер.

— Това означава ли, че вие премисляте? — попита Брей.

— Не означава нищо!

— Тогава защо да остана? Не мисля, че трябва да ми давате заповеди, аз не съм някой от вашите преторианци. Ние не се пазарим; това е толкова просто.

— Не е чак толкова просто! — Гласът на Скоси се разнесе отново, сега се усещаше по-скоро страх, отколкото гняв.

— Аз казвам, че е, и се кълна в това — каза Скофийлд, обръщайки се отново. Беше важно италианецът да повика своя невидим телохранител. Много важно.

Скози направи това.

— Вени! Престо!^[3]

Брей чу забързаните стъпки по тъмния път; след секунди един широкоплещест набит мъж във вечерни дрехи се появи, тичайки надолу от сенките.

Телохранителят не се обърка, не загуби нито миг. Той извади един револвер с къса цев и го насочи към Брей. Скози заговори, като че ли се опитваше да установи контрол над себе си, обяснявайки неща, които не бяха необходими.

— Живеем в смутни времена, сеньор Пастор. Всички ние пътуваме с тези преторианци, за които току-що споменахте. Терористите са навсякъде.

Моментът е неустоим. Сега е моментът да бъде нанесен последният смъртоносен удар.

— Това е нещо, което трябва да знаете. Терористите, имам предвид. Като Бригадите. Заповедите от овчарчето ли идват?

Скози сякаш беше ударен с някакъв невидим чук. Цялото му тяло се разтресе, залитайки от удара, смазан от неговата сила, опитвайки се да се възстанови, без да е сигурен дали това е възможно. На оскъдната светлина Скофийлд видя как по лицето на италианеца се появиха капчици пот, свършено пасващи на посивяващите му слепоочия. Очите му бяха очи на ужасено животно.

— Приманере — прошепна той на телохранителя си и след това се втурна нагоре по тъмната пътека.

Скофийлд се обърна към мъжа, гледайки уплашено, и заговори на италиански.

— Не мисля, че знам повече от това, което ти знаеш. Предложих на шефа ти много пари от някой, той взе, че полудя. Господи, аз съм само един търговец!

Телохранителят не каза нищо, но очевидният страх на Брей го успокои.

— Ще имаш ли нещо против, ако запаля цигара? Пистолетите ме плашат ужасно.

— Давай — кимна широкоплещестият мъж.

Това беше последното нещо, който той щеше да каже през следващите няколко часа. Скофийлд бръкна в джоба си с лявата си ръка, а дясната, която попадеше в сянка, вдигна на равнището на лакътя на телохранителя. Когато извади пакет цигари, той стрелна дясната си ръка нагоре, сграбчвайки с пръсти дулото на револвера, извивайки грубо ръката и оръжието, в посока обратна на часовниковата стрелка. Пускайки цигарите, той хвана мъжа за гърлото с лявата ръка, възпирайки всеки възможен звук, изблъсквайки телохранителя от пътеката към близките скали, в гъстия листак отдолу. Когато мъжът падна, Брей изтръгна пистолета от извитата му китка и със силен удар на дръжката халоса мъжа по черепа. Телохранителят припадна; Скофийлд го издърпа още по-навътре сред бурените.

Нямаше нито секунда за губене. Гилаго Скози беше изтичал, за да се свърже със своя съвет. Това беше единственото обяснение. Останал сам, на терасата или в стаята, консилиере донасяше своята шокираща информация на някой друг, или на някои други.

Брей изтича нагоре по пътеката, придържайки се към сенките, доколкото може, като намали темпото до бърза походка, когато излезе на терасите пред стълбището до самата вила. Там някъде, горе, беше паникьосаният Скози. На кого ли се опитваше да се обади? Кой ли можеше да вземе решение, което силен, но изплашен мъж не беше в състояние да стори?

Скофийлд изкачи стъпалата бързо с револвера на телохранителя в джоба на панталоните си, браунингът му беше в кобура под смокинга. Той премина през френския прозорец в претъпканата зала; това беше „градината“, отдадена анахронично на начупените звуци на диско ритъма. От тавана се спускаха въртящи се огледални глобуси или цветни светлини, мятащи се лудо, а танцьорите ръкомахаха заедно, техните лица бяха с неподвижни изрази, загубени в ритъма, в „тревата“ или в алкохола.

Това беше най-близката зала, до най-прякото стълбище, до най-близката тераса по пътя от фонтана на Иполито. В състоянието, в което се намираше Скози, това трябваше да бъде помещението, в което трябваше да влезе първо. Имаше два входа: кой ли беше избрал?

Движението на дансинга се наруши и Брей получи своя отговор. Имаше една тежка врата в стената зад дългата блок маса. Двама мъже тичаха към нея; те бяха повикани. Беше вдигната тревога.

Скофийлд се отправи към вратата, извинявайки се на множеството виещи се тела, и бавно я отвори, ръката му беше върху браунинга под сакото. Зад вратата имаше едно тясно, виещо се стълбище от дебел червен камък; той чуваше стъпките горе.

Дочуваха се и други звуци. Някакви мъже крещяха, после два гласа се извисиха в отговор, единият по-силен, но по-спокоен, другият беше на ръба на истерията. Последният глас принадлежеше на граф Гилаго Скози.

Брей тръгна нагоре по стълбите, опирайки гърба си о стената, държейки браунинга плътно до тялото си. При първия завой имаше някаква врата, но гласовете не идваха откъм нея; те бяха по-нагоре, зад втората врата, диагонално над третата площадка. Скози вече крещеше. Скофийлд беше достатъчно близо, за да чува думите.

— Той говореше за Бригадите и — о, господи! За овчаря! За корсиканците! Той *знае*! Мила майчице, той *знае*.

— *Тишина!* Той се преструва. Не *знае* нищо. Беше ни казано, че може да постъпи така; старецът му се е обадил и е *знаел* някои конкретни факти. Повече, отколкото предполагахме, и това е тревожно, уверявам ви.

— *Тревожно!* Та това е катастрофа! Една дума, едно щракване с пръсти, един дъх и аз ще бъда разорен, навсякъде!

— Ти? — изрече по-силният глас властно. — Ти си нищо, Гилаго! Ти си само това, което ние ти кажем да бъдеш. Запомни това... Ти избяга, разбира се. Ти не му остави и най-малкото съмнение, че всичко, което ти е казал, е истина.

Настъпи къса пауза.

— Обадох се на моя телохранител, казах на американеца да остане там, където беше. Той е под дулото на пистолета, все още до фонтана.

— Ти какво? Оставил си го с някакъв *телохранител*? Един американец? Ти луд ли си? Това е невъзможно. Той не е нищо подобно!

— Той е американец, разбира се, че е! Говори американски английски — съвършен американски. Използва името Пастор и аз ви го казах.

Нова пауза, този път по-дълга, напрежението беше наелектризирано.

— Ти винаги си най-слабата връзка, Гилаго; ние знаем това. Но сега ти си се закопал твърде много. Оставил си един открит въпрос, където е можело да няма въпроси! Този мъж е Василий Талеников! Той сменя езиците както хамелеона цветовете, а ще убие телохранителя с не повече усилия, отколкото да смачка някоя хлебарка. Ние не можем да си позволим да те оставим жив, Гилаго. Не трябва да остава никаква връзка. Никаква.

Тишина... Кратка, нарушена от пистолетен изстрел и от последвалия го издъхващ вопъл. Гилаго Скози беше мъртъв.

— Оставете го! — изкомандва непознатият консилиере на Матарезе. — Ще го намерят на сутринта, колата му ще бъде на дъното на дефилето на Хадриан. Отидете и открийте този „Пастор“, този неуловим Талеников! Той няма да ви се даде жив, затова не се и опитвайте. Открийте го. Убийте го... И момичето в бяло, нея също. Убийте ги и двамата.

Скофийлд залегна на тясното стълбище, зад завоя. Последните думи, които чу иззад вратата горе обаче, бяха толкова странни, толкова сковаващи, че той почти спря, изкушен да стреля към убийците, които се появиха, и да отиде, за да се срещне с непознатия мъж, който ги изпрати.

— ... Скози! Боже господи! Свържете се с Торино. Кажете им да се обаждат на орлите, на котката. Трябва да ги погребем...

Нямаше време за мислене, той трябваше да се свърже с Антония, трябваше да я изведе от Вила Десте. Затвори вратата и се спусна надолу към всеобщата лудост. Внезапно забеляза редицата столове, наредени до стената, повечето бяха празни, върху някои бяха оставени шапки, кожи или други атрибути.

Ако можеше да елиминира един от преследвачите, предимството му щеше да се умножи. Един човек, биейки тревога, щеше да бъде далеч по-малко ефективен, отколкото двама. А имаше и още нещо. Беше много по-вероятно някой заловен, убеден, че животът му скоро ще свърши, да издаде своята идентичност, за да опита да се спаси. Той се обърна към стената, ръцете му бяха поставени върху рамката на стола, един кавалер, който беше изпил твърде много вино.

Тежката врата се тресна и се отвори, и първите двама от убийците изскочиха, компаньонът им ги следваше отблизо. Първият се

отправи към френския прозорец и към стълбището за терасата отдолу. Вторият тръгна към края на дансинга покрай отдалечената арка.

Скофийлд тръгна напред, друсайки тялото си в серия от гърчове, като че ли беше самотен танцьор, влуден от ударните звуци на рок музиката; той не беше единствената гротеска следствие пиянство; имаше още няколко подобни на претъпкания дансинг. Настигна втория мъж и пресегна ръката си през рамото му, хващайки ръката му върху кобура под сакото, обездвижвайки оръжието вътре и хващайки дръжката през плътта, насочвайки дулото към гръдния кош на мъжа. Италианецът се бореше; беше безполезно и след секунди той го разбра. Брей замахна с дясната си ръка към диафрагмата на мъжа и заби пръстите си под основата на ребрата с такава сила, че мъжът изкрещя.

Викът остана незабелязан, тъй като имаше много викове наоколо, а оглушителната музика и въртящите се светлини заслепяваха за момент, оставяйки те в следващия момент с бели петна в очите. Скофийлд издърпа мъжа назад към редицата столове до стената и го завъртя обратно, поставяйки го да седне върху най-близкия стол до тежката врата. Той сграбчи с пръсти гърлото на италианеца, докато лявата му ръка хлътна под сакото му, пръстите му се насочиха към спусъка, дулото все още забито в плътта на мъжа. Доближи устните си до ухото на убиеца.

— Мъжът горе! Кой е той? Кажи ми или пистолетът ти ще пръсне белите ти дробове! Тук дори няма да чуят изстрела. Кой е той?

— Не!

Мъжът се опита да се извие на стола; Брей заби коляното си между краката му, пръстите му стискаха неговата трахея. Натисна и на двете места; болка без никакво успокоение.

— Предупреждавам те, и това ще е за последно! Кой е той?

От устата на мъжа потече слюнка, очите му се превърнаха в кръгове от червени нишки, гърдите му свистяха отчаяно. Той изостави решителността си и изрече шепнешком името:

— Паравадини.

Брей стисна за последен път трахеята на убиеца; въздухът към белите му дробове и към главата му беше задържан за малко повече от две секунди; мъжът припадна. Скофийлд го положи върху близкия стол; един пиян белло романо повече.

Обърна се и тръгна към тясната пътека между редицата столове и криволичетата линия на трескавите танцьори. Първият мъж беше излязъл навън; Брей можеше да се помотае свободно за минута-две, но не повече. Той продължи да напредва през тълпата към входа, преминавайки през една по-малко претъпкана площадка в следващата зала.

Видя я в тъгла, тъмнокосият Паоло стоеше до нея, двама други кавалери до него, всички домогвайки се да им обърне внимание. Паоло, обаче, изглеждаше най-малко настоятелен. Той знаеше на кого щеше да принадлежи тя, разбра го, когато ги забеляза, там, където неговият граф имаше интереси. Първата мисъл, която мина през съзнанието на Брей, беше, че роклята на Тони трябваше да бъде покрита.

Момичето в бяло. Нея също, убийте ги и двамата...

Той тръгна бързо към четворката, знаейки какво да направи. Имаше нужда от някакво разсейване, колкото по-истерично, толкова по-добре. Докосна ръката на Паоло, погледът му върху Антония, казвайки й да мълчи.

— Вие сте Паоло, нали? — попита той тъмнокосия мъж на италиански.

— Да, сър.

— Граф Гилаго иска да ви види веднага. Става въпрос за нещо спешно, мисля.

— Разбира се! Къде е той, сър?

— Преминете през онази арка ей там, тръгнете надясно, край редицата столове до онази врата. Там има стълбище...

Младият италианец се втурна. Брей извини Тони и себе си пред останалите двама. Той взе ръката й и я избута към арката, която водеше към дансинга.

— Какво става? — попита тя.

— Тръгваме си — отговори. — Тук вътре има някакви палта и разни други неща по столовете. Грабни най-тъмното и най-голямото, което можеш да откриеш. Бързо, нямаме много време!

Тя намери някакъв дълъг шлифер, докато Брей стоеше между нея и бутащите се на дансинга. Тя го грабна под мишница и с лакти си проправила пътя към френския прозорец и към стълбището навън.

— Облечи го — заповяда Скофийлд, намятайки го върху раменете ѝ. — Да вървим — каза той, спускайки се надолу по стълбата. — Ще минем за по-кратко през терасите надясно и отзад ще се върнем през коридора към паркинга...

Отвътре се чуха писъци. Мъжете крещяха, жените пищяха, и за няколко секунди през вратите наизскачаха фигури, намиращи се в различна степен на опиянение, блъскайки се един друг. Вътре настъпи внезапен хаос, но думите, изречени в резултат на паниката, бяха ясни.

Естато Учизо!

Терористи!

Бяха намерили тялото на граф Гилаго Скози.

Брей и Антония се спуснаха надолу към първия етаж на терасата. Започнаха да бягат край стената, изпълнена с декоративни цветарници. В края на коридора имаше тясна площадка, водеща към следващия коридор. Скофийлд хвана ръката ѝ и я избута напред.

— Ти ще останеш!

Отгоре се чу някакъв вик; първият мъж, който беше изскочил през вратата само преди минути, стоеше на каменните стъпала, а в ръцете му имаше оръжие. Брей блъсна с рамо Антония, запращайки я към стената. Той скочи надясно към бетона, претъркулвайки се наляво, докато измъкваше браунинга от кобура. Изстрелите откъм мъжа се забиха в старинния камък над Скофийлд. Брей се прицели зад гърба си, раменете му бяха облежани на паважа, дясната му ръка беше придържана от лявата. Стреля два пъти; убиецът падна напред, търкаляйки се по стъпалата.

Изстрелите усилиха хаоса; писъци на ужас изпълниха елегантните тераси на Вила Десте. Брей хвана Антония; тя се беше залепила до стената.

— Добре ли си?

— Жива съм.

— Хайде!

Те откриха процеп в стената, малко поточе се спускаше към басейна отдолу. Прескочиха и побягнаха надолу към утъпканата пътека, някаква алея, оградена и от двете страни, от нещо, което се оказа стотици каменни статуи, изпускащи монотонно водни струи. Светлини се процеждаха през дърветата; сцената беше изключително

мирна, неподходяща, но все още ненарушена от влудяващия хаос на терасите горе.

— Право напред — каза Скофийлд. — В края има един водопад и друго стълбище. Ще се върнем пак горе.

Те побягнаха през тунела от ниски клони, мъглата от влагата се смеси с потта по лицата им.

Антония падна, дългият черен шлифер на раменете ѝ беше закачен от някакъв нисък клон. Брей спря и я повдигна.

— Еко куа!^[4]

— Ла донна!^[5]

Зад тях се чуваха викове; последваха изстрели. Двама мъже тичаха през плувналите във вода алеи; бяха се превърнали в мишени, осветени от прожекторите на фонтана зад тях. Скофийлд стреля три пъти. Единият мъж падна, държейки се за бедрото; вторият се хвана за рамото, пистолетът му излетя от ръката, когато той се протегна, за да се опре до близката статуя.

Брей и Антония стигнаха до стълбището в края на пътеката. Вход към вилата. Те изтичаха нагоре, качвайки по две стъпала наведнъж, докато достигнаха до паникьосаните тълпи, които тичаха към покрития паркинг.

Навсякъде се виждаха шофьори, стоящи до елегантните автомобили, предпазвайки ги, очаквайки да видят своите работодатели — и като всички шофьори в Италия по това време те си бяха извадили пистолетите; защитата беше всичко. Бяха обучени; бяха подготвени.

Един обаче, не беше достатъчно подготвен. Брей го приближи.

— Това не е ли колата на граф Скози? — попита той, останал без дъх.

— Не, не е, синьор! Отдръпнете се назад!

— Извинявайте.

Скофийлд направи крачка напред към мъжа, достатъчно, за да го изплаши, след това скочи напред, забивайки дулото на пистолета си в слепоочието на шофьора. Мъжът се строполи.

— Влизай! — кресна той на Антония. — Заклучи вратите и остани на пода, докато се измъкнем оттук.

Трябваше им почти петнадесет минути, преди да достигнат до магистралата, излизаща от Тиволи. Караха бързо в продължение на шест мили, после навлязоха в една пресечка, по която нямаше

движение. Брей отби от пътя, спря и в продължение на няколко минути отпусна главата си върху седалката и затвори очи. Пулсирането намаля. Той се изправи, бръкна в джоба си за цигара и предложи една и на Антония.

— Обикновено не пуша — каза тя. — Но сега ще запаля. Какво стана?

Той запали и двете цигари и ѝ разказа, завършвайки с убийството на Гиламо Скози, загадъчните думи, които чу на стълбището, и идентифицирането на мъжа, който ги беше изрекъл — Паравацини. Подробностите бяха ясни, изводите — още повече. Той само можеше да се радва.

— Те мислеха, че аз съм Талеников; били са предупредени за него. Но не знаят нищо за мен, името ми не е било споменавано. Струва ми се невероятно; Скози ме описа като американец. Те трябва да знаят за това...

— Защо?

— Защото и Вашингтон, и Москва знаят, че Талеников ме търсеше. Те се опитаха да ни вкарат в капан; не успяха и за това предполагат, че сме се свързали...

А дали наистина беше така, питаше се Скофийлд. Единственият, който действително знаеше, че той и руснакът се бяха свързали, беше Робърт Уинтроп, а ако той беше жив, можеше да се разчита на мълчанието му. Останалите от разузнаването нямаха никакво конкретно доказателство, с което да се захванат; никой в действителност не ги бе видял заедно. Все още трябва да се изясни и другото, освен ако...

— Те мислят, че съм мъртъв — каза той високо, гледайки втренчено през цигарения дим към предното стъкло. — Това е единственото обяснение. Някой им е казал, че съм мъртъв. Това трябваше да се разбира под „невъзможно“.

— Защо ще им казват това?

— Бих искал и аз да знам. Ако това беше чисто разузнавателна маневра, можеше да бъде по причина като например да се спечели време, да се отхвърли опозицията, да се следва собственият капан. Но тук няма нищо подобно, не може да има. Матарезе има връзка до съветските и американските операции — не се съмнявам в това нито за миг — но обратната връзка не съществува. Не разбирам...

— А тези, за които си мислиш, могат ли да мислят, че си мъртъв? Брей я погледна, съзнанието му препускаше.

— Не виждам как. Или защо. Това е адска идея, но не съм се замислил за нея. Да се заемеш с погребение, без да имаш труп, изисква голяма подготовка.

Погребение... Погребението трябва да е пълно.

Свържете се с Торино... кажете им да се обалят на орлите, на котката.

Торино. Паравадини.

— Сети ли се за нещо? — попита Антония.

— Още нещо — отговори той. — Този Паравадини. Той управлява компаниите на Скози-Паравадини в Торино.

— Да, някога. И Рим, и Милано, Ню Йорк и Париж. Навсякъде. Той се ожени за дъщерята на Скози и с течение на времето нейният брат, графът, получи все по-голям и по-голям контрол. Графът е този, който действително управляваше компаниите. Или поне това беше, което твърдяха вестниците.

— Това е искал Паравадини да съобщават те. Било е вярно. Скози е бил удобна фигура.

— Тогава той не е бил част от Матарезе...

— О, разбира се, че е бил част от тях; по някакъв начин е бил много важна част. Освен ако не греша, той е израснал с тях. Той и майка му, графинята, са го представили на Паравадини заедно с неговата съпруга, в жилите на която е течала синя кръв. Но сега стигаме до един истински въпрос. Защо би ги послушал човек като Паравадини? Хората като Паравадини желаят повече от всичко... политическа стабилност. Те преливат цели състояния в правителството, които притежават, и кандидатите, които го обещават — защото те губят състоянията си, ако стабилността я няма. Те търсят строги авторитарни режими, способни да стъпчат Червените бригади или Баадер-Майнхоф, независимо от това, доколко е законен процесът, или колко законно са успели да се издигнат.

— Такова правителство не съществува в Италия — прекъсна го Антония.

— А също и в много други страни. Това всъщност не се връзва. Хора като Паравадини на този свят се опират на закона и реда. Те не биха могли да спечелят нищо или да го заменят с нещо, ако законът

бъде нарушен. А Матарезе стои срещу всичко това. Иска да парализира правителствата; поддържа терористите, подхранва ги с пари, разпространява парализата колкото се може по-бързо.

Скофийлд опъна от цигарата си. Колкото по-ясни ставаха някои неща, толкова по-мъгляви ставаха други.

— Ти си противоречиш, Брей. — Антония докосна ръката му; това беше станало съвършено естествен жест през последните двадесет и четири часа. — Казваш, че Паравацини е Матарезе. Или част от него.

— Той е. Това е, което липсва. Причината.

— А къде я търсиш?

— Не тук, повече не. Ще помоля доктора да вземе нещата ни от „Екселсиор“. Тръгваме си оттук.

— Ние?

Скофийлд взе ръката й.

— Тази вечер промени много неща. Белла синьорина не може вече да остане в Рим.

— Значи мога да дойда с теб?

— До Париж — изрече Брей колебливо. Колебанието не беше породено от съмнение, а по-скоро от тревога как да уреди свързката в Париж. — Ще останеш там. Ще измисля някакъв начин и ще намеря място, където да останеш.

— А ти къде ще отидеш?

— В Лондон. Сега знаем за Паравацини; той е факторът Скози. Следващият е Лондон.

— Защо там?

— Паравацини каза, че Торино трябва да изпрати съобщения на „орлите, на котката“. От това, което баба ти ни разказа в Корсика, не е трудно да бъде разгадан кодът. Единият орел е моята страна. Другият — страната на Талеников.

— Тук няма връзка — не се съгласи Антония. — Русия е мечката.

— Не и в този случай. Руската мечка е болшевишка, руският орел — царски. Третият гост във Вила Матарезе през април на хиляда деветстотин и единадесета година е бил мъж на име Ворошин. Принц Андрей Ворошин. От Сейнт Питърсбург. Днешният Ленинград. Талеников се отправя натам.

— „Котката“ е?

— Британският лъв. Вторият гост, сър Джон Уейвърли. Един от наследниците му, Дейвид Уейвърли е външен министър на Англия.

— Но това е много висок пост...

— Твърде висок, твърде очевиден. Няма смисъл за него да е замесен. Не повече, отколкото човекът от Вашингтон, един сенатор, който вероятно ще стане президент следващата година. И защото няма смисъл, това ме плаши адски. — Скофийлд отпусна ръката ѝ и посегна към запалката. — Все повече се приближаваме. Това, което трябва да бъде открито под двата орела и под котката, може би ще бъде изкопано трудно, но то е там. Паравадини го каза ясно. Той каза, че „погребенията“ трябва да са „абсолютни“. Имал е предвид, че всички връзки трябва да бъдат възстановени, но да бъдат и прегледани, за да не могат да бъдат проследени.

— Но ти ще се изложиш на голяма опасност? — Тя докосна ръката му отново.

— Не чак толкова, колкото Талеников. Доколкото си спомням, според Матарезе аз съм мъртъв. Той не е. Точно поради това ние ще трябва първи да му изпратим съобщение. Трябва да го предупредим.

— За какво?

— Че всеки, който се скита из Ленинград и търси информация за процъфтяващото старо петербургско семейство на име Ворошин, най-вероятно ще получи куршум в главата. — Брей запали колата. — Той е див — каза той. — Трябва да търсим наследниците — или така си мислим — защото имаме техните имена. Но има още някой такъв, че всички от тях означават твърде малко без него.

— Кой е той?

— Овчарчето. Той е този, който в действителност трябва да намерим, а аз нямам и най-малката идея как да се доберем до него.

---

[1] Спрете! (ит.). — Б.пр. ↑

[2] Защо? Какво има? (ит.). — Б.пр. ↑

[3] Ела! Бързо! (ит.). — Б.пр. ↑

[4] Ето ги! (ит.). — Б.пр. ↑

[5] Жената! (ит.). — Б.пр. ↑

11.

Талеников стигна до средата между двете пресечки, забелязвайки светлините на американското посолство надолу по улицата. Тъкмо навреме, беше мислил за Беоулф Агейт през по-голямата част от деня. Беше му необходим почти цял ден, за да осмисли новините от телеграмата на Скофийлд. Самите думи не означаваха нищо, един търговски доклад до директора на вътрешния офис по отношение на италианския внос на финландски кристал, но новата информация беше озадачаваща и сложна. Скофийлд беше постигнал изключителен успех и то за много кратко време.

Беше открил първата връзка; това беше Скози — първото име от списъка на гостите на Гилом дьо Матарезе — и мъжът беше мъртъв, убит от онези, които го контролираха. Поради това, предположението на американеца в Корсика, че членовете на Съвета на Матарезе не са наследници, а подбрани, се оказа вярно. Матарезе беше превзет, една смесица от наследници и узурпатори. Това се връзваше с думите на умиращия Алексей Крупской в Москва.

Матарезе се криеше в продължение на години. Никой не можеше да се свърже с тях. После се върнаха отново, но не бяха същите, убийства... без клиенти. Безсмислена касапница без модел... Парализирани правителства.

Наистина бяха нов Матарезе и определено по-опасни, отколкото култовите фанатици, посветени на платените политически атентати. Освен това Беоулф беше прибавил едно предупреждение в своята телеграма. Матарезе предполагаша, че списъкът им е бил открит; издирването на семейство Ворошин в Ленинград определено щеше да бъде по-трудно, отколкото предполагаше само преди няколко дни.

Имаше хора, които очакваха в Ленинград някой да започне да задава въпроси за фамилията Ворошин. Но не и мъжете или мъжът, с който щеше да се свърже, мислеше си Талеников, потропвайки с крака от студа, оглеждайки се за знак от автомобила и човека, който трябваше да го посрещне и да го откара на изток до Хамина, близко до съветската граница.

Скофийлд беше тръгнал за Париж с момичето, американецът щеше да продължи до Англия, след като уредеше процедурите във Франция. Корсиканката беше издържала на тестовете на Беоулф Агейт, каквито и да бяха те. Тя щеше да живее и да бъде тяхна свръзка. Но както Василий беше започнал да разбира, Скофийлд рядко оперираше по проста линия; имаше и трета страна, мениджърът на хотел „Тавастиян“ в Хелзинки.

След като стигнеше в Ленинград, Талеников щеше да изпрати телеграма на мениджъра с това, което щеше да може да зашифрова като информация, а в замяна на това пък мъжът щеше да чака за пряк телефонен разговор с Париж и да предаде кодовете от Ленинград. Тогава щеше да дойде редът на жената да се свърже със Скофийлд в Англия. Василий знаеше, че проследяването на трафика на телеграми беше един от специалитетите на КГБ; единственият сигурен път, за да бъде това елиминирано, беше да се използва оборудване на КГБ. Някак си той трябваше да се добере до такова.

Един автомобил се отби от пътя, светлините премигнаха веднъж, шофьорът носеше червено шалче, единият край на което беше напъхан в тъмното кожено яке. Талеников прекоси тротоара и седна на предната седалка до шофьора. Той се връщаше обратно в Русия.

Град Вайникала се намираше на северозападния бряг на езерото; от другата страна беше Съветският съюз, по югоизточния бряг патрулираха екипи от войници и кучета, като го правеха по-скоро от скука, отколкото от заплахата някой да проникне или да избяга. Когато КГБ първи научиха за това, удължиха следенето, излагайки хората си на смразяващите ветрове през зимните месеци, но успяха да го направят твърде опасен маршрут, за да бъде използван за бягство; а през лятото безкрайният поток от туристически визити към и от Талин и Рига, и още повече за Ленинград, направиха тези градове най-лесните изходни пунктове към свободата. Като резултат от това в северозападните гарнизони по протежение на финландската граница бяха изпращани най-зле мотивираните руски военни служители, често сбирщина от неудачници и пияници, командвани от мъже, които бяха наказани за бивши грешни решения. Граничният пункт Вайникала

беше най-логичното място да се влезе в Русия; дори кучетата бяха третокласни.

Финландците обаче не бяха такива, нито пък бяха загубили омразата си към руските нашественици, които бяха нахлули в страната им през хиляда деветстотин тридесет и девета година. Също както се бяха проявили като истински майстори на езерата и горите тогава, отблъсквайки цели дивизии чрез блестящо приложени клопки, бяха останали такива майстори и след четирийсет години. Преди Талеников сам да беше ескортиран по една тясна ледена ивица и да беше преведен зад патрулите над заснежените брегове, той не знаеше, че граничен пункт Вайникала се беше превърнал в маршрут за бягство от значителна величина. Той вече не беше за пренебрегване.

— Ако някога — каза той на финландеца, който го беше превел през последния етап на пътуването му — някой от вас, хората на Вашингтон, желае да се прехвърли при онези болшевишки копелета, спомнете си за нас, защото ние не забравяме.

Иронията не беше напуснала Василий Василевич Талеников, бившият майстор стратег на КГБ.

— Трябва да сте внимателни с подобни предложения — каза той. — Откъде знаеш, че не съм съветско растение?

Финландецът се усмихна.

— Проследихме те до „Тавастиян“ и направихме някои наши проучвания. Ти си изпратен от най-добрия, който може да се намери. Той ни беше използвал при редица различни балтийски операции. Предай на Тихия нашите поздравии. — Мъжът протегна ръката си. — Трябва да са извършени приготвянията, за да те преведат на юг през Виборг до Зеленогорск — продължи съгледвачът.

— Какво? — Талеников не беше изисквал това; той беше дал да се разбере, че след като влезе в Съветския съюз, предпочита да остане сам. — Не съм те молил да правиш това. Не съм плащал за това.

Финландецът се усмихна снизходително.

— Решихме, че това е най-добре; ще бъде най-бързо за теб. Продължавай да вървиш два километра по този път. Ще намериш една кола, паркирана до снежния бряг. Попитай мъжа за времето, като му кажеш, че колата ти се е счупила, но говори на руски; казват, че добре се справяш. Ако мъжът ти отговори, и после започне да навива часовника си, това е твоят човек.

— Наистина мисля, че не е необходимо — противопостави се Василий. — Смятах сам да уредя това — за улеснение и на двама ни.

— Каквото и да можеше да си уредиш, това ще е по-добро; скоро ще се зазори и пътищата ще бъдат наблюдавани. Няма за какво да се тревожиш. Мъжът, с когото ще се срещнеш, беше платен агент на Вашингтон в продължение на дълго време. — Финландецът се усмихна отново. — Той е вторият по ранг от КГБ — Виборг.

Талеников отвърна на усмивката. Гневът, който го беше споходил, се изпари. С едно изречение неговият съгледвач беше осигурил отговорите на няколко проблема. Ако да ограбиш крадеца беше най-сигурната форма на кражбата, то да си дезертьор и да изстискаш информация от един предател, беше дори още по-сигурно.

— Вие сте забележителни хора — каза той на финландеца. — Сигурен съм, че бизнесът ни ще продължи да се развива добре.

— Защо не? Географията продължава да ни занимава. Имаме още проблеми за разрешаване.

Талеников трябваше да попита.

— Още? След толкова много години?

— Това никога не спира. Ти си щастлив, приятелю, не трябва да живееш с дивата, непредсказуема мечка в задния си двор. Опитай понякога, наистина е потискащо. Не си ли чувал, ние пием твърде много?

Василий видя колата в далечината, една черна сянка сред другите сенки, заобиколени от снега на пътя. Зазоряваше се, след около час слънцето щеше да разпръсне своите жълти лъчи над арктическите мъгли и мъглите щяха да изчезнат.

Като дете беше стоплен той от това слънце. Беше си у дома. Бяха минали толкова много години, но никога не беше усетил чувството за завръщане, нямаше радост от възможността да види познати гледки, може би познато лице... Остаряло твърде много, също както и той самият беше остарял.

Това не му носеше никакви емоции, всичко беше пресметнато. Твърде много се беше случило; беше му студено и зимното слънце щеше да го топли при това пътуване. Имаше само едно семейство на име Ворошин. Той приближи колата, оставяйки колкото се може по-

вдясно, в трудно забележимото пространство, „Граз“ беше в дясната му ръка, върху която имаше ръкавица. Той пристъпваше бавно, придържайки се близо до земята, докато се изравни с предницата на колата. Надигна глава и погледна към мъжа вътре.

Светлината от цигарата донякъде освети слабо познатото лице. Талеников го беше виждал и преди, на снимката от някакво досие, или може би по време на някое кратко посещение в Рига, което беше твърде незначително, за да си го спомни. Той дори си спомни името на мъжа, а името му възвърна спомените от фактите.

Малеткин. Пьотр Малеткин. От Гродро, на север, до полската граница. Беше в началото на петдесетте си години, лицето потвърждаваше това — считаше се за разумен, макар и не много вдъхновен професионалист, който вършеше работата си тихо, ефикасно, но без нищо повече. С натрупването на стаж се беше издигнал в КГБ, но отсъствието на инициатива у него го отпрати на служба във Виборг.

Американците бяха направили добър избор, избирайки го да работи за тях. Той беше един мъж, обречен на вечна незначителност от собствената си незначителност, макар и достатъчно издигнат, за да се занимава с шифри и схеми, поради натрупания си стаж. Вторият по дължност във Виборг беше стигнал до края на един твърде безславен път. Сега можеше свободно да излее възмущението си. Обещанията за един по-богат живот бяха хубави подбуди. Той винаги можеше да бъде разстрелян, пресичайки леда при последното си пътуване към Вайникала. Никой нямаше да го изпусне, един малък успех за американците, едно малко смущение за КГБ. Но всичко се беше променило сега. Пьотр Малеткин щеше да стане много важен човек. Той самият щеше да го разбере в мига, в който Василий се покаже в прозореца, тъй като лицето на предателя беше слабо познато на Талеников, но лицето на *дезертьора* бе много добре познато на Малеткин. Всеки пункт на КГБ навсякъде по света търсеше Василий Василевич Талеников.

Под прикритието на заснежения бряг той пропълзя назад около двайсет метра зад автомобила, тогава излезе на пътя. Малеткин или беше се замислил дълбоко, или беше полузаспал. По нищо не личеше, че беше видял някого — не си обърна главата, не си угаси цигарата. Чак когато Василий беше на три метра от него, предателят размърда

раменете си и лицето му се обърна към стъклото. Талеников обърна глава настрани, като че ли проверяваше пътя зад себе си, докато вървеше; той не искаше лицето му да бъде забелязано, преди да стигне до прозореца. Застана точно пред вратата, главата му беше скрита над покрива.

Чу тракането на ръчката и почувства краткия полъх на топлината откъм колата. Както очакваше, лъч от фенерче се стрелна откъм седалките; той се наведе и показа лицето си, „Граз“ се появи на отворения прозорец.

— Добро утро, другарю Малеткин. Вие сте Малеткин, нали?

— О, господи! Вие!

С лявата си ръка Талеников се протегна и хвана фенерчето, обръщайки го бавно надолу. В действието му нямаше никакво притеснение.

— Не се разстройвай — каза той. — Имаме нещо общо помежду си. Защо не ми дадеш ключовете?

— Какво... Какво? — Малеткин беше парализиран, той не можеше да говори.

— Дай ми ключовете, моля! — продължи Василий. — Ще ти ги дам веднага, когато вляза вътре. Ти си нервен, другарю, нервните хора правят нервни неща. Не желая да подкараш колата без мен. Ключовете, моля!

Злокобното дуло на „Граз“ беше само на няколко сантиметра от лицето на Малеткин. Погледът му бързо се стрелкаше между пистолета и Талеников, той посегна към контактния ключ и извади ключовете.

— Ето — прошепна.

— Благодаря ти, другарю. Ние сме другари, ти знаеш това, нали? Няма да има никакъв смисъл някой от нас да се опита да се възползва от критичното положение на другия. И двамата ще загубим.

Талеников заобиколи предницата на колата, вървейки по заснежения бряг и седна на предната седалка до намусения предател.

— Хайде, полковник Малеткин — трябва да си полковник вече, нали? Нямаш причина да си толкова враждебен. Искам да чуя всички новини.

— Само временно съм полковник; рангът ми не е постоянен.

— Срамота. Никога не сме оценявали достойнствата ти, нали? Добре, сигурно сме грешили. Виж какво си успял да постигнеш точно под носовете ни. Трябва да ми разкажеш как си го направил. Но в Ленинград.

— *Ленинград?*

— Да, на няколко часа път е от Зеленогорск, не е чак толкова далече и съм сигурен, че вторият по ранг във Виборг може да си измисли достатъчно разумно обяснение за едно такова пътуване. Ще ти помогна. Много съм добър в тия неща.

Малеткин преглътна, очите му бяха приковани върху Василий.

— Трябва да бъда във Виборг утре сутринта. Имам инструктаж с патрулите.

— Заповядай на някой друг да го направи. Всеки обича, когато му бъдат делегирани права. Показва, че хората са оценявани.

— Да, но то беше делегирано на мен — каза Малеткин.

— Не разбра ли какво имам предвид? Между другото, къде са ти банковите сметки? В Норвегия, Швеция, Ню Йорк? Със сигурност не са във Финландия, щеше да бъде глупаво.

— В град Атланта. В една банка, притежавана от арабите.

— Добра мисъл. — Талеников му подаде ключовете. — Е, ще тръгваме ли, другарю?

— Това е лудост — каза Малеткин. — Там ще бъдем мъртви.

— Е, поне не веднага. Имаме малък бизнес в Ленинград.

Вече беше пладне, когато преминаха по моста Киров, край летните градини, покрити със сняг, и на юг към огромния булевард, наречен Невски проспект. Талеников мълчаливо гледаше през прозореца паметниците на Ленинград. Кръвта на милиони беше пожертвана, за да се превърне замръзналата кал и мочурищата на река Нева във витрината на Петър Първи към Европа.

Стигнаха до края на проспекта под блестящия шпил на сградата на Адмиралтейството и завиха надясно към кея. Там, по продължение на реката, се издигаше Зимният дворец; ефектът му върху Василий беше същият, както всеки път, когато го видеше. Накара го да се замисли за Русия, която веднъж беше завършила тук.

Нямаше време за такива спомени, дори за Ленинград, който трябваше да претършува през следващите няколко дни, въпреки че по ирония, точно *този* Ленинград и *тази* Русия го бяха довели тук. Принц Андрей Ворошин е бил част и от двете.

— Мини по моста Анихов и завий наляво — нареди той. — Карай към района със старите къщи. Ще ти кажа къде да спреш.

— Какво има там — попита Малеткин, страхът му нарастваше с всяка измината пресечка, с всеки мост към центъра на града.

— Изненадан съм, че не знаеш, а трябваше. Има една редица незаконни общежития и точно толкова незаконни евтини хотели, които, според някои официални вестници, имат ревизионистични отношения.

— В Ленинград?

— Но ти не знаеш за това, нали? — каза Талеников. — И никой никога не ти е казал. Ти беше следен, другарю. Когато аз бях базиран в Рига, онези от нас, които бяха ръководители на сектори, често се събирахме тук и използвахме този район за конференции, които искахме да държим в тайна, защото засягаха нашите собствени хора в сектора. Мисля, че тук за първи път чух името ти.

— Моето? Някой ме е наклеветил.

— Не се тревожи, аз отхвърлих обвиненията и те защитих. Теб и другия човек от Виборг.

— Виборг? — Малеткин изпусна контрола върху волана, колата изви и за малко се размина с идващия насреща камион.

— Съвземи се — изсъска Василий. — Една катастрофа ще изпрати и двама ни в черните стаи на Люблянка.

— Но Виборг — повтори изненаданият предател. — КГБ — Виборг? Знаеш ли какво говориш?

— Съвсем точно — отвърна Талеников. — Двама информатори от един и същ източник, без да знаят един за друг. Това е най-акуратния начин да се провери информацията. Но ако единият научи за другия, той и без това притежава най-доброто от двата свята. Не си ли съгласен? В твоя случай предимствата ще бъдат неизчислими.

— Но кой е той!?

— По-късно, приятелю. По-късно. Ако ми сътрудничиш изцяло и във всичко, ще научиш името му, когато си тръгна.

— Съгласен съм — каза Малеткин, като започна да се съвзема.

Талеников се облегна назад в седалката, когато продължиха по натоварената „Седовая“, по препълнените улици на старинния район, така нареченият „Донвашен“. Патината по чистите тротоари и излъсканите с пясък сгради прикриваха нарастващото напрежение, характерно за този район. Две или три семейства живееха в един апартамент, четири или пет души спяха в една стая. Това щеше да експлодира един ден.

Василий погледна към предателя до себе си. Той презираше този мъж. Само допреди минути Малеткин си мислеше, че ще му бъде дадено предимство, за което не беше мечтал: името на високопоставения офицер от КГБ, от собствения му район, предател също както и него, който можеше да бъде манипулиран безмилостно. Не му се налагаше да направи почти нищо, за да получи това име. Щеше да му бъде дадено — с три думи, без да е необходима друга идентификация. И, разбира се, то щеше да бъде фалшиво. Пьотр Малеткин нямаше да бъде убит от американците, пресичащи леда при Вайникала, а след съд, при бараките на Виборг. Така действаше политиката по отношение на незначителните мъже, мислеше си Василий, когато разпозна сградата, която търсеше.

— Спри на следващия ъгъл, другарю — каза той. — Почакай ме. Ако човекът, който искам да видя, не е там, ще се върна веднага. Ако той е вкъщи, ще се забавя около час.

Малеткин отби вдясно зад групата велосипеди, заключени към един стълб на завоя.

— Запомни — продължи Талеников, — че имаш две алтернативи. Можеш да отидеш в щабквартирата на КГБ — намира се на „Лиговски проспект“, между другото — и да ме издадеш; това ще доведе до верига от признания и като резултат — твоята екзекуция. Или можеш да ме изчакаш, да направиш това, което ти кажа, и ще успееш да получиш името на някой, който може да ти донесе настоящи и бъдещи отличия. Ще закача на куката ти един много важен човек.

— Значи, на практика аз нямам избор, нали? — изрече отчаяно Малеткин. — Ще бъда тук.

Предателят се ухили; по брадата му беше избила пот, виждаха се жълтите му зъби.

Талеников приближи каменните стъпала на сградата. Беше четириетажна и имаше двадесет до тридесет апартамента, много от тях

бяха претъпкани, но не и нейният. Лодзия Кронеша имаше собствен апартамент. Решението беше взето от КГБ преди пет години.

С изключение на кратките конференции през уикенда преди четиринайсет месеца в Москва, той не беше я виждал откакто си беше тръгнал от Рига. По време на конференцията те бяха прекарвали една нощ заедно — първата нощ — но бяха решили да не се срещат повече. По професионални причини. Блестящият Талеников беше започнал да показва признаци на умора, странно невъздържаното му поведение ядосваше твърде много хора — и твърде много хора бяха започнали да говорят за него, да шепнат за него. За него. Беше най-добре да преустановят всякакви срещи извън конференнтните зали, защото въпреки пълната чистота във взаимоотношенията им, тя все още беше следена. А той принадлежеше към типа хора, с който тя трябваше да се вижда; той ѝ беше казал това. Беше настоявал.

Преди пет години Лодзия Кронеша имаше неприятности; според някои бяха достатъчно сериозни, за да я отстранят от поста ѝ в Ленинград. Други не се съгласяваха, твърдейки, че пропуските ѝ се дължаха на временни неразположения или депресии, причинени от семейните ѝ проблеми. Освен това тя беше изключително ефективна в своята работа. С кого можеха да я заменят по време на тези кризисни моменти? Лодзия беше много силна математичка, доктор на науките от Московския университет и преквалифицирана в Лениновия институт. Беше сред най-добрите компютърни програмисти в професията.

Така че я бяха задържали, но я бяха предупредили по подходящ начин за отговорността ѝ към държавата — която беше ѝ дала възможност да получи своето образование. Тя беше преместена в нощни операции, отдел компютри, КГБ — Ленинград, „Лиговски проспект“. Това беше преди пет години; тя щеше да остане там поне още година-две.

„Нарушенията“ на Лодзия можеха да бъдат определени като професионални грешки — серия незначителни математически промени — с изключение на едно тревожно произшествие на хиляда и триста мили от Ленинград, във Виена. Брат ѝ беше висш офицер от Военновъздушните сили и се беше самоубил, по причини, които останаха неизяснени. Въпреки това, планове за въздушна защита за цялата югозападна германска граница бяха променени. И Лодзия Кронеша беше разпитвана за това.

Талеников присъстваше на разпита, заинтригуван от тихата академичка, която беше поставена под прожекторите на КГБ. Той беше впечатлен от бавните ѝ, обмислени отговори, които бяха толкова убедителни, като че ли нямаше никаква паника в тях. Тя с готовност беше признала, че беше боготворяла своя брат и че беше потресена до точката на пречупването от неговата смърт и от начина, по който се бе случила. Не, тя не знаеше за никакви нередности, свързани с неговия живот; да, той беше изцяло отдаден на своята партия; не, тя не беше поддържала никаква кореспонденция с него — никога не ѝ беше минавало и през ум да прави това.

Талеников беше стоял безмълвен, знаещ всичко по инстинкт, всички противоречия с прикритата истина. Тя беше излъгала. От самото начало. Но лъжите ѝ не се кореняха в измамата, или в стремежа ѝ да оцелее на всяка цена. Имаше нещо друго. Когато ежедневните наблюдения на КГБ бяха отменени, той често беше летял до Ленинград от близката Рига, за да получи своите наблюдения.

Проследяванията на Василий разкриха това, което той беше сигурен, че ще открие. Изключително изкусните контакти в парковете на Петродворец с един американски агент, идващ от Хелзинки. Тя не търсеше тези срещи, но бяха я принудили да ходи на тях.

Една вечер той я проследи до апартамента ѝ и ѝ разказа за разкритията си. Инстинктът му подсказваше да се въздържа от официални действия. Действията ѝ не бяха обусловени от желанието за измяна.

— Това, което съм правила е *незначително*! — беше извикала тя, сълзите на изтощение бяха изпълнили очите ѝ. — То не е нищо в сравнение с това, което те искат от мен! Но те имат доказателства за това, че се занимавам с нещо; те няма да направят това, с което ме заплашват!

Американецът ѝ беше показал някакви снимки, около дузина, повечето на брат ѝ, но също и на други високопоставени съветски официални лица от виенските сектори. Те разкриваха изключителни извращения, крайности в сексуалното поведение — мъж с жена и мъж с мъж — всичките направени, когато обектите бяха пияни, всички показваха една Виена на изключителни сладострастия, на които отговорните съветски служители доброволно се бяха отдали, корумпирани от някой, който имаше интерес от това.

Заплахата беше проста: тези снимки щяха да бъдат разпространени из целия свят. Брат й, също както и останалите, които бяха по-висшестоящи по ранг и длъжност, щяха да бъдат публично осмени. Така също и Съветският съюз.

— Какво се надяваше да постигнеш с това, което правеше за тях?
— беше я попитал той.

— Искан да ги разгоня! — беше отговорила тя. — Те искат да ме държат на въдицата си, но нямаше да знаят какво ще правя, какво мога да направя... Какво бях направила. Всеки път те получаваха съобщения с компютърни грешки. Бяха нищожни, но достатъчни. Така че няма да могат да реализират своите заплахи.

— Има и по-добър начин — беше предложил той. — Мисля, че трябва да го оставиш на мен. Има един мъж във Вашингтон, който изкара войните в Югоизточна Азия. Един генерал на име Блекбърн. Антъни Блекбърн.

Василий се бе върнал в Рига и беше изпратил съобщение чрез мрежата си в Лондон. Вашингтон получи информацията след няколко часа: резултатът, на който се надяваше американското разузнаване, използвайки историите от Виена, щеше да бъде последван от не толкова уличаващо разкритие — и снимки — за един от най-уважаваните мъже в американските военни среди. Никой от Хелзинки повече не притесни Лодзия Кронеша. И тя и Талеников станаха любовници.

Докато Василий се изкачваше по мрачното стълбище към втория етаж, го обзеха спомените. Тяхната история беше продиктувана от взаимна нужда, без наличието на някаква трескава емоционална привързаност. Те бяха двама изолирани, посветени на своята професия, почти отричайки всичко останало; и двамата имаха нужда от умствено и физическо разтоварване. Никой не изискваше нещо повече от другия, а когато той беше прехвърлен в Севастопол, сбогуването им беше безболезнено разделяне на двама добри приятели, които се харесваха взаимно, но които не чувстваха никаква взаимна зависимост, дори бяха благодарни на факта, че такава отсъства. Сега се чудеше какво ли ще каже тя, когато го види, какво ще почувства... Какво самият той щеше да почувства.

Той погледна часовника си: един без десет. Ако графикът й не беше променен, дежурството й трябваше да приключи в осем, да се

прибере до девет, да прегледа вестниците за един час и да заспи. Тогава му мина през ум една мисъл. Ами ако тя си имаше любовник? Ако беше така, той нямаше да я поставя в опасност; щеше да си тръгне бързо, още преди да го усетят. Но се надяваше, че нямаше да се наложи; имаше нужда от Лодзия. Нямаше как да се обади директно на човека от Ленинград, с когото трябваше да се свърже; тя можеше да му помогне — ако желаше.

Той почука на вратата. След няколко секунди чу стъпки, звукът от кожени подметки върху твърдото дърво. Странно, тя не беше в леглото. Вратата се отвори наполовина и Лодзия Кронеша застана в процепа напълно облечена — странно облечена — в светла памучна рокля, *лятна* рокля, светлокестенявата ѝ коса падаше върху раменете, острите черти на лицето ѝ бяха сбрани в неподвижен израз, лешниково зелените ѝ очи се бяха втренчили в него — *втренчили* в него — като че ли внезапното му появяване след толкова дълго време не беше неочаквано, като че ли тя знаеше.

— Колко хубаво, че се отбиваш, стари приятелю — каза, без най-малка следа от вълнение.

Тя му съобщаваше нещо. Имаше някой при нея, някой, който го чакаше.

— Хубаво е да те видя отново, стара приятелко — каза Талеников, кимайки в потвърждение, взирайки се в отвора между вратата и рамката.

Той успя да забележи част от някакво яке и кафявия плат от нечийи панталони. Имаше само един мъж, тя му казваше и това също. Той измъкна своя „Граз“, вдигайки лявата си ръка с три изправени пръста, и с жест посочи наляво. С третото кимване на главата си тя трябваше да скочи надясно, погледът ѝ му подсказа, че тя беше разбрала.

— Минаха толкова много месеци — продължи спокойно той. — Бях в района, за това си мислех, че...

Той кимна за трети път; тя скочи надясно. Василий блъсна вратата с рамо в лявата половина, така че входът да бъде чист, а ударът тотален — после я блъсна още веднъж, залепвайки човека зад нея на стената.

Той скочи вътре, изви се надясно, рамото му блъсна още веднъж. Измъкна пистолета от ръката на мъжа, изстъргвайки тялото му от

стената, после заби коляното си в открития врат, претъркулвайки своя потенциален убиец към близкия стол, където той се строполи на пода.

— Ти *разбра*! — изхърка Лодзия, облягайки се на стената. — Толкова се тревожих, че няма да разбереш.

Талеников затвори вратата.

— Още няма един часът — каза той, хващайки ръката ѝ. — Мислех, че ще спиш. Надявах се, че ще разбереш това. Освен това навън е адски студ, едва ли е сезонът за летни рокли.

— Знаех, че ще забележиш това. Повечето мъже не го правят, но ти не можеше да не го забележиш.

Той хвана раменете ѝ, говорейки бързо.

— Натресох ти ужасни неприятности, съжалявам. Ще си тръгна незабавно. Разкъсай дрехите си, кажи им, че си се опитала да ме спреш. Ще вляза в някой апартамент горе и...

— Василий, изслушай ме. Този човек не работи за нас. Той не е от КГБ.

Талеников се върна при мъжа на пода. Той бавно се съвземаше, опитвайки се да се изправи, и в същото време да се ориентира.

— Сигурна ли си?

— Съвсем. Ще започна с това, че е англичанин, руският му го издава. Когато спомена името ти, аз се престорих на шокирана, ядосана от това, че нашите хора ме считат за способна да приютя един предател. Казах му, че искам да се обадя на моя началник. Той не ми разреши. Каза: „Ние притежаваме всичко, което искаме от теб“. Това бяха неговите думи.

Василий я погледна.

— Ти наистина ли щеше да се обадиш на своя началник?

— Не съм сигурна — отвърна Лодзия. — Предполагам, че това щеше да зависи от неговия отговор. Много ми е трудно да повярвам, че ти си това, което те твърдят.

— Не, не съм. От друга страна, ти трябва да се защитаващ.

— Надявам се, че няма да ми се наложи.

— Благодаря ти... стара приятелко. — Талеников се обърна към мъжа на пода и тръгна към него. *Той го видя, беше твърде късно.*

Василий се хвърли, скачайки към фигурата на стола, ръцете му сграбчиха устата на мъжа, разтваряйки я, коляното му се заби в стомаха, в диафрагмата, опитвайки се да го накара да повърне.

Горчивият дъх на бадеми. Потасиев цианид. Сериозно количество. След секунди щеше да настъпи опиянението, а смъртта — след минути.

Студено сините английски очи под него бяха широки, ясни и доволни. Матарезе отново беше избягал.

12.

— Отново ще трябва да се оправяме заедно — настоя Талеников, поглеждайки нагоре, стоейки до голия труп. Те бяха съблекли тялото; Лодзия стоеше на един стол и преглеждаше внимателно съдържанието на неговите дрехи за втори път.

— Всичко, което той ти е казал...

— Не съм пропуснала нищо. Не беше толкова разговорчив.

— Ти си математик; трябва да запълним липсващите числа. Сумата е ясна.

— Сумата?

— Да, сумата — отвърна Василий, преобръщайки трупа. — Той търсеше мен, но беше способен да се самоубие, ако капанът не успееше. Това ме насочва към два извода. Първо, той не можеше да рискува да остане жив, заради това, което знаеше. И второ, той не е очаквал никаква подкрепа. Ако нещата бяха други, ти и аз нямаше да сме тук сега.

— Но защо е мислил, че ти ще дойдеш и ще започнеш оттук?

— Не че ще дойда — поправи я Талеников. — Бих могъл да дойда. Сигурен съм, че в някое от московските досиета е записано, че ти и аз сме се срещали, а хората, които искат да ме заловят, имат достъп до тези досиета, знам това. Но те ще покрият само хората тук, в Ленинград, с които мислят, че бих могъл да се свържа. Няма да се занимават с ръководителите на сектори. Ако някой от тях успееше да ме подуши, щяха да изпратят тревоги, които щяха да се чуят чак в Сибир. Тези, които ме търсят, щяха да вдигнат тревога. Не, те ще се насочат само към хора, които могат да ми се доверят. Ти си една от тях.

— Има ли и други, тук, в Ленинград?

— Трима-четирима. Един евреин в университета, добър приятел, с когото мога да пия и да споря цяла нощ; но той ще бъде наблюдаван. Един друг, в Жданов, политически теоретик, който преподава Маркс, но повече харесва Адам Смит. И още един-двама, предполагам. Аз, всъщност, никога не съм се тревожил за това с кого ме виждат.

— Не ти е било необходимо.

— Знам. Постът ми имаше своите предимства; имаше дузина обяснения за всяко нещо, което вършех, за всеки човек, с когото се срещах. — Той спря. — Доколко ли успешно ги наблюдават?

— Не разбирам...

— Има един мъж, с когото бих искал да се срещна. Те трябва да се върнат твърде много години назад, за да го открият, но може и да са успели. — Василий спря отново, пръстът му беше върху основата на гръбначния стълб на голото тяло под него. Той погледна към силното, макар и любопитно нежно лице на жената, която познаваше толкова добре. — Какви бяха думите, отново? *Имаме всичко, което искаме от теб.*

— Да. При което той грабна телефона от ръцете ми.

— Бил е убеден, че ще се обадиш на щаба?

— Бях убедителна. Ако ми беше казал да продължавам, можеше да сменя тактиката, не знам. Не забравяй, аз знаех, че той беше англичанин. Не мислех, че ще ми разреши да се обадя, но той не отрече да работи за КГБ.

— И по-късно, когато ти облече роклята, той не се противопостави?

— Напротив. Това го убеди, че ти действително ще дойдеш тук, че аз ти сътруднича.

— Какви бяха думите му тогава? Точните думи. Ти каза, че той се усмихнал и казал нещо за това, че жените са едни и същи; не си ли спомняш нещо друго?

— Беше съвсем просто.

— Нищо не е просто. Опитай се да си спомниш. Нещо за убиване на времето, ти спомена това.

— Да. Езикът беше наш, но фразата беше типично английска, спомням си това. Той каза „Да убием времето приятно...“ по-добре, отколкото останалите, че нямало „подобни гледки при залива“. Казах ти, че той настоя да се преоблека пред него.

— *Заливът.* Ермитажът, замъкът Малачите. Там има една жена — каза Талеников, мръщейки се. — Това е ясно. Още едно липсващо число.

— Любовникът ми е изневерявал?

— Често, но не и с нея. Тя беше непоправима монархистка, която отговаряше за архитектурните обиколки и беше много приятна. Освен

това е по-близо до седемдесетте, отколкото до шестдесетте години, въпреки че и аз приближавам към тях. Често пиехме чай заедно.

— Това е трогателно.

— Компанията ѝ ми бе приятна. Тя беше чудесен инструктор за неща, за които знаех твърде малко. За какво ли му е притрябвало на някой да я вписва в нечие досие?

— Що се отнася до Ленинград — каза Лодзия, озадачена, — ако забележехме, че конкуренцията ни от Рига се среща с такъв човек, щяхме да го заведем на отчет.

— Може би нещо подобно глупаво се е случило. Какво още каза той?

— Нищо впечатляващо. Докато бях по бельо, той направи глупава бележка, че математиците имали предимство пред академиците и библиотекарите. Ние сме били разглеждали фигури.

Талеников стана на крака.

— Това е — каза той. — Липсващото число. Те са го открили.

— Какви ги говориш?

— Нашият англичанин или не е могъл да устои на изкушението да се похвали, или е опипвал почвата. Кеят — Ермитажът. Академиците — моите приятели за чашка от Жданов. А думите за библиотекарката — библиотеката „Салтиков-Шчедрин“. Мъжът, с когото искам да се свържа, е там.

— Кой е той?

Василий се поколеба.

— Един старец, който преди години дружеше с един млад университетски студент и отвори очите му за неща, за които той не знаеше нищо.

— Кой е той? Кой е той?

— Аз бях един много объркан младеж — каза Талеников. — Как беше възможно три четвърти от света да отхвърли ученията за революцията? Не можех да приема факта, че толкова много милиони хора са непросветени. Но това е, което се говореше в учебниците, това, на което професорите ни учеха. Но *защо*? Трябваше да разбере защо нашите врагове разсъждаваха по техния начин.

— И този мъж беше в състояние да ти обясни?

— Той ми *показа*. Той ме остави да го открива сам. Тогава говорех английски и френски достатъчно добре, оправях се и с испанския. Той

отвори вратите, образно казано, открехна стоманените врати на забранените книги — хиляди томове, които Москва не одобряваше — и ме остави сам с тях. Прекарах седмици, месеци, ровейки се в тях, опитвайки се да разбера. Точно там... *Великият Талеников*... научи най-ценния си урок: как да вижда нещата по същия начин като своя враг, как да може да разсъждава като него. Това е ключът към всички успехи, които съм имал. Благодарение на моя стар приятел.

— И трябва да се свържеш с него сега?

— Да. Той прекара целия си живот там. Бил е свидетел на всичко и е успял да оцелее. Ако някой може да ми помогне, то това е той.

— А ти какво търсиш? Мисля, че имам правото да знам.

— Разбира се, че имаш право, но това е едно име, което трябва да забравиш. Поне да не го споменаваш. Имам нужда от информация за едно семейство на име Ворошин.

— Семейство? От Ленинград?

— Да.

Лодзия поклати главата си в самодоволство.

— Понякога си мисля, че великият Талеников е велик глупак! Мога да получа името чрез нашите компютри.

— В мига, в който го направиш, ще бъдеш белязана — винаги — ще бъдеш мъртва. Този мъж на пода има сътрудници навсякъде. — Той се обърна и отиде при трупа, коленичейки до него, за да продължи прегледа на тялото. — Освен това няма да откриеш нищо; твърде много време е минало от тогава, твърде много смени на режими и управления. Ако някога изобщо са му откривали досие, съмнявам се, че то ще бъде там сега. Иронията е в това, че ако някога е имало нещо в базата от данни, то най-вероятно ще означава, че семейство Ворошин повече не са ангажирани.

— Ангажирани с какво, Василий?

Той не отговори веднага, защото беше обърнал голото тяло обратно. Имаше едно малко цветно петно на кожата, в долната половина на гръдния кош, около зоната на сърцето, което едва можеше да се забележи през окосмяването на гърдите. Беше малко, не повече от сантиметър и половина в диаметър — синьо-лилавото петънце беше кръгло. При пръв поглед можеше да се помисли, че то е по рождение; съвършено естествен феномен, а не някакво външно въздействие върху кожата. Но не беше естествено; то беше направено там от някаква

много опитна игла. Старият Крупской беше казал докато умираше: „Един мъж е бил заловен, със синьо кръгче на гърдите му, един войник на Матарезе“.

— Виж ти. — Талеников раздели черните косми по гърдите на мъжа, така че отпечатаният кръг да може да бъде видян ясно. — Ела тук!

Лодзия стана, отиде до трупа и коленичи.

— Какво, някакъв знак по рождение ли?

— Пер ностро сирколо — каза той. — То не е било там, когато нашият англичанин се е родил. Трябвало е да бъде заслужено.

— Не разбирам.

— Ще разбереш. Ще ти разкажа всичко, което зная. Не съм сигурен дали исках да го направя, но мисля, че сега нямам избор. Те могат лесно да ме убият. Ако го направят, има някой, с когото трябва да се свържеш, ще ти кажа как. Опиши този белег, четвъртото ребро, при гръдната кост, близо до сърцето. То не е трябвало да бъде открито.

Лодзия остана безмълвна докато гледаше синия белег върху плътта, а после погледна към Талеников.

— Кой са *те*?

— Известни се под името Матарезе.

Той ѝ разказа. Всичко. Когато свърши, Лодзия не проговори дълго време, но и той не искаше да прекъсва мислите ѝ, защото беше чула шокиращи неща, като не на последно място беше невероятният съюз между Василий Василевич Талеников и един мъж, познат в света на КГБ като Беоулф Агейт. Тя отиде до прозореца и погледна към потискащо мрачната улица. Заговори с лице, прилепено до стъклото.

— Предполагам, че си си задал този въпрос поне хиляда пъти; ще го задам още веднъж. Беше ли необходимо да се свържеш със Скофийлд?

— Да — отвърна той.

— Москва няма да те изслуша.

— Москва заповяда моето унищожение. Вашингтон заповяда неговото.

— Да, но ти казваш, че нито Москва, нито Вашингтон знаят за Матарезе. Капанът, заложен за теб и за Беоулф, е бил, за да ви държат разделени. Това мога да го разбера.

— *Официален* Вашингтон и *официална* Москва са слепи за Матарезе. В противен случай някой би се застъпил за нас; щяха да ни призоват да представим това, което знаем — което разказах на Скофийлд. Вместо това, ние бяхме обявени за изменници, беше заповядано да ни убият в момента щом ни видят, без да ни дадат и най-малката възможност да се изкажем. Матарезе е уредил всичко това, използвайки подривните апарати на двете страни.

— Тогава това Матарезе е както в Москва, така и във Вашингтон.

— Точно така. Във, но не и от. Способни са да манипулират, но остават невидими.

— Не са невидими, Василий — не се съгласи Лодзия. — Хората, с които си разговарял в Москва...

— Паникьосаните старци — прекъсна я Талеников. — Умиращи бойни коне, изоставени сред пасбището; импотентни.

— Тогава мъжът, с когото се е свързал Скофийлд. Държавникът, Уинтроп. Какво стана с него?

— Без съмнение е вече мъртъв.

Лодзия тръгна към прозореца и застана пред него.

— Тогава къде ще отидеш? Ти си обграден.

Василий поклати глава.

— Напротив, напредваме. Първото име от списъка, Скози, се оказа вярно. Сега имаме нашия мъртъв англичанин тука, никакви документи, никакво доказателство, или откъде идва, но с един белег, казващ много повече неща, отколкото цял портфейл, пълен с фалшиви документи. Той е бил част от тяхната армия, което означава, че в Ленинград има и друг техен войник, наблюдаващ стареца, пазител на литературния архив в библиотеката в Шчедрин. Искам го точно толкова, колкото искам да се свържа с моя стар приятел. Искам да го пречупя, да измъкна отговори от него. Матарезе са в Ленинград, за да защитават Ворошинови, да прикрият истината. Ние се приближаваме към тази истина.

— Но да предположим, че ти я *откриеш*. На кого ще я занесеш? Вие не можете да се защитавате, защото не знаете кои са те.

— Но знаем кои не са, а това е достатъчно. Ще започнем с премиера и президента.

— Но вие няма да можете да се доберете до тях?

— Ще се доберем, ако имаме нашите доказателства. Беоулф беше прав относно това; имаме нужда от неоспорими доказателства. Ще ми помогнеш ли?

Лодзия Кронеша погледна в очите му, собствените ѝ очи омекнаха. Тя протегна двете си ръце и погали лицето му.

— Василий Василевич. Животът ми стана толкова опростен, а сега ти се завръщаш...

— Не знаех къде другаде да отида. Не можех да се свържа със стареца директно. Бях дал показания в негова полза на един процес, свързан със сигурността през хиляда деветстотин петдесет и четвърта година. Ужасно съжалявам, Лодзия.

— Недей да съжаляваш. Липсваше ми. И, разбира се, ще ти помогна. Ако не беше ти, аз можех да преподавам в някое начално училище в секторите ни в Ташкент.

Той докосна лицето ѝ, отвърщайки на жеста.

— Това не трябва да бъде причина за твоята помощ.

— Не това е причината. Това, което ми разказа, ме плаши.

При никакви обстоятелства предателят Малеткин не трябваше да научава за Лодзия. Офицерът от Виборг беше останал в автомобила на ъгъла, но след като измина повече от час, Талеников можеше да го види как крачи нервно по тротоара долу.

— Той не е сигурен дали сме в тази сграда или в съседната — каза Василий, отдръпвайки се от прозореца. — Мазите са все още свързани, нали?

— Бяха, когато за последен път слизах долу.

— Ще слеза долу и ще изляза на улицата няколко входа по-нататък. Ще се срещна с него и ще му кажа, че човекът, с когото съм искал да се срещна, ще ме задържи още половин час. Това ще ни даде достатъчно време. Ще приключиш ли с обличането на англичанина?

Лодзия беше права, нищо не беше се променило в старата сграда. Всяка маза се съединяваше със съседната посредством една врата, мръсните, влажни коридори, минаваха под целия блок. Талеников излезе на улицата четири входа по-нагоре от апартамента на Лодзия. Той излезе точно срещу нищо неподозиращия Малеткин, изненадвайки го.

— Мисля, че ти влезе оттам! — каза предателят от Виборг, кимвайки с гласа към стълбището вляво от него.

— Там?

— Да, бях сигурен в това.

— Ти все още си твърде възбуден, другарю, и това явно се отразява на наблюденията ти. Не познавам никой в онази сграда. Слязох долу, за да ти кажа, че мъжът, с когото се срещнах, има нужда от още малко време. Предлагам да изчакаш в колата; не е чак толкова студено, но ще привличаш по-малко внимание върху себе си.

— Няма да се бавиш още много, нали? — попита загрижено Малеткин.

— Искаш да отидеш някъде ли? Без мен?

— Не, не, разбира се, че не. Трябва да отида до тоалетна.

— Стегни си мехура — каза Талеников, отдалечавайки се бързо.

Двадесет минути по-късно той и Лодзия бяха изработили подробностите по срещата с пазача на архивите в библиотеката „Салтиков-Шчедрин“. Тя трябваше да му каже, че един студент отпреди много години, един мъж, който се бе издигнал високо в държавното управление и който беше дал показания в полза на стария господин през хиляда деветстотин петдесет и четвърта година, не може да се показва на публично място; той е в беда и има нужда от помощ.

Нямаше да има никакви съмнения относно самоличността на този студент, или относно опасността, на която той се беше изложил. Старецът трябваше да бъде озадачен, изплашен, загрижен за скъпия му някога млад приятел. Той трябваше да внимава особено много да не би някой да го проследи. Приготовленията за срещата бяха достатъчно усложнение, за да объркат съзнанието на стареца. Тъй като страхът и объркването на един учен биха предизвикали нежелани движения, неконтролирани движения, взети и веднага след това отхвърлени решения. При тези обстоятелства, който и да беше старецът, щеше да бъде разкрит, защото каквито и движения да предприемаше ученият, преследвачът му щеше да ги повтори.

Лодзия трябваше да инструктира стареца да напусне огромния библиотечен комплекс през югозападния вход в шест без десет вечерта; улиците щяха да бъдат тъмни, а не се очакваше и сняг. Щеше да му каже да върви няколко пресечки по-нататък, после още няколко по друг път. Ако никой не се свържеше с него по време на пътя, той

трябваше да се върне в библиотеката и да чака; ако това изобщо беше възможно, приятелят му щеше да се опита да влезе там. Въпреки това, нямаше никакви гаранции.

Поставен в такова стресово положение, дори и само числата щяха да объркат учения, тъй като Лодзия трябваше рязко да прекъсне телефонната връзка, без да ги повтаря. Василий щеше да се погрижи за останалото, а предателят, наречен Малеткин, щеше да послужи като нищо незнаещия сътрудник.

— Какво ще правиш, след като се видиш със стареца? — попита Лодзия.

— Зависи от това, което ми каже или което мога да науча от човека, който го следва.

— Къде ще бъдеш? Ще те видя ли?

Василий стана.

— Може да се окаже опасно за теб, ако аз се върна отново тук.

— Бих искала да рискувам, за да те видя отново.

— Няма да си го позволя. Освен това ти работиш до сутринта.

— Мога да отида по-рано и да си тръгна в полунощ. Нещата са далеч по-спокойни отколкото последния път, когато беше в Ленинград. Често си разменяме смените, а и аз съм напълно реабилитирана.

— Някой ще те попита защо искаш да се смениш...

— Ще им кажа истината. Един стар приятел е пристигнал от Москва.

— Не мисля, че това е добра идея.

— Един партиен шеф от Президиума с жена си и с няколкото си деца. Който желае да остане анонимен.

— Както казах, великолепно идея. — Талеников се усмихна. — Ще бъда внимателен и ще мина през мазите.

— Какво ще правиш с него? — Лодзия кимна към мъртвия англичанин.

— Ще го оставя в най-отдалечената маза, която мога да открия. Имаш ли бутилка водка? Той е жаден. Още един непознат самоубил се в рая. За тях пресата не съобщава. Ще ми трябва и един бръснар.

Пьотр Малеткин стоеше до Василий в сенките на коридора срещу югоизточния вход на библиотеката „Салтиков-Шчедрин“.

Светлините в задния двор на комплекса светеха в широки кръгове от високите стени, създавайки илюзията за един огромен затворнически двор. Но коридорите, които водеха към улицата, бяха симетрично поставени на всеки тридесет метра от стената, затворниците можеха да влизат и да излизат свободно. Имаше много хора тази вечер в библиотеката; потоци от затворници влизаха и излизаха.

— Казваш, че този старец е от нашите — попита Малеткин.

— Че кои са новите ти врагове, другарю? Старецът е от КГБ, а мъжът, който го следва — който ще се свърже — е един от нас. Трябва да се свържем с него, преди да влезе в капана. Ученият е едно от най-ефективните оръжия, които Москва е създала за контраразузнаването. Името му е известно на не повече от пет души в КГБ; когато някой научи за него, явно трябва да има връзка с американските служби или да бъде техен информатор. За бога, недей дори да споменаваш за него...

— Никога не съм и чувал за него — каза Малеткин. — Но американците мислят, че той е техен?

— Да. Той е двоен агент. Докладва всичко пряко в Москва по частна линия.

— Невероятно — измърмори предателят. — Един старец. Хитро.

— Бившите ми сътрудници не са глупаци — каза Талеников, поглеждайки си часовника. — Нито пък сегашните ти. Забрави, че някога си чувал за другаря Миковски.

— Така ли се казва?

— Дори не искам и да го повтарям... Ето го.

Един старец, облечен в палто и с черна кожена шапка, излезе от входа, дъхът му се изпаряваше на студения въздух. За миг той остана на стъпалата, оглеждайки се наоколо, като се опитваше да реши по кой коридор да излезе на улицата. Късата му брада беше бяла, това, което можеше да се види от лицето му, бяха бръчките и изморената, бледа плът. Той тръгна надолу по стълбите внимателно, държейки се за парапета. Достигна до двора и тръгна към най-близката алея отдясно.

Талеников разгледа потока от хора, които вървяха след него през стъклени врати. Те бяха на групи от двама или трима, той търсеше сам човек, чиито очи да следят двора отдолу. Нямаше никой и това притесни Василий. Дали грешеше? Изглеждаше малко вероятно, но въпреки че нямаше някой сам, Талеников можеше да проследи кой от

тълпата следеше с поглед Миковски. Мъжът беше стигнал до средата на двора. Когато ученият достигна до улицата, нямаше смисъл да чакат повече; те бяха сгрешили. Матарезе не бяха успели да открият неговия приятел.

Една жена. Той не грешеше. Беше жена. Една сама жена се отдели от тълпата и забърза надолу към стълбите, погледът ѝ бе прикован в стареца. Колко хитро, помисли си Василий. Сама жена, която стоеше с часове в библиотеката, би привлякла далеч по-малко вниманието, отколкото някой мъж. Сред своите елитни войници Матарезе обучаваше и жени.

Не беше сигурен защо това го изненада — някои от най-добрите агенти на съветското КГБ и американските „Консулски операции“ бяха жени, но техните задължения рядко включваха насилието. Това беше, което го озадачаваше сега. Жената, следваща стария Миковски, вървеше след библиотекаря само за да открие него. Насилието беше присъщо на това задание.

— Онази жена — каза той на Малеткин, — онази с кафявото палто и с плоската шапка. Тя е информатора. Трябва да я спрем, за да предотвратим контакта.

— Жена?

— Тя е способна да направи редица неща, които ти не можеш, другарю. Хайде, тръгвай, трябва да бъдем внимателни. Тя няма да се приближи до него веднага. Ще изчака за най-добрия момент и тогава трябва да се намесим ние. Трябва да я отделим, да я изтеглим, когато тя е достатъчно далеч от него, за да не може той да я познае, ако случайно се вдигне някакъв шум.

— Шум? — отвърна озадаченият Малеткин. — А защо трябва да вдигаме някакъв шум?

— Жените са непредсказуеми. Това е ясно на всички. Да вървим.

Следващите осемнадесет минути бяха толкова неорганизирани и толкова болезнени за наблюдение, колкото Талеников беше очаквал. Болезнени за това, че разтревоженият старец ставаше все по-озадачен с напредването на времето, напрежението му се превърна в паника, когато нямаше и следа от младия му приятел. Той крачеше из студените улици огорчен, походката му беше бавна, краката му нестабилни. Непрекъснато поглеждаше часовника си на твърде оскъдната за неговите очи светлина; пешеходците го блъскаха всеки

път, когато спреше. С всяко спиране дъхът и силите му намаляваха. На два пъти се спря, за да прегледа тефтерчето си под един навес, уверен, че беше преброил погрешно улиците; на пресечката при театър „Киров“ имаше три заслона и объркването му нарастваше. Той виждаше и трите все повече и повече озадачен.

Стратегията имаше очаквания ефект върху жената, преследваща Миковски. Тя интерпретира действията на стареца като на субект, който знаеше, че може би е следен. Субект, не обучен в методите на отървяването от преследвачи, а един стар, изплашен и неспособен да се справи със ситуацията човек. Така жената с кафявото палто и плоската шапка поддържаше разстоянието, придържайки се към сенките, минавайки покрай тъмните магазини и слабо осветените алеи, завладяна от несигурност, поради непредсказуемостта на нейния субект. Възрастният учен започна да се връща по пътя към библиотеката. Василий и Малеткин наблюдаваха от едно място на петдесетина метра встрани. Талеников изучаваше маршрута от другата страна на широкия булевард; имаше две алеи, и двете от които щяха да бъдат използвани от жената, когато Миковски минеше покрай нея по обратния път.

— Ела — заповяда Василий, сграбчвайки ръката на Малеткин и избутвайки го напред. — Ще се вмъкнем в тълпата зад него от другата страна. Тя ще се обърка, когато той мине покрай нея и когато тя подмине втората алея, тя ще я използва.

— Защо си толкова сигурен?

— Защото тя я е използвала и преди. Това е естествено. Аз също бих го използвал. Ние бихме го използвали.

— Как?

— Ще ти кажа, когато стигнем там.

Мигът приближаваше и Талеников можеше да усети ударите в гърдите си. Той беше дирижирал събитията през последните шестнадесет минути, следващите няколко минути щяха да покажат дали оркестрацията беше успешна. Знаеше два неоспорими факта. Първо, жената щеше да го познае веднага; със сигурност ѝ бяха осигурили снимки и подробно физическо описание. Второ, ако спрямо нея бъдеше упражнено някакво насилие, тя щеше да свърши със собствения си живот също толкова бързо и ефикасно, както беше го направил англичанинът в апартамента на Лодзия.

Навременното действие и шокът бяха единствените средства, с които можеше да разполага сега. Той щеше да осигури първото, а предателят от Виборг — второто.

Те пресякоха площада с група пешеходци и се вмъкнаха в тълпите пред театър „Киров“. Василий погледна през рамо и видя Миковски да прокарва с мъка пътя си през опашката, която се беше оформила за билети, да диша затруднено.

— Слушай ме и направи точно това, което ти кажа — каза Талеников, държейки все още ръката на Малеткин. — Повтори думите ми така, както ти ги кажа...

Те влязоха в потока пешеходци, качвайки се на тротоара, оставайки зад четирима войници; техните широки шинели служеха като стена, иззад която Василий можеше да погледне когато пожелаеше. Ученият отпред приближи първата алея. Жената бързо изчезна в нея, после се появи отново, когато той премина.

Мигове. Само мигове.

Втората алея. Миковски беше пред нея, жената беше вътре.

— *Сега!* — заповяда Василий, втурвайки се заедно с Малеткин към входа.

Чу и думите, които Малеткин извика така, че да не могат да бъдат сгрешени от шума, идващ от улицата.

— Чакайте. Спрете! *Сирколо! Ностро сирколо!*

Тишина. Шокът беше почти тотален.

— Кой сте вие? — Въпросът беше зададен със студен, почти напрегнат тон.

— Спрете всичко! Имам новини от овчаря.

— *Какво?*

Шокът сега беше пълен.

Талеников зави зад ъгъла на алеята, втурвайки се към жената, ръцете му бяха протегнати, когато се хвърли. Той грабна ръцете ѝ, пръстите му се плъзнаха незабавно надолу към нейните китки, обездвижвайки ръцете, една от които беше в джоба на палтото и стискаше пистолет. Тя се напрегна, извивайки се наляво, изгуби контрол, повличайки го напред, после скочи надясно, левият ѝ крак замахна към него, близо до тялото му, също както раздразнената котка замахва срещу някое друго животно.

Той контрира, нападайки директно, вдигайки я от земята, залепяйки гърчещото се тяло в стената, притискайки я с рамо, размазвайки я върху зида.

Всичко се случи толкова бързо, че на нея не ѝ остана време да разбере какво ставаше, докато не почувства зъбите си да се впиват във врата на неговия врат. Тя беше вкопчила лицето си в неговото — ход, толкова неочакван, че той само можеше да се извие от болка. Устата ѝ беше широко отворена, червените ѝ устни се разкривиха гротескно. Ухапването ѝ беше злобно. Челюстите ѝ представляваха чифт клещи, впити в неговия врат. Той чувства как кръвта напоява яката му, *не трябваше да я пуска!* Болката беше неумолима; колкото по-силно я притискаше той към стената, толкова по-дълбоко се впиваха в плътта му зъбите ѝ. *Вече не можеше да издържа.* Той освободи ръцете ѝ, неговите ръце хванаха лицето ѝ и го отделиха от неговото лице.

Експлозията беше силна, отчетлива, въпреки че беше приглушена от тежкото ѝ палто. Ехото отекна и беше отнесено от вятъра по алеята. Тя се отдръпна от него, облегната на каменния зид.

Той погледна лицето ѝ; очите ѝ бяха широки и мъртви. Тя бавно се отпусна на тротоара. Беше направила точно това, за което беше програмирана: беше оценила шансовете — двама мъже срещу нея — и стреля с оръжието в джоба си, разкъсвайки гърдите си.

— *Тя е мъртва! Господи, тя се самоуби!* — извика Малеткин. — Изстрелът, хората е трябвало да го чуят. Трябва да бягаме. Милицията!

Няколко любопитни минувачи стояха неподвижни при входа на алеята, надничайки.

— Мълчи! — изкомандва Талеников. — Ако някой дойде насам, използвай картата си от КГБ. Това е официална акция; никой не може да дойде тук. Трябват ни само трийсетина секунди. — Василий измъкна една носна кърпичка от джоба си и я притисна о врата си, опитвайки се да спре кръвотечението. Той коленичи до тялото на мъртвата жена. С дясната си ръка разтвори палтото ѝ, разкривайки блуза, потънала цялата в кръв. Разкъса плата, докато стигне до кожата ѝ. Отвърстието под лявата ѝ гръд бе впечатляващо, плът и вътрешности бяха запушили отвора. Той огледа плътта около раната; светлината беше твърде слаба. Извади запалка.

Запали я, изтривайки окървавената кожа под гърдата, държейки огъня на сантиметри над нея; пламъкът танцуваше на вятъра.

— За бога, *побързай!* — Малеткин стоеше на няколко метра, гласът му представляваше паникьосан шепот. — Какво правиш?

Талеников не отговори. Той продължи да движи пръстите си по плътта, избърсвайки кръвта, за да види по-ясно.

Откри го. Вдлъбнатината под лявата гръд, насочено към средата на гръдния кош. Един отпечатан син кръг, заобиколен от бяла кожа, набраздена в червено. Една бенка, която не беше никаква бенка, а знака на една изключителна армия.

Кръгът на Матарезе.

13.

Те бързо стигнаха до отдалечения край на алеята, смесвайки се с тълпата, крачеща на север. Малеткин трепереше, лицето му гореше. Василий стискаше с дясната си ръка лакътя на предателя, опитвайки се да контролира паниката, която лесно можеше да накара Малеткин да започне да бяга, привличайки по този начин вниманието върху двамата. Талеников имаше нужда от мъжа от Виборг. Трябваше да изпрати телеграма, която да изключи участие на КГБ, а Малеткин можеше да изпрати такава. Той разбираше, че разполага с много малко време, за да изпрати шифровка на Скофийлд. На стария Миковски щяха да са му необходими още десетина минути преди да стигне в службата си, но Василий знаеше, че ще бъде там. Един изплашен старец можеше да каже неща, които не трябва, на хора, които не трябва да знаят.

Талеников държеше кърпичката си на раната на врата. Кръвотечението беше намаляло в леко кървене от студа, скоро щеше да спре напълно, за да може да бъде превързано. На Василий му хрумна да си купи пуловер с висока яка, за да прикрие раната.

— По-бавно! — заповяда той, отпускаяки лакътя на Малеткин. — Срещу нас има едно кафене. Ще влезем вътре за няколко минути да пийнем по нещо.

— Мога да обърна едно — прошепна Малеткин. — Господи, тя се самоуби! Коя беше тя?

— Някоя, която направи грешка. Ти недей да правиш такива.

Кафенето беше препълнено. Те седнаха на една маса с две жени на средна възраст, които не искаха да бъдат притеснявани и намусено се затвориха в себе си. Това беше чудесно за тях.

— Отиди при управителя до вратата — каза Талеников. — Кажу ми, че приятелят ти е пил твърде много и се е порязал. Помоли го да ти даде някаква превръзка и нещо дезинфекциращо.

Малеткин понечи да се противопостави, но Василий го сграбчи за ръката:

— Направи го. Няма нищо необичайно за място като това.

Предателят се изправи и тръгна към мъжа при вратата. Талеников прегъна носната си кърпичка, притискайки чистата ѝ част към разкъсаната си кожа и бръкна за молив. Взе измачканата салфетка от масата пред себе си и започна да подбира шифъра за Беуолф Агейт.

Изключи от съзнанието си целия шум и се концентрира върху азбуката и избора на числа. Дори когато Малеткин се завърна с памучна превръзка и малка ролка лейкопласт, Василий продължаваше да пише, зачерквайки грешките също толкова бързо, колкото ги беше и направил. Питиетата им пристигнаха; предателят беше поръчал три наведнъж. Талеников продължи да пише.

Осем минути по-късно той беше свършил. Разкъса салфетката на две и преписа думите с големи букви. Подаде парчето на Малеткин.

— Искам тази телеграма да бъде изпратена до Хелзинки на името и хотела, написани отгоре. Искам да бъде пусната на бяла лента, търговски трафик, неподлежащ на дублиране или прекъсване.

Очите на предателя се разшириха.

— Как очакваш да направя това?

— По същия начин, както предаваш информация за нашите приятели във Вашингтон. Знаеш каква е схемата за следене; всички се защитаваме сами от себе си. Това е един от нашите най-добре култивирани таланти.

— Но това става през Стокхолм. Ние подминаваме Хелзинки!

Малеткин се изчерви. Възбуденото му състояние и бързото поглъщане на алкохола го бяха направили невнимателен. Той не беше предвидил да разкрие шведската връзка. Тя не беше разкрита дори и от дезертъорите.

А и Василий не можеше да използва Стокхолм. Тогава телеграмата щеше да бъде в ръцете на американското разузнаване. Имаше и друг начин.

— Колко често слизаш тук, до щабквартирата, за конференции на сектора?

Изменникът сви устни смутен.

— Не много често. Може би три или четири пъти миналата година.

— Сега отиваш точно там — каза Талеников.

— Какво? Ти си си загубил ума!

— Ще загубиш своя, ако не отидеш. Не се тревожи, полковник. Рангът все още има своите привилегии и своя ефект. Ще изпратиш една спешна телеграма до човека от Виборг в Хелзинки. Бяла линия, непроследяван трафик. Всъщност, трябва да ми донесеш копие от телеграмата.

— Да предположим, че те проверят във Виборг?

— Кой от дежурните там, горе, ще седне да се меси в работата на втория по ранг?

Малеткин се намръщи нервно.

— По-късно ще задават въпроси.

Василий се усмихна, гласът му подсказваше огромни богатства.

— Слушай думата ми, полковник. Когато се върнеш във Виборг, няма да има нищо, което да не можеш да притежаваш или командваш.

Изменникът се ухили, потта по брадичката му блестеше.

— Къде трябва да занеса потвърдителното копие? Ще се срещнем ли след това? Кога?

Талеников държеше превръзката на мястото на раната на врата си и развиваше парче от лейкопласта, края му държеше между зъбите си.

— Откъсни го — каза на Малеткин. Той го направи и Василий залепи лентата, откъсвайки друго парче, докато говореше. — Ще прекараш нощта в хотел „Европейски“. Ще се свържа с теб там.

— Но те ще поискат да се легитимирам...

— Разбира се, че ще се легитимираш. Един полковник от КГБ без съмнение ще получи най-добрата стая и най-добрата жена, ако слезеш долу във фойето.

— И двете струват пари.

— Това е моя грижа — каза Талеников.

Беше време за вечеря. Огромните читални на библиотеката „Салтиков-Шчедрин“ с книжни рафтове по стените и изключително високи тавани бяха препълнени както никога преди това. Група студенти седяха при дългите маси, а няколко групи туристи се разхождаха, разглеждайки рафтовете и картините с маслени бои, шепнейки, изумени от величието, което представляваше Шчедрин.

Докато вървеше през мраморните коридори към комплекса от кабинети в западното крило, Василий си спомни за месеците, които беше прекарал в тези стаи — тази стая — пробуждайки съзнанието си за един свят, за който знаеше твърде малко. Той не беше преувеличил пред Лодзия. Точно тук, при просветляващия кураж на един мъж, той беше научил повече за врага, отколкото по време на цялото обучение, което беше получил по-късно в Москва и Новгород.

„Салтиков-Шчедрин“ беше неговото най-добро училище. Мъжът, с който щеше да се срещне след толкова много години, беше неговият най-добър учител. Той се чудеше дали училището или учителят можеха да му помогнат сега. Ако семейство Ворошини беше обвързано с новия Матарезе, нямаше да има никаква информация в базата данни на разузнаването, за това той беше сигурен. Но дали беше тук? Някъде сред хилядите томове, които описваха подробности за събитията по време на революцията, за семействата и огромните имения, опустошени и заграбени, но всичко документирано от историците на времето, защото те знаеха, че това време никога няма да се повтори отново, експлозивното начало на един нов свят. Това се беше случило тук, в Ленинград — Санкт Петербург — и принц Андрей Ворошин беше част от катаклизма. Революционните архиви на „Салтиков-Шчедрин“ бяха най-богати в цяла Русия. Ако съществуваха някакви данни, някаква информация за семейство Ворошини, тя щеше да бъде тук. Но да бъде тук е едно нещо, а да го откриеш — съвсем друго. Дали старият му учител щеше да знае къде да търси? Той зави наляво по коридора, от двете страни на който имаше врати на канцеларии. Всички бяха тъмни, с изключение на една в дъното на коридора. Отвътре струеше слаба светлина, препречвана от време на време от силуета на нечия фигура, която се движеше напред-назад пред настолната лампа. Това беше канцеларията на Миковски, същата стая, в която беше работил в продължение на повече от двадесет и пет години, движещата се бавно фигура отвъд матираното стъкло беше без съмнение тази на учения.

Стигна до вратата и почука леко; тъмната фигура почти веднага се приближи до стъклото.

Вратата се отвори и Янов Миковски се появи, с неговото набръчкано лице, все още зачервено от студа навън, очите му зад дебелите лещи на очилата, погледът му — питащ и уплашен. Той

посочи на Василий да влезе бързо, затваряйки вратата веднага, след като Талеников беше вече вътре.

— Василий Василевич. — Гласът на стареца беше полушепот, полуплач. Той протегна ръце, прегръщайки младия си приятел. — Никога не съм мислел, че ще те видя отново.

Той пристъпи назад, ръцете му все още върху палтото на Талеников, оглеждайки го, набръчканата му уста мъчително се опитваше да издаде звуци, които не излизаха. Събитията през последния половин час бяха повече, отколкото можеше да приеме. Задържаните звуци излязоха, но без да са подредени в някакъв смисъл.

— Не се разстройвай — каза Василий, доколкото можеше да бъде убедителен. — Всичко е наред.

— Но защо? Защо тази тайнственост? Това тичане от място на място? Заслужаваше ли си? От всички мъже в Съветите... ти. През годините, през които беше в Рига; никога не се отби да ме видиш, но чух от други колко уважаван си станал, за това че си отговарял за твърде много неща.

— Беше по-добре, че не се срещнахме през онези дни. Казах ти го по телефона.

— Не можах да го разбера.

— Това бяха просто предпазни мерки, които бяха подходящи за онова време.

Те бяха даже повече от подходящи, мислеше си Талеников. Той беше научил, че ученият пиеше твърде много, потиснат от смъртта на жена си. Ако шефът на КГБ — Рига беше видян с този старец, хората можеха да започнат да търсят и други неща. И да ги открият.

— Това няма значение сега — каза Миковски. — Беше труден период за мен, като, надявам се, това ти е било известно. Имаше времена, когато някои хора можеха да бъдат оставени на мира, дори и старите ми приятели. Но това е минало! Какво се е случило с теб?

— Това е дълга история; ще ти кажа всичко, което мога. Трябва да ти го кажа, защото имам нужда от помощта ти.

Талеников погледна зад учения. Един чайник с вода на котлона на електрическата печка, вдясно от бюрото. Василий не беше сигурен, но си мислеше, че това беше същият чайник, същият котлон, който помнеше отпреди толкова много години.

— Твоят чай винаги беше най-хубавия в Ленинград. Ще свариш ли малко?

Мина почти половин час. Докато Талеников говореше, възрастният учен седеше безмълвен в своя стол, слушайки мълчаливо. Когато Василий за *първи път* спомена името принц Андрей Ворошин, той не каза нищо. Но когато неговият студент свърши, направи своя коментар.

— Именията на Ворошини бяха конфискувани от новото революционно правителство. Благосъстоянието на семейството беше иззето и сведено до минимум от Романови и техните индустриални партньори. Николай и неговият брат Михаил ненавиждаха Ворошини, твърдейки, че това са крадците, грабителите на цяла Северна Русия и на морските пътища. И, разбира се, князът знаеше, че е белязан от болшевиките за екзекуция. Единствената му надежда беше в Керенски, който беше твърде нерешителен или корумпиран, за да унищожава богатите семейства напълно. Тази надежда угасна с падането на Зимния дворец.

— Какво стана с Ворошин?

— Беше осъден на смърт. Не съм сигурен, но мисля, че името му беше споменато в списъка за екзекуции. Тези, които избягаха, се обадиха в следващите години; щях да си спомня, ако Ворошин беше сред тях.

— Защо щеше да си спомниш? Само в Ленинград е имало стотици хора. Защо би си спомнил за семейство Ворошин?

— Имаше много причини, за да не бъдат лесно забравени — не беше често явление руските царе да търсят крадци и пирати и да се опитват да ги унищожат. Семейство Ворошин бяха прочути. Бащата и дядото на княза имаха връзки с китайските и африканските търговци на роби, от Индийския океан до Африканския юг; те манипулираха имперските банки, принуждавайки търговските флоти и компании да банкрутират и след това ги поглъщаха. Говори се, че когато Николай се изправил тайно в съда пред княз Андрей Ворошин, той заявил: „Ако нашата Русия стане жертва на манията, то ще е заради хора като вас. Вие ги насъсквате срещу нашите гърла“. Това е било много години преди революцията.

— Ти казваш, *тайно се изправил* срещу него. Защо тайно?

— По това време не било прието да се показват разногласията между аристокрацията. Враговете им биха го използвали, за да оправдаят оплакванията си от националната криза. Революцията е назрявала десетилетия, преди да избухне. Николай е разбирал, той е знаел, че това ще стане.

— Ворошин имал ли е синове?

— Не знам, но предполагам, че е имал — поне в известен смисъл. Той е имал много любовници.

— А какво знаеш за самото семейство?

— Нямам конкретна информация, но подозирам, че са загинали. Както знаеш, трибуналите бяха обикновено снизходителни, когато ставаше въпрос за жени или деца. На хиляди беше позволено да отпътуват, само най-големите фанатици искаха да пролеят тяхната кръв. Но не вярвам, че на Ворошини е било позволено да заминат. Всъщност, почти съм сигурен, но нямам конкретна информация.

— На мен ми трябва конкретна информация.

— Разбирам, по моя преценка ти я имаш. Поне достатъчно, за да опровергаваш всякаква теория, включваща Ворошин в това невероятно общество на Матарезе.

— Защо го твърдиш?

— Защото ако князът беше успял да избяга, нямаше да бъде в негова полза да мълчи. Белите, намиращи се в изгнание, се организираха навсякъде. Тези със законни титли бяха посрещани с добре дошли и с отворени обятия и с изключителен ентузиазъм от големите компании и международни банки; това беше добър бизнес за тях. Не е в природата на Ворошин да отхвърли подобно признание и известност. Не, Василий. Той е бил убит.

Талеников слушаше думите на учения, търсейки някакво разминаване и несъответствие. Той стана от стола и отиде до чайника; напълни чашата си и погледна разсеяно кафявата течност.

— Освен ако не му е било предложено нещо много ценно, за да мълчи, за да остане анонимен.

— Този Матарезе? — попита Миковски.

— Да. Пари е имал на разположение. В Рим и Генуа. Там са били първоначалните им фондове.

— Но тези пари са били специално предназначени, нали? — наведе се напред Миковски. — Според това, което ми разказа, те е

трябвало да бъдат използвани за наемане на убийци, разпространявайки духовното отмъщение според този Гилом дьо Матарезе, нали така?

— Това е успяла да долови старицата — съгласи се Талеников.

— Значи тези пари не са могли да бъдат използвани за възстановяване на индивидуалните богатства, или за финансирането на нови. Разбираш, това не мога да приема относно Ворошин. Ако той беше успял да избяга, нямаше да обърне гръб на всички предложени му възможности. Нямаше да се присъедини към организация, обвързана с политическо отмъщение; той беше един твърде прагматичен мъж.

Василий тръгна към стола си; той спря и се обърна, чашата застина неподвижно в ръката му.

— Какво каза току-що?

— Че Ворошин беше твърде прагматичен, за да отхвърли...

— Не — прекъсна го Талеников. — Парите не са били използвани за възстановяването на богатствата или...

— ... финансирането на нови. Виж, Василий, огромни парични суми са били дадени на разположение на изгнаниците...

Талеников вдигна ръка.

— *Финансиране на нови* — повтори той. — Има твърде много начини за разпространяване на Евангелието. Просящите и лудите го правят на улиците, свещениците от своите олтари, политиците — от своите трибуни. Но как можеш да разпространяваш евангелие, което не може да бъде оповестено публично? Как можеш да платиш за него? — Василий остави чашата на малката масичка до стола си. — И двете се правят анонимно, използвайки сложните методи и процедури на съществуващата структура. Такава, при която всички зони оперират като отделни единици, различни една от друга, макар и подчинени на една-единствена личност. Където огромни суми биват прехвърляни ежедневно. — Талеников отиде обратно до бюрото и се облегна с ръце на ръба. — Тогава правиш необходимата покупка. Купуваш си място, за да участваш в решението! Структурата е твоя, за да бъде използвана.

— Ако те разбирам правилно — каза ученият, — парите, останали от Матарезе, е трябвало да бъдат разпределени и да бъдат използвани да се закупи участие в гигантски, съществуващи вече предприятия.

— Точно така. Търся на грешно място — съжалявам, на вярното място, но в друга страна. Ворошин е избягал. Той се е измъкнал от Русия вероятно доста време преди да му се е наложило, защото Романови са го дебнели, скубели са го, наблюдавали са всеки негов финансов ход. Той се е чувствал като окован във вериги тук, а по-късно този вид инвестиции, които Гилом дьо Матарезе е предвиждал, са били забранени в Съветите. Нали разбираш, той не е имал причина да остане в Русия. Решението му е било взето много преди революцията; точно затова никога не се е и чуло за неговото изгнание. Той е станал някой друг.

— Грешиш, Василий. Името му беше между осъдените на смърт. Спомням си, че съм го виждал.

— Но не си сигурен дали си го видял по-късно, в съобщенията за онези, които действително са били екзекутирани.

— Те бяха толкова много...

— Точно това имам предвид.

— Но той имаше връзки с правителството на Керенски, те със сигурност за заведени в досието му.

— Лесно е можело да бъдат записани. — Талеников се отблъсна от бюрото, инстинктът му подсказваше, че е много близо до истината. — Какъв по-добър начин за един мъж като Ворошин да изгуби своята идентичност в хаоса на революцията. Тълпите са извън контрол; дисциплината не е била наложена със седмици, и това просто е било спасителното чудо. Абсолютен хаос. Колко лесно е могло да бъде направено всичко.

— Ти прекалено опростяваш нещата — опита се да го възпре Миковски. — Въпреки че е имало период на насилие, през градовете и провинцията са пътували екипи наблюдатели и са записвали всичко, което са видели и чули. Не само фактите, но и впечатленията, мненията, интерпретациите на това, на което са били свидетели. Учените са настоявали това, тъй като моментът е бил исторически, който никога е нямало да се повтори, и те не са искали нищо да бъде пропуснато, да не остане нищо неотчетено. Всичко е било записано, независимо колко повърхностни са били наблюденията. Това е било някаква форма на дисциплина, Василий.

Талеников кимна.

— Защо мислиш, че съм тук?

Старецът приседна.

— Архивите от революцията?

— Трябва да ги видя.

— Лесно желание, но трудно за изпълнение. Разрешителното трябва да дойде от Москва.

— От кого се получава?

— От Министерството на културата. Изпращат човек от ленинградския отдел, който има ключ за стаите отдолу. Тук нямаме ключ за тях.

Погледът на Василий заигра върху купищата хартия по бюрото на Миковски.

— Този мъж архивар ли е? Умен като теб?

— Не. Той е просто един мъж с ключ.

— Колко често биват издавани тези разрешителни?

Миковски се намръщи.

— Не много често. Може би два пъти в месеца.

— Кога беше последния път?

— Преди около три седмици. Един историк от Жданов^[1] правеше някакво разследване.

— Къде чете той?

— В архивните стаи. Нищо не се разрешава да бъде изнесено оттам.

Талеников вдигна ръка. След това заговори. Прозвуча като нареждане. Или като молба:

— Нещо е било изнесено. Било ти е върнато и за доброто на всички то трябва да бъде върнато в архивите незабавно. Телефонното ти обаждање в ленинградския отдел трябва наистина да бъде вълнуващо.

Мъжът пристигна след двадесет и една минути, лицето му беше зачервено от студа.

— Служителят от нощното дежурство каза, че е спешно, другарю — обясни младият мъж, останал без дъх, отваряйки куфарчето и изваждайки един ключ, толкова уникално изработен, че щеше да бъде необходим изключително прецизен инструмент, за да може да бъде направен дубликат.

— Нещо съвсем нередно и, без съмнение, криминално престъпление — отговори Миковски, ставайки от стола си. — Но, слава богу, добре че дойдохте. — Ученият мина зад бюрото си, с един голям плик в ръка. — Ще слезем ли долу?

— Това ли е материалът? — попита мъжът с ключа.

— Да. — Ученият подаде плика.

— Какъв материал? — Гласът на Талеников беше остър, въпросът прозвуча като обвинение.

Мъжът беше заловен. Той изпусна ключа и посегна към колана си. Василий скочи, сграби ръката му, извивайки я надолу, блъскайки го в гърдите с рамо, запращайки го към вратата.

— Ти сгреши! — извика Василий. — Никой дежурен офицер не съобщава на куриера подробностите за спешен случай. *Пер ностро сирколо!* Този път няма да има хапчета! Нито пистолети! Хванах те, войнико. И в името на твоя корсикански Христос, ще ми разкажеш всичко, което искам да знам!

— *Prego* — прошепна младежът, устата му беше разкривена, устните му присвити, езикът му... *езикът* му. *Зъбите* му. Той отхапа, челюстта изтрака, а резултатът беше невъзвратим.

С гневно учудване Талеников видя как капсулата с течността влезе в гърлото му, парализирайки мускулите му. То се случи след секунда; малко изригване на въздух, последният дъх.

— Обади се на министерството — каза той на шокирания Миковски. — Кажи на нощния офицер, че ще ни бъдат необходими няколко часа, за да върнем материала.

— Не разбирам. *Нищо!*

— Те са подслушвали телефона на министерството. Този е пресрещнал мъжа с ключа. Той е щял да го остави и да изчезне, след като убие и двама ни. — Василий разкъса палтото, а после и ризата отдолу.

Беше там. Бенката, която не беше никаква бенка, отпечатаният син кръг на Матарезе.

Възрастният учен се пресегна към двата горни рафта на най-горната полица и подаде папките на Талеников. Това бяха

седемнадесети и осемнадесети том, до които бяха стигнали, търсейки името Ворошин.

— Щеше да бъде много по-лесно, ако бяхме в Москва — каза Миковски, внимателно слизайки по стълбата и отправяйки се към масата. — Целият този материал е бил преписан и индексиран. Един том щеше да ни каже къде точно да търсим.

— Ще има нещо; трябва да има.

Талеников подаде една книга, а сам отвори втората. Той започна да прелиства ръчно изписаните с мастило страници, внимателно прелиствайки ги.

Дванадесет минути по-късно Янов Миковски заговори.

— Тука е.

— Какво?

— Престъпленията на княз Андрей Ворошин.

— А екзекуцията му?

— Не още. Животът му, както и животът и криминалните действия на баща му и дядо му.

— Дай да видя.

Всичко беше там, внимателно, макар и патетично записано от някоя пунктуална, точна ръка. Бащата и дядото Ворошини бяха описани като народни врагове, свързани с убийствата на слугите и наемателите си, също както и по-редките манипулации на имперските банки, предизвиквайки оставането на хиляди хора без работа и обричането на хиляди други на глад. Князът е бил изпратен в Южна Европа за получаване на своето образование, една голяма обиколка, продължила пет години, осъществена благодарение на империалистическата власт и потискането на хората.

— *Къде* — заговори високо Талеников.

— Какво имаш предвид? — попита ученият, четейки същата страница.

— Къде е бил *изпратен*?

Миковски обърна страницата.

— Крефелд. Университетът Крефелд. Ето тук.

— Това копеле говореше немски... Значи е в Германия!

— Кое?

— Новата личност на Ворошини. Ето тук. Чети по-нататък.

Те прочетоха. Князът беше прекарал три години в Крефелд, две в университета в Дюселдорф, връщайки се често по-късно, когато беше създал близки лични връзки с германските индустриалци под имената Густаф фон Болен-Холбах, Фридрих Шоте и Вилхелм Хаберних.

— Есен — каза Василий. — След Дюселдорф е дошло ред на Есен. Било е територия, която Ворошин е познавал, говорил е и езика. Времето пасва чудесно; война в Европа, революция в Русия, светът е бил хвърлен в хаос. Военните заводи в Есен, ето на какво е станал част той.

— *Круп?*

— Или Верахтен. Конкурентът на Круп.

— Мислиш, че той е успял да се продаде на някой от тях?

— През задната врата и под ново име. Германската индустриална експанзия е била също толкова хаотична, колкото и войната на кайзера, директорите са се сменяли толкова често. Обстоятелствата са били идеални за Ворошин.

— Ето тук се казва за екзекуцията — прекъсна го Миковски, който беше обърнал страницата. — Описанието започва тук, от тук, горе. Страхувам се, че твоята теория започва да се срива.

Талеников се наведе напред, проследявайки думите. Записът разказваше за смъртта на княз Андрей Ворошин, жена му, двамата му сина и техните съпруги и една дъщеря в следобед на двадесет и първи октомври хиляда деветстотин и седемнадесета година в тяхното имение в Царское село, на брега на река Славянка. Описани са кървавите подробности на последните минути от боя, Ворошини са били обкръжени в голямата си къща заедно със слугите, отхвърляйки атакуващата тълпа, стреляйки с оръжие през прозорците, хвърлящи кутии с горящ петрол от стръмните покриви — и накрая, освобождавайки слугите си и намирайки смъртта си — използвайки собствения си барут, за да се взривят заедно с голямата къща. Нищо друго, освен горящия скелет на имението не останало, останките на семейството изгорели в пламъците.

Образи изплуваха пред Василий, спомени от хълмовете в нощта над Порто Вечео. Останките от вила Матарезе. Там също е имало последен пожар.

— Не мога да се съглася — каза той спокойно на Миковски. — Това изобщо не е било екзекуция.

— Може да е липсвал трибунал — оспори ученият, — но се осмелявам да кажа, че резултат е бил същият.

— Няма никакъв резултат, никакви доказателства, никакво доказателство за смъртта. Останали са само тлеещи останки. Това описание е фалшиво!

— Василий Василевич, това са архиви. Всеки документ е освидетелстван и е одобрен от учени! От онова време.

— Единият е бил купен. Съгласен съм, че едно огромно имение е било изгорено до основи, но тук свършват доказателствата. — Талеников се върна няколко страници назад. — Виж, този доклад е много описателен, цифри за пушките на прозорците, мъжете на покривите, за слугите, излизали от къщата, за експлозиите, видени в кухните, очевидно за всичко се е държало сметка.

— Съгласен съм — кимна Миковски, впечатлен от изключителните подробности, които прочете.

— Напротив. Има нещо, което липсва. Във всяко досие от подобен тип, които видяхме — разрушаването на дворци или имения, спиране на влакове, демонстрации — има винаги такива фрази като „първата редица беше водена от другаря еди-кой си, разбитите вражески гвардейци бяха командвани от капитан еди-кой си, екзекуцията беше проведена под наблюдението на другаря еди-кой си“. Както каза и преди, тези досиета са пълни с имена, всичко е било записано за бъдещо ползване — е, прочети отново това. — Василий прелисти напред и назад няколко страници. — Подробностите са необичайни, дори за градуса на онези времена и за цвета на следобедното слънце и за кожените палта, носени от хората на покрива. Но няма нито едно име. Споменават се само Ворошини, никой друг.

Ученият постави пръсти върху жълтите страници, старите му очи се лутаха между редовете, устните му — разтворени от учудване.

— Прав си. Изключителната детайлност прикрива липсата на конкретна информация.

— Точно така се постъпва винаги — каза Талеников. — *Екзекуцията* на семейство Ворошини е измислица. Тя никога не се е състояла.

---

[1] Днешният град Мариупол. — Б.пр. ↑

14.

— Този ваш младеж беше направо нетърпим — каза Миковски в телефона, тонът му беше силно критичен, той говореше на нощния дежурен в ленинградския отдел на Министерството на културата. — Бях казал съвсем ясно — като предполагам, че и вие сте му предали съвсем ясно — че той трябваше да остане в архивите, докато материалът бъде върнат. Сега какво откривам? Младежът е изчезнал, а ключът е пхнат под вратата! Наистина, това е просто нетърпимо. Предлагам ви да изпратите някой, който да го вземе.

Възрастният учен бързо затвори телефона, отнемайки всякаква възможност за отговор на нощния дежурен. Той погледна към Талеников, в погледа му се четеше удивление.

— Това изпълнение навремето можеше да ти донесе диплом направо от Станиславски — усмихна се Василий, избърсвайки ръцете си с хартиените салфетки, взети от близката умивалня. — Ние сме прикрити — *ти* си прикрит. Само запомни, един труп без документи ще бъде намерен зад пещта. Ако те попитат, не знаеш нищо, никога преди това не си го виждал, единствената ти реакция трябва да бъде на шок и учудване.

— Но Министерството на културата... те със сигурност ще го познаят!

— Със сигурност няма. Той не е бил мъжът, изпратен с ключа. Министерството ще има свой собствен проблем, доста сериозен при това. Ще си получат ключа обратно, но ще загубят един куриер. Ако този телефон все още е подслушван, този, който слуша, ще предположи, че техният човек е успял. А ние спечелихме време.

— За какво?

— Трябва да се свържа с Есен.

— Есен?! Заради някакво предположение, Василий? Заради някаква хипотеза?

— То е повече от хипотеза. Две от имената, споменати в доклада за Ворошин, са известни. Шоте и Болен-Холбах. Фридрих Шоте е бил обвинен от германския съд скоро след Първата световна война за

изнасяне на пари от страната му. Бил е убит в затвора още същата нощ, когато е пристигнал. Около това убийство се е вдигнал много шум, убийците не са били открити. Мисля, че е направил грешка и Матарезе са искали да му запушат устата. Густаф Болен-Холбах се е оженил за единствената оцеляла от фамилията Круп и е получил контрол върху заводите „Круп“. Ако това са били приятелите на Ворошин отпреди почти век, те сигурно са му помогнали. Всичко съвпада.

Миковски поклати глава.

— Ти търсиш петдесетгодишни духове.

— Само с надеждата, че те ще ме отведат към някои от живите сега. Бог знае дали съществуват. Имаш ли нужда от допълнителни доказателства?

— Не. Страхувам се за теб, за това, че те съществуват. Някакъв англичанин те чака в апартамента на някой, някаква жена ме проследява, някакъв младеж пристига тук с ключ за архивите, който е откраднал от друг... Всички от този Матарезе. Струва ми се, че са те хванали в клопка.

— От тяхна гледна точка са успели да го направят. Те са изучили досиетата ми и са изпратили своите бойци да проследят всички мои тайни действия, като са предполагали, че ако някой не успее, следващите няма да пропуснат.

Ученият сне очилата си.

— Къде ги намират тези... бойци, както ги наричаш? Къде трябва да бъдат търсени тези мъже и жени, които се отказват от живота си с такава готовност?

— Отговорът може да е по-страшен, отколкото и двамата си представяме. Корените му се връщат векове назад, до един ислямски принц на име Хасан ибн ал Сабах. Той е формирал взводове от политически убийци, които да го държат на власт. Наричали са ги „фидаиз“.

Миковски изтърва очилата си върху бюрото; звукът беше остър.

— Фидаиз? Убийците? Запознат съм с това, за което ми говориш, но тази концепция е абсурдна. Фидаиз, убийците на Сабах, са се основавали на забраните на една етническа религия. Те са заменяли своите души, своите умове, своите тела за удоволствията на Валхала, докато са били на земята. Подобни поощрения не звучат много привлекателно в днешно време.

— В днешно време? — попита Василий. — Точно днес му е времето. По-голяма къща, по-тлъста банкова сметка или използването на някоя вила в продължение на дълго време, обзаведена с повече лукс, отколкото тези на колегите; по-голям въздушен флот или по-мощен боен кораб, рамото на началника или покана за участия в събития, на които други не могат да присъстват. Точно това представлява времето, света в който ти и аз живеем. Лично, професионално, дори светски — той е едно глобално общество, пращящо от алчност. Девет от всеки десет жители представляват един Фауст. Мисля, че точно това Карл Маркс никога не е успял да разбере.

— Той нарочно го е пропуснал, приятелю. Разбирал го е напълно; просто е имал други проблеми, които е трябвало да атакува първо.

Талеников се усмихна.

— Това ми звучи като някакво извинение.

— А дали ще предпочетеш отговор, мисъл, че управлението на една нация е твърде важно, за да бъде оставено на хората?

— Монархистко твърдение, трудно приложимо. Трябва да го е направил царят.

— Но не е. Изказано е от американеца Томас Джеферсън. Отново е пропуснал нещо важно. И двете страни, както виждаш, тъкмо са били преминали през революции; и двете са били нови, току-що създадени нации. Думите и решенията е трябвало да бъдат практични.

— Твоята ерудиция не променя оценката ми. Твърде много съм видял, използвал съм твърде много.

— Аз не искам да променя нищо; още по-малко твоя талант за наблюдение. Бих искал само да можеш да върнеш нещата в перспектива. Може би всички се намираме в преходно състояние...

— Към какво?

Миковски сложи очилата си.

— Към рая или ада, Василий. Нямам и най-малка представа кое точно. Съжалявам единствено, че няма да бъде тук, за да разбере. Как смяташ да стигнеш до Есен?

— Обратно през Хелзинки.

— Ще бъде ли трудно?

— Не. Има един човек от Виборг, който ще ми помогне.

— Кога тръгваш?

— Сутринта.

— Ще се радвам, ако останеш при мен тази вечер.

— Не, може да бъде опасно за теб.

Ученият изненадано повдигна глава.

— Но аз мисля, че каза, че изпълнението ми по телефона е премахнало всякакви притеснения.

— Мисля, че е така. Може би затова няма да се спомене още няколко дни. Евентуално, разбира се, милицията ще бъде известена, но дотогава инцидентът — доколкото те касае — ще бъде въпрос само на процедури.

— Тогава какъв е проблемът?

— Ако съм сгрешил. В такъв случай и двамата ще бъдем убити.

Миковски се усмихна.

— Значи крайт ни е сигурен?

— Направих това, което трябваше. Нямаше никой друг. Съжалявам.

— Недей. — Ученият се изправи и с нестабилна походка обиколи бюрото. — Тогава трябва да си тръгнеш и аз няма да те видя повече. Прегърни ме, Василий Василевич. Рай или ад, кое ли ще бъде? Мисля, че ти знаеш. Това е второто и ти си стигнал до него.

— Стигнал съм там отдавна — каза Талеников, внимателно държейки стареца, когото нямаше да види никога повече.

— Полковник Малеткин? — попита Василий, знаейки, че колебливият глас от другата страна на линията принадлежеше на предателя от Виборг.

— Къде си?

— В една телефонна кабина на улицата, недалеч. Имаш ли нещо за мен?

— Да.

— Добре. И аз имам нещо за теб.

— Също е добре — каза Малеткин. — Кога?

— Сега. Излез пред входа на хотела и тръгни надясно. Продължавай да вървиш, аз ще те пресрещна.

Настъпи момент на мълчание.

— Сега е почти полунощ.

— Радвам се, че часовникът ти е точен. Трябва да е много скъп. Да не би да е някой от онези швейцарски хронометри, които са толкова популярни при американците...

— Тук има една жена...

— Кажи ѝ да чака. *Заповядай* ѝ, полковник, нали си офицер от КГБ!

Седем минути по-късно Малеткин изскочи като невестулка на тротоара пред входа, изглеждайки съвсем дребен и озъртайки се в няколко посоки наведнъж, без явно да обръща главата си. Въпреки че беше студено и тъмно, Василий веднага видя потта по брадичката на предателя; след около ден тази брадичка нямаше да я има. Щеше да бъде пръсната в съда на Виборг.

Малеткин закри на север. Нямаше много пешеходци по улица Бродски, няколко двойки, вървящи ръка за ръка, неизбежната тройка млади войници, търсещи топлина някъде, където и да е, преди да се върнат в стерилните си бараки. Талеников чакаше, наблюдавайки сцената на улицата, търсейки някой, който не трябваше да е там.

Нямаше никой. Изменникът не му играеше двойна игра, нито пък беше проследен от някой боец Матарезе. Василий излезе от сянката на вратата и забърза към пресечката; след минута той беше точно пред Малеткин. Започна да си свири „Янки дудъл данди“.

— Ето ти телеграмата! — каза предателят, изплювайки думите в мрака пред една затъмнена витрина. — Това е единственото копие. Кажи ми сега, кой е информаторът от Виборг?

— *Другият* информатор. Това искаш да кажеш, нали? — Талеников щракна със запалката и погледна копието на кодираното съобщение до Хелзинки. Беше точно. — Ще получиш името след няколко часа.

— Искам го сега! Защото знам, че някой вече се е обадил във Виборг. Искам си протекцията, ти ми я гарантира! Утре сутринта си тръгвам веднага.

— *Ние* си тръгваме — прекъсна го Василий. — Всъщност, преди да настъпи сутринта.

— Не!

— Да. Освен това, ти ще стъкмиш дневния ред.

— Не искам да правя нищо с теб. Снимката ти се намира на всяко табло на КГБ; в щабквартирата на „Леговски“ даже имаше две!

Изпотих се, когато ги видях.

— Не бях помислил за това. Но, виждаш, трябва да ме откараш обратно при езерото и да ме свържеш с финландците. Работата ми тук в Ленинград свърши.

— Защо аз? Аз свърших достатъчно!

— Защото, ако не го направиш, няма да мога да си спомня името, което ще ти потрябва във Виборг. — Талеников потупа предателя по бузата; Малеткин изохка.

— Върни се при своята жена, другарю, и се представи добре. Но недей да се бавиш твърде много с нея. Искam да излезеш от хотела в три и половина.

— Три и половина?

— Да. Откарай колата до Аничковия мост; трябва да си там преди четири часа. Ще преминеш по моста и после ще се върнеш обратно. Ще те срещна на едната или на другата страна.

— А милиционерите? Те спират подозрителните превозни средства, а една кола, която кара напред-назад по моста в четири часа сутринта не представлява нормална гледка.

— Точно така. Ако има милиционери наоколо, бих искал да го разбера.

— А да предположим, че ме спрат?

— Трябва ли непрекъснато да ти напомням, че си полковник от КГБ? Тук си по официална задача. Много официална и много секретна. — Василий тръгна, после се върна обратно. — Току-що ми хрумна — каза той. — Може да ти е минало през ума да вземеш някакво оръжие и да ме застреляш при удобен момент. От едната страна ще те похвалят, че си ме убил, а на другите ще можеш да се закълнеш, че си се опитал да ме спасиш с голям риск за себе си. В случай, че не искаш да научиш името на мъжа във Виборг, подобна тактика изглежда разумна. Много малко риск, награди и от двата лагера. Но трябва да знаеш, че всяка моя стъпка тук в Ленинград, се следи.

Малеткин започна да говори все по-бързо.

— *Кълна ти се, никога не ми е хрумвало такова нещо!*

Ти наистина си голям глупак, помисли си Талеников.

— Тогава до четири часа, другарю.

Василий приближи стълбището на сградата, четири входа по-надолу от този, в който се намираше апартаментът на Лодзия. Той погледна нагоре към прозорците ѝ; лампите бяха включени. Беше си вкъщи.

Той се изкачи бавно по стъпалата, както би постъпил един изморен мъж, завръщащ се в нежелания дом след като бе работил нежеланата си, незаплатена работа извън работно време, зад безкрайния конвейер, за каузата на някакъв нов икономически план, който никой не разбираше. Отвори стъклената врата и влезе в малкия вестибюл.

Бързо го прекоси, бързо приключи преминаването; сега нямаше колебание у него. Отвори вътрешната врата, слезе по стълбището към мазите и потъна в мръсотията долу. Подмина вратата, зад която беше натикал мъртвия англичанин, в чието гърло беше налял водка и беше разрязал китките му с бръснач. Той извади запалката си, запали я и отвори вратата. Англичанинът го нямаше. Не само го нямаше, но нямаше и никакви следи от кръв. Всичко беше почистено.

Тялото на Талеников се смрази, мислите му застинаха в шок. *Беше се случило нещо ужасно. Той грешеше.*

Грешеше много!

Сега беше сигурен. Бойците на Матарезе може и да бяха на привършване, но последното нещо, което биха направили, е да се върнат на сцената на насилието. Твърде голяма беше вероятността да им бъде устроена клопка; Матарезе нямаше, не можеше да поеме този риск!

Но те го бяха поели, целта си заслужаваше хазартния ход. Какво ли беше *направил*?

Лодзия!

Той остави вратата откритата и забърза през свързаните мази, държейки „Граз“ в ръка, стъпките му бяха тихи, очите и ушите — напрегнати.

Стигна до входа на Лодзия и се заизчаква по стълбите до приземната площадка. Той затвори вратата бавно и се послуша; от стълбището отгоре се чу силен смях. Висок женски глас, последван секунди по-късно от смеха на някакъв мъж.

Василий сложи „Граз“ в джоба си, заобиколи парапета и тръгна с нестабилна походка нагоре по стълбите след двойката. Те стигнаха до

площадката на втория етаж, диагонално срещу вратата на Лодзия. Талеников заговори с глупава гримаса на лицето си:

— Млади хора, бихте ли направили на един любовчия на средна възраст малка услуга. Страхувам се, че изпих доста водки.

Двойката се обърна и се усмигнаха като един.

— Какъв ти е проблемът, приятелю? — попита младежът.

— Приятелката ми има проблем — каза Талеников, посочвайки към вратата на Лодзия. — Трябваше да се срещнем след представлението в „Киров“, страхувам се, че доста се забавих с един стар приятел от казармата, и мисля, че тя е адски ядосана. Бихте ли почукали вместо мен; ако чуе гласа ми, сигурно няма да ме пусне.

Василий се ухили отново. Мислите му бяха точно противоположни на усмивката му. Колкото повече остаряваше, толкова повече болезнено изживяваше пожертването на млади и хубави хора.

— Това е най-малкото, което бихме могли да направим за един войник — каза момичето, смеейки се силно. — Хайде, съпруже, направи нещо за военните.

— Защо не? — Младежът повдигна рамене и тръгна към вратата на Лодзия.

Талеников застана в ъгъла с гръб, опрян на стената, дясната му ръка беше в джоба. Съпругът почука на вратата.

Отвътре не се чу никакъв звук. Той погледна към Василий, който кимна, посочвайки му да опита пак. Младежът почука отново, сега по-силно, по-настойчиво. Отново имаше само тишина.

— Може би тя все още те чака пред „Киров“ — допусна момичето.

— Или пък — добави младежът, усмихвайки се — може би е намерила стария ти приятел от армията и сега и двамата те избягват.

Талеников се опита да се усмигне в отговор, но не можа. Той много добре знаеше какво ще намери зад вратата.

— Ще чакам тук — промълви той. — Благодаря ви много...

Съпругът разбра, че се беше опитал да бъде жлъчен в неподходящ момент.

— Съжалявам — измърмори тихо, хващайки ръката на жена си.

— Късмет — изрече момичето странно и двамата продължиха бързо по стълбището.

Василий изчака, докато чу звука от затваряща се врата два етажа по-нагоре. Той извади пистолета от джоба си и посегна към бравата пред себе си, страхувайки се да не би тя да не е заключена.

Не беше заключена и страхът му нарасна. Той отвори вратата, влезе вътре и я затвори. Това, което видя, прониза гърдите му от болка; той знаеше, че скоро след това ще последва и още по-голяма болка. Стаята беше разхвърляна, столовете, масите и лампите бяха преобърнати; книгите и възглавниците се стелеха разкъсани по пода, парчета плат бяха разхвърляни наоколо. Сцената беше създадена, за да имитира някаква борба на насилие, но тя беше фалшива, бяха се престарали — обикновено подобни нагласени сцени винаги бяха правени нереални. Не е имало никаква битка, а имаше нещо друго. Беше се провел разпит с мъчения.

Вратата на спалнята зееше отворена; той тръгна към нея, знаейки, че по-голямата болка щеше да настъпи след секунди, острият удар на мъката. Влезе и погледна към нея. Тя беше на леглото, дрехите бяха разкъсани по тялото ѝ, позата на краката ѝ посочваше, че е имало изнасилване, актът, ако изобщо беше извършен, беше извършен само да се заблуди аутопсията, без съмнение след като тя беше вече умряла. Лицето ѝ беше подпухнало, устните и очите подути, зъбите — изпочупени. Струйки кръв се спускаха от бузите ѝ, чертаейки абстрактни фигурки в тъмночервено върху светлата ѝ кожа.

Талеников се обърна, някак внезапно отмалял. Беше чувствал същото много пъти преди това; искаше само да убива. Той щеше да убива.

И тогава се трогна, толкова дълбоко, че очите му внезапно се напълниха със сълзи и не можеше да диша. Лодзия Кронеша не беше се пречупила; тя не беше разкрила на животното, което я беше мъчило, че любовникът ѝ от дните в Рига трябваше да се върне след полунощ. Дори беше направила много повече, отколкото просто да опази тайната. Беше отпратила животното в друга посока. Какво ли беше преживяла!

Не беше изпитвал любов през по-голямата половина от живота си; сега обичаше, а беше твърде късно!

Твърде късно? О, господи!

... *Къде е проблемът?*

... *Това, че греша. В такъв случай ще ни убият и двамата.*

Янов Миковски.

Ако Матарезе бяха изпратили войник да проследи Лодзия Кронеша, със сигурност бяха изпратили и друг, който да проследи учения.

Василий изтича към всекидневната, към телефона, който внимателно не беше докосван. Нямаше значение дали линията беше следена или не; той щеше да научи това, което му беше необходимо след секунди; секунди по-късно щеше да изчезне преди някой, изпратен от подслушвачите, да пристигне.

Набра номера на Миковски. Телефонът беше вдигнат незабавно... Твърде бързо за един старец.

— Да? — Гласът беше провлачен, неясен.

— Доктор Миковски, моля.

— Да? — повтори мъжкият глас. Това не беше гласът на учения.

— Аз съм сътрудник на другаря Миковски и трябва спешно да говоря с него. Знам, че не се чувстваше много добре, нужна ли му е медицинска помощ? Ще я изпратим незабавно, разбира се.

— *Не.* — Мъжът говореше твърде бързо. — Кой се обажда, моля?

Талеников започна непринудено да се смее.

— Аз съм съседът му по канцелария, Рудиков. Кажете му, че намерих книгата, която той търсеше... *Не*, нека му го кажа сам.

Тишина.

— Да? — Беше Миковски. Бяха му позволили да говори по телефона.

— Добре ли си? Приятели ли са тези мъже?

— *Бягай, Василий! Изчезвай! Те са...*

Оглушителна експлозия се чу в другия край на линията. Талеников държеше телефона в ръка, втръчен в него. Той остана така за миг, позволявайки на острите удари на болката да пропълзят по гърдите му. Обичаше двама души в Ленинград... и ги беше убил.

Не, това не беше вярно. Матарезе ги беше убил. А сега той щеше да убива, за да си отмъсти. Да убива... Да убива... и да убива.

Той влезе в една телефонна будка на Невски проспект и набра номера на хотел „Европейския“. Нямаше да има никакъв малък

разговор; нямаше време за губене с някакви незначителни хора. Трябваше да премине през езерото Вайникала, в Хелзинки, да се свърже с корсиканката в Париж и да изпрати съобщение на Скофийлд. Трябваше да замине за Есен, тъй като тайната за Ворошин беше там, а животните бяха плъзнали, убивайки, за да предотвратят разкриването на тази тайна. Той ги искаше сега... Толкова силно... Тези елитни бойци на Матарезе. Всички те да измрат в неговите ръце.

— Да, да, какво има — бяха забързаните, насечени думи на предателя от Виборг.

— Измъквай се оттам веднага — изкомандва Талеников. — Карай към гара „Москва“. Ще се срещнем на завоя пред първия вход.

— Сега? Няма и два часът! Ти каза...

— Забрави какво казах, направи това, което ти казвам! Успя ли да уредиш нещо с финландците?

— Едно просто телефонно обаждане.

— *Направи* ли го?

— Ще го направя за минутка.

— Направи го. Бъди при „Москва“ в два и петнадесет.

Пътуването на север беше мълчаливо, нарушавано само от непрестанното хленчене на Малеткин за събитията през последните двадесет и четири часа. Той беше човек, който вършеше нещата толкова повърхностно, че дори измяната му беше гранясала, твърде плитка.

Те минаха през Виборг, край село Знева, към границата. Василий разпозна заснежения път край брега, който беше изминал по края на замръзналото езеро; скоро щяха да стигнат до отбивката от пътя, където първо беше забелязал изменника. Тогава беше призори; скоро отново щеше да се зазори. А толкова много неща се случиха, толкова много беше научено...

Той беше изтощен. Не беше спал, а имаше толкова много нужда от сън! Щеше да стигне до Хелзинки и да се наспи толкова дълго, колкото тялото и възприятията му позволяха, после да уреди нещата. За Есен.

Но имаше и нещо последно, което трябваше да уреди сега, преди да си тръгне от любимата Русия, от неговата Русия.

— След по-малко от минута ще стигнем до мястото на срещата — обяви Малеткин. — Ще те посрещне един финландец, на пътеката на брега на езерото. Всичко е уредено. Сега, *другарю*, аз изпълних моя край на сделката, сега е твой ред. Кой е другият информатор от Виборг?

— Нямах нужда от името му. Трябва ти само неговият ранг. Това е единственият човек от твоя сектор, който може да ти дава заповеди, единственият ти началник. Първият в командването на Виборг.

— *Какво?* Той е тиранин, фанатик!

— Какво по-добро прикритие? Отбий се да го видиш лично. Ти знаеш какво да му кажеш.

— Да — съгласи се Малеткин, очите му горяха. Той намали скоростта, когато приближиха пресечката на снежния овраг. — Да, мисля, че знам какво да му кажа... Тук е пътеката.

— Ето и пистолета ти — каза Талеников, подавайки на изменника оръжието му без иглата на ударника.

— О? Да, благодаря ти — отвърна Малеткин, без да слуша повече. Мислите му бяха се концентрирали върху нещо, което не можеше да си представи преди секунди.

Василий излезе от колата.

— Довиждане — каза той, затваряйки вратата.

Когато заобиколи задницата на автомобила към пътеката, той чу звука от спускащото се стъкло на Малеткин.

— Това е невероятно — каза предателят, в гласа му се чувстваше благодарност. — Благодаря ти.

— Няма защо.

Стъклото беше вдигнато. Бръмченето на двигателя беше последвано от писъка на гумите, когато те се завъртяха върху снега. Колата препусна напред; Малеткин не искаше да губи време и бързаше да се прибере във Виборг. Към своята екзекуция.

Талеников навлезе по пътеката, която щеше да го заведе до неговия съгледвач, до Хелзинки, до Есен. Той започна да си свири тихо; мелодията беше „Янки дудъл данди“.

15.

Внимателният мъж с измачканите дрехи и с памучния пуловер с висока яка стискаше някакъв калъф от цигулка между коленете си. Той благодари на финландската стюардеса за чашата чай. Ако някой на борда на самолета се опитваше да отгатне каква е възрастта на музиканта, вероятно щеше да я определи някъде между петдесет и пет и шестдесет години, може би малко по-възрастен. Онези, които седяха по-далеч, щяха да започнат от шестдесет нагоре и да добавят, че той вероятно е и по-стар. Въпреки това, с изключение на белите кичури в косата му, той не беше използвал никаква козметика. Талеников беше научил преди години, че лицевите мускули и тялото прикриваха възрастта и физическото състояние далеч по-добре от праховете и течния грим. Трикът беше мускулите да бъдат изопнати в желаното положение на изключителен стрес, с който човек трябваше да свикне, да се преодолее неудобството от това, че трябва постоянно да се бориш с тях, също както възрастните хора се борят срещу силата на възрастта, а недъгавите се опитват да направят всичко възможно, за да прикрият своите деформации.

Есен. Той беше ходил в черната перла на Рур два пъти. Нито едно от пътуванията му не беше отбелязано в досието, тъй като това бяха твърде деликатни задания, свързани с индустриалния шпионаж — операторите в Москва не го бяха записали никъде. Поради това Матарезе нямаха никаква информация, която да им помогне в Есен. Нямаха явки, които можеха да бъдат проследени, нито приятели, които можеха да бъдат издирени и заловени, нищо. Нямаше Янов Миковски, нито Лодзия Кронеша.

Есен. Откъде щеше да започне? Ученият беше прав: той търсеше някакъв петдесетгодишен дух, скритите останки на един човек и семейството му в огромния индустриален комплекс, погълнати в годините на световния хаос. Всякакви истински документи, които се връщаха половин век назад, щяха да липсват — ако те изобщо бяха съществували някога. А и дори да бяха съществували и имаше достъп до тях, те щяха да бъдат така прикрити, че щеше да му отнеме седмици

да проследи парите и хората, стоящи зад тях — в процеса на проследяването разкриването му щеше да бъде гарантирано.

Освен това съдебните досиета в Есен трябваше да бъдат между най-обърканите и най-сложните. Кой може да бъде човекът, способен да проправи път през подобна каша? Къде беше времето, когато можеше да го направи?

Имаше някакъв мъж, един частен адвокат, който обаче без съмнение щеше да вдигне ръце при мисълта, че трябва да се опита да открие името на някакъв руснак, дошъл в Есен преди петдесет години. Но той беше адвокат; той беше мястото, от което трябваше да се започне. Ако беше жив, ако желаше да разговаря за онези смутни времена. Василий не беше се сещал за този мъж от години. Хайнрих Касел беше тридесет и пет годишен младши партньор в една фирма, която вършеше много юридически услуги за по-известните компании от Есен. Досието в КГБ за него разкриваше, че мъжът често беше влизал в конфликт със своите началници, човек, който изключително много държеше на либералната кауза — противопоставящ се дотам на своите работодатели, че бяха го заплашили да го уволнят. Но той беше твърде добър; никой от началниците му не искаше да поеме отговорността за неговото уволнение.

Конспиративните асове на Москва бяха заложили на своята мъдрост, че Касел беше един изключително подходящ материал за шпионажа върху патентования дизайн. С още по-мъдро решение асовете бяха изпратили своя най-добър парламентьор, някакъв си Василий Талеников, който да привлече адвоката за каузата на един по-добър свят.

На Василий му трябваше по-малко от час по време на една вечеря, за да разбере колко абсурдно беше заданието. Изводът беше дошъл, когато Хайнрих Касел се беше облегнал на стола си и беше възкликнал:

— Да не си си изгубил ума? Та аз правя всичко възможно, за да ви държа вас, копелета, настрани!

Не последва нищо. Убедителният парламентьор и адвокатът се бяха напили, привършвайки вечерта призори, наблюдавайки как слънцето изгрява над градините в парка Груда. Те бяха сключили един пиянски пакт: адвокатът нямаше да докладва за опита на Москва в правителството в Бон, ако Талеников гарантираше, че досието в КГБ

ще бъде значително променено. Адвокатът беше останал безмълвен, а Василий се беше завърнал в Москва, променяйки досието на германеца в преценката, че радикалният вероятно беше провокатор, платен от американците. Хасел можеше да му помогне, поне да му каже откъде да започне.

Ако можеше да се свърже с Хайнрих Касел. Толкова неща биха могли да се случат, за да му попречат. Болест, смърт, промяна на местоживеенето, някакви инциденти... Бяха изминали дванадесет години от неуспешното изпълнение на заданието в Есен.

Трябваше да свърши и още нещо в Есен, размишляваше той. Нямаше пистолет; трябваше да си купи. Службите за сигурност на западногерманските летища бяха такива тези дни, че не можеше да рискува да разглоби своя „Граз“ и да го прекара в пътната си чанта.

Имаше толкова неща да свърши, а нямаше много време. Но моделът вече му се изясняваше. Беше неясен, отбягващ му, противоречив, но беше там. Корсиканската треска се разпространяваше, заразителите използваха огромни суми и хитри финансови методи да създават напрежение и хаос навсякъде, наемаха армия от елитни бойци, които биха се отказали от своя живот веднага, за да защитят каузата. Но отново, *каква* кауза? С каква цел? Какво се опитваха да постигнат жестоките философски наследници на Гилом дьо Матарезе. Атенстати, тероризъм, свръхкриминални бомбардировки и бунтове, отвличания и убийства... Всички неща, които състоятелните хора трябваше да изпитат, защото разрушаването на реда носеше със себе си техния провал. Това беше гигантското противоречие. *Защо?*

Той почувства как самолетът започна да се гмурка, пилотът беше започнал спускането над Есен.

Есен. Княз Андрей Ворошин. Кой ли беше станал сега?

— Не вярвам! — възкликна Хайнрих Касел по телефона, гласът му издаваше същата добронамерена непримиримост, която Талеников помнеше отпреди дванадесет години. — Всеки път, когато мина покрай онези градини, спирам за миг и започвам да се смея. Жена ми си мисли, че това трябва да са спомените за някое старо гадже.

— Надявам се, че си й разказал за какво става въпрос.

— О, разбира се. Казвам ѝ, че това е мястото, където почти станах международен шпионин, а тя си е все така убедена, че е някое старо гадже.

— Моля те, искам да се срещнем. Спешно е и няма нищо общо с предишния ни бизнес.

— Сигурен ли си? Няма да стане, ако си мислиш, че един от най-известните адвокати в Есен ще установи връзки с руснаците. Днешните времена са странни. Носят се слухове, че Баадер-Майнхоф се финансира от Москва, че съседите ни далеч на север са намислили някакви стари гадни номера.

Талеников спря за миг, изненадан от съвпадението.

— Имаш думата на един стар конспиратор. Аз съм безработен.

— Наистина ли? Колко интересно! Тогава паркът Груда. Сега е почти дванадесет. Да речем в един часа? На същото място в градината, въпреки че по това време на годината няма да има цветя.

Ледът на езерото блестеше на слънчевата светлина, храсталаците бяха свити от зимния студ, макар и малко живнали от дневната светлина на слънцето. Василий седна на пейката; беше един и петнадесет и той започна да усеща полъха на тревога. Без да мисли, той докосна издутината в своя десен джоб, която беше причинена от малкия пистолет, който си беше купил на площад Копщаб, после извади ръката си, виждайки фигурата на човека без шапка, вървящ бързо нагоре по градинската пътека.

Касел беше напълнял и беше почти оплешивял. В огромното си палто с черни кожени ревери имаше вида на проспериращ адвокат. Очевидно скъпото му облекло се разминаваше със спомените на Талеников за енергичния млад адвокат, който искаше да *държи копелетата настрани*. Когато приближи, Талеников видя, че лицето му беше затлъстяло — явно големи дози бяха минали през гърлото му, но очите му все още бяха живи, все още насмешливи и остри.

— Съжалявам, скъпи ми приятелю — каза германецът, когато Талеников стана и пое протегнатата ръка. — Един проблем в последната минута с един американски договор.

— Това има някаква действителна симетрия — отвърна Василий.
— Когато се върнах в Москва преди дванадесет години, написах в

досието ти, че смятам, че ти си на американска заплата.

— Колко схватливо. В действителност, плащат ми от Ню Йорк, Детройт и Лос Анджелис, но защо да се мотаем из разните градове?

— Добре изглеждаш, Хайнрих. Очевидно просперираш. Какво стана с онзи любимец на дребните риби?

— Направиха го голяма риба. — Адвокатът се изкиска. — Това никога нямаше да се случи, ако вие контролирахте Бундестага. Аз съм един безпринципен капиталист, който се разкайва за своята вина, като отпуска много пари за благотворителни цели. Марките ми вършат далеч повече работа, отколкото думите ми някога.

— Разумно твърдение.

— Аз съм разумен човек. А това, което ми се струва някак си неразумно, е защо искаш да се срещнеш с мен. Не че не ми харесва компанията ти. Напротив. Но защо сега? Казваш, че не се занимаваш с бившата си професия; с какво разполагам аз, което вероятно би могло да те заинтересува?

— С един съвет.

— Имаш проблеми с властите в Есен? Само не ми казвай, че един предан комунист има частни инвестиции в Рур.

— Само във време, а и те са много малки. Опитвам се да проследя един човек, едно семейство от Ленинград, които са дошли в Германия, в Есен, убеден съм — преди около шейсет или седемдесет години. Убеден съм също, че те са дошли незаконно и тайно са си купили участие в промишлеността на Рур.

Хасел се намръщи.

— Скъпи ми приятелю, ти си луд. Опитвам се да изчисля десетилетията — никога не съм бил много добър по числата — но ако не греша, ти ми говориш за някакъв период между хиляда деветстотин и десета и хиляда деветстотин и двадесета година. Вярно ли е?

— Да. Това са били бурни времена.

— Не ми говори! Имало е само една голяма война на юг, най-кървавата история на север, масови обърквания в източните славянски държави, атлантическите пристанища са били хвърлени в хаос, а океанът се е превърнал в една гробница. Накратко, цяла Европа е била — ако ми позволиш — в пламъци, а самият Есен е преживял изключителна индустриална експанзия, непозната нито преди, нито след това, включително и по времето на Хитлер. Всичко, естествено, е

било секретно, всеки ден са се правели цели състояния. В тази лудница пристига някакъв бял руснак, продава скъпоценните си камъни — също както и стотици други — за да си купи парченце от баницата в някоя от дузината компании и ти очакваш от мен да го открия.

— Мислех си, че такава ще бъде реакцията ти.

— А каква друга бих могъл да имам? — Касел се изсмя отново.
— Какво е името на този човек?

— За твое добро предпочитам да не ти казвам.

— Тогава как бих могъл да ти помогна?

— Като ми кажеш къде щеше да започнеш да търсиш, ако беше на мое място.

— В Русия.

— Това го направих. Революционните архиви. В Ленинград.

— И не намери нищо?

— Напротив. Открих подробно описание за масово семейно убийство, което толкова противоречеше на действителността, че явно беше фалшиво.

— Как беше описано убийството? Без конкретни данни, само най-общо?

— Имението на семейството е било атакувано от тълпите; атаката продължила цял ден и накрая защитниците използвали оставащите им експлозиви и се взривили заедно с главната къща.

— Едно семейство да отблъсква развилнялата се тълпа на болшевиките в продължение на цял ден? Малко вероятно.

— Точно така. На всичко отгоре беше толкова подробно, като някое упражнение на Фон Клаузевиц^[1], дори климатът и яснотата на небето бяха фиксирани. Всеки сантиметър от огромното имение беше описан, но освен името на самото семейство нямаше нито едно друго споменато име. Нямаше изброени свидетели, които можеха да потвърдят събитието.

Адвокатът се намръщи отново.

— Защо каза, че *всеки сантиметър от огромното имение е бил описан*?

— Така е.

— Но защо?

— Предполагам, за да предадат достоверност на фалшивото описание, като дадат повече подробности.

— Твърде разточително, може би. Кажи ми, действията на семейството през този ден бяха ли описани със същия стил като врагове на народа?

Талеников се замисли.

— Не, всъщност не бяха. Можеха да бъдат определени като самостоятелни изблици на кураж. — Тогава си спомни точно. — Те са освободили слугите си, преди да посегнат на собствения си живот. *Освободили* са ги. Това не е било нормално.

— А включването на подобен щедър акт в някакво революционно описание всъщност не би било много приемливо, нали?

— Към какво се насочваш?

— Описанието може и да е било написано от самия мъж, или от някой действителен член на семейството и след това да е прокарано през някои от корумпираните канали в архивите.

— Напълно възможно, но все още не разбирам накъде биеш.

— Възможностите са много, уверявам те, но трябва да ме изслушаш. През годините се научих, че когато един клиент бъде помолен да опише своето състояние, той винаги се показва в най-добра светлина. Това е понятно. Но той също неизменно включва обикновени подробности за неща, които са му много скъпи. Съвсем несъзнателно подхвърлят: красива жена или прекрасно дете, рентабилен бизнес или... разкошен дом. „Всеки сантиметър от огромното имение.“ Усеща се страстта на семейството, нали? Земя. Собственост.

— Да.

Василий си спомни описанията на Миковски за имението на Ворошини. Как патриарсите са били абсолютни властници над земята, как дори са имали свои собствени съдилища.

— Може да се каже, че те са били изключително привързани към собствеността си.

— Възможно ли е да са пренесли тази своя привързаност и в Германия?

— Възможно е, защо?

Очите на адвоката станаха студени.

— Преди да ти отговоря, трябва да задам на стария конспиратор един много сериозен въпрос. Това търсене не е ли някакво съветско военно разследване? Казваш, че си безработен, че не работиш за

своите бивши началници, но какво доказателство за това мога да имам аз?

Талеников въздъхна дълбоко.

— Бих могъл да кажа, че имаш думата на един стратег на КГБ, който промени досието на своя враг преди дванадесет години, но ще направя и нещо повече. Ако имаш някакви връзки в разузнаването в Бон и можеш дискретно да се добереш до информация, попитай ги за мен. В Москва съм осъден на смърт.

Студенината напусна очите на Касел.

— Не би казал такова нещо, ако не беше вярно. Един адвокат, който всеки ден се занимава с международен бизнес, може да провери това твърде лесно. Но ти беше предан комунист!

— Все още съм.

— Тогава сигурно са направили огромна грешка.

— Манипулирана грешка — поясни Василий.

— Значи това не е операция на Москва, не е в интерес на Съветите?

— Не. Тя е в интерес на двете страни, на всички страни, и това е всичко, което ще ти кажа. Сега отговорих на сериозния ти въпрос много сериозно. Отговори на моя. Какво имаше предвид във връзка с привързаността на семейството към земята?

Адвокатът присви дебелия си устни.

— Кажете ми името? Може би ще мога да ти помогна.

— Как?

— Регистрите на собствеността, които се пазят в областния съвет. Има слухове, че няколко от големите имения в Релингхаузен и Щаадвалд — онези на северните брегове на езерото Балденей — са купени от руснаци преди няколко десетилетия.

— Те не биха ги купили със собствените си имена, сигурен съм в това.

— Вероятно не. Казах, че историята сигурно е дълга, но прикритото закупуване на собственост не е същото, като депозирането. Винаги се изпуска нещо. Притежаването на земя е много близо до това как човек сам разбира себе си. При някои национални култури той е земята.

— Защо не мога да ги издира сам? Ако регистрите са достъпни, кажете ми къде да ги открия.

— Това няма да ти помогне. Само правоспособните адвокати могат да търсят в регистрите. Кажи ми името...

— Може да се окаже опасно за всеки, който търси — изрече разколебан Талеников.

— О, я стига! — Касел се изсмя, очите му бяха отново развеселени. — Покупка на земя преди седемдесет години.

— Мисля, че има пряка връзка между тази покупка и крайните актове на насилие, които се случват всеки ден.

— Крайните актове на... — Адвокатът провлече фразата, изразът на лицето му беше тържествен. — Преди час споменах Баадер-Майнхоф по телефона. Мълчанието ти беше твърде гръмко. Да не би да предполагаш?...

— Предпочитам да не предполагам нищо — прекъсна го Василий. — Ти си един много известен човек, мъж с връзки. Дай ми едно писмо — сертификат или нещо подобно, и ме вкарай в регистъра на собствеността.

Германецът поклати глава.

— Не, няма да го направя. Ти няма да знаеш какво да търсиш. Но можеш да дойдеш с мен.

— Ти ще го направиш сам? Защо?

— Презирам екстремистите, които раждат насилие. Спомням си твърде ясно крясъците и укорите на Третия райх. Аз наистина ще търся сам и ако имаме късмет, ти ще ми кажеш това, което искаш. — Гласът на Касел омекна, но тъгата все още беше там. — Освен това, някой, който е осъден на смърт от Москва, не може да бъде толкова лош. Сега кажи ми името.

Талеников загледа адвоката, предусещайки още една смъртна присъда.

— Ворошин — изрече той.

Униформеният чиновник в съвета на Есен, където пазеха регистрите, се отнесе към известния Хайнрих Касел с изключителна вежливост. Фирмата на хер Касел беше една от най-важните в града. Той даде да се разбере, че едрата администраторка зад бюрото ще бъде щастлива да направи копия от всичко, което хер Касел пожелае. Жената гледаше с неприязън, изразът ѝ беше неодобряващ.

Стоманените шкафове в огромната стая, в която пазеха регистрите на собствеността, бяха като сиви роботи, наредени един върху друг, обграждащи стаята, втрещени надолу към откритото пространство, където двамата експерт адвокати правеха своето разследване.

— Всичко е записано по дати — обясни Касел. — Година, месец, ден. Бъди колкото можеш по-конкретен. Кога най-рано Ворошин би могъл да купи собственост в района на Есен?

— Имайки предвид бавните средства за пътуване през това време, да речем май или началото на юни хиляда деветстотин и единадесета. Но ти казах, че той не би могъл да го купи под свое собствено име.

— Няма да търсим неговото име или дори някакво вероятно име. Поне не в началото.

— А защо не някакво вероятно име? Защо да не е бил в състояние да купи каквото е можел под някакво друго име, ако е разполагал с парите?

— Заради времената, а и те не са се променили кой знае колко. Човек не навлиза в една общност ей така просто със семейството си и не придобива собственост върху голямо имение, без да предизвика любопитство. Този Ворошин, така както го описваш, едва ли е желал това. Той би си създал фалшива самоличност много бавно, много внимателно.

— Тогава какво трябва да търсим?

— Покупка, направена от адвокати за собственици в Абсенция. Или от някой тръст чрез някоя банка за инвестиции в имение; или от служители на някоя компания, или на някое дружество с ограничена отговорност във връзка с придобиване на имущество. Има много начини за придобиване на прикрита собственост, но не щеш ли, времето тече бързо, а собствениците искат да се настанят. Това е винаги моделът, независимо дали става въпрос за сладкарски магазин, за конгломерат от индустриални предприятия или за огромно имение. Никакви законосъобразни маневри не са присъщи на човешката природа. — Касел спря, поглеждайки сивите шкафове. — Ела. Ще започнем от месец май хиляда деветстотин и единадесета. Ако тук има нещо, може би няма да е трудно да го открием. На цялата територия на

Рур не е имало повече от тридесет или четиридесет подобни имения. Може би десет до петнадесет в района на Релингхаузен-Щаадвалд.

Талеников почувства същата тръпка на очакване, която беше усетил с Янов Миковски в архивите на Ленинград. Същото чувство на обелване на слоевете на времето, търсейки ключове към документи, записани прецизно преди десетилетия. Но сега той беше озадачен от очевидните несъответствия, които Хайнрих Касел забеляза и отдели от дебелите страници на регистрите. Адвокатът беше като дете в сладкарницата, за която беше споменал; един малък експерт, чиито очи оглеждаха бонбоните и захарните петлета, избирайки от купчината неща за продан.

— Тук. Ела да научиш нещо, мой международен шпионино. Това парче земя в Бреденей, тридесет и седем декара в долината Балденей — идеална за някой като Ворошин. Била е закупена за Щаадсбанк в Дуисбург за наследниците на семейството Фремшайт. Глупости!

— Какво е името?

— Няма значение. Измислено. Трябва да открием кой се е нанесъл година или нещо след това. Това е името, което търсим.

— Мислиш, че може да е Ворошин? С новата си идентичност?

— Недей да подскачаш. Има и други като този — изсмя се Касел. — Нямах представа, че моите предшественици са били изпълнени с толкова законови капризи; това положително е шокиращо. Виж — каза той, изваждайки друг пакет листи, погледът му автоматично се закова върху посочената клауза на първата страница. — Още един. Братовчед на Круп, прехвърлил собственост върху имущество в Релингхаузен на жена от Дюселдорф като благодарност за многогодишната ѝ служба. Друг път!

— Но това е възможно, нали?

— Разбира се, че не е; семейството никога няма да го позволи. Някой роднина е открил начин да скрие добра печалба, като продаде на някой, който не е искал тези, които са го следили — или кредиторите му — да знаят, че има пари. Някой, който контролира жената от Дюселдорф, ако тя изобщо е съществувала. Семейство Круп вероятно са поздравили своя братовчед. И така да видим. 1911, 1912, 1913, 1914... 1915. 20 август 1915.

Името е там. То не говореше нищо на Хайнрих Касел, но не беше така с Талеников. То веднага връщаше съзнанието към един друг

документ, на две хиляди мили далече, в архивите на Ленинград. Престъпленията на семейство Ворошини, близките сътрудници на княз Андрей.

Фридрих Шоте.

— Чакай за минута — Василий постави ръка върху документите.
— Къде е това?

— Щаадвалд. Там няма нищо нередовно. Всъщност е съвсем законно, чисто е.

— Може би е твърде законно, твърде чисто. Също както касапницата при Ворошини, натруфена с подробности.

— Какво в името на Бога се опитваш да ми кажеш?

— Какво знаеш за този Фридрих Шоте?

Адвокатът се нацупи, мислейки, опитвайки си да си спомни неясната история.

— Работил е за Круп, мисля, на много висок пост. Вероятно е купил това за него. Имал е проблеми след Първата световна война. Не си спомням обстоятелствата — някаква присъда или нещо такова — но не мога да разбера, защо мислиш, че е изопачена?

— Аз мога — каза Талеников. — Бил е обвинен в манипулиране на пари извън Германия. Бил е убит в първата нощ на изпълнението на присъдата, през хиляда деветстотин и единадесета година. Било ли е продадено имението тогава?

— Мисля, че да. От картата се вижда, че е било едно твърде скъпо имение, за да може една жена, чийто мъж е починал в затвора, да поддържа.

— Как можем да го разберем?

— Прегледай до хиляда деветстотин и деветнадесета година. Ще стигнем там...

— Нека сега да видим, моля те.

Касел въздъхна. Той стана и тръгна към шкафовете, връщайки се минута по-късно с една издута папка.

— Когато се прекъсне връзката, се губи последователността — измърмори той.

— Каквото и да загубим, ще можем да го възстановим; така можем да спечелим и време.

Изминаха почти тридесет минути, преди Касел да извлече едно досие от друго досие и да го постави на масата.

— Страхувам се, че току-що загубихме половин час.

— Защо?

— Имението е било купено от семейство Верахтен на 12 ноември хиляда деветстотин и деветнадесета година.

— Заводите „Верахтен“, конкурентите на „Круп“.

— Не и тогава. Още по-малко сега, може би. Верахтен са дошли в Есен от Мюнхен скоро след началото на века. Някъде около хиляда деветстотин и шеста или хиляда деветстотин и седма година. Това е известно, били са от Мюнхен и са били изключително уважавани. Имаш буквата В, но не и Ворошин.

Съзнанието на Василий препусна назад през информацията, която вече имаше. Гилом дьо Матарезе беше събрал главите на властните някога фамилии, ограбени — почти, но не напълно — от своите минали богатства и влияния. Според стария Миковски, Романови са водили дълга битка срещу Ворошини, наричайки ги крадците на Русия, провокаторите на революцията. Било е ясно! Падроне от хълмовете на Порто Вечьо е повикал един мъж — и като допълнение неговото семейство — намиращо се вече в процеса на прикрита емиграция, вземайки със себе си всичко, което те са могли да изнесат!

— Императорското В, това открихме — каза Талеников. — Господи, каква стратегия! Дори непрестанните товари от злато и сребро, изпращани от Петербург със знака на имперското В! — Василий взе страниците от адвоката. — Ти сам го каза, Хайнрих. Ворошин би изградил фалшива идентичност много бавно, много внимателно. Точно това е направил той; просто е започнал пет или шест години преди времето, за което аз си мислех. Сигурен съм, че подобни записи са пазени или, ако спомените могат да бъдат задействани, ще открием, че хер Верахтен е дошъл в Есен първо сам, докато се установи семейството му накрая. Един богат мъж, опипвайки новите води за инвестиции и бъдеще, носейки със себе си внимателно изградената история за далечния Мюнхен, а парите са потекли чрез австрийските банки. Толкова просто, а и времената са съвсем точни!

Внезапно Касел се намръщи.

— Жена му — изрече адвокатът тихо.

— Какво общо има тя?

— Тя не е била от Мюнхен. Била е унгарка, от едно богато семейство от Дебрецен, така се е говорело. Никога не се научила да говори добре немски.

— Преведено означава, че е била от Петербург, и е била слаб лингвист. Какво е първото име на Верахтен?

— Анзел Верахтен — каза адвокатът, погледът му беше сега върху Талеников. — *Анзел.*

— *Андрей.* — Василий изпусна страниците. — Невероятно е как егото се опитва да надделее, нали? Запознай се с княз Андрей Ворошин.

---

[1] Виден немски военачалник. — Б.пр. ↑

16.

Те се разходиха из Гилден плац, сградата на кафе „Хаг“ беше искрящо бяла, емблемата на „Бош“ беше засенчена, но все още величествена под огромния часовник. Беше осем часът вечерта, небето беше мрачно, въздухът — студен. Не беше добра вечер за разходка, но Талеников и Хасел бяха прекарали почти шест часа в регистъра на собствеността, вятърът, който духаше от площада, беше освежаващ.

— Нищо не би шокирало един германец от Рур — каза адвокатът, поклащайки глава. — В края на краищата ние сме Цюрих на Севера, но това е невероятно. И аз знам само част от историята! Няма ли да премислиш и да ми разкажеш останалото.

— Може да го направя един ден.

— Това е твърде неопределено. Кажете какво имаш предвид?

— Ако съм жив. — Василий погледна към Касел. — Кажете ми всичко, което можеш за Верахтенови.

— Няма много за разказване. Жената е умряла в средата на тридесетте години, мисля. Синът и снахата са били убити при бомбардировките през войната, спомням си това. Телата не са били открити в продължение на няколко дни, погребани под развалините, също както и много други. Анзел е доживял до старини, успявайки по някакъв начин да избегне наказанията срещу военнопръстъпниците, под които е попаднал Круп. Починал е със стил, сърцето му престанало да бие докато яздел, някъде през петдесетте години.

— Кой останал?

— Валтер Верахтен, жена му и дъщеря им; тя никога не се е омъжила, но това не ѝ попречило да се наслаждава на брачните удоволствия.

— Какво имаш предвид?

— Тя поваляла мъжете един след друг, както казват, а когато е била по-млада, никой не е можел да се мери с нея. Американците имат един термин, който би ѝ подходдал: била е — в някои отношения все още е — *мъжелапачка*. — Адвокатът спря. — Странно как се обръщат

нещата. Всъщност, сега Одиле управлява компаниите. Валтер и жена му приближават осемдесетте и рядко се появяват на публични места.

— Къде живеят те?

— Все още са в Щаадвалд, но не в първоначалното имение, разбира се. Както видяхме, то е било продадено на някои от следвоенните предприемачи; за това не можах да го разузная. Те сега имат малко по-отдалечена къща в провинцията.

— А какво е станало с дъщерята, тази Одиле?

— Това — отвърна Касел, хилейки се — зависи от капризите на дамата. Тя държи един огромен апартамент на „Вердерщрасе“ и през вратата ѝ минават много бизнесмени, които се събуждат на следващата сутрин твърде изтощени, за да ѝ се противопоставят на масата за преговори. Когато не е в града, доколкото знам, поддържа една вила в земите на родителите си.

— Звучи ми като зряла жена.

— Да, тя е малко над четиридесет и пет, но малцина могат да се мерят с нея. — Касел спря отново. Отново не довърши. — Тя, обаче, има един недостатък и доколкото ми е известно той е влудяващ. Въпреки че държи здраво юздите на предприятията на Верахтен, когато нещата не вървят добре и направените решения трябва да бъдат оттеглени бързо, тя често обявява, че ѝ е нужно да се посъветва с баща си, отлагайки по този начин действията с няколко дни. По сърце тя е жена, но обстоятелствата я карат да носи мъжка шапка, въпреки че властта все още държи старият Валтер.

— Познаваш ли го?

— Срещали сме се, това е всичко.

— Какво мислиш за него?

— Нямам никакви особени впечатления. Винаги съм го възприемал като един твърде претенциозен автократ, без кой знае колко талант.

— Да, но заводите на Верахтен процъфтяват — каза Василий.

— Знам, знам. Винаги ми казват това, когато изразя мнението си. Моят слаб отговор е, че те биха могли да процъфтяват доста по-добре без него, но отговорът наистина е слаб. Ако Верахтен можеше да се развива по-добре, той щеше да владее Европа. За това предполагам, че това е лична неприязън от моя страна и че греша.

Не непременно, помисли си Талеников. Матарезе правят странни, но ефективни неща. Те имат нужда само от един апарат.

— Искам да се срещна с него — каза Василий. — Сам. Бил ли си някога в къщата му?

— Веднъж, преди много години — отвърна Касел. — Адвокатите на Верахтен ни повикаха, когато имаха някакъв проблем с патентите. Одиле беше извън страната. Имах нужда от подписа на Верахтен върху писмото с рекламацията — всъщност, то нямаше да бъде валидно без него — и се обадох на стария Валтер, след което отидох, за да го получа. Бентът се отприщи, когато Одиле се върна в Есен. Тя се развика по телефона: „Не трябваше да безпокоите баща ми! Вие повече никога няма да работите за Верахтен!“. О, тя беше нетърпима. Казах ѝ възможно най-учтиво, че ние никога не бихме и работили за нея, ако първоначалната молба не беше отправена от тяхна страна.

Талеников погледна адвокатата в лицето, когато заговори; германецът беше наистина ядосан.

— Защо ми каза това?

— Защото е истина. Не обичам компанията — компаниите. Там цари някаква подлост. — Касел се изсмя на себе си. — Вероятно чувствата ми са като някакъв махмурлук, останал от онзи радикален млад адвокат, когото ти се опита да вербуваш преди много години.

Това явно са инстинктите на възприятие на един почтен човек, помисли си Василий. Усещаш Матарезе и въпреки това не знаеш нищо.

— Имам една последна молба, мой стари приятелски враг — каза Талеников. — Всъщност две. Първата е, да не казваш нищо на никого за нашата среща днес или за това, което открихме. Втората е, да ми опишеш местоположението на къщата на Верахтен и каквото можеш да си спомниш за нея.

Ъгълът на тухлената стена изплува пред погледа му, осветен от фарове. Василий натисна газта на наетия мерцедес, погледът му пробягна по скоростомера, преценявайки разстоянието между началото на стената и желязната порта. Пет осми от километъра, около шестстотин метра. Високата порта беше затворена; тя беше задвижвана електронно, електронно защитена.

Той стигна до края на стената; беше някак си по-къса, отколкото противоположната част от другата страна на портата. Там беше само гората, по средата на която бяха построили огромната сграда на Верахтен. Той отпусна педала и се огледа за някаква отбивка от пътя, където би могъл да скрие мерцедеса. Откри я между две дървета, храсталакът беше разкалян от предишните снегове. Вкара колата в чудноватата пещера от дървета, спирайки колкото се може по-далече от пътя. Изключи двигателя, излезе и се върна по прокарания от колата път, измъквайки се от храсталака, докато стигна до пътя на пет метра от мястото. Обърна се и прегледа прикритието; в мрака то беше достатъчно. Тогава тръгна обратно към стената на имението.

Ако можеше да се прехвърли през нея, без да задейства алармената система, знаеше, че ще може да стигне до къщата. Нямаше начин гората да бъде наблюдавана с електронни средства; кабелите и фотоклетките биха били задействани твърде лесно от животните или птиците. Стената беше тази, с която трябваше да се споразумееш по някакъв начин. Той стигна до нея и разгледа зида на пламъка на запалката си. Не се забелязваха никакви съоръжения. Беше съвсем проста тухлена стена, но прекалената ѝ простота подвеждаше и Василий го знаеше. От дясната му страна имаше един висок дъб, клоните му се издигаха високо над зида, но не се надвесваха над двора.

Той запълзя, ръцете му се вкопчваха в кората, коленете му обвиваха ствола; успя да се хване за първия клон, премятайки крака си над него, издърпвайки се, докато го превзе и седна с гръб, опрян на дървото. Наведе се напред и после назад, изпробвайки тежестта, която клонът можеше да поеме, като балансираше с ръце, изучавайки горната част на зида на бледата светлина. Откри това, което знаеше, че трябва да бъде там.

В гладката повърхност на бетона беше вдълбана мрежа от пластмасови тръби с омотан около тях проводник, по които течаха въздушна струя и ток. Електричеството беше с достатъчен волтаж, за да отблъсне животните, които евентуално можеха да прегризат пластмасата, а въздушното налягане беше така подбрано, че да вдигне тревога в мига, в който определена тежест попаднеше върху тръбите. Тревогата без съмнение щеше да бъде приета в някоя електронна зала в имението, в която уредите щяха да покажат мястото на проникването. Талеников знаеше, че системата е на практика безотказна; ако една от

мрежите бъдеше отстранена, имаше още пет или шест други, които да я заместят, а натискът на ножа, с който евентуално щеше да бъде разрязана тръбата, би бил достатъчен, за да вдигне тревога.

Но практически безотказните неща не можеха да бъдат напълно безотказни. Огън. Можеше пластмасата да бъде разтопена и въздухът да бъде освободен без намесата на острие. Единственият сигнал щеше да бъде сигналът за неизправност, като местоположението му щеше да бъде указано в началото на системата, което вероятно беше някъде близо до къщата.

Той се опита да изчисли разстоянието между края на клона на дървото и върха на стената. Ако можеше да достигне до края на клона с обвити около него крака и държейки се с една ръка, със свободната си ръка можеше да успее със запалката да разтопи пластмасовите тръби.

Извади запалката си — американска запалка, за която си спомни с малко горчивина — и нагласи малкото лостче за газта в максимално положение. Изпробва я. Пламъкът се стрелна нагоре и се задържа стабилен; намали го малко, защото светлината беше твърде ярка. Пое дълбоко въздух, напрегна мускулите на десния си крак и отпусна левия, държейки се с лявата ръка по ръба на стената, увиснал надолу. Спря люлеенето и започна да диша бавно, като се ориентираше в обърнатата гледка. Кръвта нахлу в главата му; рязко завъртя врата си, за да облекчи налягането, после запали запалката, държейки пламъка срещу първата тръба.

Чу се пращенето на тока, после изтичането на въздух, когато тръбата почерня и се разтопи. Той стигна до втората от следващата мрежа; тази гръмна като малка, навлажнена конфета, звукът не беше по-силен от пукота на малокалибрена въздушна пушка. Третата се разрасна в тънък раздут мехур. *Мехур*. Налягане! Тежест! Натисна пламъка върху него и той се спуска; задържа дъха си, очаквайки звука на алармата. Такъв не се чу; беше успял да спуска тръбата навреме, преди топлината и разширението да бяха достигнали размера на фиксираната тежест. Това го научи на нещо: да държи пламъка по-близо при първия контакт. Така и направи със следващите две мрежи, всяка от които се спуска при докосването. Оставаше още една тръба.

Внезапно пламъкът намаля, потъвайки обратно в своя невидим източник. Газта беше свършила. Той притвори очи от разочарование и

остър гняв. Кракът го болеше ужасно; кръвта в главата му го зашеметяваше. Тогава се сети за очевидното, ядосан на себе си, че не беше се сетил по-рано. Последната оставаща тръба може би беше предназначена да предотврати неизправности в цялата система; беше далеч по-добре, че не я беше докоснал. Имаше поне тридесет сантиметра върху повърхността на бетона, много повече от необходимото, за да може да се стъпи с крак и да се скочи от другата страна на стената.

Покачи се отново на клона и си почина за малко, позволявайки на главата си да се проясни. После бавно, внимателно отпусна левия си крак към стената, поставяйки го сигурно върху изгорените тръби. С не по-малко внимание вдигна десния си крак над клона, спускайки се надолу, така че клонът да остане зад гърба му. Пое дълбоко дъх, напрегна мускулите си и скочи напред, отблъсквайки се с левия крак от камъка и прехвърляйки се над стената. Падна на земята, претърколювайки се, за да не се удари. Беше влязъл в имението на Верахтен.

Изправи се на колене, послуша се за звуци от алармата. Нямахме такива, затова се изправи и тръгна, проправяйки си път през гъстата гора към това, което предполагаше, че е централната сграда на имението. Фактът, че полувървеше, полупълзеше в правилна посока се потвърди след по-малко от минута. Видя светлините на главната къща, процеждаща се през клоните; с всяка стъпка се приближаваше до огромната ливада, която започваше от гората.

Светлина от цигара! Той залегна. Точно срещу него, може би на петнадесет метра, стоеше някакъв мъж до ръба на ливадата. Талеников мигновено се замисли за горския бриз, послуша се да чуе звуците на някакво животно.

Нищо. Нямахме кучета. Валтер Верахтен имаше доверие на своите електронни порти и на прецизната алармена система; нужни му бяха само патрулиращи хора, за да е сигурен в мрака на своето имение.

Василий запълзя напред, погледът му беше прикован върху човека от охраната до него. Мъжът беше облечен в униформа — плоска шапка и тежко зимно яке, пристегнато в кръста с дебел колан, на който висеше кобурът на пистолет. Мъжът погледна часовника си и изтръска цигарата си, разпилявайки пепел върху тревата; явно беше служил в армията. Извървя няколко крачки наляво, сигурно се

разпускаше, прозя се, продължи още пет-шест метра, после тръгна безцелно към мястото, където стоеше. Това малко парченце земя беше неговият пост, без съмнение имаше и други от охраната на всеки тридесет метра, обграждайки главната къща като преторианската охрана на Цезар. Но това не бяха нито времената на Цезар, нито заплахите над Цезар; дежурството беше досадно, охраната не се притесняваше открито да пуши цигари, да се прозява или да се скита безцелно. Мъжът нямаше да представлява проблем.

Но прекосяването на ливадата, за да стигне до сянката на паркинга отдясно на къщата, можеше и да бъде проблемно. Щеше да се наложи да изтича бързо под светлината на лампите, спускаща се от покрива на къщата.

На мъж без шапка, облечен в тъмен пуловер и панталони, който вършеше подобно нещо, щеше да му бъде заповядано да спре. Но човекът от охраната, облечен с плоска шапка, с тежко яке и с кобур отстрани, нямаше да вдигне толкова голяма тревога. А ако му бяха извикали, този охраняващ винаги можеше да се върне на своя пост; това беше важно да се има предвид.

Талеников пропълзя под храсталака, лактите и коленете му работеха усърдно върху твърдата земя, спирайки при всеки изпречил се клон, превръщайки шума, вдигнат от него, в шум на нощната гора. Беше вече на около метър и половина, като само стволът на един чемшир го разделяше от охраняващия. Отегченият мъж бръкна в джоба на якето си и извади пакет цигари.

Сега беше моментът да се действа. Сега!

Василий скочи, лявата му ръка сграби врата на охраняващия, лявата му пета се заби в земята, за да му осигури устойчивост. С едно движение той извади мъжа от равновесие и го блъсна върху чемшира, пращайки го с главата надолу към земята, пръстите му стиснаха трахеята, свивайки се все повече. Шокът от нападението се комбинира с удар по главата и спирането на въздуха, докато мъжът изпадна в безсъзнание. Имаше време, когато Талеников би довършил работата, убивайки охраната, защото това беше най-практичното нещо, което можеше да направи; това беше минало. Той не беше войник на Матарезе, нямаше смисъл да го убива. Съблече якето и шапката, като ги навлече и уви кобура около кръста си. Замъкна постовия навътре в гората, оставяйки главата му да лежи в праха, извади малкия си

пистолет и удари с дръжката над дясното ухо на мъжа. Щеше да остане в безсъзнание в продължение на няколко часа.

Василий запълзя обратно към края на ливадата, изправи се, въздъхна дълбоко и тръгна през тревата. Беше наблюдавал походката на охраната — леко надута, с изопнат врат, главата вдигната високо, и той имитира това, което беше запомнил. С всяка стъпка очакваше да му подвикнат, да му заповядат или да му зададат някакъв въпрос. Ако някой му извикаше, щеше да се обърне и да се върне до поста на мъжа. Но не се случи.

Стигна до паркинга и до сенките. Петдесет ярда по-надолу по тротоара се виждаше светлината от някаква отворена врата и фигурата на някаква жена, която отваряше контейнера за отпадъци. В краката ѝ имаше две книжни торби. Василий ускори ход, решението беше взето. Той приближи жената. Тя беше облечена с бялата униформа на прислужничка.

— Извинете ме, капитанът ми заповяда да съобщя нещо на хер Верахтен.

— Кой, по дяволите, сте вие? — попита набитата жена.

— Нов съм. Дайте, нека ви помогна. — Талеников вдигна торбите.

— Ти си нов. А аз съм *Хелга това, Хелга онова*. Но на кого му пука... Какво е съобщението? Аз ще му го предам.

— Бих искал да мога да ви го предам. Никога не съм се срещал със стареца и не желая да се срещам, но ми беше заповядано да го сторя лично.

— Онези там долу са големи дрисльовци. *Командоси!* Бих казала, шепа просмукани от бира грубияни. Но вие изглеждате по-добре от тях.

— Моля ви... хер Верахтен. Беше ми казано да побързам.

— Всички бързат насам-натам. Вече е десет часът. Жената на старият глупак е в стаите си, а той, разбира се, е в своя параклис.

— Къде?...

— О, добре. Хайде, ела, ще ти покажа... Ти изглеждаш по-добре, по-учтив си също.

Хелга го поведе по един коридор, който свършваше с врата, отваряща се пред огромно преддверие. Стените бяха покрити с многобройни ренесансови маслени платна, цветовете бяха ярки и

драматични под насочените светлини. Продължиха по едно широко виещо се стълбище, стъпалата бяха от италиански мрамор. Като разклонения от голямото преддверие имаше няколко по-големи помещения и кратките погледи на Талеников бяха достатъчни да потвърдят описанието на изпълнената с безценни антики къща, което беше направил Хайнрих Касел. Тези погледи бяха наистина кратки. Прислужничката зави зад ъгъла след стълбището. Те приближиха към една дебела махагонова врата, по която имаше гравирани библейски фигури. Отвори я и заслизаха по стъпала, покрити с ален килим, докато достигнаха до някакъв вид стаичка, подът на която беше настлан с мрамор, също както и стълбището в голямото преддверие. Стените бяха покрити със стенописи, изобразяващи ранни християнски сцени. Вляво имаше някаква стара църковна пейка, барелефите по нея бяха пример за едно изкуство, забравено отдавна; това беше място за медитация, тъй като стенописът, който стоеше срещу нея, изобразяваше сцената на поставянето на кръста. В дъното на малката стая имаше ниска врата, очевидно зад нея беше параклисът на Валтер Верахтен.

— Можеш да го прекъснеш, ако искаш — каза Хелга без ентусиазъм. — Главният командос ще бъде обвинен за това, не ти. Аз ще почакам няколко минути; дотогава свещеникът трябва да свърши със своето бръщолеване.

— *Свещеникът?*

Думата се изплъзна от устата на Василий. Присъствието на такъв мъж беше последното нещо, за което би се сетил. Един консилиере на Матарезе заедно с някакъв свещеник.

— Негово пръдливо светейшество, така му викаме. — Хелга се обърна и тръгна назад. — Прави каквото желаеш — каза тя, повдигайки рамене. — Не казвам на никого какво да прави.

Талеников изчака тежката махагонова врата горе да се отвори и после да се затвори. След това тръгна тихо към вратата на параклиса, постави ухото си на дървото, опитвайки се да долови значението на припевната молитва, която се чуваше отвътре.

Руски. Езикът на проповедта беше руски!

Не беше сигурен защо беше толкова озадачен. В края на краищата цялата служба вътре се състоеше заради единствения оцелял

син на княз Андрей Ворошин. Всъщност, самата служба беше твърде озадачаваща.

Василий постави ръка на бравата, натисна я тихо и откrehна вратата. Моментално го поразиха две неща: сладникаво-киселият аромат на тамян и мигащите пламъци на огромните свещи, които го накараха да премигне, нагаждайки се към измамния ефект на ярката светлина срещу движещите се черни сенки върху сивата бетонна стена. По стените навсякъде имаше окачени икони от руската православна църква, тези, които бяха по-близо до олтара, бяха с вдигнати светски ръце, протегнати към златото в центъра на кръста.

Пред кръста стоеше свещеникът, облечен в своето расо от черна коприна, бродирано по краищата със сребро и злато. Той беше със затворени очи, ръцете му бяха присвити пред гърдите му, а от едва движещата се уста идваха думите на проповед, измислена преди повече от хиляда години.

Тогава Талеников видя Валтер Верахтен — един старец с оредяваща бяла коса, кичури от която падаха назад по дългия му набръчкан врат. Той се беше отпуснал на трите мраморни стъпала на олтара в краката на свещеника, ръцете му бяха протегнати напред в молитва, челото му опряно о мрамора в пълно покорство. Свещеникът повиши глас, показвайки, че краят на ортодоксалния кири елейкон е настъпил. Започна песента на опрощението; свещеническите слова биваха последвани от отговора на един грешник, едно хорово упражнение по успокоение и самозаблуждение. Василий се замисли за нанесената болка по нареждане на Матарезе и се отвори. Отвори вратата и влезе.

Свещеникът отвори очите си шокиран, ръцете му се спуснаха надолу пред гърдите му във възмущение. Верахтен се изви на стъпалата, тялото му, което приличаше на скелет, се разтресе. Несръчно, болезнено той с мъка се изправи на колене.

— Как смееете да ме прекъсвате — кресна той на немски. — Кой ви позволи да влезете тук?

— Един историк от Петроград, Ворошин — изрече Талеников на руски. — Това, също както и всеки друг отговор, е достатъчно, нали?

Верахтен се отпусна върху стъпалата, стискайки с ръце каменния ръб. Напрягайки се, той ги вдигна пред лицето си, покривайки очите си като че ли бяха изгорени. Свещеникът падна на колене, сграбчвайки

стареца за раменете, прегръщайки го. Той се обърна към Василий гневно:

— Кой сте вие, какво право имате?

— Само не ми говорете за права! Стомахът ми се обръща, като ви гледам. Паразити!

Свещеникът остана на мястото си, прикривайки Верахтен.

— Бях повикан преди години и дойдох. Също както и моите предшественици в тази къща, не съм молил за нещо и не съм получавал нищо.

Старецът отпусна ръцете си, опитвайки се с мъка да се съвземе, кимайки с потреперващата си глава; свещеникът го пусна.

— Значи дойдохте най-накрая — каза той. — Непрекъснато ми разправяха, че ще дойдете. Отмъщението е Божи дело, но вие, хората, не можете да го приемете, нали? Вие отнехте Бога на хората и им дадохте толкова малко в замяна. Нямам намерение да споря с вас на този свят. Убий ме, болшевик. Изпълнявай заповедите си, но пусни този добър свещеник да си върви. Той не е от Ворошините.

— Да, но вие сте.

— Такава е орисията ми. — Гласът на Верахтен ставаше все по-твърд. — И нашата тайна. И двете успях да опазя добре, както Бог ми беше наредил да го направя.

— Единият говори за права, другият за бог! — бързо го сръза Талеников. — Лицемери! *Пер ностро сирколо.*

Старецът премигна с очи, без да реагира.

— Моля?

— Чухте ме! *Пер ностро сирколо!*

— Чувам ви, но не ви разбирам.

— Корсика! Порто Вечео! Гилом дьо Матарезе!

Верахтен погледна към свещеника.

— Да не би да полудявам, отче! За какво ми говори този?

— Той знае!

— Знае какво? — Верахтен се наведе напред. — На нашите души, на Ворошини, лежи много кръв, съгласен съм с това. Но не мога да приема това, което не знам.

— *Овчарчето* — каза Талеников. — *С глас, по-жесток от вятъра.* Трябва ли ви повече от това? Овчарчето!

— Бог е моят пастир...

— Престани, самообожествяващ се лъжец!

Свещеникът стана.

— Вие престанете, който и да сте! Този добър и почтен мъж е живял целия си живот, носейки хомота на грехове, които никога не е извършил! От дете е искал да бъде Божи син, но не му е било позволено. Вместо това той е станал човек с Бога. Да, с Бога!

— Той е от хората на Матарезе!

— Не знам какво е това, но знам какъв е той. Всяка година дарява милиони на гладуващите, на онеправданите. Всичко, което иска в замяна, е да го приемаме през неговите освещения. Това е единственото, за което някога е молил.

— Вие сте глупак! Тези фондове са фондове на Матарезе! Те купуват смърт.

— Те купуват *надежда*. Вие сте лъжец!

Вратата на параклиса се отвори с удар. Василий се обърна рязко. Някакъв мъж в тъмен, работен костюм стоеше в рамката на вратата с разтворени крака, с протегнати ръце, които държаха пистолет.

— Не мърдай! — Езикът беше немски.

През вратата влязоха две жени. Едната беше висока и слаба, облечена в синя кадифена пелерина, спускаща се до глезените ѝ, около раменете беше наметната с някаква кожа, лицето ѝ беше бяло, с остри черти, красиво. Набитата жена до нея беше ниска, облечена в платнено палто, лицето ѝ беше подпухнало, малките ѝ очички бяха предпазливи. Беше я видял само преди няколко часа; мъжът от охраната беше казал, че тя ще му помогне, ако Хайнрих Касел има нужда от дубликати.

— Това е мъжът — каза администраторката, която стоеше зад бюрото в регистрите на собствеността.

— Благодаря ти — отвърна Одил Верахтен. — Сега можеш да си вървиш. Шофьорът ще те отведе обратно в града.

— Благодаря ви, мадам. Много ви благодаря.

— Няма защо. Шофьорът е в коридора. Лека нощ.

— Лека нощ, мадам. — Жената си тръгна.

— Одил! — изхлипа баща ѝ, изправяйки се с мъка на крака. — Този мъж влезе...

— Съжалявам, татко — прекъсна го дъщеря му. — Отлагането на неприятностите само ги натрупва; това е нещо, което никога не можа

да разбереш. Сигурна съм, че този... мъж... ти е казал неща, които не е трябвало да чуеш.

С тези няколко думи Одил Верахтен кимна към своя придружител. Той премести оръжието си в лявата ръка и стреля. Експлозията беше оглушителна; старецът падна. Убиецът вдигна отново пистолета и стреля. Свещеникът се изви, главата му внезапно се превърна в маса от тъмна кръв.

Тишина.

— Това беше един от най-бруталните актове, които някога съм виждал — каза Талеников. Той щеше да ги убие... *по някакъв начин.*

— Това е доста странно твърдение от устата на Василий Василевич Талеников — изрече жената, пристъпвайки крачка напред. — Наистина ли вярваше, че този изкуфял старец, този, който искаше да бъде свещеник, можеше да бъде част от нас?

— Грешката ми беше в човека, а не в името. Ворошини е част от Матарезе.

— Поправка. Верахтен. Ние не сме просто родени, ние сме избрани. — Одил посочи към мъртвия си баща. — Той никога не е бил. Когато брат му беше убит по време на войната, Анзел ме избра! — Сега тя гледаше към него. — Чудехме се какво ли сте открили в Ленинград.

— Наистина ли искате да разберете?

— Едно име — отвърна жената. — Едно име от хаотичния период в доскорошната история. Ворошини. Но едва ли има някакво значение, че знаете. Няма нещо, което да кажете, няма обвинение, което можете да направите и което Верахтенови да не могат да отрекат.

— Вие не знаете...

— Знаем достатъчно, нали — каза Одил, поглеждайки към мъжа с пистолета.

— Знаем достатъчно — повтори убиецът. — Изтървах те в Ленинград, но не изтървах жената, Кронеша, нали? Ако се сещаш какво имам предвид.

— Ти! — Талеников тръгна напред; мъжът издърпа ударника на пистолета с палеца.

Василий спря, тялото и главата го боляха. Той щеше да ги избие, но за до го постигне, трябваше да се самоконтролира. Какъв шок. *Лодзия. Моята Лодзия... помогни ми...*

Той погледна към Одил Верахтен и заговори тихо, бавно, поставяйки върху всяка дума равно ударение.

— Пер ностро... сирколо!

Усмивката изчезна от устните ѝ, бялата ѝ кожа стана още по-бледа.

— Това също принадлежи на миналото. На примитивните хора, които дори не са знаели какво приказват. Трябваше да се сетим, че може да си го научил.

— Вярвате ли в това? Мислите, че те не са знаели какво казват?

— Да.

Сега или никога. Той направи една крачка към жената. Пистолетът на убиеца се насочи, само на няколко метра от него, насочен директно към черепа му.

— Тогава защо говорят за пастирчето?

Той направи още една крачка; убиецът пое дълбоко дъх, доту свистенето в ноздрите му — прелюдия преди огъня — спусъкът беше натиснат.

— Спри! — кресна жената.

Изстрелът проехтя в момента, в който Василий се хвърли свит на кълбо. Одил Верахтен беше вдигнала ръка, за да предотврати изстрела, и в този момент Талеников скочи, очите, съзнанието и тялото му бяха се концентрирали в един-единствен предмет. Пистолетът, цевта на пистолета.

Той я хвана, пръстите му сграбиха топлия метал, ръката и китката се завъртяха обратно на часовниковата стрелка, натискайки надолу, за да нанесе най-голямата болка. Той заби дясната си ръка — пръстите бяха свити в юмрук — в стомаха на мъжа, разкъсвайки мускулите му, усещайки как гърдният му кош се свива. Удари с всичката си сила; убиецът извика и падна.

Василий се изви и скочи към Одил. В краткия миг на насието тя се беше поколебала, сега действаше с точност, ръката ѝ беше под кожената наметка, измъквайки някакъв пистолет. Талеников скочи към тази ръка, към този пистолет, блъскайки я на пода на параклиса, коляното му се заби в нейните гърди. Притисна дръжката на собствения ѝ пистолет върху гърлото ѝ.

— Този път няма да има грешки — каза той. — Няма да има глътнати капсули.

— Ти ще бъдеш убит! — прошепна тя.

— Може би — съгласи се Василий. — Но и ти ще дойдеш с мен, а аз знам, че не искаш това. Впрочем, сгреших! Ти не си някой от войниците; избраните не отнемат сами своя живот.

— Аз съм единствената, която може да спаси твоя живот. — Тя се задушаваше под натиска на стоманата, но продължи: — *Пастирчето...* Къде? Как?

— Търсиш информация? Добре! Аз също.

Талеников отдръпна пистолета от гърлото ѝ; натискайки с лявата си ръка на същото място, с пръстите на дясната бръкна в устата ѝ, притискайки езика, опипвайки меката тъкан под него. Тя се изкашля отново, само лиги и слюнка се стекоха по брадичката ѝ. В устата ѝ нямаше смъртоносни таблетки. Той беше прав; избраните не се самоубиваха. После отдръпна наметалото и прокара ръката си по цялото ѝ тяло, обръщайки я върху пода, претърсвайки също и гърба ѝ, обърна я обратно отново и претърси с ръка между краката ѝ от глезените догоре, търсейки пистолет или нож. Нямаше нищо.

— Ставай! — заповяда ѝ той.

Тя само се надигна, коленете ѝ бяха под нея, държеше с две ръце врата си.

— Трябва да ми кажеш! — прошепна тя. — Знаеш, че не можеш да се измъкнеш оттук. Не ставай глупак, руснако! Спаси живота си! Какво знаеш за пастирчето?

— Какво ми предлагаш, за да ти кажа?

— Какво имаш предвид?

— Какво искат *Матарезе*?

Жената спря.

— Ред.

— Чрез хаоса?

— Да! Пастирчето? В името на Бога, кажи ми?

— Ще ти кажа, когато излезем от имението.

— Не. Сега.

— Да не мислиш, че ще се пазарим? — Той я издърпа, за да стане на крака. — Тръгваме веднага. Приятелчето ти ще се събуди не след дълго, а част от мен иска да направи всичко възможно, за да го убие. Бавно, с много болка, също както той уби някой друг. Но няма да го направя; той трябва да докладва на невидимите хора и те трябва да

направят своя ход — а пък ние ще наблюдаваме. Тъй като Верахтен ще останат изведнъж обезглавени; ти ще бъдеш далеч от Есен.

— Не!

— Тогава ще умреш — каза Талеников просто. — Аз влязох, ще изляза.

— Издадох заповеди! Никой не може да си тръгне от къщата!

— Кой никой? Пък и защо да си тръгва? Един униформен мъж от охраната се връща на поста си и толкова. Тези откън не са от Матарезе. Те са точно такива, каквито трябва да бъдат: бивши командоси, наети да защитават богатите собственици. — Василий притисна пистолета в гърлото й. — Какво избираш? За мен няма значение.

Тя изохка; той сграби врата й, притискайки го в цевта. Тя кимна.

— Ще говорим в колата на баща ми — прошепна. — И двамата сме цивилизовани хора. Ти имаш информацията, от която имам нужда, а аз имам едно откровение за теб. Ти нямаш към кого да се обърнеш сега, освен към нас. Можеше да бъде далеч по-лошо за теб.

Той седна до нея на предната седалка на лимузината на Валтер Верахтен. Беше си свалил униформата и сега не беше нищо друго, освен поредния жребец в конюшнята на Одил Верахтен. Тя беше зад волана, а неговата ръка лежеше праметната на раменете й, пистолетът му отново беше забит в нея, но без да се вижда. Когато войникът при портата кимна и тръгна да освободи бутона за отваряне на вратата, той се наведе към нея — един сигнал, един неин жест и тя щеше да бъде мъртва. Но и тя го знаеше и не помръдна.

Жената подкара през отворената врата, завивайки волана наляво. Той го грабна, кракът му настъпи спирачките върху нейния крак докато изви волана надясно. Колата се залюшка в полукръг; той я насочи и натисна докрай крака си върху нейния на спирачката.

— Какво правиш — изсъска тя.

— Избягвам някои предварително уредени срещи.

То беше в погледа й; друга кола чакаше на пътя за Есен. За трети път Одил Верахтен беше наистина уплашена.

Те поеха надолу по провинциалния път; на неколкостотин ярда отпред той видя ясно на светлината на фаровете някакво разклонение. Изчака; тя инстинктивно се придържаше вдясно. Разклонението беше достигнато, завоят започваше; той бързо протегна ръка към рамката на волана и го изви наляво, вкарвайки колата в лявото разклонение.

— Ще ни убиеш и двамата — изписка жената.

— Да, и двамата ще си отидем — кимна Талеников. Гората от двете страни намаляваше; имаше открити пространства пред тях. — Онова поле, отдясно, завий там.

— Какво?

Той вдигна пистолета и го опря в слепоочието ѝ.

— Спри колата — нареди късо.

Излязоха. Василий взе ключовете и ги пусна в джоба си. Той я побутна напред към тревата и те вървяха, докато стигнаха средата на полето. В далечината се виждаше някаква фермерска къща, зад нея имаше кошара. Не се виждаха светлини; фермерите от Щадвалд спяха. Но зимната луна сега беше по-ярка, отколкото в Гилденплац.

— Какво ще правиш? — попита Одил.

— Ще видя дали притежаваш смелостта, която изискваш от твоите войници.

— Талеников, изслушай ме! Без значение какво ще ми направиш, ти няма да промениш нищо. Ние сме стигнали твърде далеч. Светът има нужда от нас твърде много!

— Този свят има нужда от убийци?

— За да го *спасят* от други убийци. Ти говореше за пастира. Той знае. Можеш ли да го оспориш? Присъедини се към нас. Ела с нас...

— Може би ще дойда. Но трябва да знам къде отивате.

— Ще се споразумеем ли?

— Може би...

— Къде научи за пастира?

Василий поклати глава.

— Съжалявам, първо ти. Кой са Матарезе? Какви са те? Какво правят?

— Първият отговор — каза Одил, разтваряйки наметалото си с ръце върху деколтето на пенъора си. Тя го разкъса надолу, белите копчета се разхвърчаха от конците, разкривайки гърдите ѝ. — За този знаем, че вече си го открил.

На лунната светлина Талеников го видя. По-голям от тези, които беше виждал преди, един изрязан кръг, който беше част от гръдта ѝ, част от тялото ѝ. Знакът на Матарезе.

— Гробът под хълмовете на Корсика — каза той. — Пер ностро сирколо.

— Това може да бъде твое — каза Одил, пресягайки се към него.
— Колко много любовници са лежали на тези гърди и са се възхищавали на изключителната ми бенка. Ти си *най-добрият*, Талеников. Присъедини се към най-добрите! Позволи ми да те отведа при тях!

— Само преди малко ми каза, че нямам никакъв избор, че ти ще ми разкриеш нещо, ще ме принудиш да се обърна към теб. Какво е то?

Одил затвори деколтето на пенъора си.

— Американецът е мъртъв. Ти си сам.

— *Какво?*

— Скофийлд беше убит.

— *Къде?*

— Във Вашингтон...

Шумът от някакъв мотор прекъсна думите й. Мракът беше пресечен от светлините на кола, която идваше по пътя зад горите отляво; после се мярна и колата. Тогава внезапно тя като че ли изчезна в черната бездна, спря зад лимузината. Още преди фаровете да бяха угасени, той видя трима мъже, които изскочиха от колата. Шофьорът ги последва. Всички бяха въоръжени. Двама носеха пушки; те бяха хищниците.

— Открили са ме — кресна Одил Верахтен. — Отговорът ти, Талеников. Наистина нямаш избор. Дай ми пистолета си. Една моя заповед може да промени живота ти. Без нея ти си мъртъв.

Шокиран, Василий погледна назад; полето продължаваше в пасбища, пасбищата продължаваха в мрак. Бягството не беше проблем — може би дори нямаше да е правилно решение. Скофийлд мъртъв? Във Вашингтон? Но той беше тръгнал за Англия; какво ли го е накарало да замине за Вашингтон? А Одил не лъжеше; той можеше да заложи живота си на това. Тя говореше истината, тъй като знаеше истината — също както и предложението беше направено наистина. Матарезе можеха да имат голяма полза от човек като Василий Талеников.

Дали това беше пътят? Единственият път?

— Отговорът ти! — Одил стоеше неподвижна, ръката й беше протегната.

— Преди да ти отговоря, кажи ми. Кога беше убит Скофийлд? Как?

— Бил е застрелян преди две седмици на едно място, наречено Рок Крий парк.

Лъжа. Пресметната лъжа. Тя е била излъгана. Дали дълбоко някъде в Матарезе нямаха някакъв вътрешен съюз? Ако това беше така, той трябваше да се свърже с този мъж. Василий сви пистолета в ръката си, подавайки го на Одил.

— Нямам къде да отида. С вас съм. Дай им заповедта.

Тя се обърна с гръб към него и им извика:

— Хей, вие, приберете оръжията си! Не стреляйте!

Самотен лъч от фенерче се стрелна към тях и Талеников видя това, което тя не можа да види, и моментално разбра онова, което тя не можа да разбере. Светлината беше насочена от един от мъжете, за да позволи на другите трима да видят; и въпреки че той също бе попаднал в светлината, лъчът не беше насочен към него. Беше насочен към нея. Той скочи вляво, към тревата. Поток от куршуми изригна от пушките в другия край на нивата.

Беше дадена друга заповед. Одил Верахтен изпищя. Тя направо беше повдигната във въздуха, тялото ѝ залитна напред, после назад под тласъка на куршумите.

Последваха други изстрели, забивайки се в земята, вдясно от Талеников, докато той се търкаляше, бягайки от мястото, където преди това беше стояла мишената. Виковете ставаха все по-силни. Мъжете приближаваха мястото, където само преди секунди беше стоял един жив член на Съвета на Матарезе — издавайки заповед, но не беше неин ред.

Василий успя да се добере до относително безопасната гора. Той се изправи и се втурна в мрака, знаейки, че скоро ще трябва да спре и да се обърне, за да убие един мъж по пътя си обратно към лимузината. В другия мрак.

Но сега продължаваше да бяга.

Възрастният музикант седеше на последната редица в самолета, стискайки протрития калъф на цигулка между коленете си. Той разсеяно благодари на стюардесата за чашата горещ чай; мислите му го бяха погълнали.

Щеше да бъде в Париж след един час, за да се срещне с корсиканското момиче и да влезе в пряка връзка със Скофийлд. Беше наложително сега да работят в синхрон; толкова бързо се случваха различни неща. Трябваше да се присъедини към Беоулф Агейт в Англия. Две имена в списъка на Гилом дьо Матарезе отпреди седемдесет години бяха открити.

Скози. Мъртъв.

Ворошин — Верахтен. Мъртъв.

Пожертван.

Преките наследници бяха на привършване, което означаваше, че те не бяха истинските наследници на корсиканския падроне. Бяха просто посланици, носещи дарове за други, далеч по-властни, далеч по-способни да разпространяват корсиканската треска.

Този свят има нужда от убийци?

За да го спасят от други убийци! — беше казала Одил Верахтен.

Загадка.

Дейвид Уейвърли, външен министър, Великобритания.

Джошуа Ейпълтън Четвърти, сенатор, Конгрес на САЩ.

Дали те също бяха само посланици на привършване? Или бяха нещо друго? Дали всеки носеше знака на издълбания син кръг на гърдите си? Имаше ли и Скози? И ако всеки имаше, или ако Скози имаше, беше ли тази неестествена бенка знак на мистичната разлика, за която Одил Верахтен си мислеше, че беше, или това също беше нещо друго? Може би символ на приближаващия край? Защото на Василий му хрумна, че където и да се появеше тази марка, смъртта идваше с нея.

Скофийлд търсеше в Англия. Същият Беоулф Агейт, за когото някой от Матарезе беше докладвал, че е убит в Рок Крий парк. Кой беше този някой и защо беше докладвал тази лъжа? Като че ли този човек — или хора — искаха Скофийлд да бъде отстранен, извън обсега на убийците на Матарезе. Но защо?

Ти спомена за пастира. Той знае! Съмняваш ли се?

Пастирът. Овчарчето.

Загадка.

Талеников постави чая върху таблата пред себе си, лакътят му лежеше на седалката до неговия спътник. Бизнесменът от Есен беше заспал, ръката му се беше пресегнала извън седалката. Василий тъкмо

смяташе да я премести, когато погледът му попадна върху прегънатия вестник, поставен в скута на германеца.

Снимката гледаше право в него и той спря да диша, остриите болезнени удари се върнаха в гърдите му.

Усмивващото се, внимателно лице беше на Хайнрих Касел. Заглавието над снимката, изписано с дебели букви, крещеше: „ADVOKAT MORD“

Талеников се пресегна и взе вестника, болката се усили когато прочете:

„Хайнрих Касел, един от най-известните адвокати в Есен, снощи беше намерен убит в колата пред жилището си. Властите нарекоха убийството брутално и сензационно. Касел беше намерен удушен, с многобройни рани по главата и белези по лицето и цялото тяло. Странна особеност на убийството са разкъсаните горни дрехи на жертвата, в зоната на гърдите на които е бил нарисуван тъмносин кръг. Боята е била влажна, когато тялото е намерено, малко след полунощ.“

Пер ностро сирколо!

Василий затвори очи. Той беше произнесъл смъртната присъда на Касел, заедно с името *Ворошин*. Тя беше изпълнена.

ЧАСТ ТРЕТА

1.

Скофийлд? Мъжът със сивото лице беше озадачен, името беше изречено след реакция на шок.

Брей побягна сред тълпите на лондонското метро към изхода на „Черинг Крос“. То се случи; щеше да се случи рано или късно. Нямаше шапка, която да може да прикрие едно лице, ако тренираните очи видеха това лице, и нямаше необикновено облекло, което да подведе един професионалист, след като лицето беше белязано.

Току-що го бяха забелязали, мъжът, който го идентифицира, и който без съмнение сега тичаше към най-близкия телефон — беше агент ветеран на ЦРУ, работещ в американското посолство на Гросвънър скуеър. Скофийлд го познаваше бегло; бяха обядвали един-два пъти в „Гвинеята“, бяха се засичали на две или три конференции, които неизбежно бяха свиквани, преди „Консулски операции“ да навлязат на територии, които Компанията^[1] считаше за нейна лична собственост. Никакви близки отношения, само хладни разговори. Мъжът беше борец за запазване на традициите в ЦРУ, а Беоулф Агейт ги беше нарушавал твърде често.

По дяволите! След минути американската мрежа в Лондон щеше да бъде вдигната по тревога. След броени часове всички мъже и жени, всички платени информатори щяха да плъзнат из града, за да го търсят. Можеше да се предположи, че дори британците щяха да бъдат повикани на помощ, но това беше малко вероятно. Онези във Вашингтон, които искаха Брендън Алън Скофийлд, го искаха мъртъв, не им беше необходимо да го разпитват, а това не беше стилът на англичаните. Не, британците щяха да бъдат избягвани.

Брей разчиташе на това. Имаше един човек, на когото той беше помогнал преди няколко години, при обстоятелства, които имаха малко общо с тяхната професия, но това бе позволило на англичанина да остане в британското разузнаване. И не само да остане, но и да се издигне до един значително отговорен пост.

Роджър Саймъндс беше пропилял две хиляди лири от фондовете на МИ-6^[2] на масите в казиното на Льо Амбасадор. Брей беше

прехвърлил сумата от една от своите сметки. Парите не бяха върнати, не защото Саймъндс се беше измъкнал, а защото Скофийлд не се бе появявал на пътя му. В тяхната работа никога не се оставяше следващ адрес.

Сега щеше да му бъде предложена нова форма, под която да се изплати. За Скофийлд беше без съмнение, че тази форма щеше да бъде предложена, но дали щеше да бъде приета, беше нещо съвсем различно. Въпреки това, нито едно от двете нямаше да се случи, ако Роджър Саймъндс знаеше, че той фигурира в списъка за унищожение във Вашингтон. С изключение на дълговете англичанинът гледаше на работата си сериозно; в съвестта му нямаше място за хора като Квеч или Филби. Още по-малко от един бивш убиец от „Консулски операции“, превърнал се в платен атентатор.

Брей искаше Саймъндс да уреди една лична конфиденциална среща между него и английския външен министър, Дейвид Уейвърли. Срещата обаче трябваше да бъде уговорена, без да се споменава името на Скофийлд — британският агент би се оттеглил, би отказал напълно, ако научеше, че Вашингтон го преследва. Скофийлд знаеше, че ще трябва да измисли някакъв приемлив мотив, а още не беше измислил такъв.

Той излезе от станцията на метрото и се вля в тълпата пешеходци, вървящи по „Странд“. При Трафалгар скуеър пресече широката улица, смесвайки се с тълпите в ранната вечер. Погледна часовника си. Беше шест и петнадесет, седем и петнадесет в Париж. След трийсет минути трябваше да се обади на Тони в нейния апартамент на „Рю дьо Ба“, имаше телефонна централа на няколко пресечки от мястото, при Хеймаркет. Нямаше да бърза за там, щеше да спре и да си купи нова шапка и яке. Мъжът от ЦРУ щеше да даде точно описание на облеклото му; беше наложително да го смени.

Той беше със същата грейка, която беше носил в Корсика, и със същата рибарска шапка с козирка. Остави ги в съблекалнята на един от магазините на „Данс“, купувайки си тъмно вълнено яке „Макинол“ и една ирландска шапка, чиято мека козирка се спускаше над челото му, хвърляйки сянка върху лицето му. Той отново продължи на юг, този път по-бързо, като, за да скъси разстоянието, мина по тесните криволичещи улички, водещи към Хеймаркет.

Плати на една от телефонистките на гишето в централата, получи кабина, влезе и затвори стъклената врата, надявайки се, че е достатъчно плътна. Беше седем без десет. Антония трябваше да чака при телефона. Винаги си оставяха по половин час толеранс поради натовареността на линиите; ако той не успееше да ѝ се обади до осем и петнайсет парижко време, тя трябваше да очаква следващото повикване между единадесет и четиридесет и пет и дванадесет и петнадесет. Единственото условие, за което Тони настояваше, беше да се чуват всеки ден. Брей нямаше нищо против; той беше излязъл от гроба и беше открил нещо много ценно за себе си, нещо, което мислеше, че беше загубил завинаги. Можеше да обича отново; вълнението и очакването се върнаха при него. Гласът ѝ го караше да усеща топъл прилив на кръв, докосването на ръката ѝ беше пълно с топлина. Той беше открил Антония Гравет в най-неподходящото време в своя живот, въпреки това тя донесе смисъл на живота му, нещо, което не беше чувствал в продължение на години. Искаше да живее и да доживее до старини с нея. Беше толкова просто и човешко. Той никога не беше мислил за старините си преди това; сега беше за първи път.

Ако Матарезе допуснеха това.

Матарезе. Международна власт без профил, лидерите му бяха мъже без лица, които се опитваха да постигнат нещо, но какво?

Хаос? Защо?

Хаос. Скофийлд внезапно беше поразен от коренното значение на думата. Състоянието на безформена материя, на безцелно движение на телата в пространството, преди сътворението. Преди редът да беше въведен във Вселената.

Телефонът иззвъня; Брей го вдигна бързо.

— Василий е тук — каза Антония.

— В Париж? Кога пристигна?

— Днес следобед. Ранен е.

— Лошо ли?

— Вратът му. Трябва да му се направят няколко шева.

Имаше кратка пауза на телефона, явно беше подаден или взет.

— Той трябва и да поспи малко — каза Талеников на английски.

— Но имам първо да ти кажа няколко неща. Няколко предупреждения.

— А какво стана с Ворошин?

— Запазил е само буквата В от името си поради практични, макар и глупави цели. Станал е Верахтен, в Есен. Анзел Верахтен.

— Заводите Верахтен?

— Да.

— Господи!

— Синът му е вярвал на това.

— На какво?

— Няма значение; има толкова много неща, които трябва да ти разкажа. Внучката му е била между избраните. Тя е мъртва, убита по заповед на Матарезе.

— Също както и Скоси? — попита Скофийлд.

— Точно така — съгласи се руснакът. — Те са били само проводници; носели са планове, но са били командвани от други. Сега ще бъде интересно да видим какво ще стане с компанията Верахтен. Тя вече няма ръководство. Трябва само да наблюдаваме и да видим кой ще поеме контрола.

— Значи сме стигнали до един и същ извод — каза Брей. — Матарезе работят чрез огромните корпорации.

— Така излиза, но аз нямам и най-малката представа докъде ще доведе това. Това са изключително противоречиви неща.

— Хаос... — Скофийлд произнесе думата много тихо.

— Моля?

— Нищо. Каза, че искаш да ме предупредиш.

— Да. Те са разгледали досиетата ни под микроскоп. Струва ми се, че знаят всяка наша явка, всеки наш приятел, всеки информатор, всеки... учител и любовница. Внимавай!

— Но няма как да знаят това, с което никога не сме се захващали; те не могат да покрият всички.

— Не залагай на това. Получи ли телеграмата ми за знаците по телата им?

— Това е лудост! Взводове от убийци, идентифициращи себе си. Не съм сигурен, че мога да го повярвам...

— Трябва — натърти Талеников. — Но има и още нещо, което не можах да си обясня. Те предпочитат да се самоубият; не искат да попаднат във вражески ръце. Кое то ме кара да вярвам, че не са толкова многобройни, както техните лидери се опитват да ни накарат да мислим. Те са един вид елитни войници, изпратени в зоните на

напрежение, но не трябва да се бъркат с наемните убийци, ангажирани от някоя втора или трета страна.

Брей спря, опитвайки се да си спомни.

— Ти знаеш какво описваш, нали?

— Твърде добре — отвърна руснакът. — Хасан ибн ал Сабах. Фидаиз.

— Ротите от убийци... Докато смъртта стане удоволствие за нас. Как ли е модернизирано това?

— Имам една теория; може би си струва. Ще я обсъдим, когато се срещнем.

— А кога ще стане това?

— Утре вечер — може би рано на следващата сутрин. Мога да наема пилот и самолет в района Кап Грис; правил съм го и преди. Има едно частно летище между Хит и Ашфорд. Трябва да съм в Лондон към един часа, най-късно в два или три. Знам къде си отседнал. Момичето ми каза.

— Талеников?

— Да?

— Тя се казва Антония.

— Знам това.

— Дай да говоря с нея.

— Разбира се, ето ти я.

Той откри името в указателя на Лондон: *Р. Саймъндс, Бредбъри, Лондон, Челси*. Записа си номера и позвъни за първи път от една будка на Пикадили Съркъс. Жената, която отговори, му каза учтиво, че господин Саймъндс е на път за вкъщи от офиса си.

— Ще се върне всеки момент. Да му кажа ли кой се е обаждал?

— Името няма да означава нищо за него. Ще се обадя след малко, благодаря ви.

— Той има разкошна памет. Сигурен ли сте, че не желаете да оставите името си?

— Сигурен съм, благодаря ви.

— Той си идва направо от офиса.

— Да, разбирам.

Скофийлд затвори телефона, обезпокоен. Излезе от будката и тръгна към „Пикадили“, после мина през „Фортнъм“ и „Мейсън“ до „Сейнт Джеймс стрийт“ и продължи нататък. Имаше друга будка при входа на Грийн парк. Бяха минали малко повече от десет минути. Искаше да чуе гласа на жената още веднъж.

— Върна ли се съпругът ви? — попита той.

— Току-що се обади от локала, нали го знаете! „Брейс & Бит“, на „Олд Чърч“. Доста е раздразнен, ако мога да кажа така. Трябва да е имал ужасен ден.

Брей затвори телефона. Той знаеше номера на МИ-6 в Лондон; хората от неговата професия трябваше да помнят такива номера. Набра го.

— Господин Саймъндс, моля. Спешно е.

— Веднага, сър.

Роджър Саймъндс не пътуваше по пътя за дома, нито пък бе в кръчмата, наречена „Брейс & Бит“. Дали не свиваше някакъв номер на жена си?

— Саймъндс — изрече познатият глас.

— Жена ти току-що ми каза, че си тръгнал към къщи, но си се отбил в „Брейс & Бит“. Това ли беше най-доброто, което можа да измислиш?

— Какво аз?... Кой говори?

— Един стар приятел.

— Страхувам се, че нито едното от двете. Аз не съм женен. А и приятелите ми го знаят.

Брей спря, после заговори бързо.

— Бързо. Дай ми някой чист номер, или номера на някой близък автомат. *Бързо!*

— Кой говори?

— Две хиляди лири.

По-малко от секунда беше необходимо на Саймъндс да разбере и да се съвземе. Той продиктува един номер, повтори го веднъж и после добави:

— Избите. Четиридесет и пет етажа високи.

Чу се изпукване. Телефонът беше затворен. Четиридесет и пет етажа до избите означаваше, да бъде разделено числото и да се извади единица. Трябваше да се обади на този телефон точно след двадесет и

две минути в рамките на една минута, през която подслушвателните апарати щяха да бъдат задействани. Той излезе от будката, опитвайки се да намери друга, възможно най-далеко, доколкото му позволяваше времето и бързият му ход. Телефоните можеха да бъдат подслушвани и в двете посоки. Будката в Грийн парк можеше да бъде поставена под наблюдение само за минути.

Тръгна по „Олд Бонд стрийт“, после продължи по „Ню Бонд стрийт“, докато стигна „Оксфорд стрийт“, където зави надясно и започна да бяга към „Уордър стрийт“. На „Уордър“ забави ход, зави отново надясно и се смеси с тълпите в Сохо.

Изчисли времето: деветнадесет минути и половина.

Имаше една будка на ъгъла на „Шафтсбъри авеню“. Някакъв хлапак, облечен в костюм в син електрик, крещеше в телефона. Скофийлд чакаше до вратата, гледайки часовника си.

Двадесет и една минути.

Не можеше да рискува. Извади една банкнота от пет лири и почука на стъклото. Младежът се обърна, видя банкнотата и вдигна средния си пръст в жест, който подсказваше, че това не го трогва.

Брей отвори вратата, сложи лявата си ръка на рамото му, хвана го здраво и когато невъзпитаният младеж започна да кряска, го изхвърли от будката, препъвайки го с левия си крак, като пусна петачката върху него. Тя падна; хлапакът я грабна и побягна.

Двадесет и една минути и тридесет секунди.

Скофийлд пое няколко пъти дъх, опитвайки се да намали бързото туптене в гърдите си. Двадесет и две минути. Набра номера.

— Не се прибирай вкъщи — каза Брей, веднага щом Саймъндс вдигна телефона.

— А ти не оставай в Лондон! — беше отговорът. — „Гросвънър скуеър“ беше вдигнат по тревога за теб.

— Ти знаеш? Значи са се обадили от Вашингтон.

— Едва ли. Те няма да кажат и дума за теб. Ти подлежиш на унищожение, обект извън границите. Ние направихме проучване преди няколко седмици и получихме резултата.

— Резултатът *откъде*?

— От източниците ни в Съюза. От КГБ. Те също те търсят, но нали винаги са те търсили?

— Какво ви отговориха от Вашингтон, когато проучвахте?

— Увъртаха. Не знаели точното ти местоположение, нещо такова. Твърде са смутени, за да поставят официалния печат върху една глупост. Ти какво си замислил? Явно онези оттатък са много притеснени.

— Как разбра за тревогата? — прекъсна го Скофийлд. — Тази, която е била заради мен?

— О, хайде стига, нали знаеш, че имаме уши навсякъде. Имаме много лоялни хора, на които „Гросвънър“ плаща.

Брей спря за малко озадачен.

— Роджър, защо ми казваш това? Не мога да повярвам, че за две хиляди лири би го направил.

— Тази объркана сума пари си стои в една банка в Челси и ти носи лихви от деня, в който ти успя да ме измъкнеш.

— Тогава защо?

Саймъндс се изкашля, един истински англичанин, пред когото стоеше необходимостта да покаже емоция.

— Нямам представа за какво е тази разправия при вас, сигурен съм, че не ми пука от нея — ти имаш толкова пуритански разбирания — но бях отвратен, когато научих от основния ни източник във Вашингтон, че Държавният департамент се е допитал до съветското разузнаване. Както казах, това е не само глупост, а го намирам за изключително обидно.

— Разузнаване? Какво разузнаване?

— Че си започнал да работиш със Серпентината.

— *Серпентината?*

— Ние така наричаме Василий Талеников, име, което съм сигурен, че ще си спомниш. Ще повторя, не знам в какво си загазил, но знам, че това е проклета лъжа, ужасяваща лъжа при това, такава, каквато я чух. — Саймъндс отново се изкашля. — Някои от нас помнят Източен Берлин. А аз бях тук, когато ти се върна от Прага. Как смеят след това, което си направил... Тъпи копелета!

Скофийлд пое дълбоко дъх.

— Роджър, не се прибирай вкъщи.

— Да, каза ми го вече. — Саймъндс се успокои, че се върнаха към практичния тон; беше собственият му глас. — Каза, че има някой там, който се е представил за жена ми?

— Може би не вътре, но наблизо, за да може да наблюдава. Явно добре са се включили в телефона и в оборудването ти. Няма никакво ехо, никакво статично напрежение.

— В моя телефон? Те ме следят? В Лондон?

— Проследяват те, но търсят мен. Те знаят, че сме приятели и мислят, че мога да опитам да се свържа с теб.

— Мамка им! Тези от посолството ще си изпросят една мълния, която ще опърли златните перца на шибания им и скапан орел! Те прекалиха!

— Това не са американците.

— Не?... Брей, какво, за бога, се опитваш да ми кажеш?

— Така е. Ние трябва да поговорим. Но маршрутът трябва да бъде много сложен. Две мрежи ме търсят, а едната от тях те държи под лупа. При това са добри.

— Ще проверим това — щракна Саймъндс, възмутен, предизвикан и любопитен. — Смея да кажа, че няколко коли, една-две примамки и една голяма лъжа ще свършат работа. Къде си ти?

— В Сохо. На „Уордър“ и „Шафтсбъри“.

— Добре. Тръгни към „Тотнъм Корт“. След двадесет минути едно сиво мини — задният му номер ще бъде леко килнат — ще се спусне на юг от „Оксфорд стрийт“ и ще спре на ъгъла. Шофьорът е тъмнокож, един приятел от Западна Индия; той е твоята свързка. Влез вътре; моторът ще те накара да се отпуснеш значително.

— Благодаря ти, Роджър.

— Няма защо. Но не очаквай от мен да ти дам двете хиляди кинти. Банките са затворени, както знаеш.

Скофийлд седна на предната седалка на минито, тъмнокожият шофьор го наблюдаваше отблизо, вежливо, дясната му ръка не се виждаше. Явно му бяха дали някаква снимка преди това. Брей свали ирландската си шапка.

— Благодаря — кимна шофьорът, бързо бръкна в джоба си и после хвана волана. Двигателят заработи незабавно и те излязоха от „Тотнъм Корт“. — Казвам се Израел. Ти си Брендън Скофийлд, очевидно. Радвам се да се запознаем.

— Израел? — попита той.

— Точно така — отвърна шофьорът, усмихвайки се, а в гласа му се долавяха нотки, типични за Западна Индия. — Не мисля, че родителите ми са имали предвид неприкосновеността на малцинствата, когато са ме кръстили, но те са били страстни читатели на Библията. Израел Айлс.

— Това е хубаво име.

— Жена ми мисли, че те просто са го изплюли, както вие американците казвате. Тя непрекъснато ми повтаря, че ако са ме кръстили Изшмаел, вместо това, хората, запознаващи се с мен, никога няма да го забравят.

— *Наричайте ме Изшмаел...* — Брей се изсмя. — То е близко.

— Тази шега се опитва да прикрие това, че съм малко притеснен в момента — каза Айлс.

— Защо?

— Изучихме някои от твоите постижения в обучението. Не беше толкова отдавна. В момента возя мъж, с когото всички бихме искали да се съревноваваме.

Следите от смеха изчезнаха от лицето на Скофийлд.

— Поласкан съм. Сигурен съм, че ще можете, ако поискате. *А когато станеш на моята възраст, надявам се, ще разбереш, че си я заслужавал.*

Излязоха на юг от Лондон, по пътя за Хитроу, отбиха се от магистралата при Ред хил, потеглиха на запад към провинцията. Израел Айлс беше достатъчно схватлив, за да прекрати шегите. Той явно разбираше, че вози човек, или твърде претоварен с работа, или твърде изтощен. Брей беше благодарен за тишината; трябваше да вземе трудно решение. Рисковете бяха големи без значение какво щеше да реши.

Освен това част от това решение вече му бе наложено, което означаваше, че той трябва да разкаже на Саймъндс, че основният проблем не идва от Вашингтон. Не можеше да позволи Роджър погрешно да адресира гнева си към американското посолство; не беше посолството, което подслушваше телефона му. Бяха хората на Матарезе.

Освен това, ако разкажеше цялата истина, щеше да означава да включи Саймъндс, който нямаше да мълчи. Той щеше да отиде при други хора, а тези, другите, щяха да отидат при своите началници. Не

беше сега времето да се говори за конспирация, толкова мащабна и противоречива, че отстраняването на двама от офицерите на разузнаването нямаше да представлява голяма загуба — и двамата бяха търсени за измяна на своите страни. Щеше да дойде времето, но не сега. Защото истината беше, че те не притежаваха някакво солидно доказателство. Всичко, което знаеха, че е вярно, беше толкова лесно отречено, също както параноичното бръцолевене на лунатиците и предателите. На повърхността логиката беше на страната на враговете им. Защо им трябваше на лидерите на корпорациите мамути, на конгломератите, които зависеха от стабилността, да финансират хаос?

Хаос. Безформена материя, скитащи се тела в пространството...

— Още няколко минути и ще стигнем до целта си — поясни Израел Айлс.

— Първата цел?

— Да, пътуването ни ще премине на два етапа. Ще сменим колите след малко; тази ще бъде откарана обратно в Лондон. Шофьорът ще бъде тъмнокож, а пътникът бял — а ние ще продължим с друга, съвсем различна кола. Следващата спирка е след по-малко от петнадесет минути. Господин Саймъндс може да закъснее малко. Той трябва да сменя четири коли в градските гаражи.

— Разбирам — кимна Скофийлд успокоен.

Западноиндиецът току-що даде на Брей отговора, който той търсеше. Както срещата със Саймъндс преминаваше на етапи, също така щеше да му обясни нещата. Щеше да му каже част от истината, но нищо, което да засяга външния министър, Дейвид Уейвърли. Въпреки това, на Уейвърли трябваше да бъде подадена информация, при това по съвсем поверителен път; решенията на външната политика можеха да бъдат засегнати от новините за мащабно движение на капитала, който се манипулира тайно. Това беше информацията, която Скофийлд срещна, и която беше търсил: мащабно движение на капитала. И въпреки че тайните икономически маневри бяха обект на разузнавателните служби, тези излизаха извън сферата на действие на МИ-5 и МИ-6, също както надвишаваха интересите и на ФБР и ЦРУ.

Във Вашингтон съществуваха такива хора, които се опитваха да му попречат да разкрие това, което знаеше, но не можеше да докаже. Най-сигурният начин да го направят, беше да го дискредитират, да го убият, ако се наложеше. Саймъндс щеше да разбере. Хората убиваха

хладнокръвно за пари; и офицерите от разузнаването го знаеха най-добре. Твърде често това стоеше в основата на техните... постижения.

Айлс намали скоростта и отби встрани от пътя. Той направи обратен завой, насочвайки колата в посоката, от която беше дошла.

След тридесет секунди приближи друг, по-голям автомобил; той ги беше настигнал някъде по пътя и ги следваше на дискретно разстояние. Брей знаеше какво се очаква от него, също както и западноиндиецът. Бентлито спря. Един бял шофьор отвори задната врата за своя черен придружител. Никой не заговори по време на смяната, и двете коли сега бяха шофирани от чернокожи.

— Може ли да ти задам един въпрос? — попита колебливо Израел Айлс.

— Разбира се.

— Минах през цялото обучение, но никога не съм убивал човек. Понякога се тревожа за това. Какво ли чувства човек?

Скофийлд погледна през прозореца към прелитащите сенки.

— То е като да минеш през врата и да влезеш в някакво място, където никога преди това не си бил. Надявам се, че няма да ти се наложи да отидеш там, защото то е изпълнено с хиляди очи — някои от тях са ядосани, повечето са изплашени, но най-много са доволените... И всички са учудени.

— Защо го обяснявате така?

— В днешно време това не се случва често — продължи Брей. — Никога не убиваш, освен ако не е абсолютно необходимо, ако знаеш, че трябва да го направиш, защото по този начин ще спасиш много повече. Това е едно оправдание, единственото възможно. Трябва да го премахнеш от съзнанието си, да го заключиш зад някоя врата, някъде в главата си.

— Да, мисля, че разбирам. Оправданието е в необходимостта. Човек трябва да приеме това, нали?

— Точно така. Необходимостта. *Докато не остареееш и вратата започне да се отваря все по-често. И накрая тя няма да се затвори и ти ще останеш там, вътре.*

Те навлязоха в един запустял паркинг, на една пикник зона в провинцията Гилдфорд. Зад металната ограда се виждаха силуетите на

различни люлки и пързалки. Още няколко седмици и пролетта щеше да дойде и цялото това място щеше да бъде изпълвано от виковете и смеха на децата; сега тук отекваше само ръмженето на мощния двигател и тихият шепот на разговарящите мъже.

Една кола ги чакаше, но Роджър Саймъндс не беше в нея; очакваха го всеки момент. Двама души бяха пристигнали по-рано, за да са сигурни, че в зоната няма да има никой друг, че телефоните няма да се подслушват.

— Здравей, Брендън — каза един нисък, набит мъж, облечен в широко палто, той подаде ръка.

— Здравсти, как си? — Скофийлд не си спомняше името на агента, но помнеше лицето и червената коса. Беше един от най-добрите мъже на МИ-6. Конс Оп бяха го повикали с разрешение на британците, когато шпионският кръг Москва — Париж — Куба беше плъзнал в камарата на депутатите. Брей беше впечатлен да го види сега. Саймъндс използваше един първокласен екип.

— Минали са осем или десет години, нали?

— Най-малко — съгласи се Скофийлд. — Как я караше през това време?

— Ами, все тук. Скоро ще се пенсионирам. С нетърпение го чакам.

— Наслаждавай се на пенсията си.

Англичанинът се поколеба, после заговори смутено.

— Не съм те виждал след онази ужасна работа в Източен Берлин. Не че бяхме големи приятели, но знаеш какво имам предвид. Закъснели съчувствия, приятелю. Гнусно нещо. Шибани животни, бих казал.

— Благодаря. Беше доста отдавна.

— Не чак толкова — каза мъжът от МИ-6. — Моят източник? Москва ни разказа онези глупости за теб и за Серпентината. Беоулф и Серпентината. Господи, как можаха онези задници от Вашингтон да преглътнат тази мръсотия?

— Това е твърде сложно...

Той видя първо светлините, после чу шума от двигателя. Едно лондонско такси навлезе в пикник зоната. Шофьорът обаче не беше лондонски таксиметраджия. Беше Роджър Саймъндс.

Офицерът на средна възраст от МИ-6 излезе от колата и за секунда-две премигна с очи и се разкърши, като че ли искаше да събере мислите си. Брей го наблюдаваше, забелязвайки, че Роджър не беше се променил през годините, откакто се бяха запознали. Англичанинът все още имаше няколко излишни килограма, а рошавата му, кафява коса все още си стоеше несресана. За себе си той създаваше впечатление на неориентираност, което прикриваше първокласния му аналитичен ум. Беше мъж, който лесно можеш да надхитриш, като му кажеш част от истината или се опиташ да я скриеш.

— Брей, как си? — тръгна срещу него Саймъндс с протегната ръка. — За бога, не ми отговаряй това, ще стигнем и до него. Нека да ти кажа, тези коли никак не са лесни за каране. Имам чувството, че току-що съм изпълзял от най-лошия ръгби мач в Ливърпул. Ще бъда много по-щедър към таксиметраджите в бъдеще. — Роджър се огледа около себе си, кимвайки на мъжете, после забеляза отвора в оградата, който водеше към игралната площадка. — Нека да се поразходим. Ако си добро момче, мога да те пусна да направиш едно-две кръгчета на люлките.

Англичанинът слушаше безмълвен, облегнат на железния крак на люлката, докато Брей стоеше на седалката и разказваше своята история за мащабното движение на фондовете. Когато Скофийлд свърши, Саймъндс се отблъсна от металния лост, мина покрай Брей и го потупа по раменете.

— Ето ти кръгчето, което ти обещах, въпреки че не го заслужаваш. Ти не беше добро момче.

— Защо?

— Защото не ми казваш това, което трябва, а тактиката ти е обезпокояваща.

— Ясно. Ти не разбираш защо те моля да не използваш името ми пред Уейвърли.

— О, не, това е съвсем ясно. Той се свързва с Вашингтон всеки ден. Едва ли ще иска да бъде записано в досието на Външното министерство, че си е уредил неофициална среща с един пенсиониран офицер от американското разузнаване. Имам предвид, че ние всъщност

не дезертираме един от друг, нали разбираш. Ще поема тази отговорност, щом се налага.

— Тогава какво те притеснява?

— Хората, които те гонят. Не „Гросвънър“, разбира се, но другите. Ти не беше искрен; каза, че те са добри, но не ми каза *колко* добри. Или каква е достоверността на техните източници.

— Какво имаш предвид?

— Когато взехме досието ти и подбрахме три имена на хора, които познаваш, им се обадохме, като им казахме, че се обажда твой посредник, инструктирайки всеки от тях да отиде до конкретна явка. И трите съобщения бяха подслушвани; тези, на които се обадохме, бяха следени.

— Защо те изненадва това? Мисля, че ти казах всичко.

— Това, което ме изненадва, е, че едно от тези имена беше известно само на нас. Нито на МИ-5, нито на тайните служби, нито дори на адмиралтейството. Само на нас.

— Кой беше това?

— Граймс.

— Никога не съм го чувал — каза Брей.

— Срещнал си се с него само веднъж, в Прага, под името Бразуг.

— КГБ — каза Скофийлд изненадан. — Той дезертира през хиляда деветстотин седемдесет и втора, аз ви го предадох. На нас не ни беше необходим, а нямаше смисъл да го пропиляваме.

— Но само ти знаеше това. Ти не каза нищо на твоите хора и откровено казано, ние в МИ-6 взехме кредит за покупката.

— Значи отнякъде е изтекла информация...

— Абсолютно изключено — отвърна Саймъндс. — Поне с оглед на сегашните обстоятелства така, както ти ми ги описа.

— Защо?

— Ти каза, че си се натъкнал на този акт на глобални финансови злоупотреби съвсем наскоро. Нека бъдем щедри и да речем няколко месеца, ще се съ согласиш ли?

— Да.

— И оттогава онези, които искат да те накарат да мълчиш, са действали срещу теб, това също ли е вярно?

Брей кимна. Мъжът от МИ-6 се наведе напред, ръката му беше върху веригата, над главата на Скофийлд.

— От деня, в който поех офиса преди две години и половина, досието на Беоулф Агейт беше под мое лично наблюдение. То можеше да бъде изваждано само при наличието на два подписа, единият от които трябваше да е моят. Не беше изваждано, а е единственото досие в Англия, което показва някаква връзка между теб и Граймс-Бразуг и неговото дезертьорство.

— Какво се опитваш да ми кажеш?

— Има само още едно място, където тази информация може да бъде намерена.

— Хайде, изплюй камъчето.

— В Москва. — Саймъндс произнесе думата тихо.

Брей поклати глава.

— Това предполага, че Москва знае идентичността на Граймс.

— Напълно възможно. Също като някои други, които вие купихте, Бразуг беше непотребен. Ние нямахме нужда от него, но не можехме да го върнем. Той беше хроничен алкохолик, бил е такъв в продължение на години. Работата му в КГБ е била само декоративна, един дълг, изплатен на смелия някога войник. Подозираме, че е разкрил прикритието си неотдавна. Никой не го беше грижа, докато ти не се появи. Кой са тези, които те преследват?

— Излиза, че не съм ви направил услуга, когато ви предадох Бразуг — въздъхна Скофийлд, избягвайки погледа на мъжа от МИ-6.

— Ти не знаеше това, нито пък ние. Кой са тези хора, Брей?

— Мъже, които имат връзки в Москва. Очевидно. Също както и ние.

— Тогава трябва да ти задам един въпрос — продължи Саймъндс. — Въпрос, който щеше да бъде немислим преди няколко часа. Вярно ли е това, което Вашингтон мисли за теб? Работиш ли за Серпентината.

Скофийлд погледна англичанина.

— Да.

Саймъндс спокойно отпусна веригата и се изправи в пълен ръст.

— Мисля, че бих могъл да те убия за това — каза той. — За бога, защо?

— Ако работата е в това, че ти ще ме убиеш, при положение, че не ти кажа, значи нямам избор, нали?

— Има едно средно положение. Хващам те и те отвеждам на „Гросвънър скуеър“.

— Не го прави, Роджър, и не ме карай сега да ти кажа това. По-късно ще ти го кажа, не сега.

— Защо трябва да се съглася?

— Защото ме познаваш, не се сещам за друга причина.

Саймъндс се извърна. Не си говориха в продължение на няколко секунди. Накрая англичанинът се обърна отново с лице към Брей.

— Толкова проста фраза — *познаваш ме*. А наистина ли е така?

— Не бих се свързал с теб, ако не мислех, че е така. Не бих карал непознати да рискуват живота си заради мен. Мисля това, което казах преди. Не се прибирай вкъщи, ти си белязан. Също както и аз. Ако успееш да се покриеш, ще бъдеш добре. Ако разберат, че си се срещнал с мен, ти си мъртъв.

— В този момент ме издирват за някаква спешна среща в адмиралтейството. В офиса и апартамента ми се обаждат, за да осигурят моето присъствие.

— Добре. Не съм и очаквал друго.

— Върви по дяволите, Скофийлд! Всичко е заради твоя дар. Вкарваш хората в беля, докато те не могат да изтратят това... Да, познавам те и ще направя това, което ме помоли — но за малко. И не поради твоята мелодраматичност; тя не ме впечатлява особено. Има нещо друго обаче. Казах, че бих могъл да те убия за това, че работиш с Талеников. Мисля, че бих могъл да го направя, но подозирам, че ти се убиваш по малко всеки път, когато го погледнеш. Това е достатъчна причина за мен.

---

[1] Така сътрудниците на ЦРУ наричат в свой кръг управлението си. — Б.пр. ↑

[2] Британското разузнаване. — Б.пр. ↑

2.

Брей слезе по стъпалата на наетата къща, излизайки на утринното слънце и смесвайки се с тълпите, пазаруващи на Найтс Бридж. Това беше лондонска зона, където човек можеше да се скрие от чуждите погледи; от девет часа сутринта улиците бяха задръстени от коли. Той спря при една вестникарска будка, прехвърли куфарчето в лявата си ръка, взе един брой на „Таймс“, и влезе в малък ресторант, където потъна в един стол, доволен, че му дава чиста гледка към входа, и още по-доволен, че монетният телефонен апарат на стената беше само на няколко метра. Беше десет без петнайсет; трябваше да се обади на Роджър Саймъндс точно в десет и петнадесет, на един чист телефон, който не можеше да бъде подслушван.

Поръча си закуска на една несловоохотлива сервитьорка от източен Лондон и разтвори вестника. Откри това, което търсеше в една малка колонка в горната лява секция на първа страница.

„Наследницата на Верахтен мъртва

Есен. Одил Верахтен, дъщеря на Валтер и внучка на Анзел Верахтен, основател на заводите Верахтен, е била намерена мъртва в апартамента ѝ на Вердерщрасе снощи, в резултат на силен сърдечен удар. В продължение на десетилетие фройлайн Верахтен държеше юздите на различните компании под ръководството на своя баща, който се беше оттеглил от активно участие в управлението през последните няколко години. И двамата родители се бяха усамотили в своето имение в Щаадвалд, като не бяха на разположение, за да направят коментар. Погребението ще се състои в семейно обкръжение, в тяхното имение. Фирмата ще излезе със свое изявление в най-скоро време, но такова няма да има от страна на Валтер Верахтен, който според някои източници е сериозно болен.

Одил Верахтен беше едно драматично привлекателно допълнение към заседателните зали на града, сред не

особено ефективните директори. Тя беше твърде жизнена и през по-младите си години беше регистрирала странни случаи на ексхибиционизъм, което влизаше в разрез с поведението на бизнес ръководителите от Есен. Но никой не се съмняваше в нейните способности да управлява огромните заводи Верахтен.“

Погледът на Скофийлд бързо препусна по посмъртната биографична справка на починалата, описана от редактора като разглезена, самоуверена курва, която без съмнение спеше с всеки толкова често, макар и не с такова изящество, както проститутките от Сохо.

Точно под нея следваше и малка история, Брей започна да я чете и веднага разбра инстинктивно, че още един фрагмент от неясната истина беше разкрит.

„Смъртта на Верахтен тревожи Транс-ком
Ню Йорк, щата Ню Йорк

На «Уолстрийт», за всеобща изненада на всички, днес стана известно, че група от мениджърски консултанти на «Транс комуникейшън инкорпорейтид» ще отлети за Есен, Германия, за среща с директорите на заводите «Верахтен». Безвременната смърт на фройлайн Одил Верахтен, 47-годишна, и трайното оттегляне на нейния баща Валтер, на 76 години, остави компаниите на Верахтен без ръководен глас на върха. Това, което изненада добре информираните източници тук, беше размерът на холдинговите операции на «Транс-ком» във Верахтен. В законодателните лабиринти на Есен американските инвестиции често не се разследват, но не и когато тези операции надвишават двадесет процента. Според слуховете «Транс-ком» имат повече от петдесет процента участие, въпреки че щабквартирата на конгломерата в Бостън описа тези цифри като нелепи.“

Думите подскочиха от страницата към Скофийлд. Щабквартирата в Бостън!

... Дали не бяха разкрити два фрагмента от тяхната забулена истина? Джошуа Ейпълтън Четвърти беше сенатор от Масачузетс, фамилията Ейпълтън беше най-влиятелната политическа сила в щата. Те бяха епископските Кенеди, далеч по-сдържани в своите предизвикателства, но всяка част от тях беше също толкова влиятелна на националната сцена. Кое то беше присъщо на сцената на международните финанси.

Дали нямаше една ретроспекция на Ейпълтън да подсказе връзки — прикрити или други — с „Транс комюникейшън“? Това беше още нещо, което трябваше да бъде научено.

Телефонът на стената зад него иззвъня. Той погледна часовника си. Беше десет и десет; още седем минути и щеше да се обади на Саймъндс в щабквартирата на МИ-6. Той погледна към телефона ядосан като видя, че сервитюрката от източен Лондон се насочи към слушалката, по устните ѝ се виждаше, как се опитваше да произнесе нещо. Надяваше се, че разговорът ѝ няма да продължи дълго.

— Господин Хагейт? Има ли тук господин Б. Хагейт?

Въпросът беше извикан сърдито.

Брей замръзна. Б. Хагейт тук!

Агейт, Б.

Беоулф Агейт.

Дали Саймъндс не играеше някаква игра, демонстрирайки мъжествеността си? Дали англичанинът не беше решил да докаже висшите качества на техниките на проследяване на британското разузнаване? Дали проклетият глупак не беше толкова егоцентричен, та не можеше да се сдържи?

Господи, какъв глупак!

Скофийлд стана възможно най-незабележимо, държейки своя куфар. Отиде до телефона и заговори:

— Какво има?

— Добро утро, Беоулф Агейт — произнесе някакъв мъжки глас, като гласните бяха удължени, а съгласните — произнасяни остро, така че акцентът явно беше от Оксфорд. — Надяваме се, че сте си починал след трудното пътуване от Рим?

— Кой е на телефона?

— Името ми е без значение. Не ме познавате. Ние искаме просто да разберете. Открихме ви, винаги ще можем да ви открием. Но всичко това е толкова досадно. Мислим, че ще бъде далеч по-добре за всички засегнати, ако седнем и решим да споделим различията между нас. Може би ще откриете, че те не са толкова големи.

— Не се чувствам удобно с хора, които се опитват да ме убият.

— Трябва да ви поправа. Някои са се опитвали да ви убият, други са се опитвали да ви спасят.

— За какво? За някой сеанс с химическа терапия, за да разберете какво съм научил, какво съм направил?

— Това, което сте научил, е без значение, а и не можете да направите нищо. Ако вашите хора ви заловят, знаете какво можете да очаквате. Няма да има съд, няма да има публично изслушване; вие сте твърде опасен за твърде много хора. Вие си сътрудничите с врага, убихте един младеж в Рок Крий парк, за когото началниците мислят, че е офицер от разузнаването, и избягахте от страната. Вие сте предател. Ще бъдете екзекутиран при първа възможност. Можете ли да се усъмните в това след събитията на Небраска авеню? Ние можем да ви убием в мига, в който излезете от този ресторант, или още преди да излезете.

Брей се огледа наоколо, разглеждайки лицата по масите, търсейки неизбежния чифт очи, един поглед зад прегънатия вестник или над чашата кафе. Имаше няколко кандидати; не можеше да бъде сигурен. А без съмнение отвън в тълпите имаше и други невидими убийци. Той беше вкаран в капана; часовникът му показваше десет и единадесет. Още четири и той щеше да може да се обади на Саймъндс по непроследяваната линия. Но сега си имаше работа с професионалисти. Ако затвореше телефона и набереше номера, дали нямаше някой от тези на масите — безобидно ядящи нещо или пиещи кафе — да извади някакво достатъчно мощно оръжие и да го прикове към стената? А може би тези вътре бяха просто наемни убийци, които не желяеха да бъдат жертвани от Матарезе, също както техния елит? Трябваше да си спечели време и да поеме риска, наблюдавайки масите всяка секунда, подготвяйки се за мига, когато ще избяга с неочакван ход и с вероятното — за съжаление — жертване на невинни хора.

— Вие искате да се срещнем, а аз искам гаранция, че ще мога да се измъкна оттук.

— Имате я.

— Това, че го казвате, не е достатъчно. Посочете ми някой от вашите хора тук.

— Нека тогава така да направим нещата, Беоулф. Можем да те държим там, да се обадим в американското посолство и още преди да си мигнал с очи, те ще те обградят. Дори и да успееш да се измъкнеш през тях, ние ще те чакаме при външния кръг, както тук.

Часовникът му показваше десет и дванадесет. *Три минути.*

— Значи очевидно, вие не сте особено загрижени да се срещнете с мен.

Скофийлд слушаше, концентрацията му беше пълна. Той беше почти сигурен, че мъжът на телефона беше само посланик. Някой горе искаше Беоулф Агейт заловен, не и убит.

— Казах, че ще бъде по-добре за всички засегнати.

— Дайте ми едно лице! — прекъсна Брей. Гласът беше на посредник. — В противен случай се обадете на проклетото посолство. Ще поема своя риск. Давайте!

— Много добре — бързо пристигна отговорът. — Има един мъж с хлътнали бузи, облечен в сиво палто.

— Виждам го. — Брей го видя на пет маси по-навътре.

— Излез от ресторанта. Той ще стане и ще те последва. Той е твоята гаранция.

Десет и тринадесет. Две минути.

— Каква гаранция има той? Откъде да знам, че няма да го убие заедно с мен?

— О, хайде, Скофийлд...

— Радвам се да чуя, че имате и друго име за мен. А вие как се казвате?

— Казах, това е без значение.

— Нищо не е без значение. — Брей спря. — Искам да знам името ти.

— Смит. Приеми го.

Десет и четиринадесет. Една минута. Време да започне.

— Трябва да си помисля. Освен това искам да довърша закуската си.

Внезапно той затвори телефона, премести дипломатическото си куфарче в дясната ръка и тръгна към простовато изглеждащия мъж пет

маси по-навътре.

Мъжът се скова, когато Скофийлд приближи; ръката му бръкна под палтото.

— Тревогата е отменена — каза Скофийлд, докосвайки скритата под палтото ръка. — Трябваше да ти предам това; трябва да ме изведеш оттук, но първо трябва да се обадя по телефона. Той ми даде един номер. Надявам се, че ще си го спомня.

Убиецът с хлътналите бузи остана неподвижен, безмълвен. Скофийлд отиде обратно до телефона на стената.

Десет и четиринадесет и петдесет и една секунди. Девет секунди до края. Той се намръщи, като че ли се опитваше да си спомни някакъв номер, вдигна телефона и набра. Три секунди след десет и петнадесет. Чу отекващия звук, който последва в прекъсването на звънеца; електронните апарати бяха задействани. Той пусна монетата.

— Трябва да говорим бързо — каза той на Роджър Саймъндс. — Откриха ме. Имам проблем.

— Къде си? Ще ти помогна.

Скофийлд му каза.

— Просто изпрати две полицейски коли, редовната полиция ще свърши работа. Кажи им, че има някакъв инцидент с ИРА, че вероятно е поставена бомба. Това е всичко, от което имам нужда.

— Записвам си го. Те тръгват.

— Какво стана с Уейвърли?

— Утре вечер. Къщата му е в Белгрейвия. Разбира се, аз трябва да те откарам.

— По-рано не може ли?

— По-рано? Господи, човече, единствената причина, поради която е толкова скоро, е, че аз ръководих един меморандум в адмиралтейството. Същата тази митична конференция, на която трябваше да присъствам снощи. — Брей искаше да заговори, но Саймъндс продължи. — Между другото, ти си прав. Било е отправено запитване, за да проверят дали съм бил там.

— Беше ли се прикрил?

— Казаха на обаждания се, че конференцията не може да бъде прекъсвана, че ще ми бъде предадено съобщението, когато тя свърши.

— Ти отговори ли на обаждането?

— Да. От адмиралтейството; час и десет минути, след като си тръгнах от теб. Събудих някакъв бедняк в Кенсигтън. Подслушване, разбира се.

— Значи ако си се върнал там, те са те видели как излизаш от сградата на адмиралтейството.

— От добре осветения главен вход.

— Добре. Не си използвал името ми пред Уейвърли?

— Използвах друго име, не твоето. Освен ако разговорът ти не е изключително плодотворен, върху мен ще се струпва голям гаф.

Очевидният факт поразява Брей. Играта на Роджър Саймъндс беше успяла. Матарезе го бяха заловили в ресторанта на Айдс Бридж, въпреки че Уейвърли му беше уредил поверителна среща тридесет и шест часа по-късно. Значи никаква връзка не беше направена между срещата в Белгрейвия и Беоулф Агейт.

— Роджър, по кое време утре вечер?

— Около осем. Аз трябва да му се обадя първо. Ще те взема около седем. Имаш ли представа къде ще бъдеш?

Скофийлд отбягна въпроса.

— Ще ти се обадя на този номер в четири и половина. Удобно ли е?

— Доколкото знам, да. Ако не съм тук, остави някакъв адрес две пресечки на север от мястото, на което ще бъдеш. Аз ще те открия.

— Ще донесеш ли снимките на всички онези, които преследваха твоите примамки вчера?

— Трябва да бъдат на бюрото ми до обяд.

— Добре. И още нещо. Трябва да измислиш някаква много добра, някаква много официална причина, поради която няма да можеш да ме заведеш на Белгрейвия скуеър утре вечер.

— Какво?

— Това ще кажеш на Уейвърли, когато му се обадиш утре, малко преди нашата среща. Ще му кажеш, че е по решение на разузнаването; ще го вземеш лично и ще го откараш обратно в МИ-6.

— МИ-6?

— Но няма да го заведеш там; ще го доведеш до „Конът“. Ще ти дам номера на стаята в четири и половина. Ако те няма, ще ти оставя съобщение. Извади двадесет и две от числото, което ще предам.

— Виж какво, Брендън, ти искаш твърде много!

— Ти не знаеш това. Може би искам да спася живота му. И твоя.

В далечината някъде отвън Брей чуваше острия, двутонов звук на лондонската полиция. Миг по-късно към нея се присъедини още една.

— Помощта ти пристигна — каза Скофийлд. — Благодаря.

Той затвори телефона и тръгна назад към убиеца на Матарезе с хлътналите бузи.

— С кого говореше? — попита мъжът, акцентът му беше американски.

Сирените приближаваха. Те щяха да му помогнат.

— Не ми каза името си — отвърна Брей. — Но ми даде инструкции. Трябва да се измъкнем оттук бързо.

— Защо?

— Нещо се е случило. Полицията е забелязала пушка в някоя от вашите коли. Имало е голямо раздвижване от страна на ИРА в магазините наоколо. Да вървим!

Мъжът стана от стола, кимвайки вдясно от себе си. В другия край на препълнения ресторант Скофийлд забеляза една жена на средна възраст с грубовато лице, която стана и потвърди командата, като отпусна бялата каишка на чантата, праметната през рамото ѝ, и тръгна към вратата на ресторанта.

Брей стигна до касата, пресмятайки движенията си, броейки парите си и чека, наблюдавайки сцената зад стъклената витрина. Две полицейски коли обърнаха и заковаха спирачки при завоя. Събра се тълпа от любопитни пешеходци, после се разпръснаха, любопитството беше заменено от страх, когато четиримата лондонски полицаи с шлемове на главите изскочиха от колите и тръгнаха към ресторанта.

Брей прецени разстоянието, после тръгна бързо. Стигна до стъклената врата и я отвори няколко секунди преди полицаите да я бяха блокирали. Мъжът с хлътналите бузи и жената на средна възраст го следваха по петите; но в последния момент отстъпиха настрани, за да избягнат спречкването с полицията.

Внезапно Скофийлд се изви надясно, сграбчвайки дипломатическия си куфар под мишница, после хвана тези, които трябваше да го придружат за раменете и ги блъсна надолу.

— Тези са! — извика той. — Проверете ги за оръжие! Чух ги да казват, че ще взривяват Скок хаус!

Полицаяте се нахвърлиха към двамата от Матарезе, ръцете и палките разсякоха въздуха. Брей стъпи на колене, освобождавайки двойната си хватка и тръгна наляво, измъквайки се през вратата. Той се изправи на крака, побягна през тълпата на ъгъла и изтича на улицата, проправяйки си път през движението. Продължи да тича още три пресечки, спирайки за малко под навесите или във входовете на магазините, за да види дали не го следят; две минути по-късно той забави ход и хлътна през огромните бронзови врати на Хародс.

След като влезе, той ускори крачка, без да предизвиква любопитството на хората, оглеждайки се за телефон. Трябваше да се свърже с Талеников в този апартамент на „Рю дьо Ба“, преди руснакът да тръгне за Кап Грис. Трябваше, защото след като Талеников стигнеше в Англия, щеше да се отпрати за Лондон към евтината къща под наем на „Найтс Бридж“. Ако човекът от КГБ направеше това, щеше да бъде заловен от Матарезе.

— През аптеката и после през южния вход — обясни му един спокоен чиновник. — На стената има няколко телефонни апарата.

Телефонните линии не бяха особено претоварени късно сутрин; успя да се свърже, без да се забави.

— Щях да тръгна след няколко минути — каза Талеников, гласът му беше странно колеблив.

— Слава богу, че не си тръгнал. Какво ти става?

— Нищо. Защо?

— Звучиш ми странно. Къде е Антония? Защо тя не вдигна телефона?

— Излезе до бакалницата. Ще се върне скоро. Ако съм ти прозвучал странно, то е, защото не обичам да отговарям на този телефон. — Гласът на руснака сега беше нормален, обяснението му беше логично. — Какво става с теб? Защо се обаждаш извън графика?

— Ще ти кажа, когато дойдеш тук, но забрави за „Найтс Бридж“.

— Къде ще бъдеш?

Скофийлд тъкмо щеше да спомене за „Конът“, когато Талеников го прекъсна.

— Знаеш ли какво, когато пристигна в Лондон, ще се обадя в Таур Сентръл. Спомняш си борсата, нали?

Таур Сентръл? Брей не беше чувал името от години, но си спомни. Това беше кодираното наименование на квартирата на КГБ на

моста Виктория, напуснат, когато „Консулски операции“ го откриха някъде в края на шейсетте години. Туристическите корабчета, които пътуваха нагоре и надолу по Темза, това беше.

— Помня — каза Скофийлд озадачен. — Ще ти отговоря.

— Значи тръгвам...

— Почакай за минута — прекъсна го Брей. — Кажи на Антония, че ще се обадя след малко.

Настъпи кратко мълчание, преди Талеников да отговори.

— Всъщност тя каза, че може да се отбие в Лувъра, той е толкова близо. Мога да стигна до района на Кап Грис след около час. Няма нищо — повтарям — няма нищо, за което да се тревожиш.

Чу се изпукване и връзката с Париж прекъсна. Руснакът беше затворил телефона.

Няма нищо — повтарям — няма нищо, за което да се тревожиш.

Думите се сляха с експлозивния звук на близката гръмотевица; очите му бяха заслепени от болезнената мълния, която отнесе посланието в неговия мозък. Имаше нещо, за което да се тревожи и то касаше Антония Гравет.

Всъщност тя каза, че може да се отбие в Лувъра... Мога да стигна до района на Кап Грис след около час... Няма защо да се тревожиш.

Три несвързани изречения, последвани от прекъсване, според което не можеха да се срещнат в уговореното място в Лондон. Скофийлд се опита да анализира последователността; ако това имаше някакво значение, то щеше да бъде в прогресията. Лувърът беше само на няколко пресечки от „Рю дьо Ба“, от другата страна на Сена, но наблизо. Районът на Кап Грис не можеше да бъде достигнат за един час; два и половина или три часа беше по-логично. *Нищо — повтарям — нищо, за което да се тревожиш;* тогава защо последва прекъсването? Защо беше необходимо да се избегне споменаването на моста Виктория?

Последователност. Прогресия. Още по-назад?

Не обичам да отговарям на този телефон. Думите бяха произнесени строго, почти сърдито. Това беше. Внезапно Брей разбра

и облекчението, което почувства, беше като хладна вода, изливаща се върху запотено тяло. Талеников беше открил нещо тревожно — някое лице на улицата, вероятност за среща с някой бивш колега, кола, останала твърде дълго на „Рю дьо Ба“ — някакъв необичаен инцидент или наблюдение. Руснакът беше решил да премести Тони от Приве Гош, от другата страна на реката в друг апартамент. Тя щеше да бъде настанена след около час и той нямаше да си тръгне, докато това не станеше; точно затова нямаше за какво да се тревожи. При това, при положение, че можеше да съществува някакъв обезпокояващ инцидент или да ги наблюдават, мъжът от КГБ беше оперирал с изключително внимание — винаги внимание, то беше истинския им щит — а телефонът беше един инструмент на откровението. Не беше изречено нищо разкриващо.

Последователност, прогресия, значение. Дали беше така? Серпентината беше убил неговата жена. Дали Брей не търсеше успокоението там, където то не съществуваше? Руснакът пръв беше предложил да елиминират момичето на хълмовете в Порто Вечьо — любовта, която беше дошла в живота му в най-неподходящото време в неговия живот. *Можеше ли* той да го направи?

Не! Сега нещата бяха различни! Нямаше да се налага Беоулф Агейт да се напруга до костите на пречупването, защото тази точка гарантираше смъртта на Серпентината, края на издирването на Матарезе. Най-добрите професионалисти не убиваха, когато не беше необходимо.

Той все още се чудеше, когато вдигна телефона при южния вход на Хародс, какво представлява необходимостта, дали не е един човек, убеден в нуждата? Изключи въпроса от съзнанието си; трябваше да си намери подслон.

Лондонският хотел „Конът“ не само че притежаваше една от най-добрите кухни в Лондон, но беше идеален избор за бързо прикритие, доколкото човек стоеше встрани от фоайето и опитваше от кухнята от румсървиса. Твърде просто, беше невъзможно да се получи стая в „Конът“ без резервация, направена няколко седмици предварително. Елегантният хотел на Карлос Плейс беше един от последните бастиони на Империята, подслонявайки с голямо гостоприемство онези, които

оплакваха нейния край, и имаха достатъчно богатства, за да го правят грациозно. Имаше достатъчно хора, за да може хотелът да е винаги препълнен; рядко се намираще свободна стая в „Конът“.

Скофийлд знаеше това и още преди години беше решил, че може да настъпи случай, когато изключителната атмосфера на „Конът“ да бъде полезна. Той се беше свързал и беше подработил един от директорите на финансовата група, която притежаваше хотела, и беше уредил нещата. Също както театрите си имат *вътрешни места* и повечето ресторанти пазят постоянно *резервирани* маси за онези екзалтирани личности, които трябва да бъдат настанени. Така и хотелите запазват празни стаи за подобни цели. Брей беше убедителен; работата му беше на страната на ангелите, на страната на торите. На негово разположение винаги щеше да има стая, когато имаше нужда от това.

— Стая шестстотин двадесет и шест — бяха първите думи на директора, когато Скофийлд се обади за втори път, за да потвърди. — Просто се качете на асансьора, както обикновено. Можете да подпишете регистрирането си в стаята, както обикновено.

Брей му благодари и върна мислите си върху един друг проблем, който го беше раздразнил. Той не можеше да се върне в наетата къща на няколко пресечки оттам, а всичките му дрехи, освен тези на гърба му, бяха там. В една торба върху неоправеното легло. Нямаше нищо друго значително; парите, както и няколко дузина полезни документи, карти за идентификация, паспорти, банкови книжа бяха в дипломатическия му куфар. Но освен измачканите панталони, евтиното яке „Макинол“ и ирландската шапка, той нямаше абсолютно нищо, което да облече. А дрехите му не бяха просто прикритие за тялото. Бяха присъщи на работата му и трябваше да подхождат на работата му. Те бяха средства, често пъти по-ефикасни от оръжията или от някоя казана дума. Той тръгна от телефонните кабинки и се върна в коридорите на Хародс. Изборът щеше да му отнеме един час. Това беше добре. Щеше да прекъсне мислите му за Париж и мислите за ненавременната любов в неговия живот.

Беше малко след полунощ, когато Скофийлд излезе от стаята си в „Конът“, облечен в тъмен шлифер и черна шапка с тясна периферия.

Взе сервизния асансьор към мазата на хотела и излезе на улицата през входа за служители. Намери едно такси и каза на шофьора да го отведе до „Ватерло Бридж“. Настани се на седалката и запали цигара, опитвайки се да контролира нарастващото чувство за тревога. Чудеше се дали Талеников беше разбрал промяната, която беше настъпила, една промяна толкова неразумна, толкова нелогична, че той не беше сигурен как би реагирал, ако беше на мястото на руснака. Сърцевината на успехите му, това че беше успял да се задържи в работата си толкова дълго време, винаги се дължеше на способността му да мисли, както мислеше неговият враг; сега не беше способен на това.

Аз не съм твой враг!

Талеников беше извикал това безпричинно, нелогично твърдение по телефона във Вашингтон. Може би — нелогично — той беше прав. Руснакът не му беше приятел, но не му беше и враг — врагът беше Матарезе.

И толкова ненормално, толкова нелогично, чрез Матарезе той беше открил Антония Гравет. Любовта...

Какво се беше *случило*?

Изключи въпроса от мислите си. Щеше да разбере достатъчно скоро, а това, което щеше да научи, без съмнение щеше да му донесе успокоението, което беше почувствал в Хародс, намалено от твърде многото време, с което разполагаше, и липсата на неща, които можеше да свърши. Телефонното обаждане до Роджър Саймъндс, точно в четири и тридесет беше рутинно. Роджър беше извън офиса, за това той предаде съобщението на телефониста от службата по охрана. Необясненото число, което трябваше да бъде предадено 643 — 22... Стая 621, „Конът“.

Таксито изви встрани от „Трафалгар скуеър“, нагоре по „Странд“, край „Савой Корд“, към входа на „Ватерло Бридж“. Брей се наведе напред; нямаше смисъл да продължи да върви по-нататък от мястото, на което трябваше да слезе. Той можеше да пресече накратко през страничните улички надолу към Темза и моста Виктория.

— Тук ще бъде чудесно — каза той на шофьора, подавайки парите, ядосан при вида на треперещата си ръка.

Спусна се надолу по павираната алея към хотел „Савой“ и стигна до подножието на хълма. От другата страна на широкия, добре осветен булевард беше бетонният тротоар и високата тухлена стена, зад която

лежеше река Темза. Преустроената баржа, наречена „Каледония“, беше закотвена временно и използвана като кръчма, затваряше в единадесет часа, като всички останали заведения в Англия според законите. Светлините зад дебелите стъкла показваха как чистачите почистваха, премахвайки петната и отпадъците от деня. Четвърт миля по на юг триредовият кей беше приютил стабилните, широки, неколкопалубни речни корабчета, които пореха Темза през по-голямата част от годината, превозвайки туристи нагоре до кулата на Лондон и обратно до Ламбед Бридж, преди да се върнат във водите на Иглата на Клеопатра.

Преди години тези корабчета бяха популярни като Таур Сентръл, явки за съветските куриери и агентите на КГБ, влизащи във връзка с информаторите и дълбоко прикрития шпионски персонал. „Консулски операции“ бяха разкрили тази явка; руснаците навреме го разбраха. Таур Сентръл беше отнета; разкритото място за явки беше елиминирано за сметка на някое друго, за което щяха да бъдат необходими няколко месеца, преди да бъде също открито.

Скофийлд сви през градинските алеи на парка зад „Савой“; от балните зали горе долиташе музика. Той стигна до един малък амфитеатър с редици от дъсчени пейки. Наоколо се бяха пръснали няколко двойки и разговаряха тихо. Брей се оглеждаше да види някакъв мъж, който е сам, защото вече беше стигнал територията на Таур Сентръл. Руснакът трябваше да бъде някъде наоколо.

Но не беше. Скофийлд излезе от амфитеатъра на най-широката алея, която водеше към булеварда. Той излезе на тротоара; движението по улицата беше натоварено, фаровете святкаха и в двете посоки, разсеяни от зимните мъгли, които се спускаха откъм водата. През съзнанието на Брей мина мисълта, че Талеников може да е наел автомобил. Той се огледа нагоре и надолу по авенюто, за да види дали имаше паркирани коли на някои от страните; такива нямаше. От другата страна на булеварда пред стената на моста разхождащите се вървяха спокойно по двойки, тройки или на по-големи групи. Нямаше самотни хора. Скофийлд погледна часовника си; беше един без пет. Руснакът беше казал, че може да закъснее до два или три часа сутринта. Брей се ядосваше на собственото си нетърпение, на тревогата в гърдите си всеки път, когато си помислеше за Париж. За Тони.

Внезапно се появи пламъкът на нечия запалка, отначало беше стабилен, после угасен, за да бъде запален отново секунда по-късно. По диагонала от другата страна на широкия булевард, вдясно от затворените, преградени с вериги порти на кея, който водеше към туристическите лодки, един белокож мъж държеше пламъка под цигарата на някаква руса жена; двамата се бяха облегнали на стената, гледайки към реката. Скофийлд разгледа фигурата — това, което можеше да види от лицето, и трябваше да положи усилия, за да не се затича. Талеников беше пристигнал.

Брей се обърна надясно и продължи да върви, докато не се изравни с руснака и русото му прикритие. Той знаеше, че Талеников го беше видял и се чудеше защо мъжът от КГБ не беше освободил жената, не беше ѝ платил това, за което се бяха спазарили, за да се оттегли. Беше глупаво — дори опасно — за една примамка да забележи двете страни на мястото на срещата. Скофийлд изчака до завоя, виждайки сега, че главата на Талеников беше напълно обърната, руснакът го гледаше, ръката му беше на кръста на жената. Брей махна първо наляво, после надясно, смисълът беше ясен. Разкарай я! Тръгни на юг; ще се срещнем скоро след това.

Талеников не помръдна. Какво правеше руснакът? Нямаше време за проститутки.

Проститутки? Проститутката на куриера? О, господи!

Скофийлд слезе от тротоара, чу се автомобилна сирена, една кола сви рязко към средата на булеварда, за да избегне удара. Брей почти не чу звука, едва ли го интересуваше гледката; той можеше да гледа само към жената до Талеников.

Ръката около кръста ѝ не беше жест на нескрита привързаност, руснакът искаше да я обърне. Талеников заговори в ухото на жената; тя се опита да се извие; главата ѝ легна на рамото, устата ѝ се отвори, искаше ѝ се да извика, но нищо не се чу.

Прикритото лице беше лицето на неговата любов. Под русата перука беше *Тони*. Той загуби контрол; побягна през широкия булевард, забързаните коли набиваха спирачки, чуваше се писъкът на гуми, свиренето на клаксони. Мислите му се редуваха като насечени, една мисъл, една цел, по-болезнена отколкото всички други.

Антония изглеждаше повече мъртва, отколкото жива.

3.

— Тя беше упоена — обясни Талеников.

— Защо, по дяволите, си я довел тук? — навъси се Брей. — Има стотици места във Франция, дузини в Париж, където можеше да бъде в безопасност! Където щяха да се грижат за нея. Ти ги знаеш точно толкова добре, колкото и аз!

— Ако можех да бъда сигурен, щях да я оставя — отвърна Василий със спокоен глас. — Не се тревожи. Разгледах и други алтернативи.

Брей разбра, мълчанието му изразяваше благодарност. Талеников лесно можеше да убие Тони, може би той щеше да е убие, ако не беше Източен Берлин.

— Има ли нужда от доктор?

— Ще помогне от гледна точка на времето, но не е изключително необходимо.

— Какъв беше химикалът?

— Скупуламин.

— Кога?

— Рано вчера сутринта.

Не беше сега времето за обяснения. Само запитва:

— Имаш ли кола?

— Не смеех да рискувам, сам мъж с една жена, която не може да се държи на краката си; следата щеше да бъде ясна. Пилотът ни докара от Ашфорд.

— Можеш ли да му имаш доверие?

— Не, но той спря за бензин десет минути преди Лондон и влезе в тоалетната да се облекчи. Добавих един литър масло към бензина; трябва да започне да действа обратно по пътя до Ашфорд.

— Намери такси.

Погледът на Скофийлд предаде комплимента, който той нямаше да каже.

— Имаме да обсъдим много неща — добави Талеников, отблъсквайки се от стената.

— Тогава побързай — кимна Брей.

Дишането на Антония беше равномерно, лицевите ѝ мускули бяха отпуснати в съня. Когато се събудеше, щеше да се чувства замаяна, но това щеше да премине през деня. Скофийлд зави раменете ѝ, наведе се надолу и целуна бледите ѝ устни, после се оттегли от леглото.

Той излезе от спалнята, оставяйки вратата откритата. Искаше да чуе, ако Тони евентуално се раздвижи; истерията беше последица от скупулумина. Тя трябваше да бъде контролирана, поради това Талеников не можеше да рискува и да я остави сама, дори за няколко минути, които щяха да са му необходими, за да наеме кола.

— Какво се случи — попита руснакът, седнал в стола с чаша уиски в ръката. — Тази сутрин, вчера сутринта? — Белокосата му глава беше облежната на рамката на стола, очите му затворени; мъжът явно беше изтощен. — Казаха ми, че си мъртъв. Знаеше ли?

— Да. Какво общо има това?

— Помогна ми да я върна.

Руснакът отвори очи и погледна към Брей.

— Има много малко неща за Беоулф Агейт, които не знам.

— Е, и?

— Представих се за теб. Имаше няколко прости въпроса, на които трябваше да се отговори. Не бяха трудни. Предложих себе си в замяна за нея. Те се съгласиха.

— Започни от начало.

— Бих искал да мога, бих искал да знам какво е било. Матарезе или някой вътре в Матарезе иска да те залови жив. Поради това на някои хора е казано, че си мъртъв. Те не търсят американеца, само руснака. Бих искал да разбера.

Талеников отпи.

— Какво се случи?

— Открили са я. Не ме питай как, не знам. Може би Хелзинки, може би са те проследили от Рим, може би нещо или някой, не знам.

— Но са я открили — каза Скофийлд, сядайки. — Тогава какво?

— Вчера рано сутринта, четири или пет часа преди да се обадиш, тя слезе до хлебарницата; беше само през няколко входа. Измина един

час, а тя не беше се върнала. Тогава знаех, че имам два избора. Можех да изляза след нея — но откъде да започна, къде да търся? Или можех да чакам някой да дойде в апартамента. Виждаш, те не са имали избор. Телефонът звъня няколко пъти, но аз не отговорих, знаейки, че с всяко иззвъняване някой от тях щеше да приближи.

— Ти отговори на моето позвъняване — прекъсна го Брей.

— Това беше по-късно. Дотогава вече бяхме преговаряли.

— Тогава?

— Накрая дойдоха двама. Това беше един от най-критичните моменти в живота ми, да не ги убия и двамата, особено единия. Той имаше онова малко, грозно кръгче на гърдите си. Когато разкъсах дрехите му и го видях, почти полудях.

— Защо?

— Те са убивали в Ленинград, в Есен. По-късно ще разбереш. Това е част от нещата, които трябва да обсъдим.

— Продължавай. — Скофийлд си наля от питието.

— Ще ти кажа накратко, трябва сам да запълниш празнините — ти си бил там. Държах войника и наетия от него убиец в безсъзнание повече от един час. Телефонът иззвъня и този път отговорих, използвайки най-характерния американски акцент, който можах да имитирам. Щеше да си помислиш, че небето над Париж се беше продънило, толкова истеричен беше обажданият се. „В Лондон има имитатор!“ извика той. Нещо за *голяма грешка, направена в посолството, информацията, която те са получили, е била напълно грешна.*

— Мисля, че прескочи нещо — прекъсна го Брей отново. — Мисля, че когато каза, че си се представил вместо мен.

— Да речем, че бях отговорил положително, когато истерикът зададе своя въпрос. Беше изкушение, на което не можех да устоя, тъй като по-малко от четиридесет и осем часа преди това научих, че си бил убит. — Руснакът замълча, после добави: — Преди две седмици във Вашингтон.

Скофийлд отиде отново до стола си, мръщейки се.

— Но човекът на телефона е знаел, че съм жив, също както и тези в Лондон са знаели, че съм жив. Значи си прав, само на някои хора от Матарезе е било казано, че съм мъртъв.

— Това подсказва ли ти нещо?

— Същото, което и на теб. Те правят разграничение.

— Точно така. Когато и двамата сме искали да отстраним някой от подчинените си, ние сме казвали, че проблемът е решен. За тези хора ти вече не си между живите, вече не си издирван.

— Но защо? Те ме издирват. Те ме бяха хванали в клопка.

— Един въпрос с два отговора, мисля — каза руснакът. — Като всяка разнородна организация, Матарезе е несъвършена. Сред хората ѝ има и недисциплинирани, отдадени на насилието, хора, които убиват заради самата идея или заради някаква фанатична вяра. Точно на този тип хора е било казано, че си мъртъв. Ако те не те преследват, няма и да те убият.

— Това е първият отговор; какъв е вторият? Защо някой иска да ме запази жив?

— За да те направят консилиере на Матарезе.

— Какво?

— Помисли само. Помисли какво би донесъл на една такава организация.

Брей погледна към мъжа от КГБ.

— Не повече от теб.

— О, много повече. Няма кой знае какви големи удари, които Москва може да нанесе, приемам това. Но във Вашингтон могат да бъдат открити изненадващи откровения. Ти можеш да им ги осигуриш; ти би бил изключително ценен за тях. Самовеличаещите се са винаги далеч по-уязвими.

— Съгласен съм с това.

— Преди Одил Верахтен да бъде убита, тя ми направи предложение. Това не беше предложение, което тя е била упълномощена да направи; те не са искали руснака, искали са теб. Ако не могат да те получат, ще те убият, но явно някой ти дава този избор.

Би било по-добре за всички засегнати, ако седнем и изложим различията между нас. Можеш да откриеш, че те не са толкова големи. Думи от един куриер без лице.

— Да се върнем в Париж — каза Брей. — Как я получи обратно?

— Не беше толкова трудно. Мъжът на телефона беше твърде загрижен; в бъдещето си той се е виждал или като генерал, или мъртвец. Обсъдихме това, което можеше да се случи на войника с грозния малък белег на гърдите; фактът, че аз знаех за това, сам по

себе си беше достатъчен. Уговорих редица ходове, предлагайки войника и Беоулф Агейт за момичето. Беоулф беше изморен от бягане и щеше да се съгласи дали да слуша това, което искаха да му кажат. Той — аз — знаеше, че съм обграден, но професионализмът налагаше той — ти — да изисква някои гаранции. Момичето трябваше да бъде освободено. Реакциите съответстваха ли на твоята известна способност да убеждаваш?

— Само за аплодисменти — отвърна Скофийлд. — Нека да видя дали ще мога да запълня няколко празни места. Ти отговори на въпросите: какво е второто име на майка ми? Или кога баща ми си смени работата?

— Не чак толкова обикновено — намеси се руснакът. — Кой беше четвъртият човек, който си убил? Къде?

— В Лисабон — каза тихо Брей. — Един американец, който не можеше да бъде спасен. Да, ти си знаел това... Тогава ходовете ти са били направени като последица от редица телефонни обаждания в апартамента — моето обаждане от Лондон те е обезпокоило — и с всяко обаждане ти си давал нови инструкции, някаква промяна и размяната е щяла да бъде отложена. Размяната е трябвало да стане на улицата, за предпочитане на еднопосочна улица, с една кола, един човек и Антония. Всичко е трябвало да стане за шестдесет до сто секунди.

Руснакът кимна.

— По пладне. Колата и момичето бяха взети, мъжът и войника завързани за лактите, хвърлени в една пресечка на Плейс дьо ла Конкорд, после няколко бързи обиколки на Париж.

Брей остави уискито и отиде до хотелския прозорец като погледна към Карлос Плейс.

— Преди малко каза, че си имал два избора. Да излезеш и да я търсиш, или да чакаш в апартамента на „Рю дьо Ба“. Струва ми се, че е имало и трети, но ти не си го потърсил. Можел си да се измъкнеш от Париж веднага.

Талеников затвори очи.

— Такъв избор няхах. Усещаше се в гласа й, всеки път когато споменеше за теб. Мисля, че го забелязах в Корсика, в онази първа нощ в пещерата над Порто Вечио, когато я гледаше. Тогава си мислех, колко лудо, колко свършено... — Руснакът поклати глава.

— Безсмислено — попита Брей.

Талеников отвори очи.

— Да. Безсмислено... Без да е необходимо, без да се налага.

Мъжът от КГБ вдигна чашата си и изпи оставащото уиски на една глътка.

— Историята от Източен Берлин е вече напълно чиста; повече чистене няма да има.

— Никой няма да иска такова или да го очаква.

— Добре. Предполагам, че си видял вестниците.

— „Транс комюникейшън“. Холдингите им във Верахтен.

— По-скоро собствеността им. Надявам се, че си видял местоположението на щабквартирата им. Бостън, Масачузетс. В град, който ти е доста познат, мисля.

— Това, което е по-важно, е градът — и щатът — на Джошуа Ейпълтън, четвъртият, патриций и сенатор, чийто дядо е бил гост на Гилом дьо Матарезе. Ще бъде интересно да видим какви са — ако изобщо съществуват — връзките му с „Транс-ком“.

— Съмняваш ли се, че такива съществуват?

— В този момент се съмнявам във всичко — каза Скофийлд. — Може би ще мисля различно след като сглобим фактите, които казваш, че имаме. Да започнем от момента, когато напуснахме Корсика.

Талеников кимна.

Внезапният стон премина в удължен плач, последван от вик на болка, приглушен, несигурен, отчаян. Скофийлд изтича в спалнята. Тони се мяташе на леглото, с ръце, покрили лицето ѝ, краката ѝ злобно ритяха въображаемите демони, които я обкръжаваха. Брей седна на леглото и издърпа ръцете от лицето ѝ, внимателно, но здраво, повдигайки всеки пръст така, че ноктите да не наранят кожата ѝ. Той вдигна ръцете ѝ и я хвана, прегръщайки я така, както я беше прегръщал в Рим. Виковете ѝ утихнаха, заменени още веднъж от плач, тя трепереше, дишането ѝ беше ускорено, бавно връщащо се към нормалното, когато тялото ѝ отново стана неподвижно. Първите истерични спазми, последвали употребата на скупуламина, спряха. Скофийлд чу стъпки в коридора; той повдигна глава, за да покаже, че слуша.

— Това ще продължи до сутринта, както знаеш — каза мъжът от КГБ. — Напуска тялото бавно и много болезнено. Няма нищо, което можеш да направиш. Просто я дръж.

— Знам. Ще го направя.

Настъпи момент на мълчание; Брей усещаше погледа на руснака върху себе си, върху Антония.

— Сега си тръгвам — каза Талеников. — Ще ти се обадя утре тук по пладне, ще дойда малко по-късно през деня. Тогава ще можем да изясним подробностите, да координираме сигналите си и този род неща.

— Добре. Такъв род неща. Къде ще отидеш? Можеше да останеш тук, ако ти харесва?

— Мисля, че няма да остана. Също както в Париж, и тук има дузина места. Знам ги, също както и ти. Освен това, трябва да намеря кола, да разгледам улиците. Нищо не може да замести предварителната подготовка, нали?

— Да, така е.

— Лека нощ. Грижи се за нея.

— Ще се опитам.

Отново стъпки; руснакът излезе от стаята. Скофийлд заговори.

— Талеников?

— Да?

— Съжалявам за Ленинград.

— Да. — Отново настъпи тишина; после думите бяха произнесени тихо. — Благодаря.

Външната врата се затвори; той беше сам със своята любов. Положи я на възглавницата и докосна лицето ѝ. Толкова нелогично, толкова неразумно. Защо те намерих, защо ти ме намери. Трябваше да ме оставиш там, където си бях, дълбоко в земята. Сега не е времето за двама ни, не можеш ли да разбереш това? То е толкова... толкова ненавреме.

Сякаш мислите му бяха изречени на висок глас. Тони отвори очите си, фокусът беше размазан, съзнанието ѝ беше замъглено, но тя го позна. Устните ѝ изрекоха неговото име, звукът беше шепнещ.

— Брей?

— Ще се оправиш. Те не са те наранили. Болката, която усещаш, е от химикалите. Тя ще премине, повярвай ми.

— Ти се върна.

— Да.

— *Моля те, не си тръгвай без мен.*

— Няма.

Внезапно очите ѝ се разшириха, погледът ѝ потъна, белите ѝ зъби се оголиха като на младо животно, заловено в капан, който чупеше гърба му. Някъде дълбоко вътре от нея се надигна един сърцераздирателен стон.

Тя припадна в ръцете му.

Утре, любов моя, единствена моя любов. Утре ще дойда със слънчевата светлина, всички знаят това. И тогава болката ще премине, обещавам ти. Обещавам ти и още нещо, моя толкова ненавременна любов, толкова късно в живота ми. Утре, днес, довечера... ще заловя мъж, който ще ни приближи към края на този кошмар. Талеников е прав. Ще го пречупя, така както никой мъж никога не е бил пречупван — и светът ще ни изслуша. Когато това стане, моя любов, моя единствена божествена любов, ти и аз ще бъдем свободни. Ще отидем някъде далече, където нощта носи сън и любов, а не смърт, не страх и омраза към мрака. Ще бъдем свободни, защото Беоулф Агейт ще си замине. Той ще изчезне — защото не свърши много добри неща на този свят, но има още едно нещо да свърши. Довечера.

Скофийлд докосна бузата на Антония. Тя хвана ръката му леко, поднасяйки я към устните си, усмихвайки се, прегръщайки го с очи.

— Как е главата — попита Брей.

— Болката премина в замайване — каза тя. — Добре съм, наистина.

Скофийлд освободи ръката ѝ и отиде до стаята, където Талеников се беше навел над една маса, разучавайки някаква пътна карта. Без да го бяха обсъдили предварително, и двамата мъже бяха облечени почти еднакво за своята работа. Пуловери и панталони от тъмна материя, здраво пристегнати на раменете им кобури с черни кожени каишки, преметнати през гърдите им; обувките им също бяха тъмни на цвят, но леки, дебелите гумени подметки бяха нарязани с ножове, за да станат груби отдолу.

Талеников погледна нагоре, когато Брей приближи масата.

— От Грейт Дънмоу ще се насочим на изток към Когшел по пътя ни към Нейланд. Между другото, там има едно летище, което отдава под наем малки реактивни самолети на юг от Хейдли. След няколко дена такова летище може да ни бъде потребно.

— Може би си прав.

— Освен това — допълни мъжът от КГБ с явна неохота, — този маршрут минава през река Блек уотър; горите в тази зона са доста гъсти. Те ще са добро място да изхвърлим нашия багаж.

— Мъртвецът все още си няма име — каза Скофийлд. — Отдай му заслуженото. Той е Роджър Саймъндс, един честен мъж, а аз мразя този шибан свят.

— С риск да ме сметнеш за глупак, може ли да си представя — прости ми — да предложи — че това, което ще направиш довечера, ще бъде от полза за този тъжен свят, с който ние и двамата се поругахме в продължение на доста дълго време.

— Предпочитам нито да си представяш, нито да предлагаш нещо. — Брей погледна часовника си. — Той ще се обади скоро. Когато това стане, Тони ще слезе във фоайето и ще плати сметката на господин Едмънтън — това съм аз. Тя ще се върне с един стюард, който ще смъкне чантите и куфарите ни долу в колата, която наехме на името на Едмънтън, и ще отиде право в Колчестър. Тя ще ни чака в един ресторант, наречен „Бонърс“, до единадесет и тридесет. Ако има някаква промяна в плана или ако имаме нужда от нея, ще ѝ се обадим там. Ако не се чуем, тя ще отиде до Нейланд, до Дабъл Краун Ин, където има стая, запазена на името на Викъри.

Талеников стана от масата.

— Моят куфар не трябва да бъде отварян — каза той. — Заключен е.

— Също и моят — отвърна Скофийлд. — Други въпроси?

Телефонът звънна; и тримата погледнаха към него — един миг, запечатан във времето, защото звънецът означаваше, че беше дошло времето. Брей отиде до бюрото, изчака телефонът да звънне втори път и тогава го вдигна.

Каквито и думи можеше да очаква, каквито поздрави, информация, инструкции или откровения можеха да се чуят, нищо на този свят не можеше да го подготви за това, което чу. Гласът на

Саймъндс беше един вик от някакъв вътрешен свят на терор, една неизмерима крайна болка.

— Те всички са *мъртви*. Същинска *касапница*! Уейвърли, жена му, децата, тримата слуги... *Мъртви*. Какво, по дяволите, си направил?

— О, господи! — Мислите на Скофийлд препуснаха, думите бяха внимателно подбрани, за да могат да ги преведат точно. — Роджър, слушай, точно това се опитах да *предотвратя*. — Той закри микрофона с ръка, очите му бяха върху Талеников. — Уейвърли е мъртъв, всички в къщата са били убити.

— *Метод*? — скочи руснакът. — Белези по телата, оръжие, разбери за всичко!

Брей поклати глава.

— Ще ги научим по-късно.

Той вдигна глава от микрофона; Саймъндс говореше бързо, почти истерично.

— Това е *ужасно*. О, господи, най-ужасното нещо! Били са заклани като животни!

— *Роджър*! Съвземи се! Слушай ме сега. Това е част от техния модел. Уейвърли го е знаел. Той е знаел твърде много. За това е и убит. Не можах да се свържа с него навреме.

— Не си могъл?... *В името на Бога, защо не ми... защо не можеш да ми кажеш?* Той беше външният министър, външният министър на Англия! Имаш ли някаква представа за реакцията, която ще последва? О, боже мой, каква трагедия! *Катастрофа! Заклан!*

Саймъндс спря. Когато заговори отново, беше очевидно, че професионалистът в него се бореше да надделее.

— Искам да дойдеш долу в офиса ми в най-кратък срок. Считай се за призован от британското правителство.

— Не мога да направя това. Не ме питай защо.

— Не те питам, Скофийлд! Давам ти пряка заповед, подкрепена от най-висшите власти в Англия. Ти няма да излезеш от този хотел! Докато стигнеш до асансьора, и всички входи ще бъдат затворени, всички стълбища, всички изходи ще бъдат поставени под въоръжена охрана.

— Добре, добре. Ще дойда до МИ-6 — излъга Брей.

— Ще бъдеш *ескортиран*. Остани в стаята си.

— Забрави за стаята, Роджър — каза Скофийлд, търсейки отчаяно думи, които да подхождат на настъпилата криза. — Трябва да те видя, но не в МИ-6.

— Мисля, че ме чу!

— Постави охрана на вратите, можеш да спреш проклетите асансьори, можеш да направиш каквото искаш, но аз трябва да те видя тук. Ще изляза от тази стая и ще слеза долу в бара до най-тъмното сепаре, което мога да открия. Ще се срещнем там.

— Повтарям...

— Повтаряй каквото си искаш, но ако не дойдеш тук и не ме изслушаш, ще има и други атентати — те са такива, Роджър! *Атентати*. И те няма да се спрат пред външния министър, нито пред държавния секретар... или президента, или министър-председателя.

— О, господи — прошепна Саймъндс.

— Това е, което не можех да ти кажа снощи. Това е причината, която ти търсеше, когато разговаряхме снощи. Но няма да допусна това да бъде документирано, не мога да работя под заплахата, под угроза от наказание. А това би трябвало да ти говори достатъчно. Ела тук, Роджър. — Брей затвори очи, дъхът му спря; моментът беше сега или никога.

— Ще бъда там след десет минути — каза Саймъндс, гласът му беше прегракнал.

Скофийлд затвори телефона, поглеждайки първо към Антония, после към Талеников.

— Той тръгна насам.

— Но той ще те арестува! — възкликна руснакът.

— Не мисля така. Познава ме достатъчно добре, за да знае, че няма да бъда разпитван, ако аз не искам това. А и не иска всичко останало да се стовари върху неговата глава. — Брей пресече стаята до стола, където беше хвърлил шлифера и пътната си чанта. — Сигурен съм за едно нещо. Ще се срещнем долу и той ще ми даде един шанс. Ако приеме, ще се върна до един час. Ако не приеме... ще го убия.

Скофийлд отвори ципа на чантата си, бръкна в нея и извади един дълъг ловджийски нож, втъкнат в калъф. Етикетчето от Хародс беше все още на него. Той погледна към Тони, очите ѝ му подсказаха, че тя разбираше. Както необходимостта, така и омразата към нея.

Саймъндс седна срещу Брей в сепарето на бара в „Конът“. Дори оскъдното осветление не можеше да прикрие бледността на лицето на англичанина; той беше човек, принуден да взема такива изключителни решения, само при мисълта за които можеше да се разболее. Да бъде физически болен и умствено изтощен.

Те разговаряха в продължение на четиридесет минути. Скофийлд, както беше планирал, му каза част от истината — много по-голяма част, отколкото му се искаше — но това беше необходимо. Сега му предстоеше да отправи последната си молба към Роджър. И двамата мъже знаеха това. Саймъндс усещаше ужасната тежест на своето решение; личеше си от погледа му. Брей чувстваше ножа на своя колан; отвращаващата го решимост да го използва, ако се наложеше, му пречеше да диша.

— Ние не знаем доколко мащабно е всичко това, или колко хора от различните правителства са включени, но знаем, че се финансира от огромни корпорации — обясни Скофийлд. — Това, което се случи тази вечер на Белгрейвия скуеър, може да бъде сравнено с това, което се случи с Антъни Блекбърн в Ню Йорк, с физика Юриевич в Русия. Ние приближаваме, имаме имена, тайни съюзи, имаме информация, че службите на разузнаването във Вашингтон, Москва и Бон са били манипулирани, но нямаме доказателства; ще ги получим, но ги нямаме сега. Ако ме арестуваш, никога няма да ги имаме. Изключено е срещу мен да бъде заведено дело; няма нужда да ти обяснявам какво означава това. Ще бъда екзекутиран в първия... възможен момент. Поради друга причина, от други хора, но резултатът ще бъде същият. Дай ми време, Роджър.

— А ти какво ще ми дадеш?

— Какво повече искаш?

— Тези имена, съюзите.

— Те са без значение сега, дори по-лошо. Ако сега бъдат документираны, ще се скрият в още по-дълбока нелегалност, отрязвайки всички следи, или убийствата, тероризмът ще се увеличат. Ще има серия от кървави бани... и ти ще бъдеш мъртъв.

— Това е моето условие. Имената, съюзите. Или ти няма да излезеш оттук.

Брей погледна мъжа от МИ-6.

— Ще ме спреш ли, Роджър? Имам предвид тук, сега, в този момент, ще го направиш ли? Можеш ли да го направиш?

— Може би не. Но онези двамата, ей там, ще го направят. — Саймъндс кимна вляво от себе си.

Скофийлд погледна натам. От другата страна на помещението, на една маса в центъра на бара седяха двама британски агенти, единият от тях беше червенокосият набит мъж, с когото беше говорил миналата вечер на осветената игрална площадка в Гилфорд. В погледа му сега нямаше съчувствие, само враждебност.

— Ти си се покрил — каза Скофийлд.

— Мислеше ли, че няма да го направя? Те са въоръжени и инструктирани. Имената, моля. — Саймъндс извади тефтерче и химикал. Постави ги пред Брей. — И те моля, не пиши глупости. Бъди практичен. Ако ти и руснакът бъдете убити, няма да има никой друг. Аз може да не съм от същата класа като Беоулф Агейт и Серпентината, но не ми липсва известен талант.

— Колко време ще ми дадеш?

— Една седмица. Нито ден повече.

Скофийлд взе химикалката, отвори тефтерчето и започна да пише.

„Четвърти април, 1911 година.

Порто Вечио, Корсика.

Скози

Ворошин

Уейвърли

Ейпълтън

Днес:

Гиламо Скози — мъртъв

Одил Верахтен — мъртва

Дейвид Уейвърли — мъртъв

Джошуа Ейпълтън — ?

Скози-Паравадини. Милано

Заводите Верахтен. (Ворошин). Есен

Транс комуникейшън. Бостън.“

Под имената и фирмите той написа една дума: „Матарезе“

Брей излезе от асансьора, мислите му бяха заети с въздушните маршрути, с местата, където можеха да спрат, с прикритията. Сега часовете бяха също толкова скъпи, колкото дните по-рано; имаше толкова много неща, които трябваше да научат, толкова много да открият, а толкова малко време, за да свършат всичко това.

Надяваха се, че всичко можеше да свърши в Лондон със залавянето на Дейвид Уейвърли. Трябваше да знаят друго; наследниците можеха да бъдат жертвани.

Трима бяха мъртви, три имена, премахнати от списъка на гостите на Гилом дьо Матарезе от датата четвърти април хиляда деветстотин и единадесета година. Оставаше само един. Златният политик от Бостън. Мъжът, за когото малцина се съмняваха, че ще спечели първичните, а без съмнение — и изборите през есента. Той щеше да бъде президент на Съединените щати. Мнозина твърдяха, че беше единственият човек в състояние да обедини нацията през годините на насилието — между шестдесетте и седемдесетте години; Ейпълтън никога не беше толкова самонадеян, за да направи такова изказване, но по-голямата част от Америка мислеше, че може би той е единственият способен на това.

Но да я обедини за какво, за кого? Това беше най-страшната от всички перспективи. Дали той не беше единственият наследник, който не можеше да бъде жертван, избран от Съвета, от пастирчето да извърши това, което другите не можеха да направят?

Те щяха да стигнат до Ейпълтън, мислеше си Брей, като зави зад ъгъла на коридора, вървейки към своята стая, но не там, където Ейпълтън очакваше да бъде потърсен — ако очакваше това. Те нямаше да отидат във Вашингтон, където шансовете бяха на страната на хората от Държавния департамент, ФБР и Компанията. Нямаше смисъл да се натъкват на двама от враговете си наведнъж. Вместо това, те щяха да отидат в Бостън, в конгломерата, толкова умело наречен „Транс комюникейшън“.

Някъде, някак из горните етажи на тази огромна компания щяха да открият един човек — един мъж със синьо кръгче на гърдите, или с връзки със Скози-Паравадини, или Верахтен, а този мъж щеше да прошепне думата *тревога* и да повика Джошуа Ейпълтън Четвърти. Те

щяха да го заловят, да го закарат в Бостън. И когато свършеха с него, тайната на Матарезе щеше да бъде разкрита, разказана от един мъж, чието безупречно битие можеше да бъде покрито само от невероятната му измама. Това *трябваше* да бъде Ейпълтън. Нямаше никой друг. Ако те...

Скофийлд посегна към оръжието в кобура си. Вратата на стаята му, на шест-седем метра надолу по коридора беше отворена. Нямаше никакви обясними обстоятелства, които да подсказват, че тя е оставена отворена доброволно! Тук някой — някои — се бе намесил.

Той спря, изтърси парализата от своето съзнание и изтича до вратата, облягайки се с гръб на рамката. Скочи вътре, завъртайки се, насочи оръжието пред себе си, готов да стреля. Нямаше никой, абсолютно никой. Нищо друго, освен тишина и една съвсем подредена стая. Твърде подредена; пътната карта беше махната от масата, чашите бяха измити, върнати на сребърния поднос на бюрото, пепелниците бяха избърсани. По нищо не си личеше, че стаята беше ползвана. Тогава го видя — тях — и парализата се върна. На пода, до масата, бяха дипломатическото му куфарче и пътната му чанта, поставени — спретнато — така, както само един стюард би могъл да ги постави. И прегънат — спретнато — върху пътната му чанта беше неговият тъмносин шлифер. Един гост, готов за заминаване.

Двама посетители вече си бяха тръгнали. Антония си беше тръгнала, Талеников си беше тръгнал.

Вратата на спалнята беше отворена, леглото беше напълно оправено, гарафата и пепелникът, само допреди час пълен с изпушени наполовина цигари, доказателство за тревожните, болезнените нощ и ден — ги нямаше на масичката.

Тишина. Нищо.

Внезапно погледът му беше привлечен от единственото нещо — отново на пода — което не беше в унисон с чистотата на стаята, от което му прилоша. На мокета от лявата страна на масичката имаше малко кърваво кръгче — опръскано кръгче, все още влажно, все още блестящо. Тогава погледна нагоре. Едно от малките прозорчета липсваше върху дървената рамка.

— *Тони!*

Той извика; викът му раздра тишината, но не можеше да се сдържи. Не можеше да мисли, не можеше да се движи.

Стъклото се строши; второ прозорче изхвърча от дървената си рамка и той чу писъка на куршума, който се заби в стената зад него. Залегна на пода.

Телефонът иззвъня, дрънчащият звънец беше някакво странно доказателство за лудостта! Той изпълзя до бюрото, без да може да бъде забелязан от прозореца.

— Тони?... *Тони!* — Той викаше, плачеше, въпреки че още не беше стигнал до бюрото, че не беше докоснал телефона.

Вдигна ръка и смъкна телефона на пода до себе си. Вдигна слушалката и я постави до ухото си.

— Винаги можем, да те открием, Беоулф — изрече прецизният английски глас от другата страна на линията. — Казах ти това, когато говорехме преди.

— Какво направихте с нея? — извика Брей. — Къде е *тя*?

— Да, мислихме, че точно така ще реагираш. Твърде странно за теб, нали? Дори не те интересува нищо за Серпентината.

— *Престани!* Кажи ми!

— Възнамерявах да го направя. Между другото, как можа така да си загубиш разсъдъка — това също е странно за човек, толкова опитен като теб. Просто трябваше да проследим приятеля ти Саймъндс от Белгрейвия. Един бърз преглед на хотелския регистър — също както и времето и начина, по който си се регистрирал, ни показва коя е стаята.

— Какво направихте с нея?... *С тях?*

— Руснакът е ранен, но може би ще оживее. Поне достатъчно дълго за нашата цел.

— *Момичето!*

— Пътува към летището, заедно със Серпентината.

— Къде ги водите?

— Мислехме, че знаеш. Последното нещо, което записа преди да споменеш за Корсиканеца. Един град в щата Масачузетс.

— О, господи, *Саймъндс!*

— Мъртъв, Беоулф. Имаме тефтерчето. Беше в колата му. С неизвестни намерения и цели Роджър Саймъндс, МИ-6, е изчезнал. От гледна точка на задълженията му, той дори може да бъде свързан с терористите, които са заклали външния министър на Англия и семейството му.

— Вие... *Копелета.*

— Не. Просто професионалисти. Мислех си, че ти ще оцениш това. Ако си искаш момичето обратно, ще ни последваш. Знаеш ли, има някой, който иска да се срещне с теб.

— Кой?

— Не ставай глупак — каза грубо невидимият куриер.

— Бостън?

— Страхувам се, че не можем да ти помогнем да стигнеш там, но ти имаме доверие. Регистрирай се в хотел „Риц Карлтън“ под името... Викъри. Да, това е хубаво име, такова грациозно звучене.

— Бостън — каза Брей, изтощен.

Внезапно отново се чу трошене на стъкло; трето прозорче беше отнесено от дървената му рамка.

— Този изстрел — каза гласът в телефона — е символ на нашата добра воля. Можехме да те убием още с първия.

4.

Той стигна до брега на Франция по същия начин, по който беше го напуснал преди четири дни — през нощта с моторница. Пътуването до Париж продължи по-дълго, отколкото беше очаквал. Пилотът, който очакваше, че ще може да използва, не искаше да го види. Светът се беше преобърнал, цената за трупа му беше твърде висока, наказанието за оказване на помощ на Беоулф Агейт беше твърде сурово. Мъжът беше длъжник на Брей; той предпочиташе да се оттегли.

Скофийлд откри един жандармерист, който не беше на дежурство, в някакъв бар в Булон-сюр-мер; преговорите бяха кратки. Имаше нужда от бърз транспорт до Париж, до летището Орли. Жандармеристът беше шокиран от това, което Брей му плати; той стигна до Орли призори. В девет часа сутринта господин Едмънтън пътуваше с първия полет на Еър Канада за Монреал. Самолетът се отдели от земята и върна мислите му към Антония.

Те щяха да я използват, за да го хванат, но нямаше да ѝ позволят да живее, след като капанът бъдеше затворен. Още по-малко щяха да позволят на Талеников да живее, след като научеха всичко, което той знаеше. Дори Серпентината не би могъл да издържи на скупуламиновите инжекции или на содиевия амитал; нямаше човек, който можеше да скрие паметта си и да предотврати изсмукването на информация, след като вратите на паметта бяха отворени от химикалите.

Това бяха неща, които той трябваше да приеме и след като ги приемеше, да основава ходовете си на реалностите. Той нямаше да достигне до старини с Антония Гравет; нямаше да има години на мир. След като го разбра, не му оставаше нищо друго, освен да се опита да обърне нещата, знаейки, че шансовете за това са твърде малки. Просто казано, след като нямаше абсолютно нищо за губене, значи нямаше и риск, който не можеше да бъде поет, нямаше стратегия, която да беше твърде неуместна или твърде неземна за прилагане.

Ключът беше Джошуа Ейпълтън, това оставаше непроменено. Беше ли възможно сенаторът да беше толкова добър актьор, че да е в

състояние да измами толкова много хора толкова добре и в продължение на толкова дълго време? Очевидно беше така; човек, който от рождението си беше обучаван да постигне своята цел, с неограничени пари и разполагащ с талант, вероятно можеше да прикрие всичко. Но пропастта, която трябваше да бъде запълнена, бяха историите на Джошуа Ейпълтън, офицер от морската пехота в Корея. Те бяха твърде популярни, публикувани от мениджърите на неговата кампания, подчертани от неохотата на кандидата да ги обсъжда, различаваха се от тези на хората, които бяха служили с него.

Капитан Джошуа Ейпълтън беше отличаващ се за смелост при пет различни случая, но медалите бяха само символи, изразяваха признанието на неговите хора за абсолютната му преданост. Джошуа Ейпълтън беше офицер, отдаден на идеята, че нито един войник не трябваше да поема риска, който той не би поел сам; и никой от лазарета, без значение колко лошо беше ранен или колко безнадеждна беше ситуацията, не трябваше да бъде оставян на врага, ако въобще съществуваше някакъв шанс да го върнат обратно. С такива убеждения той невинаги беше най-добрият офицер, но беше най-добрият мъж. Многократно се излагаше на най-сурови наказания, за да спаси живота на някой отделен войник, или да отвлече огъня от взвода на някой сержант. Беше раняван два пъти, спасявайки хора от хиловете на Пан Мунджон, и почти не загина при Чосан, когато беше използвал под вражеските редици, за да ръководи спасяването на един хеликоптер.

След войната, когато се върна у дома, Ейпълтън се хвърли в друга битка, също толкова опасна, като онези, които беше преживял в Корея. В Търнаик в Масачузетс се случи един почти фатален инцидент. Колата му се прехвърли над разделителната ивица, разбивайки се в един засилен камион, раните покриваха тялото му от главата до краката, изтормозвайки докторите в Масачузетс. Дженерал толкова, че те почти го бяха отписали. Когато бяха издадени бюлетините за този изключителен син на едно процъфтяващо семейство, от цялата страна се стекоха хора — механици, шофьори на автобуси, фермери и чиновници; войниците, които бяха служили при *капитан Джош*.

В продължение на два дена и две нощи те бдяха над него, по-откритите се молеха, други просто стояха със своите спомени от миналото, заедно със своите бивши другари. И когато кризата беше преминала и Ейпълтън беше отписан от критичния списък, тези мъже

се прибраха вкъщи. Те бяха дошли, защото бяха искали да дойдат; тръгнаха си, без да знаят дали бяха помогнали с нещо, но се надяваха, че беше така. Капитан Джошуа Ейпълтън Четвърти от морската пехота на САЩ заслужаваше тази надежда.

Това беше пропастта, която Брей не можеше нито да запълни, нито да разбере. Капитанът, който беше рискувал живота си толкова място, толкова открито в името на други хора; как можеха тези рискове да бъдат съпоставени с един човек, програмиран още от рождение да стане президент на САЩ? Как можеше неколkokратното му излагане на смърт да бъде оправдано за Матарезе?

По някакъв начин беше така, защото вече нямаше съмнение относно това, къде стоеше сенаторът Джошуа Ейпълтън. Мъжът, който щеше да бъде избран за президент на САЩ още преди края на годината, беше неизменно обвързан с една конспирация, каквато в американската история не беше съществувала.

На Орли Скофийлд взе парижкото издание на „Хералд трибюн“, за да види дали новините за убийството на Уейвърли бяха излезли наяве. Нямаше ги. Но имаше нещо друго на втората страница. Имаше продължение на историята на холдингите на „Транс комюникейшън“ във Верахтен, включително и списък на част от директорите от конгломерата от Бостън. Третото име в списъка беше името на сенатора от Масачузетс.

Джошуа Ейпълтън беше не само консилиере на Матарезе, той беше единственият наследник от списъка с гостите отпреди седемдесет години в Порто Вечию, който можеше да стане истински наследник.

Гласът на пилота прозвуча в говорителите на самолета. Летяха над островите в Ла Манш. След шест часа щяха да стигнат бреговете на Нова Скотия, час по-късно — Монреал. А четири часа по-късно Брей щеше да прекоси границата със САЩ южно от Лакол на река Ришелъ, където водите ѝ се вливаха в езерото Шанклен.

Часове след това щеше да започне последната лудост. Той щеше да живее или да умре. И ако не можеше да живее в мир с Тони, без сянката на Беоулф Агейт пред него или зад него, нямаше смисъл дали въобще щеше да живее повече. Той беше пълен с... празнота. Ако тази ужасна пропаст можеше да бъде изтрита, да бъде заменена от простото удоволствие да бъде друго човешко същество, тогава колкото и години да му оставаха, те щяха да са добре дошли.

Ако не, да вървят по дяволите.

Бостън.

Има някой, който иска да се срещне с теб.

Кой? Защо?

За да те направят консилиере на Матарезе... Само помисли какво би занесъл в една такава организация.

Не беше трудно да го определи. Талеников беше прав. Москва не можеше да нанесе удари, но във Вашингтон можеха да бъдат намерени зашеметяващи откровения. Беоулф Агейт знаеше къде бяха телата, и как и защо не можеха да дишат повече. Той щеше да бъде безценен.

Те те искат. Ако не могат да те получат, ще те убият.

Така да бъде; той нямаше да стане дар за Матарезе.

Брей затвори очи; имаше нужда от сън. Идващите дни не можеха да му обещаят това.

Дъждът плющеше по предното стъкло в непрекъснати потоци, стичащи се надясно под напора на вятъра, който духаше от Атлантика към крайбрежната магистрала. Скофийлд беше наел колата в Портланд Мейн с шофьорска книжка и кредитна карта, които никога преди това не беше използвал. Скоро щеше да бъде в Бостън, но не по пътя, по който го очакваха Матарезе. Той нямаше да препуска през половината свят и да съобщи за пристигането си, като се регистрира в „Риц Карлтън“ като Викъри, само за да изчака следващия ход на Матарезе. Би го направил един мъж, обхванат от паника, един мъж, който чувства, че това е единственият начин да спаси живота на някой, когото толкова силно обича, но той беше надживял паниката, беше приел пълната загуба, за това щеше да се сдържа и да изработи своя собствена стратегия.

Той щеше да бъде в Бостън, на територията на своя враг, но врагът му нямаше да знае това. В „Риц Карлтън“ щяха да получат две телеграми, изпратени през един ден. Първата щеше да пристигне на следващия ден, за да запази апартамент за господин Б. А. Викъри от Монреал, който щеше да пристигне ден по-късно. Втората щеше да бъде изпратена на следващия ден следобед, заявявайки, че господин Викъри е бил задържан, че пристигането му ще бъде отложено с два дни. Нямаше да има адресите на Викъри, само телеграфните офиси от

улиците „Кинг“ и „Маркет“ в Монреал, без искане на потвърждение, което щеше да покаже, че се предполага, че в Бостън някой щеше да се погрижи да има свободни стаи.

Само двете телеграми, изпратени от Монреал; Матарезе нямаше да имат голям избор и щяха да вярват, че той е все още в Канада. Това, което те не можеха да знаят — сигурно щяха да подозират, но не можеха да бъдат сигурни — беше, че той бе използвал свой подставен човек да ги изпрати. Така си беше. Свърза се с един мъж, един изявен сепаратист, когото познаваше отпреди, и който го посрещна на летището, давайки му двете написани на ръка съобщения на телеграфни формуляри, заедно с известна сума пари и инструкции кога и откъде да ги изпрати. Ако Матарезе се обадеха в Монреал за проверка на произхода на тези телеграми, те щяха да открият, че формулярите са написани с почерка на Брей.

Той разполагаше с три дни и една нощ да оперира на територията на Матарезе, да научи всичко, което може за „Транс комюникейшън“ и нейната йерархия. Да открие някакъв пробив, достатъчно значим, за да може да призове сенатор Джошуа Ейпълтън Четвърти в Бостън, при неговите условия в паника.

Толкова много трябваше да научи, а разполагаше с толкова малко време...

Скофийлд се напрегна да си спомни всички, които познаваше в Бостън и Кеймбридж — като студент и професионалист. Сред тълпата от приятни и неприятни хора трябваше да има някой, който трябваше да му помогне.

Мина покрай една пътна табела, посочваща, че току-що беше излязъл от град Марбъл Хед; щеше да пристигне в Бостън след по-малко от половин час.

Беше пет и тридесет и пет, клаксоните на нетърпеливите шофьори свиреха от всички страни, когато таксито напредваше сантиметър по сантиметър надолу по „Бойлстън стрийт“ в претъпкания с хора район на магазините. Той паркира наетата кола в най-отдалечената част на паркинга при станцията на метрото в Пруденшъл, за да му бъде на разположение, ако имаше нужда от нея, но да не бъде подложена на въздействието на времето или вандалите.

Пътуваше към Кеймбридж; едно име беше изплувало в съзнанието му. Един мъж, който беше прекарал двадесет и пет години, преподавайки фирмено право в Харвард скуул ъф бизнес. Брей не беше се срещал никога с него; нямаше начин Матарезе да го бяха нарочили.

Беше странно, помисли си Брей, когато таксито се задруса по металните ребра на Лонг Фелоу Бридж, че както той, така и Талеников бяха върнати обратно — макар и за малко — на онези места, където всеки от тях беше започнал.

Двама студенти, единият в Ленинград, другият в Кеймбридж, с явно изявени таланти към чуждите езици.

Дали Талеников беше все още жив? Или беше мъртъв, или умираше някъде в Бостън?

Тони беше жива; те щяха да я запазят жива... за малко.

Не мисли за тях. Не мисли за нея сега! Няма надежда. Наистина. Приеми го, живеи с това. После направи най-доброто, което можеш...

Движението отново се задръсти при Харвард скуеър, потокът от коли предизвикваше хаос по улиците. Хората се струпваха по витрините, студентите, облечени в дънки и леки палта, тичаха от тротоар на тротоар, прескачайки претрупаните щандове, пропълзявайки под навесите на огромния вестникарски павилион...

Вестникарският павилион. „Вестници от целия свят“, казваше надписът, изписан на белия транспарант, вдигнат над щанда. Брей погледна през дъжда и през телата на чакащите хора. Едно име, един мъж доминираше в заглавията на вестниците, които можеше да види.

Уейвърли! Дейвид Уейвърли! Външният министър на Англия!

— Остави ме тук — нареди той на шофьора, вземайки пътната си чанта и куфарчето, които бяха в краката му.

Проби си път през тълпата, взе два американски вестника от щанда, съдържащ около двадесет различни издания, остави един долар и пресече улицата при първото спиране на движението. Половин пресечка по-надолу на Масачузетс авеню имаше един ресторант в немски стил, който той слабо си спомняше от студентските си години. Входът беше задръстен с хора. Скофийлд се извини и мина към вратата, използвайки пътната си чанта, за да си проправи път и влезе вътре.

Имаше опашка от чакащи за маси; той отиде до бара и си поръча скок. Когато питието му беше донесено, разтвори първия вестник. Беше „Бостън Глоуб“. Започна да чете. Погледът му препускаше по думите, подбирайки най-важните места в статията. Свърши и взе „Лос Анджелис Таймс“, историята беше идентично представена като тази в „Глоуб“, служебен, телеграфен репортаж, като почти сигурно официалната версия беше представена от Белия дом, което Брей искаше да разбере със сигурност.

Убийството на Дейвид Уейвърли, жена му, децата му и служителите на Белгрейвия скуеър беше представено като терористичен акт, най-вероятно някоя независима група фанатични палестинци. Беше посочено обаче, че никоя група не беше поела отговорността, а ООП упорито отричаше каквото и да е участие. От целия свят пристигаха съболезнователни послания, изпратени от политическите лидери, и вести за предизвикания шок; парламентите и президиумите, конгресите и кралските съвети, всички прекъснаха своята работа, за да изразят своята горест и болка.

Брей прочете двете статии още веднъж и допълващите ги истории във всеки вестник, търсейки да открие името на Роджър Саймъндс. Не можа да го открие; то нямаше да се появи в продължение на няколко дни, ако изобщо се появеше. Спекулациите бяха твърде диви, вероятностите звучаха твърде невероятно. Един висш офицер от британското разузнаване, обвързан по някакъв начин с касапницата, на която беше подложен британският външен министър. Външното министерство можеше да спре публикациите за смъртта на Саймъндс по редица причини. Не беше сега времето да...

Мислите на Скофийлд бяха прекъснати. На бледата светлина на бара той беше пропуснал приложението; това беше последният бюлетин на „Глоуб“.

„Лондон, трети март. Един странен и брутален аспект от убийството на семейство Уейвърли беше разкрит от полицията само преди няколко часа. След като е бил застрелян в главата, Дейвид Уейвърли е получил едно гротескно отдаване на почит във формата на куршумен откос, изстрелян директно в гърдите му, буквално

премахвайки лявата част от гръдния му кош. Медицинският експерт беше неспособен да обясни метода на убийството, тъй като причиняването на такава рана — с оглед на калибъра и близостта на оръжието — се счита за крайно опасно за човека, който е стрелял с пистолета. Лондонската полиция подозира, че оръжието може да е било примитивен ръчен пистолет с къса цев, каквито някога са се използвали от бандитските групи по Средиземноморието. Според енциклопедията на оръжията от хиляда деветстотин тридесет и четвърта година този пистолет е известен като «Лупо», италианската дума за «Вълк».

Медицинският експерт от Лондон може и да е имал затруднения с откриване на причината за метода на убийството, но не и Скофийлд. Ако външният министър на Англия е имал изрисувано синьо кръгче на гърдите си под формата на бенка, то беше изчезнало.

А и употребата на „Лупо“ сама по себе си носеше послание. Матарезе искаха Беоулф Агейт да разбере ясно колко нашироко се е разпростряла корсиканската треска и до какви високопоставени кръгове на властта беше достигнала тя.

Той свърши питието си, остави парите на бара заедно с двата вестника и се огледа за телефон. Името, за което се беше сетил, човека, когото искаше да види, беше доктор Теодор Голдмън, декан на Харвард Скуул ъф Бизнес и шеф на катедрата по право. Той беше известен критик на антитръстовското движение, като непрекъснато обвиняваше, че правосъдието преследва дребните нарушители, а оставя акулите да се скитат свободни. Беше мъж на средна възраст, който се наслаждаваше на работата си с гигантите, защото самият той беше гигант, прикриващ своя гений зад фасата от добронамерена невинност, която не можеше да заблуди никого.

Ако някой можеше да хвърли светлина върху конгломерата, наречен „Транс комуникейшън“, то това беше Голдмън.

Брей не познаваше мъжа, но беше срещал сина на Голдмън предната година в Хага, при обстоятелства, които бяха потенциално унищожителни за един пилот от въздушните сили. Аарон Голдмън се

беше напил в компанията на неприятни хора близо до Гроуте Керк, хора, които бяха въввлечени в проникването на КГБ в НАТО. Синът на известния американски евреин беше желана цел от руснаците.

Някакъв непознат офицер от разузнаването беше успял да измъкне пилота от сцената, беше му помогнал да изтрезнее и му беше казал да се прибира в своята база. И след няколко чаши кафе Аарон Голдмън беше изразил своята благодарност.

— Ако имаш дете, което иска да учи в Харвард, обади ми се, който и да си ти. Ще говоря с баща ми, кълна ти се. Между другото, как се казваш?

— Няма значение — беше казал Скофийлд. — Само се махай от тука и не си купувай хартия за пишещата машина от КООП. Тя е поевтина в другия край на пресечката.

— Какво има...

— Разкарай се оттук.

Брей видя монетния телефонен апарат на стената; взе багажа си и отиде до него.

5.

Той взе някакво малко влажно парче от вестник, намокрен от дъжда, и тръгна към станцията на метрото на Харвард скуеър. Слезе по стълбите и остави куфара си от мека кожа в един сейф. Ако го откраднеше, това щеше да означава нещо, а и в него нямаше нищо, което не би могъл да си набави. Залепи мокрото парченце хартия внимателно под далечния десен ъгъл на чантата. По-късно, ако крехкото парченце беше намачкано или разкъсано, това щеше да му каже още нещо: че чантата е била претърсвана и че той е в полезрението на Матарезе.

Десет минути по-късно натисна звънеца на къщата на Теодор Голдмън, намираща се на „Братъл стрийт“. Някаква слаба жена на средна възраст с приятно лице и любопитни очи отвори вратата.

— Госпожа Голдмън?

— Да?

— Обадох се на съпруга ви преди няколко минути.

— О, да, разбира се — прекъсна го тя. — Добре, за бога, скрийте се от дъжда! Вали като на четиридесетия ден от Потопа. Влизайте, влизайте, аз съм Ани Голдмън.

Тя взе палтото и шапката му, дипломатическият му куфар остана в него.

— Извинявайте за безпокойството.

— Не ставайте глупав. Аарон ни разказа всичко за онази нощ в... Хага. Знаете ли, така и не успях да открия къде се намира това място. И защо името на града е членувано?

— Да, това е обърквашо.

— Разбирам, че синът ни е бил много объркан онази нощ; което е начина, по който майките казват за синовете си, че са се натряскали. — Тя посочи към двойната врата, която беше толкова често срещана в старите къщи на Нова Англия. — Тео е на телефона и в същото време се опитва да си приготви коктейла; това го подлудява. Той мрази телефоните и обича вечерните си питиета.

Теодор Голдмън не беше много по-висок от жена си, но у него имаше някаква експанзивност, която го караше да изглежда далеч по-едър, отколкото беше. Интелектът му не можеше да бъде прикрит, за това той търсеше бягство в хумора, правейки гостите си — и без съмнение колегите си — предразположени.

Те седнаха в трите кожени кресла, поставени пред камината, Голдмън пиеха своите коктейли, а Брей — скоч. Дъждът навън беше силен, барабанеше по прозорците. Повтарянето на историята с освобождаването на сина им в Хага приключи бързо, Скофийлд я представи като незначително събитие в онази нощ там.

— Със значителни последици, подозирам — отбеляза Голдмън, — ако непознатият офицер от разузнаването не се беше оказал наоколо.

— Синът ви е добър пилот.

— Така трябва и да бъде. Той не е голям пияч. — Голдмън седна отново в креслото си. — Но сега, след като се срещнахме с този непознат джентълмен, който беше достатъчно любезен, за да ни каже името си, какво можем ние да направим за него?

— За начало, моля ви, не казвайте на никого, че съм се виждал с вас.

— Това звучи много злокобно, господин Викъри. Не съм сигурен, че одобрявам тактиката на Вашингтон в тези сфери.

— Аз вече не съм обвързан с правителството. Молбата ми е лична. Откровено казано, правителството не ме одобрява повече, защото в предишната си работа, мисля, че съм разкрил информация, която Вашингтон — особено Министерството на правосъдието — не иска да бъде разкривана. Според мен тя трябва да излезе на бял свят; така най-просто мога да ви го представя.

Голдмън се опита да разбере.

— Достатъчно просто е.

— Съвсем честно казано, използвах кратката ни среща със сина ви като извинение за разговора с вас. Знам, че не е за възхищение, но това е истината.

— Възхищавам се пред истината. Защо искахте да се видим?

Скофийлд остави чашата си.

— Има една компания тук, в Бостън, или поне щабквартирата на фирмата се намира тук. Става въпрос за един конгломерат, наречен

„Транс комуникайшън“.

— Със сигурност е тук — изсмя се Голдмън. — Мраморната булка на Бостън. Кралицата на „Конгрес стрийт“.

— Не разбирам — каза Брей.

— Небостъргачът на „Транс-ком“ — обясни Ани Голдмън. — Това е една бяла каменна сграда, висока тридесет или четиридесет етажа, с редица от огледални сини стъкла на всеки етаж.

— Кулата от слонова кост, с хиляда очи, втренчени във вас — добави Голдмън, забавлявайки се. — В зависимост от ъгъла на слънцето, някои изглеждат отворени, някои затворени, докато други като че ли ви намигват.

— Намигват? Затворени?

— Очи — намеси се Ани, премигвайки със своите собствени. — Хоризонталните линии от огледално стъкло представляват огромни прозорци, редици и редици от огромни сини кръгове.

Дъхът на Скофийлд спря. *Пер ностро сирколо!*

— Звучи ми странно — каза той, без да подчертава думите си.

— Всъщност, е доста внушителна — кимна Голдмън. — Малко странна за моя вкус, но мисля, че точно такъв е смисълът. Има някаква пресилена чистота в нея, една бяла стрела, забита в средата на черната бетонна джунгла на финансовия район.

— Това е интересно. — Брей не можеше да се сдържи; той откри някаква неясна аналогия в думите на Голдмън. Бялата стрела представляваше лъч светлина; джунглата беше хаосът.

— Толкова за мраморната булка — каза професорът адвокат. — Какво искате да знаете за „Транс-ком“?

— Всичко, което можете да ми кажете — отговори Скофийлд. Голдмън беше леко озадачен.

— Всичко?... Не съм сигурен дали знам много. Това е класически мултинационален конгломерат, това мога да кажа. Изключително добре диверсифициран, блестящо управляван.

— Онзи ден четох, че много финансисти са шокирани от обема на холдингите им в рамките на Верахтен.

— Да — съгласи се Голдмън, кимайки с глава по такъв пресилен начин, както реагира човек, който чуе някаква глупава мисъл, повторена няколко пъти. — Много хора бяха изненадани, но аз не бях. Разбира се, „Транс-ком“ притежава голяма част от Верахтен.

Осмелявам се да кажа, че мога да назова четири или пет други страни, където холдингите им биха шокирали същите тези хора. Философията на конгломерата е да купува колкото може повече и да диверсифицира своите пазари. Той използва и в същото време опровергава икономическите закони на Малтос. Създава агресивна конкуренция в рамките на своите предприятия, но прави всичко най-добро, за да премахне всички външни конкуренти. Такава е целта на мултинационалните компании, а „Транс-ком“ е една от най-проспериращите по света.

Брей наблюдаваше адвоката докато говореше. Голдмън беше роден преподавател — речта му привличаше като магнит, гласът му вибрираше от ентузиазъм.

— Разбирам какво казвате, но едно от вашите твърдения ме обърква. Казахте, че можете да назовете четири или пет други страни, в които „Транс-ком“ има силни инвестиции. Откъде знаете това?

— Не само аз го знам — сви рамене Голдмън. — Всеки може да ви го каже. Всичко, което човек трябва да направи, е да може да чете и да има малко въображение. Законите. Законите, господин Викъри. Законите на страната домакин.

— Законите?

— Те са единственото, което не може да бъде заобиколено, единствената протекция, която купувачите и продавачите имат. В международната финансова общност те заемат мястото на армиите. Всеки конгломерат трябва да се приспособи към законите на страната, в която поделенията му функционират. Днес същите тези закони често осигуряват поверителност; те са рамките, в които мултинационалните компании трябва да оперират. Разбира се, когато могат да ги подкупват и променят. И тъй като те правят това, те трябва и да търсят посредници, които да ги представят. Законно. Един бостънски адвокат, практикуващ в щата Масачузетс, няма да бъде много ценен в Хонконг или в Есен.

— Към какво ме насочвате? — попита Брей.

— Вие изучавате *законовите фирми*. — Голдмън се наведе напред отново. — Съпоставяте фирмите и тяхното местоположение с общото равнище на техните клиенти и услугите, с които те са най-популярни. Когато намерите такава, която е популярна с това, че преговаря за закупуването на ценни книжа и размяна, оглеждате се да

видите какви компании от тази зона могат да са узрели за инвазия. — Преподавателят по право се наслаждаваше на себе си. — Наистина е толкова просто — продължи той — и е адски забавна игра. На летните семинари направо побърках няколко симпатяги, казвайки им точно къде финансистите на техните компании се насочват. Имам един малък индексиран файл — три карти от пет — където крия хитринките си.

Скофийлд заговори; той трябваше да знае.

— А какво ще ми кажете за „Транс-ком“? Откривали ли сте някога файл за нея?

— О, разбира се. Точно това имах предвид, когато ви споменах за другите страни.

— Кои са те?

Голдмън стана пред камината, намръщвайки се, докато се опитваше да си спомни.

— Да започнем със заводите „Верахтен“. Отвъдокеанските доклади на „Транс-ком“ включваха солидни суми, които трябваше да се изплатят на „Гемайнхоф-Заленгер“ от Есен. „Гемайнхоф“ беше прекият законов посредник към „Верахтен“. И те не се интересуваха от никакви операцийки за жълти стотинки; „Транс-ком“ трябва да са се насочили към някой голям дял от целия комплекс. Въпреки че признавам, дори аз не вярвах, че е толкова голям, колкото показваха слуховете. Вероятно те са верни.

— А кои са другите?

— Да видим... Япония. Киото. „Транс-ком“ използват фирмата на Айкава-Онмура... и още нещо. Мисля, че става въпрос за „Якашуби електроникс“.

— Те са доста големи, нали?

— „Панасоник“ не могат да се мерят с тях.

— А в Европа?

— Ами, ние знаем за „Верахтен“. — Голдмън присви устни. — Тогава, разбира се, идва ред на Амстердам; законовата фирма там е „Хайнаут & Санс“, което ме кара да мисля, че „Транс-ком“ купуват от „Недерландс текст стайлз“, която представлява един чадър за редица компании от Скандинавските страни до Лисабон. Оттук можем да отидем в Лион... — Адвокатът спря и поклати глава. — Не, това по-скоро е обвързано с Торино.

— Торино? — Брей се изправи напред.

— Да, те са твърде близки, интересите им са толкова взаимозаменяеми, че без съмнение основният собственик е някъде в Торино.

— Кой в Торино?

— Законовата фирма се казва „Аладино-е-Латона“, което може да означава само една компания, или компании. „Скози-Паравадини“.

Скофийлд замръзна.

— Те са картел, нали?

— Господи, да. Те — тя — със сигурност е. Цялата публичност получават „Анели“ и „Фиат“, но „Скози-Паравадини“ управлява Колизеума и всички лъвове в него. Като ги обединим с „Верахтен“ и „Недерландс текст стайлз“, ако хвърлим Якашуби, добавим Сингапур и Пърт, и още дузина имена в Англия, Испания и Южна Африка, за които споменах, мраморната булка от Бостън си събра цяла федерация.

— Звучите така, сякаш одобрявате това.

— Не, всъщност не го одобрявам. Не мисля, че някой може да го одобрява, когато толкова много икономическа власт е централизирана на едно място. Това е корупция на закона на Малтос; конкуренцията е фалшива. Но уважавам ръста на гения, когато неговите постижения са толкова явни и изненадващи. „Транс-ком“ беше една идея, развита в ума на един мъж. Никълъс Гидероне.

— Чувал съм за него. Един съвременен Карнеги или Рокфелер, нали?

— Повече. Много повече. Всички Гениин, Лукасовци, Блъдхорновци, децата чудо от Детройт и Уолстрийт, никой от тях не може да се мери с Гидероне. Той е последният от изчезващите гиганти, един наистина грациозен монарх на индустрията и финансите. Оказвани са му почести от повечето от най-мощните правителства на Запада, а също и немалко от Източния блок, включително и Москва.

— Москва?

— Разбира се — каза Голдмън, кимвайки с благодарност към жена си, която наливаше втори коктейл в чашите. — Никой не е направил повече, за да открие търговията между Изтока и Запада, отколкото Никълъс Гидероне. Всъщност, не мога да се сетя за някой, който да е направил толкова много за световната търговия изобщо. Сега той е над осемдесет години, но доколкото разбирам, все още е

изпълнен с толкова оцет и урина, както когато е излязъл от Латинския квартал на Бостън.

— Той е от Бостън?

— Да, забележителна история. Дошъл е в тази страна като момче. Емигрантче на десет или единадесет години, без майка, пътувайки с почти неграмотния си баща на някакъв кораб. Предполагам, че можете да го наречете точната история за американската мечта.

Скофийлд неволно стисна облегалката на стола. Той усети напрежението в гърдите си, свиването в гърлото си.

— Откъде е дошъл този кораб?

— Италия — каза Голдмън, отпивайки от питието си. — Южният път. Сицилия или някой от островите.

Брей се страхуваше да зададе следващия въпрос.

— Случайно да знаете дали Никълъс Гидероне не е познавал някой член на семейство Ейпълтън?

Голдмън погледна над рамката на очилата си.

— Знам, също както и всички в Бостън. Бащата на Гидероне е работил за Ейпълтън, за дядото на сенатора в Ейпълтън хол. Точно старият Ейпълтън е забелязал таланта на момчето, дал му е подкрепата си, убедил е училищата да го приемат. В онези дни не е било толкова лесно, в началото на века. Богатите ирландци, които имаха по две тоалетни в къщите си, едва можеха да си позволят да имат второ дете, а и не бяха кой знае колко много. А едно италианско дете би било загубено. Парче загубено месо.

Думите на Брей изплуваха. Той сам трудно можеше да ги чуе.

— Това е бил Джошуа Ейпълтън Втори, нали?

— Да.

— Той е направил всичко за това... дете.

— Твърде много неща, нали? А и Ейпълтън са имали доста тревоги. Загубили са почти всичко по времето на пазарните колебания. Оцелели са на косъм. Сякаш старият Джошуа е видял някакво послание на някаква мистична стена.

— Какво имате предвид?

— Гидероне е успял да се отблагодари, като е изплатил всичко няколко хиляди пъти. Преди Ейпълтън да влезе в гроба, той е видял компаниите си отново на върха, видял ги е да печелят в сфери, за които

никога не е мечтал; капиталът, който е изтичал от банките, притежавани от италианското хлапе, което той открил в една колиба.

— О, господи...

— Казах ви — подсмихна се Голдмън, — това е изключителна история. Тя трябва да се прочете.

— Ако знаете къде да търсите. И защо.

— Не ви разбрах?...

— Гидероне... — На Скофийлд му се струваше, че върви през въртящи се кълбета от мъгла, към някаква феерична светлина. Той облегна назад главата си и се загледа в тавана, към хвърлените от огъня танцуващи сенки. — *Гидероне*. Това е производно от италианската дума *гида*. Водач.

— Или *пастир* — каза Голдмън.

Брей подскочи, очите му бяха разширени, погледът му забит в адвокатата.

— Какво казахте?

Голдмън беше изненадан.

— Не го казах аз, а той самият. Преди около седем-осем месеца в Обединените нации.

— В Обединените нации?

— Да. Гидероне беше поканен да говори пред Общото събрание. Поканата беше съгласувана, между другото. Вие не слушахте ли? Беше предавана по целия свят. Той дори я записа на френски и италиански за „Рейдио Интернешънъл“.

— Не съм я слушал.

— Постоянният проблем на Обединените нации. Никой не слуша.

— Какво каза той?

— Почти същото, което вие току-що казахте. Че името му се корени в думата *гида*, или водач. И че това е начинът, по който винаги е мислил за себе си. Като един прост пастир, направлявайки своите стада, внимаващ за скалистите склонове и дълбоките потоци... И въобще неща от този тип. Речта му беше свързана с международните отношения, основаващи се от взаимната нужда от материални блага, което според него можело да доведе до един по-висш морал. Беше малко странна философия, но беше адски ефективна. Толкова ефективна всъщност, че в дневния ред на Сесията имаше резолюция, с

която го направиха пълноправен член на икономическия съвет на Обединените нации. Това, между другото, не е само титла. С неговия опит и ресурси няма правителство по света, което да не се заслуша много внимателно, когато той говори. Той ще стане един адски могъщ amikus curiae.

— Вие слушахте ли тази реч?

— Разбира се — засмя се адвокатът. — Тя беше задължителна за Бостън; щяха да ни отстранят от списъка за абонамент на „Глоуб“, ако я бяхме пропуснали. Пък и видяхме всичко по Пъблик телевижън.

— Как звучеше той?

Голдмън погледна към жена си.

— Ами, той е доста стар. Все още е жизнен, но въпреки това е стар. Ти как би го описала, скъпа?

— Също както теб — каза Ани. — Един старец. Не е голям, но е твърде внушителен, с този поглед на човек, който е свикнал да го слушат. Спомням си едно нещо въпреки това — гласът му. Беше висок и може би не му достигаше много въздух, но говореше изключително чисто, всяка фраза беше съвсем прецизна, много проникваща. Доста студен, всъщност. Не бихте пропуснали дума, която той казва.

Скофийлд затвори очи и се замисли за сляпата жена в планините над Порто Вечьо в Корсика, която сменяше станциите на радиото си и слушаше *един глас по-жесток и от вятъра*.

Беше открил пастирчето.

6.

Беше го открил!

Тони, открих го! Бъди жива! Не им позволявай да те унищожат. Те няма да убият тялото ти, но ще се опитат да убият съзнанието ти. Не им позволявай да го направят. Ще се опитат да проследят мислите ти и начина, по който мислиш. Ще се опитат да те променят, да променят процесите, които те карат да бъдеш такава, каквато си. Те нямат избор, скъпа моя. Заложникът трябва да бъде програмиран дори и след като капанът се затвори; професионалистите разбират това. Никаква крайност не може да бъде изключена. Намери нещо в себе си — заради мен. Виждаш ли, скъпа моя любов. Аз намерих нещо. Намерих нещо. Пастирчето! Това е едно оръжие. Трябва ми само време, за да го използвам. Бъди жива. Пази съзнанието си!

Талеников, врагът, който повече не мога да мразя. Ако си мъртъв, няма нищо, което мога да направя, освен да се обърна и да знам, че съм сам. Ако си жив, продължавай да дишаш, но не ти обещавам нищо; няма никаква надежда, наистина. Но ние имаме нещо, което нямахме преди. Имам го. Знаем кой е пастирчето. Сега паяжината е ясна и тя обгражда целия свят. „Скози-Паравадини“, „Верахтен“, „Транс комюникейшън“... И още сто различни компании между всяка от тях. Всички събрани заедно от пастирчето, всички управлявани от мраморната кула, която гледа града с хиляда очи. А има и още нещо. Знам го, чувствам го! Още нещо, което седи в средата на паяжината. Ние, които „тормозихме този свят твърде дълго“ си създаваме инстинкти, нали? Моят е силен. Той е там. Трябва ми само време. Продължавай да дишаш... приятелю.

Не мога повече да мисля за тях. Трябва да ги изключа от съзнанието си; те се намесват, натрапват се, те са бариери. Те не съществуват; тя не съществува и аз съм я загубил. Ние няма да доживеем старини заедно; няма надежда. Сега, движи се. В името на Бога, размърдай се!

Той си тръгна от къщата на Голдмън бързо като им благодари, озадачавайки ги с внезапното си заминаване. Зададе им само няколко въпроса — за семейство Ейпълтън — на които всеки буден човек в Бостън можеше да отговори. Единственото, от което имаше нужда, беше информацията. Нямахме смисъл да остава повече. Сега той вървеше под дъжда, пушейки цигара, мислите му се бяха концентрирали върху липсващия фрагмент, за който инстинктът му подсказваше, че е по-голямо оръжие от пастирчето, макар че беше част от самото пастирче, присъщ на измамите на Никълъс Гидероне. Какво беше то? Къде беше фалшивата нотка, която беше чул толкова ясно?

Знаеше едно нещо обаче, и то беше повече от инстинкт. Знаеше достатъчно, за да хвърли сенатора Джошуа Ейпълтън Четвърти в паника. Той щеше да се обади на сенатора във Вашингтон и тихо да му изрецитира една подробна сметка, която е започнала преди седемдесет години, на датата четвърти април хиляда деветстотин и единадесета година сред хълмовете на Порто Вечио. Дали сенаторът щеше да каже нещо? Дали можеше да хвърли някаква светлина върху организацията, позната като Матарезе, която е започнала своята дейност във второто десетилетие на века — Сараево, може би — продавайки политически убийства? Една организация, от която семейство Ейпълтън никога не са излизали, защото това можеше да бъде проследено до белия небостъргач в Бостън, една компания, която имаше честта да притежава сенатора в Съвета на директорите си. Ерата на Водолея се беше превърнала в ера на конспирацията. Един мъж, който беше тръгнал на поход към Белия дом, трябваше да изпита паника, а паниката поражда грешки.

Но паниката можеше да бъде контролирана. Матарезе бързо щеше да издигне защитна стена около сенатора, президентството беше твърде голяма награда, за да бъде пожертвано. А и обвинения,

направени от един предател, не бяха никакви обвинения; това бяха просто думи, изречени от човек, който беше предал своята страна.

Инстинкт. Разгледай мъжа — мъжа — по-отблизо.

Джошуа Ейпълтън не беше такъв, какъвто го възприемаше нацията. Популярната фигура, чийто апел обикаляше страната. А какво се криеше зад ежедневието му личен живот? Беше ли възможно в личния си живот да имаше слабости, които по-трудно щеше да може да отрече, отколкото обвиненията в мащабна конспирация, отправени от един предател? Беше ли понятно — и колкото повече Брей се замисляше за това, толкова по-логично му се струваше — че цялата история в Корея беше един голям сапунен мехур? Дали командирите не бяха подкупени, а за medalите не беше платено? Стотици мъже бяха убедени от парите да устроят едно бдение, за което никой не даваше пукната пара? Сигурно това не беше първият случай, когато войната беше използвана като трамплин за издигане в цивилния живот. Беше едно естествено, свършено заблуждение, ако сценарият можеше да бъде изработен прецизно — а кой сценарий не можеше да бъде добър с ресурсите, контролирани от Матарезе...

Разгледай мъжа. Мъжът.

Голдмън беше описал на Брей съвременното семейство на Ейпълтън. Официалната резиденция на сенатора беше една къща в Конкорд, където той и семейството му отсядаха през летните месеци. Баща му беше умрял преди няколко години; Никълъс Гидероне беше изразил своята последна почит към сина на своя настойник, като беше закупил огромния Ейпълтън хол от вдовицата на цена, далеч над пазарната, обещавайки да запази името вечно. Възрастната госпожа Ейпълтън понастоящем живееше в Бейкър хил, в една тухлена къща на Луисбърг скуеър.

Майката. Що за жена беше тя? Голдмън беше изчислил, че трябва да е някъде около седемдесет и пет годишна. Дали можеше да му каже нещо? Неволно, може би, знаеше много. Майките бяха далеч по-добри източници на информация, отколкото се считаше — не с това, което казваха, а с това, което не казваха, променяйки бързо темата на разговора.

Беше девет и двадесет. Брей се чудеше дали щеше да може да се свърже с майката на Ейпълтън и да говори с нея. Къщата може би беше наблюдавана, но не и като първостепенна задача. От някоя кола,

паркирана на площада с изглед към къщата, един мъж, вероятно двама. Ако имаше такива мъже и успееше да ги залови, Матарезе щяха да разберат, че е в Бостън, а той още не беше готов за това. Въпреки всичко, майката можеше да му подсказе някакъв кратък път, някакво име, някакво произшествие, нещо, което бързо можеше да проследи; нямаше много време. Господин Б. А. Викъри трябваше да се появи в хотел „Риц Карлтън“, но когато се появеше, трябваше да притежава своите средства. Като оптимален вариант той трябваше да има свой заложник; трябваше да има Джошуа Ейпълтън Четвърти.

Нямаше никаква надежда. Но нямаше и нещо, което да не си заслужаваше да се опита. Там беше инстинктът.

Стръмният склон на Честнат стрийт към Луисбърг скуеър беше характерен с все по-тихите пресечки. Сякаш човек излизаше от един объркан и влизаше в един свещен свят. Ярките неонов светлини бяха заменени от трептящата светлина на полузатъмнените газови лампи, павираните улици бяха чисто измити. Той стигна до площада, придържайки се в сенките на тухлената сграда на ъгъла. Извади малък бинокъл от дипломатическия си куфар и го сложи пред очите си, фокусирайки силните лещи на Цайс-Айкън върху всяка неподвижна кола на улицата край оградения парк, който беше центърът на Луисбърг скуеър.

Нямаше никой.

Брей прибра обратно бинокъла в дипломатическия си куфар, излезе от сянката на сградата на ъгъла и тръгна по тихата улица към тухлената къща на Ейпълтън. Самостоятелните къщички, ограждащи малкия парк с огради и порти от ковано желязо, бяха притихнали. Мощният въздух беше много студен, лампите премигваха по-често от непрекъснатите повеи на зимния вятър. Прозорците бяха затворени; в камините на Луисбърг скуеър гореше огън. Това беше един различен свят, отдалечен, почти изолиран, със сигурност живеещ в мир със себе си.

Той се изкачи по белите каменни стъпала и натисна звънеца. Стенните лампи от двете страни на вратата хвърляха повече светлина върху него, отколкото би му се искало.

Чу звука на стъпки; някаква жена отвори вратата и той мигновено разбра, че жената го позна; разбра го по краткия, неволен дъх, който излезе от устните ѝ, в повдигането на клепачите. Това обясняваше защо на улицата няма никой, охраната беше вътре в къщата.

— Госпожа Ейпълтън, моля?

— Страхувам се, че тя се пенсионира.

Жената се опита да затвори вратата. Скофийлд заби левия си крак под основата ѝ, а с рамото си подпря тежкия черен панел и го отвори.

— Страхувам се, че вие знаете кой съм — каза той, влизайки вътре, оставяйки куфара си на земята.

Жената се изви, дясната ѝ ръка се стрелна към джоба на униформата ѝ. Брей контрира, като я принуди да продължи да се завърта, хващайки китката ѝ, извивайки я надолу и встрани от тялото ѝ. Тя извика. Скофийлд я просна на пода, коляното му се заби в основата на гръбнака ѝ. С лявата си ръка стисна врата ѝ отзад, ръката му беше между плешките ѝ и той грубо дръпна нагоре, когато тя падна; още няколко килограма налягане и щеше да ѝ счупи врата. Но той не искаше да го направи. Искаше тази жена да остане жива; тя припадна в безсъзнание на пода.

Той се наведе тихо, изваждайки револвера с къса цев от джоба на служителката, очаквайки да чуе звуци от хора в къщата. Викът трябваше да бъде чут, ако имаше някой в къщата — имаше нещо, но то беше толкова слабо, че не можеше да долови какво беше. Видя един телефон до стълбището и пропълзявайки до него, го вдигна. Чу се само звукът на сигнала. Никой не използваше телефона. Може би жената беше казала истината; беше напълно възможно госпожа Ейпълтън да се беше пенсионирала. Той скоро щеше да разбере това.

Първо трябваше обаче да научи още нещо. Върна се обратно до сестрата, издърпа я по пода под лампата в коридора и разкъса униформата ѝ отпред. Съдра комбинезона и сутиена отдолу, повдигайки нагоре лявата ѝ гръд, за да разгледа плътта.

Беше там. Малкият, нарисован син кръг, както го беше описал Талеников. Белегът не беше никакъв белег по рождение, това беше знакът на Матарезе.

Внезапно отгоре се дочу стържещият звук на някакъв двигател, вибрациите бяха постоянни, басови. Брей залегна върху неподвижното тяло на сестрата, в сянката на стълбището, и вдигна револвера.

Изад ъгъла на първата площадка се видя някаква старица. Тя седеше в декориран стол в автоматичен асансьор, сухите ѝ ръце държаха гравирания лост, който се издигаше от парапета. Беше облечена в тъмносив пеньоар с висока яка, деликатното ѝ някога лице беше набръчкано, гласът ѝ бе прегракнал.

— Мога да си представя, че това е един от начините да прецакаш кучката или да издебнеш отзад разгонената вълчица, но ако целта ви е сексуална, младежо, ще се усъмня във вкуса ви.

Госпожа Джошуа Ейпълтън Трета беше пияна. От вида ѝ можеше да се разбере, че бе пияна от години.

— Единствената ми цел, госпожо Ейпълтън, е да се срещна с вас. Тази жена се опита да ме спре; това е нейният пистолет, а не мойт. А съм кадрови офицер от разузнаването, работещ за правителството на Съединените щати, и съм готов да ви покажа картата си. С оглед на това, което се случи, проверявам за някакво скрито оръжие. Бих направил същото при всякакви обстоятелства, навсякъде, по всяко време.

С тези думи се опита да повлияе на постоянния стрес, в резултат на продължителната злоупотреба с алкохола. Старицата прие неговото присъствие. Скофийлд отнесе сестрата в една малка съблекалня, завърза ръцете и краката ѝ с ивици от разкъсания ѝ найлонов комбинезон, запазвайки ластичното коланче, което прекара между зъбите ѝ и завърза здраво за врата ѝ. Той затвори вратата и се върна при госпожа Ейпълтън във всекидневната. Тя си беше наляла бренди; Брей погледна чашата със странна форма и гарафите, които бяха поставени на масите в стаята. Чашата беше толкова дебела, че не можеше да бъде счупена лесно, а кристалните гарафи бяха поставени така, че бяха на разстояние два до три метра една от други. Беше странна терапия за човек, който очевидно беше алкохолик.

— Страхувам се — изрече Скофийлд, спирайки при вратата, — че когато съзнанието се върне при вашата служителка, ще трябва да ѝ изнеса една лекция за това как да крие огнестрелното оръжие. Тя е избрала странен начин, за да ви защитава, госпожо Ейпълтън.

— Много странен, младежо. — Старицата вдигна чашата си и внимателно седна в тапицираното кресло. — Но след като тя се опита и се провали толкова мизерно, защо не ми разкажете от какво се бе наложило да ме защитава? Защо дойдохте да се срещнете с мен?

— Може ли да седна?

— Където пожелаете.

Брей започна своя разказ.

— Както ви споменах, аз съм офицер от разузнаването, прикрепен към Държавния департамент. Преди няколко дни получихме доклад, който уличава вашия син — чрез баща му — във връзки с някаква организация в Европа, която от години е известна с участието си в международни престъпления.

— Какво? — Госпожа Ейпълтън се ухили. — Вие наистина сте много забавен.

— Простете ми, но в това няма нищо забавно.

— Какво ми говорите?

Скофийлд описа група мъже по подобие на Съвета на Матарезе, наблюдавайки старицата отблизо за знаци, които щяха да му подсказат, че тя е направила връзка. Той дори не беше сигурен, че успяваше да проникне през нейното замъглено съзнание; беше се опитал да засегне майката, не жената.

— Информацията от Европа беше изпратена и предадена като строго секретна. Доколкото ми е известно аз съм единственият човек във Вашингтон, който я е чел, а освен това съм убеден, че мога да я задържа. Вижте, госпожо Ейпълтън, мисля, че е много важно за тази страна това да не се отрази на сенатора...

— Младежо — прекъсна го старицата. — Нищо не може да се отрази на сенатора, не го ли знаете? Синът ми ще бъде президент на САЩ. Той ще бъде избран наесен. Всички казват така. Всички го искат.

— Значи не съм бил ясен, госпожо Ейпълтън. Докладът от Европа може да бъде опустошителен и аз имам нужда от малко информация. Преди синът ви да се насочи към държавната работа, доколко близко беше обвързан той с бизнеса на баща си? Пътуваше ли често до Европа с вашия съпруг? Кой бяха най-близките му приятели в Бостън? Това е ужасно важно. Хора, които само вие познавате, мъже и жени, които са идвали да се срещнат с него в Ейпълтън хол.

— *Ейпълтън хол... на върха на Ейпълтън хил* — прекъсна го старицата. С прегракнал глас се опитваше да пее с нещо като шепот, без да улучи тона. — *С най-великата гледка към Бостън... И тя винаги ще бъде такава.* Джошуа Първи е написал това преди повече от сто години. Не е много добро, но казват, че е съчинил музиката, докато е свирил на клавесина. Такъв е Джошуа — един клавесин. Такива сме всички ние. Наистина!

— Госпожо Ейпълтън, след като синът ви се завърна от Корейската война...

— Ние *никога* не говорим за тази война! — За миг очите на старицата се концентрираха и станаха враждебни. После облаците се върнаха. — Разбира се, когато синът ми стане президент, те няма да ме возят на количка както Роуз или мис Лилиан. Ще се появявам само в много специални случаи.

Тя спря и се изсмя тихо, един фееричен смях, с който се самоиронизираше.

— След няколко много *специални* сесии с доктора. — Тя спря отново и вдигна левия палец към устните си. — Вижте, младежо, трезвеността не е най-добрият ни приятел.

Скофийлд я наблюдаваше отблизо, натъжен от това, което виждаше. Под набръчканото лице някога е имало красиво лице, очите някога са били красиви и живи, не плуващи в мъртвите трапчинки, каквито бяха сега.

— Съжалявам, сигурно е болезнено да го знаете...

— Напротив — отвърна засегнато тя. Сега беше неин ред да го разгледа. — Да не си мислите, че сте хитър?

— Никога, по никакъв начин не съм си мислил така...

Инстинкт.

— От колко време сте... болна, госпожо Ейпълтън?

— Благодаря ви за въпроса. Откакто се помня, а това е достатъчно отдавна.

Брей отново погледна гарафите.

— Сенаторът идвал ли е тук скоро?

— Защо питате?

Изглеждаше, че и е забавно или просто се прикриваше по този начин.

— Просто така — каза Скофийлд небрежно; не искаше да я тревожи. Не сега; не беше сигурен какво, но нещо се случваше. — Казах на служителката ви, че сенаторът ме е изпратил тук, че той самият може би пътува насам.

— А, така значи — кресна старицата; в прегракналия ѝ алкохолизиран глас се чувстваше триумф. — Не се изненадвам, че се е опитала да ви спре!

— Заради това? — попита Брей тихо, посочвайки към гарафите. — Пълните бутилки — пълнени всеки ден — с пиячка. Може би синът ви би имал нещо против?

— О, не бъдете такъв глупак. Тя се е опитала да ви спре, защото сте *излъгал*.

— Излъгал?

— Разбира се! Сенаторът и аз се срещаме само при специални случаи, и то при тези много специални срещи с доктора — когато съм така нагласена, че възторжените му привърженици могат да видят възторжената му майка. Синът ми никога не е бил тук и никога няма да дойде. Последния път когато бяхме сами, беше преди повече от осем години. Дори при погребението на баща му, въпреки че бяхме заедно, не си говорихме.

— Може ли да попитам защо?

— Не можете. Но мога да ви кажа, че това няма нищо общо с вашите измишльотини — от това, което можах да схвана — които ми разказахте.

— Защо казахте, че никога не говорите за Корейската война?

— Младежо, недейте да гадаете. — Госпожа Ейпълтън вдигна чашата към устните си, ръката се разтрепери и чашата падна, брендите се разля върху пенъора.

— По дяволите!

Скофийлд се надигна от стола.

— Не я пипайте! — изкомандва тя.

— Ще я вдигна — каза той, коленичейки пред нея. — Няма смисъл да се спъвате в нея.

— Тогава я вдигнете. И ми дайте друга, ако обичате.

— Разбира се.

Той отиде до близката маса и ѝ наля бренди в чиста чаша.

— Казвате, че не обичате да говорите за войната в Корея...

— Казах — прекъсна го старицата, — че *никога* не сме я обсъждали.

— Вие имате късмет. Имам предвид да споменете за нещо и с това да свърши всичко. Някои от нас не са такива късметлии. — Той остана пред нея, сянката му падаше върху ѝ, лъжата беше пресметната. — Аз не мога. Аз бях там. Като вашия син.

Старицата отпи няколко глътки, без да спре.

— Войните убиват много повече, отколкото труповете, които остават след тях. Случват се ужасни неща. Те случиха ли ви се на вас, младежо?

— Случиха ми се.

— Те направиха ли с вас онези ужасни неща?

— Какви ужасни неща, госпожо Ейпълтън?

— Държаха ли ви гладен, биха ли ви, погребваха ли ви жив, запушиха ли ноздрите ви с прах и кал, за да не можете да дишате? Умирайки бавно, в съзнание, буден, но умиращ?

Старицата разказваше за мъченията, документирани от мъжете, които бяха пленени в севернокорейските лагери. Каква беше връзката?

— Не, тези неща не се случиха с мен.

— Знаете ли, те са се случили с него. Лекарите ми разказаха. Това го е накарало да се промени. Вътре. Да се промени толкова много. Но ние не трябва никога да говорим за това.

— Разговаряме?... — За какво говореше *тя*? — Имате предвид сенатора?

— Шшшт! — Старицата изпи остатъка от брендито. — Ние не трябва никога, *никога* да говорим за това.

— Разбирам — каза Брей, но не разбираше.

Сенатор Джошуа Ейпълтън Четвърти никога не беше попадал в плен при севернокорейците. Капитан Джош Ейпълтън беше успял да се измъкне от залавяне в редица случаи; всеки път, когато успееше да постигне това, зад гърба на врага, ставаше детайл от неговото величие. Скофийлд остана пред нея и заговори отново.

— Но не мога да кажа, че съм забелязал някаква голяма промяна в него, освен дето остарява. Разбира се, преди двадесет години не го познавах толкова добре, но за мен той все още е един от най-прекрасните хора, които изобщо съм познавал.

— *Вътрешно!* — старицата прошепна остро. — Той е вътре! Той представлява една маска... и хората за това го обожествяват.

Внезапно в замъглените ѝ очи се появиха сълзи, а думите, които последваха плача, изникнаха дълбоко от нейната памет.

— Те *трябва* да го обожествяват! Той беше такова красиво момче, такъв красив младеж. Никой не беше като моя Джош, никой не обичаше толкова, никой не беше изпълнен с толкова любезност!... Докато те не направиха онези ужасни неща с него. — Тя се разплака. — А аз бях такъв ужасен човек. Аз бях неговата майка, а не можех да разбера. Искях си моя Джошуа обратно! Искях си го обратно толкова силно!

Брей коленичи до нея и взе чашата от ръцете ѝ.

— Какво имате предвид, като казвате, че сте си го искали обратно?

— Аз не можех да разбера! Той беше толкова студен, толкова дистанциран. Те бяха му отнели радостта. В него нямаше радост! Той излезе от болницата... и болката беше толкова много, а аз не *можех да разбера*. Той ме гледаше и нямаше радост, нямаше любов. Нямаше го вътре!

— Болницата? Катастрофата след войната — веднага след войната?

— Той страда толкова много... а аз пиех толкова много... толкова много. Всяка седмица, докато той беше на онази ужасна война, аз пиех все повече и повече. Не можех да издържам! Той беше всичко, което имах. Съпругът ми беше... съпруг само по име — моята грешка беше толкова голяма, колкото и неговата, предполагам. Той беше отвратен от мен. Но аз обичах моя Джош толкова много...

Старицата посегна към чашата. Той първи стигна до нея и ѝ наля от питието. Тя го погледна през сълзите си, очите ѝ плуваха, изпълнени с тъга от това, че знаеше какво представлява.

— Благодаря ви много — каза тя с просто достойнство.

— Моля — отговори той, чувствайки се безпомощен.

— В известен смисъл — прошепна тя, — аз все още го имам, но той не го знае. Никой не го знае.

— Как го имате?

— Когато се изнесох от Ейпълтън хол... на Ейпълтън хил... запазих стаята му такава, каквато беше, такава, каквато винаги е била.

Вижте, той никога не се върна. Наистина. Само за един час една вечер, за да си вземе някои неща. За това определих една от стаите тук и я направих негова стая. Тя винаги ще бъде негова, но той не го знае.

Брей отново коленичи пред нея.

— Госпожо Ейпълтън, може ли да видя тази стая? Моля ви, може ли да я видя?

— О, не, това няма да е хубаво — каза. — Тя е много лична. Тя си е негова и аз съм единствената, когото той пуска вътре. Той все още живее там, разбирате ли. Моят красив Джошуа.

— Аз трябва да видя тази стая, госпожо Ейпълтън. Къде е тя?

Инстинкт.

— Защо трябва да я видите?

— Аз мога да ви помогна. Мога да помогна на сина ви. Зная го...

Тя изкриви очите си, разглеждайки го от някакво вътрешно място.

— Вие сте любезен мъж, нали? И не сте толкова млад, колкото си мислех. На лицето ви има бръчки и по слепоочията си имате сива коса. Вие имате силна уста, някой казвал ли ви го е?

— Не, не мисля, че някой ми го е казвал. Моля ви, госпожо Ейпълтън, аз трябва да видя стаята. Позволете ми...

— Хубаво е, че питате. Хората рядко ме питат вече за нещо; те просто ми казват. Много добре, помогнете ми да стигна до асансьора и ще се качим горе. Вие разбирате сигурно, че ще трябва първо да почукаме. Ако той каже, че не можете да влезете, ще трябва да останете отвън.

Скофийлд я заведе през коридора на всекидневната до асансьора със стола. Той вървеше до нея по стълбата до втория етаж, където ѝ помогна да се изправи на крака.

— Насам — каза тя, посочвайки към един тесен, притъмнен коридор. — Последната врата вдясно е.

Те стигнаха до нея, спряха за миг и тогава старицата почука леко на дървото.

— След минутка ще разберем — продължи тя, навеждайки глава, като че ли се заслушваше да чуе някаква команда отвътре. — Добре — усмихна се. — Каза, че можете да влезете, но не трябва да пипате нищо. Той е подредил всичко така, както му харесва.

Тя отвори вратата и натисна ключа на стената. Светнаха три различни лампи, но въпреки това светлината беше слаба. Върху пода и стените падаха сенки.

Стаята беше стая на младеж, вещите от скъпата младост бяха изложени навсякъде. Флаговете над леглото и бюрото бяха от Андовър и Принстън, по рафтовете имаше трофеи от спортове като ветроходство, ски, тенис и бейзбол. Стаята беше поддържана — внимателно поддържана — като че ли всичко това принадлежеше на някой принц от Ренесанса. До някакъв химически прибор стоеше един микроскоп, един том от Британика^[1] лежеше отворен, повечето от страниците бяха подчертани, в полетата имаше изписани бележки. На нощната масичка до леглото бяха романите на Дос Пасос и Костлър, до тях имаше напечатана заглавна страница на някакво есе, написано от знаменития притежател на тази стая. То беше озаглавено: „Удоволствията и отговорностите да плаваш в дълбоки води. Написано от Джошуа Ейпълтън Старши, академия Андовър. Март, 1945 година“. Под леглото се подаваха три чифта обувки: боти, маратонки и черни кожени половинки, носени с официални дрехи. Животът беше някак си прикрит в стаята.

Брей потрепери на бледата светлина. Той беше в гробницата на мъж, който беше съвсем жив, вещите от живота му бяха запазени, за да могат по някакъв начин да пренесат мъртвия безопасно през време на пътуването му из мрака. Беше ужасяващо изживяване, когато човек се замислеше за Джошуа Ейпълтън, наелектризиращия, хипнотизиращ сенатор от Масачузетс. Скофийлд погледна към старицата. Тя се беше втренчила неподвижно към няколко снимки на стената. Брей пристъпи напред и ги погледна.

Това бяха снимки на по-младия Джошуа Ейпълтън и няколко негови приятели — същите приятели, явно екипажът от лодката — случаят беше указан от снимката в центъра. Тя показваше един дълъг флаг, носен от четирима мъже, стоящи на борда на кораба Шампионат Марбъл Хед регата — лято, 1949 година.

Само централната снимка и трите над нея показваха и четиримата членове на екипажа. Долните две бяха моментални снимки само на двама от четиримата. Ейпълтън и друг младеж, и двамата голи до кръста — слаби, мускулести, подавайки ръце през борда;

усмихвайки се на фотоапарата, стоейки от двете страни на мачтата, седнали на борда, протегнали напред чаши за поздрав.

Скофийлд разгледа отблизо двамата мъже, после ги сравни с техните колеги. У Ейпълтън и у очевидно близкия му приятел имаше сила, която липсваше в другите двама. Чувство на сигурност, на някаква убеденост. Те не си приличаха, с изключение може би на ръста и теглото — атлетични мъже, чувствайки се добре в компанията помежду си — въпреки това не бяха и кой знае колко различни. И двамата имаха остри, макар и различни черти — силни челюсти, широки чела, големи очи и кичури права, тъмна коса — същият тип лица като тези от броевете на Айви Лийг.

Имаше нещо обезпокояващо при тези снимки. Брей не знаеше какво е то, но то беше там. *Инстинкт*.

— Те сякаш са братовчеди — каза той.

— В продължение на много години бяха като братя — отвърна старицата. — В мирно време щяха да бъдат *партньори*, по време на война — *войници*, стоящи рамо до рамо. Но той излезе мръсник, предаде сина ми. Моят прекрасен Джошуа отиде на война сам и му се случиха ужасни неща. Той избяга в Европа, скри се в някакъв замък, но съществува възмездие. Умря в Гщаад, от раните при падане. Доколкото ми е известно, синът ми никога оттогава не е споменавал името му.

— Оттогава? Кога беше това?

— Отпреди 25 години.

— Кой беше той?

Тя му разказа. Скофийлд не можеше да диша. В стаята нямаше въздух, само сенки във вакуума. Той беше открил пастирчето, но инстинктът му подсказваше да търси нещо друго, един фрагмент също толкова странен, колкото и всичко останало, което беше научил. Най-ужасяващото парченце от мозайката си дойде на мястото, сега вече можеше да си обясни скока над пропастта. Трябваше му само доказателство, защото истината беше толкова странна.

Той беше в една гробница; мъртвият беше пътувал в мрака в продължение на двадесет и пет години.

---

[1] Британската енциклопедия. — Б.пр. ↑

7.

Той отведе старицата до спалнята ѝ, наля ѝ бренди за последен път и я остави. Когато затвори вратата, тя стоеше на леглото, тананикайки си невъзможната мелодийка. *Ейпълтън хол... на Ейпълтън хил.*

Звуци, изтръгвани от някакъв клавесин преди повече от сто години. Нотите бяха загубени, също както и тя беше загубена, без сама да знаеше защо.

Той се върна в слабо осветената стая, в мястото където почиваха спомените, и отиде при залепените на стената снимки. Взе една, като извади кукичката, на която беше окачена, заглаждайки тапета около дупката; това можеше да забави разкритието, но със сигурност нямаше да го предотврати. Изключи лампите, затвори вратата и слезе по стълбите към коридора.

Охраняващата сестра все още беше в безсъзнание. Той я остави където си беше и преди. Нямаше да спечели нищо, ако я убиеше или я преместеше някъде. Изключи всички светлини, включително и лампите над стълбището пред входа, отвори вратата и се измъкна на Лиусбърг скуеър. На тротоара зави вдясно и закрачи бързо до ъгъла, където щеше отново да завие надясно, спускайки се по Бейкън хил към Чарлс стрийт, за да намери такси. Трябваше да прибере багажа си от сейфа в метрото в Кеймбридж. Разходката надолу по хълма щеше да му даде време, за да поразмишлява. Време да махне снимката от стъклената рамка, да я увие внимателно в джоба си, така че лицето да не бъде повредено.

Имаше нужда от място, където да отседне. Място, където да седне и да запълни страниците с факти, предположения и вероятности, неговата сметка с подробностите. На сутринта трябваше да свърши няколко неща, сред които беше и посещението в болницата Масачузетс Дженерал и бостънската обществена библиотека.

Стаята не беше по-различна от всички стаи в евтините хотели в големите градове. Леглото беше хлътнало, а единственият прозорец гледаше към мръсната каменна стена с изтрошени прозорци, която беше на по-малко от три метра. Предимството обаче беше същото, каквото е навсякъде в подобни места: никой не задаваше въпроси. Евтините хотели имаха място на този свят, обикновено за онези, на които не им пукаше да влязат в тях. Самотата беше основно човешко право, което не трябваше да бъде нарушавано.

Скофийлд беше в безопасност; можеше да се концентрира върху своя списък с подробностите.

В четири и тридесет и пет сутринта беше изписал седемнадесет страници. Факти, предположения, вероятности. Той беше изписал думите внимателно, прилежно, така че да могат да бъдат възпроизведени ясно. Нямаше място за интерпретации; обвинението беше конкретно дори там, където мотивите не бяха. Той събираше своите оръжия, складираше своите патрондаши с амуниции; това беше всичко, с което разполагаше. Отпусна се на хлътналото легло и затвори очи. Два или три часа сън щяха да му бъдат достатъчни.

Чу собствения си шепот да се издига към напукания таван.

— Талеников... Продължавай да дишаш. Тони, любов моя. Скъпа моя любов. Бъди жива. Пази съзнанието си.

Набитата чиновничка от болничния отдел „Архиви и сметки“ изглеждаше озадачена, но нямаше да откаже на молбата на Брей. Медицинската информация пазена там не беше поверителна, а мъжът, който представи документ от правителството, със сигурност трябваше да получи помощ.

— Сега нека да изясним нещата — каза тя със силния си бостънски акцент, четейки етикетите на лицевата страна на шкафовете. — Сенаторът иска имената на лекарите и сестрите, които са го посещавали по време на престоя му тук през хиляда деветстотин петдесет и трета и хиляда деветстотин петдесет и четвърта. От около ноември до март?

— Точно така. Както ви казах, през следващия месец има нещо като годишнина. Ще се навършат двадесет и пет години откакто е получил своето *възкресение*, както се изразява той. Между нас да си

остане, той ще изпрати на всеки от тях малък медальон във формата на медицински щит с техните имена и личните си благодарности, гравирани на украшението.

Чиновничката спря.

— Типично за него, нали? Да си *спомни*? Повечето хора, на които се случват подобни неща, се опитват да забравят всичко. Пука им само че са оживели, а останалото пращат по дяволите. До следващия път, разбира се. Но не и той; той е толкова... ами, загрижен, ако разбирате какво имам предвид.

— Да, разбирам.

— Гласоподавателите го знаят също, да ви кажа. Щатите от Залива ще имат първия си президент след Г. Ф. К^[1]. Няма да има никакви подобни глупости като онези за папата и кардиналите, които щели да управляват Белия дом.

— Не, няма — съгласи се Брей. — Искам още веднъж да подчертая поверителната страна на идването ми тук. Сенаторът не желае да има никаква публичност относно неговия малък жест... — Скофийлд спря и се усмихна на жената. — А що се отнася досега, вие сте единственият човек в Бостън, който знае.

— О, не се тревожете за това. Както ние обичаме да казваме, когато бяхме деца, устните ми са запечатани. И аз наистина ще бъда поласкана да получа нота от сенатор Ейпълтън с неговия подпис и всичко останало имам предвид. — Жената спря и потупа по шкафа. — Ето ги — каза тя, отваряйки чекмеджето. — Сега, спомних си, всичко това са имената на докторите — хирурзи, анестезиолози, консултанти, записани от администраторите на етаж и от главната регистратура; посочени са също така и сестрите и графикът за използване на оборудването. Няма никакви психиатрични оценки или информация, отнасяща се до някаква болест; те могат да бъдат получени само пряко от лекуващия лекар. Но вие, както разбирам, не се интересувате от това; ще си помислите, че говоря на някой от онези проклети застрахователни агенти. — Тя му подаде картон. — В края на коридора има маса. Когато свършите, просто оставете папката на бюрото ми.

— Добре — каза Брей. — Ще я върна; няма смисъл да ви притеснявам. Благодаря ви отново.

Скофийлд започна бързо да чете, за да получи обща представа. От медицинска гледна точка повечето неща, които прегледа, бяха непонятни, но изводът беше неизбежен. Джошуа Ейпълтън е бил по-близо до смъртта, отколкото до живота, когато линейката го е докарала в болницата след катастрофата. Разкъсванията, контузиите, конвулсиите, фрактурите, заедно с живите рани по главата и врата рисуваха кървавата картина на увреденото човешко лице и тяло. Имаше списък на препаратите и серумите, използвани, за да удължат живота, подробни описания на използваното сложно оборудване, предназначено да спре влошаването на положението. И в крайна сметка, седмици по-късно, обратният процес е започнал да настъпва. Невероятно по-сложната машина, каквато представляваше човешкото тяло, беше започнала да се лекува сама.

Брей прочете имената на лекарите и сестрите, изброени в схемата на офиса по регистрацията. Двама хирурзи, един специалист по кожни рани и един въртящ се екип от осем сестри се появяваха непрекъснато по време на първите седмици, после внезапно техните имена вече не присъстваха, заменени от двама различни лекари и три частни сестри, работещи на осемчасови смени.

Той имаше това, което му трябваше. Общо петнадесет имена, пет отначало и после още. Щеше да се концентрира на последните двама лекари и на трите сестри; първите имена бяха отстранени през въпросното време.

Той остави папката и отиде при гишетото на чиновничката.

— Готово — каза, после добави, като че ли току-що му беше хрумнало. — Да речем, че можете да ми направите — на сенатора — още една услуга, ако желаете.

— Мога, разбира се.

— Тук имам имената, но имам нужда от малко осъвременяване на информацията. В края на краищата това се е случило преди двадесет и пет години. Някои от тях може би вече не работят тук. Ще ми помогнете, ако ми дадете някои техни адреси.

— Не мога аз да ви помогна — каза чиновничката, посягайки към телефона на бюрото си. — Но мога да ви изпратя горе. Това е територия за пациенти; те притежават записки за персонала. Копелетата са късметлии, те са компютризирани.

— Все още продължавам да съм загрижен относно запазването на всичко в тайна.

— Хей, не се тревожете, имате думата на Пег Фланаган. Приятелката ми ръководи това място.

Скофийлд седна до един брадясал чернокож студент пред компютърната клавиатура. Младежът беше помолен да помогне от приятелката на Пег Фланаган. Той беше ядосан от това, че новата му задача в офиса му беше наложила да изостави за малко учебниците.

— Съжалявам, че ви притеснявам — каза Брей, като се опитваше да спечели симпатиите му.

— Няма нищо, човече — отвърна студентът, блъскайки по клавишите. — Само дето утре имам изпит, пък даже и пикливите мравки могат да работят с този варварски хардуер.

— По какво е изпитът ти?

— Дертиарна кинетика.

Скофийлд погледна студента.

— Някой някога ми беше споменавал думата *дертиарна*, когато бях в училище.

— Ти сигурно си ходил в Харвард, човече. Това е било по турско време. Аз съм в техническия.

Брей се радваше, че старият студентски дух беше все още жив в Кеймбридж.

— Какво имаш? — попита той, оглеждайки екрана над клавиатурата. Чернокожият беше набрал номера на първия доктор.

— Имам изтрита лента, а ти нямаш нищо.

— Какво имаш предвид?

— Добрият доктор не съществува. Не и доколкото се касае за тази институция. Разтворил се е като аспирин във вода.

— Това е лудост. Беше записан в картоната на Ейпълтън.

— Говори с шефа на докторите. Аз чукнах клавишите и се появява *няма запис*.

— Аз знам нещо за тези машини. Те са лесно програмируеми.

Чернокожият кимна.

— Което означава, че са лесно депрограмируеми. Да се отстранят грешките. Твоят доктор е бил изтрит. Може би е откраднал нещо от лекарствената служба.

— Може би. Дай да пробваме следващия.

Студентът набра името.

— Ами, зная какво се е случило с това момче. *Моз кръв*. Умрял е точно тук на третия етаж. Мозъчен кръвоизлив. Дори не е имал шанса да изплати таксата за обучението си.

— Какво имаш предвид?

— Медицинското училище, човече. Той е бил само на тридесет и две. Адско нещо е да си отидеш на тридесет и две.

— Също необичайно. Каква е датата?

— Двадесет и първи март хиляда деветстотин петдесет и четвърта година.

— Ейпълтън е бил изписан на тринадесети — промълви Скофийлд колкото на студента, толкова и на себе си. — Тези три имена са на сестри. Моля те, пробвай ги.

„Кетрин Конъли. Починала на 26 март 1954.

Алис Бонели. Починала на 26 март 1954.

Джанет Драманд. Починала на 26 март 1954.“

Студентът погледна назад; той не беше глупав.

— Изглежда, като че ли е имало истинска епидемия тогава, нали? Март е бил суров месец, а двадесет и шест е било лошо число за три малки момиченца, облечени в бяло.

— Някаква причина за смъртта?

— Нищо не е посочено. Което означава само, че те не са умрели от собствена смърт.

— Но и трите са умрели на един ден? Това е...

— Ще се закопае — каза младежът. — Лудост.

Той вдигна ръка.

— Ей, тук има един стар котарак, който се е навъртал наоколо в продължение на шест хиляди години. Той отговаря за стаята с доставките на първия етаж. Може би ще си спомни нещо; дай да го повикам с тръбата.

Цветнокожият придвижи стола си до телефона на бюрото.

— Включи се на втора линия — каза той на Брей, посочвайки към другия телефон на близката маса.

— Доставки на първи етаж — изрече гласът със силен ирландски акцент.

— Хей, Метузала, тук е Амос — като в историята на Амос и Анди.

— Ти си палаво момченце, такъв си.

— Хей, Джими. Абе тука, на рогчето, имам един готин тип. Той търси информация за времето, когато ти беше страшилището на храма небесен. Той всъщност се интересува от три ангелчета. Джими, спомняш ли си онова време, някъде в средата на петдесетте, когато три сестри умрели в един и същи ден?

— Три... О, разбира се, че си спомням. То беше ужасно нещо. Малката Кати Конъли беше една от тях.

— Какво се случи? — попита Брей.

— Те се удавиха, сър. И трите момичета се удавиха. Бяха на едно корабче и проклетото корито се обърна, изхвърляйки ги в лошото море.

— Корабче? През март?

— Едно от онези луди неща, сър. Нали знаете как богатите хлапета се навъртат около общежитията на сестрите. Те знаят, че сестричките през цялото време гледат голи тела и може би нямат нищо против да погледат малко и техните. Ами, една вечер тези пънкарчета си спретнали купон, взели, че поканили и момичетата. Имало поркане и всичките тия други глупости и на някой педераст му хрумнала блестящата идея да излязат да се поразходят с корабче. Адски тъпо нещо, разбира се. Както казвате, беше през март.

— През нощта ли се е случило?

— Да, така беше, сър. Телцата се чипкали цяла седмица.

— Някой друг бил ли е убит?

— Разбира се, не. Това никога не става, нали? Имам предвид, богатите хлапета са винаги добри плувци, нали?

— Къде се е случило? — попита Скофийлд. — Можеш ли да си спомниш?

— Разбира се, мога, сър. Тогава бях на брега. Марбъл Хед.

Брей затвори очи.

— Благодаря ти — каза тихо, затваряйки телефона.

— Благодаря, Метузала. — Студентът също затвори телефона, погледът му се върна на Скофийлд. — Имате неприятности, нали?

— Имам неприятности — съгласи се Брей, тръгвайки обратно към компютъра. — Имам и още десет имена: двама доктори и осем сестри. Можем ли да ги прегледаме, само че малко по-бързо?

От осемте сестри половината бяха все още живи. Една се беше преместила в Сан Франциско на неизвестен адрес, друга живееше с дъщеря си в Далас, а оставащите две бяха в някакъв пенсионерски дом в Уорчестър. Един от лекарите беше все още жив. Специалистът по кожни рани беше починал преди осемнадесет месеца на седемдесет и три годишна възраст. Първият записан хирург, доктор Натаниъл Крофърд, се беше пенсионира и живееше в Куинси.

— Мога ли да ползвам телефона ти? — попита Скофийлд. — Ще платя каквото струва.

— Последния път, когато погледнах сметките, нямаше нито една на мое име. Моля, ползвайте го.

Брей беше прочел номера от екрана; отиде до телефона и набра.

— Крофърд е на телефона.

Гласът от Куинси беше груб, но не и неучтив.

— Казвам се Скофийлд, сър. Не се познаваме, не съм лекар, но съм силно заинтересуван от един случай, с който сте се занимавали преди много години в Масачузетс Дженерал. Бих искал да го обсъдим набързо с вас, ако нямате нищо против.

— Кой беше пациентът? Имах няколко хиляди такива.

— Сенаторът Джошуа Ейпълтън.

Настъпи кратка пауза в другия край на линията; когато Крофърд заговори, към грубия му глас се добавиха и нотки на отпадналост.

— Тези проклети катастрофи могат да преследват човек чак до гроба, нали така? Добре, от две години вече не практикувам, така че каквото и да кажете или каквото и да кажа, няма да има кой знае какво значение... Да речем, че съм направил грешка.

— Грешка?

— Не ми се случва често, бях ръководител на хирургията в продължение на онези проклети дванадесет години. Заключението ми е записано в медицинския картон на Ейпълтън; единственият възможен извод е, че рентгеновата снимка не е била добре проявена или скенерът ми е подал грешни данни.

Нямаше никакво обобщение от доктор Натаниъл Крофърд в медицинския картон на Ейпълтън.

— Имате предвид, че сте бил отстранен като водещ хирург?

— Отстранен, глупости! Томи Белфорд и аз бяхме направо изритани от гилдията.

— Белфорд? Това да не е доктор Белфорд, специалистът по кожни рани?

— *Хирург.* Специалист по пластична хирургия и един истински творец. Той връща лицето на човека, сякаш е всемогъщият Бог. Според мен, онова вундеркиндче, което доведоха, оплеска цялата работа на Томи. Въпреки това го съжалявам. Хлапето току-що беше свършило, когато главата му се пръсна.

— Имате предвид мозъчния кръвоизлив, сър?

— Точно така. Швейцарецът беше там, когато това се случи. Той оперира, но беше твърде късно.

— Като казвате „швейцареца“, да не би да имате предвид хирурга, който ви е заместил?

— Точно така. Великият хер доктор от Цюрих. Това копеле се отнасяше с мен, сякаш бях последният двойкаджия на медицинското училище.

— Знаете ли какво се случи с него?

— Предполагам, че се е върнал в Швейцария. Никога не съм се интересувал...

— Докторе, казвате, че сте направили грешка или рентгеновата снимка или оборудването са ви подвели. За каква грешка става въпрос?

— Проста. Аз се отказах. Бяхме го поставили на системи за пълна поддръжка и не съм очаквал нищо друго. Пълна поддръжка; без нея той нямаше да оживее и един ден. А дори и да оживееше, щеше да представлява боклук; щеше да живее като растение в саксия.

— Не сте виждали никаква надежда за възстановяване?

Крофърд сниши гласа си — признак за неговата скромност.

— Аз бях хирург, не бях бог. И аз бях грешен. Мое беше мнението тогава, че Ейпълтън не само беше вън от всякаква надежда да се възстанови, но той просто умираше по малко с всяка минута... Но не бях прав...

— Благодаря ви за възможността да разговаряме, доктор Крофърд.

— Както ви казах и преди, сега това няма значение. И аз нямам нищо против. Прекалено много години съм прекарал с ножа в ръка; не

съм правил много грешки.

— Сигурен съм, че е така, сър. Дочуване.

Скофийлд се върна обратно при компютъра, чернокожият студент четеше учебника си.

— Рентгенови снимки?... — каза Брей тихо.

— Какво? — Момчето погледна нагоре. — Какви рентгенови снимки?

Брей седна до младежа; сега — повече от всякога имаше нужда да спечели момчето на своя страна. Той се надяваше, че го беше постигнал.

— Доколко добре познаваш болничния персонал?

— Човече, но това е голямо място.

— Да, но знаеше достатъчно много, за да се обадиш на Метузала.

— Е, работил съм тук в продължение на три години с малки прекъсвания. Оправям се някак си...

— Има ли тука някъде хранилище за рентгенови снимки, където те се пазят от предни години?

— Имате предвид около двадесет и пет години?

— Да.

— Има. Няма да е голям проблем.

— Можеш ли да ми намериш някой от каталозите?

Студентът повдигна вежди.

— Тук има нещо друго, нали?

— Готов съм да ти платя. Щедро.

Тъмнокожият направи гримаса.

— О, човече! Не че не трябва да си изкарвам залъка, повярвайте ми. Но аз не крада и не чукам за пари, а и Бог знае, че не съм получил никакво наследство.

— Това, което те моля да направиш, е съвсем законно — дори морално, ако искаш — нещо, за което бих могъл да помоля всеки. Аз не съм лъжец.

Студентът погледна Брей в очите.

— Дори и да сте, сте адски убедителен. А и си имате проблеми, разбрах това. Какво желаете?

— Една рентгенова снимка на устата на Джошуа Ейпълтън.

— На устата? На неговата уста?

— Имал е сериозни наранявания по главата. Дузина счупвания е трябвало да бъдат оправяни. Би трябвало да има много работа за зъболекарите. Можеш ли да го направиш?

Младежът кимна.

— Така мисля.

— Още нещо. Знам, че ще ти прозвучи... оскърбително, но запомни думите ми, в това няма нищо оскърбително. Колко получаваш на месец тук?

— Средно осемдесет-деветдесет на седмица. Около триста и петдесет месечно. Не е толкова лошо за един студент. Някои от момчетата печелят и по-малко. Разбира се, получавам храна и квартира. Защо?

— Да предположим, че ти платя десет хиляди долара, за да хванеш самолета за Вашингтон и да ми донесеш друга рентгенова снимка. Просто един плик с рентгенова снимка в него.

Чернокожият потри късата си брада, погледът му беше прикован върху Скофийлд, като че ли наблюдаваше някакъв ненормален.

— *Да предположим?* Бих казал „ще го направя за теб“. Десет хиляди долара?

— Тогава ще имаш повече време за тази дертиарна кинетика?

— И няма нищо незаконно? Всичко е точно, имам предвид наистина точно?

— За да се счита поне малко незаконно, трябва да знаеш някои неща, които обаче никой няма да ти каже. Всичко е точно.

— Аз съм само един куриер. Отлитам до Вашингтон и донасям обратно един плик... с някаква рентгенова снимка в него.

— Може би няколко малки снимки. Това е всичко.

— И откъде трябва да са те?

— От устата на Джошуа Ейпълтън.

Беше един и половина следобед, когато Брей стигна до библиотеката на Бостън стрийт. Новият му приятел Амос Лафолет щеше да се качи на самолета в два часа и да се върне от Вашингтон с полета от осем вечерта. Скофийлд щеше да го посрещне на летището.

Получаването на рентгеновите снимки нямаше да бъде трудно. Всеки, който познаваше бюрокрацията във Вашингтон, можеше да ги

получи. Брей се обади на две места; първо в административния офис на Конгреса, а после и на въпросния зъболекар. Първото обаждане беше от името на разтревожения адютант на добре познатия народен избраник, който заболял от абсцес на зъба. Дали беше възможно администраторът да даде на този адютант името на зъболекаря на сенатор Ейпълтън? Сенаторът беше споменавал за добрата работа на служителя. Администраторът поласкан му даде името на зъболекаря.

Телефонното обаждане до зъболекаря беше една рутинна проверка от генералния счетоводен офис, съвсем бюрократична процедура, без кой знае какво значение, която щеше да бъде забравена на следващия ден. Генералният счетоводен офис събираше информация за извършените на сенаторите зъболекарски услуги, а някакъв идиот от Кей стрийт се натъкнал на някакви рентгенови снимки. Дали щеше да представлява някакво затруднение, ако някой от администраторите извади снимките на Ейпълтън и ги остави на главното гише, за да бъдат взети от куриера на генералния счетоводен офис. Щяха да бъдат върнати след двадесет и четири часа.

Вашингтон работеше с пълна пара. Просто нямаше достатъчно време за работата, която трябваше да бъде свършена, и генералният счетоводен офис правеше своите проверки, като нарушаваше процедурата. Те бяха досадници и се бяха заровили в досадни неща, но въпреки това исканията им биваха изпълнявани. Рентгеновите снимки на Ейпълтън щяха да бъдат оставени на гишето.

Скофийлд прегледа указателя на библиотеката, взе асансьора за втория етаж и тръгна по коридора към „Отдел журналистика — съвременни и минали публикации. Микрофилми“. Той отиде до гишето в отдалечения край на стаята и заговори чиновника зад него.

— Март и април, хиляда деветстотин петдесет и четвърта година, моля. „Глоуб“ или „Екзаминър“, който от тях имате на разположение.

Дадох му осем кутийки с филми и го упътиха към мястото, където можеше да ги разгледа. Той го намери, седна и постави първата ролка.

До март хиляда деветстотин петдесет и четвърта година бюлетините, отчитащи състоянието на Джошуа Ейпълтън, капитан Джош, бяха помествани на задните страници. Той беше лежал повече от двадесет седмици до тогава, но все още не беше пренебрегван. Прочутото бдение беше описано с подробности. Брей прочете имената

на някои от интервюираните; до следващия ден щеше да знае дали ще има смисъл да се свързва с тях или не.

„21 март 1954 година
Млад лекар умира. Мозъчен кръвоизлив“

Кратката история беше описана на шестнадесета страница. Не се споменаваше, че хирургът се е грижил за Джошуа Ейпълтън.

„26 март 1954 година
Три сестри от Масачузетс Дженеръл загиват при инцидент с корабче“

Историята беше отразена в долния ляв ъгъл на предната страница, но отново не се споменаваше за Джошуа Ейпълтън. А и наистина щеше да бъде странно, ако беше споменато; и трите е трябвало да бъдат на трисменен осемчасов график. Ако и трите са били в Марбъл Хед, тогава кой е бил на дежурство при Ейпълтън?

„10 април 1954
Трагедия в Гщаад, при която умира жител на Бостън по време на ски“

Откри го.

Беше — естествено — на предната страница, заглавието се набиваше в очи, а пасажът беше така написан, че да предизвика съчувствие, но в същото време и да отрази трагичната смърт на младежа. Скофийлд прочете историята, сигурен, че ще му подсказе някои конкретни неща.

Така и беше.

„Поради силната привързаност на жертвата към Алпите — и за да спести на семейството и приятелите по-нататъшна болка — семейството е обявило, че погребението ще стане в Швейцария, в селцето Кол дю Пилон.“

Брей се чудеше кой ли е бил в онзи ковчег в Кол дю Пилон. И дали не е бил просто празен?

Той се върна в евтиния хотел, събра нещата си и взе такси до паркинга на Пруденшъл сентръл, вход А. Карайки наетата кола, излезе от Бостън по Ямайка Уей и продължи към Бруклин. Намери Ейпълтън хил, премина покрай портите на Ейпълтън хол, поглъщайки всеки детайл, който малкият период от време можеше да му позволи.

Огромното имение се беше разпростряло като крепост по склоновете на хълма, висока каменна стена обграждаше вътрешните сгради, високите покриви създаваха илюзията за парапети, гледани над отдалечената стена. Пътят зад главната порта се виеше нагоре по хълма край огромните тухлени къщи, обвити с бръшлян, в които се вместили не по-малко от осем до десет апартамента; пред огромния паркинг долу имаше пет самостоятелни гаража.

Той обиколи хълма. Триметровата ограда от ковано желязо беше непрекъсната; на всеки неколкостотин метра имаше малки будки, вкопани в хълма като миниатюрни бункери, а в някои от тях той видя униформени хора, стоящи прави или седящи, пушещи цигари или говорещи по телефона.

Това беше седалището на Матарезе. Домът на Пастирчето.

В девет и тридесет той подкара към летище Лоугън. Беше казал на Амос Дафолет да слезе от самолета и да тръгне право към слабо осветения бар, точно срещу главния вестникарски павилион. Сепаретата бяха толкова мрачни, че беше почти невъзможно да се различи нечие лице на по-голямо разстояние от два метра, единствената светлина, която идваше, беше от отраженията от огромния телефонен екран на стената.

Брей се отпусна на черното пластмасово сепаре, нагаждайки очите си към мрака. За миг се сети за едно друго сепаре, в един друг слабо осветен бар и за един друг мъж. Лондон, хотел „Конът“, Роджър Саймъндс. Той прогони спомените от съзнанието си. Те щяха да му пречат. Не можеше да си позволи да се справя с препятствия точно сега.

Видя как студентът премина през входа на бара. Скофийлд леко се изправи; Амос го видя и се приближи към него. В ръката му имаше някакъв бежов плик и Брей почувства бързото затопляне в гърдите си.

— Явно всичко е минало добре — каза той.

— Трябваше да се разпиша за него.

— Какво?

На Брей му прилоша; беше толкова малко нещо, очевидно нещо, а той не беше се сетил.

— Успокойте се. Неслучайно съм израснал на 135 улица и Ленъкс авеню.

— Какво име използва? — попита Скофийлд, пулсът му намаля.

— Р. М. Никсън. Администраторката беше много готина. Благодарим.

— Ти ще стигнеш далеч, Амос.

— Това и възнамерявам да направя.

— Надявам се, че това ще ти помогне.

Брей му подаде един плик над масата.

Студентът го задържа между пръстите си.

— Хей, човече, знаете ли, наистина няма нужда да правите това.

— Разбира се, че трябва. Имахме споразумение.

— Знам, но ми се струва, че доста сте се поизпотили за много хора, които не познавате.

— И за много, които познавам много добре. Парите са просто така. Използвай ги.

Брей отвори дипломатическия си куфар и пусна плика с рентгеновите снимки — точно върху папката, съдържаща медицинския картон на Джошуа Ейпълтън с рентгеновите снимки отпреди двадесет и пет години.

— Запомни, никога не си ме срещал, не знаеш името ми и никога не си ходил във Вашингтон. Ако изобщо те попитат, ти просто си

избрал няколко забравени имена на компютъра за човек, който не ти се е идентифицирал. *Моля те.* Запомни това!

— Ама това е кофти!

— Защо? — притесни се Скофийлд.

— Ами как да посветя тогава първия си учебник на вас?

Брей се усмихна.

— Ще измислиш нещо — каза той, излизайки от сепарето. — Предстои ми един час път и още няколко да поспя.

— Дръж се, човече!

— Благодаря, професоре!

Скофийлд чакаше пред зъболекарския кабинет на Мейн стрийт в Андовър, Масачузетс. Името на зъболекаря му беше предадено — с радост, дори с ентузиазъм — от медицинския офис на академията в Андовър. Всичко беше възможно за прочутия и щедър гений на Андовър, а естествено, и за адютанта на сенатора. Разбира се, зъболекарят не беше същият човек, който беше обслужвал сенатора Ейпълтън в студентските му години; практиката беше поета от някакъв племенник преди много години, но нямаше съмнение, че настоящият доктор щеше да му сътрудничи. От медицинския офис щяха да му се обадят и да му кажат, че адютантът на сенатора отива при него.

Брей разчиташе на една психология също толкова стара, колкото и професията на зъболекаря. Двама младежи, които бяха близки приятели и бяха учили заедно в началното училище, сигурно имаха подобен начин на живот; може би дори ходеха при един и същ зъболекар.

Да, и двете момчета бяха ходили при един и същ човек в Андовър.

Зъболекарят излезе от вратата, която водеше към склада; на върха на носа му бяха кацнали половинки очила. В ръката си държеше два картонени листа, на всеки от който имаше забодени малки негативи. Рентгенови снимки на двама студенти от Андовър, направени преди повече от тридесет години.

— Заповядайте, господин Викъри — каза зъболекарят, подавайки му рентгеновите снимки. — По дяволите, ще забележите ли примитивния начин, по който са използвали тези неща. Един ден ще

трябва да изчистя всички тези боклуци там, но кой знае... Миналата година трябваше да идентифицирам един стар пациент на чичо ми, който беше изгорял при онзи пожар в Боксфърд.

— Благодаря ви много — каза Скофийлд, приемайки рентгеновите снимки. — Между другото, докторе, знам, че сте претоварен с работа, но се питам дали ще имате нещо против още една малка услуга? Тук имам две нови снимки на двамата мъже и трябва да ги съпоставя с тези, които ни давате. Разбира се, мога да наема някой да го направи, но ако разполагате с минутка...

— Разбира се. Дори няма да ни трябва цяла минута. Дайте ми ги.

Брей извади двата пакета с рентгенови снимки от пликите. Едните бяха откраднати от болницата Масачузетс Джeneralъл, другите бяха получени от Вашингтон. Върху имената беше залепил бяло тиксо. Той ги подаде на зъболекаря, който ги поднесе към лампата и ги разгледа последователно.

— Ето — каза той, държейки съвпадащите си рентгенови снимки поотделно във всяка ръка.

Скофийлд постави двата пакета в различни пликите.

— Още веднъж ви благодаря, докторе.

— Винаги съм на разположение.

Зъболекарят бързо се върна в офиса си. Явно беше претоварен от работа човек.

Брей седна на предната седалка в колата си, дишането му беше ускорено, по челото му беше избила пот. Отвори пликите и извади снимките.

Отлепи лентичките, които покриваха имената.

Беше прав. Странният фрагмент без съмнение си дойде на мястото. Доказателството беше в ръката му.

Мъжът, който седеше в Сената, мъжът, който без съмнение щеше да бъде президент на САЩ, не беше Джошуа Ейпълтън Четвърти.

Това беше Джулиън Гидероне, син на Пастирчето.

---

[1] Джон Кенеди. — Б.пр. ↑

8.

Скофийлд подкара на югоизток към Салем. Сега нямаше смисъл да отлага, предишните схеми трябваше да бъдат отхвърлени. Можеше да спечели много, ако се движеше колкото се може по-бързо, ако, разбира се, всеки ход беше правилен ход, всяко решение — правилно решение. Той имаше своето оръжие и своята атомна бомба — своята сметка с подробностите и рентгеновите снимки. Сега въпросът беше да насочи точно оръжията си, да ги използва не само да премахне съществуването на Матарезе, но първо — и над всичко първо — да открие Антония и да ги принуди да ги освободят. И Талеников, ако все още беше жив.

Което означаваше, че трябваше да създаде своя собствена измама. Всички измами се основаваха на илюзията, а илюзията, която той трябваше да пробута, беше, че Беоулф Агейт можеше да бъде заловен, оръдията и бомбата му да бъдат обезвредени, да бъде спряна неговата атака, самият той да бъде унищожен. За да постигне това, трябваше да избере първоначална силна позиция, след която да последва проява на слабост.

Стратегията с вземането на заложник повече не му вършеше работа; той нямаше да може и да се приближи до Ейпълтън. Пастирчето нямаше да му позволи; цената на мястото в Белия дом беше твърде висока, за да бъде проиграна лесно. Без човека нямаше никаква цена. Така че силната му позиция лежеше върху рентгеновите снимки. Беше наложително да се основава на факта, че съществува само по едно копие от рентгеновите снимки; че не е възможно съществуването на дубликати. Спектроанализът щеше да разкрие подобна обработка, а Беоулф Агейт не беше глупак; той очакваше да бъде направен такъв анализ. Той искаше момичето, искаше руснака; рентгеновите снимки щяха да бъдат заменени за тях.

Щеше да има малки пропуски в механиката на размяната, една очевидна слабост, на която врагът щеше да заложи; но тя щеше да бъде пресметната, нямаше да бъде никаква слабост. Матарезе щяха да бъдат принудени да извършат размяната. Едно корсиканско момиче и един

офицер от КГБ за рентгенови снимки, които неоспоримо доказваха, че мъжът в Сената — тръгнал към президентството, не беше Джошуа Ейпълтън Четвърти — легендата от Корея, вълшебният политик, а човек, за когото се знаеше, че е погребан през хиляда деветстотин петдесет и четвърта година в швейцарското село Кол дю Пилон.

Той подкара към пристанището на Салем, привлечен както винаги, през целия си живот, към водата, без да е точно сигурен какво търсеше, докато не го видеше. Табела във формата на щит, поставена в градината на малкия хотел. *Удобни апартаменти*. Звучеше добре. Стаи с хладилник и приспособления за готвене. Нямаше да представлява чужденец, хранещ се в ресторанти; сега не беше туристическият сезон в Салем.

Паркира колата на паркинга, застлан с бял чакъл и ограден с бяла, подвижна ограда, сивите води на пристанището бяха от другата страна на пътя. Внесе дипломатическото си куфарче и пътната си чанта, регистрира се под някакво безобидно име и помоли за апартамент.

— С кредитна карта ли ще платите, сър? — попита младата жена зад рецепцията.

— Простете, не ви разбрах?

— Не сте посочили как ще платите. Ако е с кредитна карта, политиката ни е да я прекараме през машината.

— Разбирам. Не, всъщност аз съм един от онези странни хора, които използват истински пари. Сам борец срещу пластмасовите пари. Защо да не ви платя за една седмица напред, съмнявам се дали ще остана по-дълго. — Той й подаде парите. — Предполагам, че наблизко има бакалница.

— Да, сър. Малко по-нагоре по улицата.

— А други магазини? Трябва да си купя някои неща.

— Шопинг центърът се намира на около десет пресечки на запад. Сигурна съм, че там ще намерите всичко, от което имате нужда.

Брей се надяваше да е така; разчиташе на това.

Беше отведен до апартамента си, което всъщност представляваше една голяма стая със сгъваемо легло и параван, който прикриваше малката печка, на която не можеше да се сготви повече от едно ястие, и хладилник. Но стаята имаше изглед към пристанището. Това беше чудесно. Отвори дипломатическия си куфар, извади

снимката, която беше свалил от стената на гробницата на госпожа Ейпълтън в чест на сина ѝ, и се вгледа в нея. Двама млади мъже, високи, мускулести, които не можеха да бъдат сбъркани, но си приличаха достатъчно, за да може един непознат хирург някъде в Швейцария да размени лицата им. Един млад американски лекар беше принуден с пари да подпише медицинско свидетелство за уволнение, а после за сигурност беше убит. Една майка, доказана алкохоличка, беше държана на разстояние, но с която се парадираше, когато беше удобно и полезно да се постъпи така. Кой можеше да познава един син по-добре от майката? Кой в Америка щеше да спори с компрометираната се госпожа Джошуа Ейпълтън Трети?

Скофийлд седна и към седемнадесетте страници от неговата сметка с подробностите добави още една. *Лекари: Натаниъл Крофърд и Томас Белфорд. Един швейцарски лекар, изваден от паметта на компютъра; млад специалист по пластична хирургия, починал внезапно от мозъчен кръвоизлив. Три сестри, удавили се в Марбъл Хед. Гъцаад — един ковчег в Кол дю Пилон; рентгенови снимки — един пакет от Бостън, един от Вашингтон, два от Мейн стрийт, Андовър, Масачузетс. Двама различни мъже, слети в един, а това беше лъжа. Един мошеник щеше да стане президент на САЩ.*

Брей спря да пише и отиде към прозореца, който гледаше към неподвижните, студени води на пристанището на Салем. Сега дилемата беше по-ясна отпреди: те бяха проследили Матарезе от неговите корени в Корсика през федерацията от мултинационални корпорации, които обгръщаха целия свят; знаеха, че те финансират тероризма по света, насърчаваха хаоса, който идваше като резултат от атентати, убийства по улиците и взривяване на самолети в небето. Те разбираха всичко това, но не знаеха защо.

Защо?

Причината трябваше да почака. Нищо нямаше значение, освен измамата, каквато представляваше сенаторът Джошуа Ейпълтън Четвърти. Защото успееше ли синът на пастирчето да стане президент, Белият дом щеше да принадлежи на Матарезе.

Каква по-добра резиденция за един консилиере...

Продължавай да дишаш, мой стар враг.

Тони, любов моя. Бъди жива! Пази съзнанието си!

Скофийлд отиде до куфара си на масата, отвори едно от джобчетата и извади бръснач с едно острие, който беше вмъкнат в кожата. После взе двата картонени листа със забодените върху тях рентгенови снимки на двамата студенти от Андовър, направени преди 35 години, и ги постави на масата, една върху друга. Имаше четири реда негативи, всеки с по четири пози, общо шестнадесет на всеки лист. В горните леви ъгли на всяка от позите имаше малко червено етикетче, което указваше имената на пациентите и датите, когато бяха направени рентгеновите снимки. Той внимателно провери дали ръбовете на листите съвпадат; те съвпадаха. После с помощта на хартиения плик натисна горните листа между първия и втория ред рентгенови снимки, извади бръснача и започна да реже така, че острието да минава и през двата листа със снимки. Горният ред се отдели, две парчета с по четири рентгенови негатива.

Имената на пациентите с датите на правенето на снимките, напечатани върху малките червени етикетчета преди повече от тридесет и пет години, бяха останали по двете части; най-простият химически анализ щеше да докаже тяхната автентичност.

Брей се съмняваше дали такъв анализ ще бъде направен на новите етикети, които щеше да купи и да залепи на оставащите два листа с по дванадесет снимки; то щеше да бъде само загуба на време. Снимките щяха да бъдат сравнени с новите снимки от човека, който наричаше себе си Джошуа Ейпълтън Четвърти. Джулиън Гидероне. Това беше единственото доказателство, от което Матарезе имаха нужда.

Той взе двете ленти и по-големите листа с негативите, коленичи и внимателно заглади ръбовете на филма върху мокета. След пет минути всички ръбове бяха гладки, достатъчно големи, за да съвпадат с ръбовете на оригиналите.

Той стана и върна всичко обратно в дипломатическия си куфар. Беше време да се връща в Андовър, да задейства плана си.

— Господин Викъри, нещо не е наред ли? — попита зъболекарят, излизайки от офиса си, все още забързан, а трима следобедни пациенти, четящи списанията си, погледнаха към него, леко раздразнени.

— Страхувам се, че забравих нещо. Може ли да поговорим за секунда?

— Влезте вътре — каза зъболекарят, побутвайки Скофийлд към малкия работен кабинет, на рафтовете на който имаше снимки на зъби, поставени на подвижни закачалки. Той запали цигара от пакета върху рафта.

— Няма да скрия нищо, като ви кажа, че това беше един ужасен ден. Какво има?

— Законите, всъщност.

Брей се усмихна, отвори дипломатическия си куфар и извади двата плика.

— HR 7485.

— Какво, по дяволите, е това?

— Едно ново правило в Конгреса, част от морала след Уотъргейт. Когато държавен служител взема собственост от какъвто и да е източник, с каквато и да е цел, трябва да има пълно описание на въпросната собственост, подписано от предоставилия я.

— О, господи...

— Съжалявам, докторе. Сенаторът е голям педант по отношение на тези неща. — Скофийлд извади рентгеновите снимки от пликовете. — Ако прегледате отново това, можете да повикате сестрата и да ѝ дадете описанието. Тя ще може да напечата документа на някоя ваша бланка и аз просто ще изчезна оттук.

— Бих направил всичко за следващия президент на САЩ — каза зъболекарят, вземайки скъсените листи с рентгенови снимки и отправяйки се към телефона. — Кажете на Ейпълтън да намали данъците ни.

Той натисна бутона на апарата за вътрешна връзка.

— Моля те, вземи си тефтера.

— Имате ли нещо против? — Брей извади цигарите си.

— Да не сте луд? Ракът обича да има компания.

Сестрата влезе през вратата с молив и някакъв бележник в ръка.

— Как да започна? — попита лекарят, поглеждайки Скофийлд.

— Достатъчно е да напишете „На вниманието на заинтересованите“.

— Окей. — Зъболекарят погледна към сестрата. — Опазваме честността на правителството.

Той включи сканиращата лампа и вдигна двата листа с рентгеновите снимки пред стъклото.

— На вниманието на заинтересованите. Господин...

Лекарят спря, отново поглеждайки Брей.

— Какво е първото ви име?

— Достатъчно е да напишете Б. А.

— „Господин Б. А. Викъри от офиса на сенатор Ейпълтън във Вашингтон поиска и получи от мен два пакета с рентгенови снимки от единадесети ноември 1943 година за пациентите, идентифицирани като Джошуа Ейпълтън и... Джулиън Гидероне.“

Зъболекарят спря.

— Нещо друго?

— Едно описание, докторе. Точно това изисква HR 7485.

Зъболекарят въздъхна, цигарата увисна на устните му.

— „Въпросните идентични пакети включват...“ Един, два, три, четири... „дванадесет негатива“.

Докторът спря и се намръщи над половинките си очила.

— Знаете ли — каза той. — Чичо ми не е бил само примитивен, той е бил просто невнимателен.

— Какво имате предвид — попита Скофийлд, наблюдавайки внимателно зъболекаря.

— Десните и левите части липсват и на двете. Тази сутрин бързах толкова много, че не забелязах.

— Но това са листите, които ми дадохте сутринта...

— Разбира се, че са те; ето ги етикетите. Мисля, че аз лично работих върху долните и горните кучешки зъби. — Той подаде снимките на Скофийлд и се върна при сестрата. — Ще преведеш това, което казах, на английски и ще го напечаташ, нали? Ще го подпиша вън.

Той угаси цигарата си и протегна ръка.

— Приятно ми беше да се запознаем, господин Викъри. Наистина трябва да се връщам.

— Само още едно нещо, докторе. Ще имате ли нещо против, ако поставите инициалите на тези листи и напишете датата?

Брей раздели снимките и ги постави на рафта.

— Ни най-малко — каза зъболекарят.

Скофийлд шофира обратно до Салем. Имаше още много неща за изясняване, да бъдат взети нови решения така, както събитията ги оформеха, но цялостният му план беше вече готов. Той имаше мястото, от което щеше да започне. Времето, когато господин Б. А. Викъри трябваше да пристигне в „Риц Карлтън“, беше почти дошло, но не още.

Той беше се отбил по рано в Шопинг центъра в Салем, където беше купил малки червени етикетчета, почти идентични с онези, които бяха използвани преди повече от тридесет и пет години, беше намерил и някакъв магазин, в който продаваха пишещи машини, където напечатана имената и датите, нащърбвайки етикетчетата леко, за да им придаде вид на стари и износени. И докато се връщаше към колата си, той се огледа наоколо по магазините и видя това, което се надяваше да види.

„КОПИРНИ УСЛУГИ НА МЯСТО
ПОКУПКИ, ПРОДАЖБИ И ОТДАВАНЕ ПОД
НАЕМ НА ОБОРУДВАНЕ
ЕКСПЕРТНИ УСЛУГИ“

Беше на удобно място. Два входа от магазин за алкохол и три от един супермаркет. Щеше да се отбие там и да направи копия на своята сметка с подробностите, а след това щеше да си купи нещо за пиене и за ядене. Щеше да остане в стаята си дълго време; предстояха му телефонни обаждания. Щяха да му бъдат необходими между пет и седем часа. При това трябваше да бъдат проведени през един много точен маршрут, минаващ през Лисабон, и то точно навреме.

Брей наблюдаваше как мениджърът на „Плаца Дъпликейтинг Сървис“ извади подредените листи на неговото обвинение от сивите табли, които се подаваха от машината. Той поговори набързо с оплешивяващия мъж, отбелязвайки, че прави услуга на племенника си; каза му, че хлапето посещавало някакви курсове по творческо писане в Емерсън и че се включило в някакво състезание.

— Това хлапе има известно въображение — каза мениджърът, прикрепяйки листите с телбод.

— О, прочетохте ли го?

— Само части. Стоя си при машината и нямам какво да правя, освен да гледам да не се задръсти, разбирате, нали? Но когато хората дойдат с лични писма или заветвания — знаете какво имам предвид — винаги се опитвам да си държа очите върху копчетата. Понякога е трудно.

Брей се изсмя.

— Казах на племенника си, че е по-добре да спечели, ако или не, ще влезе в затвора.

— Вече няма такива работи. Днешните хлапета, те са велики. Те не казват нищо. Знам много хора, които не ги харесват за това, но аз ги харесвам.

— Мисля, че и аз ги харесвам.

Брей погледна сметката пред себе си и извади пари от джоба си.

— Кажете, случайно да ви се намира някаква машина Алфа 12?

— Алфа 12? Та това нещо струва осемдесет хиляди долара. Имам добър бизнес, но не съм от тази класа.

— Предполагам, че бих могъл да намеря поне една в Бостън.

— Онази застрахователна компания на Лафайет стрийт има такава. Мога да заложа живота си, че вътрешното министерство е платило за нея. Тя е единствената, за която знам на север от Бостън, имам предвид чак до Монреал.

— Застрахователна компания?

— „Уест Хартфорд Кежуълти“. Аз обучавах двете момичета, които работят на Алфата. Не е ли типично за застрахователните компании? Купуват си машина като тази, но няма да платят за договор за обслужване.

Скофийлд се облегна на рафта, един изморен мъж, който се доверяваше.

— Слушайте, пътувам от пет дни, а трябва да предам един доклад по пощата до довечера. Имам нужда от една Алфа 12. Сега бих могъл да отида до Бостън и вероятно ще намеря някоя. Но е вече почти четири часът и предпочитам да не го правя. Фирмата ми е малко луда; шефовете ми мислят, че времето ми е твърде ценно, за това ми плащат

достатъчно пари, за да си го спестявам, когато мога. Какво ще кажете? Можете ли да ми помогнете?

Брей извади една стодоларова банкнота от джоба си.

— Явно работите за страхотна компания.

— Така е.

— Ще се обадя.

Беше пет и четиридесет и пет, когато Брей се върна в хотела при пристанището на Салем. Машината Алфа 12 беше изпълнила това, от което имаше нужда и той беше открил магазин за канцеларски принадлежности, където си беше купил машинка за телбод, шест хартиени плика, две рула от опаковъчни ленти и чифт везни, марка „Парк-Шърман“, които измерваха теглото както в унции, така и в грамове. От пощенския офис в Салем си купи марки за петдесет долара.

Списъкът с покупките му беше допълнен от една пържола и бутилка скоч. Той изсипа покупките на леглото, отнасяйки някои до масата, други до шкафа между лилипутската печка и хладилника. Наля си уиски и седна на стола пред прозореца, който гледаше към пристанището. Смрачаваше се и той виждаше водите само там, където се отразяваха светлините от доковете.

Отпи от уискито на малки глътки, оставяйки алкохола да се разнесе, концентрирайки мислите си. Не му оставаха повече от десет минути, преди да започне телефонните разговори. Оръдията му бяха нагласени; атомната бомба беше на мястото си. Сега беше много важно всичко да стане в определена последователност — винаги последователност — а това означаваше да подбира точните думи, точното време; нямаше място за грешки. За да избегне грешките, умът му трябваше да бъде свеж, свободен, непритеснен — в състояние да слуша внимателно, да долавя нюансите.

Тони?...

Не!

Затвори очи. Чайките в далечината атакуваха водите за последното си хранене преди да падне мракът. Той слушаше техните писъци, дисонансът беше някак си успокояващ; във всяка битка за

оцеляване имаше някакъв особен вид енергия. Надяваше се, че и той самият ще има такава.

Задряма, после се събуди внезапно. Погледна часовника си и се ядоса. Беше шест часът и шест минути. Неговите десет минути се бяха разтегнали почти до петнадесет. Време беше за първото телефонно обаждане, това, което бе най-малко вероятно да даде някакъв резултат. Нямаше нужда то да бъде отправено през Лисабон, възможността за подслушване беше толкова малка, че на практика почти не съществуваше. Но на практика не означаваше напълно. За това разговорът му нямаше да продължи повече от двадесет секунди, минимално необходимото време, дори за най-модерния тип подслушваща техника да започне да функционира.

Това ограничение от двадесет секунди беше същото, на което беше инструктирал французойката няколко седмици по-рано, когато цяла вечер се обаждаше вместо него в апартамента в хотела на Небраска авеню.

Той стана от стола и отиде при дипломатическия си куфар, изваждайки бележките, които си беше водил. Бележките бяха имена и телефонни номера. Отиде до телефона до леглото, придърпа едно кресло до него и седна. Замисли се за миг, съставяйки изреченията, които искаше да каже на френски, съмнявайки се обаче, че това щеше да има някакво значение. Посланикът Робърт Уинтроп беше изчезнал преди повече от месец; нямаше причина да мисли, че беше оцелял. Уинтроп беше споменал имената на Матарезе пред хора — или пред човека — във Вашингтон, пред които не трябваше да го прави.

Вдигна слушалката и набра номера; последваха три иззвънявания, преди телефонистката да отговори и да попита за номера на стаята му. Той ѝ го каза, а след това последваха иззвъняванията до едно по-далечно място.

— Ало?

— Слушай! Няма време. Разбираш ли?

— Да. Продължавай.

Тя го позна. Беше с него. Той заговори бързо на френски, погледът му следеше секундарника на часовника.

— Посланик Робърт Уинтроп. Джорджтаун. Вземи двама мъже от Компанията с тебе, без обяснения. Ако Уинтроп е там, помоли го да се видите насаме, но не казвай нищо високо. Дай му бележка с думите:

„Беоулф иска да се срещне с вас“. Поискай да отговори писмено. Срещата трябва да е чиста. Ще ти се обади пак.

Седемнадесет секунди.

— Трябва да говорим — беше силният бърз отговор. — Обади се пак.

Той затвори; тя щеше да бъде в безопасност. Не само че беше малко вероятно Матарезе да я бяха открили и да я подслушват, но дори и да беше така, те нямаше да я убият. Нямаше да спечелят нищо, дори можеха да научат повече, ако държаха посредничката жива. А и щяха да си навлекат много неприятности, убивайки хората на Компанията, които щяха да отидат с нея. Освен това при тези обстоятелства имаше някои ограничения; съжаляваше, но те съществуваха.

Беше време за Лисабон. Още от Рим той знаеше, че когато настъпи моментът, ще трябва да използва Лисабон. Само веднъж можеше да си позволи да използва серия от телефонни разговори, минаващи през Лисабон. Защото след като бъдеха записани тези, към които бяха адресирани разговорите, веднага към компютрите щяха да полетят червените карти, сигнализиращи за тревога. Кодираният източник щеше да бъде засечен от другите компютри в Ленгли и нямаше да могат да бъдат отправени други телефонни разговори през този източник. Всички предавания щяха да бъдат унищожени. Достъпът до Лисабон беше ограничен за всички, с изключение на тези, които се занимаваха само с дезертьорство от най-високо равнище, хора, които по време на тревога трябваше директно да се свържат със своите началници във Вашингтон, които от своя страна пък бяха оторизирани да вземат незабавни решения. Не повече от двадесет офицери от разузнаването в страната имаха кодовете на Лисабон, а никой от Вашингтон никога не можеше да откаже разговор от Лисабон. Никой не знаеше дали някой генерал или ядрен физик, или високопоставен член на Президиума, или някой агент на КГБ нямаше да бъде наградата.

Освен това беше ясно, че всякаква злоупотреба с линията в Лисабон щеше да доведе като последица абсолютно сурово наказание за нарушителя. Брей почти се забавляваше при наличието на такава концепция; злоупотребата, която щеше да извърши, надминаваше всичко, предвидено от хората, които бяха изработили тези правила. Той погледна петте имена и длъжностите на хората, на които щеше да се

обади. Имената сами по себе си не бяха толкова необичайни; вероятно те можеха да бъдат открити във всеки телефонен указател. Постовете им обаче не можеха да бъдат намерени.

Държавният секретар.

Председателят на националния съвет за сигурност.

Директорът на ЦРУ.

Главният съветник по външната политика към президента.

Началникът на обединения щаб на командването.

Вероятността един, а може би и двама от тези мъже да бъдат консилиере на Матарезе, накара Брей да не се опитва да изпраща своето обвинение директно на президента. Той и Талеников считаха, че след като вече разполагат с доказателствата, трябваше да се свържат с ръководителите на своите страни и да се опитат да ги убедят. Това не беше вярно; президентите и премиерите бяха твърде строго охранявани. Твърде добре защитавани; съобщенията биваха филтрирани; думите — интерпретирани. Обвиненията, отправяни от предателите, щяха да бъдат спрени. Други трябваше да бъдат хората, които да се свържат с президентите и премиерите. Мъжете, чиито постове на доверие и отговорност изключват възможността за съмнения; тези мъже трябваше да отнесат новините, не *предателите*.

Мнозинството, ако не и всички от тези, на които щеше да се обади, се бяха посветили на благоденствието на нацията, всички те имаха подкрепата на президента. Това беше всичко, което той желаше от тях, а никой не трябваше да откаже телефонен разговор с Лисабон. Той вдигна телефона и набра номера на отвъдокеанската централа.

Двадесет минути по-късно телефонистката се обади обратно. Лисабон както винаги беше разчистил линиите до Вашингтон бързо. Държавният секретар беше на телефона.

— Тук е Стейт Уан — каза секретарят. — Кодовете ти са потвърдени, Лисабон. Какво има?

— Господин секретар, до четиридесет и осем часа вие ще получите един хартиен плик по пощата; на левия горен ъгъл ще бъде изписано името Агейт...

— Агейт? *Беоульф Агейт?*

— Моля ви, изслушайте ме, сър. Този плик трябва да бъде донесен директно на вас, без да се отваря. В него има подробен доклад, описващ редица събития, които са се случили и продължават да се

случват в момента. Които разкриват конспирация, целяща да поеме над правителството...

— Конспирация? Моля, бъдете конкретен. Комунист?

— Не. Не мисля.

— *Трябва* да бъдете конкретен, господин Скофийлд! Вие сте издирван от закона и злоупотребявате с лисабонската линия. Разтревоженият ви плач, целящ да се спасите, не е във ваш интерес, нито в интерес на тази страна.

— Ще откриете конкретните неща, от които имате нужда в доклада ми. Между тях е доказателството. Повтарям, доказателство, господин секретар, че в Сената е налице една измама, която датира отпреди двадесет години. Тя е от такъв мащаб, че не съм сигурен дали страната ще бъде в състояние да понесе шока. Може дори да не е в неин интерес да я разкрие.

— Обяснете го сам!

— Обяснението е в плика. Но там няма препоръка; аз нямам никакви препоръки. Това си е ваш бизнес. И на президента. Представете му информацията възможно най-скоро, след като я получите.

— Заповядвам ви да ми докладвате незабавно!

— Ще се появя след четиридесет и осем часа, ако все още съм жив. Когато се появя, искам две неща: реабилитация за мен и подслон за офицера от съветското разузнаване — ако той е жив.

— Скофийлд, къде сте?

Брей затвори.

Той изчака десет минути и проведе втория си телефонен разговор до Лисабон. Тридесет и пет минути по-късно на телефона беше председателят на Националния съвет за сигурност.

— Господин председател, вие ще получите хартиен плик по пощата; в горния ляв ъгъл ще бъде записано името Агейт...

Беше точно четиринадесет минути след полунощ, когато приключи последния разговор. Сред мъжете, с които се беше свързал, имаше почтени мъже. Гласовете им трябваше да бъдат чути от президента.

Имаше четиридесет и осем часа. Това можеше да означава цял живот.

Сега беше време за уискито. Докато очакваше включването, беше погледнал към бутилката скоч. Беше близо до мисълта именно по този начин да успокои своите тревоги, но и в двата случая отхвърли метода. Когато беше притиснат, той беше най-студения мъж, когато познаваше; може би невината щеше да чувства това, но това беше начинът, по който трябваше да работи. Сега вече заслужаваше да пие; това щеше да бъде наздравица за разговора, който щеше да проведе след малко със сенатора Джошуа Ейпълтън Четвърти, а иначе Джулиън Гидероне, син на Пастирчето.

Телефонът извъня, шокът от звука накара Брей да стисне бутилката в ръката си, забравяйки за уискито, което наливаше. Алкохолът изпълни чашата и започна да се излива на рафта. *Беше невъзможно!* Нямаше начин обажданията му до Лисабон да бъдат проследени толкова бързо. Магнитните импулси пътуваха с часови колебания, откривайки погрешни източници; цялата система трябваше да бъде закрыта за минимум осем часа, за да може да бъде проследено едно единично обаждане. Лисабон беше изключен; просто човек можеше да се обади и да бъде в безопасност, местоположението му да бъде погребано до следващия път, когато щеше да бъде издирвано пак.

Телефонът извъня отново. Ако не отговореше, нямаше да разбере. Липсата на информация беше далеч по-опасна дори в случай, че беше проследен. Независимо от това какво се беше случило, той все още разполагаше с козове; или поне с убеждението, че тези козове ще играят. Вдигна телефона.

— Да?

— Стая 212?

— Какво има?

— На телефона е управителят, сър. Няма нищо спешно, но външната телефонистка ни каза — съвсем естествено — че от нашата телефонна централа има задгранични телефонни разговори. Спомнихме си, че вие не използвате кредитна карта, а предпочитате сметките ви да бъдат записвани на стаята ви. Счетохме, че ще бъде добре да знаете, че таксата ви вече надхвърля триста долара.

Скофийлд погледна преполовената бутилка скоч. Скептицизмът на янките нямаше да се промени до края на света; а после счетоводителите на Нова Англия щяха да дадат под съд Вселената.

— Защо не дойдете лично и аз ще ви платя за разговорите. Ще бъде в брой.

— О, не е необходимо, наистина не е необходимо, сър. Всъщност, аз не съм в хотела, вкъщи съм си. — Настъпи съвсем кратка пауза на смущение. — В Бевърли. Ние просто ще добавим...

— Благодаря ви за загрижеността — отвърна Брей, затваряйки телефона и връщайки се при барчето и бутилката скоч.

Пет минути по-късно той беше готов. Ледено спокойствие беше обхванало цялото му тяло, когато седна до телефона. Думите щяха да се появят, защото оскърблението беше там, те сами щяха да се появят лесно. Това, за което се беше замислил, беше последователността. Изнудване, компромис, слабост, размяна. Някой вътре в Матарезе искаше да разговаря с него, да го привлече поради най-логичната причина на света; той щеше да даде на този мъж — който и да беше — шанса да направи и двете. Това беше част от размяната, прелюдия към бягството. Но първата стъпка по опънатото въже нямаше да бъде направена от Беоулф Агейт. Тя щеше да бъде предприета от сина на Пастирчето.

Вдигна телефона. Тридесет секунди по-късно чу познатия глас с неповторимия бостънски акцент, който толкова често му напомняше за младия президент, убит в Далас.

— Ало? Ало?

Явно беше прекъснал съня на сенатора; разбра го от изкашлянето.

— За бога, кой се обажда?

— Има един гроб в швейцарското селце Кол дю Пилон. Ако в онзи ковчег там долу има тяло, то не е на мъжа, чието име е изписано върху камъка.

Въздишката в телефона беше наелектризираща. Тишината, която последва, представляваше един вик, пресечен от прегръдката на страха.

— Кой?...

Мъжът беше шокиран, неспособен да състави въпроса си.

— Няма нужда да казваш нищо, Джулиан...

— *Престани!* — Викът най-после излезе.

— Добре, без имена. Знаеш кой съм аз — ако не знаеш, значи Пастирчето не е информирало синчето си.

— Няма да *слушам*!

— О, ще слушаш, сенаторе. Точно сега този телефон е част от ръката ти; ти няма да го изпуснеш. Не можеш. За това по-добре слушай. На единадесети ноември хиляда деветстотин четиридесет и трета година ти и един твой близък приятел сте отишли при един и същ зъболекар на Мейн стрийт, Андовър, в Масачузетс. Същия ден са ви направили рентгенови снимки. — Скофийлд направи пауза, която продължи точно една секунда. — Аз притежавам тези снимки, сенаторе. От офиса ти ще го потвърдят сутринта. От офиса ти могат също да потвърдят факта, че вчера един куриер от Генералния счетоводен офис взе снимки, направени неотдавна от сегашния ти зъболекар във Вашингтон. И накрая, щом си толкова настоятелен, офисът ти може да провери в каталога на рентгеновите снимки в болницата Масачузетс Дженерал в Бостън. Ще открият, че една единична, фронтална рентгенова снимка, направена преди двадесет и пет години, липсва от картоната на Ейпълтън. Отпреди един час те всички са на мое разположение.

В телефона се чу тих, обикновен плач; един стон без думи.

— Продължавай да слушаш, сенаторе — продължи Брей. — Има един шанс. Ако момичето е живо, имаш шанс, ако не е — нямаш. Що се отнася до руснака, ако той трябва да умре, аз съм човекът, който може да го убие. Мисля, че знаеш защо. Виж какво, можем да се разберем. Това, което знам, не желая да го знам. Това, което правиш, не ме засяга, повече не. Това, което ти искаш, вече си го спечелил, а хората като мен свършват, работейки за хора като теб, така е от край време. В края на краищата няма голяма разлика между всички вас. Навсякъде.

Скофийлд отново направи пауза, стръвта блестеше; дали щеше да я налапа...

Налапа я. Шепотът беше дрезгав, изречението — пробващо почвата.

— Има... хора, които искат да говорят с теб.

— Ще ги изслушам. Но само след като момичето бъде освободено, а руснакът бъде предаден на мен.

— А рентгеновите снимки?...

Думите бяха изречени бързо, прекъснати; един мъж потъваше.

— Такава ще бъде размяната.

— *А как?*

— Ще се договорим. Трябва да разбереш, сенаторе, единственото нещо, което сега има значение за мен, съм аз самият. Момичето и аз, ние просто искаме да се измъкнем.

— Какво?

Мъжът отново беше неспособен да зададе въпроса си.

— ... Искам ли? — довърши Скофийлд. — Доказателство, че е жива, че все още може да ходи.

— Не разбирам...

— Не знаеш много и за размяната също. Пакет, който е неподвижен, не е никакъв пакет; той проваля размяната. Искам доказателство, а имам много мощен бинокъл.

— *Бинокъл?*

— Хората ти ще разберат. Искам телефонен номер и да я видя. Очевидно аз съм в района на Бостън. Ще ти се обадя утре сутринта на този номер.

— Има дебати в Сената, кворум за...

— Ще ги пропуснеш — каза Брей, затваряйки телефона.

Първият ход беше направен; телефоните между Вашингтон и Бостън щяха да бъдат използвани цяла нощ. Доверие и париране, натиск и проверки; преговорите бяха започнали. Той погледна към книжните пликове на масата. Между обажданията ги беше запечатал, претеглил, беше залепил и марките. Бяха готови да заминат. С изключение на един, а нямаше причина да вярва, че ще му се наложи да го изпрати. В изчезването на мъжа и в това, което той може би беше направил, имаше някаква трагедия.

Беше време отново да се обади на старата си приятелка от Париж. Вдигна телефона и набра номера.

— Брей, слава богу! Чакаме те от часове!

— Вие?

— Посланик Уинтроп.

— Той е там?

— Всичко е точно. Беше уредено изключително добре. Неговият човек, Стенли, ме убеди, че не е възможно някой да ги е проследил и че на всички е известно, че посланикът е в Александрия.

— Стенли е добър!

Скофийлд чувстваше, че му се иска да изкрещи до небето от силното облекчение, силната радост. Уинтроп беше жив! Фланговете бяха покрити, Матарезе — унищожени. Беше свободен да преговаря така, както никога не беше преговарял в своя живот. А той беше най-добрия.

— Дай да говоря с Уинтроп.

— Брендън, аз съм на телефона. Страхувам се, че взех телефона от приятелката ти твърде грубо. Прости ми, скъпи.

— Какво се случи? Опитвах се да ти се обадя.

— Бях ранен, не сериозно, но достатъчно, за да ми се наложи да се лекувам. Отидох при един познат лекар във Фредериксбърг; той има частна клиника. Някак си не вървеше най-възрастният от така наречените държавници да се появи във вашингтонска болница с куршум в ръката. Имам предвид, можеш ли да си представиш Хариман да се появи в някое спешно отделение в Харлем с огнестрелна рана? Не исках повече да те намесвам, Брендън.

— *Господи!* Трябваше да се сетя за това.

— Имаш достатъчно неща, за които трябва да се сецаш. Къде си?

— Край Бостън. Има толкова много неща, които трябва да ви разкажа, но не по телефона. Всичко е в един плик, заедно с четири ленти от рентгенови снимки. Трябва веднага да ви го предам, а вие трябва да го предадете на президента.

— Матарезе?

— Повече, отколкото и двамата можем да си представим. Имам доказателството.

— Хвани първия самолет за Вашингтон. Ще се свържа с президента сега и ще ти осигуря пълна протекция. Военен ескорт, ако трябва. Издирването ти ще бъде отменено.

— Не мога да направя това, сър.

— Защо не?

Посланикът не искаше да повярва.

— Има... намесени няколко заложници. Имам нужда от време. Те ще бъдат убити, ако не започна преговори.

— Преговори? Не ти трябва да преговаряш. Ако наистина имаш това, което казваш, че имаш, остави правителството да свърши тази работа.

— За натискането на спусъка са необходими грубо около петстотин грама натиск и около една пета от секундата — каза Скофийлд. — Аз трябва да преговарям; но вижте, сега мога да го направя. Ще поддържам връзка с вас, ще ви посоча мястото на размяната. Ще можете да ме прикривате.

— Отново тези думи — каза Уинтроп. — Те никога не излизат от речника ти, нали?

— Никога не съм чувствал благодарност за това, че ми се налага да ги използвам.

— Колко време?

— Зависи; въпросът е деликатен. Двадесет и четири, може би тридесет часа. Трябва да са по-малко от четиридесет и осем. Това е крайният срок.

— Предай ми доказателството, Брендън. Има един адвокат; фирмата му е в Бостън, но той живее в Уолтъм. Той е добър приятел. Имаш ли кола?

— Да. Мога да стигна до Уолтъм за около четиридесет минути.

— Добре. Ще му се обадя. Той ще хване първия самолет за Вашингтон. Името му е Пол Бърджърън. Ще трябва да намериш адреса му в някой указател.

— Няма проблеми.

Беше един и четиридесет и пет минути след полунощ, когато Брей натисна звънеца на вратата на къщата в Уолтъм. Пол Бърджърън отвори вратата, облечен в халат. По застаряващото му интелигентно лице, се виждаха бръчки на тревога.

— Знам, че не трябва да питам за името ви, но ще имате ли нещо против, ако влезете? От това, което разбирам, съм сигурен, че ще можете да пийнете едно.

— Много ви благодаря, но все още трябва да свърша някои неща. Това е пликът и още веднъж ви благодаря.

— Може би друг път. — Адвокатът погледна дебелия хартиен плик в ръката си. — Знаете ли, чувствам се по същия начин, както Джим Сейнт Клер трябва да се е чувствал, когато за последен път му се е обадил Ал Хаиг. Това да не е някакъв вид димка?

— Не, но също има връзка с огъня, господин Бърджърън.

— Обадох се на авиокомпанията преди един час. Ще летя за Вашингтон със самолета от седем и петдесет и пет. Уинтроп ще получи това до десет сутринта.

— Благодаря. Лека нощ.

Скофийлд подкара обратно към Салем, оглеждайки пътищата инстинктивно за някой, който да го следи; нямаше, а и не очакваше да има. Освен това търсеше да види някакъв денонощен супермаркет. Стоките им почти винаги се ограничаваха само с храни.

Намери един в покрайнините на Медфорд, встрани от магистралата. Паркира пред него, влезе и видя това, което търсеше във втората зала. Евтини будилници, макети на Биг Бен. Купи десет от тях.

Беше три и осемнадесет, когато влезе в стаята си. Извади будилниците от кутиите, нареди ги на масата и отвори дипломатическия си куфар, изваждайки малка кожена чантичка, съдържаща миниатюрни ръчни инструменти. Първото, което щеше да направи сутринта, беше да купи батерии и телефонни кабели, а малко по-късно и експлозиви. Можеше да струват доста, но това не беше непреодолим проблем, трябваше му по-скоро шоу, отколкото сила, а по всяка вероятност нямаше да му трябва нищо. Годините, обаче, го бяха научили да бъде внимателен; една размяна беше като изработването на гигантски самолет. Всяка система имаше резервна система, всяка резервна — алтернативна.

Разполагаше с шест часа, за да подготви своите алтернативи. Беше добре, че имаше какво да прави. Сънят сега беше изключен.

9.

Промяната между зората и деня беше едва доловима; времето отново обещавахе зимен дъжд. Той пристигна в осем часа. Брей стоеше с ръце, облежнати на перваза на прозореца, и гледаше океана, мислеше си за по-спокойните и топли морета, чудейки се дали той и Тони ще могат някога да плават по тях. Вчера нямаше никаква надежда, днес имаше и той беше поставен на изпитание да работи така, както никога преди това не беше работил. Всичко, което Беоулф представляваше, трябваше да бъде видно и чуто, да бъде събрано в този ден. Той беше прекарал живота си, подготвяйки се за няколкото кратки часа, които можеха да му позволят да продължи да живее по единствения възможен начин. Щеше да я спаси или щеше да умре; това не беше се променило. Фактът, че беше успял ефективно да унищожи Матарезе, беше почти без значение сега. Това беше професионална задача, а той беше най-добрият... Той и руснакът бяха най-добрите.

Отдръпна се от прозореца и отиде до масата, преглеждайки труда си от последните няколко часа. Беше му отнело по-малко време, отколкото беше проектирал; толкова пълна беше концентрацията. Всеки часовник беше разглобен, всички валове на основните колелца бяха изпробвани, към въртящите се в една посока механизми бяха прибавени нови неонов гайки, миниатюрните болтчета бяха балансирани. Сега всички бяха готови да приемат включването на телефонните кабели, свързани с батерия, която щеше да хвърли искрите към открития барут в продължение на тридесет секунди. Тези искри от своя страна щяха да запалят и възпламенят експлозивите, наредени в кръг в разстояние на петнадесет минути. Всеки будилник беше нагласен и проверен отново дузина пъти, зъбчатките бяха така подбрани, че да осигуряват последователност; всички бяха отработени по дузина пъти за тази последователност. Професионални инструменти, когато ги изучавахе, нямаше никакво конкретно поръчение. Дизайнерът трябваше също така да бъде и механик,

архитектът — строител, критикът на даден занаят трябваше да може да го практикува. Това беше важно.

Барут можеше да бъде получен след закупуването на куршуми от който и да е оръжеен магазин. Що се отнасяше до експлозиви, едно обикновено посещение до някой обект, който предстоеше да бъде съборен, или до някоя строителна площадка, въоръжен с подходящата правителствена идентификация, беше всичко, необходимо за получаването на инвентара на място. Останалото беше въпрос на това да имаш големи джобове в шлифера. Всичко това го беше правил и преди; манталитетът на обикновените хорица беше един и същ навсякъде. Внимавай в човека, носещ черен пластмасов пропуск, който говори тихо. Той е опасен. Трябва да му сътрудничиш; не позволявай името ти да попадне в списъка.

Той постави часовниковите механизми в една кутия, дадена му от чиновника в супермаркета пет часа по-рано, запечатана капака и я отнесе до колата си. Отвори багажника си, нагласи кутията в ъгъла и се върна във фойето на хотела.

— Налага ми се да си тръгна скоро — каза той на младия мъж зад рецепцията. — Платих за една седмица, но плановете ми се промениха.

— На вашата стая има записани много телефонни разговори...

— Вярно — съгласи се Скофийлд, чудейки се колко хора от Салем знаеха това. Дали вещиците все още ги изгаряха в Салем? — Ако вече сте ми направили сметката, ще слеза долу след около половин час. Прибавете и тези вестници към сметката ми, моля.

Той взе два вестника от рафтовете на рецепцията. Сутрешният „Екзаминър“ и местният седмичен вестник. После се изкачи по стълбите в стаята си.

Направи си кафе, отнесе чашата до масата и седна до нея с вестниците и телефонния указател на Салем. Беше осем и двадесет и пет. Пол Бърджърън вече летеше от тридесет минути, времето на летище Лоугън позволяваше полетите да се състоят. Това беше нещо, което щеше да провери, когато започне телефонните обаждания.

Отвори „Екзаминър“, обръщайки на секцията за обявите. Имаше две, с които се търсеха строителни работници, първата в Нютън, втората в Брейнтрий. Записа си адресите, надявайки се да открие трети и четвърти някъде наоколо.

Успя. В местния вестник от Салем имаше снимка, направена преди пет дни, показваща сенатора Джошуа Ейпълтън на церемонията при започването на изкопните работи в Суомпскот. Това беше федерален проект, координиран с щата Масачузетс, един квартал за хора със средни доходи, който щеше да бъде построен на скалистата земя, на север от Филипбийч. Заглавието казваше: „Започват разрушителни и изкопни работи...“.

Иронията беше чудесна.

Той отвори телефонния указател и намери оръжеен магазин в Салем; нямаше причина да търси по-нататък. Записа адреса.

Беше осем и тридесет и седем. Време да се обади за лъжата, която беше прикрита под името на Джошуа Ейпълтън. Стана и отиде до леглото, импулсивно решавайки да се обади първо на летище Лоугън. Обади се и думите, които чу, бяха точно тези, които искаше да чуе.

— В седем и петдесет и пет за Вашингтон? Това трябва да е полет 62 на Ийстърн. Сега ще проверя, сър... имало е дванадесетминутно закъснение, но самолетът е излетял.

Пол Бърджърън пътуваше към Вашингтон и към Робърт Уинтроп. Сега нямаше да има отлагане, нямаше да има кризисни конференции, нямаше да има набързо свикани срещи между аrogантните мъже, опитващи се да решат как и кога да процедират. Уинтроп щеше да се обади в Овалния офис; щеше да бъде уредена незабавна среща и цялата мощ на правителството щеше да бъде хвърлена срещу Матарезе. И утре сутринта, Уинтроп се беше съгласил с това, сенаторът щеше да бъде отведен от тайните служби и да бъде откаран директно в болницата Уолтър Рийд, където щеше да бъде подложен на интензивни прегледи. Щеше да бъде разкрита една двадесет и пет годишна измяна. Пастирчето и синът му щяха да бъдат унищожени.

Брей запали цигара, отпи от кафето и вдигна телефона. Беше напълно самообладан; щеше да се концентрира тотално върху преговорите, върху размяната, която щеше да бъде без значение за Матарезе.

Гласът на сенатора беше напрегнат, от краткото изречение се долавяше изтощение.

— Никълъс Гидероне иска да те види.

— Самото Пастирче — каза Скофийлд. — Ти знаеш условията ми. Той знае ли ги? Готов ли е да ги изпълни?

— Да — прошепна синът. — Съгласен е да ти даде телефонния номер, но не е сигурен какво имаш предвид като казваш *изглед*.

— Тогава няма какво повече да си говорим. Затварям.

— *Чакай!*

— Защо? Това е проста дума; казах ти, че имам бинокъл. Какво още да ти кажа? Той е отказал, сбогом, сенаторе.

— *Не!* — Дишането на Ейпълтън се долавяше. — Добре, добре. Ще ти бъде казано време и място, където да се обадиш на номера, който ще ти дам.

— Ще ми бъде *какво*? Ти си мъртъв, сенаторе. Ако те искат да те пожертват, това си е техен бизнес — и твой. Така предполагам, но със сигурност не е моя работа.

— За какво, по дяволите, говориш? Какво има?

— Това е неприемливо. Не те ще ми кажат време и място, а аз ще ти кажа на теб и ти ще им кажеш на тях. Давам ти конкретно място и период от време, сенаторе. Между три и пет часа днес следобед, при северните прозорци на Ейпълтън хол, тези, които гледат към езерото Ямайка. Разбра ли? Ейпълтън хол.

— Телефонният номер...

— Не ми го казвай. Искам прозорците да са осветени, жената да бъде в една стая, руснакът в друга. Искам да видя как те се движат, как разговарят; искам да ги видя да ходят, да говорят, да реагират. Ясно ли е?...

— Да. Да говорят... да реагират.

— И, сенаторе, кажи на хората си да не си правят труда да ме търсят. Снимките няма да бъдат в мен; те ще бъдат у някой друг, на когото съм казал къде да ги изпрати, ако не се върна на уговорената автобусна спирка до пет и половина.

— Автобусна спирка?

— По северния път от Ейпълтън хол минава маршрутът на обществената автобусна линия. Тези автобуси са винаги пълни, а дългият път около езерото Ямайка ги прави доста бавни. Ако дъждът продължи да вали, ще бъдат и по-бавни от обикновено. Така че ще имам достатъчно време да видя това, което искам да видя.

— Ще се *срещнеш* ли с Никълъс Гидероне? — Въпросът беше зададен бързо, на ръба на истерията.

— Ако съм доволен — каза Скофийлд студено. — Ще ти се обади от някоя телефонна кабина около пет и половина.

— Той иска да говори с теб *сега*!

— Господин Викъри не разговаря с никого, докато не се настани в хотел „Риц Карлтън“. Мислех, че това е ясно.

— Той се тревожи, че може да си направил дубликати; той е много разтревожен от това.

— Това са двадесет и пет и тридесет и осем годишни негативи. Всякакво излагане на фотографска светлина ще се отрази на спектрографа веднага. Не бих рискувал да бъда убит за това.

— Той настоява да се свържеш с него сега. Казва, че е изключително важно!

— Всичко е изключително важно.

— Той каза да ти предам, че грешиш. Грешиш *много*.

— Ако днес следобед съм доволен, той ще има шанса да ми го каже по-късно. А ти ще си получиш президентския пост. Или може би той?

Брей затвори телефона и изтърси цигарата си. Както си мислеше, Ейпълтън хол беше най-логичното място Гидероне да държи своите заложици. Той се беше опитал да не мисли за това, когато бе обиколил огромното имение — близостта на Тони беше пречка, която едва ли можеше да преодолее — но инстинктивно го знаеше. И защото го знаеше, очите му бяха реагирали като бързите прекъсвачи на дузина камери, запечатвайки стотици образи. Мястото беше обширно; акри, изпълнени с гъсти гори и дебели шубраци, а охраната в малките заслони беше поставена около хълма. Подобна крепост беше вероятна цел за нашествие — всъщност възможността никога не е напускала съзнанието на Гидероне — и Скофийлд възнамеряваше да спечели от този страх. Щеше да симулира едно въображаемо нашествие, което щеше да създаде впечатлението, че е организирано от такъв тип армия, каквато Пастирчето най-добре познаваше.

Той се обади за последен път, преди да тръгне за Салем; на Робърт Уинтроп във Вашингтон. Посланикът по всяка вероятност щеше да бъде зает през следващите няколко часа в Белия дом — съветът му щеше да бъде необходим при всяко решение, взето от

президента. А Скофийлд искаше да си осигури защитата на предната линия. Наистина му беше необходима само тази защита; въобразяемите нашествия нямаха нашественици.

— *Брендън*? Не съм спал цяла нощ.

— Също както и много други хора, сър. Чиста ли е тази линия?

— Проверих я електронно рано сутринта. Какво стана? Видя ли се с Бърджърън?

— Той пътува. С полет шестдесет и две на Ийстърн. Пликът е у него и той ще бъде във Вашингтон в десет часа.

— Ще изпратя Стенли да го посрещне на летището. Говорих с президента преди петнадесет минути. Той се освобождава от срещите си и ще ме приеме в два следобед. Предполагам, че това ще бъде много дълга среща. Сигурен съм, че ще иска да покани и други хора.

— Точно за това се обаждам сега; мислех си за това. Уговорих мястото на размяната. Имате ли молив?

— Да, казвай.

— Това е едно място, наречено Ейпълтън хол в Бруклин.

— Ейпълтън? *Сенаторът* Ейпълтън?

— Ще разберете, когато получите плика от Бърджърън.

— Господи!

— Имението се намира над езерото Ямайка, на един хълм, наречен Ейпълтън хил. Той е доста известен. Ще уговоря срещата за единадесет и половина довечера. Ще подготвя пристигането си точно. Кажете на тези, от които зависи, да започнат да обграждат хълма в единадесет и четиридесет и пет. Блокирайте пътищата в разстояние на половин миля във всички посоки, като използвате знаци за отбиване на пътя. На всеки петдесет или сто метра от оградата има охрана. Поставете командния пост на черния път, точно срещу главната врата. Там има една голяма бяла къща, ако си спомням правилно. Трябва да я завземете и да прережете телефонните кабели; тя може и да принадлежи на Матарезе.

— Само минутка, Брендън — прекъсна го Уинтроп. — Записвам си това, а ръцете и очите ми не са същите, каквито бяха някога.

— Съжалявам, ще говоря бавно.

— Добре. *Прерязваме телефонните кабели.* Продължавай.

— Стратегията ми направо е извадена от учебника. Те може и да я очакват, но не могат да я спрат. Ще им кажа, че крайният ми срок е

петнадесет минути след полунощ. Тогава трябва да изляза през вратата със заложниците, да отида до колата си и да запаля две клечки една след друга; те ще познаят модела. Ще им кажа, че зад вратата съм оставил един търтей, който стиска пликос с рентгеновите снимки.

— Търтей? Рентгенови снимки?

— С първото наричам човека, когото съм наел. Второто е доказателството, което те очакват да им предам.

— Но ти не *можеш* да го предадеш!

— Това няма да има значение. Вие ще имате достатъчно пликос, които Бърджърън ще ви донесе.

— Разбира се. Какво още?

— Когато запаля втората клечка, кажете на командващия операцията да ми даде ответни сигнали.

— Ответни?...

— Да запали две клечки.

— Разбира се. Съжалявам. После?

— Да изчака докато стигна до вратата. Ще наглася всичко да свърши до дванадесет и двадесет. В момента, в който се отвори вратата, войниците трябва да влязат. Ще бъдат прикривани от отвличащи вниманието статични взривове — кажете им, че са само такива. Статични.

— Какво? Не разбирам.

— Те ще разберат. Сега трябва да тръгвам, господин посланик. Имам все още много неща да свърша.

— Брендън!

— Да, сър.

— Има едно нещо, което не трябва да правиш.

— Какво е то?

— Да се тревожиш за реабилитацията ти. Обещавам ти. Ти винаги си бил най-добрият, който сме имали.

— Благодаря ви, сър. Благодаря ви за всичко. Искам просто да бъда свободен.

Собственикът на оръжейния магазин на булевард Хотърн в Салем беше както озадачен, така и доволен, че непознатият си купи два кашона е ловни куршуми 04, и то извън сезона. По принцип туристите

бяха големи глупаци, но този направи адска глупост като плати хубави пари не само за куршумите, но и за десет пластмасови тръби, които производителите доставяха безплатно. Той говореше с един от онези равни, един вид мазни гласове. Вероятно някакъв адвокат от Ню Йорк, който никога не е държал пистолет в ръката си. Абсолютни глупаци.

Дъждът продължаваше да вали, образувайки локви в калта, докато недоволните групи строителни работници стояха в колите си, чакайки дъжда да спре, за да могат да се разпишат; четири часа означаваха дневна надница, но без да се разпишат, нямаше да има нищо.

Скофийлд приближи вратата на изфабрикувания фургон, стъпвайки на някаква плоча, която потъна в калта пред заливания от дъжда прозорец. Вътре видя началника, който седеше до някаква маса и говореше по телефона. На десетина метра вляво имаше бетонен бункер с тежък катинар на стоманената врата, на която с червени букви беше изписано ясно и четливо:

„ОПАСНОСТ
САМО ЗА ОТОРИЗИРАН ПЕРСОНАЛ
СУОМПСКОТ ДЕВ. КОРП.“

Брей почука първо на прозореца, отвличайки вниманието на мъжа от телефона, после слезе от плочата и отвори вратата на фургона.

— Да, кво има? — изгледа го началникът.

— Ще изчакам, докато свършите — каза Скофийлд, затваряйки вратата. Един знак на масата му подсказа името на мъжа. *А. Патели*.

— Може да се наложи да почакаш, момко! Говоря с един крадец по телефона. Един шибан крадец, който казва, че шибаните му шофьорчета не могат да карат, защото било мокро навън!

— Моля ви, бъдете по-кратък. — Брей извади картата с легитимацията си. Разтвори я. — Вие сте господин Патели, нали?

Шефът се втренчи в картата.

— Тъхъ.

Той заговори отново в телефона.

— Ще ти се обадя след малко, разбойнико! — Стана от стола. — Вие сте от правителството?

— Да.

— Какво, по дяволите, има пък сега?

— Нещо, което мислим, че не ви касае, господин Патели. Моят екип работи заедно с Федералното бюро за разследване...

— ФБР?

— Точно така. Имали сте няколко доставки от експлозивни материали, донесени тук.

— Заключение добре и добре съхранявани — прекъсна го шефът. — Всяка скапана пръчица.

— Ние не мислим така. За това съм тука.

— *Какво?*

— Преди два дни в Ню Йорк имаше експлозия, може би сте чел за нея. Една банка на „Уолстрийт“. Оксидацията е била повишена с няколко единици над серийния номер, който е гръмнал заедно с детонационната шапчица; мислим, че следите водят към една от вашите доставки.

— Това е голяма тъпотия!

— А защо да не проверим?

Експлозивите в бетонния бункер не бяха пръчици, те бяха солидни блокчета, дълги около дванадесет сантиметра, високи осем и широки пет, опаковани в кашони по двадесет и четири.

— Подгответе документи за пратка, моля — каза Скофийлд, разглеждайки повърхността на една от тухличките. — Били сме прави. Точно тези са.

— Документи?

— Ще взема един кашон за експертизен анализ.

— *Какво?*

— Вижте, господин Патели, задникът ви може да се окаже на много тясно място. Вие сте подписал за тези доставки, но не мисля, че сте ги преброил. Ще ви посъветвам да ми сътрудничите напълно. Всеки отказ или противопоставяне могат да бъдат изтълкувани погрешно; освен всичко друго, това е ваша отговорност. Открито е казано, не мисля, че вие сте въввлечен, но аз съм само оперативен следовател. От друга страна пък, моята дума има значение...

— Ще подпиша това скапано нещо, което ви трябва. Какво да напиша?

От един магазин за битови стоки Брей купи десет батерии със сухи клетки, десет пластмасови петлитрови туби, една ролка телефонен кабел и един флакон с черна аерозолна боя. Помоли да му дадат един много голям кашон, за да може да отнесе всичко под дъжда.

Той седна на задната седалка на наетата кола, постави последния часовник в пластмасовата туба, оставяйки тухличката с експлозив на дъното до батерията. Ослуша се за равномерно цъкане на механизма; успя да го чуе. Тогава постави капачката на мястото ѝ и я запечата с тиксо.

Беше дванадесет и четиридесет и две на обяд. Будилниците бяха нагласени последователно, улейчетата на лостовете бяха заключени между зъбите на пиньонките, задействането трябваше да започне точно в единадесет и двадесет и шест минути.

Както беше направил и с останалите, той напръска контейнера с черна боя; почти цялата задна седалка беше изцапана от боята. Щеше да остави една стодоларова банкнота на гишето на агенцията.

Той пусна една монета в телефонния апарат. Беше в Уест Роксбъри, на две минути път от границата с Бруклин. Набра номера, изчака, докато вдигнат телефона на другия край и изрева в телефона.

— Санитарни служби?

— Да, сър. Какво можем да направим за вас?

— Ейпълтън Драйв! Бруклин! Канализацията се е запушила! Цялата ми ливада отпред е наводнена.

— Къде се намира това, сър!

— Току-що ви казах. Ейпълтън Драйв и Бийчнът Теръс. Ужасно е.

— Ще изпратим веднага един камион, сър.

— Моля, побързайте!

Камиончето на санитарния отдел вървеше бавно по Бийчнът Теръс към пресечката с Ейпълтън Драйв. Шофьорът очевидно проверяваше канализационните шахти на улицата. Когато стигна до ъгъла, някакъв мъж в тъмносин шлифер му махна да спре. Беше невъзможно да го заобиколи; той се движеше напред и назад по средата на улицата, махайки с ръце като обезумял. Шофьорът отвори вратата и извика в дъжда.

— Кво има?

Това щеше да е последното нещо, което каза за следващите няколко часа.

Зад оградата на Ейпълтън хол един от охраната в дървените будки вдигна телефона си и се обади на телефонистката от централата да го свърже с външна линия. Той се обаждаше на санитарния отдел в Бруклин. Едно от техните камиончета се намираше на Ейпълтън Драйв и спираше през всеки тридесет метра.

— Докладвано е задръстване в района на Бийчнът и Ейпълтън, сър. Изпратили сме камион, който да провери.

— Благодаря — каза войникът от охраната и натисна някакъв бутон на вътрешната комуникационна система за всички станции. Той предаде информацията и се върна на стола си.

Кой ли идиот проверяваше канализационните шахти, за да си изкара хляба?

Скофийлд носеше черен дъждобран с изписан на гърба с бели букви надпис: „Санитарен отдел. Бруклин“. Беше три часът и пет минути. Огледът беше започнал, Антония и Талеников стояха зад прозорците от другата страна на имението; хората от Ейпълтън хол щяха да се концентрират върху пътя отдолу. Той караше санитарното камионче бавно нагоре по Ейпълтън Драйв, придържайки се близо до тротоара, спирайки на всяка шахта на улицата. Тъй като пътят беше дълъг, имаше най-малко двадесет или тридесет такива шахти. При всяко спиране той излизаше навън с двуметров гумен маркуч и разни други инструменти, които намери в камиончето, подходящи за

измисления набързо проблем. Това ставаше при всяко спиране; на десетото обаче той прибави още нещо. Една петлитрова пластмасова туба, която беше боядисана в черно. Вече беше успял да натика седем такива между шиповете на оградата от ковано желязо, извън полезрението на дървените будки. Останалите три привърза с остатъка от телефонния кабел под решетките на шахтите.

В четири и двадесет и две привърши и подкара обратно към Бийчнът Теръс, където започна странный процес на съживяване на санитарния служител в каросерията на камиончето. Нямаше време да бъде деликатен. Свали дъждобрана и плесна мъжа няколко пъти, докато го върна в съзнание.

— Какво стана, по дяволите? — Мъжът беше изплашен, подскачайки при вида на Брей, който се беше надвесил над него.

— Направих грешка — обясни Скофийлд просто. — Можете да го приемете или не, но нищо не липсва, не съм ви направил нищо лошо, а и няма никакъв проблем с шахтите.

— Вие сте луд!

Брей извади портмонето си.

— Сигурно така излиза, затова бих искал да ви платя за това, че използвах камиона. Никой няма да разбере. Ето ви петстотин долара.

— Пет?...

— През изминалия час вие проверявахте шахтите по Бийчнът и Ейпълтън, това е всичко, което другите трябва да разберат. Бил сте изпратен и сте си свършил работата. Това е в случай, че искате тези петстотин долара.

— Вие сте луд!

— Нямам много време да споря с вас. Искате ли парите или не?

Очите на мъжа се изцъклиха. Той взе парите.

Нямаше значение дали го бяха видели; само това, което той видя, имаше значение. Часовникът му показваше четири и петдесет и седем, три минути оставаха преди изгледът да бъде прекратен. Той спря колата си точно под средната част на Ейпълтън хол, смъкна стъклото си, вдигна бинокъла, фокусирайки през дъжда върху осветените прозорци на около триста метра по-нагоре.

Първата фигура, която видя, беше на Талеников, но това не беше същият Талеников, когото беше видял в Лондон. Руснакът стоеше неподвижен зад стъклото, част от главата му беше омотана в превръзка, под отворената му яка се виждаше някаква подутина, още едно доказателство за рани, превързани здраво с бинт. До руснака стърчеше някакъв мускулист тъмнокож мъж, ръката му беше скрита зад гърба на Талеников. Скофийлд имаше впечатлението, че без подкрепата на този мъж Талеников щеше да припадне. Очите му гледаха право напред, премигвайки на всяка секунда; руснакът му казваше, че *беше* жив.

Брей обърна бинокъла надясно, дъхът му спря, туптенето в гърдите му беше като бързо ускоряваните удари на барабан в някаква ехокамера. Беше повече, отколкото можеше да понесе. Дъждът замъгляваше лещите; той щеше да полудее.

Тя беше там! Стоеше права зад прозореца, главата ѝ беше изправена, първо се обърна наляво, после надясно, очите ѝ се движеха, реагираха на гласове. *Реагираха*.

И тогава Скофийлд видя това, което не се осмеляваше да се надява, че ще види. Облекчение се разнесе по тялото му и той за малко да извика в дъжда от силното вълнение. Имаше страх в очите на Антония, това беше ясно, но имаше и още нещо. *Гняв*.

Очите на неговата любов бяха изпълнени с гняв и нямаше нищо на земята, което да го замени! Гневният ум беше непокътнат ум.

Той свали бинокъла, вдигна стъклото и запали двигателя. Трябваше да се обади на още няколко места и да уреди последните приготовления. Когато стореше това, щеше да дойде времето господин Б. А. Викъри да пристигне в хотел „Риц Карлтън“.

10.

— Останахте ли доволен? — Гласът на сенатора сега беше по-контролиран, отколкото сутринта. Тревогата все още беше там, но сега тя беше по-дълбоко под повърхността.

— Колко лошо е ранен руснакът?

— Той е загубил кръв, отслабнал е.

— Видях това. Може ли да се движи?

— Достатъчно, за да го качите в колата, ако това желаете да направите.

— Точно това искам да направя. Двамата, той и жената, да дойдат в моята кола с мен, точно в момента, когато кажа. Ще карам колата надолу към портала и когато подам сигнал, вратата трябва да бъде отворена. Тогава ще си получите рентгеновите снимки, а ние ще заминем.

— Мислех, че искаш да го убиеш.

— Преди това искам нещо друго. Той притежава информация, която може да направи остатък от живота ми много приятен, без значение кой какво ще управлява.

— Разбирам.

— Сигурен съм, че разбираш.

— Ти каза, че ще се срещнеш с Никълъс Гидероне, чуй това, което той ще ти каже.

— Ще го чуя. Ще излъжа, ако не призная, че имам въпроси.

— Той ще отговори на всичко. Кога ще се видиш с него?

— Той ще разбере, когато се настаня в хотел „Риц Карлтън“. Кажи му да се обади там. И да си изясним нещо, сенаторе. Телефонен разговор, никакви войници. Рентгеновите снимки няма да бъдат в хотела.

— Къде ще бъдат те?

— Това е моя работа.

Скофийлд затвори и излезе от телефонната будка. Щеше да направи следващото обаждане от една будка в центъра на Бостън, да се свърже с Робърт Уинтроп, а и да види каква е реакцията на посланика

за материала в плика, както и всичко останало. И да бъде сигурен, че протекцията му е вече осигурена. Ако съществуваха спънки, искаше да знае за тях.

— Тук е Стенли, господин Скофийлд.

Както винаги, шофьорът на Уинтроп говореше грубо, но не и неприятно.

— Посланикът е все още в Белия дом; той ми каза да се върна тук и да очаквам обаждане от вас. Каза ми да ви предам, че всичко, за което сте помолил, е уредено. Каза ми да повторя времената. Единадесет и тридесет, единадесет и четиридесет и пет и дванадесет и петнадесет.

— Това исках да чуя. Благодаря много.

Брей отвори вратата на телефонната будка в бакалницата и отиде до тезгяха, на който продаваха чертожна хартия и маркери в различни цветове. Избра си бледожълта хартия и тъмносин маркер.

Отиде обратно в колата си и използвайки дипломатическото куфарче за подложка, написа съобщението с големи, ясни букви върху жълтата хартия. Удовлетворен, отвори куфара, извади петте запечатани плика със залепени марки, адресирани до петимата най-влиятелни мъже на нацията, и ги постави на седалката до себе си. Вече беше време да ги изпрати. После извади шестия плик и напъха жълтата хартия в него; той го запечата с тиксо и написа върху него: „За бостънската полиция“.

Подкара бавно по Нюбъри стрийт, търсейки адреса, който беше намерил в телефонната будка. Беше от лявата страна, четири входа от ъгъла, една голяма боядисана табела на прозореца.

„КУРИЕРСКИ УСЛУГИ ФЕНИКС
ДОСТАВКА ЗА 24 ЧАСА
МЕДИЦИНСКИ, АКАДЕМИЧНИ, СТОПАНСКИ“

Една слаба, скована жена с израз на сериозен професионализъм се надигна от бюрото си и приближи до гишето.

— Мога ли да ви помогна?

— Надявам се — каза Скофийлд с непоколебимост в гласа си, като отвори легитимационната си карта. — Аз съм от бостънската

полиция и се занимавам с прегледите на връзките между отделите.

— Полицията? Боже господи...

— Няма защо да се тревожите. Провеждаме едно учение, проверяваме каква е реакцията при задаване на външна тревога. Бихме искали този плик да бъде предаден на станцията в Бойлстън довечера. Ще успеете ли?

— Разбира се, че ще успеем.

— Чудесно. Колко струва.

— О, не мисля, че ще е необходимо, господин офицер. Ние всички зависим от това.

— Не мога да приема това, благодаря ви. Освен това, имаме нужда от квитанция. А и вашето име, разбира се.

— Разбира се. Таксата за нощните доставки обикновено е десет долара.

— Ще можете ли да ми дадете квитанция, моля. — Скофийлд извади парите от джоба си. — И ако нямате нищо против, моля ви, посочете, че пратката трябва да бъде предадена между единадесет и единадесет и петнадесет. Това е много важно за нас. Ще го направите, нали?

— Ще направя дори по-добре от това, господин офицер. Сама ще я предам. Аз съм дежурна до полунощ, така че просто ще оставя едно от момчетата тук и ще отида право там, лично. Аз наистина уважавам нещата, с които се занимавате. Броят на престъпленията достигна астрономически цифри в наше време; всички трябва да се борим с това, бих казала.

— Много сте любезна, мадам.

— Знаете ли, има много странни хора в сградата, в която живея. Много странни.

— Какъв е адресът ви? Ще изпратя патрулна кола да наблюдава по-отблизо от сега нататък.

— Защо... благодаря ви...

— Благодаря ви аз, мадам.

Беше девет и двадесет, когато той влезе във фоайето на „Риц Карлтън“. Беше карал до кея и обядва риба, времето му премина в мисли за това, което той и Тони щяха да направят след като минеше

нощта. Къде щяха да отидат? Как щяха да живеят? Парите не представляваха проблем за него; Уинтроп беше му обещал рехабилитиране, а шефът на „Консулски операции“, този, който се беше опитал да го убие, Даниел Конгдън, беше достатъчно щедър в пенсиите и другите допълнителни облаги, които щеше да получи, ако си държеше устата затворена. Беоулф Агейт щеше да изчезне от света; но къде щеше да отиде Брей Скофийлд? Ако Антония щеше да бъде с него, това нямаше значение.

— Има съобщение за вас, господин Викъри — каза администраторът, подавайки му малък плик.

— Благодаря — кимна Скофийлд, чудейки се дали под бялата риза на мъжа нямаше едно малко синьо кръгче, впито в плътта му.

Съобщението представляваше само един телефонен номер. Той го смачка с ръка и го пусна върху рецепцията.

— Нещо не е наред ли? — попита чиновникът.

Брей се усмихна.

— Кажи на този кучи син, че не се обаждам на телефонни номера. Само на имена.

Той остави телефона да иззвъни три пъти преди да го вдигне.

— Да?

— Вие сте арогантен човек, Беоулф.

Гласът беше жесток, по-жесток и от вятъра. Беше Пастирчето, Никълъс Гидероне.

— Значи съм бил прав — каза Скофийлд. — Мъжът долу не работи постоянно в „Риц Карлтън“. И когато се къпе, не може да измие едно малко синьо кръгче на гърдите си.

— Те го носят с изключителна гордост, сър. Те са изключителни мъже и жени, които са се отдали на нашата изключителна кауза.

— Къде ги намирате? Хора, които са готови да си теглят куршума или да глътнат цианид...

— Съвсем просто, в нашите компании. Има хора, желаещи да принесат крайна жертва за различни каузи от зората на началото. Това не означава, че винаги трябва да бъде на бойното поле или във военновременна конспирация, или дори в света на международния шпионаж. Има много каузи; няма нужда да ви казвам това.

— Такива като тях, фидаиз, Гидероне? Хасан ибн ал Сабах и неговите ескадрони с атентатори?

— Вие сте изучил падроне, както виждам.

— Доста отблизо.

— Има някои конкретно практически и философски сходства, няма да ги отрека. Тези мъже и жени имат всичко, което искат на тази земя, и когато я напуснат, техните семейства — съпруги, деца, съпрузи — ще имат повече дори от това, което им трябва. Това не е ли мечта? Сред петстотин компании компютрите могат да подберат шепа хора, желаещи и способни да сключат тази сделка. Едно просто продължение на мечтата, господин Скофийлд.

— Едно адски хубаво продължение.

— Не е така. Много повече наши служители умират от сърдечни удари, отколкото от насилие. Четете дневните бюлетини. Но аз съм сигурен, че това е само един от многото въпроси. Мога ли да изпратя кола за вас?

— Можете да не изпращате.

— Нямате причина да бъдете враждебно настроен.

— Не съм враждебно настроен, внимателен съм. В себе си аз съм един мошеник. Съставил съм си една схема и възнамерявам да я спазя. Ще дойда там точно в единадесет и тридесет. Вие ще говорите, аз ще слушам. Точно в дванадесет и петнадесет ще изляза заедно с момичето и руснака. Ще бъде подаден сигнал, ние ще се качим в колата и ще караме до главния портал. Точно тогава ще си получите рентгеновите снимки, а ние ще си заминем. Ако се появи и най-малкото отклонение, снимките ще изчезнат. И ще се появят някъде на друго място.

— Ние имаме правото да ги прегледаме — запротестира Гидероне. — За акуратност и спектроанализ; искаме да бъдем сигурни, че не са направени дубликати. *Трябва да имаме време за това.*

Пастирчето ухапа; изпускането на този преглед беше слабостта, на която Гидероне съвсем естествено разчиташе. Огромната електронна желязна врата трябваше да бъде отворена и да остане отворена. Ако тя останеше затворена, нито войниците, нито взривните устройства нямаше да могат да предотвратят някой да стреля по колата. Брей се поколеба.

— Наистина е справедливо. Поставете оборудването и един техник долу при портала. Проверката ще отнеме две или три минути,

но вратата трябва да бъде отворена през това време.

— Много добре.

— Между другото — добави Скофийлд, — съвсем съзнателно казах всичко това на сина ви...

— Имате предвид сенатор Ейпълтън, надявам се.

— Надявайте се. Ще намерите рентгеновите снимки непокътнати, никакви следи от преснемане. Няма да ме убие за това.

— Убеден съм. Но намирам една слабост в това споразумение.

— Слабост?... — Брей усети студ.

— Да. От единадесет и тридесет до дванадесет и петнадесет има само четиридесет и пет минути. Няма да имаме достатъчно време, за да разговаряме. Тоест аз да говоря, а вие да слушате.

Скофийлд въздъхна отново.

— Ако сте убедителен, ще знам къде да ви открия на следващата сутрин, нали?

Гидероне се изсмя тихо със своя феерично висок глас.

— Разбира се. Толкова е просто. Вие сте мъж с логика.

— Опитвам се да бъда. Тогава до единадесет и тридесет.

Брей затвори телефона.

Направи го! Всяка система си имаше своя осигурителна система, всяка осигурителна система — алтернатива. Размяната беше осигурена на всички флангове.

Беше единадесет и двадесет и девет, когато той премина през вратите на Ейпълтън хол и навлезе по алеята, която се извиваше край къщата при портала на обграденото със стена имение, построено върху склона на хълма. Когато мина край пристроения гараж към къщата на портала, той беше изненадан от няколко лимузини. Десет или дванадесет униформени шофьори разговаряха помежду си; това бяха мъже, които се познаваха взаимно. Те бяха идвали тук и преди.

Стената, обграждаща огромната основна къща, служеше повече за ефект, отколкото за защита; тя беше едва два метра и половина, но построена така, че да изглежда по-висока отдолу. Джошуа Ейпълтън Първи си бе направил доста скъпа играчка. Една трета представляваше замък, една трета крепост, една трета функционално имение с невероятна гледка към Бостън. Светлините на града блещукаха в

далечината; дъждът беше спрял, оставяйки след себе си студена прозрачна мъгла.

Брей видя двама мъже в обсега на фаровете си; този отдясно му посочи да спре пред отвора в стената. Той спря; пътят зад стената беше препречен от две тежки вериги, закачени на дебели железни стълбове, вратата в дъното беше поставена под една арка. Това, което липсваше, беше една падаща врата, под която смъртоносните шипове да се спускат след отпускането на някакво въже.

Брей излезе от колата и незабавно беше залепен върху багажника, всеки джоб, всяка зона от тялото му беше претърсена за оръжие. Обграден от охраната, той беше ескортиран до вратата в арката и пропуснат да мине.

Още от пръв поглед разбра защо Никълъс Гидероне е трябвало да притежава имението Ейпълтън. Стълбището, стенописите, полилеите... Изключителното величие на голямата къща спираше дъха. Най-близкото до него, което Брей можеше да си представи, беше обгореният скелет в Порто Вечио, на мястото на който някога се е издигала Вила Матарезе.

— Заповядайте насам, моля — каза охраната вдясно от него, отваряйки една врата. — Ще имате три минути с гостите.

Антония изтича през стаята в неговите обятия, сълзите ѝ навлажниха бузите му, силата на прегръдката ѝ беше отчаяна.

— Скъпи мой, ти дойде за нас!...

— Шшшт... — Той я държеше. О, господи, той я държеше! — Нямаме време — изрече тихо. — След малко ще излезем оттук. Всичко ще бъде наред. Ще бъдем свободни.

— Той иска да говори с теб — прошепна тя. — Бързо.

— Какво?

Скофийлд отвори очи и погледна зад Тони. В другия край на стаята Талеников седеше неподвижно в едно кресло. Лицето на руснака беше бледо, толкова бледо, че беше като тебеширено, лявата част на главата му беше превързана; ухото му и половината от бузата му бяха отнесени от куршум. Вратът и рамото му също бяха превързани, обездвижени от метална шина във формата на буквата Т; той едва можеше да се движи. Брей хвана ръката на Антония и приближи. Талеников умираше.

— Тръгваме си оттук — каза Скофийлд. — Ще те заведем в болница. Всичко ще бъде наред.

Руснакът бавно поклати глава, болезнено, нарочно.

— Той не може да говори, скъпи. — Тони докосна дясната буза на Василий. — Няма глас.

— *Господи*. Какво са...? Няма значение. След четиридесет и пет минути си тръгваме оттук.

Талеников отново поклати глава. Руснакът му подсказваше нещо.

— Когато охраната му помагаше да слезе долу по стълбите, той получи конвулсия — каза Антония. — Беше ужасно; те бяха повлечени заедно с него и това ги вбеси. Започнаха да го удрят и беше толкова болезнено.

— Те бяха повлечени надолу? — попита Брей, чудейки се, поглеждайки към Талеников.

Руснакът кимна, бръквайки под ризата си, към колана под нея. Той извади един пистолет и го постави между краката си към Скофийлд.

— Много хубаво е паднал — прошепна Брей, усмихвайки се, като коленичи и взе оръжието. — Не можеш да имаш доверие на тези комунистически копелета. — После премести руснака, доближавайки устните си близо до дясното ухо на Талеников. — Всичко е чисто. Имаме наши хора отвън. Заредил съм експлозивни навсякъде около хълма. Те искат доказателството, което имам; ще се измъкнем.

Мъжът от КГБ още веднъж поклати глава. Тогава спря, очите му се разшириха и той кимна на Скофийлд да наблюдава устните му.

Устните изрекоха: „Пожар... Всегда пожар“.

Брей преведе.

— Пожар, винаги пожар?

Талеников кимна, после изрече други думи, почти недоловим шепот излизаше от устните му.

— Зажигание... пожар.

— Експлозии? След експлозиите, огън? Това ли казваш?

Талеников отново кимна, очите му бяха умоляващи.

— Ти не разбираш — каза Брей. — Ние сме покрити.

Руснакът още веднъж поклати глава, този път по-силно. После вдигна ръка с два пръсти пред устните си.

— Цигара? — попита Скофийлд.

Василий кимна. Брей взе пакет от джоба си заедно с един кибрит. Талеников избута цигарите и грабна кибрита.

Вратата се отвори; охраната заговори остро.

— Достатъчно, господин Гидероне ви очаква. Те ще бъдат тук, когато свършите.

— Хубаво е да бъдат.

Скофийлд се изправи, скривайки пистолета в колана под шлифера си. Той хвана ръката на Антония и тръгна с нея към вратата.

— Ще се върна след малко. Никой няма да ни спре.

Никълъс Гидероне седеше зад бюрото в своята библиотека. Гъста бяла коса ограждаше старческото му лице, бледата му кожа беше изопната, набръчкана около слепоочията и отпусната, потъваща в кухините, от които надничаха тъмните му блестящи очи. Във физиономията му имаше нещо селско; не беше трудно да се мисли за него като за пастирче.

— Ще имате ли нещо против, ако ни изложите схемата на времето си, господин Скофийлд? — попита Гидероне със своя висок, някак си останал без дъх глас, без да поглежда към Брей, с поглед впит във вестниците. — Четиридесет минути е твърде кратко време, а аз имам толкова неща да ви казвам...

— Ще ми ги кажете някой друг път, може би. За тази вечер схемата остава.

— Разбирам. — Старецът погледна нагоре, втренчил се в Скофийлд. — Мислите, че сме сторили ужасни неща, нали?

— Не знам какво сте направили.

— Със сигурност знаете. Имахме на разположение руснака почти четири дни. Монолозите му не бяха доброволни, но с помощта на химикалите думите излязоха. Вие сте разкрили модела на огромните компании, обвързани помежду си из целия свят; допуснали сте, че чрез тези компании ние финансираме огромни парични суми за терористичните групи навсякъде. Между другото, сте твърде прав. Съмнявам се дали има някаква ефективна група от фанатици някъде, която да не се е облагодетелствала от нас. Вие знаете всичко това, но не можете да го разберете. То е пред очите ви, но ви убягва.

— Пред очите ни?

— Думите са ваши. Руснакът ги използва, но те са ваши. Когато се намират под химична обработка, хората, говорещи различни езици, говорят на езика на своя източник... *Парализа*, господин Скофийлд. Правителствата трябва да бъдат парализирани. Нищо не може по-бързо или по-пълно да постигне това, отколкото страхотният глобален хаос, или това, което ние наричаме тероризъм.

— Хаос... — прошепна Брей; това беше думата, към която той продължаваше да се връща, без да знае защо. *Хаос*. Безцелното движение на тела в пространството...

— Да. Хаос! — повтори Гидероне, искрящите му очи представляваха два светещи черни камъка, отразяващи светлината на настолната лампа. — Когато хаосът е пълен, когато цивилните и военните власти станат импотентни, признавайки си, че не могат да унищожат хилядата изчезващи глутници с танкове и бойни глави, с тактически оръжия, тогава мъжете на разума ще заемат техните места. Тогава най-последно ще свърши периодът на насилието и този свят ще може да заживее продуктивно.

— Под купчината ядрена пепел ли?

— Няма да има такива последици. Ние сме поели контрола; имаме наши хора там.

— Какво говорите?

— Правителствата, господин Скофийлд! — кресна Гидероне, очите му ръсеха огън. — Правителствата са вече износени! На тях повече не може да им бъде позволено да функционират, както са функционирали през цялата си история. Или ако бъдат оставени, тази планета няма да доживее следващия век. Правителствата, такива каквито ги познаваме, повече не са способни да съществуват. Те трябва да бъдат заменени.

— От кого? С какво?

Гласът на стареца омекна; той стана приглушен, хипнотичен.

— От нова порода крале философи, ако искате. Хора, които разбират какво представлява този свят, които измерват неговия потенциал от гледна точка на ресурсите, технологията и производителността, които не преценяват способността на човека по цвета на кожата му или наследството, което оставя на своите наследници, или на какви идоли се прекланя. Които ще мислят

единствено за неговия пълен производителен потенциал като човешко същество. И неговия принос към пазарите.

— Господи — промърмори Брей. — Вие говорите за конгломератите.

— Това обижда ли ви?

— Нямаше да ме обижда, ако притежавах такъв.

— Много добре.

Гидероне се разсмя със смях, който напомняше воя на чакалите; внезапно смехът секна.

— Но това е една ограничена гледна точка. Сред нас има такива, които смятат, че единствено вие сред всички хора ще разберете. Вие сте видял пълната безпомощност; преживял сте я.

— По избор.

— Много, много добре. Но това предполага, че в нашата структура няма избор. Това не е вярно. Човек е свободен да развива своя пълен потенциал; колкото по-голяма е производителността му, толкова по-голяма е свободата и възнаграждението, което получава.

— Да предположим, че той не иска да бъде производителен, както вие го определяте.

— Тогава очевидно ще има по-малко възнаграждение за по-малкия принос.

— Но кой определя това?

— Подготвените екипи от управленски персонал, които ще използват всичката технология, създадена в модерната индустрия...

— Струва ми се, че не е лоша идеята да се срещна с тях.

— Не си губете времето за сарказъм. Такива екипи работят ежедневно навсякъде по целия свят. Международните компании не са в бизнеса, за да губят пари или да пропиляват печалбите си. Системата работи. Доказваме го всеки ден. Това ново общество ще функционира в рамките на една конкурентна, нямаща нищо общо с насилието структура. Правителствата повече не могат да гарантират това; всички те са поели курса към ядрено унищожение. Но „Крайслер корпорейшън“ не обявява война на „Фолксваген“; да сте виждали самолети в небесата, които да се опитат да изтрият от лицето на земята предприятията и целите градове, които израстват покрай тях? Новият свят ще бъде отдаден на пазарите, на развиването на ресурсите и технологията, които ще осигурят продуктивното оцеляване на

човечеството. Няма друг път. Мултинационалното общество е доказателство за това; то е агресивно, силно конкурентно, но няма нищо общо с насилието. То не носи оръжие.

— Хаос — каза Брей. — Безцелното движение на телата в пространството... Унищожение преди сътворението на реда.

— Да, господин Скофийлд. Периодът на насилие преди трайната ера на спокойствието. Но правителствата и техните лидери не отстъпват своите отговорности лесно. Алтернативите трябва да бъдат дадени на хора, чийто живот е осигурен.

— Алтернативи?

— В Италия ние контролираме двадесет процента от парламента. В Бон — дванадесет процента от Бундестага; в Япония — почти тридесет процента от Диет. Щяхме ли да постигнем това без Бригаде Росса или Баадер-Майнхоф, или Червената армия на Япония? Нашата власт нараства с всеки месец. Всеки терористичен акт ни приближава към нашата цел — пълното отстраняване на насилието.

— Но Гилом дьо Матарезе не е имал това предвид преди седемдесет години.

— Но е много по-близо, отколкото си мислите. Падроне искаше да унищожи тези, които корумпират другите хора в правителствата, което често е означавало, че целите правителства са корумпирани. Той ни даде структурата, методите — атентатори наемници, които да хвърлят политическите фракции навсякъде по света срещу техните противници. Той осигури първоначалните средства, за да бъде задвижено всичко това; той ни показва пътя към хаоса. Всичко, което оставаше, беше да поставим нещо на неговото място. Ние го открихме. Ние ще спасим този свят от самия него. Не може да съществува по-велика кауза от това.

— Убедителен сте — каза Скофийлд. — Мисля, че това може да ни даде основа за бъдещ разговор.

— Радвам се, че мислите така — отговори Гидероне; гласът му отново стана студен. — Звучи удовлетворяващо, когато ти казват, че си убедителен, но е далеч по-интересно да наблюдаваш реакциите на един лъжец.

— Лъжец?

— Вие можете да станете част от това!

Старецът започна отново да вика.

— След онази нощ в Рок Крий парк аз сам свиках Съвета. Казах им да променят преценките си, да размислят! Беоулф Агейт можеше да бъде с неизмерима стойност за нас! Руснакът беше безполезен, но не и вие. Информацията, която притежавате, може да разклати моралните устои във Вашингтон. Сам бих могъл да ви направя директор на всички служби за сигурност. По моите инструкции се опитахме да се свържем с вас в продължение на седмици, да ви доведем, да ви направим един от нас. Това, разбира се, е вече невъзможно. Вие сте *безпощаден* във вашата *измама*! С други думи казано, на вас не може да се има доверие. Никога не може да ви се гласува доверие!

Брей приседна. Пастирчето беше един маниак; това се виждаше от вманиачените му очи, надзъртащи от кухините на бледото му, слабо лице. Той беше мъж, способен на тихи, очевидно логически разсъждения, но ирационалността го беше завладяла. Представляваше една бомба; бомба, която трябваше да бъде контролирана.

— Ако бях на ваше място, не бих забравил целта на посещението си тук.

— Вашата цел? При всички случаи тя ще бъде изпълнена. Вие искате жената? Искате Талеников? Те са ваши! Ще бъдете заедно, убеден съм. Вие ще бъдете отведен от тази къща далеч и за вас никога повече няма да чуя.

— Нека се споразумеем, Гидероне. Не правете глупави грешки. Имате син, който може да бъде следващия президент на Съединените щати — поне докато остане като Джошуа Ейпълтън. Но той не е, а аз имам рентгеновите снимки, с което ще го докажа.

— *Рентгеновите снимки?* — изрева Гидероне. — Ти си голям задник!

Той натисна един бутон на пулта върху бюрото си и заговори.

— Доведете го — каза той. — Доведете нашия високопоставен гост.

Пастирчето седна отново на стола си. Вратата зад Скофийлд се отвори.

Брей се обърна, тялото и съзнанието му бяха пронизани от болка при вида на това, което видя.

Седнал в инвалидната си количка, с горящи очи и със синини по нежното си лице, Робърт Уинтроп беше доведен през вратата от шофьора, който му беше служил двадесет години. Стенли се усмихна,

изражението на лицето му беше арогантно. Скофийлд скочи; шофьорът вдигна ръката си иззад инвалидната количка. В нея имаше пистолет.

— Преди години — каза Гидероне — един сержант от морската пехота беше осъден да прекара по-голямата част от живота си в затвора. Ние открихме една по-подходяща работа за човек с неговите способности. Беше необходимо този грациозен висш държавник, когото всеки във Вашингтон търсеше за съвет или подкрепа, да бъде наблюдаван много внимателно. Така научихме много неща.

Брей погледна встрани от бития Уинтроп и се загледа към Стенли.

— Поздравления... *копеле* такова! Какво си направил? Бил си го с пистолета?

— Ами... той не искаше да дойде — каза Стенли, а усмивката му изчезна. — Той падна.

Скофийлд тръгна напред; шофьорът вдигна пистолета още по-високо, целейки се в главата на Брей.

— Искам да говоря с него — каза Скофийлд, без да обръща внимание на оръжието и коленичи в краката на Уинтроп.

Стенли погледна към Пастирчето. Брей видя, че Гидероне кимна в знак на съгласие.

— Господин посланик?

— Брендън...

Гласът на Уинтроп беше слаб, уморените му очи бяха тъжни.

— Страхувам се, че не можах да помогна особено много. Казаха на президента, че съм болен. Отвън няма войници, няма команден пост, никой не те чака да запалиш кибритената клечка и да тръгнеш към вратата. Аз те провалих.

— А плика?

— Бърджърън мисли, че е у мен. Той познава Стенли, разбираш, нали? Той хвана следващия самолет обратно за Бостън. Съжалявам, Брендън. Много, много съжалявам. За толкова много неща.

Старецът погледна нагоре към бившия пехотинец, когото считаше за верен приятел в продължение на толкова много години, после насочи поглед към Скофийлд.

— Според Никълъс Гидероне аз съм чул Евангелието на смъртта. Знаеш ли какво са направили те? Господи, знаеш ли какво са *направили*?

— Още не са го направили — каза Брей.

— През януари те ще имат Белия дом! Администрацията ще бъде *тяхна* администрация!

— Това няма да стане.

— *Ще* стане! — кресна Гидероне. — И светът ще стане едно по-добро място. *Навсякъде!* Периодът на насилие ще спре — ще настъпят хиляда години на производително спокойствие.

— *Хиляда години...?*

Скофийлд се изправи на крака.

— Друг маниак е казал това някога. Това вашият личен хилядагодишен Райх ли ще бъде?

— Сравненията са без значение, няма смисъл от етикети! Няма връзка.

Пастирчето стана зад бюрото си, очите му отново горяха.

— В нашия свят нациите могат да пазят своите лидери, хората — своята идентичност. Но правителствата ще бъдат контролирани от *компаниите*. *Навсякъде*. Ценностите на пазарния свят ще свържат хората на тази земя!

Брей улови думата и тя го отврати.

— *Идентичности!?* Във вашия свят няма идентичности! Ние сме символи и числа в компютрите! Кръгчета и квадратчета.

— Ние трябва да конфискуваме разнообразието в личностите, за да може мирът да бъде запазен.

— Но тогава ние ще станем *роботи*!

— Но живи. Функциониращи!

— Как? Кажете ми *как?* „Ти, там! Ти не си човек повече; ти си фактор. Ти си X или Y или Z, и каквото и да правиш, се измерва и съхранява върху магнетофонни ролки от експерти, обучени да оценяват *факторите*. Продължавай, *фактор*! Бъди продуктивен или експертите ще ти отнемат хляба... или новата лъскава кола!“ — Скофийлд трескаво спря. — Вие грешите, Гидероне. Грешите много. Дайте ми едно несъвършено място, но където ще знам кой съм аз.

— Намери си го в отвъдния свят! — изкрещя Пастирчето. — Съвсем скоро ще се озовеш там!

Брей усети тежестта на колана си — пистолетът, който умиращият Талеников му беше подал. Посетителят в Ейпълтън хол беше претърсен внимателно за оръжие, такова не беше намерено, но

му беше дадено по-късно от стария му враг. Решението му да направи последния жест беше клинично; в края на краищата нямаше никаква надежда. Но преди да се беше опитал да убие и да бъде убит, искаше да види по лицето на Гидероне това, което беше намислил.

— Преди малко казахте, че съм лъжец, но вие нямате никаква представа колко големи са моите лъжи. Вие си мислите, че рентгеновите снимки са у вас, нали?

— Знаем, че са у нас.

— Същото си мислят и други хора.

— Така ли?

— Да, така. Да сте чували някога за копирната машина Алфа 12? Това е едно от най-съвършените произведения на техниката, което някога е произвеждано. Това е единствената копирна машина, която може да направи снимка от рентгенов негатив. Снимка, която е толкова точна, че се приема като доказателство в съда. Аз отделих четирите горни рентгенови негатива от оригиналите от Андовър, направих копия и ги изпратих на пет различни мъже във Вашингтон! С вас е свършено! Те ще се погрижат за това.

— Това вече продължи твърде много...

Гидероне заобиколи бюрото си.

— Ние сме в средата на една наша конференция и вие ни отнехте твърде много време.

— Мисля, че е по-добре да чуете!

— А аз мисля да отида до онази завеса и да дръпна въжето. Вие ще видите нашата зала за конференции, но тези, които са вътре, няма да ви видят... Сигурен съм, че няма нужда да ви обяснявам технологията. Бяхте толкова загрижен да се срещнете със Съвета на Матарезе, сега ще го направите. Не всички ще присъстват тази вечер, не всички са равни, но срещата е редовна. Наслаждавайте се, моля.

Брей отиде до завесата, попипа въжето и го дръпна надолу. Завесите се разделиха, показвайки една огромна зала с дълга овална заседателна маса, около която имаше близо двадесет мъже. Пред всяко място имаше гарафи с бренди, поставени до тефтери, моливи и водни чаши. Светлината идваше от няколко кристални полилея, усилована от някакво жълтеникаво сияние, пристигащо от отдалечения край на помещението, където гореше огън. Това можеше да бъде огромната зала за хранене на Вила Матарезе, описана с толкова подробности от

една сляпа жена в горите на Порто Вечио. Скофийлд почти се огледа, за да потърси балконите и изплашеното седемнадесетгодишно момиче, което се криеше в сянката.

Но погледът му беше привлечен от дванадесетметровата стена зад масата. Между два огромни стенописа, свързани в горния край, имаше карта на света. Някакъв мъж с показалка в ръка говореше на другите, стъпил на малка платформа. Всички погледи бяха съсредоточени върху него.

Мъжът беше облечен в униформа на американската армия. Беше началникът на Обединения щаб.

— Виждам, че познахте генерала пред картата.

Гласът на Пастирчето още веднъж се прояви такъв, какъвто го беше описала сляпата жена: по-жесток от вятъра.

— Присъствието му тук обяснява смъртта на Антъни Блекбърн, надявам се. Може би трябва да ви представя и някои от другите, задочно... В средата на масата, точно под платформата, е държавният секретар, до него стои съветският посланик. Срещу посланика се намира директорът на ЦРУ; очевидно той води някакъв оживен разговор със съветския комисар по планирането и развитието. Един човек, който може би ви интересува, не присъства в момента. Не е на разположение, както виждате, но той се обади в ЦРУ след като получи едно много странно телефонно обаждане, пренасочено през Лисабон. Главният съветник по външните работи на президента. Той катастрофира; пощата му беше проверена, а последните рентгенови снимки без съмнение са в нашите ръце сега... Да продължавам ли?

Гидероне посегна да дръпне въжето, за да закрие прозореца.

Скофийлд хвана ръката му; завесата се изви, преди да се затвори. Той не гледаше към мъжете на масата; посланието беше ясно. Гледаше към един войник от охраната, застанал до една малка врата вдясно от камината. Мъжът беше нащрек, очите му бяха широко отворени. В ръката си държеше 30-калибров, полуавтоматична пушка с пълнител.

Талеников знаеше за тези предателства в най-висшите кръгове на властта. Той беше чул думите, изречени от други, докато забиваха иглите, скъсяващи живота му.

Бившият му враг се беше опитал да му даде последния му шанс да оживее. Последният му шанс. Какви бяха думите?

Пожар... всегда пожар! Зажигание пожар!

Когато започнат експлозиите, ще последва пожар.

Не беше сигурен какво е имал предвид, но знаеше, че това е пътят, който трябва да следва. Те бяха най-добрите. Човек се доверяваше единствено на професионалисти, които можеха да бъдат равни с него.

А това означаваше да наложи контрола, който равният му по професионализъм щеше да изисква. Сега не трябваше да има грешни ходове. Стенли стоеше до инвалидната количка на Уинтроп, пистолетът му беше насочен към Брей. Само ако можеше да се обърне, да се извие, да извади оръжието си под шлифера. Той погледна към Уинтроп, вниманието му беше привлечено от погледа на стареца. Уинтроп се опитваше да му каже нещо, също както Талеников се опитваше да му каже нещо. То беше в очите му; старецът непрекъснато движеше очите си надясно. Това беше! Сега Стенли беше до количката, не зад нея. Със слаби, недоловими движения, Уинтроп изместваше количката си; щеше да се опита да отстрани пистолета на Стенли! Очите му казваха това. Те също така му казваха да *говори!*

Скофийлд разсеяно погледна към часовника си. Оставаха шест минути, преди да започнат последователните експлозии. Трябваша му три, за да се подготви; в такъв случай оставаха три минути, за да отстрани Стенли и да залови някой друг. Сто и осемдесет секунди. *Говори!*

Той се обърна към чудовището до себе си.

— Спомняте ли си кога го убихте? Когато дръпнахте спусъка онази нощ във Вила Матарезе?

Гидероне го погледна.

— Този миг трябваше да бъде забравен. Това беше моята съдба. Значи курвата от Вила Матарезе е жива?

— Вече не е.

— Не? Това не беше изписано на страниците, които сте изпратили на Уинтроп. Значи е била убита?

— От легендата. Пер ностро сирколо.

Старецът кимна.

— Думи, които много отдавна означаваха едно, а сега — съвсем друго нещо. Значи още охраняват гроба?

— Те още се страхуват от него. Този гроб ще ги избие всички до един някой ден.

— Предупреждението на Гилом дьо Матарезе.

Гидероне тръгна обратно към бюрото си.

Говори. Уинтрон натискаше колелетата на своята количка, всеки натиск два сантиметра.

— Предупреждение или пророчество? — попита бързо Брей.

— Те често са взаимозаменяеми, нали?

— Наричали са ви Пастирчето.

Гидероне се обърна.

— Да, знам. Това е само отчасти вярно. Като дете съм излизал да паса стадата, но не беше често. Свещениците го изискваха; те имаха други планове за мен.

— Свещениците?

Уинтрон се придвижи отново.

— Аз ги бях озадачил. На седемгодишна възраст вече знаех и разбирах религията по-добре от тях. На осем можех да чета и пиша на латински. Преди да стана на десет години вече можех да дискутирам най-сложните проблеми от теологията и догмите. Свещениците ме виждаха като първия корсиканец, който ще бъде изпратен във Ватикана, който ще получи висок пост... Може би най-високият. Това щеше да бъде голяма чест за техните енории. Тези прости свещеници от хълмовете на Порто Вечео откриха моя гений преди мен. Те говориха с падроне, събирайки петиция, за да спонсорират обучението ми... Гилом дьо Матарезе направи това по начин, недостъпен за техните възприятия.

Четиридесет секунди. Уинтрон беше на петдесет сантиметра от пистолета. Продължавай да говориш!

— Значи Матарезе е уредил това с Ейпълтън? Джошуа Ейпълтън Втори.

— Американската промишлена експанзия беше изключителна. Това беше логичното място за един надарен младеж, разполагащ с много пари.

— Вие сте бил женен? Имали сте син.

— Аз си купих жена, най-съвършено оформената, която щеше да роди моите деца. В това винаги е имало известен дизайн.

— Включително и смъртта на младия Джошуа Ейпълтън?

— Едно произшествие на войната и съдбата. Решението беше в резултат от собствените стремежи на капитана, то не беше част от

оригиналния план. Въпреки това, то беше една несравнима възможност, която трябваше да се използва. Мисля, че си говорихме достатъчно.

Сега! Уинтроп скочи от количката, ръцете му сграбиха пистолета на Стенли, насочвайки го към него, всеки грам от силата му беше насочен към оръжието, като не му позволяваше да бъде издърпано.

Изстрел. Брей измъкна собствения си пистолет, насочвайки го към шофьора. Тялото на Уинтроп се изви във въздуха, гърлото му беше разкъсано. Скофийлд натисна спусъка веднъж; това беше достатъчно. Стенли падна.

— Отдръпнете се от бюрото! — кресна Брей.

— Вие бяхте *претърсен*! Това не е възможно! Къде?...

— От един по-добър мъж, който никой от компютрите ви никога няма да може да намери! — каза Скофийлд, поглеждайки с тъга към мъртвия Уинтроп. — Също какъвто беше и той.

— Вие никога няма да се измъкнете оттук!

Брей скочи напред, сграбчвайки Никълъс Гидероне за гърлото, изблъсквайки го върху бюрото.

— Ще направиш това, което ти казвам, или ще ти измъкна очите!

Той заби пистолета в кухнята на дясното око на Гидероне.

— Не ме убивай! — изкомандва висшият лорд на Матарезе. — Стойността на живота ми е твърде изключителна! Работата ми не е *завършена*; тя трябва да бъде завършена, преди да умра!

— Ти си това, което най-много мразя на този свят — каза Скофийлд, опирайки пистолета в черепа на стареца. — Няма да ти казвам какъв е залогът. Всяка секунда, в която продължаваш да живееш, означава, че можеш да оживееш и една повече. Ще направиш това, което ти казвам. Ще натисна бутона — същия бутон, който ти натисна преди. Ти ще издадеш следната заповед. Кажи я правилно или никога нищо повече няма да можеш да изречеш. Нареди на този, който отговори: *Изпратете човек от охраната на конферентната зала, този с полуавтоматичната пушка*. Разбра ли?

Той натисна главата на Гидероне надолу към пулта и натисна бутона.

— Изпратете охраната на конферентната стая.

Думите бяха бързи, но страхът не беше доловим.

— Онзи, с полуавтоматичната пушка.

Скофийлд прекара лявата си ръка около врата на Гидероне и го повлече към завесите, после ги дръпна. През стъклото видя как в другия край на стаята един мъж приближи до войника. Войникът кимна, наведе оръжието си към пода и бързо тръгна през стаята към изхода.

— Пер ностро сирколо! — прошепна Брей.

Той стисна с всичка сила, ключът около гърлото на Гидероне се затвори, разчупвайки костите и хрущяла. Чу се изщракване, изпускане на дъха. Очите на стареца изскочиха от орбитите си, вратът му беше счупен. Пастирчето беше мъртво.

Скофийлд изтича през стаята до вратата, облягайки гръб на стената до рамката. Вратата се отвори; той първо видя наведеното оръжие, фигурата на охраната се появи секунда по-късно. Брей затвори вратата с ритник, като двете му ръце се вкопчиха напред към гърлото на мъжа.

Обезпокоеният дежурен сержант от районното отделение на Бойлстън стрийт погледна към слабата, официално облечена жена, чиято уста беше стисната, очите ѝ — присвити в неодобрение. Той държеше плика в ръцете си.

— Окей, госпожо, вие го предадохте и то вече е у нас.

— Окей? Телефоните тази вечер са малко заети, окей? Ще го предам възможно най-скоро, окей?

— Не е окей, сержант... Витковски — каза жената, прочитайки името върху табелката на бюрото. — Гражданите на Бостън няма да си седят идилично, докато техните права биват нарушавани от разни криминални елементи. Ние ще се надигнем в едно оправдано насилие, а нашият вик не е останал незабелязан. Вие сте наблюдаван, сержант! Има такива, които разбират нашата болка и те ви изпитват. Бих ви посъветвала да не бъдете такъв кавалер...

— Окей, окей...

Сержантът разкъса плика и извади лист жълта хартия. Той я разгъна и прочете думите, напечатани с големи сини букви.

— Исус Христос на някакъв скапан *сал* — каза той тихо, очите му внезапно се разшириха от учудване. Той погледна към неодобряващата жена, като че ли я виждаше за първи път. Както я

гледаше, посегна към едно копче на бюрото си; натисна го няколко пъти.

— Сержант, възмутена съм от вашето невежество!

На всички врати, които се виждаха в участъка, започнаха да святкат и угасват червени светлини; дълбоко отвътре прозвуча звукът на сирена, чийто звук отекна по стените на невидимите стаи и коридори. След секунди вратите започнаха да се отварят и да излизат мъже с шлемове на гърдите, бързо нахлузваха четирисантиметровите щитове от плат и стомана на гърдите си.

— Хванете я! — заповяда сержантът. — Сложете ѝ белезници! Хвърлете я в оръжейната!

Няколко полицейски служители обградиха жената. Един участъков лейтенант излетя от офиса си.

— Какво, по дяволите, има, сержант?

— Погледнете това!

Лейтенантът прочете думите, написани върху жълтата хартия.

— О, господи!

„На фашистките свине от Бостън, защитници на Мраморната булка.

Смърт за икономическите тирани! Смърт на Ейпълтън хол!

Докато свинете четат това, нашите бомби ще направят онова, което нашите молитви не могат. Нашите саможертвени бригади са разположени, за да убият всеки, който наруши праведния жертвен огън. Смърт на Ейпълтън хол!

Подписано: Армията на свободата и справедливостта от Третия свят.“

Лейтенантът издаде своите заповеди.

— Гидероне има охрана около цялото място; стигнете до къщата! После се обадете в Бруклин, кажете им какво става там долу. Подберете всички патрулни коли, които имаме в района на Ямайка Уей; изпратете ги там.

Офицерът спря, вирайки се в жълтия лист и изписаните сини букви върху него, после добави остро:

— По дяволите! Свържи ме с Централния щаб. Искam най-добрия им екип от отдела за борба с престъпността да бъде докаран до Ейпълтън хол.

Той тръгна обратно към кабинета си, спирайки за миг, за да изгледа с отвращение жената, която беше изблъскана към вратата. Ръцете ѝ бяха извити встрани от двама мъже, облечени в ризници и с шлемове на главите.

— Армията на свободата и справедливостта от Третия свят! Скапани копелета! Заключете я! — изрева той.

Скофийлд завлече тялото на войника от охраната в стаята и го скри зад бюрото на Гидероне. Той изтича до мъртвото пастирче и за няколко мига се загледа в арогантното лице. Беше невъзможно да го убие отново и отново, след като вече го беше убил веднъж. Замъкна Гидероне в отдалечения ъгъл, хвърляйки тялото му върху купчината трупове. Тогава спря при трупа на Уинтроп, като му се прииска да беше имал възможност поне да се сбогуват.

Той вдигна полуавтоматичната пушка на охраната от пода и изтича до завесите. Разтвори ги и погледна часовника си. Оставаха петдесет секунди до началото на експлозиите. Провери оръжието в ръцете си; беше заредено. Погледна през стъклото в конферентната зала, забелязвайки нещо, което не беше забелязал преди, защото мъжът го нямаше там преди.

Сенаторът беше пристигнал. Всички погледи бяха впити в него, магнетичното му присъствие хипнотизираше цялата зала; леката грациозност, застаряващото, но все още красиво лице, отдаващо на всеки мъж внимание — макар и само за миг — казваше на този мъж, че той е важен. А всеки мъж беше прелъстен от суровата власт на властта; това беше следващият президент на САЩ и той беше един от тях.

За първи път през всички години, през които Скофийлд беше виждал това лице, той видя това, което една разрушена, алкохолизирана майка беше видяла; това беше маска. Блестящо прикрита, изкусно програмирана маска... и ум.

Дванадесет секунди.

Чу се прացене от статично напрежение в говорителя на бюрото. Някакъв глас изригна.

— Господин Гидероне, трябва да прекъснем! Обадиха ни се от Бостънската и от Бруклинската полиция! Съобщено е за въоръжена атака срещу Ейпълтън хол. Мъже, наричащи себе си Армия на свободата и справедливостта от Третия свят. Нямаме такава организация от нашия списък, сър. Патрулите ни са нащрек. Полицията иска всеки да остане...

Две секунди.

Съобщението беше предадено на конферентната зала. Мъжете скочиха от столовете си, събирайки книгата си. У тях надделяваше паниката: как можеше да бъде обяснено на полицията присъствието на тези мъже тук? Кой можеше да го обясни?

Една секунда!

Брей чу първата експлозия зад стените на Ейпълтън хол. Тя беше в далечината, далече долу на хълма, но не можеше да я сбърка. Последва звукът от скорострелните оръжия; стреляха към източника на първата експлозия.

Вътре в конферентната зала паниката се повиши. Консилиерите на Матарезе се залутаха, при изхода стоеше само един мъж от охраната с полуавтоматичната си пушка, насочена през арката. Внезапно Скофийлд разбра какво правеха тези влиятелни мъже: те хвърляха своите книжа и тефтерите, и картите в огъня в далечния край на стаята.

Сега беше моментът; мъжът от охраната щеше да бъде първият; просто първият.

Брей строши стъклото с цевта на автоматичното си оръжие и започна да стреля. Войникът от охраната се изви, когато куршумите го улучиха. Полуавтоматичната му пушка беше на бърз отстрел; мъртвият натиск върху спусъка накара пушката да започне да изригва лудо, потокът от тридесеткалиброви куршуми изригваше от цевта, стените, полилеите и мъжете се пръсваха, експлодираха, строполяваха се при тяхното докосване. Залата се изпълни със смъртни писъци и викове на ужас.

Скофийлд знаеше своите цели, окото му беше ги репетирало по време на изпълнения му с насилие живот. Той строши остатъците от

стъклото и вдигна оръжието на рамо. Натисна спусъка точно в определена, точно преценена последователност. Една стъпка — една смърт — една по една.

От прозореца се изнизваха експлозии от пушечни изстрели. Генералът падна, показалката в ръката му поряза лицето му, когато той падна. Държавният секретар се сви зад масата; Скофийлд му пръсна главата. Директорът на ЦРУ заедно с колегата си от Националния съвет за сигурност побягнаха към арката, прескачайки трупове в истерия. Брей ги улучи и двамата. Гърлото на директора се превърна в кървава маса; председателят на НСС вдигна ръцете към челото си, което вече не беше там.

Къде беше той? Най-вече той сред всички мъже трябваше да бъде открит!

Ето къде е!

Сенаторът беше пропъзлял под конферентната маса под трещящите изстрели. Скофийлд се прицели в мишената на своя живот и натисна спусъка. Потокът от куршуми експлодира в дървото, някои *трябваше* да проникнат. Успяха! Сенаторът падна назад, после се изправи. Брей изстреля още един откос; сенаторът се изви и рухна в огъня на камината, после отново скочи назад, обвит в огън и кръв. Той сляпо изтича напред, после наляво, хващайки се за картината на стената, докато падаше.

Картината пламна; при падането си сенаторът я беше откачил от стената. Огромното платно се строполи в пламъци върху конферентната маса. Огънят плъзна, пламъците наизскачаха от всички краища на огромната зала.

Пожар!

След експлозиите. Пожар!

Талеников.

Скофийлд изтича през прозореца. Беше свършил всичко, което трябваше да свърши; сега беше моментът да направи това, което толкова отчаяно искаше да направи. Ако беше възможно, ако имаше някаква надежда изобщо. Той спря пред вратата, проверявайки остатъка от амуниците си; беше ги запазил добре. Третият и четвъртият взрив бяха избухнали в основата на хълма. Петият и шестият бяха нагласени да избухнат след секунди.

Чу се петият; той отвори вратата, скачайки напред с вдигнато оръжие. Чу шестата експлозия. Двама от охраната при подобната на катедрален вход врата се появиха на пътеката пред него. Брей изстреля два откоса; охраната на Матарезе рухна.

Изтича към вратата на стаята, в която бяха Антония и Талеников. Беше заключена.

— Отдръпнете се назад! Аз съм!

Той изстреля пет куршума в дървото около бравата; то се разби. Ритна тежката врата и тя се отвори; блъсна се в стената отзад. Изтича вътре.

Талеников беше станал от стола и коленичеше до дивана в отдалечения край на стаята, Тони беше до него. И двамата работеха усилено, разкъсвайки възглавниците от калъфите. Разкъсвайки... възглавниците? Какво *правеха* те? Антония погледна към него и извика:

— Бързо! Помогни ни!

— Какво?

Той изтича при тях.

— Пожар!

Руснакът трябваше да напегне гласа си; сега той излезе като прошепнат вик.

Шест възглавници бяха извадени от калъфите. Тони стана, разхвърляйки петте из стаята.

— Сега! — каза Талеников, подавайки ѝ кибрита, който беше взел от Брей преди това.

Тя изтича до най-отдалечената възглавница и я поднесе към тънкия плат. Той веднага се възпламени. Руснакът подаде ръка на Скофийлд.

— Помогни ми... да стана!

Брей го вдигна от пода; Талеников държеше последната възглавница пред гърдите си. Чуха седмата експлозия в далечината; последва отсечен откос, а после и писъците вътре в къщата.

— Хайде! — подкани Скофийлд, слагайки ръка около кръста на руснака. Той погледна към Тони; тя беше запалила четвъртата възглавница. Пламъците и дима изпълниха стаята. — Хайде! Трябва да излизаме!

— Не! — прошепна Талеников. — Ти! Тя! Заведете ме до вратата!

Руснакът държеше възглавницата и залитна напред.

Голямата зала на къщата беше изпълнена с дим, пламъците от вътрешната конферентна зала изскачаха от вратите и през арките, а мъжете тичаха към стълбището, водещо към прозорците, по отбранителните места — висока позиция — от които да насочат оръжията си към нашествениците.

Един от охраната ги забеляза; той вдигна своята полуавтоматична пушка.

Скофийлд стреля първи; мъжът се изви назад, краката му се отлепиха от земята.

— Слушай! — промълви Талеников. — Винаги пожар! За теб това е последователността, за мене пожарът!

Той вдигна нагоре меката възглавница.

— Запали това! Ще направя бягането на живота си.

— Не бъди глупав.

Брей се опита да издърпа възглавницата; руснакът не му позволи.

— Нет! — Талеников погледна Скофийлд; в очите му той прочете последната му молба. — Ако можех, нямаше да живея по този начин. Ти също. Направи това за мен, Беоулф. Ще го направя за теб.

Брей отвърна на погледа на руснака.

— Работихме заедно — каза той просто.

— Гордея се с това.

— Ние сме най-добрите. — Талеников се усмихна и вдигна ръка към бузата на Скофийлд. — Сега, приятелю, направи това, което аз бих направил за теб.

Брей кимна и се обърна към Антония; в очите ѝ имаше сълзи. Той взе кибрита от ръката ѝ, запали една клечка и я поднесе към възглавницата.

Пламъците плъзнаха нагоре. Руснакът се изви на място, прилепвайки огненото кълбо към гърдите си. И с рева на ранено животно, почувствало се внезапно свободно от челюстите на смъртоносния капан, Талеников се хвърли, втурвайки се в едно мъчително бягство, блъскайки се в стените и столовете, притискайки пламтящата възглавница и себе си към всичко, което докоснеше — и всичко, което докоснеше, пламваше. Двама от охраната се спуснаха

надолу по стълбището, забелязвайки тримата; преди те или Скофийлд да могат да стрелят, пламтящият руснак се хвърли към тях, пренасяйки пламъците върху техните лица.

— Скорее^[1] — изхриптя Талеников. — Бягай, Беоулф!

Пистолетен откъс заглуши думите, бликнали откъм горящото тяло на Серпентината; той падна, повличайки и двамата от Матарезе със себе си надолу по стълбите.

Брей сграби ръката на Антония и побягнаха нагоре по каменния път, ограден от редиците черни тежки вериги. Те изтичаха до арката в стената, водеща към открития бетонен паркинг; откъм покрива на Ейпълтън хол шареха лъحوвете на мощни прожектори; при прозорците имаше мъже с оръжие в ръцете.

Осмата експлозия се чу отдолу в основата на хълма, зарядът беше толкова мощен, че околната растителност се обви в пламъци. Мъжете при прозорците строшиха стъклата и започнаха да стрелят към танцуващата светлина. Скофийлд забеляза, че три от другите детонации бяха причинили малки пожари в храсталаците. Това бяха дарове, за които той беше благодарен; той и Талеников бяха прави. Последователност и пожар, пожар и последователност. И двете отвличаха вниманието, което можеше да спаси живота им. Нямаше никакви гаранции — никога — но имаше надежда.

Наетата кола беше паркирана до стената на около петдесет ярда вдясно от тях. Тя попадаше в сянка — една изолирана кола, която трябваше да остане там. Брей придърпа Тони към стената.

— Колата е там. Тя е моята. Това е нашият шанс.

— Но те ще стрелят по нас!

— Шансовете са по-добри, отколкото ако започнем да бягаме. Има патрули както долу, така и горе на хълма. Ако тръгнем пеш, те ще ни унищожат.

Изтичаха покрай стената. Деветият взрив озари небето на северозапад в основата на хълма. Изригнаха серии от автоматични оръжия и единични изстрели. Внезапно откъм разрастващия се пожар в Ейпълтън хол избухна огромна експлозия, отнасяща част от предната стена. От прозорците се разлетяха мъже; отломки от камък и стомана се понесоха в нощта. Половината от прожекторите изчезнаха. Скофийлд разбра. Седалището на Матарезе имаше своите арсенали; огънят беше открил един от тях.

— Да вървим! — извика той, избутвайки Антония към колата, насочвайки се към шофьорското място.

Около него бетонът започна да се троши; някъде от оставащата част на покрива някой с полуавтоматичен пистолет го беше забелязал. Брей приклекна до колата и видя източника на изстрелите; той вдигна оръжието си и задържа спусъка в един продължителен откос. Преди тялото да полети към земята, се чу писък. Той отвори вратата и се плъзна към волана.

— Няма ключ! — извика Тони. — Взели са ключа!

— Вземи — каза Скофийлд, подавайки ѝ пушката, като се протегна към сенника от дясната страна на тавана. Изви го; един ключ падна в ръката му. Запали двигателя.

— Мини отзад — кресна той. Тя се подчини, премятайки се през седалката. — Изкарай пушката през левия прозорец и когато завия, натискай спусъка! Цели се високо и не спирай да стреляш; трябва да изстреляш всички куршуми, докато достигна първия завой, но си пази главата! Ще можеш ли да го направиш?

— Мога!

Брей зави на сто и осемдесет градуса и подкара бързо към паркинга. Антония направи това, което той ѝ каза, бързите експлозии на автомата изпълниха колата. Те стигнаха до завоя на паркинга при първия склон на хълма.

— Мини на десния прозорец — заповяда ѝ той, извивайки автомобила по завоя, като държеше волана с такава сила, че усети болка в ръцете си. — След няколко секунди ще минем покрай един фургон; там има гараж, а в него — доста мъже. Ако имат оръжия, започни да стреляш по *същия* начин. Дръж главата си долу и натискай здраво спусъка. Разбра ли?

— Разбрах.

Там *имаше* мъже; те имаха оръжия и ги използваша. Предното стъкло се строши, когато ятото от куршуми долетя откъм отворената врата на гаража.

Антония беше смъкнала стъклото; подаде пушката през рамката, натисна спусъка и експлозиите още веднъж завибрираха откъм препускащия автомобил. Телата се запревиваха; писъци и трошене на стъкло, свистенето от рикошетите на куршумите изпълни покрития гараж зад фургона. Последният пълнител беше изстрелян, когато

Скофийлд, чието лице беше нарязано от парченцата от предното стъкло, стигна до последните двеста ярда, които оставаха до портата на Ейпълтън хол. Там долу имаше мъже, въоръжени мъже, униформени мъже, но това не бяха войниците на Матарезе. Брей натисна ключа за светлините и неколkokратно го натисна напред-назад. Фаровете просветнаха няколко пъти — последователност, винаги последователност.

Портите бяха отворени; той натисна крака на спирачката. Автомобилът се плъзна, опитвайки се да спре, гумите изсвириха.

Полицията го обгради. После и други хора, които бяха повече от полицаи; мъже, облечени в черни костюми, полувоенни униформи, мъже, обучени за специални сражения, за моментни въоръжени конфликти. Командирът им приближи колата.

— Спокойно — каза той на Брей. — Измъкнахте се. Кой сте вие?

— Викъри. Б. А. Викъри. Имах работа с Никълъс Гидероне. Както казахте... измъкнахме се. Когато този ад започна там горе, аз грабнах жена си и се скрихме в един килер. Мисля, че те нахлуха в къщата, разделени на групи. Колата ни беше отвън. Това беше единственият шанс, който имахме.

— Сега, успокойте се, господин Викъри, но бързо. Какво се случи там горе?

Десетият експлозив изтреця от другата страна на хълма, но светлината му се загуби сред пламъците, които пълзяха по склоновете на хълма.

Ейпълтън хол беше погълнат от пожара, експлозиите сега бяха по-чести, тъй като арсеналите бяха станали по-открити, по-изложени на огъня. Пастирчето беше постигнал своята съдба. Той беше открил своята Вила Матарезе и също както неговия падроне преди седемдесет години, неговите останки щяха да бъдат погребани в скелета ѝ.

— Какво става, господин Викъри?

— Те са убийци. Избиха всички вътре. Избиха всички, които можах. Вие няма да можете да ги заловите живи.

— Тогава ще ги заловим мъртви — каза командирът, гласът му бе изпълнен с въннение. — Значи наистина са дошли. Италия, Германия, Мексико... Ливан, Израел, Буенос Айрес. Какво ли ни караше да си мислим, че сме имунизирани. Измъкнете колата си оттук, господин

Викъри. Тръгнете надолу по пътя, карайте около четвърт миля. Там долу има линейки. По-късно ще вземем показанията ви.

— Да, сър — каза Скофийлд, запалвайки двигателя.

Те минаха покрай линейките в основата на Ейпълтън Драйв и завиха наляво по пътя към Бостън. Скоро щяха да прекосят Лонгфелоу бридж, който водеше към Кеймбридж. На станцията на метрото на Харвард скуеър имаше обществен гардероб; в него беше дипломатическият му куфар.

Бяха свободни. Серпентината беше загинал в Ейпълтън хол, но те бяха свободни, свободата им беше техният дар.

Най-после Беоулф Агейт беше изчезнал.

---

[1] По-бързо (рус.). — Б.пр. ↑

ЕПИЛОГ

Мъже и жени биваха отвеждани под арест бързо, тихо, без да бъдат отправени обвинения чрез съда, тъй като техните престъпления излизаха извън правомощията на съда, надхвърляха търпимостта на нацията. На всички нации. Всички, по свой собствен начин, бяха обвързани с Матарезе. Където можеше да ги намери.

Държавните ръководители на страните по целия свят се съветваха по телефона, обичайните преводачи бяха заменени от високопоставени правителствени служители, които можеха достатъчно добре да се справят с необходимия език. Лидерите, обзети от изненада и шок, мълчаливо признаваха както неадекватността, така и инфилтрацията на своите разузнавателни служби. Те се изпитваха взаимно, с намеци за обвинения, знаейки, че опитите им са безплодни; те не бяха идиоти. Търсеха уязвимостта у другите; а всички те бяха уязвими. Накрая — мълчаливо — всички се съгласиха с един общ извод. Това беше единственото разумно решение в тези луди времена.

Мълчание.

Всеки трябваше да поеме отговорността за измяната в собствената си страна. Никой не трябваше да обвинява другите и да не се намесва в тяхната работа над нормалното равнище на подозрение и враждебност. Защото признаването на една мащабна глобална конспирация би било равносилно на това да се признае една фундаментална истина: държавата беше неспособна форма за управление.

Те не бяха идиоти. Те се страхуваха.

Решенията във Вашингтон бяха взети тайно от шепа мъже.

Сенаторът Джошуа Ейпълтън Четвърти умря така, както се беше и появил. Изгорял при автомобилна катастрофа на някаква тъмна магистрала. Имаше устроено държавно погребение, урната му беше поставена с почести в Ротондата, където беше устроено друго бдение. Произнесените думи подхождаха за мъж, за когото всички знаеха, че

ще бъде следващия стопанин на Белия дом, ако трагедията не му бе попречила.

Един правителствен самолет Локхийд Трайстар беше пожертван в планините на Колорадо, северно от каньона Поудър. След двойна неизправност в двигателя самолетът беше започнал да губи височина, прекосявайки опасния район. На пилота и на екипажа бяха отдадени последни почести, на семействата им бяха дадени пълни пенсии без оглед на това колко време беше продължила тяхната служба. Но истинското оплакване вървеше ръка за ръка с един трагичен порок, който не трябваше да бъде забравен никога. Защото беше разкрито, че на борда на този самолет бяха трима от най-популярните мъже на нацията, загинали в служба на своята страна по време на обиколка за инспектиране на военните инсталации. Началникът на Обединения щаб беше помолил колегите си от ЦРУ и от Националната служба за сигурност да го придружат по време на тази обиколка. Заедно с президентските съболезнования от Овалния офис беше издадена една заповед. Никога повече високопоставени държавни служители не можеха да летят заедно в един и същ самолет; нацията не можеше да си позволи такава мъчителна загуба втори път.

С течение на седмиците горните ешелони от служители в Държавния департамент, също както и многобройните репортери, отразяващи ежедневната му дейност, забелязаха нещо странно — държавният секретар не се беше появявал от доста време. Появи се нарастваща загриженост, тъй като се наложи да се променят графици, да се отменят пътувания, да се отлагат или отменят конференции. Из столицата тръгнаха слухове, в някои институции направо се говореше, че секретарят бил замесен в продължителни, тайни преговори с Пекин, докато други твърдяха, че той е в Москва и е близо до постигането на споразумение за контрол върху оръжията. После слуховете започнаха да се оцветяват в по-непривлекателни краски; нещо не беше наред; наложи се да се дават обяснения.

Президентът го направи през един топъл следобед през пролетта. Той се появи по радиото и телевизията от един медицински център в Мурфийлд в Западна Вирджиния.

— В тази година на трагедии на мен се пада неудоволствието да ви поднеса още една неприятна вест. Току-що се разделих с един скъп приятел. Един голям и смел мъж, който разбираше деликатния баланс,

изискван при преговорите с нашите противници, който нямаше да позволи на тези противници да научат за бързо угасващия у него огън. Този изключителен живот завърши преди няколко часа, предавайки се окончателно в прегръдките на болестта. Днес поръчах да бъдат издигнати знамената на Капитолия.

Президентът се отпусна на стола си, когато подсекретарят Даниел Конгдън влезе в Овалния кабинет. Главнокомандващият не харесваше Конгдън; около него имаше някакво странно чувство за скритост, прекалено искрените му очи прикриваха някаква ужасна амбиция. Но мъжът си вършеше работата добре, а това беше важното в случая. Особено сега, особено в тази работа.

— Каква е картината?

— Каквато се очакваше, господин президент. Беоулф Агейт рядко върши нормални неща.

— Но той не е живял съвсем нормално, нали? Имам предвид, че вие и вашите хора не сте очаквали той да живее нормално, нали?

— Не, сър. Той беше...

— Кажете ми, Конгдън — прекъсна го президентът, — вие наистина ли се опитахте да го убиеете?

— Това щеше да бъде екзекуция, съвсем според правилника, сър. Ние решихме, че той е извън точката на всякакво спасение, че е опасен за хората ни навсякъде по света. В известна степен аз продължавам да мисля, че е така.

— Значи, така... опасен е... И затова настояваше да преговаря с вас. Съветвам ви — не, заповядвам ви — да избиеете от главата си всякакви действия според вашия правилник. Ясно ли ви е?

— Да, господин президент.

— Надявам се да е така. Защото ако не е, може да се наложи да издам присъда от моя правилник. А и вече знам как става това.

— Ясно, сър.

— Добре. Исканията му?

— Освен първоначалните си искания Скофийлд не желае нищо друго от нас.

— Но вие знаете къде е той.

— Да, сър. В Карибския басейн. Не знаем обаче къде са документите.

— Не си правете труда да ги търсите; той е по-добър от вас. И го оставете на мира; не му давайте и най-малката причина да си помисли, че се интересувате от него. Защото ако той разбере, онези документи изведнъж ще се появят на хиляда различни места. Това правителство — тази нация — не може да понесе евентуалните последици. Може би след няколко години, но не сега.

— Приемам преценката ви, господин президент.

— И още как! Какво ни струваше тази информация и къде я погребяхте?

— Сто седемдесет и шест хиляди, четиристотин и дванайсет долара и осемнайсет цента. Прехвърлени са към разходите за тренировъчно оборудване за флота, като парите са платени от сметката на ЦРУ директно на корабостроителницата в Мистик, Кънектикът.

Президентът погледна през прозореца към ливадата пред Белия дом; цветовете на черешите умираха, като се спаружваха и отлитаха, отнесени от вятъра.

— Той можеше да поиска рая и ние щяхме да му го дадем; можеше да ни поиска милиони. Вместо това, всичко, което той иска, е една лодка и да бъде оставен на мира...

Двадесетметровата двумачтова яхта, наречена „Сerpентина“, чието главно платно плющеше на островния бриз, се плъзна към кея, една жена с въже в ръка скочи на моста. Тя омота въжето около предния стълб, за да осигури носа. На кърмата брадясалият шкипер откачи руля, стъпи на борда и се прехвърли на кея, омотавайки задното въже на най-близкия стълб, затегна го и го върза на възел, когато бе обрано.

В средата на корабчето една двойка на средна възраст с приятна външност внимателно се прехвърли на кея. Беше очевидно, че те току-що си бяха взели сбогом и че това сбогуване е било болезнено.

— Е, отпуската свърши — изрече мъжът с въздишка, докато държеше ръката на жена си.

— Ще се върнем следващата година, капитан Викъри. Вие имате най-добрата чартърна лодка на островите и още веднъж ви благодарим,

госпожо Викъри. Както винаги кухнята беше страхотна...

Двойката тръгна нагоре по кея.

— Аз ще оправя лодката, докато ти провериш доставките, окей?
— каза Скофийлд.

— Добре, скъпи. Остават ни десет дни, преди да пристигне двойката от Ню Орлиънс.

— Какво ще кажеш, ако направим един курс сами? — попита капитанът с усмивка, докато скачаше обратно на палубата на „Серпентина“.

Мина час и двайсет минути; доставките бяха натоварени, бюлетините за времето — взети. „Серпентина“ беше готова за отплаване.

— Да пийнем по едно питие — каза Брей, вземайки ръката на Тони, докато вървяха по горещия пясък на улица Сейнт Китс.

От другата страна на пътя имаше някакво кафене, един заслон с антични плетени маси и столове, и бар, който не се беше променял от трийсет години. Това беше сборно място за шкиперите на чартърните лодки и техните екипажи.

Антония седна, поздрави приятелите си и се засмя с очи и глас; грубоватите, но много печени отшелници от Карибските острови я харесваха. Тя беше дама и те го знаеха. Скофийлд я наблюдаваше от бара, докато поръчваше напитките, спомняйки си за едно друго кафене на кея на Корсика. Беше само преди няколко години — друг живот, наистина, но тя не беше се променила. Все още леката грациозност, чувството за присъствие и за внимателност, откритият хумор, бяха същите. Харесваха я, защото не можеше да не я харесват; беше толкова просто.

Той отнесе питиетата до масата и седна. Антония се пресегна към близката маса и помоли да ѝ подадат барбейдоския вестник от предната седмица. Една статия привлече вниманието ѝ.

— Скъпи, погледни това — каза тя, обръщайки вестника и избутвайки го към него, като му посочи с палеца си колоната.

Транс Комюникейшънс печели в съда битката срещу реорганизацията в конгломератите Вашингтон — Къмбайнд Уайър Сървисиз. След няколкогодишни спорове

в съда за собствеността беше прочистен пътят за директорите на компаниите на Никълъс Гидероне да преминат към планове за реорганизация, включващи важни сливания с някои европейски компании. Ще припомним, че след терористичното нападение в имението на Гидероне в Бруклин, Масачузетс, когато Гидероне и други лица, притежаващи голяма част от акциите на „Транс-ком“ бяха убити, споровете за собствеността бяха отнесени в съда. Не е тайна, че Министерството на правосъдието беше на страната на директорите, също както и Държавният департамент. Впечатлението е, че докато мултинационалният конгломерат е продължил да функционира, липсата на разрастване, дължаща се на неясноти в управлението, предизвика щети за Америка на международните пазари.

При научаване на крайната резолюция на съда, президентът изпрати следната телеграма на ликвидаторите: „Струва ми се подходящо на случая, че през седмицата, която отбелязва първата годишнина от моето управление, бяха премахнати препятствията и още веднъж една голяма американска институция е в състояние да изнася и множи американски ноу-хау и технологии по целия свят, присъединявайки се към другите големи компании, които ще направят този свят едно по-добро място. Поздравления“.

Брей захвърли вестника настрани.

— Истината все повече и повече угасва, нали?

Те се носеха по вятъра край Басатере, брегът на Сейнт Китс се губеше зад тях. Антония затегна въжетата, отпусна платната и се върна при руля. Тя седна до Скофийлд, прокарайки пръсти по наболата му брада, в която повече преобладаваше сивият цвят.

— Къде отиваме, скъпи? — попита тя.

— Не знам — отговори Брей и наистина не знаеше. — Ще се носим по вятъра известно време, ако това ти харесва.

— Харесва ми.

Тя се наведе назад, поглеждайки лицето му, толкова вгълбено, толкова замислено.

— Какво ще се случи?

— То вече се е случило. Големите компании погълнаха Земята — отвърна той, усмихвайки се. — Гидероне беше прав; никой не може да го спре. А може би и не трябва. Нека и те да си намерят място под слънцето. Мисля, че вече няма значение. Накрая ще ме оставят на мира — ще ни оставят на мира. Те все още се страхуват.

— От какво?

— От хората. Просто от хората. Вдигни предното платно, моля те. Люлее ни твърде много. Ще тръгнем по-бързо...

— Накъде?

— Проклет да съм, ако зная. Зная само, че искам да съм там.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.